C. CORNELII TACITI

OPERA OMNIA.

VOL. IV.

C. CORNELII TACITI

OPERA OMNIA

EX EDITIONE OBERLINIANA

CUM NOTIS ET INTERPRETATIONE

IN USUM DELPHINI

VARIIS LECTIONIBUS

NOTIS VARIORUM

JUSTI LIPSII EXCURSIBUS

RECENSU CODICUM ET EDITIONUM

ET

INDICE LOCUPLETISSIMO

ACCURATE RECENSITA.

VOLUMEN QUARTUM.

LONDINI:

CURANTE ET IMPRIMENTE A. J. VALPY, A. M.

1821.

eas publicas esse.' Solem deinde[11] respiciens,[12] et cetera sidera vocans,[13] quasi coram[f] interrogabat, 'vellentne contueri inane solum? potius mare superfunderent adversus terrarum[g] ereptores.'

56. Et commotus his Avitus,[h] 'patienda meliorum[i] immunes esse.

Postea solem intuens, et alia astra obtestans, veluti coram sciscitabatur, vellentne conspicere vacuas terras, vastam regionem? potius Oceanum immitterent contra prædones terrarum.

Et iis verbis *concitus Avitus*, respondit, toleranda *esse* potentiorum jussa;

J. F. Gronovius, *quasque vacuas*. Brotier.—11 Ms. Guelf. *idem*.—12 Male editio princeps, *despiciens*, quod probavit Jac. Gronovius. Recte Puteolanus et ceteri, *respiciens*. Brotier. Heinsius *suspiciens*. Gruterus a glossa putat esse *respiciens* et *vocans*. Utrumque commode abesse potest. *Oberl.*—13 Mallet Nic. Heinsius, *advocans*.

NOTÆ

nem aut quempiam alium auctorem, qui tum præsens aderat, cum pronuntiata est, et qui eam inseruit historiis Alexandri. Nec Latinitas Curtii Græcæ facundiæ impar videtur.

Sic sensit vir doctissimus et decus olim Academiæ Francicæ Vajerus. Ego quidem aptissimam rei et personis concionem hanc existimo, et forte inversam ex antiquis illis historicis Græcis, quorum tamen ita mentem expressit Curtius, ut multa ex ingenio proprio et Marte suo addiderit, pauca tantum imitatus sit.

Sic, apud Tacitum observare licet quasdam orationes ita inversas, ut longe apud ipsum elegantiores sint, quam quæ in senatu aut a principe aut a patribus pronuntiatæ sunt.

[f] *Quasi coram*] Affulgebant astra; sed non ita tamen coram aderant, ut ea coram alloqueretur: vel per astra Dii intellecti, qui licet præsentes, non tamen eos interrogare coram, sed *quasi coram* decuit.

Barbarorum oratio hæc, sed in qua nihil barbarum sit. Vide orationem Scytharum apud Curtium.

[g] *Terrarum*] Posset intelligi non de isto tantum campo, sed de orbe terrarum: quod et alias ipsis Romanis olim exprobraverat Mithridates apud Sallustium, et eos prædones orbis aperte vocat.

[h] *Et commotus his Avitus*] Turbata et trunca forsitan. Lego tamen: *Nec commotus his Avitus, patienda meliorum imperia ait. Dis quos, &c.* Lips.

Commotus his Avitus] Nonnunquam deprecantium miseremur, quos tamen nequimus facere compotes voti. Sic Avitus erat in clementiam pronus, et (si absque imperatore foret) tam justis miserorum precibus indulgeret: at Nero ejusmodi agrorum possessionem jam Frisiis denegaverat. *Frisios decedere agris jussit*.

Quid igitur Avito restabat, nisi ut Ansibarios a se dimitteret mitioribus verbis? *Patienda meliorum imperia*. Tò *commotus* eodem sensu Annal. lib. XI. 'ingressusque defensionem, commoto majorem in modum Claudio, Messallinæ quoque lacrymas excivit.'

Ad ultimum inter Boiocali preces, quam consona sacris literis hæc: 'Sicut cœlum Diis, ita terras generi mortalium datas:' illæ enim, 'cœlum cœli Domino, terram autem dedit filiis hominum.' *Salinerius*.

[i] *Meliorum imperia*] *Meliorum*, id

peria.[1] Id Diis,[j] quos implorarent, placitum, ut arbitrium penes Romanos maneret, quid darent, quid adimerent:[2] neque alios judices, quam se[3] ipsos, paterentur.'[k] Hæc in publicum Ansibariis respondit: ipsi Boiocalo, 'ob memoriam amicitiæ daturum agros:' quod[4] ille, ut proditionis pretium aspernatus addidit: 'deesse nobis terra, in qua vivamus;[5] in qua moriamur,[l] non potest:' atque ita, infensis

sic placere Diis *ipsis* quos invocarent, ut potestas penes Romanos esset, quid concederent, quid negarent; ac neque aliis arbitris, quam seipsis uterentur *Romani. Hæc palam respondit Ansibariis, et ipsi Boiocalo*, terras concessurum, *dixit*, in gratiam fidei: *quod ille ut perfidiæ mercedem sprevit, adjecitque: potest* deesse nobis terra, in qua degamus; in qua moriamur, *deesse* non potest; *et*

1 Mallet Lipsius, *Nec commotus his Avitus, patienda meliorum imperia, ait. Dis quos, &c.*—2 Mss. Harl. Jes. Guelf. *qui darent, qui adimerent.*—3 J. F. Gronovius delebat, *se;* probabatque Ryckius, ut sensus sit, non paterentur Ansibarii alios judices, quam ipsos Deos: quod minime verisimile. *Brotier.*—4 Nicolaus Heinsius legit *quos ille.* Ryckius.—5 Sic bene Ms. Agr. Rhenanus

NOTÆ

est, potentiorum, fortiorum. Tac. de mor. Germ. ubi de Tencteris, inter alias opes *equi traduntur, excipit filius, non maximus natu, sed prout ferox bello et melior.*

Meliorum] Id est fortiorum. Nam fortiores semper *meliores*, virtute, fortuna, aut saltem arbitrio et imperio. Sic Græcis ἀγαθὸς de virtute bellica intelligitur, et ἀμείνων Deus ipse appellatur, quo certe nihil sapientius, nihil potentius, nihil *melius*, qui et Deus exercituum appellari voluit.

Tac. de Mor. Germ. 36. 'Modestia ac probitas nomina superioris sunt, &c. Cattis victoribus, (quod idem est, ac *melioribus*,) fortuna in sapientiam cessit.'

Quia vicere Catti, *meliores*, iidemque et sapientiores habiti sunt: aliis vero *modestia* pro imprudentia et insipientia fuit. *Modestia* est eorum, qui vicere, et qui imperium habent. *Modestia* seu *probitas*, nomen illius est qui vicit, ac leges præscribit pro arbitrio; in aliis simplicitas, εὐήθεια et misera *innocentia* est.

[j] *Diis*] Vocat *Deos*, solem, cœlum, sidera. Sic lib. de mor. Germ. 45. 'Sonum insuper emergentis solis audiri, formasque Deorum, (*id est*, solis,) et radios capitis aspici persuasio adjicit.'

[k] *Neque alios judices, quam se ipsos, paterentur*] Nec male deleveris τὸ *se*, ut vox, *ipsos* referatur ad *Deos*: l. xv. 'Quoniam Dii, quamvis potentium populorum arbitri, possessionem Parthis, non sine ignominia Romana tradidissent.' Horatius: 'Regum timendorum in proprios greges; Reges in ipsos imperium est Jovis.' *Gronovius.*

Recte *se ipsos*, loquitur Avitus de se ipso et de Romanis suis, hoc sensu; ut *neque alios judices* Dii, *quam se ipsos*, id est, Romanos, quibus olim dederant imperium, *paterentur*.

Neque alios judices] Id Diis placitum, ut arbitrium penes Romanos esset *quid darent, &c.* Et etiam, ut neque ipsi Romani alios judices, quam seipsos paterentur.

[l] *Deesse nobis terra, &c. in qua mo-*

utrimque animis, discessum. Illi Bructeros,[m] Tencteros,[n] ulteriores etiam nationes, socias bello vocabant. Avitus, scripto ad Curtilium Manciam,[o] superioris exercitus[p] Legatum, 'ut Rhenum transgressus, arma a tergo ostenderet;' ipse legiones in agrum Tencterum induxit, 'excidium' minitans, 'nisi causam suam dissociarent.' Igitur absistentibus his, pari metu exterriti Bructeri,[6] et ceteris quoque[7] aliena

sic infestis utrimque odiis abscessum est. *Illi in societatem armorum excibant Bructeros, Tencteros, et interiores quoque nationes* Germaniæ. *Avitus compositis literis ad Curtilium Manciam rectorem superioris Germaniæ*, ut Rhenum transmittens, bellum a tergo monstraret; *ipse cum legionibus agrum Tencterum invasit*, vastaturum *minitans*, nisi desciscerent a societate hostium. *Igitur his abscedentibus, pari timore absterriti* sunt *Bructeri, et aliis etiam se ab alieno dis-*

et recentiores. In Mss. Flor. Harl. Jes. Guelf. et editione principe, *terram vivam*. In Ms. Bodl. et Puteolanus, *terra viva*. Unde J. F. Gronovius conjiciebat, *terra in vitam*: Pichena, *terra vivis*. Brotier.—6 Ita Ms. Flor. editio princeps et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *exterritis Bructeris*.—7 *Quoque* abest a Ms. Bud. Ms. Flor. Bud. Guelf. ed. pr. *defen-*

NOTÆ

riamur] Nihil frequentius tali locutione, *deesse nobis terra, in qua vivamus; in qua moriamur, non potest*. Tacitus, XII. 64. Agrippina 'filio dare imperium; tolerare imperitantem nequibat.'

Et hist. I. 17. 'Militum favorem, ut largitione et ambitu male acquiri, ita per bonas artes haud spernendum:' et ejusdem lib. cap. 8. 'Et pacis artibus, belli inexpertus.' *Gruterus*.

Deesse] Potest *deesse nobis terra, in qua vivamus; in qua moriamur* deesse *non potest*. Tò *deesse* ad duo refertur. Et τò *potest* similiter: sic passim Tacitus, unum et idem verbum ad plura etiam disparata referre solet.

[m] *Bructeros*] Bructeri, populi Germaniæ ad Amisiam fluvium; dividuntur in *Majores* et *Minores*: hodie Episcopatus *Monasteriensis*, vulgo *Munster*, &c. in circulo Westphaliæ. *Tillemon*.

[n] *Tencteros*] Tencteri populi Germaniæ ad Rhenum fluvium: hodie ducatus *Berg* seu *Mons*, et comitatus *Sigen* et *Dillenbourg*, in circulo Westphaliæ. *Tillemonius*.

Tencteros] Tac. lib. de Mor. Germ. c. 32. 'Tencteri super solitum bellorum decus, equestris disciplinæ arte præcellunt,' &c. 'Sic instituere majores, posteri imitantur. Hi lusus infantium, hæc juvenum æmulatio, perseverant senes.' Inter opes 'equi traduntur, excipit filius, non ut cetera maximus natu, sed prout ferox bello et melior.'

[o] *Curtilium Manciam*] Phlegon de admirandis: 'Curtilius Mancias legatus in Germania exercitum duxit, Q. Volusio et P. Scipione coss.' *Lips*.

[p] *Superioris exercitus*] Et *superioris Germaniæ*, unum et idem est. Ibi flagrante bello quatuor legiones et par robur auxiliarium. *Superior* illa pars incipiebat a Mosella usque ad fontem seu caput Rheni amnis.

pericula defendentibus, sola Ansibariorum gens retro ad Usipios[q] et Tubantes[r] concessit: quorum terris exacti, cum Cattos, dein Cheruscos petissent, errore longo, hospites, egeni, hostes, in alieno, quod juventutis erat, cæduntur: imbellis ætas in prædam divisa est.

57. Eadem æstate, inter Hermunduros[s] Cattosque certatum magno prælio, dum flumen, gignendo sale[t] fœcundum et conterminum, vi trahunt; super libidinem[1] cuncta[2] armis[u]

crimine removentibus, sola natio Ansibariorum se recepit ulterius ad Usipios, et Tubantes: quorum agris expulsi, cum ad Cattos, dein ad Cheruscos se contulissent, diu vagi et palabundi, extorres, inopes, infensi, in extraneo solo, *quotquot erant juvenes, occiduntur; inermis turba in prædam distributa est.*

Eadem æstate Hermunduri Cattique ingenti pugna inter se dimicavere, dum per vim occupant fluvium, conficiendo sali idoneum, et utrisque finitimum; præter in-

dentibus: quod interpretatur J. Gron. *a se arcentibus*, vultque servari, cum ipse interea vulgatum teneat. Ac, nisi *aliena pericula defendere* e consuetudine Latine loquentium esset, potius pericula ab aliis propulsare, quam communionem alieni periculi vitare, eam lectionem, propter librorum auctoritatem, reciperem: nunc vulgatam retineo et ipse, dum melius quid reperiatur: cum interea fatear, me nescire, an ducta sit e libro scripto. Eam primus induxit Rhenanus, corrigens lectionem superiorum edd. in quibus erat *deferentibus* (nam sic est in ed. Puteol. Ber. Alc. non *deserentibus*, ut J. Gronovius e Beroaldina laudat) sive vitium operarum in ed. Puteol. fuit, quod sequerentur ceteri, sive ita ille e Ms. edidit, quod credo. Etiam infra XIV. 33. confunduntur *deferentibus* et *defendentibus*. Id si est, tanto magis libet suspicari, Tacitum dedisse *defugientibus*. Ac fortasse in mente habuit locum Cæsaris B. G. VI. 13. 'iis omnes decedunt, (*pro quo noster absistere*) aditum eorum sermonemque defugiunt.' Notio *deserendi* est jam in *sola*; quod est *deserta*. Ern. Restitui cum Bip. *defendentibus*. Rhen. hoc non posse stare putabat, nisi legatur *periculo*. Verum æque dicimus *defendere vim, injuriam, bellum*, etc. imo Cic. pro Murena 3. 'de civium periculis defendendis.' *Oberlin.* Brotierus, et Ryckius cum Homero *deserentibus*.

1 Sic Rhenanus et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et editionibus veteribus, *libidine*.—2 Mss. Jes. Guelf. *vi, armis agendi*.—3 *audire* Gronov.—

NOTÆ

[q] *Usipios*] Vide supra c. 55.

[r] *Tubantes*] Supra c. 55.

[s] *Hermunduros*] Supra l. XII. c. 29.

[t] *Dum flumen, gignendo sale*] Non abhorret certe a fide, ut hoc flumen *Sala* fuerit, argumento vel nominis ipso. Flumen nobile, mihi carum; domicilii olim causa, et Andreæ Ellingeri medici primarii; cujus fides et doctrina magna mihi, dum vivam. *Lipsius.*

Gignendo sale] Plin. XXXI. 7. 'Galliæ Germaniæque ardentibus lignis aquam salsam infundunt. Hispaniæ quadam sui parte, puteis hauriunt, muriam appellant: et illi quidem etiam lignum referre arbitrantur. Quercus optima, ut quæ per se cinere sincero vim salis reddat: alibi Corylus laudatur: ita infuso liquore salso, carbo etiam in salem vertitur. Quicumque ligno confit sal, niger est.'

[u] *Super libidinem cuncta armis*] De mor. Germ. 14. 'Nec enim arare terram, aut expectare annum tam facile

agendi, religione insita, 'eos maxime locos propinquare cœlo,[v] precesque mortalium a Deis nusquam propius audiri.[3] Inde, indulgentia Numinum,[w] illo in amne illisque sylvis[x] salem[4] provenire, non, ut alias apud gentes, eluvie maris

situm ferociam, omnes controversias armis dirimendi, etiam *superstitione indita*, eas præcipue terras propinquas astris esse, votaque hominum nullibi a Diis propius exaudiri. Hinc Deorum benignitate, in illo flumine illisque nemoribus gigni salem, non ut apud alios populos purgatione maris, aqua solis ar-

4 Sic bene Puteolanus et recentiores. In Mss. Flor. Harl. Bodl. Guelf. et editione principe, *item provenire*. Brotier.—5 *Arescente, sed unda*, Brotierus. In

NOTÆ

persuaseris, quam vocare hostes, et vulnera mereri. Pigrum quin immo et iners videtur, sudore acquirere, quod possis sanguine parare.'

Ibid. 7. 'Ad matres, ad conjuges, vulnera ferunt, nec illæ numerare aut exigere plagas pavent:' melius *exsugere*. Armati etiam consilia publica agitant: nam ibid. c. 12. 'Si placuit sententia, frameas concutiunt. Honoratissimum assensus genus est armis laudare:' et c. 13. 'Nihil autem, neque publicæ, neque privatæ rei, nisi armati agunt.'

Ipsa etiam matrimonia celebrantur armis et inter arma: ibid. c. 18. 'Dotem non uxor marito, sed uxori maritus offert. Intersunt parentes et propinqui, ac munera probant, munera non ad delicias muliebres quæsita, nec quibus nova nupta comatur, sed boves et frænatum equum, et scutum cum framea gladioque. In hæc munera uxor accipitur, atque invicem ipsa armorum aliquid viro affert. Hoc maximum vinculum, hæc arcana sacra, hos conjugales Deos arbitrantur.'

Utinam referatur ille mos Gallis nostris, pro immensa illa æternaque litium et rabularum colluvie, quibus plebecula deglubitur, omnibusque fortunis subvertitur; quæque pacem bello longe intolerabiliorem præstat.

Cuncta armis] Negotia omnia transigendi bello, ferroque dirimendi lites suas, de Germ. 22. 'Ad negotia, nec minus sæpe ad convivia procedunt armati,' &c. 'Crebræ ut inter vinolentos rixæ, raro conviciis, sæpius cæde et vulneribus transiguntur:' et c. 21. 'periculosiores sunt inimicitiæ juxta libertatem.'

[v] *Propinquare cœlo*] Forte sic ob fastigia montium sylvarumque: forte quia prope gentes illas aspectus finiebatur cœlo et oceano; et ubi desinit orbis terraque, ibi cœlum prope incipere videtur.

Forte et ob indulgentiam numinum fœcunditatemque salis, quo non majus donum ex cœlo datur necessitati humanæ.

[w] *Indulgentia Numinum*] Observant talem indulgentiam seu numinis benignitatem, in privatum usum tractam, aut tributis oneratam, interdum evanuisse, et se subtraxisse velut indignis; non sine miraculo, aut providentia præcipua; sic quisque se carum cœlo facile fingit.

[x] *Illisque sylvis*] Non alia templa, non alia delubra, aut Deos coluere veteres Germani. Lib. de mor. Germ. 9. 'Nec cohibere parietibus Deos, neque in ullam humani oris speciem assimulare, ex magnitudine cœlestium arbitrantur; lucos ac nemora

arescente[5] unda,[7] sed super ardentem arborum struem fusa, ex contrariis inter se[6] elementis,[7] igne atque aquis concretum.'[8] Sed[9] bellum, Hermunduris prosperum, Cattis exi-

dore concreta, sed effusa *unda* super congeriem lignorum, *provenire salem* conflatum ex adversis inter se elementis, flammis undisque. *At prælium Hermunduris secundo Marte commissum*, eo *Cattis perniciosius fuit; quia* victores

antiquis editionibus, *arescente unda: sed super, &c.* In recentioribus, *arescente unda, sed super, &c.* Optime vidit Muretus emendandum, *eluvie maris arescente, sed unda, &c.* Vide quæ in notis attulimus ex Plin. XXXI. 7. *Idem.*—6 Sic Brotier. Ex elementis Mss. Flor. Guelf. et editiones veteres ac recentiores. Præpositionem deleverat Rhenanus. *Brotier.*—7 Ms. Flor. *alimentis:* vitiose. Initia hic et materia, ex qua sal fiat, non alimenta memorantur. *Ernest.*—8 Lipsius optime emendavit, *concretum;* quod recentioribus omnibus probatum. Antea in libris scriptis et editis, *concreta.* Brotier.—9 Friget illud, *sed.* Forte re-

NOTÆ

consecrant, Deorumque nominibus appellant secretum illud, quod sola reverentia vident.'

[y] *Eluvie maris arescente unda, sed*] Muretus, *arescente, sed unda.* At de ipsa re Plin. lib. XXXI. 'Galliæ Germaniæque ardentibus lignis aquam salsam infundunt.' Varro de re Rustica, I. 'In Gallia Transalpina intus ad Rhenum, cum exercitum ducerem, aliquot regiones accessi, ubi salem nec fossitium nec maritimum haberent, sed ex quibusdam lignis combustis; carbonibus salsis pro eo uterentur.'

Eluvie] Isidorus Orig. XVI. 2. 'Nam aquis maris sponte gignitur, spuma in extremis littoribus vel scopulis derelicta, et sole decocta.'

Eluvie] Nonius Marcellus cap. 2. '*Eluviem*, purgationem; Lucil. lib. VI. Si hic vestimenta elevit luto, ab eo risum magnum ad cachinnum imprudens subjicit.' Cic. pro domo: 'Labes atque eluvies civitatis.' Ab *eluo* dictum puto.

Arescente unda] Sensus est: Non colligitur ibi sal ex undis, quæ post maris eluviem in terra arescunt, ut alibi: sed ex ardentibus lignis, super quibus aqua illius amnis infunditur. *Pichena.*

Non inter Hermunduros tantum et Cattos illa conficiendi salis ratio recepta, sed etiam Zelandos nostros, forte Cattorum istorum posteros, qui, ut et eorum beneficio reliqui omnes Belgæ, ante duo vixdum sæcula, non alio sale utebantur.

Levin. Lemnium Ziricenum Zelandum hic audiamus: l. III. c. 9. de Occultis Nat. mirac. 'Majores nostri olim salem confecerunt, uberrimo sane quæstu, non ex aqua marina, solis ardore in salem concreta atque indurata, quale ex Hispaniis et Galliis ad nos perfertur; sed ex marinis glebis exustis atque in cinerem redactis, quem infusa aqua minutatim, in salem reducebant splendidum ac nitentem. Zel oft Zilsout populares atque indigenæ appellant, a glebis salsugine imbutis, unde illa elicitur. Nec alio salis genere tota Belgica, ad nostram usque memoriam usa est. Qui conficiendi salis modus, inducto externo, exolevit.'

Ego autem cum superioribus annis Ziriseam excurrerem, multa ibi tum comitate ab Adr. Hoffero, Regalium Zelandiæ, quæ ad Orientem Scaldis est, supremo Quæstori, viro insuper doctissimo et antiquitatis inprimis studioso, exceptus, tabulam apud

tio[10] fuit,[z] quia 'victores[a] diversam aciem Marti ac Mercurio'[b] sacravere, quo voto[c] equi, viri, cuncta vita[11] occidi-

hostilem exercitum dicavere Marti et Mercurio, *quo voto, equi, homines, omnia*

petitum ex superioribus, *sed unda, &c.* Brotier.—10 *Exitiosius* Brotier. Ms. Flor. Pichena et recentiores. In editione principe, *exitiosum.* Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *exitio fuit;* quod certe elegantius. *Idem.*—11 *Cuncta victa* Brotier., et ita Ms. Flor. editiones veteres et recentiores. Male emendatum in mediis quibusdam editionibus, *cum ita victa.* Lipsio placebat Danesii conjectura, *cuncta viva.* Tentabat J. F. Gronovius, *cuncta victi,* id est, cuncta, quæ victus ante possederat. *Brotier.* Placet Danesii conjectura, *cuncta viva.* Lipsius. Ms. Flor. (Bud.) edd. omnes *cuncta victa,* idque defendit Freinsh. ad Flor. 4, 2. et ad h. l. Faërnus quoque conjecit *viva.* At J. Fr. Gronovio neutrum placet, sed *victi:* cuncta, quæ victus antea possedit.

NOTÆ

eum inspexi, in qua omnis illa conficiendi ac colligendi ejusmodi salis ratio accuratissime depicta habebatur. *Boxhornius.*

[z] *Cattis exitio fuit*] Non dissimulo hallucinationem et παρόραμα viri docti nostratis, qui ab hac pugna initia derivat Batavæ genti. Censet enim victos pulsosque eo prælio Cattos, devenisse maritimos locos, ubi nunc Batavia, et originem dedisse inter Belgas nobilissimæ genti. Cæcitatem!

Batavi noti celebresque diu ante hanc ævo Neronis pugnam: et Cattorum migratio, de qua Tacitus in libello de Germania, non dubie antiquior.

'Batavi,' inquit, 'non multum ex ripa, sed insulam Rheni amnis colunt; Cattorum quondam populus, et seditione domestica in eas sedes transgressus, in quibus pars Romani imperii fierent.' *Lipsius.*

[a] *Victores*] De utrisque populis id intellige: nempe, si vicissent.

Quia victores] Ipsimet Catti voverant, si vicissent ipsi, sacraturos cuncta hostium Marti et Mercurio. Et sic *minæ hostiles in ipsosmet* Cattos *vertebantur.*

[b] *Marti ac Mercurio*] Lib. de Mor. Germ. 9. 'Deorum maxime Mercurium colunt. Cui certis diebus, humanis quoque hostiis litare fas habent. Herculem ac Martem concessis animalibus placant,' &c.

[c] *Quo voto*] Idem apud Romanos factum teste Livio lib. I. 'Tarquinius instandum perterritis ratus, præda captivisque Romam missis, spoliis hostium, (votum id Vulcano erat) ingenti cumulo accensis, pergit porro in agrum Sabinum exercitum inducere.'

Et lib. V. 39. de Gallis: 'Postremo cæsorum spolia legere, armorumque cumulos, ut mos eis est, coacervare.' Id post pugnam Alliensem factum. Et puto, sic Gallos victores coacervasse spolia et arma, ut cremarent; saltem arma.

Et Livius lib. XXVIII. 'Spolia hostium Marcellus Vulcano votum cremavit.' Et lib. XXVIII. 'Cæsa aut hausta Flammis quadraginta millia hominum sunt, capta supra quinque millia, multi Carthaginensium nobiles, undecim senatores, signa militaria centum septuaginta quatuor, equi Numidici supra duo millia, septingenti Elephanti, sex capti, octo flamma ferroque absumti. Ea omnia imperator Vulcano sacrata incendit.'

oni dantur.[d] Et minæ quidem hostiles in ipsos[e] vertebant.[12]

quæ *bello capta* sunt, *internecione delentur*. *Et sane minæ hostiles in ipsos recide-*

Ernesti. Provocat Freinsh. ad Cæs. B. G. vi. 17. et 1 Sam. xv. 3.—12 Sic Ms. Flor. editio princeps et recentiores. Certe ex usu Taciti. Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *vertebantur*. Brotier. Cod. Flor. a manu prima,

NOTÆ

Et lib. xlv. de Paulo Æmil. 'Cetera omnis generis arma cumulata in ingentem acervum, precatus Martem, Minervam, Luamque matrem et ceteros Deos, quibus spolia hostium dicare jus fasque est, ipse Imperator face subdita succendit, deinde circumstantes tribuni militum, pro se quisque ignes conjecerunt.'

[d] *Occidioni dantur*] Cæsar lib. vi. bell. Gall. 'Huic (Marti) cum prælio dimicare constituerunt, ea, quæ bello ceperint, plerumque devovent; quæ superaverint animalia capta, immolant, reliquasque res in unum locum conferunt. Multis in civitatibus harum rerum exstructos cumulos locis consecratis conspicari licet; neque sæpe accidit, ut neglecta quispiam religione, aut capta apud se occultare, aut posita tollere auderet, gravissimumque rei supplicium cum cruciatu constitutum est.'

Occidioni dantur] Reperio sic fere usurpatum ab omnibus populis: sic Israëlitæ capta Hiericho, 'interfecerunt omnia, quæ erant in ea, a viro usque ad mulierem, ab infante usque ad senem, boves quoque et oves, et asinos, in ore gladii percusserunt.'

Et Joseph. lib. i. bell. Jud. c. 7. de Vespas. cum evertit Gerara: 'evertit eam, et percussit populum ejus in ore gladii, a viro usque ad fœminam, a parvulo usque ad lactentem, a bove usque ad ovem, a camelo usque ad asinum, nec quicquam reliquum fecit.' *Aurelius.*

Sed forte alio consilio egit dux Romanus, nempe ut ea sævitia ceteros barbaros rebellesque latius exterreret.

Cuncta victa occidioni dantur] Nunc addo locum Cæsaris Gall. vi. 17. 'Marti cum prælio dimicare constituerunt, ea quæ bello ceperint, plerumque devovent, quæ superaverint, animalia capta immolant;' (rectius distinguas atque legas: *devovent quæ superaverint, animalia, &c.*) *reliquas res in unum locum conferunt:* ubi notatum etiam *de reliquis rebus*, inanimatis nempe, devotis.

Hauserunt ritum cruentum isti Barbari ex inconsulta imitatione populi Israëlitici, qui aliquando Dei jussu omnia victa pessumdedit. Ergo *occidioni dare cuncta victa*, nihil aliud est quam חרם Hebræorum, quod non occidere tantum significat, nec ad viva tantum refertur, sed perdere, ut inanimata etiam complectatur.

Sicut 1. Sam. xv. 3. Samuel Sauli cum suis contra Amalec in bellum exeunti sic ait? *Occidioni dabitis omnia, quæ ipsius sunt.*

Ubi ex versu nono cum subjicitur, pepercisse Saulem etiam *vestibus*, intellectu haud difficile, eas etiam perdi debuisse. Similia legas in lib. Josuæ c. 6. et 7. *Freinshemius.*

Cuncta] Vertunt, *cuncta quæ vitam haberent:* frustra; nam consecravere omnia omni modo, viros equos, spolia, arma, inanimata omnia: tum vere *væ victis.*

[e] *Et minæ quidem hostiles in ipsos*] Nempe in ipsos hostes, in ipsos Cat-

Sed civitas Juhonum[f] socia nobis, malo improviso afflicta

bant. At natio Juhonum amica nobis inopinata calamitate perculsa est: quippe

vertebant. Idque confirmat Mei lectio, etsi in reliquis minus emendata: *et numen quidem hostile in se vertebant*. Unde Nicolaus Heinsius legebat; *et mi-*

NOTÆ

tos; quia scilicet ante prælium, Hermunduri qui vicerunt, Cattis hostibus eas minas intentarant: sicque *minæ quidem hostiles in ipsos vertebantur*.

Sed potius, puto, etiam non ante prælium tacuisse *Cattos*, qui validissimi ac ferocissimi populi, sed minas etiam interjecisse, si vincerent, *diversam aciem Marti ac Mercurio* sacraturos, ut et ipsos Hermunduros.

Quod votum *prosperum* illis, at Cattis exitiosius fuit; et *in ipsos*, Cattos nempe, *minæ* suæ *hostiles*, id est, quas ipsi hostes, suis hostibus intentarant, *vertebantur*.

Sicque *votum* illud mutuum, et invicem hostium in hostes fuit, si vicissent, *cuncta* hostium *occidioni daturos*; et *bellum Hermunduris prosperum*, eo *Cattis exitiosius* fuit, quod *victores*, hostium *aciem Marti, &c. sacravere*. Quod votum barbarum emiserant ante discrimen utrique populi. Tale votum emisisse etiam Cattos, colligere possimus ex lib. de Mor. Germ. 31. 'Apud Cattos in consensum vertit, &c. crinem barbamque summittere, nec nisi hoste cæso exuere votum, obligatumque virtuti oris habitum. Super sanguinem et spolia revelant frontem.'

Minæ] Minæ utrimque hostiles erant, quæ in ipsos Cattos recidere. Intelligit minas, seu vota hostilia, quæ in utraque acie fiebant, nempe in procinctu ad prælium.

Forte aliquid simile intelligendum de Britannis apud Tacitum. Quorum Druidæ *diras preces* fundebant ante certamen, quasi hostilem exercitum diris devoverent, jamque eos Diis suis et suo ritu sacrarent.

Hostiles] Nempe minæ, quas hostibus illi intentaverant, in ipsosmet qui minati fuerant, recidere. Utrimque hostilem aciem Marti ac Mercurio sacraverant Catti et Hermunduri, et sic in victos Cattos versæ minæ, quas ipsi hostibus ante prælium intentarant.

[f] *Civitas Juhonum*] De hoc igne nimia mira Pighius amicus noster censebat, *Hujonum* scrib. quoniam in agro cognomine, hodie lapis multus sub terra fossilis, idoneus concipere ignem.

Sed ego ambigo, ne ea gens in Germania ipsa alibi fuerit, non in Belgica; et quidam libri *Vibonum*. Lipsius.

Civitas Juhonum] Qui isti populi, aut ubi terrarum? in Flor. *Vibonum*; proxime, ni fallor, veram scripturam. Corrigendum enim videtur, *civitas Chaibonum* sive *Cavionum*: de quibus populis peculiariter dixi ad Taciti Germaniam. *Colerus*.

Rectius Lipsius in Germania ipsa hanc fuisse *Juhonum* civitatem suspicatur. Id quippe conjunctio historiarum, quas de Cattorum excidio, et de *Juhonum* calamitate auctor refert.

Item quod et ipsa socia Romanorum fuit, quemadmodum et Mattiacorum civitas. Unde liquido colligi potest, *Juhones* ab una parte Chattis fuisse conterminos, ab altera Rheno

est. Nam ignes, terra editi,[g] villas, arva, vicos passim corripiebant,[13] ferebanturque in ipsa conditæ nuper coloniæ[h] mœnia: neque extingui poterant; non, si imbres caderent,[i]

ignes humo enascentes passim invadebant prædia, agros, pagos; grassabanturque in ipsa munimenta Coloniæ Agrippinensis *nuper deductæ: nec opprimi poterant; non*

næ quidem hostiles in se vertebant. Vide XIII. 37. *Ryckius.*—13 Sic Puteolanus.

NOTÆ

et Agrippinensibus.

Igni autem concipiendo apta sunt juga montium per Bergensem ducatum, Coloniæ Agrippinensium opposita.

Terminos igitur *Juhonum* civitati statuo, ab ortu hyberno eosdem, quos Mattiacis ab occasu æstivo: ab ortu æquinoctiali amnem Rhenum, quo ab Ubiis summovebantur.

Ab septentrionibus eodem limite ab Tencteris dirimebantur, quo antea Ubii a Sicambris: ab ortu item eodem, quo Ubii a Chattis, inter oppidum *Medebach* et *Adranam* flumen.

Comprehenduntur hoc terrarum spatio nunc regiones istæ: ducatus *Bergensis* dimidia fere pars austrina: et regio, cui vulgare vocabulum *Westerwald.* Cluverius.

Juhonum] Juhones populi Germaniæ ad Rhenum fluvium: hodie pars orientalis Archiepiscopatus et Electoratus *Trevirensis*, parsque occidentalis *Wetteraviæ*, in circulis Rheni superioris et inferioris, &c. *Tillemon.*

g *Ignes, terra editi*] Simile quid legitur in Epist. Alex. Magni, de situ Indiæ, ad Aristotelem, ubi de ignibus, qui tamen cœlo lapsi, non terra editi: 'Visæque nubes aliæ de cœlo ardentes, tanquam faces decidere, ut incendio earum totus campus arderet: verebantur dicere, ne Deorum me premeret ira, quod homo Herculis Liberique vestigia transgredi conatus essem. Jussi autem milites suas vestes opponere ignibus.'

Ignes terra editi] Non quasi subterranei essent, aut terræ visceribus exarderent, priusquam orirentur; sed exhalatio ipsa quæ materia ignium, ex humo, aut paulo supra effervescebat; dein flammam concipiebat, quæ tenuis et subtilis pro tenuitate materiæ grassabatur, ferebaturque in varia loca, prout ventus afflaret ignem impelleretque.

h *Coloniæ*] Colonia Agrippina; de qua l. XII. 27.

i *Non, si imbres caderent*] Adeo subtilis illa exhalatio, seu materia ignium, ut inter ipsas aquas viveret, immo et forte magis accenderetur: et quod ars paucis abhinc annis invenit, id prius natura fecit ac demonstravit: et quod natura fortuito et innocenter, id ingenio et consilio exitiabili pravitas humana excogitavit, et velut in exitium naturæ, naturam ipsam ars armavit.

Non si imbres] Plura exempla talium ignium affert Plin. I. 22. 'Aquis etiam accenditur; terra tantum restingui docuere experimenta.' Et c. 106. de igne Chimeræ montis: 'ignem ejus accendi aqua, extingui vero terra, aut fœno, seu fimo.'

Et ibid. de ignibus Hephæstii montis: 'flagrant adeo, ut lapides quoque rivorum et arenæ in ipsis aquis ardeant; aliturque ignis ille pluviis.'

non[14] fluvialibus aquis, aut quo alio humore:[15 j] donec inopia remedii, et ira cladis, agrestes quidam[16] eminus saxa jacere, dein, residentibus[17] flammis, propius suggressi, ictu fustium, aliisque verberibus, ut feras absterrebant: postremo tegmina corpori derepta[18] injiciunt, quanto magis profana et usu[19] polluta,[k] tanto magis oppressura ignes.[l]

58. Eodem anno Ruminalem[m] arborem in comitio,[n] quæ

si pluviæ ingruerent, non si fluviorum undis, aut quo alio liquore extinguere conarentur; *donec defectu remedii, et indignatione adversus pestem nonnulli rustici eminus lapides mitterent; dein fatiscentibus ignibus, propius accedentes, ictu baculorum, aliisque plagis, ut belluas proturbabant: demum vestes corpori ademtas immittunt, quæ quanto magis sordidæ, et usu detritæ, tanto melius extinguerent flammas.*

Eodem anno, velut ostentum interpretati sunt, ficum *Ruminalem arborem* sitam

In Ms. Reg. et editione principe, *arripiebant.*—14 In veteribus editionibus et in Mss. Harl. Bodl. Jes. Reg. *non si:* et sic Gronovius et Ryckius. Ernestus merito omisit *si*, ex superioribus *non si imbres*, male repetitum; aut natum ex verbo, quod postea addebatur. *Brotier.*—15 Ita Mss. Flor. Reg. editio princeps et recentiores; ac bene quidem. In Mss. Agr. et Ryckii Cod. *humore perfunderentur.* In Mss. Bodl. Jes. et Puteolanus, *humore niterentur;* et sic Gronov. et Ryckius: *id* est, *niterentur extinguere:* quod miror Lipsio placuisse. *Idem.* —16 Ms. Corb. et editio princeps, *agrestis quidem.*—17 Sic bene Puteolanus. In Ms. Harl. et editione principe, *resistentibus.*—18 Sic Ryckius e Ms. Agr. Haud ita bene in veteribus editionibus, *direpta.* Brotier. *Direpta* Gronov.—19 Ita Mss. Bud. Corb. editio princeps et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Guelf. et Puteolanus, *usu viliori polluta.* In Mss. Jes. *usui viliori.*

NOTÆ

[j] *Humore*] Vulgo *humore niterentur:* sed quidam aiunt corruptum hoc verbi, *niterentur:* aut potius Florentini codicis exemplo delendum. Dissentio, et promtum est, *niterentur extinguere*, sic ordinari. *Lipsius.*

[k] *Profana et usu polluta*] Adde vocem e prisca editione, *et usu viliori polluta.* Vestes vult sanguinis aut seminis notis sordentes. *Lipsius.*

[l] *Tanto magis oppressura ignes*] Puto, quia vestes usu detritæ et sordibus ac maculis velut unctæ et imbutæ; et quia rasæ, tersæ, et nulli villi ex his penderent, idcirco facilius flammam tenuem opprimebant.

[m] *Ruminalem*] Ficus Ruminalis, arbor Octavæ regionis Romæ antiquæ. Hodie positio est circa ecclesiam, vulgo dictam *Santa Maria Liberatrice*, in regione *Ripa*, in Roma moderna: ex Roma Nardini l. v. c. 2. p. 224. *Tillemonius.*

Ruminalem arborem] De ficu Ruminali et Navia digna lectu Scaliger in Festum, illustrissimum ingenium nostri ævi. *Lipsius.*

Ruminalem] De qua sic Festus: 'Ruminalem ficum appellatam, ait Varro, prope curiam sub Veteribus, quod sub ea arbore lupa rumam dederit Remo et Romulo, id est, mammam: mamma autem rumis dicitur. Unde rustici hædos lactentes subrumios vocant, qui adhuc sub mammis habentur. Alii autem sunt, qui pu-

super octingentos et quadraginta[1] ante annos[o] Remi Romulique infantiam[p] texerat, mortuis ramalibus et arescente trunco[q] deminutam, prodigii loco habitum[2] est,[r] donec in novos fœtus[3] reviresceret.[3]

in comitio, quæ abhinc octingentos et quadraginta annos, vel amplius, umbram præbuerat pueritiæ Remi Romulique, ramis arefactis, et marcescente stipite elanguisse, donec in novos surculos refloresceret.

1 In Mss. Vatic. 1863 et 1864. Corb. et editione principe, ***quæ septingentos et 40.*** In Ms. Vatic. 1958. ***octingentos et quadraginta.*** Puteolanus primus edidit, ***quæ super octingentos et quadraginta.*** ***Super*** redundat, et merito omisit Ryckius. Abest quoque a Mss. Flor. et Agr. ***Brotier.*** Servat ***super*** Gronov.—2 ***Habitum est*** absunt a Ms. Guelf.—3 Sic Pichena e Ms. Flor. sic et Ms. Guelf. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et editionibus veteribus, ***reviviesceret.***

NOTÆ

tant, quod sub ea pecus Ruminari solitum esset.' Sic legit Scaliger.

Ruminalem] Plin. XIV. 28. 'Colitur ficus arbor in foro ipso ac comitio: Romæ nata, sacra fulguribus ibi conditis, magisque ob memoriam ejus, quæ nutrix fuit Romuli et Remi conditoris appellata; quoniam sub ea inventa est lupa infantibus præbens Rumam, (id est, mammam,) miraculo ex ære juxta dicato.'

[n] ***In comitio***] Quo loco convocatæ tribus populi Romani magistratus eligebant. Prodigia ex arboribus multa in historiis.

Tum ostentum in eo fuit, quod diu viguisset arbor loco publico; quod illa texisset pueros imperii conditores, et veluti defendisset; quod cum ea incepisse res Romana, adolevisse et etiam floruisse videretur; sic et ea arescente, simul et marcessere ac languere vis Romana putabatur: hinc superstitio, hinc ***prodigium.***

[o] ***Quæ super octingentos et quadraginta ante annos***] Damno numerum. Nam hic annus urbis conditæ 811. Romulus autem Remusque octodecim duntaxat annos nati, cum facta Roma est. Non ergo plures ab infantia eorum ad hunc diem annis triginta.

Facilis putatio ex Dionysio, Livio, et aliis. Ita ergo hic emendem, et ***octingentos et triginta*** scribam; ne Tacitus manifesta sit in culpa. ***Lipsius.***

[p] ***Infantiam***] Nempe cum hoc loco mammas ipsis admovit lupa, sive re ipsa bellua, sive fœmina sic nuncupata, fuerit.

[q] ***Arescente trunco***] Anno Romæ 811. Christi 58.: ut supra c. 41. ***Tillemon.***

[r] ***Prodigii loco habitum est***] Puto, quia hæc arbor fundatoris Romani infantiam texerat, et tot annos ab urbe condita viguerat; ostenti loco habitum est, hanc elanguisse, quasi vigor ipsius stabilitatem etiam imperii ostenderet, et quasi, sicut infantiæ Reip. affuerat, ita et cadente illa, aliqua clades imperii portendi videretur.

Quod nobili contigit lauro, qua redimiri solebant victores Cæsares; arescente quippe lauro et extincta, familia Cæsarum stirpitus etiam interiit; in Nerone nempe.

Sueton. Galb. 1. 'Ergo novissimo Neronis anno, et sylva omnis exaruit radicitus, et quicquid ibi Gallinarum erat, interiit.'

NOTÆ

Simile quid de Vespas. Suet. c. 5. 'Arbor quoque cupressus in agro avito, sine ulla vi tempestatis, radicitus evulsa atque prostrata, insequenti die viridior ac firmior resurrexit.' Idem Suet. Domit. c. 15. 'Arbor, quæ privato adhuc Vespasiano eversa, surrexerat, tunc rursus repente corruit.' Ut familiæ, ita et civitates atque imperia sensim collabuntur.

[s] *In novos fœtus*] Simile quid Suet. Aug. 92. 'Ostentis præcipue movebatur. Enatam inter juncturas lapidum ante domum suam palmam, in compluvium Deorum penatium transtulit; utque coalesceret, magnopere curavit. Apud insulam Capreas veterrimæ Ilicis demissos jam ad terram languentesque ramos convaluisse adventu suo, adeo lætatus est, ut eas cum Rep. Neapolitanorum permutaverit, Ænaria data.'

C. CORNELII TACITI

AB

EXCESSU DIVI AUGUSTI

ANNALIUM

LIBER QUARTUS DECIMUS.

BREVIARIUM LIBRI.

Cap. 1. Nero matris cædem agitat, incitante Poppæa. 2. Agrippina incestum tentat; an Nero potius? 3. De cæde matris deliberat Nero. Aniceti consilium. 4. Agrippinæ cum Nerone, scelus cœlante, convivium. 5. Mari mergenda ægre evadit. Acerronia remis conficitur. 6. Agrippina dissimulat. 7. Nero trepidat, cum Burro et Seneca deliberat. Anicetus cædem Agrippinæ suscipit et 8. perpetrat. 9. Agrippinæ viles exequiæ. 10. Nero conscientia vecors adulatione erigitur. 11. Literis ad Senatum matrem etiam post fata criminatur. 12. Senatus turpiter adulatur. Thrasea Pætus virum se præstat. Nero mite ingenium affectat.

13. Urbem intrat anxius; blanditias expertus, in omnes libidines se effundit; 14. citharœdus, auriga, nobiles ad paria flagitia adigit. 15. Juvenalia. Nero in scena. Augustanos conscribit: 16. carmina pangit: philosophos ridet. 17. Cædes inter Nucerinos et Pompeianos occasione gladiatorii spectaculi. 18. Blæsus damnatur. Strabo absolvitur. 19. Mors Domitii Afri, M. Servilii. 20. Quin-

quennale ludicrum Romæ. Varia de ludis fama, eorum vituperia, 21. laudes et excusatio. Nero eloquentiæ victor. 22. Portentis commotus Rubellium Plautum in exilium agit.

23. Corbulo Mardorum latrocinia punit: 24. percussorem vitat, Tigranocerta capit. 25. Hyrcanos in societatem recipit. 26. Tiridatem arcet ab Armenia, quam tradit Tigrani Syriæ præficitur. 27. Puteoli, Tarentum, Antium, coloniæ. 28. Comitia Prætoria. Vibius damnatus.

29. Clades Britannica. Suetonius Monam invadit, 30. incolas domat. 31. Iceni, Boadicea duce, et Trinobantes rebellant, 32. Camalodunum expugnant; Petilium Cerialem cum nona legione fundunt; 33. a Suetonio desertum Londinium et Verulamium spoliant, cives et socios Romanorum trucidant. 34—37. Boadiceam ferocientem superat Suetonius. Ipsa veneno vitam finit. Pœnius Postumus gladio se transfigit. 38. Classicianus, Suetonio discors, res turbat. 39. Missus Polycletus hostibus est irrisui. Suetonio Petronius Turpilianus successor datus.

40. 41. Ob falsum testamentum damnati. 42. Pedanius Secundus, urbis Præfectus, a servis cæsus. 43. 44. In eos lege agi vult C. Cassius, et 45. contra aliorum sententiam obtinet. Populum supplicio renitentem Nero increpat. 46. Tarquitius Priscus damnatus. Census per Gallias actus. 47. Mors et laus Memmii Reguli. 48. Antistius majestatis delatus, 49. a Thrasea defensus. 50. Fabricius Veiento, calumniæ reus, Italia pellitur.

51. Burri mors, laus, successores Rufus et Tigellinus. 52—54. Criminationes discutere parat Seneca apud Cæsarem et commeatum petit, qui 55. 56. subdole respondet. 57—59. Rufum imminuit Tigellinus, Plauto et Syllæ periculum struit, eos opprimit.

60. Nero, ducta Poppæa, Octaviam amolitur: tum hanc revocat, 61. lætante Populo. Poppææ mox honos repositus. Ejus doli. 62—64. Aniceti scelere Octavia in exilium pulsa necatur in Pandateria. Temporum infelicitas. 65. Libertos Doryphorum et Pallantem veneno tollit Nero.

Seneca incusatur. Piso Neroni insidiatur. Gesta hæc annis circiter quatuor.

C. VIPSTANO. C. FONTEIO CAPITONE
IMP. NERONE. IV. COSSO CORNELIO LENTULO
C. CÆSONIO PÆTO. C. PETRONIO TURPILIANO
P. MARIO CELSO. L. ASINIO GALLO COSS.

Caio Vipstano,[1] [a] Fonteio Coss. diu meditatum scelus non ultra Nero distulit, vetustate imperii coalita audacia,[b] et flagrantior[2] in dies amore Poppææ, quæ sibi matrimonium[c]

Caio Vipsanio, Fonteio Coss. Nero non ultra prolatavit facinus pridem cogitatum, aucta fiducia antiquitate dominationis, et vehementiore in dies cupidine in

1 Mss. Vatic. 1863. 1864. et 1958. Harl. Bodl. Jes. et editiones veteres, *Vipsano.* Lipsius et alii, *Vipsanio.* Bene Ernestus, *Vipstano.* Sic enim emendandum patet ex Inscriptionibus, de quibus plura infra Hist. I. 76.—2 Mallet Ernestus, *flagrantiore*, et Acidalius: et sic Bipontini edidere. Præ-

NOTÆ

[a] *Caio Vipstano*] Vulgati, *Vipsano;* vel *Vipsanio:* viri docti, *Vipstanum* eum nominant. Vide Fulvii nummos in Apronia gente. *Lipsius.*

C. Vipstano] Sic legendum ex fragmentis inscriptionum fratrum Arvalium, in quibus est, ADFVERVNT. A. VITELLIVS. M. APONIVS. SATVRNINVS. L. SALVIVS. OTHO. TITIANVS. SVLPICIVS. CAMERINVS. C. VIPSTANVS. APRONIANVS. Item: ASTANTIBVS. SVLPICIO. CAMERINO. MAGISTRO. L. SALVIO. OTHONE. TITIANO. C. VIPSTANO. APRONIANO. *Ursinus.*

Cum alteri consulum nullum prænomen addatur, id autem fuerit non aliud quam quod præscribebat collega, suspicor Tacitum scripsisse, *Caiis.* De gente *Vipstana*, vide Ruperti et Reinesii alternas Epist. 48. et 54. *Gronovius.*

[b] *Vetustate imperii coalita audacia*] Curt. l. x. de Alexandro: 'Cœperat esse præceps ad repræsentanda supplicia, idem ad deteriora credenda. Scilicet res secundæ valent commutare naturam, et raro quisquam erga bona sua satis cautus est. Idem enim paulo ante Lyncestem Alexandrum delatum a duobus indicibus damnare non sustinuerat. Humiliores quoque reos contra suam voluntatem, quia ceteris videbantur insontes, passus absolvi: hostibus victis regna reduxerat. Ad ultimum a semetipso degeneravit usque adeo, ut adversus libidinem animi, arbitrio scorti aliis regna daret, aliis adimeret vitam.'

Nemo fere principum regnando melior factus, si Vespasianum aut Titum excipias. Nemo regnat, ut regnare incipit; nemo homo imperat, quasi singulis momentis principatum abdicaturus.

[c] *Matrimonium*] Nam hactenus Pop-

et discidium[3] Octaviæ, incolumi Agrippina,[d] haud sperans, crebris criminationibus, aliquando per facetias incusare[4] Principem, et 'pupillum' vocare,[4] 'qui jussis alienis obnoxius, non modo Imperii, sed libertatis etiam indigeret. Cur enim differri nuptias suas? formam scilicet displicere et triumphales avos?[e] an fœcunditatem et verum animum?[f] timeri, ne[5] uxor saltem injurias Patrum,[h] iram

Poppæam, quæ cum non speraret nuptias principis, *et repudium Octaviæ, vivente Agrippina, multis exprobrationibus, interdum* etiam *per jocos arguere Cæsarem, et* infantem *appellare,* qui imperiis alienis addictus, non solum principatu careret, sed etiam libertate. Cur enim prolatari matrimonium suum? Pulchritudinem nempe non placere, et avos triumphis insignes? An metui fœcundum uterum, et sinceræ fidei affectum? An timeri, ne conjux saltem pate-

fero vulgatum. *Oberlin.*—3 Ita edidi secutus Cod. mei scripturam: vulgatum hactenus, *dissidium.* Sic II. 86. *Ryckius.*—4 Ita Mss. Flor. Reg. Harl. Bodl. Jes. Guelf. editiones veteres et recentiores. Lipsius, *incusare...vocare.* Brotier.—5 Sic bene distinxit Lipsius. Antea, *verum animum timeri? ne uxor.* Placet tamen erudito Grævio, *verum animum timeri? neve uxor, &c.* Non audiendus Cl. Erricus Memmius, qui pro *verum animum* tentabat *uterum annuum.* Cete-

NOTÆ

pæa scortum principale fuit. Qua ratione speraverit uxoriam dignitatem, explicat Tac. hist. I. 22. 'Multos secreta Poppææ Mathematicos, pessimum principalis matrimonii instrumentum, habuerant; e quibus Ptolemæus Othoni in Hispania comes, cum superfuturum eum Neroni promisisset, postquam ex eventu fides,' &c.

Imparia illa matrimonia cum proceribus ac principibus, ex ambitione muliebri, sæpius infausta atque exitiabilia. Quod non satis præviderant, aut prædixerant Poppææ Mathematici illi.

[d] *Incolumi Agrippina*] Nam infra c. 13. post interfectam matrem, 'seque in omnes libidines effudit, quas male coërcitas qualiscumque matris reverentia tardaverat.'

[e] *Triumphales avos*] Unum tantum, Poppæum Sabinum. *Lipsius.*

[f] *An fœcunditatem et verum animum*] Distinguo, *verum animum? Timeri ne uxor.* Nam quod V. C. Erricus Memmius legebat, *uterum annuum,* acutius quam verius censeo. *Lipsius.*

An fœcunditatem] Sic intellige, *an fœcunditatem et verum animum timeri?* Infensi Neronis timere potuerunt, ne liberos haberet, et etiam verum animum, seu veram et sinceram fidem uxoris metuere, præsertim Agrippina. Vel sic, *an displicere fœcunditatem, &c.*

Verum animum] Id est, verum et sincerum affectum uxoris, quæ easdem rationes spesque habet cum marito. Utrumque illud *fœcunditas* et *amor*, non reperiebatur in Octavia, quæ nullos liberos genuerat, neque etiam *verus animus* aut affectus; quia nec amare potuit ipsa maritum, qui eam oderat, et ob injurias jam acceptas a Nerone ob pellicem Acten, et jam nunc Sabinam; neque etiam *verus animus* in Agrippina matre.

populi adversus superbiam avaritiamque matris, aperiat. Quod si nurum Agrippina non nisi filio infestam ferre posset, reddatur[6] ipsa Othonis conjugio: ituram quoquo terrarum,[i] ubi audiret potius contumelias[j] Imperatoris, quam viseret, periculis ejus immixta.' Hæc atque talia, lacrymis et arte adulteræ penetrantia,[k] nemo prohibebat; cupientibus cunctis infringi matris potentiam,[7] et credente nullo, usque ad cædem ejus duratura filii odia.

2. Tradit Cluvius, 'Agrippinam ardore retinendæ poten-

faciat Cæsari odium senatus, et offensionem plebis contra arrogantiam, et avaritiam Agrippinæ. Sin mater Neronis pati non posset nurum, nisi infensam filio, restituatur Poppæa Othonis matrimonio: qualibet terras adituram, ubi sibi nuntiarentur potius injuriæ principis, quam coram inspiceret ipsa, discrimini ejus implicita. *Hæc et similia, quæ mixta fletibus, et blandimentis amasiæ animum Neronis vehementer afficiebant, nemo vetabat; nullo non volente Agrippinæ auctoritatem imminui, et nemine existimante, offensiones Neronis usque ad necem matris progressuras.*

Scribit Cluvius, Agrippinam eo usque progressam cupidine conservandæ

rum vertit Dureau, *affection véritable, tendresse.* Brotier.—6 Vel *possit*, vel *redderetur* vult Acidalius.—7 Sic Puteolanus et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. Corb. et editione principe, *potentiam matris.*

NOTÆ

Utraque Octavia et Agrippina dederant imperium Neroni. Sed ingratus ille injurias reddebat pro tanto beneficio. Quare neque ab uxore Octavia, neque a matre Agrippina *verus animus*, aut sincerus amor in principem expectari potuit: aut certe sic fingit Sabina.

Talia objectat amasio Poppæa, eumque incendit, præcipue adversus matrem; qua florente in aula, repudium Octaviæ et nuptias principis sperare non potuit pellex Sabina.

[h] *Injurias Patrum*] Hæc tota oratio Poppææ in odium et invidiam Agrippinæ composita, ut in eam incitet et magis irritet Neronem. Quænam autem injuriæ Agrippinæ in Patres, sic infra c. 11. Tacitus explicat, seu ipse Nero, postquam occidit matrem, sicque invehitur: 'Adjiciebat crimina longius repetita, quod consortium imperii, juraturasque in fœminæ verba prætorias cohortes, idemque dedecus senatus et populi speravisset; ac postquam frustra optata sint, infensa militibus, patribusque et plebi, dissuasisset donativum et congiarium, periculaque viris illustribus instruxisset.'

[i] *Quoquo terrarum*] Respicit præcipue ad Lusitaniam provinciam, quo ablegatus erat Otho specie honoris.

[j] *Contumelias*] Non *contumelias* Neronis in Poppæam, sed Agrippinæ in Neronem, ut quæ *nurum, non nisi filio infestam ferre posset*; quæ differri nuptias cum Sabina, et retinere Octaviam cogeret: et alia ejusmodi.

[k] *Penetrantia*] Ovid. de Arte: 'Quo non ars penetrat? discunt lacrymare decenter; Quoque volunt, plorant,

tiæ[r] eo usque provectam, ut medio diei,[l] cum id temporis Nero per vinum et epulas[m] incalesceret, offerret se sæpius temulento comtam et incesto paratam. Jamque, lasciva[3] oscula et[4] prænuntias flagitii[5] blanditias annotantibus proximis,[n] Senecam contra muliebres illecebras subsidium a fœmina petivisse: immissamque Acten, libertam, quæ, simul suo periculo, et infamia[6] [o] Neronis anxia, deferret,[p] pervul-

auctoritatis, ut circa meridiem, cum iis horis princeps mero et temulentia flagraret, crebro se exhiberet ornatam ipsi ebrio et flagitio promtam. Et jam domesticis animadvertentibus suavia impudica, et præsaga incesti blandimenta, Senecam quæsivisse ex muliercula remedium adversus fœmineas blanditias; eoque impulsam Acten libertam, quæ solicita simul et suo discrimine, et dedecore principis, renuntiaret Neroni, editum esse in vulgus flagi-

1 *Retinendæ Agrippinam potentiæ.* Sic scr. et edd. præter Corbei; qui habet *Agripp. a. r. p.* quod melius recte judicat Broterius: nam vulgata structura durior est. *Ernest.* Omnino restituenda Tacito proba lectio. *Oberl.*—2 Ms. Jes. *dies.*—3 Sic bene Puteolanus. In editione principe, *lascivia.* In Ms. Corb. *lasciviam.* Brotier.—4 Sic Mss. Flor. Corb. et editio princeps. *Et* omiserat Puteolanus.—5 In Mss. et editionibus veteribus, *flagitiis.* Bene Rhenanus et recentiores, *flagitii.* Brotier.—6 Amicus apud

NOTÆ

tempore, quoque modo.'

l *Medio diei, cum id temporis*] Romani ergo epulabantur die medio? Non vulgo quidem: non item viri serii, sobrii, sicci. Sed describit Tacitus Neronis convivium adolescentis madidi, vere tempestivum. De quo, itemque de intempestivo, vide utiliter notata in Excursu. *Lipsius.* Supra XI. 37.

m *Per vinum et epulas*] Tum præcipue irrumpit libido. Virgil. de Cupidine, de filio Veneris: 'Ut cum te gremio accipiet lætissima Dido, Regales inter mensas, laticemque Lyæum, Cum dabit amplexus, atque oscula dulcia figet, Occultum inspires ignem, fallasque veneno.'

n *Proximis*] Id est, domesticis, ministris, seu amicis et familiaribus, qui semper in comitatu principis, in quibus tum præcipui Burrhus et Seneca. Sic supra XIII. 15. 'Ut proximus quisque Britannico neque fas neque fidem pensi haberet, olim provisum erat.'

Proximis] Libertis nempe, ministris et præcipue *magistros dominationis* intelligit, Burrhum et Senecam. Et certe Seneca promtior occurrit, adversaturque Agrippinæ libidinibus.

o *Suo periculo, et infamia*] Nempe ne ipsa deturbaretur gratia et aula ab Agrippina; et etiam *infamia Neronis anxia*, ne, nempe ob incestum, ipse principatu dejiceretur.

p *Deferret*] Vulgatum esse incestum, et gloriari matrem de scelere filii, nec toleraturos milites profanum, id est, impium et sceleratum principem; nam etiam id gloriabatur Agrippina.

Deferret] Quæ deferret Neroni, *pervulgatum esse* ipsius *incestum*; et gloriari matrem præ odio in filium, nec toleraturos milites profanum principem: *profanum*, qui nempe se incesto polluisset.

gatum[q] esse incestum,[r] gloriante matre, nec toleraturos[s] milites profani Principis imperium.' Fabius Rusticus, 'non Agrippinæ, sed Neroni cupitum[t] id,' memorat, 'ejusdemque libertæ astu disjectum.' Sed, quæ Cluvius, eadem ceteri quoque auctores prodidere, et fama huc inclinat: seu concepit[7] animo tantum immanitatis Agrippina, seu credibi-

tium, gestiente Agrippina, nec passuros exercitus dominationem incesti principis. *Fabius Rusticus tradit*, non id Agrippinam voluisse, sed Neronem, et deterritum *esse* arte ejusdem libertæ. *Sed quæ* scribit *Cluvius*, *eadem et alii scriptores memoravere, et illuc propendet fama; sive Agrippina revera agitarit animo tantum scelus, seu verisimilius visum est, eam concepisse animo novam cupi-*

Ryckium, *sui periculi et infamiæ.*—7 Ita Mss. Flor. Reg. Corb. editio princeps et Ernestus. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Pateolanus, *conceperit.*

NOTÆ

q *Pervulgatum*] Ea verba, *pervulgatum esse incestum*, ad duo referri possunt ambigue, ut solet Tacitus; nempe, ad id, quod præcedit, et ad id, quod sequitur; sic nimirum: *deferret pervulgatum esse;* et gloriante matre, *pervulgatum esse incestum.*

Et sic etiam; gloriante matre, *pervulgatum esse incestum*, et etiam gloriante ipsa, *non toleraturos milites* profani principis imperium.

Vel sic, quæ deferret, pervulgatum esse scelus, et gloriari matrem, quod pervulgatum esset incestum, et quod profani principis imperium non esset toleraturus miles.

r *Incestum*] Sic olim Semiramis. Justinus, I. 2. 'Magnas deinde res gessit, Babylonem condidit, Æthiopiam subegit, Indiæ bellum intulit; ad postremum cum concubitum filii petisset, ab eodem interfecta est.' Idem flagitium concupivit Parisatis regina cum filio Artaxerxe, qui et eam relegavit. Tertull. in Apolog. 'Persas cum suis matribus misceri Ctesias refert.' Simul cum opibus et luxu Asiatica flagitia in Urbem et aulam Rom. invecta.

Incestum] Quod scelus præmeditata, et cui veluti præluserat in patrui nuptiis. Tacitus, 'Seu credibilior novæ libidinis meditatio, &c. et exercita ad omne flagitium patrui nuptiis.'

s *Nec toleraturos*] Talia portenta præcipue aversati viri militares, ut et eos, qui muliebria passi essent: talia *flagitia* spernebant *militiæ* exhorrebantque, nec ullius famæ vel auctoritatis erant inter milites, qui talia crimina perpetrassent, aut etiam patrasse existimarentur, seu suspectarentur.

t *Neroni cupitum*] Suet. Ner. 28. 'Nam matris concubitum appetiisse, et ab obtrectatoribus ejus, ne ferox et impotens mulier, et hoc genere gratiæ prævaleret, deterritum nemo dubitavit: utique postquam meretricem, quam fama erat Agrippinæ simillimam, inter concubinas recepit.' Hæc Suetonius.

At certe verius, ut puto, quod habet Tacitus, id cupitum Agrippinæ, *ardore retinendæ potentiæ.* Et falsum videtur quod dicit Suetonius, 'Nemo dubitavit.' Nam unus Fabius Rusticus id memorat: 'Sed quæ Cluvius, eadem ceteri quoque auctores prodi-

lior[u] novæ libidinis meditatio in ea visa est, quæ, puellaribus annis, stuprum cum Lepido,[v] spe dominationis, admiserat, pari cupidine usque ad libita Pallantis provoluta, et exercita ad omne flagitium patrui nuptiis.

3. Igitur Nero vitare secretos ejus congressus: absce-

dinem, ut quæ tenera ætate consuetudinem stupri habuerat cum Lepido, spe principatus, et pari flagitio prostrata usque ad libidines Pallantis, et præparata ad omne facinus incesto *Claudii matrimonio.*

Itaque princeps declinare cœpit *secreta ejus colloquia; et* eam *laudabat, cum*

NOTÆ

dere, et fama hoc inclinat.' *Tacitus.*

[u] *Seu credibilior*] Seu vere conceperit animo tantum nefas Agrippina, seu potius id creditum ex conjecturis, ut quæ junior stuprum cum Lepido admisisset eadem spe dominationis, et quæ eodem voto se ad libita Pallantis liberti prostravisset, eademque libidine et ambitione se *incestis Claudii nuptiis* polluisset.

Ita ex his conjecturis magis credibile visum est, eodem *ardore retinendæ dominationis,* novum genus libidinis meditatam esse, incestum nempe cum filio.

[v] *Stuprum cum Lepido*] Qui Lepidus antea maritus Drusillæ, convictus postea conjurationis in Caium. Suet. Cal. c. 24. Dio LIX.: itemque stupri in Agrippinam et Livillam. Rutilius in Itinerario, de Lepidis: 'Haud procul hinc petitur signatus ab Hercule portus: Vergentem sequitur mollior aura diem. Inter castrorum vestigia sermo retexit Sardoam, Lepido præcipitante, fugam. Littore namque Cosæ cognatos depulit hostes, Virtutem Catuli Roma secuta ducis. Ille tamen Lepidus pejor civilibus armis Qui gessit sociis impia bella tribus: Insidias paci moliri tertius ausus, Tristibus excepit congrua fata reis. Quartus Cæsareo dum vult irrepere regno, Incesti pœnam solvit adulterii.' Primum mali fati Lepidum intelligit, qui cum Q. Catulo dissensit post obitum Syllæ, et in Sardinia periit. Alterum, qui triumvir. Tertium, qui conspiravit in Augustum, ejus filium. Quartum, de quo hic.

Sed cur Poëta ait, *incestum* ejus adulterium cum Agrippina et Livia? Ideo quia maritus Drusillæ Lepidus: et cum Agrippina etiam sanguine junctus. Credo enim, hunc Lepidum natum ex Æmilio Paulo, et Julia nepte Augusti. At Julia soror Agrippinæ, quæ mater Caii et sororum.

Hinc clarum, cur Caius successorem illum imperii destinaverit, et quinquennio maturius, quam per leges, magistratum capere voluerit: quod Dio tradidit l. LIX.

Erat enim sanguinis gentisque Augustæ, pari cum Caligula gradu. Præter rem hæc dixi, ad Suetonii historiæque lucem. *Lipsius.*

Stuprum cum Lepido] Suet. Cal. 24. 'Reliquas sorores nec cupiditate tanta nec dignatione dilexit, ut quas, sæpe exoletis suis, prostraverit. Quo facilius eas in causa Æmilii Lepidi condemnavit, quasi adulteras, et insidiarum adversus se conscias.'

Quia Lepidus ortus ex Augusto, et pari gradu quo Caligula, hinc Caius illum destinabat imperio; ideo Agrippina puellaribus annis spe dominationis stuprum admisit cum Lepido, et forte etiam ipsa conscia conjurationis Lepidi in Caium, eodem voto.

Forte alias satis fuit stuprum vo-

dentem in hortos, aut Tusculanum,[w] vel Antiatem[x] in agrum, laudare, 'quod otium lacesseret.'[1 y] Postremo, ubicumque haberetur, prægravem[2] ratus, interficere constituit: hactenus consultans, 'veneno, an[3] ferro, vel qua alia vi:' placuitque primo venenum. Sed inter epulas Principis si daretur, referri ad casum non poterat, tali jam Britannici exitio; et ministros tentare arduum videbatur mulieris, usu scelerum adversus insidias intentæ:[4] atque ipsa præsumendo remedia munierat corpus.[z] Ferrum et cædes quonam modo

ipsa *abiret in hortos* suos, *aut in* prædium *Tusculanum, vel Antiatem in villam,* quod solitudinem, et quietem capesseret, *deliberetque sensim. Demum quocumque in loco versaretur* mater, *importunam arbitratus,* eam *necare decrevit: nunc tantum dubitans,* an veneno, an gladio, vel quo alio modo. *Et initio placebat* virus. *Sed si infunderetur in convictu Cæsaris, non poterat id refundi in fortunam; simili jam nece Britannici* perpetrata; *et difficile putabatur, solicitare domesticos fœminæ, experientia facinorum adversus fraudem acriter advertentis; et ipsa corpus paraverat, firmaveratque ante sumtis antidotis. Nemo*

1 Heinsius conjiciebat *capesseret.*—2 Bud. *prægrave.*—3 Mss. Harl. Bodl. Jes. *vel ferro.*—4 Ms. Corb. *Mulierque usu scelerum adversus insidias intentâ.*

NOTÆ

casse flagitium cum Lepido, sed incestum jam vocari debuit, quo sic pridem, incestis sequentibus patrui ac filii, præluserat Agrippina. Fuit consanguinea Lepidi Agrippina, quippe ipsa fuit filia Agrippinæ Germanici uxoris, quæ soror Juliæ neptis Augusti, ex qua Lepidus ortus erat.

[w] *Tusculanum*] Supra l. XI. 24.

[x] *Antiatem*] Oppidum Volscorum populorum in Latio: hodie in ruinis jacet, et ab Italis vocatur *Antio rovinato;* villa aut burgus Campaniæ Romanæ, ad mare Tyrrhenum, in statu Ecclesiastico. *Tillemontius.*

Antiatem] In quo cunæ Neronis, et equestris fortunæ templum, quondam Aphrodysium dictum. Huc concessisse credo Agrippinam, quod Tiberius sumtuosissimis ornasset ædificiis, et Nero porticu qua carebat, instruxit. *Aurelius.*

Sed puto ego villam Antiatem jam olim possessam a Germanico patre Agrippinæ istius. Nam ibi ipsa Agrippina Germanici peperit Caium Cæsarem, teste Sueton. Calig. 8. 'Ego in actis Antii invenio editum, &c. sequenda est publici (Actorum) instrumenti auctoritas, præsertim cum Caius omnibus semper locis, &c. Antium prætulerit.'

[y] *Otium lacesseret*] Est qui vertat, quasi turbaret otium, seu quietem principis. Sed potius est id, quod Livius vocat *carptim lacessere;* id est hic, carpere, seu paulatim capessere otium, quasi non simul aut statim penitus se in solitudinem abderet. Sed sensim et per vices.

Præsumendo remedia] Sic Plin. de Mithridate XXIV. 2. 'Unum et excogitatum, quotidie venenum bibere, et præsumtis remediis, ut consuetudine ipsa innoxium fieret.'

[z] *Munierat corpus*] Sueton. Ner. 34. 'Et cum veneno ter tentasset, sentiretque antidotis præmunitam.' Et

occultaretur, nemo reperiebat; et, ne quis, illi tanto facinori delectus, jussa sperneret,[a] metuebat.[5] Obtulit ingenium Anicetus libertus, classi[6] apud Misenum[b] Præfectus, et pueritiæ Neronis educator, ac mutuis odiis Agrippinæ invisus. Ergo, 'navem posse componi,' docet,[c] 'cujus pars, ipso in mari per artem soluta, effunderet ignaram: nihil tam capax fortuitorum, quam mare, et, si naufragio intercepta sit, quem adeo iniquum, ut sceleri assignet, quod venti et fluctus deliquerint? Additurum Principem defunctæ templum[d] et aras et cetera ostentandæ pietati.'[7]

invenicbat qua ratione celaretur gladius et cruor; et verebatur Nero, *ne, qui tanto sceleri* a se *ascitus* esset, *imperium detrectaret. Ultro promisit solertiam Anicetus libertus, præfectus classis,* quæ *apud Misenum* erat, *et qui puerum Neronem aluerat,* seu rexerat, *ac mutuis offensionibus Agrippinæ infestus. Igitur admonet,* posse construi navem, cujus pars in ipsis undis abrupta per machinas, insciam et inopinantem submergeret; nihil tam fortunæ casibus obnoxium, quam pelagus, et si fracta nave oppressa sit *Agrippina*, quem adeo *mortalium* injustum esse, ut crimini tribuat, quod venti et procellæ peccaverint? Adjecturum Cæsarem fato functæ delubrum, et aras, et alia exempla caritatis in parentem.

—5 Acidalius malebat *metuebant*, aut *metuebatur*.—6 Ita Mss. Flor. Reg. Corb. editio princeps et Ernestus. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *classis*: Gronovius quoque et Ryckius edunt *classis*.—7 Ita Mss. Flor. Harl. Bodl. Guelf. Puteolanus et recentiores. In Mss. Reg. Jes. Corb. et editione principe aliisque nonnullis, *pietatis*. In Ms. Harl. *ostendendæ* pro *ostentandæ*. Brotier.

NOTÆ

Cal. 29. 'Trucidaturus fratrem, quem, metu venenorum, præmuniri medicamentis suspicabatur, Antidotum, inquit, adversus Cæsarem?'

[a] *Jussa sperneret*] Nemo militarium id facinus attentare voluisset. Infra Tac. c. 7. ubi de Burrho: 'Ille prætorianos Cæsarum domui obstrictos, et memores Germanici, nihil adversus progeniem ejus atrox ausuros respondit.'

Et potest certe, ac debet talia facinora vir egregius quisque detrectare. Metuebatque Nero, ne jussa spernerentur proderenturque. Liberto infami et sordidæ militiæ classiario id deputandum fuit.

[b] *Misenum*] Promontorium Campaniæ provinciæ, ad mare Tyrrhenum: hodie *Capo Miseno*, in Terra Laboris provincia regni Neapolitani. *Villenovius*.

[c] *Navem posse componi, docet*] Dio non ex Aniceti consilio hanc navem fabricatam narrat lib. LXI. sed in theatro cum vidisset Nero navem ita per se dissolvi, et emissis bestiis rursum firmari, similem jussisse ædificari. *Aurelius*.

[d] *Templum*] At ne quidem tumulum aut sepulchrum matri exstruxit; usque adeo pietatis oblitus, ut ne quidem imitamenta tristitiæ, aut honores ullos ipsi exhibuerit.

4. Placuit solertia, tempore etiam juta,[1] quando Quinquatruum festos dies[e] apud Baias[f] frequentabat. Illuc matrem elicit, 'ferendas parentum[2] iracundias et placandum animum,' dictitans, quo rumorem reconciliationis efficeret, acciperetque[3] Agrippina,[g] facili fœminarum creduli-

Placuit industria, occasione etiam favente, quia tum temporis *celebrabat* Nero *festa Quinquatruum Baiis. Illuc accersit matrem, jactans,* tolerandas offensiones parentum, et leniendum animum, *ut* sic *spargeret famam, quasi rediisset in gratiam cum matre, idque audiens crederet Agrippina, promto mulierum ingenio ad ea*

1 Sic Lipsius e Mss. Sic et Ms. Guelf. et editio princeps. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *adjuta.*—2 Ms. Corb. *parentis.*—3 Ita Ms. Reg. editio princeps; sicque emendandum divinaverat Freinshemius, quem Ryckius, Ernestus, aliique sunt secuti. Perperam in Mss. Flor. Agr. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *acciperetque Agrippinam, facili fœminarum credulitate ad gaudia venientem.* Qui hæc probant, explicant *acciperet*, quasi *deciperet*, ex prisca Lucilii auctoritate, longius, nec ex usu Taciti, arcessita. Pichena emendabat, *deciperet:* Lipsius, *alliceret.* Utrumque Ernesto placet. At potior Ms. Reg. et editionis principis auctoritas et sensus. In Ms. Corb. *facili*

NOTÆ

[e] *Quinquatruum festos dies*] Suetonius solennia Quinquatruum vocat. Horatius item Quinquatrus festas. Causa, quia ii dies Minervæ læti pueris virisque. De pueris Horatius: 'puer ut festus Quinquatribus olim, Exiguo gratoque fruaris tempore raptim.'

Et Symmachus l. v. 'Nempe Minervæ tibi solenne de scholis notum est: ut fere memores sumus etiam procedente ætate puerilium feriarum. Ad eum diem convivium tibi paramus.' Feriæ ergo pueris: at viris etiam ludi, et spectacula gladiatorum. Ovidius, de quinque his diebus; 'Sanguine prima vacat, nec fas concurrere ferro: Causa, quod est illa nata Minerva die. Altera tresque super rasa celebrantur arena, Ensibus exertis bellica læta Dea est.'

Hinc disce, secundum Quinquatruum diem, natalem ejusce Poëtæ fuisse. l. iv. de Tristibus: 'Lucifer amborum natalibus affuit idem: Una celebrata est per duo liba dies. Hæc est armiferæ de festis quinque Minervæ, Quæ fieri pugna prima cruenta solet.'

Natus ergo sexto post Martias Idus. Sed et moris fuit, ut ii dies jucunde hilariterque traducerentur. Augustus ad Tiberium, Suetonio referente: 'Nos, mi Tiberi, Quinquatrus satis jucunde egimus. Lusimus enim per omnes dies, forumque aleatorium calfecimus.' *Lipsius.*

Quinquatruum festos dies] Quinquatrua Varro l. ii. de Ling. Lat. dicta ait, quod erant post diem quintum idus Martii. Idem a Festo dicitur. Ovidius in Fastis ait, Quinquatria fuisse dies festos Palladi dedicatos. Fiebant alia Quinquatria mense Julio. *Lupanus.*

[f] *Baias*] Vide l. xi. 4. *Tillem.*

[g] *Acciperetque Agrippina*] Assentior Pichenæ, *deciperetque* scribenti: nisi placet, *alliceretque.* Lipsius.

Acciperetque Agrippina] Nero ista fecerat, ut rumorem reconciliati animi spargeret. Sed quo eum rumorem? ut acciperet illum Agrippina, hoc est, audiret. Quomodo autem

tatis ad gaudia. Venientem dehinc, obvius in littora, (nam Antio adventabat,) excipit manu et complexu, ducitque Baulos.[h] Id villæ nomen est, quæ, promontorium Misenum inter et Baianum lacum, flexo mari alluitur.[4] Stabat inter alias navis ornatior,[i] tanquam id quoque honori matris da-

credenda, quæ lætitiam afferunt. Dein advenientem matrem *obviam veniens* Nero *ad ripas, (quippe Antio veniebat* Agrippina,) *excipit dextra et osculo, et ducit Baulos. Sic appellatur prædium,* seu prætorium illud, *quod inter promontorium Misenum et lacum Baianum sinuato æquore circumdatur. Erat navis præ ceteris splendida, quasi id etiam tribueretur decori parentis; nam* ipsa *deferri consueverat*

············

credulitate fœminarum ad gaudia. Brotier.—4 Ita Ms. Vatic. 1958. Puteolanus et recentiores. In Mss. Vatic. 1863. 1864. Harl. Reg. Corb. et editione

NOTÆ

eam vult accipere rumorem? *facili credulitate:* quod eandem loquendi formam facit, qua et alias utitur.

Ut Annal. II. 70. Ea Germanico haud minus ira, quam per metum accepta.' I. 59. 'Fama dediti Segestis spe vel dolore accipitur.'

Id autem ita futurum rebatur, quod fœminæ proniores sint ad credendum; et 'quod fere libenter homines, quod volunt, credunt,' ut loquitur Cæsar Gall. III. 18.

Quod et in Dario notavit Arrianus II. 2. 'Et ipse in illud quod gratissimum videbatur, non invitus allectus est.'

Noster Histor. I. 34. Thucydid. III. 1. Certe hic quoque statim exemplum muliebris facilitatis præbet Acerronia c. 5. 'Pœnitentiam filii, et reciperatam matris gratiam per gaudium memorando.'

Contraria sententia notata Hist. I. 9. quam ascribimus, propter significationem vocis *accipiendi*, ei loco atque huic communem: 'facili civitate ad accipienda credendaque omnia cum tristia sunt.'

Vox autem, *venientem*, male olim prioribus annexa, pendet a sequenti *excipit*. Freinshemius.

[h] *Ducitque Baulos*] Antea Hortensii villa: tunc in principum bonis. De ea non ineleganter Symmachus, ejus possessor: 'Hac Deus Alcides stabulanda armenta coëgit, Eruta Geryonis de lare tergemini: Inde recens ætas corrupta Boaulia Baulos Nuncupat, occulto nominis indicio. Ab Divo ad proceres dominos fortuna cucurrit, Fama loci obscuros ne pateretur heros. Hanc celebravit, opum felix Hortensius, aulam, Contra Arpinatem qui stetit eloquio.'

Fuit etiam Antoniæ Drusi, uti e Plinio disces l. IX. c. 55. *Lipsius.*

Baulos] Portus Baiarum Martial. Epig. IV. 63. 'Dum petit a Baulis mater Cœrelia Baias, Occidit insani crimine mersa freti. Gloria quanta perit vobis! hæc monstra Neroni Nec quondam jussæ præstiteratis aquæ.'

Baulos dictam putant villam, quia hac Hercules Geryonis boves conduxit.

Baulos] Bauli locus Campaniæ, nunc *Bagola* sive *Bauli*, locus Terræ Laboris, inter Misenum urbem excisam et lacum Baianum, teste Ferdinando Loffredo, a Puteoli tribus milliaribus distans, in regno Neapolitano. *Baudrand.*

[i] *Stabat inter alias navis ornatior*]

retur: quippe sueverat triremi et classiariorum remigio vehi: ac[5] tum invitata ad epulas erat, ut[6] occultando[j] facinori nox adhiberetur. Satis constitit, extitisse proditorem,[7] et Agrippinam, auditis insidiis, an crederet ambi-

triremi, et opera classiariorum uti. *Ac tum vocata fuerat ad convivium, ut tenebræ noctis servirent obtegendo sceleri. Satis compertum est fuisse, qui* fraudem *aperiret, et Agrippinam, comperto dolo, incertam an fidem adhiberet* monenti, *lec-*

principe, *allabitur.*—5 *aut* Gronovius.—6 A Gronovio abest *ut.*—7 Ms. Bodl.

NOTÆ

Haud dubie ipsa eadem, quæ fabricata ad facinus perpetrandum. Incipit enim Tacitus describere, qua simulatione et quibus artibus usus sit Nero ad matrem tollendam. Hic ideo facit mentionem navis facinorosæ, ut interim describat suspicionem metumque Agrippinæ; dein qua ratione metus illos blanditiis superavit Nero.

Itaque, Agrippina præmonita insidiarum, non triremi, sed gestamine sellæ Baias vehitur; et Nero non eodem gestamine cum matre vectus, sed forte ipse eadem navi ornatiori vectus Baias, ut omnem suspicionem demeret matri: et quia timebat navem seu mare Agrippina, et fraus prodita erat, id honore multo blandimentisque sublevat Nero.

Illam super ipsum collocat in toto convivali apud Baias, ibique multa familiaritate et comitate colloquitur cum matre, *tracto in longum convivio;* dein comitatur abeuntem, *arctius oculis et pectori hærens;* et hæc omnia, ut metum et suspicionem demeret, navemque machinosam in reditu ipsa ascenderet; sicque facinus destinatum patraretur.

Navis]. Agrippina Antio advehitur triremi seu liburnica; ipsi occurrit Nero in littore, eamque comitatur, seu ducit Baulos, quæ villa erat Agrippinæ. Haud procul hinc *stabat* *inter alias navis ornatior;* nempe stabat navis illa in proximo mari, quo villa Baulos alluitur, vel ipsa in comitatu ipsius principis, qui id honori matris tribuere voluit, ut facilius illiceret fœminam, falleretque.

Sed cum apud Baulos prodita res esset, Agrippina auditis insidiis, gestamine sellæ pervecta est Baias, ubi sublevavit metum ipsius Nero fallacibus blanditiis.

Itaque cum rediret Baulos Agrippina, navem solutilem conscendit, filii blandimentis evicta.

Sueton. Ner. 34. 'Reconciliatione simulata, (villa sua, Antiate,) jucundissimis literis Baias evocavit ad solennia Quinquatrium simul celebranda: datoque negotio trierarchis, qui liburnicam, qua advecta erat, velut fortuito concursu confringerent, protraxit convivium. Repetentique Baulos, in locum corrupti navigii, machinosum illud obtulit, hilare prosecutus, atque in digressu papillas quoque exosculatus,' &c.

j *Ad epulas erat, ut occultando*] Nempe ut quasi per honorem et comitatem eximiam his epulis, seu convivio in longum tracto, nox altior interveniret, occultaretque facinus, quod illa triremi parabatur. Has epulas paraverat Otho, tum elegantiæ principalis arbiter, fortis et conscius facinoris.

gnam, gestamine sellæ[8][k] Baias[9] pervectam.[l] Ibi blandimentum sublevavit metum: comiter excepta superque ipsum collocata.[10][m] Nam pluribus sermonibus, modo familiaritate juvenili Nero et rursus adductus,[n] quasi seria consociaret, tracto in longum convictu, prosequitur abeuntem, arctius oculis et pectori hærens,[o] sive explenda simula-

tica delatam fuisse Baias. Illic blanditiis formidinem ejus minuit Nero, *matre cum honore excepta, et supra se* toro *accumbere jussa. Quippe multis colloquiis, modo comitate juvenili Cæsar, et interdum gravis, velut ei magni momenti res communicaret, productis in multam noctem epulis, abscedentem comitatur, strictius oculos et papillas complexus, sive ad cumulandam dissimulationem, seu ultimus interi-*

---

et Bud. *proditionem.*—8 Priscis libris abest vox *sellæ:* atque ita sane locutus est XI. 33. 'In eodem gestamine sedem poscit sumitque.' *Ernest.*—9 In Mss. Flor. Reg. Agr. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et editione principe, *Baulos pervectam:* sed perperam. Puteolanus, quem omnes sunt secuti, optime emendavit, *Baias.* Bauli enim erat Agrippinæ villa; eoque illam duxerat Nero. Gestamine sellæ Baias pervecta est, ut epularetur. Cum Baulos repeteret, patratum est scelus. Id Tacitus, id Suetonius in Ner. 34. aperte narrant. In Ms. Corb. pro *gestamine sellæ, &c.* scriptum *mantam, misellam, Baulos provectam.* Brotier.—10 Cod. meus; *blandimento.* Unde amicus: *blandimento sublevarit metum comiter exceptæ superque ipsum collocatæ.* Ryck. Suspicabar: *Ibi blandimenta sublevarunt metum comiter exceptæ, superque ipsum*

NOTÆ

[k] *Gestamine sellæ*] Priscis libris abest vox *sellæ.* Atque ita sane lib. XI. locutus: 'In eodem gestamine sedem poscit sumitque.' De gestatoria sella, in Electis. Libri iidem, *Baulos,* non *Baias.* Male ex Sueton. c. 34. Nam Dio hæc parum clare, et olim mihi imposuit. *Lipsius.*

[l] *Baias pervectam*] Ut clarior ea narratio reddatur, iter illud repetamus. Antio Agrippina liburnica vecta, Baulos venit. Ibi a Nerone in littore obvio excepta, in eam villam ducta est: cumque inde Baias, aut terra aut mari profecturi essent; Agrippina, insidiis forte auditis, sella vehi maluit. Tandem Baulos reversura, blandimentis victa, navem fallacem conscendit. *Pichena.*

[9] *Baias*] Teste Strabone, *Baiæ ab Ulyssis socio Baio* dictæ sunt. Seneca: 'Habet quasdam naturales dotes, quia sibi illum locum celebrandum luxuria desumsit.' Plin. XXXI. 2. ubi de aquis salubribus: 'Nusquam largius quam in Baiano sinu, nec pluribus auxiliandi generibus.'

[m] *Superque ipsum collocata*] Ergo is locus in convivio honestior, quotiens duo accumberent: idque recte, (dissentiant licet,) scio monuisse olim. Non refellit me aliter Taciti locus l. III. In convivio Germanici, cum super eum Piso discumberet, infectos cibos manibus ejus arguentes. Scito enim tres discubuisse, mediumque inter eos Germanicum. *Lipsius.*

[n] *Et rursus adductus*] Id est, severus, compositus, gravis. Vide nos in Historiis. *Lipsius.*

[o] *Arctius oculis et pectori hærens*] Sic accipio; cum surrexisset Agrippina, et abitum pararet, prosecutus est eam Nero, ac deduxit comes ad littus; in ipso autem digressu, oculos et ubera ejus dissuaviatus est ultra

tione,[11] seu perituræ matris supremus aspectus, quamvis ferum animum retinebat.

5. Noctem sideribus illustrem et placido mari quietam, quasi convincendum ad scelus, Dii præbuere. Nec multum erat progressa navis, duobus e numero familiarium Agrippinam comitantibus: ex quis[1] Crepereius Gallus haud procul gubernaculis astabat, Acerronia,[2] super pedes cubitantis reclinis, 'pœnitentiam filii, et reciperatam matris[3] gratiam,' per gaudium memorabat: cum, dato signo, ruere tectum loci, multo plumbo grave: pressusque Crepereius et statim exanimatus est.[4] Agrippina et Acerronia eminentibus lecti parietibus[p] [5] ac[6] forte validioribus,[q] quam[7] ut oneri[r]

turæ matris intuitus cohibebat animum Neronis, *quantumvis immanem.*

Noctem fulgentem astris, et tranquillo æquore placidam atque immotam Dii dedere, velut ad coarguendum facinus. Nec multum provecta erat navis, duobus e cœtu amicorum sequentibus Agrippinam: e quibus Crepereius Gallus assidebat non longe a gubernaculis, Aceronia ad pedes accumbentis Agrippinæ *residens, læta gratulabatur* mutatum in melius animum principis, et reconciliatam filio matrem; *cum signo edito, corruere* cœpit *tectum loci mole plumbea grave, oppressusque est Crepereius, et statim exstinctus. Agrippina et Aceronia defensæ sunt impendentibus tecti parietibus, et fortuito casu firmioribus, quam ut ponderi succum-*

collocatæ. Gronovius.—11 Frustra quidam emendant, *explendæ simulationi*. Jam supra Tacitus, Annal. III. 19. 'Is finis fuit ulciscenda Germanici morte.' *Brotier.*

1 Ita Mss. Flor. Reg. Agr. editio princeps, Ryckius, et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *ex quibus*.—2 Et alibi *Aceronia* Gronov. —3 Mallet Heinsius, *matri*. In Mss. Reg. Corb. et editione principe, *et matris recuperatam gratiam*. Ryckius e Ms. suo edidit *recuperatam matris gratiam*. — 4 Omiserunt *est* Mss. Harl. Bodl. Jes. Lipsius, aliique multi. In Mss. Flor. Agr. Reg. et editionibus veteribus, *exanimatus est*. Placet magis *exanimatus* ob copulam *et*. Brotier.—5 Ita Mss. Vatic. 1863. 1864. Reg. Agr. prima manu, editio princeps, Ryckius, et recentiores. In Mss. Vatic. 1958. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *tecti*. Additum quoque *tecti* in Ms. Vatic. 1863. *Idem.*—6 *Ac* abest a Mss. Bodl. et Jes.—7 Sic bene Pichena et recen-

NOTÆ

modum veræ affectionis. Suetonius: 'Atque in digressu papillas quoque exosculatus.' *Gronovius.*

Arctius oculis, &c. hærens] Plinius I. 37. 'Oculi flagrantes, graves, transversi, limi, summissi, blandi. Profecto in oculis animus inhabitat; ardent, intenduntur, humectant, conivent. Hinc illæ misericordiæ lacrymæ. Hos cum osculamur, animum ipsum videmur attingere.'

p *Eminentibus lecti parietibus, &c.*] Video esse qui legant, *quam ut oneri*, haud abs re. At mihi etiam vox *parietibus*, non firma: et quid si, *arietibus?* Sane in Cæsare, ubi pontem in Rheno struit, 'sublicæ obliquæ, pro ariete adiguntur.' Et videntur fabri per metaphoram sic appellasse ligna sustentantia, et modice inclinata, instar arietis subsilientis, aut capræ; unde *Capreoli* vulgo. *Lipsius.*

Eminentibus] Si bene constructa et

cederent, protectæ sunt: nec dissolutio navigii sequebatur, turbatis omnibus, et, quod plerique ignari, etiam[8] conscios impediebant. Visum[9] dehinc[s] remigibus, 'unum[10] in latus

hærent: nec statim dissolvebatur navis, conturbatis remigibus, et quia plerique inscii, etiam populares sceleris turbabant. *Mox placitum classiariis* impellere navem in

---

tiores; sicque Tacitus supra Annal. XIII. 22. 'Validiore apud libidines Principis Paride, quam ut pœna afficeretur.' In Mss. Flor. Reg. Harl. Bodl. Jes. et editionibus veteribus, *quamvis*. Brotier.—8 Ita Mss. Flor. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et editiones veteres ac recentiores. In mediis editionibus omissum, *etiam*.—9 Ita Mss. Flor. Reg. Harl. Bodl. Jes. Agr. Guelf. editio princeps et recentiores. Puteolanus, *jussum*, quod primo quidem placet: si quis tamen diligentius attenderit, *visum* placebit magis. Major enim fuisset consensus, si *jussum*, quam si *visum*. Brotier.—10 *Unum* abest a Ms. Agr. In Mss. Guelf. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *ratem unum in latus*. *Ratem*

NOTÆ

ordinata machina fuisset; certe debuerunt isti parietes simul cum tecto statim fatiscere, ac ponderi molique cedere, et opprimere quicquid infra positum esset; sed cum forte validiores parietes cameræ essent, medium tantum, seu centrum fornicis plumbo grave cecidit, irruitque, et Creperelum obruit. Parietes camerati firmiores stetere, et obstitere; sicque protecta est Agrippina cum Aceronia sua.

q *Validioribus*] Sic l. XIII. 'Validiore apud libidines principis Paride, quam ut pœna afficeretur.' *Pichena.*

Ibi frustra Lipsius reponit *arietibus*.

r *Quam ut oneri*] Haud dubie camera fuit, de qua Sueton. 34. 'Solutilem navem, cujus vel naufragio vel cameræ ruina periret, commentus est.'

Cameræ autem curva tecta sunt, quæ trullissabantur et inducebantur tectorio, &c. Illa autem camera, non statim cessit moli, nec statim dissoluta navis: sæpe fallunt et recidunt artifices in ipsos talia scelerum machinamenta.

s *Visum dehinc*] Immo, *jussum*, ut libri aliquot, a navarchis et fraudis auctoribus vel actoribus. Sane remiges id a se non excogitarunt: et additur, nec jussos omnes statim consensisse. *Lipsius.*

Jussum dehinc remigibus] Mihi probatur Ms. aliorumque librorum lectio, *visum dehinc*: nec obstat quod opponunt, remiges ignaros fuisse consilii; nam eorum aliquos conscios fuisse, auctor innuit, dum ait: *plerique ignari conscios impediebant.*

Ergo istud, *visum*, de consciis istis interpretor; si enim jussi fuissent, omnes certe pariter aut consensissent, aut contra nisi fuissent.

Ergo hæc etiam animorum et motuum diversitas arguit, remigum etiam nonnullos conscios fuisse, eosque voluisse navem mergere: aliis, quod causam ejus rei ignorarent, contra nitentibus: quod non fecissent, si causam scivissent, atque adeo hoc agere jussi fuissent.

Deinde et hoc vix credibile est, ignaros in re subita, potius liberti jussis parituros fuisse, in mandato tam atroci, quam Agrippinæ; quæ certe, qua fuit animi firmitudine, sibi non defuisset; quin ob oculos iis posuisset facti istius immanitatem, atque periculum quod illis immineret, si scelestis mandatis paruissent.

inclinare, atque ita navem submergere.' Sed neque ipsis promtus in rem subitam consensus, et alii, contra nitentes, dedere facultatem lenioris in mare jactus.[t] Verum Acerronia imprudens,[11] dum, 'se Agrippinam esse, utque[12] subveniretur matri Principis,' clamitat, contis et remis, et, quæ fors[13] obtulerat, navalibus telis conficitur. Agrippina silens, eoque minus agnita, unum tamen vulnus humero excepit. Nando, deinde occursu lenunculorum,[14 u] Lucrinum[v] in lacum vecta, villæ suæ infertur.[15]

unum latus, et sic *eam* deprimere. *Sed neque ipsi statim in repentinum facinus consentiebant, et alii contra tendentes, præbuere occasionem clementioris in undas lapsus. Sed Aceronia incauta, dum exclamat*, se Agrippinam esse, et ut succurreretur parenti Cæsaris, rogat, *interficitur perticis remisque, et pilis navilibus, quæ casus exhibuerat. Agrippina tacens, ideoque minus cognita, unam tamen plagam humero excepit. Natando, mox et lembis obviam factis, delata in lacum Lucrinum, villam suam invehitur.*

merito abest a Ms. Corb. et editione principe. *Idem.*—11 Ita Puteolanus et recentiores. In Mss. Flor. Agr. Reg. et editione principe, *imprudentia.* Unde amicus Ryckii tentabat, *imprudentius.*—12 Ita Ms. Flor. et editiones recentiores. A Mss. Reg. Guelf. Harl. Bodl. Jes. et editione principe abest *ut.* Puteolanus, *et ut.*—13 Sic Pichena e Ms. Flor. Vulgo in Mss. et editionibus veteribus, *sors.*—14 Sic Mss. Flor. Reg. Harl. Jes. Guelf. et editiones veteres ac recentiores. In Ms. Bodl. et Rhenanus, *lembunculorum.* Additum in margine Ms. Bodl. *lenunculorum.*—15 Sic Mss. Flor. Reg. Corb. editio princeps et recentiores. In Mss. Bodl. Jes. Guelf. et Puteolanus, *vectam... inferunt.*

NOTÆ

Deinde nemo videtur in navi fuisse, cui auctoritas aliqua ista jubendi fuerit. *Freinshemius.*

Perinde est. Nam vel *visum* id consciis, vel *jussum* a potentioribus etiam consciis.

[t] *Dedere facultatem lenioris in mare jactus*] An de iis, qui in navi erant, loquitur, qui scilicet se in mare jacere lenius potuerant, quam si navis subito submersa fuisset? Constat enim, ipsam quoque Agrippinam se jecisse in mare: nam deinde ait, eam nando sibi salutem quæsivisse.

Tamen potius censeo, de ipsa nave intelligendum, quæ propter alios contra nitentes, non adeo in præceps ruerit. *Pichena.*

De utrisque forte sumi possit, et de ipso navigio et de navigantibus. Non potuit inclinari navis in latus, quin vectores plerique jacerentur in mare: sed contra nitentibus aliis ex alio latere, lenior fuit jactus.

[u] *Nando, deinde occursu lenunculorum*] *Lembunculus*, sive *lenunculus*, sive *lembus*, navis est brevis piscatoria. Sallust. 'Incidit forte per noctem in lenunculo piscantis.'

Ammianus Marcellinus, l. XIV. 'Et dum piscatorios quærunt lenunculos.' Cæsar. Civ. l. II. 'Pauci lenunculi ad officium imperiumque conveniebant.' *Lupanus.*

6. Illic reputans, ideo se fallacibus literis accitam, et honore præcipuo habitam: quodque littus juxta, non ventis acta, non saxis impulsa navis, summa sui parte, veluti terrestre machinamentum, concidisset: observans etiam Acerroniæ necem; simul suum vulnus aspiciens: solum insidiarum remedium esse,[1] si non intelligerentur: misit[2] libertum Agerinum, qui nuntiaret filio, 'benignitate Deum, et fortuna ejus,[w] evasisse gravem casum:' orare, 'ut quamvis periculo matris exterritus, visendi curam differret: sibi ad præsens quiete opus.' Atque interim, securitate simulata, medicamina vulneri, et fomenta corpori adhibet: 'testamentum Acerroniæ requiri,[3] bonaque obsignari' jubet: id tantum[x] non[4] per simulationem.

Illic revolvens animo, propterea se subdolis epistolis accersitum, et eximia comitate exceptam, ut ipsi tales insidiæ struerentur; simulque reputans, *quod navis summo sui fastigio, quasi terrestris machina, corruisset, haud procul a littore, non agitata procellis, neque scopulis allisa; advertens etiam Aceroniæ cædem, simul et plagam suam intuens*, et *unum* talis *doli subsidium esse, si non adverteretur, misit* ipsa *Agerinum libertum, qui moneret filium, redeuntem* periculum atrox vitasse beneficio Deorum, et auspiciis ejus; *rogare*, ut quamvis discrimine parentis commotus, invisendi officium prolataret; se nunc quiete indigere. *Atque interim ementita tranquillitate animi, remedia plagæ, et fomenta corpori admovet. Curat* investigari supremas tabulas Aceroniæ, et bona signo muniri: *id solum absque dissimulatione* egit Agrippina.

1 Ryckius e Ms. Agr. addidit, *putavit*. Melius supplebat Acidalius, *rata*. At sine his additamentis vulgata Latina sunt et clara. *Brotier*.—2 Sic bene Rhenanus et recentiores. In Mss. Flor. Reg. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et editionibus veteribus, *misitque*. Copula certe redundat. Aliter superiora omnia, *illic reputans*, &c. referenda essent ad *infertur*; quod breves concisosque Taciti sensus minime sapit. *Idem*.—3 *Requiri* abest a Ms. Corb.—4 Sic bene Puteolanus et recentiores. *Non* abest a Ms. Reg. et editione principe. In Ms. Guelf. *id tamen per simulationem*. Brotier.

NOTÆ

[v] *Lucrinum*] Lucrinus, lacus Campaniæ provinciæ versus mare Tyrrhenum: hodie tantum palus in provincia Terræ Laboris, sub regno Neapolitano. *Tillemon*.

[w] *Fortuna ejus*] Vocabant etiam auspicia, seu genium et Deos principis: etiam numen de Othone dictum reperio; et jurabant per genium et fortunam principis. In ipso Cæsaris genio, seu numine, veluti posita fortuna publica videbatur.

[x] *Id tantum*] *Medicamenta vulneri, et fomenta corpori adhibet*, quasi secura, et tanquam nihil fraudis intelligeret, aut nihil ultra metueret. Et ut magis simulet fœmina, magisque velet prætexatque securitatem quam fingit, adhibet *medicamenta*, &c. Et hæc omnia per simulationem.

At sine simulatione quærit testamentum Acerroniæ, et bonis ejus

7. At Neroni nuntios patrati facinoris opperienti, affertur, 'evasisse ictu levi sauciam, et hactenus adito discrimine, ne auctor dubitaretur.'[1] Tum pavore exanimis, et, 'jam jamque affore,' obtestans, 'vindictæ properam, sive servitia armaret, vel militem accenderet, sive ad Senatum et Populum pervaderet, naufragium et vulnus et interfectos amicos objiciendo: quod contra subsidium[2] sibi? nisi quid Burrus[y] et Seneca reperirent;'[3 z] quos statim acciverat, incertum an et ante[a] gnaros.[4] Igitur longum utri-

Sed nuntiatur Neroni, expectanti nuntios perpetrati sceleris, effugisse *Agrippinam,* modico vulnere afflictam, et huc usque subiise periculum, ne *sceleris dolique* artifex incognitus esset. *Tum metu vecors,* et statim affuturam *exclamans,* ultionis promtam, sive servos vocaret ad arma, vel prætorianos incitaret, sive ad patres et plebem penetraret, objectando dissolutam *fraude* navem, et plagam *suam,* et familiares interemtos; quod contra auxilium *foret* ipsi? nisi quid Burrhus et Seneca excogitarent molirenturque; *quos confestim vocaverat, et dubium* est, *an et ante* rem *ignorarent. Itaque diu* ipsi *reticuere;*

1 Vitiose in Mss. Reg. Corb. et editione principe, *et hactenus addito discrimine auctor dubitaret.* Brotier.—2 Romana editio *suffragium:* nec damno. *Lipsius.* Groslotius corrigebat *suffugium,* e loco Senecæ, de Ira, I. 11.: et *suffugium* probant Bipontini. Grutero placebat *suffragium.* Oberl.—3 *Et Seneca expromerent.* Sic Brotierus edidit; et sic Ms. Agr. Ryckius, et recentiores. In Mss. Reg. Corb. et editione principe, *expertes.* Ms. Flor. *expergens.* In Mss. Harl. Jes. Bud. Guelf. *expurgent.* In Ms. Bodl. et Puteolanus, *expergiscerentur,* et sic Gronovius. Additum margini Ms. Bodl. *expurgent, explicent.* Jac. Gronovius divinat, *expurgetis, expergetis:* alii, *expedirent.* Magis placet, *expromerent,* tum propter veteris codicis auctoritatem, tum propter sensum. *Brotier.* Pichenæ placebat *reperirent:* hoc cum Bipontinis recepi. Vulgatum stare nequit. *Oberlin.*—4 Brotierus edidit, *an ante ignaros;* sed vir doctus in ed.

NOTÆ

consulit. Sed cur *medicamina* per simulationem? Certe quo magis curat corpus, eo magis tranquillitatem animi simulat. Et eo magis curat corpus, quo magis præfert in speciem, non intellectas insidias.

Eo intentius medicamina adhibuit, quo magis non intellexisse scelus videri voluit; ideoque etiam mittit statim Agerinum, qui nuntiet filio, seque salvam gratuletur: quasi de fortuito naufragio tantum cogitaret ipsa, neutiquam de fraude.

y *Nisi quid Burrhus*] Græca phrasi id dictum puto.

z *Reperirent*] Vulgo *expergiscerentur.* In tali occasione veluti dormitabant Burrhus et Seneca, nec in tale consilium facinoris asciti, nec unquam illi talia suasissent. Nunc in angustiis positus Nero, et consilii inops, nisi quid Burrhus et Seneca excitati excogitarent.

Certe parcit verbis Tacitus, et idem est ac si scripsisset, nisi quid expergiscendo reperirent: id vocaretur Græcis παρὰ προσδοκίαν. Expectas, ut dicat Tacitus, nisi expergiscerentur, et aliquid excogitarent; at brevitate et gravitate Laconica fallit Tacitus, et dicit, *nisi quid expergiscerentur;* ac partem sententiæ reti-

usque[5] silentium, ne irriti[b] dissuaderent, an[6] eo descensum credebant,[c] ut, nisi præveniretur Agrippina, pereundum Neroni esset. Post Seneca, hactenus[d] promtior,[e] respicere

incertum an metu, *ne frustra* ipsi Neronem *deterrerent*; vel *an* quia *eo ventum* esse *putabant*, *ut Neroni moriendum esset*, *nisi præverteretur Agrippina*. *Post* longum utriusque silentium, *Seneca huc usque* consiliis *acrior*, *tum intueri* cœpit

Gryph. correxerat *gnaros*. Ernest. Sic certe legendum, ni *et* velis delere, quod fecerat Ernestius. Ceterum Dionis h. l. fidem fulcire laborat Reimarus. *Oberlin.*—5 In Ms. Agr. *utrinque*: unde amicus apud Ryckium *utrique*. Editio princeps, *utrumque*.—6 Ita editio princeps et recentiores. Puteola-

NOTÆ

eet: sic re gravis et sensu validus Tacitus verba non admodum curat.

[a] *Incertum an et ante gnaros*] Vulgo *ignaros*. Fides tibi, Corneli, magis curæ, quam Dioni: qui Senecam auctorem impulsoremque unicum Neroni ejus criminis facit: idque a fide dignis multis traditum esse. *Lips.* Fallit sæpius, obtrectatque ille auctor virtuti Romanorum.

Incertum an et ante ignaros] Hoc Tacitus, ut aliquid daret invido rumori, qui utrumque hujus culpæ alligavit; quod Tacitus affirmare nóluit. Et sine dubio intelligit *ignaros* insidiarum in Agrippinam, non hujus tantum irriti cœpti.

Neque obstant argumenta Vertranii. Quid enim? Burrhus *promisit Agrippinæ mortem, si facinoris coargueretur*: ergo et conscius fuit, cum sine crimine, sine accusatione interficeretur?

Dein Seneca Acten immisit, ut præveniret incestum; ergo parricidium probavit. Immo tum nemo credebat *ad cædem* matris *filii odia duratura*.

Denique Dio cum compluribus suis, hac in re nulla fide dignus est, optimorum e Romanis obtrectator. *Gronovius.*

Ignaros] Non eos consuluerat, cum occidit Britannicum; sic et verisimile est, non eos primum consuluisse, cum matrem interficere statuit; et eorum consilium adhibuisse tantum in necessitate extrema, cum vidit, aut sibi aut matri pereundum esse.

Nebulones et flagitia aulæ primo potius consulebat in talibus cœptis, ut Anicetum et similes; et innuunt ipsius Neronis verba, *nisi quid Burrus et Seneca expergiscerentur*, ad angustias redactum Neronem, et jam consilii inopem, eos tum tantum consuluisse.

[b] *Ne irriti*] Reddit rationem, cur *longum* fuerit *utriusque silentium*: attoniti silent, ne frustra loquerentur; nempe, ne frustra deterrere conarentur Neronem ab inchoato facinore; vel etiam quia tum eo usque provectum malum credebant, ut vel Neroni, vel Agrippinæ pereundum esset.

[c] *An eo descensum credebant*] Mss. libri conveniunt in ea lectione, quæ et pro genio Taciti est. Sensus est, *longum utriusque silentium* fuisse, dubium qua causa, vel an *ne irriti dissuaderent*, *vel an eo descensum credebant*, *&c.*

[d] *Seneca, hactenus*] Haud dubie ex eo loco Dio l. LXI. cepit occasionem sæviendi debacchandique, ut solet, in virtutem Rom. et præsertim in Senecam: 'Ad id facinus,' inquit, 'ut a

Burrum, ac sciscitari,[7][f] 'an militi imperanda cædes[8] esset?' Ille 'Prætorianos toti Cæsarum domui obstrictos, memo-

Burrhum, perinde *ac si* nutu *interrogaret*, an prætorianis jubenda nex *Agrippinæ* esset? *Ille respondit*, milites devinctos universæ Cæsarum familiæ, et

nus, *et eo*. Mss. Harl. Bodl. Jes. *aut eo*.—7 Sic optime emendavit Freinshemius. Vulgo in Mss. et editionibus veteribus *si citaretur*, vel *si scitaretur*, vel *sciscitaretur*. Brotier.—8 Cod. Ryckii *nex*.—9 Ita Mss. Flor. Corb. Reg.

NOTÆ

multis fide dignis dictum est, Seneca eum incitavit; sive crimen, quod ei impingebatur, caligine quadam involvere, sive Neronem ad nefariam cædem faciendam perducere, ut eum quam celerrime Dii hominesque perderent.'

O scelerosum et mendacem Græculum! Immo Seneca avertit Agrippinam ab incesto. Et, teste Tacito, cupiebant cuncti *infringi matris potentiam*, et nemo credebat, *usque ad cædem ejus duratura filii odia*. Et nemo haud dubie speravit aut voluit tantum facinus.

Sed tollendo Agrippinam, quodnam a se amoliri crimen voluit Seneca? an stuprum, an adulterium cum ipsa admissum, aut cum ipso Nerone? At hoc crimen Senecæ tribuit solus Dio. Et quod fictum tantum ex odio, et perverso ingenio Dionis. Neque enim id reticuisset Tacitus aut Suetonius, qui omnes ævi Neroniani memorias accurate perlegere atque evolvere.

Addit Dio, *ut eum quam celerrime Dii hominesque perderent*: quo mendacii aperte convincitur. Nam, cur adeo infensus foret Seneca Neroni, qui obsequium matris reliquerat, *ut se Senecæ permitteret*. Cur infensus Neroni Seneca, a quo et tantis opibus cumulatus erat intra quadriennium?

Cur infensus tantæ clementiæ ipsisque primis annis imperii? cur infestus Diis hominibusque princeps, qui nondum in cædes, aut sacrilegia proruperat? Certe odio suo et livore præceps ac vesanus Bithynus Dio. Sicque perpetuo non tantum Senecæ, sed virtuti ipsi infestus. Puto, odio et invidia exarsit in Romanos dominantes.

[e] *Promtior*] Nempe in consiliis subministrandis, ut supra. Neronem occurrere jubet matri, ne solium conscendat, cum Armenii legati audiendi forent; Actem immittit, ut flagitium avertat; multis orationibus clementiam Cæsaris obstringit apud senatum, ut et edictis apud populum: quæ omnia ingenio Senecæ formabantur. Sic *hactenus promtior Seneca*.

[f] *Ac sciscitari*] Vulgo *ac si scitaretur*. Lego, *ac si sciscitaretur*.

Scitaretur] Lego *sciscitaretur Seneca hactenus*, id est, in omnibus prioribus negotiis, seu aliis consiliis aut periculis Reipub. promtior; at tum solummodo respicit Burrhum, non secus ac si oculis et nutu illum interrogaret, &c.

Vult Freinshemius, post longum silentium, hosce consiliarios multa dixisse. Sed quid in tali casu dicerent modestissimi ac prudentissimi viri? silet ibi Tacitus, et haud dubie silentio potius mentem presserunt. Et ut in tam ancipiti discrimine, cui mederi intra animum voluissent, ac sine ull sermonis commercio, non nisi ultima necessitate coacti, expergefacti sunt.

resque[9] Germanici, nihil adversus progeniem ejus atrox ausuros,' respondit: 'perpetraret Anicetus[g] promissa.' Qui, nihil cunctatus, poscit summam sceleris.[h] Ad eam[10] vocem Nero, 'illo sibi die[11] dari Imperium, auctoremque tanti muneris libertum' profitetur: 'iret propere, duceretque promtissimos ad jussa.' Ipse, audito, 'venisse missu Agrippinæ nuntium Agerinum,' scenam ultro criminis parat: gladiumque,[i] dum mandata perfert, abjicit inter pedes

Germanici memoria, nihil immane tentaturos adversus prolem ejus, patraret Anicetus, quæ promiserat. *Qui nihil moratus, præcipuas partes facinoris sibi demandari postulat. Ad ea verba Nero testatur,* illa die sibi tribui principatum, auctoremque tanti beneficii libertum *esse:* iret celeriter, traheretque secum paratissimos ad imperia. *Ipse comperto,* Agerinum jussu Agrippinæ adventasse, qui nuntiaret *casum, fabulam ultro criminis adornat; et dum jussa nuntiat* Agerinus, *pugionem inter pedes ejus subjicit: tum veluti* sceleris *manifesto,* indi

editio princeps et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *et memores.*—10 Sic Mss. Flor. Reg. Corb. et editio princeps ac recentiores. In Mss. Bodl. Jes. et Puteolanus, *ad illam.*—11 Hunc locum egregie restituit Rhenanus. In Ms. Reg. et editionibus veteribus, *illos invidiæ dari.* In Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. *illos in brevi die.* In margine Ms. Harl. *illis invidia,*

NOTÆ

Et Nero ipse, non nisi vi adactus, eos consuluit in ea occasione. Habuit alios, quorum consilio parricidium moliretur, ut nempe Othonem, ac similes coætaneos atque congerrones, et Anicetum, et consceleratos classiarios.

Et vere Tacitus, *incertum an et ante ignaros.* Hic ambo magistri ut infra, *mœrens Burrus ac laudans,* lugent et probant facinus: inviti, attoniti et silentes relinquunt intactum vulnus, quod neque possunt attingere, neque sanare audent.

[g] *Perpetraret Anicetus*] Noluit Burrhus suas aut prætoriani militis manus parricidio polluere. Remittit crimen ad inferioris sortis militiæque hominem. Nobilissima militia fuit prætorianorum et legionariorum, qui ingenui et cives Romani.

Inferior fuit militia aliarum cohortium urbanarum, quæ parebant præfecto urbis, aut præfecto vigilum; sed infima militia fuit classiariorum. Non mirum igitur, si fœda et atrocia facinora talibus demandantur.

[h] *Poscit summam sceleris*] Id est, peragere cupit, quod cœpit agere, et extremam velut manum sceleri imponere. *Lips.*

Summam, id est, executionem *sceleris,* quod nempe per se non patraret, sed per satellites, quibus præesset: sic *summa belli* dicitur esse penes ducem, qui regit omnem exercitum universumque bellum: sic *summa imperii* penes principem.

[i] *Gladiumque*] Sic Sueton. Ner. 34. 'L. Agerinum libertum ejus, salvam et incolumem cum gaudio nuntiantem, objecto clam juxta pugione, ut percussorem sibi subornatum arripi constringique jussit.'

ejus: tum, quasi deprehenso,[f] vincla[12] injici jubet, ut, 'exitium Principis molitam matrem, et pudore deprehensi sceleris sponte mortem sumsisse,' confingeret.

8. Interim vulgato Agrippinæ periculo, quasi casu evenisset, ut quisque acceperat, decurrere ad littus. Hi molium objectus,[j] hi proximas scaphas scandere: alii, quantum corpus sinebat, vadere in mare, quidam manus protendere: questibus, votis,[1] clamore diversa rogitantium,[2] aut incerta respondentium, omnis ora compleri: affluere ingens multitudo cum luminibus, atque, ubi incolumem esse pernotuit, ut ad gratandum, sese expedire, donec aspectu armati et minitantis agminis disjecti[3] sunt. Anicetus villam statione circumdat, refractaque janua, obvios servorum arripit,[4] donec ad fores cubiculi veniret: cui pauci astabant, ceteris terrore irrumpentium exterritis. Cubiculo modicum

catenas *jubet, ut sic ementiretur,* matrem necem principi parasse, et eam conscientia comperti facinoris ultro sibi mortem conscivisse.

Interea sparso rumore discriminis Agrippinæ, tanquam fortuito accidisset, ut quisque audiverat, advolare ad ripam. Alii moles appositas ripis, *alii proximos lembos conscendere. Alii, quantum permittebat statura corporis, intrare pelagus, nonnulli dextras porrigere. Omne littus impleri expostulationibus, votis, vociferatione varia sciscitantium, aut dubia respondentium: concurrere immensa turba cum lampadibus: atque ubi salvam esse* Agrippinam *increbuit, velut ad gratulandum se comparare, donec absterriti ac disturbati sunt, visa cohorte classiariorum, quæ arma et minas intentaret. Anicetus villam circumsidet dispositis globis militum, effractisque foribus, occurrentes servos comprehendit, donec perveniret ad januam cubiculi: apud quam pauci remanserant, omnibus aliis metu irruentium disjectis dilapsisque. Cubiculo modica lux inerat et una famularum: magis magisque soli-*

ut legitur in Ms. Corb. *Brotier.*—12 Ms. Reg. et editi princeps, *vinculæ.*

1 Sic Rhenanus et recentiores. In Mss. Bodl. Jes. et editionibus veteribus, *vocis clamore.* In Mss. Harl. Corb. *vocibus.*—2 Sic Mss. et editio princeps. Puteolanus, *rogantium.*—3 *Dejecti* Ms. Bud.—4 *Obripit*, Idem.

NOTÆ

j *Hi molium objectus*] De his molibus ad Baias, Cassiodorus Variar. IX. 'Quantis ibi molibus termini decenter invasi sunt? quantis spatiis in visceribus æquoris terra promota est?' Strabo lib. V. 'Urbs vero emporium maximum evasit, habet enim manufactos portus ob præstantiam arenæ. Ideoque admiscentes calci pulverem arenæ, alte projiciunt moles in mare.' Virgilius: 'Qualis in Euboico Baiarum littore quondam Saxea pila cadit.'

Ausonium in ea re corrigo: 'Vel quæ Baianis pendent fluitantia pilis.' Male enim hactenus, *palis.* Enimvero pilæ illæ e saxo, ut Virgilius habet, consentitque etiam Seneca, Epist. 78. 'Omnis in pilis Puteolorum turba consistit.'

lumen[k] inerat, et ancillarum una: magis ac magis anxia Agrippina, quod nemo a filio,[l] ac ne Agerinus quidem: aliam[m] fere littore[5] faciem nunc, solitudinem[n] ac repentinos strepitus et extremi[6] mali indicia. Abeunte dehinc ancilla, 'tu quoque me deseris,' prolocuta, respicit Anicetum, trierarcho Herculeo,[o] et Oloarito, Centurione classiario, comitatum: ac, 'si ad visendum venisset, refotam nuntiaret: sin facinus patraturus, nihil se de filio credere; non

situ Agrippina, quod nemo veniret *a Nerone, ac ne Agerinus quidem: aliam fere ripæ speciem nunc, vastitatem ac subitos clamores, et ultimi exitii signa. Dein, abscedente famula, cum dixisset* Agrippina, Tu pariter me relinquis, *videt Anicetum stipatum Herculeo trierarcho, et Oloarito centurione classiario.* Cui dixit, si veniret *ille* ad invisendum, referret *principi, se* refectam *ex vulnere;* quod si ad perpetrandum scelus, nihil se *tale* de filio credere; nec jussam matris

5 In Ms. Flor. Reg. et editione principe, *aliam fore laterei faciem.* In Ms. Corb. *latere.* In Mss. Harl. Bodl. Jes. *fore:* at in Ms. Harl. emendatum *fere.* Puteolanus correxit, *aliam fere littore faciem.* Ryckius legendum conjicit, *aliam ante fores faciem.* Ad sensum et veterem scripturam aptissimum mihi videtur, *aliam fores ante rerum faciem;* quod olim forte ita fuerit scriptum, *foresãte rer' faciem,* unde oriri potuit librariorum error. Inter *faciem* et *nunc* interpungunt veteres editiones. In recentioribus non ita bene conjunguntur. *Brotier.*—6 Ms. Corb. *extrema.*—7 Sic Ms. Flor. editio princeps et recen-

NOTÆ

k *Modicum lumen*] Itaque eadem nocte epulata Agrippina apud Baias, ac submersa mari, cum machinoso illo navigio reveheretur, eademque nocte mittit Agerinum, et eadem nocte interficitur ab Aniceto, crematurque convivali lecto, et exequiis vilibus.

Modicum lumen] Vel quia quiescere tum voluit, vel ob mœrorem, vel quia jam destituta ministerio domesticorum, ut fit. In tanta fortuna una aderat ancilla, quæ statim talem reginam reliquit: 'Tu quoque me deseris.' Unus libertus Mnester *ferro se transegit:* et forte magis *metu exitii,* ac supplicii servilis, quam *caritate.*

Ne sumas quasi modicus lychnus arderet, intellige modicum præ solita magnificentia talis reginæ.

l *Quod nemo a filio*] Nempe redditurus honorem, seu officium facturus, gratulaturusque de salute matris.

m *Aliam*] Nunc mutatam faciem littoris, nunc modo solitudinem, seu silentium esse, modo repentinos strepitus, ut fit in vulgo, qui modo exterritus pavet, ac silet, modo sperat et plaudit.

n *Solitudinem*] Intellige vastitatem ac silentium. Frequens adhuc in littore multitudo, sed metu perculsa, pro diversis rumoribus, aut accedentibus, modo silentium, modo subitos clamores edebat.

o *Trierarcho Herculeo*] Trierarchus dicitur, qui triremibus præest, qua voce utitur Cicero, et Iabolenus Ictus. Alibi quoque Claudius quidam *Trierarchus Liburnicarum* a Tacito appellatur. *Lupanus.*

imperatum parricidium.' Circumsistunt lectum percussores, et prior trierarchus fusti[7] caput ejus afflixit: jam in mortem[8] Centurioni ferrum[p] destringenti,[9] protendens uterum, 'ventrem feri,' exclamavit:[10] multisque vulneribus confecta[q] est.

9. Hæc consensu produntur.[1] Aspexeritne[2] matrem exanimem Nero, et formam corporis ejus laudaverit, sunt, qui tradiderint, sunt, qui abnuant.[r] Cremata est nocte eadem,

cædem. *Torum circumstant interfectores, et primus trierarchus cervicem ejus baculo percussit, non ad necem.* Nam *centurioni gladium nudanti, exhibens ventrem,* Uterum percute, *inquit* ipsa, *multisque ictibus confossa est.*

Hæc communi fama traduntur. An vero *viderit Nero defunctam matrem, et commendaverit pulchritudinem corporis illius, alii scripserunt, alii negant. Combusta*

tiores. Puteolanus, *fuste.*—8 Sic Faërnus legit. Gronovius, Ryckius, et Brotierus *nam in mortem.* Acidalius, *afflixit non in mortem. Centurioni, &c.* pronuntians τὸ *nam* ineptum. Sed duo Mss. illud habent, et mihi non tale videtur. *Ryckius.* Cum Bip. reposui *jam,* quod respondet τῷ *prior.* Oberlin.—9 Bud. *distringenti.*—10 Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus addunt, *rogans ministrum ut utero dirum ensem conderet: adjiciens, Hic est, hic est fodiendus ferro, monstrum qui tale tulit. Post hanc vocem, cum supremo mixtam gemitu animam tandem post fera tristem vulnera reddidit. Ictibus enim et multis vulneribus confecta est.* Optime vidit Lipsius glossema esse ex Senecæ Octavia repetitum. Abest a Mss. Vatic. Reg. Corb. et editione principe ac recentioribus. *Brotier.*

1 Ita Mss. Flor. Reg. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et editiones veteres. Beroaldus, *traduntur.*—2 Amicus Ryckii, *inspexeritne.*—3 *Et clausa humus,* Ms. Flor.

NOTÆ

p *Jam in mortem Centurioni ferrum*] Egregie emendo: *Trierarchus caput ejus afflixit non in mortem. Centurioni ferrum,* &c. Phrasis Taciti, *afflixit in mortem.* Ann. lib. IV. 'Quos principium stragis in mortem afflixerat.' *Acidalius.*

Sensus sit; *Prior Trierarchus fusti caput ejus afflixit, jamque in mortem Centurioni ferrum destringenti,* &c. Vel sic: *Prior Trierarchus,* &c. *afflixit, non in mortem:* Nam *Centurioni ferrum destringenti, protendens uterum,* &c.

Non in mortem] Sic forte melius: *Prior Trierarchus fusti caput ejus afflixit, non in mortem. Centurioni ferrum,* &c. Et ratio cur dicit, *non in mortem,* est, quia adhuc loquitur Agrippina, *ventrem feri:* et τὸ *nam,* parum cohæret. Sic capio: '*caput ejus afflixit, non in mortem. Nam Centurioni,* &c.

q *Confecta*] Anno 3. Olympiadis 109. Romæ conditæ 812. Christi nati 59. Vide notas XIII. 58. *Tillemonius.*

r *Sunt qui tradiderint, sunt qui abnuant*] Æqualis Taciti C. Tranquillus Ner. 34. sic scriptum reliquit, narrata Agrippinæ cæde: 'Adduntur his atrociora, nec incertis auctoribus, ad visendum interfectæ cadaver accurrisse, contrectasse membra, alia vituperasse, alia laudasse, sitique interim oborta, bibisse.'

Dio quoque Neronis infanda verba refert, corpore matris nudato: 'Nesciebam,' inquit, 'me tam pulchram

convivali lecto,[s] et exequiis vilibus: neque, dum Nero rerum potiebatur,[t] congesta aut clausa humus.[3 u] Mox domesti-

est ipsa *hac nocte in toro, quo mensæ accumbitur, et translatitio vulgarique funere: neque, dum principatum obtinuit Nero, ingesta humus, aut circumsepta fuit.*

editio princeps et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *humo.*

NOTÆ

matrem habere.' *Vertranius.*

Boëthius lib. II. car. 6. 'Fratre qui quondam ferus interemto, Matris effuso maduit cruore: Corpus et visu gelidum pererrans Ora non tinxit lacrymis, sed esse Censor exstincti potuit decoris.'

[s] *Convivali lecto*] Non funebri, et legitime parato. *Lipsius.*

Convivali lecto] Ubi cœnans accubabat. *Ferrettus.* Non ipsa tantum, sed et alii.

Mos fuit in exequiarum celebritate funebrique pompa, post faces collucentes, in lectulis, quos *funebres* exstructos funeris causa, dicebant, fumosas majorum imagines, ipsiusque, cui funeraretur, e cera effictum simulacrum anteferri cadaveri, quod in lecto strato cum linteis positum sequebatur.

At Agrippina, eo ipso lectulo delata est, quo cibum sumtura accubabat. *Vertranius.*

Convivali lecto] In his lectis, tum maxima luxuries, teste Plin. XVI. 43. 'Excogitatæ sunt et ligni bracteæ, nec satis: cœpere tingi animalium cornua, dentes secari; lignumque ebore distingui, mox operiri. Placuit deinde materiem et in mari quæri. Testudo in hoc secta: nuperque portentosis ingeniis principatu Neronis inventum, ut pigmentis perderet se, plurisque veniret, imitata lignum. Sic lectis pretia quæruntur: sic terebinthum vinci jubent, sic citrum pretiosius fieri, sic acer decipi. Modo luxuria non fuerat contenta ligno: jam lignum emi testudine facit:' quod et de ceteris lectis intelligendum.

[t] *Neque, dum Nero rerum potiebatur*] Non congesta nec clausa humo fœmina, donec Nero regnavit: post domesticorum cura levi tumulo contecta. *Ferrettus.*

[u] *Congesta aut clausa humus*] Eodem modo se gessit Nero erga patrem Claudium, teste Sueton. Ner. 33. 'Bustum ejus consepiri, nisi humili levique materia, neglexit.' Cineres principum inferebant Mausoleo, attamen locus in quo cremati fuerant, pro religioso habebatur. Et locus, in quo crematus Augustus, distinctus a Mausoleo.

Claudebant veteres monumenta sua, tenuiores quidem, maceria, aut aliqua levi materia; honestiores lorica e silice, vel saxo, aut marmore. Et ipse Nero moriturus, apud Sueton. 49. 'Scrobem coram fieri imperavit, dimensus ad corporis sui modulum: componique simul, si qua invenirentur frusta marmoris,' &c.

Infra 50. 'Neronis reliquias Ecloge et Alexandrina nutrices cum Acte concubina, gentili Domitiorum monumento condiderunt, quod prospicitur e campo Martio impositum colle hortorum. In eo monumento solium Porphyretici marmoris superstanti Lunensi ara circumseptum est lapide Thasio.'

Id etiam permiserat Icelus Galbæ

eorum curà, levem tumulum accepit, viam Miseni propter, et villam Cæsaris Dictatoris, quæ subjectos sinus[w] editissima prospectat. Accenso rogo libertus ejus, cognomento Mnester,[4 x] ipse ferro se[5] transegit;[y] incertum caritate in patronam, an metu exitii. Hunc sui finem multos ante annos[z] crediderat[a] Agrippina contemseratque. Nam con-

Postea domesticorum officio, tenue sepulcrum habuit, juxta iter Miseni, et prædium Julii Cæsaris, quod altissimum positos infra sinus late despectat. Pyræ subjecto igne, libertus illius, cognomine Mnester, ipse se gladio transfodit; dubium est, *an pietate in Agrippinam, an timore supplicii. Hunc sui exitum multis abhinc annis præsciverat Agrippina, spreveratque. Quippe* ipsi *consultanti de filio, responderant*

—4 Ms. Reg. *Tinester*. Editio princeps, *Ninester*.—5 Ita Mss. Harl. Bodl. Jes. Puteolanus et recentiores. Vitiose in Mss. Flor. Reg. Corb. et editione

NOTÆ

libertus; qui et ipse permiserat, ut totus cremaretur; nempe non abscisso capite, quod optaverat moriens Nero.

Humus] Defuncti lecto impositi cremabantur; reliquiæ e busto colligebantur, vino lavabantur, urnæ imponebantur, terra condebantur, mox ara et tumulus statuebantur.

Solebant humum excavare, in qua concamerato opere hypogæo facto, cineres in loculis statuerentur. *Aurelius.*

[w] *Quæ subjectos sinus*] Apte ad hunc locum Seneca Epist. 52. 'C. Marius, et Pompeius, et Cæsar exstruxerunt quidem villas in regione Baiana, sed illas imposuerunt summis jugis montium. Videbatur hoc magis militare, ex edito speculari longe lateque subjecta.' *Lipsius.*

Sinus] Nempe maris Misenensis.

[x] *Mnester*] An ausus libertus eo nomine in aulam asciri, post Messallinæ concubinum? Forte hic paris flagitii suspectus.

[y] *Ferro se transegit*] Sic nonnulli viri et etiam fœminæ. Plin. VII. 53. 'Felice Russato auriga elato, in rogum ejus unum ex faventibus jecisse sese; frivolum dictu, ne hoc gloriæ artificis daretur, adversis studiis, copia odorum corruptum, criminantibus.' Sic milites Othonis. Tacitus: 'Ibidem, nec procul a rogo vim suæ vitæ intulerunt.' De fœminis Seneca Pater. 2. Controv. 'Quædam se ardentibus maritorum rogis miscuerunt: quædam vicaria anima maritorum vitam redemerunt.'

[z] *Multos ante annos*] Ipsa habuit indicia felicitatis; nempe geminos dentes caninos, teste Plinio VII. 16. 'Fœminis minor (dentium) numerus: quibus dextera parte gemini superne, a canibus cognominati, fortunæ blandimenta pollicentur; sicut in Agrippina Domitii Neronis matre: contra in læva.'

[a] *Crediderat*] Id credere et pridem ante debuit: cum jam pars vaticinii impleta esset, alia pars etiam perinde certa fuit. Prædictum ipsi fuerat, imperaturum Neronem et occisurum ipsum matrem; at jam imperabat Nero.

Igitur hunc sui finem, veluti certum, credere potuit Agrippina, et eo magis, quod illi dederat imperium, qui occidere potuit et voluit: nam

sulenti super Nerone,[6] responderant Chaldæi, 'fore ut imperaret matremque occideret:' atque[7] illa, 'Occidat,' inquit, 'dum imperet.'

10. Sed a Cæsare, perfecto demum scelere,[b] magnitudo[c] ejus intellecta est. Reliquo noctis, modo per silentium defixus, sæpius pavore exsurgens et mentis inops, lucem opperiebatur, tanquam exitium[1] allaturam.[d] Atque eum,

Mathematici, futurum, ut rerum potiretur *Nero*, et matrem interficeret. *Atque illa*, Interficiat, *inquit*, dummodo imperet.

Sed Nero, perpetrato tandem facinore, atrocitatem illius æstimavit *intellexitque. Eo quod supererat noctis spatio, nunc per silentium attonitus, sæpius terrore excitatus et animi vecors, diem expectabat, velut allaturam exitium. Atque illum,*

---

principe, *ipso ferro transegit*. Brotier.—6 Sic bene Puteolanus. In Ms. Reg. et editione principe, *super Neronem*. Idem.—7 Heinsius *ad quæ illa*.

1 Frustra tentat Barthius, *exitum*. Brot.—2 Sic bene Ernestus ex usu Taciti.

NOTÆ

pro tali merito odium et mors sæpius persolvitur.

Puto, prædixerat imperium Neronis Agrippinæ, simul et cædem matris, Thrasylli filius ejus qui et principatum Tiberio prædixerat.

[b] *Perfecto demum scelere*] Ita fit; currimus ad scelus præcipites, quod sedente impetu, veris mox pretiis æstimamus. Aurea gnome, sumtane a Menandro? certe ab illo antea sic elata, apud Stobæum: 'At nemo peccans criminis sui modum Peccando novit, re peracta respicit.' *Lipsius.*

[c] *Magnitudo*] Sceleris nempe. Sic Curt. lib. VIII. ubi de Cliti cæde: 'Male humanis ingeniis natura consuluit, quod plerumque non futura, sed transacta perpendimus. Quippe rex, postquam ira mente decesserat, etiam ebrietate discussa, magnitudinem facinoris sera æstimatione perspexit.'

[d] *Tanquam exitium allaturam*] Similius fortasse vero sit, *ablaturam*. Quasi metum omnem et discrimen eximeret, noctem mutari desiderat.

Hæc sententia videtur esse Taciti, quam tamen, servata scriptura veteri, rite elicio; modo *exitium* cum Festo et ἀρχαικῶς capiatur pro fine et exitu cujusque rei. *Pontanus.*

Manifesta corruptio vocis *exitium*, quod minime, sed contra solatium collatura lux pessimo principum invocabatur. Quis unquam lucem opperitur et expectat cupidus, quæ sit illi exitium allatura? *Exitum* ergo scribendum in Tacito, id est, finem mœroris: quod solent expectare, mœsti, secundum Papinium: 'et seres mœrentibus ortus.' *Barthius.*

Quasi non tam tristium expectatio torqueat et cruciet, quam lætorum delectat. Petronius: 'Dii Deæque, quam male est extra legem viventibus! quicquid meruerunt, semper expectant.' Seneca Epist. 150. 'Dat pœnas, quisquis expectat; quisquis autem meruit, expectat.' *Gronov.*

Exitium] Forte tanto pavore consternatus, adeoque divexatus cruciatusque conscientia parricidii, ut nisi exitio sibi succurri non posse existimaret: quod ipsi et objectum mox a quodam ex conjuratis Pisonianis.

auctore Burro, prima Centurionum Tribunorumque adulatio ad spem firmavit, prensantium[2] manu gratantiumque,[e] 'quod discrimen improvisum et matris facinus evasisset.' Amici[f] dehinc adire templa, et, cœpto exemplo, proxima Campaniæ[g] municipia victimis et legationibus lætitiam testari: ipse, diversa simulatione,[h] mœstus, et quasi incolumitati suæ infensus,[i] ac morti[3] parentis illacrymans. Quia tamen

præmonente Burrho, prima tribunorum centurionumque assentatio in spem erexit, prehendentium dextram, gratulantiumque, quod effugisset periculum inopinatum, et parentis scelus. *Postea familiares ire passim per delubra, et dato exemplo, vicina Campaniæ oppida sacrificiis et legationibus gaudium* suum *palam ostentare. Ipse, contraria disparique dissimulatione, tristis, et veluti salutem suam aversatus, ac mortem matris deplorans. Quia tamen locorum species aspectusque non*

In Mss. Reg. Corb. et editione principe, *pressantium.* In Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et Puteolanus, *prehensantium.* Brotier. *Prehensantium manum* Gronovius et Ryckius: hujus autem Cod. *manu.*—3 In Mss. Flor. Reg. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et editionibus veteribus, *morte.* Recentioribus recte emendatum, *morti,* ex usu Latinorum omnium scriptorum. *Brotier.*—4 Ita

NOTÆ

Nec certe aliter incesto, incendiario, et parricidæ Neroni, nisi exitio succurri potuit.

Expectabat lucem forte, quæ exitum pavori et cruciatui interno, simul et exitium afferret. Expectabat *exitium,* veluti remedium et solatium excruciantis tormenti. Nam sunt mala quædam, et præcipue scelerum mala, ipsa morte atrociora, et quibus solo exitio succurri speratur: sunt quorum tota spes est, nullam sperare, et nullam velle, nec posse velle, salutem.

[e] *Gratantiumque*] Eccles. 13. 'Divitem solantur amici; dives commotus confirmatur ab amicis suis; humilis autem cum ceciderit, expelletur et a notis. Diviti decepto multi recuperatores. Locutus est superba et justificaverunt illum. Humilis deceptus est, insuper et arguitur.'

Gratantiumque] Sic fere contigit Alexandro Magno, cum amicum Clitum interfecisset, apud Curt. lib. VIII. 'Quoque minus cædis puderet, jure interfectum Clitum Macedones decernunt, sepultura quoque prohibituri, ni rex humari jussisset.'

Suasoribus aulicis, Themis ut assidet Jovi, ita et principi; ut quicquid agit, jure agere videatur, qui imperat.

[f] *Amici*] En iterum Alexander, post cædem Cliti, pariter amicorum assentationibus erigitur.

[g] *Campaniæ*] De qua VI. 1.

[h] *Diversa simulatione*] Illi lætabantur palam: ipse vero contraria simulatione mœstitiam præ se ferebat, *quia tamen,* &c. *Ferretius.*

Diversa] Dum populus lætitiam testabatur gratulabaturque, ipse contra simulabat mœstitiam, et quasi horreret et aversaretur vitam. Igitur *diversa simulatione,* id est, populus lætitiam præferebat, quod periculum evasisset Nero; ipse vero tristitiam, sed certe simulatam et falsam.

Diversa simulatione] Quod munici-

non, ut hominum vultus,[4] ita locorum facies mutantur, obversabaturque[5] maris illius et littorum gravis aspectus (et erant, qui crederent, sonitum tubæ collibus circum[6] editis planctusque tumulo matris[j] audiri), Neapolim[k] concessit, literasque ad Senatum misit, quarum summa erat:

11. 'Repertum cum ferro percussorem Agerinum ex intimis Agrippinæ libertis, et luisse eam pœnam conscientia,[1] qua scelus paravisset.'[l] Adjiciebat crimina longius repetita; 'quod consortium Imperii, juraturasque in fœminæ verba Prætorias cohortes, idemque dedecus Senatus et Populi spe-

mutantur, ut facies hominum, offerebatque se animo æquoris illius et riparum importunus aspectus, (et erant, qui existimarent, clangorem tubæ personare in collibus circumpositis, ejulatusque ad sepulchrum parentis audiri,) Neapolim se recepit, et composuit epistolam ad Patres, cujus hæc sententia fuit :

Deprehensum cum gladio interfectorem Agerinum, ex gratiosis Agrippinæ libertis, et eam tulisse supplicium conscientia *eadem*, qua facinus agitavisset. *Addebat scelera altius repetita;* quod sperasset societatem principatus, et prætorium militem in verba mulieris se sacramento obstricturum, eandemque

editio princeps et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *ut hominum, ita locorum facies mutantur.*—5 Ita Ms. Flor. Puteolanus et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. Reg. et editione principe omissa copula.—6 *Circum* abest a Ms. Guelf. *Ernest.*

1 Sic Mss. Flor. Reg. Harl. Bodl. Jes. Gnelf. editio princeps et recentiores. Male addiderat Rhenanus, *ea conscientia.* Brotier. Pro *eam* Heinsius volebat *clam.*

NOTÆ

pes Campani vere tristes; sed revera lætus, si lætitia est parricidis. *Aurelius.*

[i] *Infensus*] Quasi infestus sibi et saluti suæ; quasi sperneret vitam, salutem, imperium, omnia, post interitum matris.

[j] *Tumulo matris*] Simile quid habet Sueton. Cal. 19. 'Cadaver ejus clam in hortos Lamianos asportatum, et tumultuario rogo semiambustum levi cespite obrutum est: postea per sorores ab exilio reversas erutum, crematum, sepultumque.'

[k] *Neapolim*] Neapolis, urbs Campaniæ provinciæ ad mare Tyrrhenum: hodie *Napoli* Italis, et *Naples* Francis, urbs Terræ Laboris, et primaria regni Neapolitani: paret Regi Catholico, seu Hispaniæ. *Tillemon.*

[l] *Conscientia qua scelus paravisset*] Alii vertunt, præ pudore; alii, *prout meruisset ipsa;* alii, *exagitata stimulis conscientiæ* luit pœnam sceleris, quod ipsa paraverat. Fuit Agrippinæ conscientia parati sceleris; igitur eamet conscientia, qua paraverat scelus, eadem et conscientia stimulata et exagitata, luit pœnam sceleris sui: et sic relinquere Nero videtur in ambiguo, an semet occiderit Agrippina, an ab aliis occisa sit. Sicque tacite derivat a se crimen.

Eadem conscientia] Ut mala mente, et pravitate ingenii incita fœmina, scelus ausa erat; sic et eadem mente, eademque stimulante conscientia, sibi mortem consciverat, aut luerat. Eo-

ravisset: ac, posteaquam[2] frustra optata[3] sint, infensa militi[4] Patribusque et plebi,[m] dissuasisset donativum et congiarium, periculaque viris illustribus instruxisset.[5] Quanto suo labore perpetratum, ne irrumperet curiam,[o] ne gentibus externis responsa daret?' Temporum quoque Claudianorum obliqua[6] insectatione, cuncta ejus dominationis flagitia in matrem transtulit, 'publica fortuna exstinctam'[p] referens:

injuriam Patrum plebisque optavisset: at ubi *hæc* frustra cupita sint, infensa militi, senatui, et populo, prohibuisset donativum et congiarium, et claris viris discrimina paravisset. Quanto negotio obstitisset, ne *ipsa* pervaderet in senatum, ne legatis externarum gentium responderet? *Et dominationem Claudianam tacite et indirecte perstringens, omnia istius aulæ facinora in Agrippinam refundebat,* felicitate publica interiisse *ipsam memorans: quippe et naufragium*

2 *Postquam* Ryckii Cod.—3 Sic bene Lipsius e Ms. Vatic. In Mss. Harl. Bodl. Jes. Reg. et editionibus veteribus, *oblata sint*. In Mss. Farnes. et Corb. *ablata sint*. Brotier. Rhen. conjiciebat *frustrata sit:* id et Danesio placebat. Heinsius *cœptata* vel *conata*: Groslatius legit *optata*. Oberlin.—4 Sic Mss. Flor. Reg. Corb. editio princeps et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *militibus*.—5 *Instruxisse* Gronov.—6 Sic Ms. Agr. Lipsius et recentiores. Corrupte in Mss. Flor. Reg. Harl. Bodl. Jes. et editionibus veteribus,

NOTÆ

dem animo, eadem conscientia, qua crimen molita erat, eadem impietate, eademque ejusdem criminis conscientia, pœnam mortemque ultro ipsa sumserat, aut passa erat.

m *Infensa militi Patribusque et plebi*] Supra c. 1. hujus libri, Poppæa insinuabat Neroni: 'Timeri, ne uxor saltem injurias patrum, iram populi adversus superbiam avaritiamque matris aperiat.'

Itaque *injurias patrum*, id est, odium et offensiones senatus adversus Agrippinam, non in Neronem. Unum enim voluit Sabina, concitare, nempe, Neronem, ad depellendam vel tollendam matrem. Quod aucupatur, innuendo, esse odiosam omnibus, militibus, patribus, et plebi.

Plebi] Verba hæc respondent istis aliis XIV. 1. 'Timeri, ne uxor saltem, &c. iram populi adversus superbiam avaritiamque matris aperiat.'

Nec dubium, quin populus aversaretur Agrippinam ob ambitionem, avaritiam, et veneficia; item et senatus, ob cædes nobilium, et dominationis illius impotentiam. Et quia *curiam irrumperet*.

o *Ne irrumperet curiam*] Objectat Agrippinæ quod habetur supra XIII. 5. 'Patres qui in palatium ob id vocabantur, ut astaret, obditis a tergo foribus velo discreta,' &c.

p *Publica fortuna exstinctam*] Et inprimis ipsius privata. Hinc illud jure laudatum Quintiliano, Africani Oratoris ad Neronem super hac morte: 'Rogant te, Cæsar, Galliæ tuæ, ut felicitatem tuam fortiter feras.' *Lipsius.*

Publica fortuna] Habuit templum in valle Quirini, quæ inter Esquilias fuit et Quirinalem collem. Ovid. Fast. IV. 'Nec te prætereo, populi fortuna potentis Publica, cui templum luce sequente datum est.'

namque[7] et naufragium narrabat:[q] quod fortuitum fuisse,[8] quis adeo hebes inveniretur, ut crederet? aut a muliere naufraga missum cum telo unum, qui cohortes, et classes[r] Imperatoris perfringeret? Ergo non jam Nero, cujus immanitas omnium questus anteibat, sed adverso rumore Seneca[9] erat, 'quod oratione[s] tali confessionem[t] scripsisset.'

referebat. Sed quis adeo stupidus reperiretur, ut crederet id fortuito casu contigisse? aut a fœmina naufragio elapsa, missum cum ferro hominem *unum, qui perrumperet cohortes et classes principis? Itaque non jam Nero, cujus crudelitas omnium querimonias superabat, sed sinistra fama erat Seneca,* quod tali epistola flagitium palam confessus esset.

oblita. Brotier.—7 Lipsius corrigebat *jamque:* quod, mea sententia, recte repudiat Pichena. *Ernest.*—8 Ed. pr. *quod fort. fuisset.* Etiam aliæ ante Rhen. *fuisset. Qui perfringeret* i. e. qui speraret, se interficere Cæsarem posse, qui cohortibus et classe munitus esset. Verbum elegans, pro quo etiam dicitur *perrumpere.* Idem. Rhen. ex ingenio dedit *fuisse:* nam Bud. *fuisset.* Oberlin.—9 Mss. Harl. Bodl. *Seneca adverso rumore.*

NOTÆ

[q] *Namque et naufragium narrabat*] Alii *jamque;* sed me dissentiente: cum particula, *nam,* referatur ad id quod dixerat, Agrippinam publica fortuna exstinctam. Deinde adjicit, ipsam eadem publica fortuna, antea in mare prope submersam; ideo sequitur, sic fortuito illud evenisse, minime credendum. *Pichena.*

[r] *Et classes*] Quia haud dubie Nero littora illa Campaniæ adibat, non sine magno comitatu et pompa navium triremiumque; nec illa festa sine mole et paratu fortunæ principalis celebrata.

[s] *Oratione*] Quintilianus l. VIII. de hac oratione: 'Facit quasdam sententias sola geminatio: qualis est Senecæ in eo scripto, quod Nero ad senatum misit, occisa matre, cum se periclitatum videri vellet: Salvum me esse adhuc, nec credo, nec gaudeo.' *Lipsius.*

[t] *Confessionem*] Quia nempe ingenio Senecæ utebatur Nero, ad componendas orationes et epistolas; idcirco nunc arguunt, non Neronem, sed Senecam, quod palam profiteri facinus ausus esset.

Quippe audaciam ipse et impudentiam addidisse facinori videbatur, quod præcipue cavere tenebatur rector juventæ principis. Est qui sic vertat: Quia tale facinus approbare ultro videbatur, quod nempe rationibus diluere conaretur.

Quod oratione tali confessionem scripsisset] Longe melius fortiusque Æmilius Papinianus Bassiano restitit. Apoph. 8. 'Bassianus Antoninus Imperator magna laborabat invidia, quod fratrem occidisset. Ideoque Æmilio Papiniano prætorii præfecto, ob eximiam juris prudentiam, summæ apud Romanos auctoritatis, negotium dederat, ut hoc facinus apud senatum defenderet. At is respondit, longe facilius parricidium perpetrari, quam defendi.' Ob hanc libertatem Bassianus occidit virum immortalitate dignum.

12. Miro tamen certamine procerum decernuntur 'supplicationes apud omnia pulvinaria,[u] utque Quinquatrus,[1] [v] quibus apertæ essent insidiæ,[2] ludis annuis celebrarentur: aureum[w] Minervæ simulacrum in curia, et juxta Principis imago[x] statueretur: dies natalis Agrippinæ inter nefastos esset.' Thrasea Pætus, silentio vel brevi assensu priores adulationes[y] transmittere solitus, exiit tum[3] Senatu,[4] ac sibi

Maxima tamen contentione primorum statuuntur supplicationes apud omnes aras, et ut Quinquatrus, quibus patefactum facinus esset, annuo spectaculo colerentur. Aurea Minervæ effigies in senatu, et prope *hanc* Cæsaris statua collocaretur; dies, quo nata esset Agrippina, inter infaustos haberetur. *Thrasea Pætus, qui per silentium vel brevem assensum superiores assentationes* Patrum

1 Vitiose Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *quinquatria.* In editione principe, *quinquatrii.* In Ms. Corb. *quinquatriis:* quod errore librariorum ortum ex *quinquatrus.* Brotier.—2 Mss. Flor. Guelf. ed. pr. *insidiæ essent.*—3 Sic bene Lipsius et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. Reg. et editiones veteres, *exitium senatui.* Lipsianæ emendationi suffragatur Dio, LXI. p. 696. Ὁ Πούπλιος δὲ δὴ Θρασέας Παῖτος ἦλθε μὲν ἐς τὸ συνέδριον, καὶ τῆς ἐπιστολῆς ἐπήκουσεν· ἀναγνωσθείσης δὲ αὐτῆς, ἐξανέστη τε εὐθὺς, πρὶν καὶ ὁτιοῦν ἀποφήνασθαι, καὶ ἐξῆλθε· διότι ἃ μὲν ἤθελεν εἰπεῖν, οὐκ ἠδύνατο, ἃ δὲ ἠδύνατο, οὐκ ἤθελεν: 'Publius Thrasea Pætus venit in senatum, et epistolam audivit.

NOTÆ

[u] *Supplicationes apud omnia pulvinaria*] Fiebant olim supplicationes urbe tota, circa omnia fana et pulvinaria, in quibus honos Diis dabatur.

Erant vero *pulvinaria*, apparati Deorum lecti, in quibus Deorum simulacra juxta aras sublimia erant, quibus fasciculi verbenarum addebantur. *Lupanus.*

Pulvinaria] Erant lectuli plumaribus strati, quibus imagines Deorum statuebant, quasi quieturos, festisque epulis excipiebant. Dicta etiam *lectisternia.* Lactant. VII. 'Lectisternium Cereris erit Idibus proximis. Habent enim Dii lectos, atque ut stratis possint mollioribus incubare, pulvinorum tollitur atque excitatur impressio.'

Et habetur quid simile l. I. Reg. 'Tulit Michol statuam, et posuit eam super lectum, et pellem pilosam caprarum posuit ad caput ejus, et operuit eam vestimentis.' *Aurel.*

[v] *Quinquatrus*] Nonne jam ante celebrabantur? Dixi enim de gladiatoribus. Sed puto hic intelligi scenicos ludos annuos, aut Circenses. *Lipsius.*

[w] *Aureum*] Primus, teste Livio l. XL. 'Marcus Acilius Glabrio duumvir statuam auratam, quæ prima omnium in Italia posita fuit, patri Glabrioni posuit.'

[x] *Principis imago*] Talia assentationum prodigia olim spreverat Tiberius: prohibuerat, ne imagines ipsius statuerentur in delubris inter numina, sed tantum inter ornamenta domorum: sed indies invalescit *adulatio*, corrumpitque dominantes, donec tandem subvertat principemque et principatum.

[y] *Priores adulationes*] Id est, adulationes, quæ antea in senatu fieri solebant; nam hac occasione Patrum adulationes non sustinuit Pætus, sed e curia statim se proripuit, velut ex

causam periculi fecit, ceteris libertatis initium non præbuit. Prodigia quoque crebra et irrita[a] intercessere: anguem enixa mulier: et alia in concubitu mariti fulmine exanimata: jam sol repente obscuratus,[b] et tactæ de cœlo quatuordecim urbis regiones: quæ adeo sine cura Deum eveniebant,[c] ut multos post annos Nero imperium et scelera con-

præterire consueverat, tum e curia discessit; et suo discrimini occasionem præbuit, nec aliis principium libertatis fecit. Interim etiam evenere multa et inania ostenta. Fœmina peperit serpentem: et alia in coitu viri fulgure exstincta est. *Etiam sol subito defecit, et quatuordecim regiones urbis ictæ fulmine: quæ adeo sine providentia numinum contingebant, ut multis posthæc annis, Nero dominationem et*

Ea vero lecta, surrexit prius quam itum esset in sententias; exiitque, quod ea, quæ vellet, dicere non posset; quæ autem posset, non vellet.' Ipseque Tacitus Annal. XVI. 21. inter Thraseæ crimina recenset, 'quod senatu

NOTÆ

profano loco; neque certe facinus Neronis laudari potuit, aut approbari in senatu, nisi per summum scelus.

[a] *Exiit tum senatu*] Recte *exiit tum senatu*. Hoc enim solo sibi discrimen peperit magnus ille vir, quod senatu egressus est, cum de Agrippina referretur. Xiphilinus: 'Publius Thrasea Pætus venit quidem in senatum, et audivit epistolam; qua recitata in senatu, surrexit statim, priusquam aliquid decerneretur, et exivit; quia dicere non poterat quæ vellet; quæ vero posset, proferre noluit.'

Et Tacit. XVI. hunc locum respiciens: 'Olim utrisque infensus, et accedentibus causis in Thraseam, quod senatu egressus est, cum de Agrippina referretur, ut memoravi.' *Lipsius.*

[a] *Irrita*] Prodigia illa irrita atque inania, quia nullius bonæ rei ostenta erant. Non enim exitum, non finem malorum ostendebant: quod dicit Tacitus: 'Quæ adeo sine cura Deum eveniebant, ut multos post annos Nero imperium et scelera continuaverit.'

Talibus prodigiis tamen exterriti alii dominantes, qui se cruore civium polluerant. Sueton. 15. de Domitiano: 'Continuis octo mensibus tot fulgura facta nuntiataque sunt, ut exclamaverit, Feriat jam quem volet.'

[b] *Sol repente obscuratus*] De quo deliquio sic Plin. III. 60. 'Solis defectum, Vipsanio et Fonteio, consules qui fuere ante paucos annos, factum pridie Kalend. Maias, (*alii legunt*, undecimo Kalend. Maias,) Campania hora diei inter septimam et octavam sensit. Corbulo inter horam diei decimam et undecimam, prodidit visum, circuitu globi alia aliis detegente et occultante.'

Puto id scripserat Corbulo in suis commentariis; et vidit hanc defectionem solis in Armenia: tum præerat bello adversus Tiridatem et Parthos.

[c] *Sine cura Deum eveniebant*] Ἐπικουρίζει et hic et alibi noster. *Lipsius.*

Sine cura Deum] Sic alibi, *nostram ultionem Diis curæ esse, &c.* Quæ, puto, dicit tantum ut auctor rerum, et ex vulgi sententia ac rumore, ut solet; vulgus enim, quæ sunt naturæ, aut fortuita, cœlestibus imputat, et in prodigium trahit, semperque Deos vel adjutores vel ultores invocat.

Potius Stoicum profiteretur Tacitus, qui totus in laudes Senecæ, Thraseæ, Helvidii, et similium incumbit: Porticum potius sectatur, quam Epi-

tinuaverit. Ceterum, quo gravaret invidiam matris, eaque demota, auctam lenitatem suam[d] testificaretur, fœminas illustres, Juniam[e] et Calpurniam, Præfectura[4] functos Valerium Capitonem et Licinium Gabolum,[f] sedibus patriis

flagitia retinuerit. Ceterum ut augeret odium Agrippinæ, eaque depulsa, increvisse clementiam suam significaret, patriæ restituit matronas insignes, Juniam et Calpurniam, Valerium Capitonem et Licinium Gabolum, qui præturam obierant,

egressus est, cum de Agrippina referretur.' *Brotier.*—4 Mallent Lipsius et Gruterus, *prætura;* et merito. Haud enim crediderim Urbis, annonæ, aliamve Urbanam præfecturam hic significari. Lipsianam correctionem secutus est Cl. Gordon, 'Valerius Capito and Licinius Gabolus, men of Prætorian

NOTÆ

curi hortos.

Sine cura Deum] Puto, non Epicureum agit, sed loquitur in sententia plebeculæ, et pro captu vulgi: quod facere debet historicus, et quod graphice ubique Tacitus. Sane tollendum statim videbatur tale portentum, ne ultra prorumperet in scelera; sed multa præter opinionem vulgi accidunt: sero, sed graviter vindicat Deus.

[d] *Auctam lenitatem suam*] Igitur valde miror, quod habet Sueton. Ner. 34. 'Junxitque parricidio matris amitæ necem, quam cum ex duritia alvi cubantem visitaret, &c. præcepitque medicis, ut largius purgarent ægram.' Id est, veneno conficerent.

Nam contra, morte matris placabilior factus, maxima clementia in omnes usus est, et præcipue in eos quos vel oderat vel subverterat Agrippina; quæ cum Domitia simultatem muliebrem potissimum exercebat, teste Tacito.

Unde inferri possit, non occidisse amitam Domitiam, sive duæ sive una tantum amita ei fuerit.

[e] *Juniam*] Calvinam, de qua l. XII. De Calpurnia, eodem etiam l. XII. Statim *Prætura functos*, legendum. *Lipsius.*

[f] *Præfectura functos Val. Capitonem et Lic. Gabolum*] Vulgo *prætura:* sed nihil reperi. Nisi forte Val. Capito, Cossutianus ille sit, quem dixit l. XIII. damnatum in exilium, cum Cilices repetundarum detulissent: de quo infra eodem lib. ait: 'Exin a Cossutiano Capitone, qui nuper senatorium ordinem precibus Tigellini soceri sui receperat.' At Licinius Gabolus nusquam præterquam hoc loco memoratur.

Recte *prætura functos;* nec aliter Tacitus. Nam qua *præfectura functi* sic per excellentiam? inepta lectio: melius *prætura functos*, quos inter et prætorios distinguit Tacitus.

Præfectura functi] Nunquam sic scripsit Tacitus: lege *prætura functos:* audacior qui vertit, *præfectos urbis.* Ad id quod dicunt, non ante memoratos esse inter exules, vanam illud. Nam Tacitus non memoravit omnes perculsos ab Agrippina, vel ob sortem infimam eorum, qui pellerentur, vel quia non forte vulgatum est, quo crimine, aut quibus artibus pellerentur.

Nam alii forte metu tantum exulabant, ne durius adverteretur, nempe et illi aula prohibiti et exterriti, quemadmodum Vespasianus; alii vero sepositi et relegati; et ipse Tacitus

reddidit, ab Agrippina olim pulsos. Etiam Lolliæ Paulinæ cineres reportari, sepulcrumque exstrui permisit: quosque ipse nuper relegaverat, Iturium[5] et Calvisium, pœna exsolvit. Nam Silana fato functa erat, longinquo ab exilio Tarentum[g] regressa, labante jam Agrippina, cujus inimicitiis conciderat, vel tum mitigata.

13. Cunctanti in oppidis Campaniæ, 'quonam modo urbem[1] ingrederetur: an obsequium Senatus, an studia plebis reperiret,'[2] anxio, contra deterrimus quisque, quorum non alia regia[3] fœcundior extitit, 'invisum Agrippinæ nomen, et morte ejus accensum populi favorem,' disserunt:[4] 'iret intrepidus, et venerationem sui coram experiretur:' simul 'prægredi,'[5] exposcunt; et promtiora, quam promiserant, inveniunt: obvias tribus: festo cultu Senatum: conjugum[h]

et ab Agrippina olim ejecti erant. Etiam passus est referri Lolliæ Paulinæ reliquias, et tumulum ædificari: quosque ipse haud ita pridem amoverat, Iturium et Calvisium exilio liberavit. Quippe Silana exstincta erat, anoto procul ab exilio reversa Tarentum, nutante jam Agrippina, cujus odiis Silana *subversa fuerat, vel tum placata.*

Dum moratur, dum dubitat in civitatibus Campaniæ, quonam pacto urbem introiret, *solicitus,* an obsequelam Patrum, an faverem plebis inveniret, *contra affirmat pessimus quisque, quorum non alia aula abundantior fuit,* odiosum nomen Agrippinæ, et exitio ipsius aucta *esse* studia plebis; pergeret impavidus, et sui reverentiam præsens *ipse* perspiceret ac frueretur: *simul,* ut præirent, ipsi *postulant, et obsequentiores* omnes *reperiunt, quam polliciti erant; tribus obviam venientes; patres læto ornatu; catervas fœminarum et puerorum ordinatas*

dignity.' *Brotier.*—5 Urs. e cod. vet. *Titurium.* Sic et Agr.

1 Ms. Corb. *in Urbem.*—2 Male Rhenanus e Ms. Bud. *repeteret.* Brotier.—3 Sic bene Mss. Harl. Bodl. Rhenanus et recentiores, *regia.* In Ms. Jes. et editionibus veteribus, *regio.* Idem.—4 Sic Puteolanus et recentiores. In Ms. Reg. et editione principe, *dixerunt.* In Ms. Harl. *disserunt*; et in margine, *dixerunt.*—5 Ita Mss. Flor. Bodl. Sic quoque emendabat Grotius. In Mss. Harl. Jes. Reg. et editionibus veteribus, *progredi.*

NOTÆ

hic innuit, se non memorasse: nam id non reticuisset; et sæpe addit, *ut memoravi.*

Et olim pulsos, id est, sub Claudio, nempe a nuptiis Agrippinæ aut paulo ante; nam ab eo tempore tantum floruit Agrippina, et sæviit. Et tamen habemus historiam totius hujus temporis apud Tacitum; unde patet, non memorasse omnes, quos Agrippina perculit.

[g] *Tarentum*] Urbs Salentinorum populorum, in Messapia provincia, et ad mare Ionium: hodie *Taranto* Italis, et *Tarente* Francis; urbs Terræ Hydruntinæ, seu *d'Otranto,* in regno Neapolitano; paret Regi Catholico. *Tillemon.*

[h] *Conjugum*] Intellige conjuges utriusque sexus, suo ordine seu agmine

ac liberorum agmina, per sexum et ætatem disposita: exstructos, qua incederet, spectaculorum gradus, quo modo triumphi visuntur. Hinc superbus, ac publici servitii victor, capitolium[i] adiit, grates exsolvit: seque in omnes libidines effudit, quas male coërcitas qualiscumque matris reverentia tardaverat.

14. Vetus illi cura[1] erat,[j] curriculo quadrigarum[k] insistere: nec minus fœdum studium,[l] cithara ludicrum[2] in mo-

per sexum et ætatem; erecta tabulata ad spectaculum, quacumque via ingrederetur; qua ratione aspiciuntur triumphi. Hinc arrogans, et publicæ servituti insultans, Capitolium ingressus est, gratias Diis retulit, et in omnia cupidinum flagitia prorupit, quæ male cohibita qualiscumque parentis observantia retinuerat.

Vetus illi facultas, seu voluptas *erat, regendi currum quadrigarum; nec minus turpis cupido pulsandi citharam, ut mos est ludionibus, inter epulas: quod* regibus

1 *Copia* Mss. Editio princeps, aliæque plurimæ. Puteolanus vero, Ernestus et alii emendarunt, *cura.* Nihil mutandum merito censuit Illustr. Huetius. *Copia* enim peritia est, facultas. *Brotier.*—2 Lipsio placet *ludiorum.*—

NOTÆ

dispositos, ut pueri pro ætate et sexu, diversis agminibus ordinati incedebant.

[i] *Capitolium*] Vide notas VI. 12. *Tillemonius.*

[j] *Vetus illi cura erat*] Vulgo *copia*; et ita libri prisci: substituerunt, *cura;* ad sententiam, non male. Nescio an, *copido,* sive *cupido.* Lipsius. *Copia,* hic facultas seu licentia est. Jam olim a teneris sibi hanc *copiam,* seu licentiam, Nero vindicarat. Vide Sueton.

Vetus copia] Nihil ibi mutandum puto. *Vetus copia,* id est, jam a puero, jam a teneris, illi præcipua voluptas fuit insistendi quadrigis. *Copia,* idem est ac facultas, seu licentia sese oblectandi tali exercitatione.

Sueton. Ner. 22. 'Equorum studio vel præcipue ab ineunte ætate flagravit, plurimusque illi sermo, quanquam vetaretur, de Circensibus erat. Et quondam tractum Prasinum agitatorem inter condiscipulos querens, objurgante magistro, de Hectore se loqui ementitus est: sed cum inter initia imperii eburneis quadrigis quotidie in abaco luderet ad, &c. Circenses commeabat.'

Ut vides, fuit illi *copia,* seu facultas sic ludendi jam ab ineunte ætate. Fuit illi jam olim innata cupido seu libido talium oblectationum ludorumque.

Vetus copia erat] Forte nihil mutandum. Jam id puer Nero usurpaverat, ut qui educatus sub saltatore et tonsore fuerat: nam et cithara ludicrum in modum canebat, cum cœnaret.

[k] *Curriculo quadrigarum*] Ideo ejus numisma cusum est, cujus postera pars quadrigam habet cum his literis ΕΥΤΥΜΙΥΣ, quod intrepidus agitator, auriga peritissimus esset: quamobrem in numismatis illius, habitu aurigæ indutum aspicias, quali permistum plebi lib. seq. refert. *Vertranius.*

[l] *Fœdum studium*] Juven. Sat. 8. Hæc opera atque hæ sunt generosi

dum[m] canere, cum cœnaret;[3 n] quod 'Regibus[4] et antiquis et priscis ducibus usurpatum dictitabat; idque poëtarum fabulis inclytum, et

3 Post d'Hotteville Dureau non male, *in scena*. Brotier.—4 Ita Ms. Bodl. Puteolanus et recentiores. In margine Ms. Bodl. ut in Mss. Harl. Jes. Guelf. *quis regum*. Ms. Flor. *quis regium*. In Ms. Reg. et editione principe, *quis regibus*. Frustra tentat Cl. Ernestus, *antiquis regum et ducibus*, vel *priscis regum et antiquis ducibus*. Potior est vulgata scriptura. *Idem*.

NOTÆ

principis artes, Gaudentis fœdo peregrina ad pulpita cantu Prostitui, Graiæque apium meruisse coronæ.'

[m] *Cithara ludicrum in modum*] Non etiam displiceat, *ludiorum*. Nummos certe cusit illa bellua, in quibus ipse citharœdico habitu, in tunica oblonga, citharam percutiens.

Describit eum habitum graphice Apuleius II. Florid., in persona Bathylli: 'Eique prorsus citharœdicus status, Deam conspiciens, canenti similis. Tunicam picturis variegatam deorsus, ad pedes dejectus ipsos, Græcanico cingulo, chlamyda velat utrumque brachium ad usque articulos palmarum. Cetera decoris instrumentis dependent. Cithara baltheo cœlato apta, structim sustinetur: manus ejus teneræ, procerulæ, læva distantibus digitis nervos molitur, dextra psallentis gestu suo sabulum citharæ admovet, ceu parata percutere.'

Ita enim eum locum legimus, distinguimus. Et quod ait de chlamyda, deque cingulo, etiam illa apparent in Neronianis nummis; excipio quod non brachia velat, sed ab humeris dependet chlamys. *Lipsius*.

Cithara, &c. canere] Nero nomen suum in albo citharœdorum profitentium jussit ascribi, sorticulaque in urnam cum ceteris demissa, intravit ordine suo, simulque præfecti prætorii citharam sustinentes, ut ait Sueton. 21.

Idemque princeps statuas suas citharœdico habitu posuit, et ea nota nummum percussit, in quo effigies ejus manu citharam gerentis exprimitur.

In eo autem reges externos et duces Græcos, ut ex Homero acceperat, sequi se prætexebat; ut quod exemplo faceret, honeste facere videretur. *Vertranius*.

Cithara ludicrum in modum] Cur disceret fœdam illam artem, præter insitam libidinem, etiam aliam causam affert Sueton. Ner. 40. 'Prædictum a Mathematicis Neroni olim erat, fore ut quandoque destitueretur: unde vox ejus celeberrima, τὸ τέχνιον πᾶσα γαῖα τρέφει· quo majore venia meditaretur citharœdicam artem, principi sibi gratam, privato necessariam.'

[n] *Cum cœnaret*] Cic. I. Tusc. 'Mos apud majores hic epularum fuit, ut qui accumberent, canerent ad tibiam clarorum virorum laudes atque virtutes.' Et de clar. Orat. 'Carmina in epulis cantata a singulis convivis de clarorum virorum laudibus.'

Corn. Nepos de Epaminonda sic habet: 'De hoc priusquam scribamus, hæc percipienda videntur lectoribus, ne alienos mores ad suos referant, neve ea quæ ipsis leviora sunt, pari modo apud ceteros fuisse arbitrentur. Scimus enim musicam nostris moribus abesse a principis persona; saltare etiam in vitiis poni. Quæ omnia apud Græcos et gratia et laude digna ducuntur,' &c.

Ducibus[o] factitatum' memorabat: 'idque vatum laudibus celebre, et Deorum honori datum.[p] Enimvero cantus Apollini sacros; talique ornatu[q] astare, non modo Græcis in urbibus, sed Romana apud templa, Numen præcipuum[r] et præscium.'[s] Nec jam sisti poterat; cum Senecæ ac Burro

Deorum venerationi tributum *esse*. Quippe citharam Apollini dicatam, talique cultu pingi, non solum in Græciæ oppidis, sed *etiam* Romanis in delubris, numen illud principale et futuri providum. *Nec jam retineri poterat; cum*

NOTÆ

[o] *Quod Regibus et antiquis Ducibus*] Ita in Panegyrico illo ad Pisonem, qui hoc ævo scriptus, inserta ea defensio: 'Nec pudeat pepulisse lyram, cum pace serena Publica securis exultent otia terris. Ipse fidem movisse ferox narratur Achilles.'

Quem Ovidio ablatum, viri docti tribuunt Lucano. Neutri ego. Ab Ovidio ætas abjudicat: ab Lucano, conditio scribentis. Nam ille quicumque Poëta, ignotus fuit, obscura, fortuna tenui; et humilius blanditur Pisoni, quam ut decuerit Lucanum. Ait ecce, 'tu Piso latentem Exere: nos humilis domus, at sincera parentum, Sed tenuis fortuna sua caligine celat.'

At Lucanus certe notus, celeber: per se perque uxorem prædives. Adde Senecam patruum in aula; qui huic humili et tenui protendere manum potuisset, præ Pisone. *Lipsius.*

Antiquis Ducibus] Certe Seneca de Tranq. animi, c. 15. sic habet: 'Scipio triumphale illud et militare corpus movit ad numeros, non molliter se infringens, ut nunc mos est, etiam incessu ipso ultra muliebrem mollitiem fluentibus. Sed ut illi antiqui viri solebant inter lusum ac festa tempora virilem in modum tripudiare, non facturi detrimentum, etiam si ab hostibus suis spectarentur.'

Antiquis Ducibus] Ut Achilli, et aliis heroibus apud Homerum. Juven. Sat. 7. 'metuens virgæ jam grandis Achilles Cantabat patriis in montibus,' &c.

[p] *Deorum honori datum*] Nempe, ut sic laudes eorum virtutesque celebrarentur.

[q] *Talique ornatu*] Pingebatur in speciem juvenis impuberis, modo facie puerili, modo juvenili, semper imberbis, interdum cana diversitate apparentis.

Is super caput ferebat tripodem aureum. In dextra habebat sagittas, arcum et pharetram: in sinistra citharam tenebat, aliquando dextra gratias gestabat, et sinistra arcum et sagittas.

[r] *Numen præcipuum*] Quia inter duodecim selectos Deos habebatur: erant duodecim Dii *consentes*, sive *præcipui*; dicti *consentes*, quia iis veluti consiliariis Jupiter utebatur, et quorum imagines auratæ apud forum stabant; sex mares, sex fœminæ. Sic Ennius: 'Juno, Vesta, Minerva, Ceres, Diana, Venus, Mars, Mercurius, Jovis, Neptunus, Vulcanus Apollo.'

[s] *Præscium*] Apollo Jovis et Latonæ filius, Dianæ frater gemellus, quatuor artibus præsidebat. Hic Citharœdus, ac citharœdorum Deus, inventor medicinæ, jaculator et sagittarius, vates et vaticinii Deus habebatur.

visum, ne utraque[5] pervinceret, alterum concedere: clausumque valle Vaticana spatium,[t] in quo equos regeret, haud promiscuo spectaculo. Mox ultro vocari Populus Romanus, laudibusque[6] extollere,[u] ut est vulgus cupiens voluptatum, et, si eodem[7] Princeps trahat, lætum. Ceterum evulgatus[8] pudor non satietatem, ut rebantur, sed incitamentum attulit. Ratusque dedecus amoliri,[9] si plures fœdasset,

Senecæ et Burrho placuit, alterum permittere, ne in utrumque vi irrumperet: cinctumque in valle Vaticana spatium, quo quadrigis insisteret, non permissa promiscue spectandi copia. Dein ultro invitari cœpit *populus Rom., qui et laudibus evehebat* principem, *ut est oblectamentorum cupida plebecula, gaudetque, si eodem ducat imperator. Ceterum publicata* semel *verecundia, non* illi *scenæ fastidium creavit, ut existimabant* magistri, *sed irritamentum. Et putans ignominiam* a se *depellere, si*

5 Sic Ms. Flor. editio princeps, Pichena et recentiores. Sic quoque emendatum in Ms. Harl. At prima manu, *utroque*, ut in Mss. Bodl. Jes. Guelf. et Puteolanus.—6 Sic Mss. Flor. Harl. Guelf. editio princeps, Pichena et recentiores. Puteolanus omiserat, *que*.—7 Ita editiones veteres et recentiores. Rhenanus, *eo*.—8 Sic editio princeps, Rhenanus et recentiores. Puteolanus, *vulgatus;* quod Mureto placebat magis.—9 *Molliri* Brotierus cum Homero: et ita Ms. Bodl. editio princeps et recentiores. In Mss. Flor. Reg. Jes. Harl. *moliri*. In Ms. Harl. emendatum, *molliri*. Puteolanus, *amolliri*, unde aliis emendatum, *amoliri*. Quod miror Cl. Ernestum probasse.

NOTÆ

[t] *Valle Vaticana spatium*] Credo id a Plinio denotari l. XXXVI. 'Tertius obeliscus Romæ in Vaticano, Caii ac Neronis principum circo.' *Lipsius.*

Vaticana] Vaticanus mons et campus extra mœnia Romæ antiquæ, et in regione decima quarta urbis. Hodie pars regionis *Borgo*, in parte occidentali Romæ modernæ. *Tillemon.*

Vaticana] Trans Tiberim collis olim non habitatus, nec ad urbem pertinuit. Nomen habuit, vel a vaticiniis, vel a Deo Vaticano seu Vagitano.

Sextus Pompeius scribit, Vaticanum collem appellatum fuisse, quod eo potitus sit populus Rom. vatum responso, expulsis Etruscis. Et teste Plin. 'Vetustior urbe in Vaticano Ilex, in qua titulus æreis literis Etruscis, religione arborem jam tunc dignam fuisse significat.'

Vaticanus nobilis olim sepulcro Scipionis, nunc insignis Bibliotheca Vaticana, palatio et hortis Pontificiis, et Basilica S. Petri.

[u] *Laudibusque extollere*] Nempe populus Rom. vocabatur, Neronemque laudibus extollebat, in quibus præcipuus satelles Vitellius, teste Sueton. Vitel. 4. 'Aliquanto Neroni acceptior, cum propter eadem hæc, (nempe, aurigandi et aleæ studium,) tum peculiari merito: quod præsidens certamini Neroneo cupientem inter citharœdos contendere, nec quamvis flagitantibus cunctis promittere audentem, ideoque egressum theatro revocaverat, quasi perseverantis populi legatione suscepta, exorandumque præbuerat.'

nobilium familiarum posteros, egestate venales, in scenam deduxit:[v] quos fato perfunctos, ne nominatim tradam, majoribus eorum tribuendum[w] puto: nam[10] et ejus flagitium est, qui pecuniam ob delicta potius dedit, quam ne delinquerent. Notos[x] quoque Equites Romanos[y] operas arenæ

plures contaminasset, illustrium domorum juvenes, inopia emtitios, in theatrum adduxit; qui cum exstincti sint, jam *avis eorum* id *concedendum existimo, ne singula eorum nomina memorem: quippe et illius scelus est, qui pecuniam potius largitus est ob flagitia, quam ne peccarent. Compulit etiam insignes equites Rom. ut*

Non ineleganter dictum, *molliri.* Brotier.—10 Sic Puteolanus et recentiores.

NOTÆ

[v] *In scenam deduxit*] Sic Cæsar olim quingentis millibus invitavit Laberium ad scenam; unde ille apud Macrob. II. 7. 'Eques Romanus lare egressus meo Demum revertar mimus; nimirum hoc die Uno plus vixi, mihi quam vivendum fuit.'

Augustus etiam equitibus Romanis usus est ad scenicas et gladiatorias operas. Sueton. Aug. 43. Et his potuit objici quod Sallust. Hist. I. 'Præclara Brutorum atque Æmiliorum et Lutatiorum proles, geniti ad ea quæ majores peperere subvertenda.' *Aurelius.*

[w] *Majoribus eorum tribuendum*] Immo vero iis, qui ita a perenni contestataque majorum virtute degenerassent, ut fœdissima servitute, et scenicis artibus vitam et mores infamarent, ignominia infamiaque perpetua inurenda fuit.

Quod perinde in illos censeo, qui se invitos, ac in eos, qui se volentes fœdaverunt, cum deesset utrisque animus vere Romanus: et ab iis mortis honestissimæ, quæ turpitudini et servituti anteponenda semper fuit, pulcherrima et justissima prætermitteretur occasio.

Quare mihi Dio Cassius prudentius fecisse, quam hic noster Cornelius videtur, cum eorum nomini non pepercit, qui famæ suæ non pepercerunt, familiisque clarissimis æternas maculas impresserunt. *Vertranius.*

Recte Tacitus hic, et multa vesane profert Dio, ubique Romanæ virtuti infestus Græculus, et aperte histrionem, seu declamatorem, non historicum agit.

[x] *Notos*] Id est, *insignes* seu *illustres* equites: qui fuerint *insignes* equites, illustrare videtur Dio l. XXXIX. ubi de Julio Cæs. 'Cum ordo equestris diminutus esset, ex omni suo, etiam extra Italiam, imperio, multos affinitatibus, et opibus primarios accersitos in eum allegit, et quibusdam illorum senatoriæ vestis usum, antequam magistratum ullum, quo in senatum aditus paratur, gessissent, concessit, ut spem adipiscendæ senatoriæ dignitatis haberent, quod ante solis e genere senatorio ortis concessum erat.' Haud dubie illi insignes equites, qui affinitatibus et opibus excellebant.

Quod etiam firmatur ex Tac. Hist. IV. 53. 'Curam restituendi Capitolii in L. Vestinum confert, equestris ordinis virum, sed auctoritate famaque inter proceres.'

Igitur illustres equites Romani, qui

promittere subegit donis[11] ingentibus:[1] nisi, quod merces ab eo, qui jubere potest, vim necessitatis affert.

15. Ne tamen adhuc publico theatro[1] dehonestaretur, instituit ludos, *juvenalium*[2] vocabulo, in quos passim nomina

in arenam descenderent, maximis muneribus: nisi quod præmium ab eo datum, *qui imperare possit, vim et necessitatem infert.*

Ne tamen adhuc publica scena contaminaretur, excogitavit ludos, Juvenalium *nomine, in quos passim ascripti cives: non claritudo stirpis, non ætas, aut habitæ*

Nam abest ab editione principe.—11 In Ms. Reg. et editione principe, *donis subegit ingentibus.*

1 *Theatro* abest a Ms. Jes.—2 Amicus Ryckii emendabat, *motusque*: ut

NOTÆ

propinquitatibus, opibus, fama, gratia, auctoritate præpollebant, et qui sic propius ad senatoriam nobilitatem accedebant. Non fuit autem hæc equitum dignitas aliqua in eo ordine, sed tantum claritudo major. Male vertunt, quorum nomina nota sunt.

Notos] Ner. 11. Sueton. ‘Notissimus eques Romanus elephanto supersedens per Catadromum decucurrit.’ Et infra: ‘Exhibuit autem ad ferrum etiam quadringentos senatores, sexcentosque equites Rom. et quosdam fortunæ atque existimationis integræ ex iisdem ordinibus, confectoresque ferarum, et ad varia arenæ ministeria.’

[7] *Equites Romanos*] De Julio sic Sueton. 39. ‘Munere in foro depugnavit Furius Leptinus, stirpe prætoria, et Q. Calpenus senator quondam, actorque causarum. Pyrrhicham saltaverunt Asiæ Bithyniæque principum liberi. Ludis Decimus Laberius eques Rom. mimum suum egit: donatusque quingentis sestertiis et annulo aureo, sessum in quatuordecim e scena per orchestram transiit. At Laberius factum suum excusat his verbis: ‘Etenim Dii negare cui nil potuerunt, Hominem me denegare quis posset pati? Non solum invitat, sed et, si supplicet, cogit.’ *Aurelius.*

[1] *Donis ingentibus*] Hoc sensu *notos equites* pellexit donis ingentibus, ut quæ alioqui dici *dona* possent, jam potius appellari debeant pretia flagitii; et certe ea merces data *ab eo, qui jubere potest, vim necessitatis affert.*

[2] *Instituit ludos, juvenalium*] Qui privati, et per domum celebrati aut in hortis. Tacitus l. xv. ‘Acriore in dies cupidine Nero agitabatur promiscuas scenas frequentandi: nam adhuc per domum aut hortos cecinerat Juvenalibus ludis.’

Mansit nomen ludorum posteriori ævo, et imperatores, quos in palatio ludos dabant Kalendis novi anni, (de quibus e Juliano monui ad librum iv.) Juvenalia videntur appellasse: ab exemplo hoc Neronis Sidonius: ‘Janus forte suas bifrons Kalendas Sumendas referebat ad curules. Mos est Cæsaribus die bis uno (Privatos vocitant) parare ludos. Tunc cœtus juvenum, sed aulicorum, Elæi simulacra torva campi Exercet spatiantibus quadrigis.’ Et addit post descriptionem Curulium ludorum: ‘Jam vero Juvenalibus peractis.’

Ut videantur ii ludi, tunc quidem, scenicum nihil habuisse. Atque ita distinguit etiam, ni fallor, Capitoli-

data: non nobilitas cuiquam, non ætas, aut acti honores impedimento, quo minus Græci Latinive histrionis artem exercerent, usque ad gestus modosque[a] haud viriles. Quin et fœminæ illustres deformia meditari: exstructaque apud nemus,[a] quod navali stagno circumposuit Augustus,[b] con-

dignitates prohibuere, quin usurparent artem mimi Græci vel Latini, usque ad gestus saltusque viris turpes. Quinetiam fœminæ nobiles ludicra inhonesta agitare et discere: ædificataque apud lucum, quem navali stagno circumjecit Augustus, con-

infra Annal. xv. 37. 'jam gestus motusque.' At *modos* merito defendit Ryckius auctoritate Quintiliani, I. 10. 'Apertius tamen profitendum puto, non hanc a me præcipi musicen, quæ nunc in scenis effœminata et impudicis modis fracta: non ex parte minima, si quid in nobis virilis roboris manebat,

NOTÆ

nus in Gordianis: 'Cordus dicit in omnibus civitatibus Campaniæ, Piceni, Umbriæ, de proprio illum, per quatriduum, ludos scenicos et Juvenalia edidisse.'

Quod notari volo. Neronis tamen ævo et instituto, scenici: ex Tacito hic, et Plinio, qui ad hos ludos respiciens, ait Neronem 'peculiari theatro in hortis primum cantasse, et Pompeiano prælusisse.'

Non prætereo notam Xiphilini, qui hos ludos institutos vult per causam positæ a Nerone primæ barbæ. Et hercle ea nominis causa.

Juvenalia enim dicta, quia ut tirocinii die pueros exuebant, sic rasa barba juventutem, transibantque tunc in viros.

Unde illud Domitiæ amitæ blandientis Neroni votum: 'Simul hanc excepero, mori volo.' Sueton. c. 34.: itaque is dies Romanis pariter festus.

De Octaviano, Dio l. XLVIII. 'Cæsar tum primum barbam radens, et ipse diem eum plane festum habuit, et aliis publicam festivitatem indixit: atque ex eo etiam ipse genas suas leves habuit, ad exemplum reliquorum.' *Lipsius.*

Instituit ludos Juvenalium] Philippus Beroaldus vir doctissimus in comment. ad Sueton. putat ludos Juvenales pro salute juvenum institutos.

Verum, ut sit Dio, celebrabantur propter barbam, quam tum raserat, pilis in auream sphæram conjectis, et Jovi Capitolino dicatis.

Huic astipulatur Joh. Xiphilinus. *Juvenalium* quoque ludorum meminit Capitolinus in Gordiano, et Tac. lib. xv. et pluribus locis. *Pichena.*

Juvenalium] Instituti a Nerone, cum barbam deponeret, testis Dio. Sic dicti hi ludi, quod in eis veluti rejuvenescerent. Primum per domos et hortos tantum celebrati, et Plinius dicit tum Neronem 'peculiari theatro in hortis primum cantasse, et Pompeiano prælusisse,' theatro nempe.

Sueton. Ner. 11. 'Juvenalibus senes quoque consulares, anusque matronas, recepit ad lusum.' Et 22. 'Positoque in hortis inter servitia et sordidam plebem rudimento, universorum se oculis in Circo max. præbuit.'

[a] *Apud nemus*] Olim stagnum, postea nemus. Nam Augustus, ut exhiberet Naumachiam, jussit cavari solum vicinum Tiberi, traductisque

venticula et cauponæ, et posita veno irritamenta luxus:[3] dabanturque stipes,[c] quas boni necessitate, intemperantes

venticula, et tabernæ, et incitamenta luxus veno exposita, et distribuebantur stipes, quas honesti coacti absumerent, flagitiosi per ambitionem et honorem. *Hinc* cœpit

excidit.'—3 Sic Pateolanus et recentiores. In Ms. Reg. et editione principe *luxui*.

NOTÆ

aquis complevit, et navale bellum exhibuit: Naumachia exhibita, siccata humo, dilapsisque aquis, nemus instituit Cæsarum.

Illud nemus dictum *horti Cæsaris*, quos Julius legarat populo Rom. Sueton. Aug. 'Item navale prælium,' *exhibuit*, 'circa Tiberim cavato solo, in quo nunc Cæsarum nemus est.' Et Tac. l. VI. 'Lacu in ipso navale prælium adornatur, ut quondam Augustus, structo cis Tiberim stagno.'

[b] *Navali stagno circumposuit Augustus*] Ad Tiberim: deque eo stagno supra: 'Augustus structo cis Tiberim stagno.' Et Sueton. At nemus illud est, quod *Cæsarum nemus* appellatum. Vide et hic Xiphilinum. *Lipsius*.

[c] *Dabanturque stipes*] Cui rei datæ stipes? Ita olim sane Apollinaribus ludis factum reperio. 'Prætor edixit,' ait Livius l. XXV. 'ut populus per eos ludos stipem Apollini, quantum commodum esset, conferret.'

Plinius l. XXXIII. 'Populus Romanus stipem spargere cœpit, Sp. Postumio, Q. Marcio coss. Tanta abundantia pecuniæ erat, ut eam conferret L. Scipioni, ex qua is ludos fecit.' Quæ verba ne te fallant. Nam *stipes*, de qua Livius, multis annis prior notatione Pliniana.

Sed voluntariam, credo, Plinius intellexit: illa fuit ex edicto. Sed et Augustus stipem prætoribus dari ad ludos voluit, innuente Dione l. IV. initio: Τοῖς μὲν στρατηγοῖς τὰς πανηγύρεις πάσας συνέταξεν, ἔκ τε τοῦ δήμου δίδοσθαί τι αὐτοῖς κελεύσας· *Prætoribus quidem ludos omnes injunxit, et ex publico dari aliquid jussit*: nisi tamen τὸ δημόσιον intelligi voluit potius quam δῆμον.

Stipes alias usitate dabant Diis, et ad res sacras. Seneca de Benef. VII. 'Omnia Deorum sunt: tamen Diis posuimus donum, et stipem jecimus.' Et Epist. 116. 'Colitur autem non taurorum opimis corporibus contrucidatis, nec auro argentoque suspenso, nec in thesauros stipe infusa, sed pia et recta voluntate.' Varro de L. L. 'Diis, cum thesauris assem dant, stipem dicunt.'

Ita in capita fontium, quæ sacra, *stipem* jaciebant. Plinius l. VII. Epist. de Clitumno: 'Fons purus et vitreus, ut numerare jactas stipes, et relucentes calculos possis.' Seneca l. IV. Quæst. Natural. de Nili venis: 'In hæc ora stipem sacerdotes, et aurea dona præfecti, cum solenne venit sacrum, jaciunt.' *Lipsius*.

Dabantur stipes] Multa hic alii de stipibus ad ludos collatis, deque eis quæ Diis ponebantur; sed nihil ad mentem Taciti; qui vult certam pecuniam distributam a Nerone inter suos, impendendam incontinenti in scorta et ganeas.

Sic apud Tranquillum Aug. 98. 'Quare admodum exhilaratus, quadragenos aureos comitibus divisit, jusque jurandum et cautionem exegit a singulis, non alio datam summam quam in emtionem Alexandrinarum mercium absumturos.'

Exemplum præbuit Neroni Caligu-

gloria consumerent. Inde gliscere flagitia et infamia; nec ulla[4] [d] moribus olim corruptis[5] plus libidinum circumdedit, quam illa colluvies. Vix artibus honestis pudor retinetur: nedum, inter certamina vitiorum, pudicitia aut modestia aut quicquam probi moris reservaretur.[6] Postremo[7] ipse scenam incedit,[8] multa cura tentans citharam et præmeditans assistentibus.[9] Facies[e] accesserat, cohors militum,[f] Cen-

gravescere labes et ignominia, nec ulla pestis *labefactis olim animis plus flagitiorum invexit, quam illa colluvies* Neroniana. *Vix per egregias artes pudor conservatur; tantum abest, ut inter æmulationem flagitiorum certatim irrumpentium retineretur pudor, aut temperantia, vel quicquam honesti moris. Demum ipse theatrum ingressus est, multo studio et arte pulsans citharam ac præludens, præsentibus amicis; et* adjuncta *cohors prætorianorum* erat, *centuriones, et tribuni astabant, dolensque*

4 Delendum putat *ulla* Ernestus, intelligendumque *quid, quicquam.*—5 *Corruptis olim* Gronov.—6 Ed. pr. *reservatur:* unde possis conjicere *reservetur:* sed solennis illa præsentis et imperfecti confusio. Vid. ad III. 17. *Ernest.*—7 Sic emendavit Lipsius. Bud. et edit. priores *postremus.*—8 Ita Mss. Flor. Reg. Vatic. Bud. Agr. et editio princeps ac recentiores. Puteolanus, *scenas ascendit.* Placet plurimum Lipsii emendatio, *scenam inscendit.* Licet enim elegantissime dictum sit, Annal. I. 61. 'incedunt locos mœstos,' vix dici posse videtur, *scenam incedit.* Nihil tamen mutavi ob veterum librorum auctoritatem. *Brotier.* Gronovius et Ryckius habent *inscendit.*—9 Falso *assistentibus.* Nam Vatic. *absistentibus facies.* Farnes. *assistentibus facies.* Similisque lectio Budensis; quod facile odoreris e Rhenano conjectante *absistentium facie.*

NOTÆ

la, sed non æquavit Neronem liberalitate; iste enim 'misit circum fora ac basilicas nomenclatores, ad invitandos in libidinem juvenes, senesque, præbita adventantibus pecunia fœnebri,' ut loquitur Sueton. *Gruter.*

Dabanturque stipes] Id est, largitiones et distributiones pecuniæ fiebant, veluti congiaria quædam, quas *stipes* vocat Tacitus, comparate ad luxum, quo certe longe majores opes vorasset illa colluvies Neroniana intra paucos dies; aut comparate etiam cum dedecore et flagitio publico, quo se et populum Rom. et augustissimum ordinem polluebant. Sic vili stipe meruit victor gentium populus.

Cum postea Galba, vindicato orbe cum Julio Vindice, donationes illas Neronis exigere voluit, sinus inanes et per luxum exhaustos reperit: nihilque ex Nerone, nisi flagitium, aut instrumenta flagitii supererat.

[d] *Nec ulla*] Nec ulla luxuriæ colluvies, quæ jam pridem Romam confluxerat, labefactis olim moribus, plus flagitii invexit, quam ista hæc profligatissima turba Neroniana.

Vel iisdem verbis Taciti. Nec ulla, corruptis olim moribus, colluvies, plus libidinum circumdedit, quam ista hæc Neroniana.

[e] *Assistentibus. Facies*] Vulgo *assistentibus familiaribus.* Falso. Anne *assistentibus facibus?* Certe noctu, et ad lumen etiam hi ludi exerciti; sequiturque, 'Hi dies ac noctes plausibus personare:' et ait, postremum in scenam venisse Neronem. Ergo ad lumen.

turiones Tribunique et mœrens Burrus ac laudans.[s] Tunc-

Burrus ac laudans. Et tunc primum delecti sunt equites Rom. vocabulo Augusta-

NOTÆ

Infra etiam: 'Noctes quoque dedecori adjectas.' Sed et Sueton. Calig. c. 18. 'Quondam etiam et nocturnos ludos præbuit accensis facibus.'

Noster iterum infra: 'Lætitiæ magis quam lasciviæ dari paucas totius quinquennii noctes, quibus tanta luce ignium nihil illicitum occultari queat.' Vos divini conferte operam: si mihi Phœbus hic non favit. *Lipsius.*

Assistentibus familiaribus abcesserat] Inter quos divinos nescio si Muretus est, in cujus Eclogis notatum reperi, assistentibus *Fonascis*, sive *Phonascis*. Valde quidem id acute et attemperate.

Sed mihi vulgatum retinere magis placet, haud rejecto illo Suetonii loco: 'Sorticulaque in urnam cum ceteris demissa intravit ordine suo, simulque præfecti prætorii, citharam sustinentes: post Tribuni militum, juxtaque amicorum intimi.'

Etsi hic de publico theatro Suetonius: quid tamen impedit, quin et idem hic fuerit, ut alia pleraque in utriusque descriptione, quanquam diversa, conveniant?

Postremo, inter verba, *accesserat cohors*, velim cum Mureto voculam immittere, *accesserat et cohors*, quæ necessaria ad nexum orationis. *Acidalius.* Frustra τὸ *et.*

Recte sensit vir doctissimus diversa spectacula Suetonio et Tacito describi: res docet.

Unum enim celebratum est sub præfecto prætorii Burrho, cui nunquam collega: 'Civitati grande desiderium ejus mansit per memoriam virtutis, et successorum alterius segnem innocentiam, alterius flagrantissima flagitia, et adulteria: quippe Cæsar duos prætoriis cohortibus imposuerat.'

Alterum vero post ejus mortem sub Fenio et Tigellino. Sueton. 21. 'Simulque præfecti prætorio citharam sustinentes.' De emendatione non oppido laboro. De sensu Cornelii hæc dicam.

Imperator, milites, tribunos, ipsumque Burrhum præfectum alio ablegabat, familiaribus tantum facta copia assistendi, idque ut, majore specie libertatis, homines in juvenalibus lascivirent.

Mox seditione forsan perterritus, scenas, nisi milite septus, non ingrediebatur: quod Suetonius recenset, nostro non reclamante l. XVI. 'Ac sæpe a militibus verberaretur, qui per cuneos stabant.' *Salinerius.* scil. plebs rudis plausuum.

Assistentibus] Sic Sueton. Ner. 21. 'Flagitantibusque cunctis cœlestem vocem, respondit quidem in hortis se copiam volentibus facturum: sed adjuvante vulgi preces etiam statione militum, quæ tunc excubabat, repræsentaturum se pollicitus est libens, ac sine mora nomen suum in albo profitentium citharœdorum jussit ascribi: sorticulaque in urnam cum ceteris demissa intravit ordine suo, simulque præfecti prætorii citharam sustinentes: post Tribuni militum, juxtaque amicorum intimi.' Quid ni et idem factum in ludis his privatis? quid ni familiares adsint, ubi centuriones, tribuni et Burrhus ipse? nam certe leg. *accesserat.*

[f] *Accesserat, cohors militum*] Ita legendum; non quia Suetonius c. 22. ita narrare videatur, sed quia res pos-

que primum conscripti sunt Equites Romani, cognomento *Augustanorum*,[h] ætate ac robore conspicui, et pars ingenio procaces, alii in[10] spe potentiæ. Hi[11] dies ac noctes plausibus personare formam Principis vocemque Deum vocabulis[i] appellantes: quasi per virtutem clari honoratique agere.

16. Ne tamen ludicræ tantum Imperatoris artes notescerent, carminum quoque studium[j] affectavit, contractis, qui-

norum, *ætate et viribus insignes, et pars indole lascivi ac petulantes, alii spe honorum et opum. Hi diebus noctibusque plausu* continuo *celebrare* Cæsarem, *nuncupantes pulchritudinem et vocem Neronis, nominibus Deorum*, et sic *veluti per egregias artes inclarescere, et honoribus augeri.*

Ne tamen theatrales tantum principis artes inclarescerent, etiam versuum doctrinam ambiit, convocatis quibus aliqua componendi carminis *scientia. Nec dum in-*

Utrumne *assistentibus facibus?* Lipsius.—10 Mallet Muretus, *spe*, omissa præpositione.—11 *Hi*, omissum in Ms. Guelf. deletumque volebat Muretus. At immerito, ut recte observat Cl. Ernestus. *Brotier.*

NOTÆ

cit. Nam Suetonius de alio ibi et publico theatro. *Lipsius.*

g *Mærens Burrus ac laudans*] Unus ergo hic tantum præfectus prætorio; nec pugnat Suetonius, qui duos nominat: quia Tacitus de Juvenali ludicro adhuc loquitur; de publico theatro Suetonius. *Lipsius.*

h *Cognomento Augustanorum*] Iidem Cassio Αὐγούστειοι, quasi *Augustæi* dicti sunt: quos Xiphilinus ad quinque millia delectos refert. Suetonius paulo aliter narravit, 'ascriptos adolescentes equestris ordinis, et quinque amplius millia robustissimæ juventutis, quorum duces quadragena millia HS. merebant.' *Vertranius.* Quadragena millia HS. sunt decem millia coronatorum, seu triginta millia librarum.

Augustanorum] Dio l. LX. 'Sequentibus currum, ovantium ritu, plausoribus, Augustanos militesque se triumphi ejus clamitantibus.' Triumphantes duces habebant milites triumphi sui comites, qui bellis victoriisque affuerant; ita Nero quinque millia Augustanorum habuit, qui palmarum suarum testes comitesque extitissent. *Aurelius.*

i *Deum vocabulis*] Teste Dione l. LX. sic exclamabant: 'Quam pulcher Cæsar, Apollo Augustus, et alter veluti Pythius! Per ipsum Cæsarem vincit Cæsar! Alii, Neroni Herculi, Neroni Apollini sacra vox. Alii, Beati qui te audiunt. Alii, Ova Olympionice, victor, Ova Pythice victor: quam solus victor es!'

j *Carminum quoque studium*] Plinius l. XXXVII. 'Domitius Nero in ceteris vitæ suæ portentis, capillos quoque conjugis suæ Poppææ in hoc nomen adoptaverat, quodam etiam carmine Succina appellando.'

Intellexit et Seneca hunc poëtam l. I. Quæst. Natur. 'Ut ait Nero Cæsar disertissime, Colla Cytheriacæ splendent agitata columbæ.' Laudat eum Martialis l. VIII. 'Carmina qui docti nota Neronis habet.' Et l. IX. 'Ipse tuas etiam veritus Nero dicitur

bus aliqua pangendi facultas. Nec dum insignis[l] ætatis[k]

signem tamen *ætate nacti* erant, *sedere simul, et sociare annecterque simul carmina,*

1 In Mss. et libris editis, *aliqua pangendi facultas: nec dum insignis ætatis nati, considere simul, et allatos* (Mss. Flor. Reg. *ablatos*) *vel ibidem repertos versus connectere.* Hæc corrupta esse nemo non videt. Medicinam adhibere tentarunt Lipsius et Muretus. Sic quidem Lipsius, *quibus aliqua pangendi facultas nec dum insignis. Ii alternatim considere simul, &c.* Ingeniosius vero, sed aliquanto audacius Muretus, Variar. Lection. xv. 11. *Quibus aliqua pangendi facultas, nec dum insignis erat: ii considere simul, et natos ibidem versus connectere, atque ipsius verba, &c.* Quam in notis proposui emendationem, ea mihi ad veterem scripturam, Taciti ac Neronis mentem, accommodatior videtur. Forte tamen scriptum, *ætate pari.* Frustra Pichena e Ms. Flor. tentabat, *oblatos* pro *allatos.* Sic Ruperti, verba *nec dum insignis ætatis nati* corruptissima, nec ulla emendatio satis facit virorum doctorum, qui omnes illa non puncto, sed commate a præcedd. sejungenda putant. Meo qualicumque judicio Princeps, poëtæ laudem affectans, *contraxit* eos, quibus insignis potius, quam tenuis, carmina *pangendi facultas* esset: horum tamen opera junctisque studiis *ipsius verba, quoquo modo prolata* et commenta, non ita *suppleri* potuere et emendari, ut pulchri inde enascerentur versus æquabiliterque *fluentes.* Itaque legendum puto: *Nec tamen insignia arte* (carmina) *sic nata,* vel potius: *Nec tamen insignis fœtus artis nati: considere simul et allatos* secum domique post extremum meditatos congressum, *vel ibidem,* in regia et novo conventu, *repertos,* commentos et excogitatos, *versus connectere,* cet. Hic addenda est Bipontinorum Editorum sententia: Locus corruptus, quem neque Lipsius, aut Muretus, neque J. F. Gron. tentando restituerunt. Si legas nobiscum, *necdum insignia arte conati considere simul, &c.* et cogites, Tacitum h. l. describere ludos poëticos, quos cum sodalibus fecit Nero, ut allato versu reperiret alius eum, qui illi connecteretur, cett. omnia satis plana sunt. Si inter tot peritissimos medicos et mihi liceret qualemcumque medicinam huic corruptissimo loco adhibere, sic legerem: *contractis quibus aliqua pangendi facultas, nec dum insignis aut satis nota.* Levis hic mutatio est, et ductui literarum accommodata. *Brotier.*

NOTÆ

aures, Lascivum juveni cum tibi lusit opus.' *Lipsius.*

Carminum quoque studium] Nero forte bonus poëta, ut et bonus cantor. Ejus poëticam tuetur Suetonius; quia, inquit, 'venere in manus meas pugillares libellique cum quibusdam notissimis versibus, ipsius chirographo scriptis; ut facile appareret, non translatos, aut dictante aliquo exceptos, sed plane quasi a cogitante, atque generante exaratos.'

Certe non negamus, Neronem potuisse texere aliqua carmina suo marte, sed an ingenio, an instinctu, an impetu naturæ generata fuerint, dubitari possit. Ex eo quod Nero pugillaribus inscripserit aliquos versus, non recte inferre videtur Suetonius, Neronem 'carmina libenter ac sine labore composuisse.'

Nec dicit Tacitus, Neronem aliena tantum carmina edidisse: sed dicit carmina aliena suis annexuisse, miserique sutoris instar assuisse.

[k] *Nec dum insignis ætatis*] Forte leg. *quibus aliqua pangendi facultas, nec dum insignis. Ii alternatim considere simul.* M. Antonius Muretus, cui scriptor hic noster in amoribus (et jure) corrigit: *quibus aliqua pangendi facultas, nec dum insignis erat. Ii considere*

NOTÆ

simul; et natos ibidem versus connectere, atque ipsius verba quoquo modo prolata supplere. Non damno: germana tamen esse non credo. Ceterum ab hoc Cornelii judicio Tranquillus dissentit, c. 52. quem vide. *Lipsius.*

Nec dum insignis ætatis] Tales quæsivit, qui callerent versuum faciendorum studio, sed nihil dum edidissent, aut eo nomine celebres essent. 'Insignis ad famam;' ut Ciceroni l. III. de legibus, 'insignis ad deformitatem puer.'

Quod autem Tacitum et Suetonium committunt; utrumque verum: sed de diversis opusculis Neronis, existimo eos tradidisse. Neque enim dubito, quin et potuerit scribere versibus Nero, et quædam scripserit sine cujusquam auxilio. Et in hujusmodi tabulas incidit Suetonius.

Sed et cum repentinus hic impetus ei venisset, dum festinat, omnis moræ impatiens, et gestit eloquentiæ auctoribus accenseri, atque illam laudem rapere potius quam mereri; non tantum sumsisse temporis et otii et secessus, quantum justa cura requirit; ideoque hos adjutores adhibuisse, facile credo Tacito; et id tyranni juvenis, lascivientis et luxuriantis indoli valde conveniens mihi videtur.

Licet et suspicari factum id in opere, quod parabat ad instantem commissionem. *Gronovius.*

Nec dum insignis] Lego, *quibus nec dum insignis ætas, adornati considere.* Quibus non insignis ætas, ita neque insignis fama. Ex verbis prout habemus, præstat elicere sensum commodum, quam nova verba, et forte novam ac inanem sententiam invehere.

Si referatur τὸ *insignis* ad vocem *facultas*, tum idem bis dicet Tacitus, quod ejus genio repugnat. Potius per antithesim opponit ætatem facultati, *quibus aliqua facultas, necdum insignis ætas.*

Legebam *adornati*, id est, appositi, seu subornati: etiam conjiciebam, *nec dum insignis artis noti.*

At inquiunt, obtrectaretur his poëtis, quod non probabile; quia ipse Lucanus in ea turba: sed tum forte neque Lucanus ipse notus, vel ob ætatem juvenilem, vel ob invidiam et æmulationem qua Nero suppressit famam illius, quantum potuit.

Nec dum insignis] Alii aliter reponunt: *Contractis quibus aliqua pangendi facultas, necdum insignis ætatis vatibus, considere.* Ursinus.

Contractis quibus aliqua pangendi facultas, nec dum insignis erat. Ii varii considere simul, et natos repente ibidem versus connectere. Acidal. *Nec dum insignis æternitati. Hi considere simul.* Marcilius.

Ne dum insigniores ætatis. Adunati considere simul, &c. Pichena.

Nec dum insignis ætatis noti: id est, adhuc adolescentes: nam *ætas insignis* est ætas senatoria. *Grotius.*

Forte, *quibus aliqua pangendi facultas, nec dum insignem ætate nacti.* Vel *nec dum insignis*, seu *insignes* ætate noti.

Hæ lectiones omnes in eundem fere sensum concurrunt, quod nobis sufficit. Nempe properus gloriæ carminum Nero, aggregavit familiares adolescentes, quorum nondum insignis facultas, aut ætas; quippe, si consedisset inter ipsos aliquis, jam aut fama poëseos celeber, aut ætate vetustior, præripuisse gloriam principi videretur, quasi unus ille suos versus, suamque venam et ingenium tali choro suppeditasset.

Nec dum insignis] De verbis Taciti quæ excitari nec instaurari possunt, frustra tam anxii interpretes. De sensu potius inquirendum. Puto, Nero juvenis, juvenes coætaneos, et quibus aliqua versus pangendi facul-

nati, considere simul, et allatos[2] [1] vel ibidem repertos versus connectere, atque ipsius verba, quoquomodo prolata, supplere: quod species ipsa carminum docet, non impetu et instinctu, nec ore uno fluens.[3] [m] Etiam sapientiæ doctoribus[n] tempus impertiebat[4] post epulas,[o] ut contraria asseverantium discordiæ eruerentur:[5] [p] nec deerant, qui ore

vel præmeditata, vel ibidem adinventa, atque ipsius verba quacunque ratione ipse promsisset, supplere: quod compositio ipsa versuum ostendit, quæ non eodem ingenio, aut impetu, nec eodem tenore profluit. Etiam philosophis operam dabat post convictum, et velut opposita affirmantium doctorum *dissensiones eliciebantur:*

2 *ablatos* Budensis.—3 Bene. Nec emendandum, ut placet Ernesto, *fluentium*.—4 *Impartiebat*. Brotierus cum Homero: et ita Mss. Harl. Bodl. Jes. et editiones omnes veteres. In recentioribus, *impertiebat*.—5 Brotier. et ita Puteolanus. Pro *utque*, in Mss. Harl. Jes. *atque*. Sic quoque emendatum in Ms. Bodl. in quo prima manu scriptum, *utque*. In Ms. Jes. *eruerentur*; deinde emendatum *eruebantur*.

NOTÆ

tas, nec dum insignis, esset, simul contrahebat, sic securus decoris et palmæ; quia poëtæ illi non sibi, sed imperatori suo merebant; et quæ afferebant domo, aut ex tempore adinveniebant, gloriæ principis tribuebant per officium.

[1] *Et allatos*] Haudquaquam hoc sollicitandum censeo. *Allatos*, est domi meditatos. Quod ad primum quidem congressum non congruit; sed postquam semel studia junxere, vix est ut unquam discesserint, quin præcepissent animis proximi conventus materiam, et ad eam aliquid domi per *habentes carmina somnos* natum possent afferre.

Sed et ad illos, quos subito ad jussum principis effuderant, emendandos, aliquid domi potuit subnasci et inde allatum, in regia repertis addi. *Gronovius*.

[m] *Nec ore uno fluens*] Sine ingenio aut elegantia pari, ita ut dissimilitudo et inæqualitas appareat, ita ut consarcinata ex multis fragmentis et centonibus videantur: forte, *nec tenore uno fluens*.

Uno ore fluens] Quippe manantes uno fonte rivi, quasi argentea vena per prata labuntur, limpida et continua fluunt serie. At versus diversa manu contexti, non ita, sed more panniculorum attextorum, produnt suam inconcinnitatem. Ut et illi, qui ad fulciendas carminis ruinas apta pariter et inepta assuunt attoniti. Ut Lucianus quibusdam poëtis exprobrat. *Aurelius*.

[n] *Sapientiæ doctoribus*] Certe Ephemeris Neronis jam olim composita fuerat a Crate Thebano, Cynico. Inter Apoph. l. VII. 'Celebratur illius Ephemeris ad hunc habens modum: Ponito coquo minas decem, medico drachmam, adulatori talenta decem, consiliario fumum, scorto talentum, philosopho triobolum.'

[o] *Post epulas*] Quasi vero esset illud philosophandi tempus opportunum, quasi sapientiæ hæc hora fuerit tempestiva inter intempestiva convivia. Irridet certe Tacitus Neronem, qui ipse sapientiæ doctoribus illuderet.

[p] *Ut contraria asseverantium discordiæ eruerentur*] Vulgo *utque . . . , erue-*

vultuque[6] tristi inter oblectamenta Regia spectari cuperent.

et erant, qui sermone gravi et severa adductaque fronte videri vellent inter voluptates lususque regios.

tur. De hoc verbo plurimum variant libri. Ms. Flor. *rueretur*. Ms. Bud. *merentur*. Ms. Reg. et editio princeps, *ruerent*. Ms. Agr. *eruerent*. In Ms. Guelf. *atque . . . eruebantur*. Beroaldus et recentiores, *utque eruebantur*. Ernestus mallet, *riderentur*. Ingeniose Rhenanus, *quærerentur*. Potest tamen ferri antiqua et magis probata scriptura. Nempe Nero *sapientiæ doctoribus tempus impartiebat post epulas*, atque impartiebat, *ut contraria asseverantium discordiæ eruerentur*. Si quid mutandum, cum Rhenano emendarem, *ut contraria asserverantium discordiæ quærerentur*. Quod minime indignum Tacito. *Brotier*. Gronovius cum Ryckio legit *eruebantur*.—6 Ita Mss. Flor. Reg. editio princeps et recentiores. Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *voce vultu*, &c. In margine Ms. Bodl. *ore*. Amicus apud Ryckium *cultuque*.

NOTÆ

bantur. Post epulas adhibebantur philosophi diversarum partium: qui non eo committebantur, ut ex eorum altercationibus princeps imbiberet aliquid serium, aut faciens ad virtutem; sed contra ex nimiis eorum contentionibus lusus ei risusque intendebatur: 'Nec deerant qui voce vultuque tristi inter oblectamenta regia spectari cuperent.' Τὸ *utque* similitudinis est nota. *Salinerius*.

Ex utraque causa irrisus et contemtus philosophorum, nempe ex eo quod contraria asseverarent, aut saltem asseverare Neroni viderentur, et etiam ex eo vultu habituque tristi, quem sapientes illi intempestive præferebant, utpote inter epulas juvenis dominantis.

Utque: malim nihil hic mutari: nam illud, *utque*, &c. *eruebantur*, habet quandam ἔμφασιν, quam in nulla earum, quas subjiciunt, lectione reperio. Illæ namque significant solummodo, quid fieret: hoc vero, etiam vanum, simulatum ac fucatum fuisse, quod fiebat, innuit.

Perinde namque est, quasi dixisset: *et quasi eruebantur:* et volebat Nero videri se id agere, ut variæ et diversæ sectarum opiniones cognoscerentur et excuterentur. Nam τὸ *ut* similitudinis est, ut bene Salinerius animadvertit. *Gronovius*.

Non *quasi eruebantur;* sed vere et serio eruebantur discordiæ philosophantium, quasi contraria asseverarent illi et astruerent, ut sic derideret sapientiam simul et sapientiæ doctores, spernendique locum haberet Nero. Et sapientium discordiæ eruebantur ut vanæ, et *quasi illi contraria asseverarent*, cum revera consentirent ipsi de summa rerum, quæ sapientia est, unum regii fastigii columen.

Vertunt, quasi illæ Philosophantium discordiæ dissolverentur, explicarentur: quod falsum puto. Potius ex sermonibus et dissertationibus sapientum illorum contrarietates eruebantur, seu colligebantur, ut eluderentur deriderenturque.

Nam et certe irrisit sprevitque philosophiam et philosophos Nero, teste Suetonio, et ut patet ex ipso Tacito hic. Certe tristes voce vultuque philosophi inter oblectamenta juvenis principis risum meruerunt. Nam id maxime intempestivum, nec sa-

17. Sub idem tempus, levi contentione[1] atrox cædes orta, inter colonos Nucerinos[q] Pompeianosque,[r] gladiatorio spectaculo, quod Livineius[2] [s] Regulus, quem motum Senatu retuli, edebat: quippe oppidana lascivia invicem incessentes,[3] probra, deinde saxa, postremo ferrum sumsere, vali-

Eadem tempestate immanis cædes perpetrata fuit, *ex parva dissensione inter incolas Nuceriæ et Pompeiorum in certamine gladiatorum, quod præbebat Liveneius, quem pulsum ordine memoravi: nam urbana procacitate* coloni *se mutuo lacessentes, ad contumelias, dein ad lapides, demum ad arma ivere, præpollente Pompeiano-*

1 Sic Beroaldus et recentiores. In Mss. Reg. Guelf. et editione principe, *levi intentio.* Unde Ernestus suspicabatur, *levi initio*, vel *levi ab initio*. Ms. Flor. et Puteolanus, *levi intentione*. Brotier.—2 Male Ms. Reg. et editiones veteres, *Lividineius*. Idem.—3 Sic bene Lipsius et recentiores. In Mss. Harl.

NOTÆ

pientiæ fuit, ut tali tempore gravitatem omnem asseverare, vultumque pædagogi in aulam et epulas regias afferre: pars tamen sapientiæ fuit vultus hic et rideri, sic velle et posse.

Discordiæ] Vel id simpliciter vel ironice, sincere vel per irrisionem dictum: si sincere et simpliciter dictum, voluit videre Nero in quo sectæ philosophorum convenirent, in quo dissiderent. Si ironice, philosophorum quasi *contraria asseverantium discordiæ eruebantur*, seu eruebat Nero, cum congerronibus, ut sic philosophos vanitatis argueret, qui sibi invicem repugnarent, nihilque certi statuerent, eosque irridendi hinc occasionem captabat juvenis.

Et nonnulli talium fuerunt ultro ridendi etiam amotis sectarum inanibus dissidiis, teste Tacito: qui inter epulas et oblectamenta juvenis Cæsaris, voce vultuque severo spectari cuperent.

Et ipse Nero jam ab ineunte ætate abhorruit a philosophia, et ab ipsis philosophis, teste Suetonio, monente Agrippina matre, quasi sapientiæ studium indolem mentemque principis corrumperet.

Sed uterque suo malo exitioque tandem aliquando sentient, quantum boni, quantum felicitatis insit sapientiæ et sapientibus, etiam invicem dissidentibus: ii quippe, licet doctrina aliquatenus oppositi, tamen in summa rerum conveniunt, scil. prudentia, virtute, ac sapientia.

Puto igitur irrisos philosophos a Nerone, et tales illorum discordias captasse, ut eos tanquam circulatores et vanos homines eluderet. Sed in licentia imperii, quo plura licent, eo minus licere debuit dominanti. Et quo majus fastigium est, eo magis sapientiæ adjumento, ac cœlo ipso (dicere audeam) indiget.

q *Nucerinos*] Lib. XIII. cap. 31.

r *Pompeianos*] Pompeii, vel Pompeium, oppidum Picentinorum populorum in Campania: hodie *Scafata*, villa Terræ Laboris ad orientem, versus meridiem, in regno Neapolitano. Ex Sansone. *Tillemon.*

s *Livineius*] Nempe in libris, qui periere; nam semel tantum fit nunc mentio Livineii Reguli apud Tacitum; nempe l. III. c. 11. ubi de Pisone interfectore Germanici patronos petente, 'M. Lepidus et L. Piso et Livineius Regulus affuere.'

diore Pompeianorum plebe, apud quos spectaculum edebatur. Ergo reportati[4] sunt in urbem[t] multi e Nucerinis, trunco per vulnera corpore, ac plerique 'liberorum aut[5] parentum mortes' deflebant. Cujus rei judicium Princeps Senatui, Senatus Consulibus[u] permisit. Et rursus re ad Patres[v] relata,[6] prohibiti publice in decem annos ejusmodi cœtu Pom-

rum populo, apud quos ludicrum celebrabatur. Itaque multi Nucerini in oppidum revecti sunt, mutilo ex plagis corpore, et multi illacrymabant morti filiorum vel parentum. *Cujus rei cognitionem Cæsar Patribus, Patres consulibus detulere. Et rursus re apud senatum relata, Pompeianis interdictum est tali celebritate publica*

Bodl. Jes. et editionibus veteribus, *incessente*. Brotier.—4 Mss. Guelf. Harl. Bodl. Jes. et editiones veteres, *deportati*. Placet *reportati*, recentioribus omnibus probatum. *Idem*.—5 Ita Ms. Flor. editio princeps, Ernestus, et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. Reg. et Puteolanus, *ac parentum;* quod non ita placet, quia jam supra, *ac plerique*. Brotier.—6 Sic bene Mss. Flor. Reg. editio princeps et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *delata*. At, causa jam delata, relatum a consulibus, ut pœna statueretur. *Brotier*. Gronovius tamen et Ryckius habent *delata*.

NOTÆ

[t] *In urbem*] Intelligunt *Romam*. Potius *Nuceriam*, ut puto, reportati Nucerini, qui ægro et *trunco per vulnera corpore*, non nisi ægre et cum vitæ discrimine tam procul asportati fuissent.

Sæpius tamen Tacitus distingnit *oppidum* et *oppidanos*, ab *urbe* et *civibus;* et ibi *colonos*, *Nucerinos Pompeianosque* appellat.

Forte tamen portati nonnulli Romam saucii Nucerini, ut eo statu se patribus ostentarent, miserationemque commoverent. Res in medio sit.

In urbem] Nonnulli vertunt; *reportati sunt Romam*, ut expostularent apud senatum de tali violentia. Sed cur coloni statim Romam procul reportati essent? melius est, ut sese receperint, *trunco per vulnera corpore*, ad suos, et valetudini prius consulerent quam ultioni, mitterentque legatos ex utroque oppido, ut supra l. XIII. 48. 'Auditæ Puteolanorum legationes;' et per τὸ *reportati*, indicat ad suos lares potius rediisse.

In urbem] Forte *Romam*, quia questi sunt apud senatum de injuria: et forte sic relati *in urbem* saucii, ut vulnera conspicienda senatui exhiberent, et ad miserationem movendam populo patribusque. Nuceriam tamen relatos putem.

[u] *Senatus Consulibus*] Sic sæpe senatus consulibus negotia remittebat, ut ipsi inquirerent ac dijudicarent, et si difficultas esset, ipsi consules rem referebant rursus ad patres, qui frequentes, simul pro suo judicio prudentiaque, decretum componerent.

[v] *Et rursus re ad Patres*] Vel quia subire totam invidiam noluerunt consules, vel quia difficultas fuit in tali controversia dirimenda. Et forte propter cædes, multi, non modo oppidani, sed etiam nobiles coërcendi fuerant, in quibus ipse *Livineius*, qui forte ab ipso senatu judicari debuit, vel flagitavit.

peiani, collegiaque, quæ contra leges[w] instituerant, dissoluta: Livineius, et qui alii seditionem conciverant, exilio mulctati[x] sunt.

18. Motus Senatu et Pedius Blæsus, accusantibus Cyrenensibus,[y] 'violatum ab eo thesaurum Æsculapii,[z] delectumque[a] militarem pretio et ambitione corruptum.' Iidem Cyrenenses reum agebant Acilium Strabonem, Prætoria

in decennium; et societates, quas contra fas legesque constituerant, abolitæ sunt. *Liveneius, et qui alii discordiam moverant, exilio damnati sunt.*

Pedius Blæsus etiam curia pulsus, arguentibus Cyrenensibus, effregisse thesaurum Æsculapii, ipsumque, militem conscripsisse pecunia et favore solicitatum. *Iidem Cyrenenses interrogabant Acilium Strabonem jure prætoris usum,*

NOTÆ

[w] *Collegia, quæ contra leges*] Legem Solonis respexit, cujus verba Caius refert in tractatu de Collegiis illicit. 'Si quid populus, vel contribules, vel sacerdotes orgiorum, vel nautæ, vel mensæ ejusdemque sepulchri participes, vel sodales, aut ad prædam vel negotiationem euntes, aut aliquid, constituerint simul, horum ratum esse, modo ea non repugnet legibus seu decretis publicis.'

[x] *Exilio mulctati*] Antea pulsus ordine Livineius; nunc et urbe, ut puto, et Italia pellitur cum aliis seditionis auctoribus.

[y] *Cyrenensibus*] Cyrenaica, provincia Libyæ regionis in Africa: hodie pars occidentalis regni et deserti *Barca,* in Barbaria et Biledulgerid regionibus. *Cyrene,* urbs Cyrenaicæ provinciæ: hodie *Cairoan,* oppidum regni Barcæ versus oram, in Barbaria. *Tillemon.*

[z] *Thesaurum Æsculapii*] Teste Livio l. XL. 'Signa inaurata data sunt Æsculapio, pestilentia vigente, et tabulæ pictæ ad ornatum templi.' Et l. XLV. 'Haud parem opibus Epidaurum, sed inclytam Æsculapii nobili templo, quod quinque millibus passuum ab urbe.' Soteria dabantur, seu dona pro recuperata valetudine, et eximia dona a civitatibus, cum pestis grassaretur. Teste Tertull. 'Æsculapius prius apud Epidaurum in Græcia cultus,' a Græcis et Peloponneso, ad Romanos, a Romanis ad Africanos et Carthaginenses transiit.

Thesaurum Æsculapii] Templa veterum referta donariis, auro, et divitiis multis. Sic Annibal templum Junonis Laciniæ expilavit; sic Sylla, Asiæ universæ. Sic Cæsar templa Galliarum spoliavit: sic olim Thesaurus Apollinis Delphici *violatus* a Gallis, duce Brenno.

[a] *Delectum*] Cum copias deligerent in provincia aut civitate aliqua, alios pretio, alios libidine, alios favore, delectui seu militiæ eximebant: imbelles senesque deligebant, ut pretio a propinquis redimerentur; juvenes, ut eos stupro pollucrent: sic mille fallendi artes.

Tacitus hist. IV. 14. 'Jussu Vitellii Batavorum juventus ad delectum vocabatur, quem suapte natura gravem, onerabant ministri avaritia ac luxu, senes aut invalidos conquirendo, quos pretio dimitterent; rursus impubes sed forma conspicui, &c. ad stuprum trahebantur.'

potestate usum,[b] et missum disceptatorem a Claudio agro-

et missum a Claudio arbitrum terrarum, quas a rege Apione olim possessas, et

NOTÆ

[b] *Prætoria potestate usum*] Quidam vertunt, reum actum Strabonem, quia prætoria potestate usus esset adversus Cyrenenses in provincia, cum tantum esset procurator Cæsaris, et procuratori non liceret vim militum adhibere: quod uni prætori licebat.

Sed nimiæ argutiæ, ut puto. Nec propterea dicit Tacitus accusatum Strabonem, quod prætoria potestate usus esset, sed tantum quod judex in sua causa, seu Cæsaris, abjudicasset agros: hinc invidia gentis, quasi prævaricatus esset in obeundo munere. Et revera nullius criminis reus Cæsari visus est, immo comprobata fuit Strabonis sententia.

Igitur nullum aliud habuit crimen Acilius, quam quod agros regios populo Rom. adjudicavisset. Itaque non ideo reus agebatur, quod prætoria auctoritate usus esset in provincia Cyrenensi.

Igitur, *prætoria potestate usum*, idem est ac, *prætura functum*, quod toties apud Tacitum occurrit; et quia secunda Reipub. dignitas fuit, idcirco eam nunquam omittit: et id observandum fuit, ut aliqua dignitate præfulgeret, qui disceptator mittebatur inter Cæsarem et socios; id enim ad famam facit, et fama res plerumque geruntur.

Attamen animi pendeo. Et forte opus fuit aliqua vi, ut res disceptaretur per testes, ut judicium executioni mandaretur, ut possessores vetustate usurpationis per licentiam abutentes agris dejicerentur.

Attamen omnes fere versiones intelligunt, *Acilium prætura functum*. Sed invidia provincialium excogitatum forte crimen illud, quod nempe *prætoria potestate* usus esset; quod non licuit; cum esset tantum missus arbiter constituendorum finium.

Prætoria potestate usum] Vox, *usum*, innuere videtur, vim aliquam adhibuisse, forte, *militum*, quasi prætor seu proprætor ac rector provinciæ fuisset; cum tamen eo missus tantum esset arbiter et disceptator agrorum, qui fuerant quondam Apionis regis.

Quia forte non aliter potuit abjudicare agros illos, aut possessione depellere eos qui invaserant: unde orta invidia et crimen popularium in Strabonem, licet recte et ordine tali munere defunctus esset.

Talibus tamen, qui procuratores Cæsaris, seu fisci, aut quasi procuratores erant, non licuit prætoria illa potestate uti; nec vim militum adhibere olim, quamvis sub Claudio procuratores principi, Reipublicæ, et legibus adæquati, his abuterentur per licentiam temporum, ut Felix et Cumanus supra.

Usum] Quodnam crimen Strabonis? missus erat ille arbiter: pro sua auctoritate et sententia agros Apionis regis adjudicavit populo Romano. Non video cujus facinoris argui potuit a Cyrenensibus, nisi majore potestate, quam sibi conveniret, usus esset?

Inclino igitur, ut *τὸ usum*, violentiam aliquam denotet; quam tamen absolvit Nero, optimo temperamento: hinc nempe dat innocentiam arbitro Straboni, hinc agros sociis, seu provincialibus elargitur. Sic et cepit Interpres Gallicus.

Videtur breviter, ut solet Tacitus, rationem reddere, cur *reus ageretur*, nempe qui *prætoria potestate usus* esset.

rum, quos Regi[1] Apioni quondam habitos[2] [c] et Pop. Rom. cum Regno relictos, proximus quisque possessor invaserant, diutinaque licentia et injuria, quasi jure et æquo nitebantur. Igitur abjudicatis agris,[d] orta adversus judicem invidia: et Senatus, 'ignota sibi esse mandata Claudii,[e] et consulendum Principem,' respondit. Nero, probata[3] Stra-

populo Rom. cum provincia testamento legatas, vicinus quisque possessor occuparant, et diuturna possidendi *copia et injustitia, veluti jure et æquitate se tuebantur. Itaque terris judicio ademtis, exarsit odium* sociorum *adversus disceptatorem; et Patres respondere,* jussa Claudii sibi incognita esse, et adeundum Cæsarem.

1 Assentior Lipsio scribendum suadenti, *regi Apioni:* ut XI. 35. 'quicquid habitum Neronibus ac Drusis.' *Ryckius.* Bud. et alii *Regis Apionis*, quod servat Brotierus. Et sic Gronovius.—2 Lipsius olim conjiciebat *avitos* pro *habitos*, sicque correxerat vir doctus in ed. Gryph. sed illud melius; *Regi habitos* i. e. possessos. *Ernest.*—3 Ita Pichena, secutus vestigia Ms. Flor. in quo, *ne probata*. In Mss. Bodl. Jes. Guelf. *Princeps ne probata*. In Ms. Harl. *Princeps Nero*. In Ms. Agr. et editione principe, *ne improbata*. Unde mallet Ernestus, *nec improbata*, aut potius, *non improbata*. Brotier. *Rata* tamen malebat J. F. Gronovius. Ryckii Cod. *Princeps non improbata*.

NOTÆ

[c] *Apioni quondam habitos*] Vulgo *Apionis:* at lego, *regi Apioni*. Rufus hac de re: 'Cyrenas cum ceteris civitatibus Libyæ Pentapolis, Ptolemæi antiquioris liberalitate suscepimus. Libyam supremo regis Apionis arbitrii sumus assecuti.' Item Eutropius: 'Quo tempore Libya quoque Romano imperio, per testamentum Apionis, qui rex ejus fuerat, accessit: in qua inclytæ civitates erant, Berenice, Ptolemais, et Cyrenæ.'

Appianus in extremo Mithridatico: 'Apio, Rex e familia Lagidarum spurius, Romanis testamento reliquit Cyrenem.'

Factum hoc anno urbis 660, C. Cœlio, L. Domitio Coss. Sed ut moneam, in verbis Rufi vereor ut menda sit, licet occultior. Quis ille Ptolemæus antiquior? Plerique omnes Ægyptii reges Ptolemæi, et parum proba aut recepta discriminis hæc nota. Ausim rescribere, *Ptolemæi Apionis*. Nam hic sane rex Ptolemæus fuit, sed cognomento Apion.

Appianus I. Civil. 'Sequenti anno, populus Romanus duabus provinciis ex testamentis regum est auctus, Bithyniam Nicomede relinquente, Cyrenen Ptolemæo ex Lagidis, cui Apioni cognomentum fuit.' *Lipsius.*

[d] *Abjudicatis agris*] Id est, Acilii Strabonis sententia a Cyrenensibus agris ablatis, et Pop. Rom. adjudicatis. Est vero *abjudicare rem*, de qua controversia est, judicando eripere. Unde *abjudicatus ager* Livio, quem Romani iniquo judicio eripuerunt Ardeatibus. *Lupanus.*

[e] *Mandata Claudii*] Quia haud consulto senatu, miserat Acilium disceptatorem, forte quia hæc provincia principis fuit, non populi Rom. sicque id sui muneris fuit dare judicem in propria causa: quod non novum; et, ut inquit Tacitus, 'Diis placitum, ut non alios quam se ipsos judices paterentur;' Romani nempe, et principes hoc nostro casu.

bonis sententia, ' se nihilominus subvenire[f] sociis, et usurpata concedere,' scripsit.

19. Sequuntur virorum illustrium mortes, Domitii Afri et M. Servilii, qui summis honoribus et multa eloquentia viguerant. Ille orando causas, Servilius diu foro, mox tradendis rebus Romanis celebris, et elegantia[1] vitæ; quam[2] clariorem effecit,[3] [g] ut par ingenio, ita morum diversus.

Nero, laudato judicio Straboris, rescripsit, se tamen succurrere Cyrenensibus, et occupatos *olim* agros *ipsis* condonare.

Sub idem tempus mortem obiere insignes viri, Domitius Afer, et M. Servilius, qui præcipuis dignitatibus et plurima facundia floruerant. Domitius tuendo causas, Servilius diu negotiis forensibus, dein scribendis rebus Rom. inclytus, et elegantia vitæ, quam celebriorem ipse *reddidit, ut* qui *pari facundia* esset ac Domitius, *et moribus* huic *dissimilibus,* quia nempe honestis.

1 Mallet Lipsius, *et quem elegantia vitæ clariorem effecit.* Cl. Bouhier, *ut elegantia vitæ quem clariorem effecit, &c.*—2 Non ferenda conjectura Bip. qui, ex *vitæ quam,* effingunt *uterque eam;* quasi vitæ elegantia tribuatur utrique. Ita jam in versione Itala locum reddiderat Davanzati, perperam. *Oberlin.*—3 Voculam unam excidisse post, *effecit,* censet Cl. Ernestus; et supplendum, *effecit Afer.* Nihil deesse videtur: verum de Servilio intellige. *Brotier.* Cod. meus: *quæ clariorem Afro effecit, qui ut:* interpolate. Amicus: *qua clariorem se fecit.* Sed vulgatam optime tuetur et explicat J. F. Gronovius: *quam* scilicet vitæ elegantiam *clariorem effecit,* is qui cum illo comparabatur ingenio quidem æque valens, sed moribus multum ei cedens, Domitius scilicet Afer. *Ryckius.*

NOTÆ

f *Subvenire*] Adjudicaverat Strabo terras illas populo Rom. ex jure et æquitate. Hoc judicium approbat Nero, sed summo suo dominio supremaque auctoritate, terras Cyrenensibus, quas usurparant, elargitur.

g *Et elegantia vitæ; quam clariorem effecit*] Transponit Lipsius. Ego nihil mutarem. Clanculum in Servilio notat luxum, ac nimis lautam vitam, tanquam Romano senatori parum decentem; is enim hic videtur *elegantiæ* sensus.

Sicuti l. xvi. de C. Petronio, qui fuit, ' erudito luxu,' ac Neroni, ' elegantiæ arbiter.'

Servilius itaque illam elegantem vitam, clariorem notabilioremque effecit, quia eximiis artibus nobilique ingenio præditus, mores tamen diversos induerat. *Pichena.*

Quam clariorem effecit] Puto auctorem significare Servilium parem fuisse, quod ad ingenium quidem attinet, Domitio Afro; sed moribus diversum: ideoque tanto clariorem factum Domitio, quanto melius audiret homo vitæ integræ et elegantis, præ diro ac damnandis reis exercito. Sic sup. l. iv. ' At Messallinus Cotta haud minus claris majoribus, sed animo diversus.' *Gruterus.*

Elegantiam accipio in optimam partem, et prorsus ut de Pomponio Secundo l. xv. ' At Pomponius multa morum elegantia et ingenio illustri.' Ille autem, ' ut par ingenio, ita morum diversus,' non Servilius est, sed Domitius.

Quam, inquit, elegantiam vitæ Ser-

20. Nerone quartum, Cornelio Cosso Coss.[h] quinquennale ludicrum[i] Romæ institutum est, ad morem Græci certaminis: varia fama, ut cuncta ferme nova. Quippe erant, qui 'Cn. quoque Pompeium incusatum[j] a senioribus' fer-

Nerone quartum, Cornelio Cosso Coss. institutum est Romæ quinquennale certamen, ad instar Græci ludicri, diversa fama, ut solent *omnia fere recentia. Nam erant, qui dissererent,* etiam Cn. Pompeium accusatum a vetustioribus, quod

NOTÆ

vilii effecit clariorem Domitius, ut par ingenio, ita morum diversus.

' Fecisse dicitur Domitius, quod ut homines facerent, occasionem dedit. In contrarium Cicero famil. IX. 12. 'Tu, velim, animo sapienti fortique sis, ut tua moderatio et gravitas aliorum infamet injuriam.' *Gronov.*

' *Clariorem*] Sive moribus diversus, intelligatur Domitius, sive Servilius, idem sensus est. Si Domitius, utpote malis moribus, diversus a Servilio intelligatur. Sic elegantiam vitæ in Servilio clariorem effecerit.

Sed puto, meliori sensu, Servilius ipse *diversus morum* a Domitio, quia nempe melior; sicque elegantiam vitæ suæ clariorem effecit, ut qui par ingenio ipsi Domitio orando causas, et tamen moribus, quia bonis, ab ipso diversus esset. Servilius nempe per bonas artes floruit, Domitius autem 'quoquo facinore properus clarescere.'

Clariorem] Quam vitæ elegantiam illustriorem effecit Servilius, quia par eloquentia Domitio, et tamen moribus diversus: nempe inculpata vita fuit Servilius, non item Domitius.

[h] *Nerone quartum, Corn. Cosso Coss.*] Quorum mentio in lapide Romæ:

I. O. M. ET. GENIO.
VENALIC.
P. ACILIVS. CERDO.
VOTVM. SOLVIT.
NERONE. CÆSARE.
AVG. IIII.
COSSO. LENTVLO. COSSI. F. COS.

Lipsius.

[i] *Quinquennale ludicrum*] Est hoc ipsum, quod noster l. XVI. 'Lustrale certamen' appellat. Quod longo intervallo post reduxit et firmavit Gordianus Junior Imperator: de quo apposite Victor: 'Eoque anno lustri certamine, quod Nero Romam invexerat, aucto firmatoque, in Persas profectus est.'

Exemplum autem, credo, Nero sumsit a Neapolitis; de queis Strabo l. v. 'Nunc autem quinquennale sacrum certamen apud eos celebratur, musicum et gymnicum, in plures dies; quod æmulum esse potest illustrissimis Græcorum ludis.'

Nota, ait, *nunc vero, νυνὶ δὲ·* nam institutum id certamen ejus ævo, in honorem Aug. Suetonius clare, Aug. c. 88. et in Claud. c. 11. Herodes etiam Judææ rex theatrum et certamen quinquennale condidit, ad honorem gratiamque Augusti, uti Josephus narrat l. XV.

Sunt et nummi Neroniani, in quibus mensa cum corona et lebete, inscripti: CERTA. QVINQ. ROM. CO. SC. id est, *Certamen Quinquennale Romæ constituit* SCto. *Lipsius.*

Augustus morbo variante quinquennale hoc certamen gymnicum honori suo institutum Neapoli perspectavit. *Lupanus.*

[j] *Pompeium incusatum*] Perpetuum sane theatrum Pompeius condidit primus, anno urbis 699. Antea subitaria erant, et Censorum jussu plerumque disjecta.

Tertullianus libello de spectaculis:

rent, 'quod mansuram theatri[k] sedem posuisset: nam antea subitariis gradibus[l] et scena in tempus structa ludos edi solitos: vel, si vetustiora repetas, stantem populum spectavisse,[m] ne,[1] si consideret,[n] theatro dies totos ignavia conti-

stabilem theatri sedem constituisset: quippe antea spectaculum exhiberi suetum, ac *spectari* repentinis sedibus, et theatro ad tempus ædificato: vel si requiras antiquiora, stantem plebem conspexisse: si *populus* sederet, spec-

1 Ita Ms. Agr. Perperam in Mss. et veteribus editionibus, *si consideret*....

NOTÆ

'Sæpe Censores renascentia theatra destruebant moribus consulentes, quorum scilicet periculum ingens de lascivia providebant. Itaque Pompeius Magnus solo theatro suo minor, cum illam arcem omnium turpitudinum exstruxisset, veritus quandoque memoriæ suæ censoriam animadversionem, Veneris ædem superposuit.'

Donec, præcipitantibus moribus, exstruxerunt ipsi Censores. Valerius II. 4. 'Theatra inchoata quidem sunt a Messalla et Cassio Censoribus; ceterum auctore Scipione Nasica, omnem apparatum operis eorum subjectum hastæ venire placuit.'

Appianus Civil. I. 'Eadem tempestate Scipio consul sustulit theatrum, quod L. Cassius inceperat, et jam res finem accepit, quasi aliis seditionibus occasionem præberet, vel quia non utile esset Romanos assuescere voluptatibus Græcorum.'

Eamque in rem SC. interpositum, quod legis nomine Tertullianus intellexit in Apolog. 'Quonam illæ leges abierunt, quæ theatra stuprandis moribus orientia, statim destruebant?'

Velleii locus addatur, qui corruptus vulgo: 'Cassius censor a Lupercali in Palatium versus, theatrum facere instituit: cui in demoliendo eximia civitatis severitas, et consul Cæpio restitere.' Scribe, *in emoliendo*, et *Scipio*. Lipsius.

[k] *Mansuram theatri*] De theatro Scauri sic Plin. XXXVII. 15. 'Hic fecit in ædilitate sua opus maximum omnium, quæ unquam fuere humana manu facta: non temporaria mora, verum etiam æternitatis destinatione.' Destinavit Scaurus, sed frustra. Valer. Max. l. II. 4. 'Theatra dicit castra urbana: excogitataque cultus Deorum et hominum delectationis causa, non sine aliquo pacis rubore voluptatem et religionem civili sanguine, scenicorum portentorum gratia, macularunt. Quæ inchoata quidem sunt a Messalla et Cassio censoribus, ceterum, auctore P. Scipione Nasica omnem apparatum operis eorum subjectum hastæ venire placuit. Atque etiam SC. cautum est, ne quis in urbe, propiusve passus mille, subsellia posuisse, sedensve ludos spectare vellet, ut scilicet remissioni animorum juncta standi virilitas, propria Romanæ gentis nota esset. Per quingentos autem et quinquaginta octo annos senatus populo mistus, spectaculo ludorum interfuit. Sed hunc morem Atilius Serranus et L. Scribonius, ædiles, ludos matri Deum facientes, superioris Africani sententiam secuti, discretis senatus et populi locis, solverunt.'

Theatri] De Pompeii theatro l. VI. 45.

[l] *Antea subitariis gradibus*] Ausonius: 'Ædilis olim scenam tabulatam dabat Subito excitatam, nulla mole saxea.' *Lipsius.*

[m] *Stantem populum spectavisse*] Va-

nuaret. Spectaculorum[o] quidem antiquitas servaretur, quotiens Prætores[p] ederent,[2] nulla cuiquam civium necessitate[q] certandi.[3] Ceterum abolitos paulatim[r] patrios mores,

taculo dies integros per desidiam iners traduceret. Ne certaminum quidem mos antiquus vigeret, quoties celebrarent Prætores, olim neminem civium adactum ad certandi, seu spectandi necessitatem. Sed sensim avitos mores

----

ne spectaculorum, manifesta vocis ne trajectione; quod jamdudum emendarunt Ryckius et Ernestus. Id quoque longe ante observaverat eruditus Petavius. *Brotier.*—2 In Mss. et veteribus editionibus, *quoties prætor sederet*. Optime emendavit Lipsius, *quoties prætores ederent*. Quas vero impensas facerent prætores, si dites forent, docet Olympiodorus apud Photium, Cod. LXXX. p. 198. Μάξιμος δὲ, εἷς τῶν εὐπόρων, εἰς τὴν τοῦ υἱοῦ πραιτοῦραν τεσσαράκοντα κατεβάλετο κεντηνάρια. Ἑπτὰ δὲ ἡμέραις οἱ πραίτωρες τὰς πανηγύρεις ἐτέλουν: 'Maximus, unus ex opulentis, in filii præturam quadraginta centenaria, *Angl.* 160,000*l.* impendit. Septem autem diebus solemnes ludos prætores celebrabant.' Tantæ tunc paucorum opes, cum publica esset paupertas! *Idem.*—3 Ita Mss. et veteres editiones. Rhenanus, *spectandi*. Inde placebat

NOTÆ

lerius ait, 'SCto cautum, nequis in urbe, propiusve passus mille, subsellia posuisse, sedensve ludos spectare vellet.' Sessionem tamen astruere Livius et Dionysius videntur l. I, sub Tarquinio rege: 'Loca divisa patribus, equitibusque, ubi spectacula sibi quisque facerent, fori appellati. Spectavere furcis duodenos ab terra spectacula alta sustinentibus pedes.' Sed tantum in Circo.

[n] *Si consideret*] Repete sensum ex voce, *nam*, supra: *Nam antea subitariis gradibus, &c. spectavisse: nam, si consideret, theatro dies totos ignavia continuaret.*

[o] *Spectaculorum*] Supple, accusabant, indignabantur; nempe, varia fama, seu, diversis vulgi studiis, quod nequidem servaretur antiquitas, quod abolerentur vetera instituta spectaculorum aut certaminum; quia præcipue, nulla olim civibus allata necessitas esset assistendi ludis, aut certandi.

[p] *Quotiens Prætores*] Vulgo *P. R.* sed recte et vere, *quoties Prætores ederent*. Enimvero editionem ludorum magistratibus incubuisse, præsertim Prætori, notissimum est.

Facit huic parti illa responsio: 'Nec proinde magistratus rem familiarem exhausturos,' &c. *Lipsius.*

Forte quoties *prætor ederet*. Unus enim prætorum quotannis ludos suo sumtu celebrabat. Tac. de Agricola: 'Idem præturæ tenor, &c. ludos et inania honoris modo rationis atque abundantiæ duxit.'

[q] *Necessitate certandi*] Secutus sum manuscriptos. Vulgata scriptio tamen recta perinde, *spectandi*. Utrumque enim factitatum sub his comœdis principibus, ut viri illustres et ad *certandum* cogerentur, et ad *spectandum*. Nec displiceat geminari, *necessitate spectandi, aut certandi*. Lipsius.

Certe ad utrumque cogebantur sub Nerone viri illustres. Sed durior necessitas majusque flagitium fuit, quod *certare*, non tantum *spectare* cogerentur. Sicque præferenda lectio, *certandi*.

Certandi] Theatrum escendendi, saltandi, canendi: nam de hoc agitur. *Certandi* hic nempe carminibus,

funditus everti[4] per accitam lasciviam,[s] ut, quod usquam corrumpi[t] et corrumpere queat, in urbe visatur, degeneretque studiis externis juventus, gymnasia[u] et otia et turpes amores exercendo, Principe et Senatu auctoribus; qui non modo licentiam vitiis permiserint, sed vim adhibeant: Proceres Romani, specie orationum et carminum,[v] scena polluantur: quid superesse, nisi ut corpora quoque nudent et cæstus assumant, easque pugnas pro militia et armis medi-

labefactos, prorsus corrumpi per externam petulantiam, ut Romæ conspiciatur, quod usquam depravari et depravare possit, desciscatque moribus artibusque extraneis juventus, celebrando gymnasia, usurpandoque desidiam, et fœdas libidines, præeunte Cæsare ipso et Patribus; qui non solum licentiam flagitiis concesserint, sed *etiam* necessitatem afferant. *Ut et* primores Romani, prætextu orationum et versuum, theatro contaminentur: quid restare *adhuc*, nisi ut vestes etiam exuant, et cæstus capessant, eaque certamina

Lipsio, *necessitate spectandi aut cert.*—4 Sic bene Puteolanus et recentiores. Corrupte in editione principe, *eunti.* Lipsius et Muretus opinabantur omitti

NOTÆ

orationibus, cithara. Pars tamen hæc tantum lasciviæ fuit, forte omne spectaculi seu certaminis genus extraneum Romanis intelligit: statim enim *per accitam lasciviam, &c. degeneretque studiis externis juventus.*

[r] *Abolitos paulatim*] Sensus est, patrios mores, qui paulatim antea aboliti sint, *nunc* funditus everti per extraneam lasciviam: et *τὸ nunc* ibi suppleri debet ex antecedentibus: quasi diceret, Olim aboleri solitos sensim mores patrios; at nunc semel simulque funditus everti.

Sic supra Tacitus: 'Nec ulla, moribus corruptis olim, plus libidinum circumdedit, quam illa colluvies.' Et Agric. 45. 'Domitianus, non jam per intervalla, ac spiramenta temporum, sed continuo, et velut uno ictu, Rempub. exhausit.'

[s] *Per accitam lasciviam*] Accitam undecumque, sed præcipue ex Græcia. Sic paulo infra: 'efflagitandi Græca certamina.' *Pichena.*

[t] *Corrumpi*] Non hic quæstio præcise est de eo, quod *corrumpi* posset: sed sic dicit, quia individua sunt hæc duo, *corrumpere* et *corrumpi.* Sic alibi, 'corrumpi et corrumpere *sæculum* vocatur.'

[u] *Gymnasia*] Intelligit loca simul et ipsa exercitia more Græco locis istis usurpata; nempe luctandi, saltandi, certandi, et alia ejusmodi: infra: 'quid superesse, nisi ut corpora quoque nudent et cæstus assumant?'

Gymnasia] Hic agon nempe comprehendebat exercitia corporis et animi: erat certamen simul gymnicum et musicum. Attamen innuere videtur, proceres Rom. non se polluisse arena, more Græco; nam infra: 'Sane nullo insigni dehonestamento id spectaculum transiit.'

[v] *Specie orationum et carminum*] Ad Musicum certamen referto. *Lipsius.*

tentur? An justitiam augurii,[5w] et decurias Equitum egre-

exerceant pro bello, et armis? An jus *etiam* augurii *melius* et *ipsas* decurias

posse, *everti*.—5 Hæc luxata desperataque pronuntiat Lipsius. Emendat Pichena, *an institutos Augustanos e decuriis equitum*. Mihi sana omnia videntur; aut si quid mutandum, unam voculam loco suo dimotam puto; legendumque, *an justitiam augurii, decurias equitum*, (nempe judicum,) *et egregium judicandi munus expleturos*. Tunc plana omnia: scilicet, an augurum, an judicum muneribus pares futuros homines, fractorum sonorum et dulcedinis vocum auditores assiduos, peritos æstimatores. Propria erat augurii justitia et sanctitas. Inter equitum decurias, erant judicum decuriæ; de quibus Plinius XXXIII. 1. sect. 7. 'Quod antea militares equi nomen dederant, hoc nunc pecuniæ judices tribuunt. Nec pridem id factum: Divo Augusto decurias ordinante, major pars judicum in ferreo annulo fuit: iique non equites, sed judices vocabantur. Equitum nomen subsistebat in turmis equorum publicorum. Judicum quoque non nisi quatuor decuriæ fuere primo: vixque singula millia in decuriis inventa sunt, nondum provinciis ad hoc munus admissis: servatumque in hodiernum est, ne quis e novis civibus in iis judicaret.' Ad quatuor decurias, ut levior labor judicantibus foret, *quintam addidit* Caius Caligula, teste Suetonio in C. Calig. XVI. Inde in veteribus Inscriptionibus IVDEX. EX. QVINQ. DECVRIIS. *Brotier*. Equidem cum Salinerio initium periodi refero ad *proceres*, et post *Equitum* comma tollo: hoc sensu; An proceres curatius executuros, quæ ad jus augurii pertinent; an Equites, quæ ad jus judicandi? Bip. *augurii* mutant in *augures;* et per *justitiam* intelligunt jus, juris rationem summam: de qua Cic. de Leg. II. 12. *Oberlin*.

NOTÆ

[w] *An justitiam augurii*] Paulo supra dixit, Neronem conscripsisse Romanos equites cognomento *Augustanos*. Ad hos derisionis causa forte alludit his verbis quæ sic corrigenda videntur; *An institutos Augustanos et decurias equitum, &c.* Pichena.

Justitiam augurii] *Fracti soni*, non significant aliquid ad artem pertinens, sed id quod Seneca dicit, *non virile*, cum in Hercule Furente canit: 'Ad non virilem tympani movit sonum.' *Decuriæ* autem *equitum*, ut nihil respiciunt militarium muniorum, ita nec augurali ullus hic est locus disciplinæ.

Tamen est etiam, qui sensui servisse ait sese absque cura verborum, quæ Lipsius corrupta credat. Hoc autem velle Tacitum vaticinatur: ubi posthac inventum iri severitatem judicis, et sanctimoniam sacerdotis, inter homines gnaros mollium sonorum et numerorum Musicorum?

Id elici satis commode putat ex infra scriptis, quæ positis hic respondent: 'nec cuiquam judici grave, aures studiis honestis et voluptatibus concessis impartire.'

Ubi etiam sine cura, opinor, verborum, interpretatur, judicem nihil perdere gravitatis. Interim hoc posteriore in loco, quid est, quod confirmet illam castimoniam sacerdotis? De solis judicibus excusat, quia de solis judicibus mota erat invidia. Desinamus nugari, et audiamus solum Pichenam.

Posset legi: *An institutos Augustanos e decuriis equitum:* sed non est necesse. Nam *institutos Augustanos et decurias equitum* per ἓν διὰ δυοῖν dicitur de iisdem; prorsus ut lib. XIII. 25. 'Ludicram licentiam et fautores histrionum:' eodemque c. 46. 'Pelllice ancilla et assuetudine Actes.'

NOTÆ

Num, inquit, adolescentulos secundi ordinis, (qui conscripti sint cognomento Augustanorum, aliquando in decurias judicum allegendi,) paratius et religiosius causas audituros, si molliter et dulce canenti Cæsari artificiose plaudere, et docte atque ingeniose acclamare didicissent?

Nam hoc est *perite audire*, ut apud Suetonium cap. 22. 'Solos scire audire Græcos, plausibus personare formamque principis et vocem Deum vocabulis appellare;' quemadmodum interpretatus ipse Tacitus c. 15.

Quod quia fiebat assidue *dies et noctes*, ideo justior hæc invidia in tam male perdentes tempus, quod collocare deberent in sanctissimo judicum officio discendo, cui destinabantur. *Gronovius.*

Hic lacessit obiter Gronovius, nostrum interpretem Gallicum, qui non ita nugatur, quin forte verum sensum Taciti suo modo, id est, libera versione attigerit, ut mox videbimus. Quod autem pertinet ad *fractos sonos*, hi certe molles, ac *non viriles;* sed tamen pertinebant ad artem.

Et certe, quid ni pertineant molles et *fracti soni* ad musicum certamen, quod Tacitus vocat hic, *accitam lasciviam*, et *studia externa;* et quæ ludis faventes infra appellant, 'aures studiis honestis et voluptatibus concessis impartire?' Et hoc certe studium ars fuit talis voluptatis aurium et sonorum ac cantuum hoc loco. Utrumque habent *soni*, ut fracti sint, et ad artem pertineant: et talibus sonis eruditæ aures, ut oculi suo modo pictis coloribus periti.

An justitiam augurii] Sunt, qui tria hic distinguant, nempe *jus augurii, decurias equitum*, et *judicandi munus*. Et forte aliquid obiter innuit Tacitus de jure pontificio, et de potestate, qua censor legendis equitum decuriis fungebatur. Et simul de judicandi munere in genere. Et circa hæc tria occupati magistratus.

Justitiam augurii] Puto repetendum et continuandum sensum ex antecedentibus his, ut *proceres specie orationum, &c.* Quasi diceret; an Romani proceres tales pugnas pro militia et armis nunc meditabuntur? an proceres illi *jus etiam augurii* melius exercebunt? an et ipsæ decuriæ *equitum egregium judicandi munus* explebunt prudentius, *si fractos sonos, &c.*

Itaque lego, *an jus etiam augurii.* Et τὸ *etiam* emanat ex præcedentibus, an proceres eas pugnas theatrales meditabuntur? *an jus etiam augurii* melius exercebunt illi? Non prorsus improbo lectionem aut sensum Pichenæ: sed tamen *Augustani* illi *equites* Neronis, an instituti ad judicandum? immo instituti, ut dies noctesque apud theatrum plausibus personarent, formamque principis vocemque Deum vocabulis appellarent; ceteramque lasciviam simul cum imperatore saltatore et citharœdo exercerent.

At potuerunt destinari olim et asciri tandem aliquando in decurias, et inter judices 'egregium judicandi munus explere.'

Certe nihil de ea re cogitavit Nero, cum eos institueret, nec Tacitus ipse hoc loco: et nimis distat lectio hæc a veteribus Mss. et propius instandum hærendumque textui, veteri præcipue, cum sensum commodum aliquem elicere fas est.

Potius est, ut quodcumque jus ibi, et quemcumque judicem obiter attigerit Tacitus; nam infra: 'nec cuiquam judici grave,' &c.

Et hisce verbis refellit Tacitus ipse interpretem, qui affirmat, hic lacessere Tacitum voluisse tantum decu-

NOTÆ

rias, seu judices; *de solis judicibus*, inquit Gronovius, hic *excusat Tac. quia de solis judicibus mota erat invidia.*

Supponit ibi Interpres, quod falsum est, *motam esse invidiam solis judicibus;* nam invidia illa cadit in omnes omnino proceres, in viros ipsos militares; *proceres Rom.* inquit Tacitus, *specie orationum et carminum, scena polluantur, &c.* Etiam in pontifices et augures. *An justitiam, seu jus etiam augurii, &c.* Et in ipsos judices, *et decurias equitum egregium judicandi, &c.* Et infra, cum repetit Tacitus, 'nec cuiquam judici grave, aures studiis honestis, &c. impartire,' comprehendit quoscumque judices, ipsos nempe pontifices, augures, ac sacerdotes juris divini peritos, et etiam alios quoscumque judices humani juris scientes exercentesque.

Nec est quod in verbis istis Taciti quid tibi displiceat: *An jus etiam augurii et decurias, &c. expleturos;* sic disparata quædam nomina refert sæpe Tacitus, ad idem verbum; ut hic ad *expleturos.*

Certe non diceret Tacitus seorsim, *jus augurii expleturos*, sed cum aliud addatur, nempe *judicandi munus*, pro suo genio refert verbum illud, *expleturos*, ad utrumque, nempe et ad *jus augurii* et ad *judicandi munus:* nec abs re, ut sic parcat verbis et σεμνῶς scribat: quam facultatem miratur laudatque in Tacito Plinius nepos.

An justitiam augurii] Alii aliter reponunt hoc loco; attamen vetus lectio forte melior et certior, quam id quod divinant aut reponunt hariolando: si quid mutandum, repone, *an jus etiam augurii.*

Certe apud Romanos fuit jus divinum, et jus humanum. Utriusque mentionem fecit hoc loco Tacitus breviter ut solet: jus divinum et jus augurii idem est; hoc jus callebant pontifices et augures. Jus humanum discebant judices, seu decuriæ equitum. Nisi forte scripserat Tacitus, *An justius etiam augures et decurias equitum, &c.* Quicquid sit de verbis, habemus hunc sensum:

An justius etiam pontifices, et augures, et decurias equitum, suum quemque officium exercituros, et *egregium judicandi munus expleturos, si fractos sonos et dulcedinem vocum perite audissent?*

Τὸ *etiam*, satis congruit: nam post viros militares incusatos his verbis; *eusque pugnas pro militia et armis meditentur?* arguit etiam judices utriusque juris consultos. Nempe pontifices ac decurias equitum.

Quod clare patet ex his, quæ addit infra: 'nec cuiquam judici grave, aures studiis honestis et voluptatibus concessis impartire.'

Nec *cuiquam judici*, quasi diceret, Judex quicumque sit, sive juris divini sive juris humani vindex, potest illos sonos et concentus vocum audire innocenter et impollutis auribus, moribusque: *honesta* quippe hæc *studia* sunt, et *concessæ voluptates.*

Justitiam augurii] Forte *justitiam augeri*, neque puto, ibi agitur de *jure augurii.* Neque, *Augustani equites* instituti ad judicandum, sed ut dies ac noctes plausibus personarent apud theatrum, formamque principis, *vocemque Deum vocabulis* appellarent; ad ludicras artes apti illi, non ad judicandi munus; et id nimis distat a litera Taciti: at cum legitur, *justitiam augeri*, eædem ferme sunt literæ, eundemque sensum facit, cui uni infra respondet Tacitus: 'Nec cuiquam judici grave, aures studiis honestis, et voluptatibus concessis impartire.' Unde colligo unam forte hanc rem attigisse, *justitiam* nempe, seu *judicandi munus;* quod hic unum et idem

gium judicandi munus expleturos, si fractos sonos et dulcedinem vocum perite audissent?[x] Noctes quoque dedecori adjectas, ne quod tempus pudori relinquatur, sed, cœtu promiscuo, quod perditissimus quisque per diem concupiverit, per tenebras audeat.'

21. Pluribus[y] ipsa licentia placebat, ac tamen[1] honesta nomina prætendebant: 'Majores quoque non abhorruisse spectaculorum oblectamentis,[2] pro fortuna, quæ tum erat; eoque a Tuscis[3] [z] accitos histriones, a Thuriis[4] [a] equorum

equitum, eximiam judicandi curam obituros, si scite et erudite audissent molles sonos, et vocum illecebras? Noctes etiam flagitio adjunctas, ne qua pars temporis modestiæ concedatur, sed, in turba promiscua, quod profligatissimus quisque per diem appetierit, per noctem occupet, invadatque.

Sed *pluribus ipsa lascivia arridebat, et tamen speciosa vocabula prætexebant:* Veteres etiam non aversatos esse voluptates spectaculorum, pro opibus quæ tum erant; ideoque ex Etruria accersitos histriones, a Thuriis equorum de-

1 Editio princeps, *attamen*.—2 Mss. Farnes. et Corb. *oblectamenta;* quod probabat Lipsius. *Brotier.* Edd. omnes ablativum habent, *Ernest.*—3 *Thuscis* Gronov. et alibi.—4 Ms. Corb. *Tyriis.*—5 Ita Mss. Guelf. Corb. et editio princeps

NOTÆ

est. Nisi forte sit leg. *An justius etiam augures*, ut ibi duo genera juris comprehendat.

[x] *Perite audissent*] Est eruditio in oculis, est in auribus saltatorum et ludionum. Prima peritia in auditu, ab auditu transit ad manus, ad pedes, et reliquum denique corpus: et qui perite audire nescit, parum delectatur musicis, et parum apte respondet aut plaudit.

Hinc dormitabat rusticus ad hæc Vespasianus, et ideo citharœdi Cæsaris contubernio prohibitus est: tubæ sonore melius excitabatur dux ille fortissimus, qui, majore fato, rebus fessis succurrere tandem meruit.

[y] *Pluribus*] Major numerus eorum fuit, quibus licentia Græca placuit: et pro partibus suis censent illi quæ sequuntur.

[z] *Tuscis*] Vide l. XI. c. 14.

A Tuscis accitos histriones] Nisi Tacitum sui oblitum velis, aut hic, *ab Oscis*, legendum est, aut supra IV. 15. *Thuscum quondam ludicrum.* Sed potius inclinem, ut hunc locum corruptum dicam, cum histriones aliis quoque auctoribus *Oscum* spectaculum dicantur, ut Ciceroni epist. fam. VII. 1. 'Non enim te puto Græcos aut Oscos ludos desiderasse.'

Strabo lib. V. *Osco* sermone mimos agitatos fuisse scribit, cum gens ipsa defecisset. Hinc Atellanæ etiam fabellæ dictæ sunt; quod genus ludorum *ab Oscis* inventum prodit Livius VII. 2. et Valerius Max. II. 4. qui tamen turbat, dum histriones Etruria accitos diserte affirmat.

Sed videndum, num ita possit conciliari reliquis, ut dicamus, non primum initium ludorum eorum respexisse, sed instaurationem.

Nam ut narrat Cluvius Rufus apud Plutarch. in quæst. Rom. 107. C.

certamina: et, possessa Achaia[b] Asiaque,[c] ludos curatius[5] editos: nec[6] quenquam Romæ, honesto loco ortum, ad theatrales artes degeneravisse, ducentis jam annis[d] a L. Mummii[7] [e] triumpho, qui primus id genus[f] spectaculi in urbe

cursiones; et occupata Achaia Asiaque, spectacula impensius celebrata *fuisse*: nec quenquam *hactenus* in urbe, honesta stirpe procreatum, descivisse ad scenicas artes, *licet* elapsis jam ducentis annis a triumpho L. Mummii, qui primus hujuscemodi ludos Romæ exhibuerit. Sed etiam provisum *esse* mi-

ac recentiores. Male Puteolanus, *accuratius*. Brotier.—6 *neque* Brotier. et Homer. e vet. Codd.—7 Sic Gronovius et Ryckius cum Brotiero et Homero,

NOTÆ

Sulpicio et L. Stolone Coss. pestem Romæ grassatam, omnes ad unum scenæ ministros exstinxisse, itaque alios requirentibus, advenisse ex Etruria multos bonosque ejus rei artifices.

Unde apparet, id ludicrum ante etiam Romæ fuisse, quanquam nomine histrionum nondum recepto; cujus diversam originem iidem scriptores citatis locis annotarunt, et Livius indicato capite; qui tamen iis Coss. rem eam novam fuisse tradit, ut ita satis hæc obscura sint. *Freinsh.*

[a] *Thuriis*] Thurii, vel Sibaris, urbs Brutii provinciæ ad orientem, in Italia: hodie *Sibari*, urbs in ruinis jacens, inter amnes *Sibari* et *Crate* in Calabria citeriore, provincia regni Neapolitani. *Tillemon.*

A Thuriis equorum certamina] Atqui Livius l. I. etiam *equos* a Tuscis derivat: 'Ludicrum fuit, equi pugilesque, ex Etruria maxime acciti.' Et cum equorum certamina antiquissima Romæ sint, vix videntur ea petiisse tam longinque. Magna Græcia certe et illa ora, in qua Thurii, non tam pernota tunc Romanis.

Quæ tamen frons mea a Tacito dissentientis? Thurii vicini Tarentinis, ab iisque eversi, ut Strabo narrat: quorum olim Sybaris oppidum celebre deliciis. Ab Augusto colonia illuc deducta, Copiæ. *Lipsius.*

[b] *Achaia*] Vide l. I. c. 76. *Tillemon.*

[c] *Asiaque*] Asia minor, quæ proprie *Asia* dicitur, pars est occidentalis Asiæ minoris peninsulæ, et ad mare Ægæum: hodie pars magna præfecturæ Natoliæ, vulgo dicimus *Beglerbeglie, ou gouvernement de Natolie* ad Archipelagum, in Natolia peninsula et regione imperii Turcici Asiatici. *Tillemon.*

[d] *Ducentis jam annis*] Et paulo pluribus; quoniam triumphavit de Achæis et Corinthiis Mummius anno urbis 608. *Lipsius.*

[e] *L. Mummii*] De quo Plin. XXXIII. 3. 'Corinthum evertit, Corinthia vasa Romam intulit, ad tabulas pictas Romanos inclinavit, signis urbem replevit, et post tot gesta unicæ filiæ dotem non reliquit.'

Et l. XXXIV. 7. 'Mummius devicta Achaia replevit urbem: ipse excessit, non relicturus filiæ dotem. Cur enim non cum excusatione ponatur?' Sic et Strabo: 'Mummius animi magnitudine magis excelsus, quam studio artis pictoriæ et plastices, facile, rogantibus amicis, et tabulas et signa largiebatur.'

[f] *Qui primus id genus*] Quod genus? *gymnicone?* inclinabam: sed primus

præbuerit. Sed et consultum parcimoniæ, quod perpetua sedes theatro locata sit, potius quam immenso sumtu singulos per annos consurgeret ac strueretur.[8] Nec perinde Magistratus rem familiarem exhausturos, aut populo[g] efflagitandi Græca certamina[h] a Magistratibus causam fore,[i] cum eo sumtu Resp. fungatur: oratorum ac vatum victorias incitamentum ingeniis allaturas: nec cuiquam judici grave,

nori impensæ, quod stabilis sedes scenæ assignata sit, potius quam immodico sumtu quotannis erigeretur et statueretur. Nec magistratus suas opes perinde absumturos, nec etiam plebi rationem fore expostulandi Græca spectacula a magistratibus, cum eam impensam Resp. sustineat. Victorias oratorum et poëtarum ingeniis incitamentum præbituras; nec alli judici moles-

Flor. Cod. et Capitolinos Lapides secuti.—8 *Ac strueretur*, scioli alicujus librarii glossema est, Cornelianæ brevitati non modo contrarium, sed omnino frigidum. Laboranti sensui succurritur levi mutatione, qua pro *strueretur*

NOTÆ

athletas dedisse legitur in ædilitate Æmilius Scaurus, multis post annis. Potes igitur capere ludos *Græcos*. Nam antea noti tantum *Osci* et *Latini*.

Cicero ad Marium lib. VII. 'Non enim puto, te Græcos aut Oscos ludos desiderasse: præsertim cum Oscos vel in senatu spectare possis; Græcos vero ita non amas, ut nec ad villam tuam via Græca ire soleas.'

Hos triplices ludos sane Tranquillus in Julio intelligit, c. 39. 'Ludos regionatim urbe tota dedit, et quidem per omnium linguarum histriones.' Et August. c. 43. 'Ludos fecit nonnunquam vicatim, ac pluribus scenis, per omnium linguarum histriones.' *Lipsius.*

[g] *Aut populo*] Minus importune talia efflagitaret populus, cum sciret, ea edi celebrarique sumtu ærarii, seu ipsius populi Romani.

[h] *Efflagitandi Græca certamina*] Certaminis vox ad gymnasium spectare potius videtur, quam ad scenam. Sed et in scena ipsa certamen quoddam victoriæ. *Lipsius.*

Efflagitandi Græca certamina] Nihil, ut opinor, prohibet, quo minus, *Græci certaminis* appellatione, gymnicos æque ut musicos ludos designatos esse interpretemur: præsertim cum ante Neronis tempora, vigente adhuc republica, datos sæpius athletas constet; non quidem quotannis, sed velut extra ordinem, in urbe Roma.

Quin et apud Ciceronem ad Marium, *Græcorum ludorum* nomine, propius vero est, ut non musici, sed gymnici exponi debeant; quicquid eruditissimus Lipsius in contrarium sentiat. *P. Faber.*

[i] *Causam fore*] Causa, cur non efflagitarent Græca spectacula, fuerit, quia eo sumtu defungebatur Respub. sumta ex ærario pecunia, cui parcere debuit populus, tanquam suo patrimonio, non autem sic pepercisset pecuniæ privatorum; qui suo sumtu tales ludos celebrarent. Vel semel celebratis publice talibus ludis, et Reipublicæ sumtu, his contentus populus, non ultra flagitasset ludos a privatis.

aures studiis honestis et voluptatibus concessis impartire. Lætitiæ magis quam lasciviæ dari paucas totius[9] quinquennii noctes, quibus, tanta luce ignium, nihil illicitum occultari queat.' Sane nullo insigni dehonestamento id spectaculum transiit. Ac ne modica[10 j] quidem studia plebis[k] exarsere, quia, redditi quanquam scenæ, Pantomimi certaminibus sacris[l] prohibebantur. Eloquentiæ[n] primas[11] nemo tulit, sed, 'victorem esse Cæsarem,' pronuntiatum. Græci[12]

tum, præbere aures egregiis artibus, et licitis oblectamentis. Impendi aliquot noctes totius quinquennii gaudio magis, quam petulantiæ, quibus, tanto in splendore luminum, nihil inhonestum obtegi possit. *Certe nullo notabili dedecore id ludicrum transactum est. Ac ne leves quidem contentiones populi erupere, quia licet restituti theatro Pantomimi*, tamen *ludis sacris arcebantur. Facundiæ lauream nemo reportavit, sed* vicisse principem *judicatum* est. *Græca*

legitur *destrueretur*. Brotier.—9 Bene Lipsius, *totius*. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et editionibus veteribus, *potius*. Brotier.—10 Non audiendus Gronovius, qui emendat, *ne immodica quidem*. Mallet Ernestus, *ne solita quidem*. Brotier. —11 Sic bene Mss. Flor. Farnes. editio princeps et recentiores. In Mss. Bodl. Jes. et Puteolanus, *primas partes*. In Ms. Corb. *primitias*.—12 Ita dederunt Beroaldus, Rhenanus, Lipsius, alii. Ms. Flor. *Græci amictus quo per*: unde Pichena facit, *quomodo*; quod a Berneggero temere in contextum

NOTÆ

[j] *Modica*] Alii velint *immodica*. Sed innuit Tacitus, nec modica studia plebis fuisse, id est, nullo modo fautores exarsisse, quia nempe Pantomimi sacris illis ludis amoti, qui soli factiones theatrales incitabant.

[k] *Studia plebis*] Nempe erga histriones. Nam quisque suas partes fovebat, puto, ut victoriam his vel illis attribuerent pro libidine: et adeo exardebant illa studia, ut aliquando occiderentur e plebe multi, et etiam e militibus et centurionibus; ita ut ipsi senatores domos Pantomimorum celebrarent, egredientes eos in publicum equites Romani cingerent.

Eo usque theatralis lascivia et licentia invaluerat. Eo usque priorum Cæsarum provecta æmulatio, ut cives occiderent, si qui Prasinis, aut Venetis illusissent, vel obtrectassent, quasi ideo majestatis vel impietatis reos; testis Suetonius.

[l] *Pantomimi certaminibus sacris*] Certamina sacra, sive ἱεροὺς ἀγῶνας, ὧν τὰ ἆθλα ἐν στεφάνῳ μόνῳ· id est, *Græca certamina, quorum præmia posita erant in sola corona*, definit Pollux, l. III. Tale hoc Neapolitanum, quod et ἱερὸς ἀγὼν a Strabone dicitur. *Lipsius.*

Certaminibus sacris] Et idcirco prohibiti Pantomimi illo quinquennali spectaculo, quod nunc celebrat Nero ad morem Græci certaminis; quia sacrum illud ludicrum, quemadmodum Græci ludi, qui sacri Jovi, Herculi, Neptuno, vel Apollini.

[n] *Eloquentiæ*] Suet. Ner. 12. 'Magistros toti certamini præposuit consulares sorte, sede prætorum; deinde in Orchestram senatumque descendit, et orationis quidem carminisque Latini coronam, de qua honestissimus quisque contenderat, ipsorum consensu concessam sibi recepit.'

amictus,[o] quis per eos dies plerique incesserant,[13 p] tum exoleverant.[14 q]

vestes, quas iis diebus plerique induerant, tum abjectæ et omissæ sunt.

receptum. Nam et in Ms. meo, *quo* legitur, non *quomodo*. Sed vetus lectio, revocata a J. F. Gronovio, procul dubio vera est. *Ryckius*. Et sic optime Puteolanus et recentiores. In Mss. corrupte, *Græciam ictus*, vel *ictam;* vel *jactus*, ut in editione principe. *Brotier*. Gronovius et Ryckius cum Brotiero habent *quos per eos dies*.—In editione principe, *quo;* unde in quibusdam editionibus emendatum, *quomodo*. Bene Puteolanus, *quos*. Nempe plerique Græcos amictus, fluxos mollesque, a more Romano alienos, dicteriis incesserant. Frustra tentat Groslotius, *queis*, ut sensus sit, *quibus induti fuerant*. Idem. Bipont. præferunt *quis* pro *quibus*. Mihi quoque magis hæc lectio arridet. *Oberl.*—13 Gronovius *incessirant* præfert.—14 Budensis *exoluerant*.

NOTÆ

[o] *Græci amictus*] Libri leviter aberrant. Nam Farnes. *Ciratiam jactam quo*. Vatican. *Græciam jactus ta quo*. Dixi, aberrant; nam vera lectio hæc: *Græci etiam amictus, quis per eos dies p. incesserant;* vel *quos p. e. d. p. ingesserant*. Græcanicum scilicet hoc certamen fuit, et ideo amiciebantur plerique ad morem Græcum, palliati crepidatique.

Hæsi olim; sed expedivit me plane Dio, l. LX. de hoc ipso spectaculo, Neapoli: 'Deinde et Neapoli plane privatum se gessit. Nam cum in aliis, et ipse et qui cum eo erant, Græcorum ritu vixerunt, tum etiam in musico spectaculo pallium et soleas induit, et in Gymnico agone vestem purpuream et auream coronam accepit.'

Et simile quid in Commodo tradit, quotiens theatrum ingrederetur, solitum sumere, 'Chlamydem purpuream more Græco et coronam ex lapillis Indicis et ex auro solidam factam.'

Ex his facile intelligo restituoque Suetonii locum Domitiani cap. 4. 'Certabant etiam et prosa oratione Græce Latineque, ac præter citharœdos chorocitharistæ quoque et psilocitharistæ. In stadio vero cursu etiam virginum certamini præsedit crepidatus purpureaque amictus toga Græcanica, capite gestans coronam auream.' Corrigo et distinguo: *et psilocitharistæ: in stadio vero cursu etiam virgines. Certamini præsedit*, &c.

Vera lectio, vera mens: Certasse præter citharœdos, etiam chorocitharistas, et in stadio, certamine cursus, etiam virgines. At certamini toti quinquennali præsedisse Domitianum ritu Græco, purpurea toga et corona ornatum.

Dixit enim togam: mallem chlamydem, ut idem scriptor Neronis c. 25. reditum in urbem describens habitu Græcanico: 'in veste purpurea, distinctaque stellis aureis chlamyde:' ubi, *veste*, glossematium puto, deleoque.

Item Dio supra, et Capitolinus in Pertinace: 'Purpureasque chlamydes Græcanicas.' *Lipsius*. Frustra τὸ *etiam* addit.

Græci amictus] Iis diebus propter ludos Græcos, multi civium, Romana toga deposita, Græcos amictus induere; et tum communes fuerant illæ vestes pravitate et libidine ingenii humani ad extraneos mores delabi, novaque vetustis præferre: et probaverim quod affertur ex Flor. cod. ut

22. Inter quæ et[1] sidus cometes[r] effulsit: de quo vulgi opinio est, tanquam mutationem Regnis[2] [s]portendat. Igitur,

Inter quæ et cometa sidus emicuit, de quo plebis opinio est, quasi præsagiat mutationem Imperatoris. Itaque veluti jam deturbato Nerone, sciscitabantur, quisnam

1 Sic Ms. Reg. editio princeps et recentiores. Puteolanus omisit, *et*. —2 Perperam in Mss. et editis libris, *regis*. Emendandum, *regnis*, optime monuit Cl. Bentleius in notis ad Lucanum, I. 529. *Brotier*.—3 Sic Ernestus

NOTÆ

sit, *quo modo per eos dies plerique incesserant: quo modo*, id est, quo ritu, qui scil. vestes et calceos comprehendit; nam Græculi non solum chlamydati, sed etiam soleati incessere.

[p] *Incesserant*] Scribo, *incessirant;* quos, inquit, per eos dies toga posita gestatos plerique arguebant, jam vulgares tum erant, et sero reprehendebantur. *Gronovius*.

Incesserant] Capiunt, quasi plerique illos amictus conviciis incessissent. At quis putet reprehensas vestes Græcorum, quibus diebus ludi Græci Græco ritu et lascivia pari celebrabantur? forte melius, *quis plerique, &c. incesserant*.

[q] *Exoleverant*] Explicant, *vulgares factos esse:* sed potius aboliti, et in usu esse desierant tales amictus. Cur enim diceret, *quos plerique per eos dies incesserant;* quod idem est hic, ac induerant.

Igitur sequenti tempore, *incessere* seu induere illos amictus desierant: *tum*, id est, finitis ludis, et cum Agonothetæ, seu arbitri ludorum, jam præmia victoribus distribuissent.

Tum exoleverant] Vertunt, contemtos, spretos: at nihil inhonestum fuit per illos dies, seu per illos ludos; quibus transactis, etiam abjectæ vestes Græcorum, quæ Romanis alioqui turpes fuissent.

Exoleverant] Omissæ erant hæ vestes ut Romanæ induerentur rursus, pro more *togatæ gentis*.

[r] *Cometes*] Seneca Nat. quæst. 7. 'Sex mensibus hic, quem nos Neronis lætissimo principatu vidimus, spectandum se præbuit in diversum illi Claudiano circumactus. Nam sub Claudio visus etiam cometes. Ille enim a septentrione in verticem surgens, orientem petiit semper obscurior. Hic ab eadem parte cœpit, sed in occidentem tendens, ad meridiem flexit. Et ibi se subduxit oculis,' &c. 'Nec est quod putemus eundem visum esse sub Claudio, quem sub Augusto vidimus. Nec hunc, qui sub Nerone Cæsare apparuit, et cometis detraxit infamiam, (quia nihil minabatur,) illi similem fuisse, qui post necem D. Julii, ludis Veneris Genitricis, circa undecimam horam diei emersit.'

Hic haud dubie intelligit Seneca primos annos imperii Neronis, nempe priusquam in libidines et cædes erumperet. Nec tamen ut Seneca, adulatur Plinius: 'Cometas,' inquit, 'Græci vocant, nostri crinitas, (stellas,) horrentes crine sanguineo, et comarum modo, in vertice hispidas. Terrificum magna ex parte sidus, ac non leviter piatum, ut civili motu, Octavio consule, iterumque Pompeii et Cæsaris bello. In nostro ævo circa veneficium, quo Claudius Cæsar imperium reliquit Domitio Neroni, ac deinde principatu ejus, assiduum prope ac sævum.'

[s] *Mutationem Regnis*] Suet. Claud.

quasi jam depulso Nerone, quisnam deligeretur, anquirebant:[3] et omnium ore Rubellius Plautus celebrabatur,[4] cui nobilitas, per matrem,[t] ex Julia familia. Ipse placita majorum colebat, habitu severo, casta et secreta domo, quanto-

rerum potiretur: et cunctorum voce ac fama extollebatur Rubellius Plautus, cui claritudo per matrem ex Julia gente. Ipse mores antiquos æmulabatur, vultu et ornatu gravis, sancta et secreta familia, et quanto formidine secretior ipse, *tanto*

e Ms. Flor. In Mss. Reg. Agr. et editione principe, *perquirebant.* Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *inquirebant.* Brotier.—4 Ita Muretus et recen-

NOTÆ

46. 'Præsagia mortis ejus præcipua fuerunt: exortus crinitæ stellæ, quam cometem vocant.' Et Ner. 36. 'Stella crinita, quæ summis potestatibus exitium portendere vulgo putatur, per continuas noctes oriri cœperat. Anxius ea re, ut ex Babilo astrologo didicit, solere reges talia ostenta cæde aliqua illustri expiare, atque a semet in capita procerum depellere, nobilissimo cuique exitium destinavit.'

Et Claud. 29. ubi de tabulis dotis Messallinæ cum Silio, quas ipse consignavit: 'Inductus quasi de industria simularentur, ad avertendum transferendumque periculum quod imminere ipsi per quædam ostenta portenderetur.'

At ex Plinio idem cometes qui circa finem Claudii visus, idem toto principatu Neronis fulsit; nec tamen tunc Nero in capita procerum depulit. Certe postea prorupit in cædes, nempe sublata matre, occiso Britannico, et exstinctis Burrho et Seneca, quos reverebatur, admotoque sibi Tigellino, qui metus ejus rimari cœpit.

Et hæ sunt fabulæ in vulgus fictæ, et sparsæ sine certo auctore, quas summa gravitate judicii perpetuo spernit Tacitus, aut dubitando tradit.

Non igitur, ut talia ostenta depelleret Nero, occidit proceres, sed ut Suetonius scribit, 'duabus conjurationibus pervulgatis, quarum prior majorque Pisoniana Romæ:' posterior Umiciana, 'Beneventi conflata atque detecta est.'

Sprevit et Tacitus alteram illam fabulam de tabulis dotis Messallinæ, consignatis a Claudio, ut ostenta averteret transferretque.

Nec tamen hanc superstitionem demas etiam nunc animis mortalium, et ipsorum principum. Et nuper accepimus imperatorem Indorum, quem vulgo Magnum Mogolium vocant, expiasse tale sideris ostentum precibus jejuniisque continuis, ut tali abstinentia mala noxii cometæ prodigia a capite suo averteret; qui potius timere debuit parricidia in fratres perpetrata et in ipsum patrem, quem tum etiam in arce captivum retinebat.

[t] *Per matrem*] Nempe Juliam, filiam Drusi, qui Tiberii filius, et Livillæ, quæ soror Germanici. Hæc Julia primo nupserat Neroni, vetustissimo liberorum Germanici; postea denupsit in domum Rubellii Blandi.

Hinc nobilitas istius Plauti, qui celebratur hic. Drusus filius Tiberii et Vipsaniæ, Livilla, mater istius Juliæ, filia fuit Drusi majoris et Antoniæ: Antonia genita ex M. Antonio et Octavia quæ soror Augusti.

que metu occultior, tanto plus famæ adeptus. Auxit rumorem pari vanitate orta interpretatio fulguris. Nam, quia discumbentis Neronis apud Simbruina stagna,[5] cui[6] *Sublaqueum* nomen est,[a] ictæ[7] dapes, mensaque disjecta erat, id-

plus existimationis assecutus erat. *Simili vanitate vulgata explicatio fulminis famam hanc intendit. Nam quia cœlo tactæ epulæ, subversaque erat mensa Neronis concivantis apud Simbruinos lacus, cui* Sublaqueum *nomen est, et id contigerat*

tiores. In veteribus editionibus, *celebratur*. J. Gronovius e Ms. Flor. edidit, *celebratus*.—5 Addubito, num vox Tacito desit, legendumque: *villa, cui Sublaqueum nomen*. Gronov. Gronovii correctio probatur Ryckio. Et est sane usitata ista ratio nostro, et Livio in primis. Sed tamen nulla necessitas sic loquendi; et, ut recte monet J. Gronovius, relativo noster non minus sæpe utitur. Ipse intelligit *stagno:* non male. Immo cur non *loco*, quod non raro per ellipsin abest? Vir doctus in ed. Gryph. correxerat *quis*. De Simbruinis collibus v. ad xi. 13. *Stagna* sunt tres lacus Plinio memorati. *Ernest.* Ryckius supplet *loco, cui*.—6 Boxh. pro *cui* vult *quibus*.—7 *Jactæ* Ms. Guelf.

NOTÆ

[a] *Apud Simbruina stagna,* * *cui Sublaqueum nomen est*] Omnes Taciti codices hic depravati sunt. Interim nihil mihi deesse videtur. Tolle asteriscum et lege, *quibus*, sive ut in Mss. legitur, *cujus Sublaqueum nomen est*.

Postremam syllabam τοῦ *cui*, invenire est in prima sequentis vocis, *Sublaqueum*.

Sententia est; Discubuisse Neronem ad Simbruina stagna, ubi illis Sublaquei factum est cognomentum, ob tres lacus, quos amœnitate nobiles Anio defert in Tiberim. Auctor est Plinius l. iii. *Boxhornius*.

Apud Simbruina stagna] Lipsius velit, *villa, cui Sublaqueum nomen est;* sed Tacitus villam non nominat, contentus designasse locum, quo tum diverterat princeps.

Locus ille vocabatur *Sublaqueum* propter stagna, seu lacus circumpositos subjectosque. Forte *loco*, seu *prædio cui, &c.* suppleri possit, saltem per mentem: vel quid simile. Suspicor a Tacito fuisse: *discumbentis Neronis apud Simbruina stagna (loco Sublaqueum nomen est) ictæ dapes:* ut histor. l. iv. 'Nec ausi ad hostem pergere, (loco Gelduba nomen est,) castra fecere.'

Sic et restituendum apud Florum l. iii. 3. 'Prioresque Theutonos sub ipsis Alpium radicibus assecutus, (locum Aquas Sextias vocant,) quo, fidem numinum! prælio oppressit?' *Gronovius.*

Simbruina] Supra l. xi. c. 13.

Sublaqueum nomen est] Plinius l. iii. 'Anio lacus tres amœnitate nobiles, qui nomen dedere Sublaceo,' (ita enim potius scribendum, quia a lacu) 'defert in Tiberim.' Addubito num vox Tacito desit, legendumque: *villa cui Sublaceum nomen*.

Certe Neronis villa Sublacensis Frontino de Aquæduct. cognita. Aimoinus l. ii. c. 16. 'Benedictus pater in loco qui Sublacus dicitur, qui ab urbe Roma xl. millibus abest, effulsit.'

Philostratus l. iv. de vita Apollonii ad hanc rem addit, calicem Neronis, quem jam ori admoverat, fulmine excussum. *Lipsius.*

Cui Sublaceum] Puto tamen scribendum esse, *Sublaqueum:* nam sic pronuntiatum a populo, et pronunti-

que finibus Tiburtum[v] acciderat, unde paterna Plauto origo, hunc[8] illum numine Deum destinari credebant: fovebantque multi, quibus, nova et ancipitia præcolere, avida et plerumque fallax ambitio est. Ergo permotus iis[9] Nero, componit ad Plautum literas,[w] 'consuleret quieti urbis,[10] seque prave[11]

in regione Tiburtina, unde Plauto paternum genus erat, *putabant, hunc illum designari tali Deorum ostento: et colebant* eum *plurimi, quibus nova et periculosa* officiis ac favore *prævertere avida et præceps ac sæpe exitiosa ambitio est. Itaque concitus his Cæsar, scribit epistolam ad Plautum*, ut prospiceret *sibi et* quieti urbis, seque auferret *ipse* malam de se famam spargentibus: esse illi in Asia

—8 Groslotius, Rhenanus, Grotius emendabant, *hinc illum*. Et certe hæc emendatio legentium omnium menti occurrit. Non tamen absurdum dixerim, *hunc illum*; idque defendunt Gronovius et Ernestus. *Brotier*.—9 Sic Puteolanus et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. Corb. et editione principe, *his*.—10 Ita Pichena e Ms. Flor. in quo scriptum, *consuleret quieturbis*. Vulgo in Mss. *consuleret sibi et turbis*, unde tentaverat Lipsius, *sibi et Urbi*.

NOTÆ

ationem sequitur scriptura, non etymon. Pronuntiabant *lacus*, quasi *laqus*, et hinc nomen *Sublaqueum*; quia sic pronuntiavere, forte et scripsere.

Et nomina præcipue pendent ex usu, et consensu populorum, qui libitum sequuntur, non originem, aut grammaticæ leges.

Cui Sublaqueum nomen est] Illa regio, aut pars regionis, teste Plinio, ex his lacubus appellata *Sublaqueum*. Sicque *lacus* hi vocabantur *Simbruini*, et regio hæc *Sublaqueum*; ita tamen ut nomen regionis etiam rursus ipsis *stagnis* tribueretur: et hinc Tacitus dixit *apud Simbruina stagna, cui* regioni vel quibus *stagnis* nomen est *Sublaqueum*; nam potuit ad alterutrum referre prænomen, nempe vel ad *stagna*, vel ad *Sublaqueum*.

Et sic *τὸ Simbruina* licet generale stagnorum nomen fuerit, tamen nihilominus nomen hujus regionis, nempe *Sublaqueum*, quamvis speciale, denominare potuit simul et lacus, et regionem ipsam totam.

Sublaqueum] De quo Plin. l. III. 5. 'At ex alia parte Anio in monte Thebanorum ortus, lacus tres amœnitate nobiles, qui nomen dedere Sublaqueo, defert in Tiberim.' Nomen est loci lacubus illis subjecti, a lacu vicino fictum; nempe, stagnis Simbruinis. Hinc et villa *Sublacensis* dicta.

Sublaqueum] Oppidum Æquorum populorum in Samnio regione Italiæ: hodie *Subjaco*, oppidum Campaniæ Romanæ versus fluvium *Teverone*, in statu Ecclesiastico. *Tillemonius*.

[v] *Tiburtum*] Sic l. VI. 27. 'Tot luctibus funesta civitate, pars mœroris fuit, quod Julia Drusi filia, quondam Neronis uxor denupsit in domum Rubellii Blandi, cujus avum Tiburtem equitem Rom. plerique meminerant.'

Tiburtum] Supra l. VI. c. 27.

[w] *Componit ad Plautum literas*] Tum aberat Nero, et Plautus in urbe versabatur. Mittit illi Nero literas, ut quieti urbis consuleret, nempe se procul in Asiam recipiendo. Et licet uterque Romæ fuisset, tamen potuit etiam princeps componere epistolas ad præsentem in civitate Plautum.

Sic usurpavit Augustus, sic Tiberi-

diffamantibus[x] subtraheret: esse illi per Asiam avitos agros, in quibus tuta et inturbida juventa frueretur.' Ita illuc cum conjuge Antistia et paucis familiarium concessit. Iisdem[12] diebus nimia luxus cupido infamiam et periculum Neroni tulit, quia fontem aquæ Marciæ,[13 y] ad

prædia paterna, in quibus potiretur secura et quieta juventute. *Itaque huc se recepit cum uxore Antistia, et paucis amicorum. Eodem tempore nimia voluptatis cupido ignominiam et discrimen importavit principi, qui natando inierat fontem*

In Ms. Corb. et editione principe, *sibi e turbis.* Brotier.—11 Sic Puteolanus et recentiores. In Ms. Corb. et editione principe, *prava.*—12 *Isdem* Budensis. Ita frequenter.—13 Vera lectio: frustra turbant libri, qui partim, *aquæ marginæ*, partim *morgiæ* referunt. *Lipsius.* Hoc habet ed. pr. Sed inde a Puteol. vulgatum est in omnibus edd. In Ms. Guelf. a manu pr. *Marsiæ*, a sec.

NOTÆ

us, ut patet de Sejano apud Tacitum. Augustus etiam literis tempus et horam annotabat. Sic multæ res diligentius geruntur, nec plura dicuntur quam velis.

[x] *Seque prave diffamantibus*] 'Pessimum genus inimicorum laudantes,' inquit Tacitus. Non præcise obtrectabant Plauti gloriæ, immo volentem nolentem præcipitabant in gloriam; forte improbi et infensi per invidiam, boni amicique per amorem boni publici, sed simul omnes in exitium.

Sic Tacitus de Agricola: 'Poscebatur ore vulgi dux Agricola, &c. dum optimus quisque libertorum amore et fide, pessimi malignitate et livore pronum deterioribus principem exstimulabant. Sic Agricola simul suis virtutibus, simul vitiis aliorum in ipsam gloriam præceps agebatur.'

[y] *Fontem aquæ Marciæ*] Non injucundum forte studiosis rerum Romanarum fuerit, paucis de aqua Marcia disserere, quam clarissimam omnium aquarum Plinius ille l. XXXI. appellat.

Primus eam in urbe auspicatus Ancus Marcius Rex, postea Q. Marcius in urbem deduxit, rursusque restituit M. Agrippa. Frontinus scribit eam a Trajano in Aventinum deductam. *Lupanus.*

Aquæ Marciæ] De qua Plin. l. XXXI. 3. 'Clarissima aquarum omnium in toto orbe, frigoris salubritatisque palma, præconio urbis Marcia est, inter reliqua Deum munere urbi tributa, quæ vocabatur quondam Anteia: fons autem ipse Pironia, qui oritur in ultimis montibus Pelignorum, transitque Marsos, et Fucinum lacum, Romam non dubie petens: mox specu mersus in Tiburtina se aperit novem millia passuum fornicibus structis perductus. Primus eam in urbem ducere auspicatus est Ancus Marcius unus ex regibus. Postea Q. Marcius Rex in prætura; rursusque restituit M. Agrippa. Domitianus deduxit in suas thermas super portam Esquilinam.'

Marciæ] Aqua Marcia oritur in ultimis montibus Pelignorum populorum, transit per Marsos, Æquos, et Sabinos populos Samnii regionis; deinde fornicibus structis perducitur in urbem Romam, usque ad Castellum aquarum Marciæ, Juliæ et Tepulæ, in quinta regione urbis: hodie hæc

urbem deductæ,[n] nando incesserat:[14] videbaturque potus sacros,[z] et cærimoniam loci corpore loto[15] polluisse,[a] secutaque anceps valetudo[b] iram Deum affirmavit.[c]

aquá Marciæ Romam deductæ; putabaturque inquinasse toto corpore sacros latices et religionem loci violasse, *et quæ mox incidit adversa valetudo, vindictam Deorum demonstravit.*

Marsyæ. Ernest.—14 Heinsius e cod. Agric. corrigebat *incestarat.* V. ad Vellei. II. 78. Sed hic narrat Tacitus modo, quid fecerit, de polluta aqua statim sequitur. Recte igitur et a Ryckio hæc correctio rejicitur. *Idem.*—15 *Toto* Gronov. Ryck. Brotier. et Homer. et ita libri scripti et editi. Sed *loto* emendandum suadere videtur rerum series. Sic quoque placitum Lipsio, Heinsio, Grævio, Ernesto aliisque eruditis viris. *Brotier.* Recepi *loto* cum Bipont. *Oberl.*

NOTÆ

aqua effunditur in fluvium *Teverone*, extra mœnia Romæ modernæ et in Campania Romana; sed intra mœnia urbis nunc extant reliquiæ aqueductuum hujus aquæ, et vulgo ab Italis nuncupantur *vestigi de gli Acquedotti dell' Aqua Marcia:* suntque ad orientem Ecclesiæ et conventus sancti Eusebii, prope eandem Ecclesiam et viam, quæ a Romanis dicitur *Strada di Porta Maggiore.* Visuntur et nunc ruinæ Castelli Aquæ Marciæ, et vocantur *Trofei di Mario.* Hæc antiquitatis fragmenta sunt in regione *Monti* et in parte Orientali Romæ modernæ: ex Roma antiq. Nardini l. VIII. c. 4. p. 504. et l. IV. c. 2. p. 161. et Planis Romæ modernæ per G. de Rossi et Faldam. *Tillemon.*

[n] *Deductæ*] Non a Nerone, sed olim ab Anco Marcio fons deductus, mox a Q. Marcio Rege, dein restitutus ab Agrippa sub Augusto, qui vinum petenti populo respondit, satis consuluisse generum suum Agrippam, ne plebs sitiret, nempe deducendo aquas in urbem. Falliturque Interpres Gall. qui vertit, *aquam Martis.*

[z] *Potus sacros*] Sic Plin. l. VIII. ep. 8. de Clitumno fonte: 'Adjacet templum priscum et religiosum. Stat Clitumnus ipse amictus ornatusque prætexta, præsens numen, atque etiam fatidicum indicant sortes. Sparsa sunt circa sacella complura totidemque Dei: sua cuique veneratio, suum nomen, quibusdam vero etiam fontes. Nam præter illum quasi parentem ceterorum, sunt minores capite discreti, sed flamine miscentur, quod ponte transmittitur. Is terminus sacri profanique. In superiore parte navigare tantum, infra etiam natare concessum.' Religio orta ex natura rei, quia aqua *mire utilis*, teste Vitruv. præf. l. VIII. 'Qui sacerdotia gerunt, moribus Ægyptiorum, ostendunt omnes res ex liquoris potestate consistere. Itaque cum hydriam tegunt, quæ ad templum ædemque casta religione refertur, tunc in terra procumbentes, manibus ad cœlum sublatis, de inventione ejus gratias agunt divinæ benignitati.'

[a] *Corpore toto polluisse*] Immo, *corpore loto.* Fontes et capita aquarum priscis sacra, in iisque natare nefas. Plinius l. VIII. de Clitumno: 'Pons terminus sacri profanique: in superiori parte navigare tantum, infra etiam natare concessum.'

NOTÆ

Immo in quibusdam aquis navigare etiam vetitum. Idem libro eodem, de lacu Vadimonis: 'Nulla in hoc navis, (sacer enim est,) sed innatant insulæ,' &c.

Seneca ep. 41. de his cærimoniis: 'Magnorum fluminum capita veneramur; subita ex abdito vasti amnis eruptio aras habet: coluntur aquarum calentium fontes, et stagna quædam vel opacitas vel immensa altitudo sacravit.' *Lipsius.*

Corpore toto polluisse] Eruditissimus vir, *loto:* sed primum cum emphasi; quippe quod Nero membris omnibus impurus esset. Suet. 29. 'Suam quidem pudicitiam usque adeo prostituit, ut contaminatis pæne omnibus membris,' &c. Et inde ceteros suo modulo metiretur. Ibidem: 'Ex nonnullis comperi persuasissimum habuisse eum, neminem hominem pudicum, aut ulla corporis parte purum esse.' *Saliner.*

Corpore toto] Fontes dictæ *virgines*, et præsertim, *virgo* dicebatur *Aqua Marcia*, et aquas seu fontes appellabant *lymphas* seu *nymphas*. Hinc apud Ovid. Metam. II. Diana ad Parrhasim nympham parum pudicam. 'Procul hinc, dixit, nec sacros pollue fontes, Cynthia, deque suo jussit secedere cœtu.' Sic fons, ut flos, ut virgo: hæc certe vel radiis solis impervia et intacta esse deceat.

Corpore toto] Legunt *loto;* frustra: non enim dixisset Tacitus, *corpore loto*, sed *loto corpore*. De *corpore toto*, ratio est, quia sic polluere lymphas seu nymphas, et numina fontium videbantur; et natare, seu navigare, fontibus aut fluminibus, præsertim usque ad certa spatia, nefas habebant. Plin. epistolis.

Toto] Quidam legunt, *loto*. Sed frustra id repeteret Tacitus, cum supra dixerit, *nando incesserat*. Nando iuierat fontem, igitur laverat corpus totum. Idem certe bis non dixerit Tacitus: dicit *toto*, quia pede vel manu polluisse fontem non censeretur. Et præterea, forte, quia *toto corpore* pollutus et infamis Nero.

Suet. Ner. 29. 'Suam quidem pudicitiam usque adeo prostituit, ut contaminatis pæne omnibus membris, novissime quasi genus luxus excogitaret,' &c.

'Ex nonnullis comperi persuasissimum habuisse eum, neminem hominem pudicum, aut ulla corporis parte purum esse:' quia sic fuit ipse omni parte corporis pollutus, idcirco videbatur sacrum fontem *corpore toto polluisse.*

Sed potius sensus est, quia totum corpus lavit fonte sacro; quod fas esse non putabant veteres, nempe ob sanctitatem numinis ac loci.

Dicit Tacitus *corpore toto*, quia nempe *nando* fontem *incesserat* Nero: quippe certe, si non innavisset ille fontem, non *potus sacros et cærimoniam*, seu sanctitatem ac religionem *loci* polluisse censeretur.

Polluisse] Quia nymphæ aquis præsident, nempe Naiades, Hydriades, *fontanæ*, et fluviales. Præsertim capita fontium sacra. Horat. Od. I. 1. 'Nunc viridi membra sub arbuto Stratus, nunc ad aquæ lene caput sacræ.' Apud Hesiod. 'Conspuere in fontem nefas.' Seneca: 'Capita vero fontium sacra sunt, ut ipsi fontes, in quos conspuere et turbare non esset licitum.' Ovid. 'Nec noceat turbasse lacus, ignoscite nymphæ.' Apud Judæos Levit. 2. 'Fontes et cisternæ et omnis aquarum congregatio munda est.'

Et teste Strabone 15. 'Persæ in aquas fluminum et fontium non micturiant, nec in illis lavantur et eluuntur, nec mortuum injiciunt, nec alia

23. At Corbulo, post deleta Artaxata,[d] utendum recenti terrore ratus ad occupanda[1] [e] Tigranocerta,[f] quibus excisis, metum hostium intenderet, vel, si pepercisset, clementiæ famam adipisceretur; illuc pergit, non infenso exercitu,[g] ne spem veniæ auferret, neque tamen remissa cura, gnarus, facilem mutatu gentem, ut segnem ad pericula, ita infidam ad occasiones. Barbari, pro ingenio quisque, alii preces offerre, quidam deserere vicos, et in avia digredi: ac fuere, qui se speluncis, et[2] carissima secum, abderent. Igitur Dux Romanus diversis artibus, misericordia adversus supplices, celeritate adversus profugos, immitis iis, qui late-

At Corbulo, post æquata solo Artaxata, occasioni incumbendum ratus, dum repens pavor esset, ad expugnanda Tigranocerta; quibus deletis, augeret pavorem hostium, vel si veniam dedisset, lenitatis decus pararet sibi; illuc contendit, non infesto agmine, ne spem salutis adimeret; neque tamen remissa disciplina, haud ignorans, varium et mutabile gentis ingenium, quæ, ut iners ad discrimina, ita ad occasiones fallax et male fida esset. Armenii pro sua indole quisque, alii supplices occurrere, nonnulli relinquere oppida, et in avia discedere; et fuere, qui cavernis se et pretiosissima quæque *secum occultarent. Ita etiam Corbulo variis artibus* usus, *miseratione erga supplices, festinatione adversus fugaces, et iis, qui se speluncis abdide-*

1 Ita Mss. Reg. Bodl. Jes. Corb. Guelf. editio princeps et recentiores. Puteolanus, *occupandum*.—2 Ita editio princeps ac recentiores. In Mss.

NOTÆ

immunda.'

Nec in mari vel aquis exspuunt. Sed id intelligendum tantum de Magis, et tali religione seu superstitione initiatis. Ut de Tiridate infra observant, ideo non mari, sed terra Romam advectum, hac religione motum, ne nempe exspueret in mare, &c.

[b] *Anceps valetudo*] Sueton. Ner. 51. 'Fuit valetudine prospera. Nam qui luxuriæ immoderatissimæ esset, ter omnino per quatuordecim annos languit: atque ita, ut neque vino, neque consuetudine reliqua abstineret.'

[c] *Iram Deum affirmavit*] Curtius l. VIII. de Alexandro post Cliti cædem: 'Scrutantemque, num ira Deorum ad tantum nefas actus esset, subit anniversarium sacrificium Libero patri non esse redditum stato tempore. Itaque inter vinum et epulas cæde commissa, iram Dei fuisse manifestam.'

In metu et rebus adversis homo semper sibi conscius, et tum præcipue se judice nocens.

[d] *Artaxata*] Vide l. VI. 33.

[e] *Occupanda*] Anno Romæ conditæ 813. Christi 60. Vide c. 8. *Tillemonius*.

[f] *Tigranocerta*] Vide l. XII. 50.

[g] *Non infenso exercitu*] Cur *non infenso*, cum ad expugnandam urbem iret? nota, *quibus excisis*. Non tamen *infenso*, nempe quia iter faciendo, non tanquam hostile solum populatus est, ut sic spe veniæ ostentata, urbem facilius occuparet, et ita civium animos sibi conciliaret.

bras insederant, ora et exitus specuum, sarmentis[h] virgultisque completos, igni exurit.[i] Atque illum, fines suos prægredientem,[3] incursavere Mardi,[j] latrociniis exerciti, contraque irrumpentem montibus defensi: quos Corbulo, immissis Hiberis,[k] vastavit, hostilemque audaciam externo[4] sanguine ultus est.

24. Ipse exercitusque, ut nullis ex prælio damnis, ita per inopiam et labores fatiscebant, carne pecudum propulsare[l] famem adacti. Ad hæc[1] penuria aquæ,[2] fervida æstas, longinqua itinera, sola Ducis patientia[m] mitigabantur, eodem plura, quam[3] gregario milite, tolerante. Ventum de-

rant, implacabilis, flammis incendit aditus et exitus latebrarum, obstructos ante sarmentis atque arbustis. Atque illum infestavere Mardi furtis assueti, cum regionem ipsorum præterveheretur, contraque invadentem suis *montibus protectos: dux Rom., Ibero milite immisso, raptavit, et hostile facinus externo cruore vindicavit.*

Ipse et exercitus, ut nullis ex bello cladibus afflictati, *sic* annonæ *penuria, et laboribus premebantur, carne pecorum sustentare egestatem coacti. Præterea inopia aquæ, calida æstas, immensa viarum spatia leniebantur sola Corbulonis tolerantia, ipso plura perpetiente, quam* ipso *plebeio milite. Exin venerunt fertiles in agros,*

Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *ac.*—3 Sic Mss. Flor. Corb. et Ernestus. In Mss. Harl. Jes. et editione principe, *progredientem.* Mss. Guelf. et Puteolanus, *prætergredientem,* quod servat Gronovius cum Ryckio.—4 Ms. Reg. *extremo.*

1 Budens. *ad hoc.*—2 Idem, *aquarum.*—3 Sic Puteolanus, ac ceteri omnes.

NOTÆ

[h] *Exitus specuum, sarmentis*] Sic Florus III. 10. de Aquitanis: 'Aquitani callidum genus in speluncas se recipiebant; jussit includi (Cæsar): Morini dilabebantur in sylvas; jussit incendi.'

[i] *Igni exurit*] Nempe ligni fasces et virgulta in ore specuum posita incendit; neque enim subterraneos specus exurere potuit. Sed viridi ligno immissus ignis, ut fumo suffocarentur latentes intus in speluncis, ut sic exirent, vel exstinguerentur.

[j] *Mardi*] De quibus Curtius l. v. 'Ventum est in Mardorum gentem bellicosissimam et multum a ceteris Persis cultu vitæ abhorrentem. Specus in montibus fodiunt, in quos se ac conjuges et liberos condunt: pecorum aut ferarum carne vescuntur. Ne fœminis quidem pro naturæ habitu molliora ingenia sunt. Comæ prominent hirtæ: vestis super genua est: funda vinciunt frontem: hoc et ornamentum capitis et telum est.'

Mardi] Populi Armeniæ majoris, ad orientem et meridiem: ex Ptolem. v. 13. *Tillemon.*

[k] *Hiberis*] Iberia regio l. VI. c. 32.

[l] *Carne pecudum propulsare*] Ut Tacitus, sic et Cæsar l. VII. de bello Gallico: 'Usque eo, ut complures dies milites frumento caruerint; et, pecore e longinquioribus vicis adac-

hinc in locos cultos, demessæque segetes, et ex duobus castellis, in quæ confugerant Armenii, alterum impetu captum;[4] qui primam vim depulerant, obsidione coguntur. Unde in regionem Taurantium[5] [n] transgressus, improvisum periculum vitavit. Nam haud procul tentorio ejus, non ignobilis barbarus[o] cum telo repertus, ordinem insidiarum,

decerptæque sunt *fruges, et ex duabus arcibus, quas occupaverant barbari, altera* primo *impetu expugnata est; qui primum impetum sustinuerant, circumsessi subiguntur. Unde progressus in fines Taurantium, effugit inopinatum discrimen. Quippe haud longe a tabernaculo illius,* quidam *barbarus non obscuræ stirpis deprehensus cum gladio, aperuit seriem conjurationis, seque ducem et sceleris affines*

Quam abest a Ms. Reg. et editione principe; in qua pro *tolerante* legitur *toleranti.* Inde suspicabatur Cl. Ernestus emendandum, *eadem plura gregario milite tolerantis.* At recepta scriptura videtur magis Corneliana. *Brotier.*—4 Ita Mss. Vatic. Reg. Guelf. Corb. editio princeps et recentiores. In Mss. Bodl. Harl. et a Puteolano omissum, *captum:* additum est in margine Ms. Harl. In Ms. Jes. desunt *impetu captum.* Idem.—5 Brotierus cum Homero habet *Tauranitium.* Sic Mss. Guelf. Agr. et editio princeps. In Ms. Reg. *Tauranicium.* Ms. Flor. et Puteolanus, *Taurannitium,* quod recepit Gronovius. In Mss. Bodl. Jes. Harl. *Taurauntium:* in Ryckii Cod. *Tauramnitium.* At in Ms. Harl. emendatum, *Taurantium.*

NOTÆ

to, extremam famem sustentarent.' Nempe, carere frumento militi Romano extrema fames est. *Gronovius.* Non *extrema*, sed quæ alioquin *extrema* fuisset. Lenit, non sedat famem caro. Et unde greges sufficiant tot copiis?

[m] *Ducis patientia*] De Alexandro Curt. l. VII. 'Rex agmen circuibat pedes, jacentes quosdam erigens, et alios cum ægre sequerentur, adminiculo corporis sui excipiens, nunc ad prima signa, nunc in medio, nunc in ultimo agmine itineris, multiplicato labore aderat.'

[n] *Taurantium*] Taurantium regionem habet Tacitus in Armenia. Annal. XIV. *Taurantum* legit Lipsius, trisyllabicos, inter Artaxatam, et Tigranocertam. *Ortelius.*

[o] *Non ignobilis barbarus*] Unus Megistanum: estque ille ipse, de quo Frontinus sic narrat: 'Domitius Corbulo, cum Tigranocertam obsideret, in quendam ex Megistanis, quos ceperat, animadvertit, caputque ejus ballista excussum intra munimenta hostium misit. Id forte decidit in medium concilium, quod tum cum maxime habebant barbari; ad cujus conspectum, velut ostento, consternati ad deditionem festinaverunt.' *Lipsius.*

Non ignobilis barbarus] Puto fuisse aliquem ex proceribus Taurantium, in quorum regione tum versabatur Corbulo, qui specie societatis et amicitiæ tales insidias illi struxerant.

Quas haud dubie deprehendit cohors prætoria, quæ pro more excubabat ad tabernaculum ducis: forte et Megistanes Armenii in comitatu ducis Romani.

Barbarus] Insidiæ ex eo manifestæ, quod cum telo, occulto nempe, repertus sit barbarus ille: neque enim mirum, quod socius belli haud

seque auctorem et socios per tormenta edidit: convictique et puniti sunt, qui specie amicitiæ dolum parabant. Nec multo post legati[p] Tigranocerta missi, patere mœnia afferunt, intentos populares ad jussa. Simul hospitale donum, coronam auream,[q] tradebant. Accepitque cum honore; nec quicquam urbi detractum, quo promtius obsequium integri retinerent.

25. At præsidium Regium,[1] [r] quod ferox juventus clausæ-

per cruciatus patefecit: convictique et supplicio affecti sunt, qui prætextu societatis insidias moliebantur. Et paulo post oratores missi Tigranocerta, nuntiant apertas esse portas urbis, promtos paratosque oppidanos esse *ad imperia. Simul hospitale munus præbebant*, nempe *coronam auream. Accepitque* donum *cum honore, nec quicquam ademtum* est *oppido, quo libentius* nobis *fidem servarent incolumes.*

At propugnaculum regium, quod strenui juvenes occuparant, non sine prælio

1 Sic Puteolanus, et libri omnes postea editi. Ms. Agr. pro *regium* habet

NOTÆ

ignobilis penetrasset ad tentorium ducis Romani, etiam cum armis; nisi forte excuterentur barbari, quoties tabernaculum ducis intrarent.

Quod non usurpatum in civibus, ut puto, nisi forte erga ipsum principem, præsertim a Claudii temporibus: quem morem tamen statim omisit Vespasianus, virtutis, imperii, et fati securus.

[p] *Legati*] Illi legati urbe Tigranocerta missi ad Corbulonem, afferunt *patere mœnia.* Nam *simul, hospitale donum, coronam auream tradebant.* Nempe, nomine civium Tigranocertæ civitatis: sic nomina quædam varie inflectit Tacitus.

Nonnulli tamen vertunt, tanquam Corbulo misisset legatos ad oppidanos Tigranocertæ.

Sed nunquam reperies ducem Rom. misisse legatos: tantum mittebant centurionem vel præfectum cohortis, etiam magno regi, ut patet supra.

Nec tacuisset Tacitus, cur aut quando missi essent legati Corbulonis Tigranocertam: et longe probabilius est, oppidanos misisse oratores, quam ducem Romanum; præsertim, insidiis detectis, et conjurationis auctoribus punitis.

[q] *Coronam auream*] Is mos Orientalium. Curtius de Taxile rege, l. VIII. 'Ergo cum per triduum hospitaliter accepisset Alexandrum; quarto die, et quantum frumenti copiis, quas Ephestion duxit, præbitum a se esset, ostendit, et aureas coronas ipsis amicisque omnibus, &c. dono dedit.'

Dabantur hæc hospitalia dona sæpius etiam inter epulas: patet supra, ubi rex Nabathæorum Arabum dedit in convivio coronas aureas Germanico et Agrippinæ, et aliis Romanis qui in comitatu.

Et ipsemet Alexander degenerans ad morem luxumque Persarum, in nuptiis Statiræ, 'unumquemque ad peragenda libamina aurea phiala donasse dicitur.'

Coronam auream] Pridem invaluerat, ut victi seu socii, *aurum coronarium* offerrent. Sueton. de Galba 12. 'Quodque oblatam a Tarraconensibus e vetere templo Jovis coronam auream librarum quindecim conflasset,' &c.

[r] *Præsidium Regium*] Præsidium

rat,[2] non sine certamine expugnatum est: nam et[3] prælium pro muris ausi erant, et pulsi intra munimenta aggeris[4] demum, et[5] irrumpentium armis cessere; quæ facilius proveniebant, quia Parthi[s] Hyrcano[t] bello distinebantur. Miserantque Hyrcani ad Principem Romanum, societatem oratum, 'attineri a se Vologesen pro pignore amicitiæ,' ostentantes. Eos regredientes Corbulo, ne Euphraten[u] transgressi hostium custodiis circumvenirentur, dato præsidio, ad littora maris rubri[6] deduxit:[v] unde, vitatis Parthorum finibus, patrias in sedes remeavere.

captum est: nam et pugnam tentaverant pro mœnibus, et fusi fugatique intra claustra valli, tandem telis irruentium cessere. Quæ res *facilius succedebant, quia Parthi defectione Hyrcanorum distringebantur. Et legatos miserant Hyrcani ad imperatorem Rom., socia arma postulantes, jactabantque* distineri a se regem Parthorum, *et id* documentum *esse* fidei ac societatis *asserebant. Corbulo adjuncta custodia, deduci* eos *jussit ad ripam maris rubri, ne cum Euphratem transmisissent,* ipsi *præsidiis hostium interciperentur. Hinc, declinatis provinciis Parthorum, in patriam suam redivere.*

inerat. In Mss. Reg. Harl. Bodl. Jes. Guelf. Corb. et editione principe, *præsidium legerat:* qua in voce, corrupta quidem, latet, ut videtur, præsidii nomen. *Brotier.*—2 Frustra Muretus emendabat, *quo ferox juventus clausa erat.* Idem.—3 Ms. Jes. omisit *et.*—4 Pro *aggeris* frustra tentat Ryckius *aggeribus.* Brotier.—5 Ita Mss. Flor. Reg. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et editiones veteres. In aliis omissa particula *et*, quam recentiores restituere.—6 Ita libri scripti et editi. At hæc ne intelligas de sinu Arabico, quod vulgo

NOTÆ

puto, quod intra eandem urbem, *Tigranocerta* nempe. Vocat autem *regium*, quia nomine regis arx illa custodiebatur, Tiridatis nimirum, qui præfectum ei arci imposuerat, et militum statione firmaverat, ne nempe populares sui arbitrii essent; et ne hostes pro libito reciperent intra oppidum.

Præsidium regium] Intellige arcem seu castellum ad urbem, quo forte rex Tiridates præsidium collocarat: alii intelligunt, *castra regia;* sed cur castra regia, ubi non aderat rex, neque exercitus regius? Puto, præsidio erant urbi milites regis; sed cum civitas expugnata esset, aut reddita, se in arcem recepere juvenes oppidanorum fortissimi ac ferocissimi.

Certe *præsidium* seu castellum *regium* fuit. An occuparet miles regius, incertum ex Tacito: quod certum est, eam arcem insedit *ferox juventus*, sive ex oppidanis et accolis, sive ex copiis regiis, sive ex utrisque simul delecta foret.

Præsidium regium] Fuit arx distincta ab urbe, in qua præsidium rex Tiridates disposuerat; ideoque vocatur *præsidium regium*. Eo se receperat juventus oppidanorum ferocior, capta urbe.

[s] *Parthi*] Lib. XI. 8. *Tillemon.*

[t] *Hyrcano*] Lib. VI. 36. *Idem.*

[u] *Euphraten*] Lib. VI. 31. *Idem.*

[v] *Ad littora maris rubri deduxit*] Valde equidem hic nunc hæreo, olim

26. Quin et Tiridaten, per Medos[w] extrema Armeniæ intrantem, præmisso cum auxiliis Verulano Legato, atque ipse legionibus citis,[1] abire procul, ac spem belli amittere[2] subegit: quosque nobis, ob Regem, aversos[3] animis cogno-

Quin et præmisso cum agmine sociorum Verulano legato, atque ipse cum legionibus properis, coëgit Tiridatem, ultima Armeniæ invadentem per Medos, longe abscedere, et spem belli relinquere: iisque, quos nobis ob Tiridatem infensos sciebat,

dicimus mare Rubrum, sed de sinu Persico, quod veteres mare Rubrum, aut mare Erythræum appellabant, nunc *the Persian Gulf, the Indian Sea.* Lipsius, cum hunc locum corruptum crederet, emendabat *maris sui*, id est, *maris Caspii*. Verum perperam, ut observavit Ryckius. Tunc enim via fuisset difficillima; nec Parthorum custodias vitassent Hyrcani. Contra vero Roma regressi, et ad littora maris Rubri deducti, longa quidem via, sed tuta, patrias in sedes remeavere. *Brotier.*

1 Ms. Reg. *legionibus suis.*—2 *Omittere* quidam Mss., quod probat Heinsius.—3 In Mss. Flor. Reg. Corb. et editione principe, *a rege animis.* In Ms. Agr. *quod nobis alienos animis cognoverat.* In Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf.

NOTÆ

et in primis editionibus transitum aut neglectum. Ad quod *mare rubrum* Hyrcanos, (de iis sermo) deduxit? ad illud Ægyptium, quod vulgo sic appellant? ingens via sit, et nec sic in fines suos, nisi per Parthorum, intrarint.

An alterum illud magnum et Indicum? ita solent veteres, fateor: sed nec hic ei locus, aut omnis Chorographia me fallit.

Sunt enim Hyrcani ad mare Caspium ipsum siti, procul ab omni Indico: et pone vel flexu magno isse, tamen Parthorum fines omnia illa maritima fere tangebant.

Plinius: 'Persæ rubrum mare semper accoluere:' atque aliæ sub Parthis gentes. Considera, et inspice, (oculorum res est,) abeunt a patria millibus millium; et in discrimina ipsa veniunt, quæ vitabant.

Quod dicam non habeo, nisi si scripsit Tacitus, *ad littora maris sui.* Nam Tacitum ut imperitiæ accusem, durum improbumque sit: et mea ista lectio haud abs re sit, ex Armenia cum præsidio, brevi flexu, deductos ad mare juxta quod habitabant.

Supra Euphratem igitur iverint, per montana et finitima Iberiæ ad suum mare. *Lipsius.*

Maris rubri] *Rubri*, glossema est viri imperiti. Mare enim hic, mare est Caspium, non rubrum, aut Arabicus sinus. Hyrcani enim longe a mari rubro: at prope a Caspio, cujus sunt vicini.

Ideoque patriam repetentes ad mare Ponticum, non mare rubrum, deducere oportuit. Et sane si ad mare rubrum, propiores habuissent Parthos, et Parthorum fines. *Aurelius.* Scripsit Tacitus, *Maris:* nihil aliud.

Maris rubri] Lego cum Lipsio, *maris sui*, id est, mare *Hyrcanum*, sive Caspium, in Asia; alluens oras Armeniæ majoris, Sarmatiæ Asiaticæ, Scythiæ, Persarum sive Parthorum imperii, &c.

Hodie vocamus *mer Caspienne*, et a Persis recentioribus dicitur *Kulsum:* est inter Georgiam, Moscoviam, et regnum Persiæ. *Tillemon.*

[w] *Medos*] Lib. XII. 14. *Tillemon.*

verat, cædibus et incendiis perpopulatus, possessionem Armeniæ[x] usurpabat;[4] cum advenit Tigranes, a Nerone ad capessendum imperium delectus,[5] Cappadocum[y] ex nobilitate,[z] Regis Archelai nepos,[a] sed quod diu obses apud urbem fuerat, usque ad servilem[b] patientiam demissus. Nec consensu acceptus, durante apud quosdam favore Arsacidarum: at plerique, superbiam Parthorum perosi, datum a Romanis Regem malebant. Additum et[6] præsidium, mille legionarii,[c] tres sociorum cohortes, duæque Equitum alæ,[7]

ferro flammaque excisis, possessionem Armeniæ vindicabat; cum adventat Tigranes, ascitus a Nerone ad suscipiendum regnum; is ex principibus Cappadociæ ortus, *regis Archelai nepos, sed quia pridem Romæ obses manserat, usque ad servile ingenium et obsequium abjectus* erat. *Nec* Armeniorum *communi favore receptus, manente apud nonnullos studio Arsacidarum; sed plerique fastum Parthorum pertæsi, præferebant regem a Romanis impositum. Adjuncta etiam regi custodia, mille* nempe *legionarii, tres auxiliarium cohortes, et duæ alæ equitum; et quo*

adversos animis. In hac tanta varietate placet inducta a Puteolano emendatio, *aversos animis.* In mediis quibusdam editionibus *aversos animi.* Brotier. Lectio vulgata est a Puteolano. At Ms. Flor. et ed. pr. *q. n. ab Rege animis cog.* sed syllaba *ge* in Fl. superscripta, ut *ab re* fuisse videatur. Unde J. Gron. conjicit *abhorrere.* Ms. Agr. *q. n. alienos a. c.* Guelf. *adversos animis. Animis* pro *animi* recepi. *Ernest.* Gronovius et Ryckius habent *animi.*—4 Budensis *occupabat*, et in margine *exurpabat;* puto pro *usurpabat.* Oberlin. —5 A Mss. Harl. Jes. Guelf. abest *delectus.*—6 Sic Mss. Flor. Guelf. Corb. editio princeps et recentiores. Puteolanus, *additum etiam.*—7 Gronovius et Brotierus ita locum distinguunt, *duæque equitum alæ: et quo facilius* nov. Regn.

NOTÆ

[x] *Possessionem Armeniæ*] Facilius est vincere et occupare provincias, quam obtinere seu pacare. Hactenus vicerat hostes Corbulo et profligaverat, sed nondum obtinuerat Armeniam. Nunc pulso rege, possessionem ejus usurpabat, pacatamque habebat, cum adventat Tigranes missus a Cæsare, ut regni hujus potiretur.

[y] *Cappadocum*] Lib. XII. 49.

[z] *Nobilitate*] Regio sanguine, nempe ex Cappadociæ regibus ortus.

[a] *Archelai nepos*] Puto, illius Archelai, qui senex, Romam evocatus a Tiberio, epistolis Liviæ, tædio et angore periit. Hosce regulos in occasionem servabant et ostentui, ut ipsis uterentur pro necessitate rerum, ad exterrendas seu pacandas provincias, pro libito et arbitrio suo.

[b] *Ad servilem*] Quia nempe obsides regum inservientium, veluti *Cæsaris mancipia* vulgo censebantur, aut sic per contumeliam appellati: et fere in custodia agitabant, sicque regios spiritus demittebant: et quo nobiliores, eo majori obsequio demereri principem et libertos aulicos, et multa alia pati serviliter cogebantur.

[c] *Mille legionarii*] Qui *vexillarii* unius legionis, vel etiam plurium, abstracti ab aquila, merebant sub uno vel pluribus vexillis, quod vexillum ipsis instar aquilæ esset. Sic Tigranes habuit et cives et auxiliares,

quo facilius novum Regnum tueretur.[8] Pars Armeniæ, ut cuique finitima, Pharasmani Polemonique[9 d] et Aristobulo atque Antiocho parere[e] jussæ sunt. Corbulo in Syriam[f]

facilius novum imperium defenderet, pars Armeniæ, ut cuique regi vicina erat, pars Thrascypolique et Aristobulo, atque Antiocho obedire jussæ sunt. Corbulo abiit in

tueretur, pars, &c. Sed mallent Freinshemius et Ryckius, *equitum alæ, quo facilius regnum tueretur. Pars Armeniæ, &c.* Certe probabilis conjectura. Nihil tamen in vulgata scriptura repugnat. *Brotier.*—8 In Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. *tuerentur.*—9 In Mss. Flor. Reg. Corb. et editione principe corrupte, *pars Armeniæ eunt cuique finitiva pars impulique et Aristobulo atque An-*

NOTÆ

scilicet *cohortes sociorum*, qui ipsi præsidio essent.

[d] *Pharasmani Polemoniquæ*] Vulgo *pars Nipolique.* Latet in corruptione nomen alicujus regis. Forte *Thrascypolique;* qui dynasta alibi in finitimis Armeniæ locis. *Lips.*

Pars Nipolique et Aristobulo] At ego divinabam: *Pars Armeniæ, ut cuique finitima, Pharasmani Polemonique et Aristobulo atque Antiocho parère jussæ sunt.* Iberus est Pharasmanes jam dudum per filium Rhadamistum insidiatus fratris Mithridatis regno, Armeniæ nempe.

Unde cum absterreretur a Romanis, partim ut horum gratiam mereretur, partim proprio metu, filium interfecit; et ex eo adversus Tiridatem Corbuloni militavit.

Vide nostrum l. XII. 44. &c. Item l. XIII. 37. ubi et mentio de Antiocho, quemadmodum sæpius.

Et alibi Polemo notissimus rex Ponti, Josepho Κιλικίας, ant. l. II. 56. et Histor. III. 47. commemoratur. Aristobulus l. XIII. 7. Josephus X. 5. 'Aristobulus filius Herodis regis Chalcidis regno minoris Armeniæ a Nerone imponitur.' *Gronov.*

Nipoli] Alii aliter instaurant hunc locum: *Ut cuique finitima Arsinoë Polemonique et Aristobulo* Acidal. *Thrascypolique* Lipsius et Freinshemius. Certe *Thrascypoli* seu *Rascypoli*, melius convenit voci *Nipoli.* Et ille *Thrascypolis* forte dynasta Cilicum, seu regulus vicinus Armeniæ.

Pars Nipoli] Lego: *Ut cuique finitima Parthis, Nicopolique Aristobulo atque Antiocho parere jussæ.* Aristobulus Judæam regebat, sed minor Armenia ei etiam mandata erat. Tacitus Ann. XIII. 'Minorem Armeniam Aristobulo, Sophenem Sohemo, cum insignibus regiis mandat.'

Antiochus autem erat filius Antiochi regis Ciliciæ, cui Caligula Comagenem paternum regnum, adjectis Ciliciæ maritimis, dedit, mox abstulit; ed reddidit ei Claudius, teste Dione, l. LIX. et LX. *Aurelius.*

Sed non explicat Aurelius, quis sit ille rex *Nicopolis*, et fuisse aliquem hujusce nominis regem eo ævo non probat. Nec puto, illum Aristobulum, cui minorem Armeniam tradidit Nero, Judæis præfuisse.

Puto, duos illos reges, Aristobulum et Sohemum, fuisse de novo creatos, appellatosque nunc primum reges. Ita ut Aristobulus in locum Cotys ascitus sit; addit enim Tacitus, *cum insignibus regiis.* Itaque non antea regio nomine insignes illi, nec satis explicat Aurelius sensum Taciti.

[e] *Atque Antiocho parere*] Vertunt, quasi illæ partes Armeniæ additæ subditæque fuerint istis regibus in perpetuum, et divisæ ab Armenia

abscessit,[10] morte Ummidii[11] Legati vacuam ac sibi permissam.

27. Eodem anno, ex illustribus Asiæ urbibus, Laodicea[g] tremore terræ prolapsa, nullo a nobis remedio,[h] propriis opibus revaluit. At in Italia vetus oppidum, Puteoli,[i] jus

Syriam, rectore *destitutam*, *obitu Vinidii legati*, *sibique concessam*.

Eodem anno inter claras Asiæ civitates, Laodicea terræ motu subversa, nullo a nobis subsidio accepto, *propriis viribus* instaurata *refloruit*. *At in Italia antiqua*

tiocho parere jussi sunt. In Mss. Harl. Bodl. Jes. pro *pars impulique, pars nipulique*. Emendavit Puteolanus, *pars Armeniæ ut cuique finitima pars Nipolique, et Aristobulo atque Antiocho parere jussæ sunt*; et hanc lectionem recepere Gronovius et Ryckius. Suspicabatur Lipsius pro *pars Nipolique* legendum forte *Thrascypolique*. Felicius divinavit J. F. Gronovius, *pars Armeniæ, ut cuique finitima, Pharasmani Polemonique Aristobulo atque Antiocho parere jussæ sunt*. Hæc enim cum veteris scripturæ reliquiis, Taciti mente, locorum et rerum situ ita concordant, ut de emendationis veritate ne minima quidem haberi possit dubitatio. *Brotier*.—10 Sic bene Lipsius et recentiores: in Mss. et veteribus editionibus *accessit*. Idem.—11 Vide XII. 45.

NOTÆ

regno: quod falsum puto. Parere regibus jussæ sunt, quoad belli necessitates, et imminente bello Parthico: nihil aliud.

Parere jussæ sunt] Nempe si bellum ingrueret a Parthis, ita ut illi Reges inservientes tenerentur defendere Armeniam, pro sua quisque parte, et suis finibus, eamque servare regi Tigrani, non sibi. Romani plures regulos habere voluerunt obsequentes, non prævalidos.

Sunt tamen qui vertunt, tanquam singulæ illæ partes Armeniæ his regibus concessæ essent; ita ut eas possiderent, quod falsum existimo. Quid enim relictum Tigrani foret, nisi nomen inane regis et titulus sine re?

[f] *Syriam*] Lib. VI. 31. et l. XII. 23. *Tillemon.*

[g] *Laodicea*] Crevit temporibus Augusti et superioribus, cum antea humilis esset, et obsidione Mithridatis Eupatoris valde labefactata. Situs urbis, et quidam cives nobiles ditesque eam valde nobilitarunt.

Inter quos Hiero, qui populum Rom. hæredem reliquit; Zeno orator, et Polemo ejus filius, qui ob probitatem, regnum meruit. Hinc dicit Tacitus 'propriis opibus revaluit.' *Aurelius.*

Laodicea] Urbs Phrygiæ majoris, ad Lycum amnem in Asia minore: hodie excisa jacet, et a Turcis vocatur *Eskihissar*, id est, *Vetus castrum*, in præfectura Natoliæ, et Turcico imperio Asiatico. Ex itinerario I. Spon. &c. *Tillemon.*

[h] *Nullo a nobis remedio*] Quia in his occasionibus opem ferre solebant Cæsares, vel propria liberalitate, vel tributis ad aliquot annos remissis: ut patet supra multis locis.

[i] *Puteoli*] Qui a *puteorum* frequentia dicti; quia ibi multæ aquæ frigidæ et calidæ: quidam a putore aquarum. Ibi enim magnus existit vapor, quo per Baiarum et Cumarum tractum, quo sulphuris et ignis, et aquarum calidarum fœtoribus plena sunt omnia, teste Strabone, lib. V. *Aurelius.*

NOTÆ

Puteoli] Lib. XIII. 48.

Puteoli, jus Coloniæ] Puteoli, ais, adipiscuntur jus coloniæ? Ego vero advocationem peto, ut deliberem. Nonne enim jam pridem id oppidum eo jure? Liquet ex Livio, Velleioque, qui coloniam Puteolis deductam volunt anno Urbis 560. P. Scipione Africano II. Ti. Sempronio Coss.

Sed et lapides testantur hodie: AB. COLONIA. DEDVCTA. ANNO. XC., et, ÆDILIS. COLON. PVTEOLANORVM. et GENIO. COLONIÆ. PVTEOLANORVM.

An colonis eorumque posteris intermortuis, colonia esse desiit? an tempore interjecto transiit ad municipale jus? Ciceronis certe ævo municipium fuit, non colonia, Oratione pro Marco Cœlio: 'Nam quod est objectum municipibus, adolescentem non esse probatum suis, nemini unquam præsenti Puteolani majorem honorem habuerunt,' &c.

Concutit me tamen iterum Frontinus in Catalogo coloniarum, cujus verba e manuscripto: 'Puteoli, colonia Augusta. Augustus deduxit: ex uno latere iter populo debetur ped. XXX. Ager ejus in jugeribus veteranis, et Tribunis legionariis est assignatus.' Colonia ergo adhuc recenti ævo.

Recreat Agellius XVI. 13. qui ostendit, sæpe commutari solere colonias in municipia, et contra. Nisi tamen Cornelii verbis ea vis, ut velit universum oppidum incolasque, (plures autem inquilini ejus loci, ob commercia et mare,) præter eos qui restabant ex colonis Augustæis, colonico jure donatos.

Et sane duplex hoc genus hominum in coloniis fuisse, e Cicerone clarum, pro Sylla: ubi dissidia etiam inter Pompeianos, (ii erant cives veteres,) colonosque recenset. Quem vide. Alterum horum nisi sit, tu videris e— mea in his salebris hæret navis.

Placet eruditissimo nostro Pighio truncum locum esse, ob causas quas in commentario dixi. Itaque supplet, voce addita: *Puteoli novum jus coloniæ*, (in Herc. Prodic.). Ipsum vide.

Nam nos sententia nostra non demovemur, quam in extrema nota posuimus, nempe, de toto oppido in coloniæ jus nunc translato. *Lips.*

Puteoli, jus Coloniæ] In fragmentis Julii Frontini ita legitur: 'Puteoli, colonia Augusta. Augustus Nero deduxit,' &c. Cognomentum igitur Augustæ acceperat Puteolorum colonia, a Nerone. *Alciatus.*

Primo dicta fuit *Dicæarchia*, deinde *Puteoli:* postremo a Nerone impetravit jus et cognomentum coloniæ. Aliud est autem, *habere jus coloniæ*, aliud *esse coloniam.*

Vicus enim Patavicensium a Divo Severo jus coloniæ impetravit, (auctor Ulpianus;) hoc est, ut immunitatem haberet coloniæ, etiam milite colonove non deducto.

Sed colonias eas cognominabant, quæ deducebantur: illisque interdum concedebatur, ut juris Italici essent, interdum minime.

Puteolis ergo dedit Nero, ut colonia cognominaretur, nulla deductione facta, et immunitatem jusque haberet coloniæ.

Quod si cognomentum ad Neronem referas, *Neronia colonia* dicta fuisset, quemadmodum post incendium, Romam nuncupare decrevit *Neropolim*, et Aprilem mensem *Neronium*, auctoribus Cornelio et Tranquillo: cum tamen *Neronium* cognomentum ejus oppidi nusquam legatur.

Idem supra de Londino, 'cognomento quidem coloniæ non insigne:' hoc est, ut colonia diceretur.

Præterea apud hunc non legimus

Coloniæ et cognomentum a Nerone[j] adipiscuntur.[1] Veterani Tarentum[k] et Antium[2] [l] ascripti: non tamen infrequentiæ locorum subvenere, dilapsis pluribus in provincias, in quibus stipendia expleverant: neque conjugiis suscipiendis,[m] neque alendis liberis sueti, orbas sine posteris domos relin-

civitas Puteoli, impetrant a principe jus et nomen coloniæ. Veterani deducti Tarentum et Antium, nec tamen illi *paucitatem colonorum supplevere, plerisque abscedentibus in provincias, in quibus stipendia meruerant.* Quippe *neque assueti matrimoniis capessendis, nec proli nutriendæ, vacuas sobole domos deserebant.*

1 Ryckius e Flor. legit *apiscuntur:* et alibi.—2 *Et Antium* absunt a Ms. Budens. Sed edd. omnes habent.—3 Ita Mss. Bodl. Jes. Guelf. editiones

NOTÆ

deductionem militum, aut aliquid præterea simile: cum tradat veteranos ascriptos Tarentum et Antium. *Ferrettus.*

Ibi multa addit Vertranius, quæ parum ad Taciti lucem conferunt.

[j] *Cognomentum a Nerone*] Vertit Clar. Harlæus, quasi Neronianæ illæ coloniæ appellatæ essent ex cognomento Neronis; quasi jus coloniæ ab ipso, et cognomentum ipsius accepissent.

Sed, puto, jus et cognomentum coloniæ tantum ab ipso obtinuerunt, quod tamen non sine difficultate: sed præcise ex verbis Taciti inferas tantum jus et cognomentum coloniæ accepisse, *et insigne nomen coloniæ Rom.* fuit, etiam nullo alio addito. Forte *Augustæ* appellatæ. Sed nihil id præcise ad nomen *Neronis.*

[k] *Tarentum*] Supra, cap. 12. *Tillemonius.*

[l] *Antium*] Supra, cap. 3. *Tillemon.*

Antium] Sueton. Ner. 9. 'Antium coloniam deduxit, ascriptis veteranis e prætorio, additisque per domicilii translationem ditissimis primipilarium, ubi et portum operis sumtuosissimi fecit.'

[m] *Neque conjugiis suscipiendis*] Milites itaque olim sine uxore, ut apparet; nec ritu, sed lege id vetitum, ait Dio l. LX. 'Militibus, quoniam ex legibus uxorem habere non poterant, jura indulsit maritorum.' Resolvisse hoc jus Severus Imp. videtur, si recte capio Herodianum l. III. 'Militibus,' inquit, 'multa concessit, quæ non habebant antea. Et annulis aureis uti, et uxores ducere permisit.'

Certe enim de conjugio legitimo capiendum videtur: quia contubernii militibus, opinor, semper jus. A Junone arcebant eos, non a Venere Romanæ leges.

Testis Livius l. XLIII. qui quatuor millia hominum a senatu petiisse oppidum ubi habitarent, ait: qui nati in Hispaniis ex militibus Romanis et mulieribus Hispanis, cum quibus nullum connubii jus.

Immo peregrini milites, id est, non cives, non amicas modo habuisse videntur, sed uxores, nisi me inducunt frustra tabulæ Vespasiani et Domitiani ævo: quibus insculptum: 'Civitatem datam militibus e classe Ravennate et cohortis III. Alpinorum; itemque connubium cum uxoribus, quas tunc habuissent, cum est civitas eis data, aut quas postea duxissent.'

Tamen pugnat in eam sententiam Tertullianus, qui suo etiam ævo cœlibes fuisse milites ostendit. Ævum

quebant. Non enim, ut olim, universæ legiones[n] deducebantur, cum Tribunis et Centurionibus, et sui[3] cujusque ordinis militibus, ut consensu et caritate Remp. efficerent: sed ignoti inter se, diversis manipulis,[o] sine rectore, sine affectibus mutuis, quasi ex alio genere mortalium repente in unum collecti; numerus magis, quam colonia.

Nam non, ut olim, totæ aut integræ legiones coloniis ascribebantur, cum tribunis et centurionibus, et suis cujusque manipuli militibus, ut communi concordia et amicitia civitatem constituerent; sed incogniti invicem ex diversis ordinibus, sine duce, sine caritate inter se, velut ex novo genere hominum, statim in unum contracti, potius incondita multitudo erant, *quam civitas*, aut Respublica recte constituta.

veteres et recentiores. Perperam in mediis quibusdam, *suis.* Brotier.

NOTÆ

autem ejus, sub Severi tempus. Ait, in exhortatione ad castitatem: 'Scilicet solis maritorum domibus bene est? Perierunt cœlibum familiæ, spadonum, militum, aut peregrinantium sine uxoribus? Non enim et nos milites sumus?'

Severi ergo permissus, aut ad Prætorianos tantum pertinuit; aut verba ita capienda, ut tantum permiserit συνοικεῖν γυναιξὶ, cohabitare fœminis, sub eodem tecto agere, et contubernales habere, non legitimas uxores.

Sed num repugnat, inquies, toti huic sententiæ Livius, qui diserte uxores militibus attribuit? Ut ecce l. XXI. in Scipionis exhortatione ad milites: 'Unusquisque se non corpus suum, sed conjugem ac liberos armis protegere putet.' Et alibi.

Respondeo. Temporaneam tunc, (bello Punico secundo,) militiam fuisse, nec legibus suis, ut postea, devinctam. Capiebantur mittebanturque milites, non pro stipendiorum tempore, sed bellorum.

At perpetua et firma XXV. annorum militia instituta; hoc quoque inductum de cœlibatu.

Sane etiam jurisconsulti hac causa, causam solvendi matrimonii militiam numerant. L. LX. 'Bona gratia dissolvi matrimonium illud dicitur, quod propter sacerdotium, sterilitatem, valetudinem, militiam, retineri non potest.' *Lipsius.*

[n] *Non enim, ut olim, universæ legiones*] Exprimit deductionem veterem Hyginus: 'Multis legionibus contigit bellum feliciter transigere, et ad laboriosam agriculturæ requiem primo tirocinii gradu pervenire. Nam cum signis et aquila, et primis ordinibus ac tribunis deducebantur.' *Lipsius.*

Non enim, ut olim, universæ legiones] Hoc verum: nam tum *veterani* tantum milites et emeriti diducebantur. Isti autem *veterani* exauctorati et delecti pro tempore stipendiorum, abstractique a suis legionibus et aquilis, sub uno vel pluribus vexillis, prout numerus erat, deducti.

At nunc destituti suis centurionibus et tribunis vix se noverant, nec facile coalescebant in unum Reipub. corpus, sed velut ignoti invicem agitabant.

Et si *legiones universæ* deductæ es-

28. Comitia Prætorum,[p] arbitrio Senatus[q] haberi solita, quod[1] acriore ambitu exarserant, Princeps composuit,[r 2] tres, qui supra numerum petebant,[s 3] legioni præficiendo.[t] Auxit-

Ordinavit Cæsar ipse *prætorum comitia, quæ penes patres esse consueverant, quia vehementiori ambitu efflagraverant, imponens legioni tres* candidatos prætu-

1 Budens. *quo*.—2 Idem *jussitque*.—3 Omnes Edd. *cujus ii:* sed Budens.

NOTÆ

sent, sic multi nondum meruissent stipendia; sic multis pecuniis, sic multis agris opus fuisset, quod ærario Reipublicæ Principique et sociis intolerabile fuisset.

[o] *Diversis manipulis*] *Ordo* est dimidia pars manipuli. Et erant in quolibet manipulo duo centuriones, et suam quisque partem ducebat, quæ *ordo* vel *centuria* dicebatur. Erant in legione decem cohortes, quælibet cohors habuit tres manipulos; in quolibet manipulo duæ centuriæ, et sic sex centuriones fuere in qualibet cohorte, et in tota legione sexaginta centuriones, et triginta manipuli. In manipulo ducenti milites; in ordine centum, in cohorte sexcenti, in legione 6000.

[p] *Comitia Prætorum*] Id est, quibus creari prætores solebant, ea *comitia* relicta penes senatum; ita ut Cæsar posset commendare nonnullos, qui sine repulsa dignitatem adipiscerentur. Et ii *candidati principis* vocabantur.

Sed quia tum inter se dissidebant Patres, et ideo contentiones in senatu exarserant; ordinavit princeps ea *comitia*, pro summo suo arbitrio; et tamen ne dilata spe dignitatis irritarentur animi, præfecit legioni tres, *candidatos præturæ*, qui supra numerum peterent.

[q] *Arbitrio Senatus*] Tacitus I. 15. 'Tum primum e campo comitia ad Patres translata sunt. Nam ad eam diem, etsi potissima arbitrio principis, quædam tamen studiis tribuum fiebant. Neque populus ademtum jus questus est, nisi inani rumore: et senatus, largitionibus ac precibus sordidis exsolutus, libens tenuit, moderante Tiberio, ne plures quam quatuor candidatos commendaret, et sine repulsa et ambitu designandos.'

Et id de prætura intelligendum; nam de consulatu aliter se habuit: vide I. 81.

[r] *Princeps composuit*] Semel tantum nunc, et hac vice, seu hoc anno; alioqui leges et instituta priorum Cæsarum infregisset, qui sibi comitia consulum vindicarant, comitia prætorum senatui reliquerant hactenus.

[s] *Tres, qui supra numerum petebant*] Huc respicit Sueton. Ner. 15.: 'Candidatos, qui supra numerum essent, in solatium dilationis ac moræ, legionibus præposuit.'

[t] *Legioni præficiendo*] Quia nempe legati legionum fere dignitate pares prætoriis, et quandoque qui imperabant legionibus, prætura functi erant: quandoque etiam præesse legioni, gradus proximus ad præturam fuit, ut prætura ad consulatum, consulatus ad proconsulatum, et alia imperia etiam extraordinaria.

Legioni præficiendo] Sic spes dilata leniebatur; et quisque petentium supra numerum prætorum legioni impositus est, sicque remanebat veluti perpetuus præturæ candidatus, donec anno proximo vel sequentibus

que[t] Patrum honorem,[u] statuendo, 'ut, qui a privatis judicibus ad Senatum[v] provocavissent, ejusdem pecuniæ[w] periculum facerent, cum iis,[3] qui Imperatorem appellavere:' nam antea vacuum id[x] solutumque pœna fuerat. Fine anni Vibius[4] Secundus, Eques Romanus, accusantibus Mauris,[y] repetundarum damnatur, atque Italia exigitur, ne gra-

ræ, *qui præter numerum* eam dignitatem *postulabant*. *Et decus patrum adauxit; decernendo*, ut qui a privatis judicibus senatum appellavissent, discrimen adirent ejusdem mulctæ, cujus ii, qui ad principem provocavere: *quippe ante liberum id, et immune a pœna fuerat*. *Exeunte anno Vibius Secundus, eques Rom. interrogantibus Mauris, peculatus convincitur, atque Italia pellitur*, et *auctoritate*

egregie *cum iis*; quod recepi. *Oberlin.*—4 Vitiose in Mss. Reg. Corb. et edi-

NOTÆ

adeptus esset.

Tacitus II. 36. 'Et certamen Gallo adversus Cæsarem exortum est; nam censuit in quinquennium magistratuum comitia habenda: utque legionum legati, qui ante præturam ea militia fungebantur, jam tum prætores destinarentur.'

Et reperio, fuisse fere pares decore prætoribus legionum legatos, nempe proxime accedebant ad prætoriam dignitatem; et sic erant veluti candidati, et qui repulsam fere pati non possent, nisi quid aliud obstaret. Per τὸ *magistratus*, intelligit Tacitus præcipue *prætores*.

[t] *Auxitque Patrum honorem*] Notabilis locus hic est, de pœna temere appellantium, pragmaticis sæpius cognita quam vellent.

Sed non solum quo Tacitus ait, verum et alio modo patrum honorem auctum a Nerone, Sueton. auctor est, ubi cautum scribit, 'ut omnes appellationes a judicibus ad senatum fierent.' *Vertranius.*

[u] *A privatis judicibus ad senatum*] Lucis causa, rem appellationum a capite deduxi ad hoc Neronis ævum. *Lipsius.*

[v] *A privatis judicibus*] Multa alia congerit Sueton. Ner. 17. 'Cautum item, ut litigatores pro patrociniis certam justamque mercedem, pro subselliis nullam omnino darent, præbente ærario gratuita atque rerum actu ab ærario causæ ad forum, ac recuperatores transferrentur, ut omnes appellationes a judicibus ad senatum fierent.'

[w] *Ejusdem pecuniæ*] Ita ut, qui ab inferioribus judicibus ad Patres provocassent, deponere seu consignare certam pecuniæ summam tenerentur, quam causa cadentes amitterent, obtinentes reciperent. Quod apud nos etiam nuper constitutum jussu Ludovici Magni Regis Christianissimi.

[x] *Vacuum id*] Puto, multa irrogata iis, qui Cæsarem appellarent; non autem iis, qui ad senatum ab aliis judicibus provocarent: legitur, jam Nero sibi adæquat senatum: antea vacuum pœna fuit, si quis a judicibus ad senatum provocaret.

[y] *Mauris*] Mauritania, cujus populi vocantur *Mauri*, regio Africæ citerioris ad Oceanum Atlanticum, et ad mare Mediterraneum.

Hodie regnum *Fez*, partesque majores regnorum *Maroc* et *Alger*, in Barbaria. *Tillemonius.*

viore pœna afficeretur,[a] Vibii Crispi, fratris, opibus[5] enisus.[6][m]

Vibii Crispi fratris fretus effecerat, *ne graviore supplicio plecteretur.*

tione principe, *Julius Secundus.*—5 Bene Ms. Corb. *opibus.* Sic quoque reperisse se quibusdam in libris testatur Lipsius. Ita emendaverat Pichena, e Ms. Flor. in quo corrupte, *frisoribus.* Et ex alio recentiore Ms. in quo, *opibus.* In Mss. Bodl. Bud. Guelf. *sororibus.* Vox deerat in editione principe. Suppleverat Puteolanus, *favore.* Brotier.—6 *enixus* Gronovius et Ryckius.

NOTÆ

[a] *Ne graviore pœna afficeretur*] An ergo in crimine repetundarum pœna gravior, quam relegatio? Attente legas: quia nec relegatio quidem. Olim sane exilium fuit, et æstimatio, uti Ascanius notat in Verrem, et Cicero subindicat non semel: sed secuta lex Julia immutavit.

Ex ea pœnam fuisse affirmo, amissionem ordinis, et æstimationem: nihil ultra: id est, qui damnatus eo crimine esset, senatu moveretur, et judices acciperet ad æstimandam litem.

Docet Suetonius in Julio c. 43. 'Repetundarum convictos, etiam ordine senatorio movit.' Sed et hauries ex Tacito infra: 'Exin a Cossutio Capitone, qui nuper senatorium ordinem precibus Tigellini soceri sui reciperaverat.' Is autem repetundarum lege damnatus, l. XIII.

Et Hist. I. 'Redditus Cadio Rufo, Pedio Blæso senatorius locus, qui repetundarum criminibus sub Claudio aut Nerone ceciderant.'

Apertius ex Plinio Epist. l. II. ubi Marius Priscus, accusantibus Afris, sponte senatu abiit, et judices petiit, omissa defensione: scilicet, quasi ea ratione satisfactum legi: et l. IV. cum Bassum Bæbius Macer lege repetundarum teneri censuisset, mitigans Cæpio, salva dignitate judices dandos pronunciavit: id est, uti in senatu remaneret, facta saltem æstimatione. Vide Epistolas ipsas, et volens favebis sententiæ huic.

Ab hac re Suetonianis verbis lumen, Othonis c. 2. 'Tantum potentia,' inquit, 'valuit, ut damnatum repetundis consularem virum, priusquam plane restitutionem ei impetrasset, non dubitarit in senatum ad agendas gratias introducere.' Motus enim ille quicumque senatu erat: sed Otho quasi plane restitutum in senatum introduxit.

Hæc ergo ordinaria pœna: sed gravius et plerumque extra ordinem in id crimen animadversum, pro delicti modo.

Atque ea Macri mens, leg. VII. ad leg. Jul. repet. 'Hodie ex lege repetundarum extra ordinem puniuntur. Et plerumque vel exilio, vel etiam durius, prout admiserint. Quid enim, si ob hominem necandum, pecuniam acceperint, vel interfecerint innocentem?'

Eademque ratione Plinius scripsit: 'Excessisse Priscum immanitate et sævitia crimina quibus dari judices possent, cum ob innocentes condemnandos interficiendos etiam pecunias accepisset.' Lib. II. Epist. 11.

Nec aliter capies, quod hic Vibius relegatus est; exilii etiam pœnam meritus, nisi frater incercessisset. Sicut et Annal. l. III. C. Silano proconsuli Asiæ repetundarum damnato, aqua atque igni interdictum, ob in-

29. Cæsonio Pæto,[n] Petronio Turpiliano Coss. gravis clades[o] in Britannia[p] accepta. In qua neque A. Didius[1] Legatus, ut memoravi,[q] nisi[2] parta retinuerat, et successor Veranius, modicis excursibus Siluras[3][r] populatus, quin ultra

Cæsonio Pæto, Petronio Turpiliano Coss. magnum vulnus acceptum est *apud Britanniam. In qua nihil Avitus legatus conservarat, ut dixi, nisi parta* jam olim, *et qui successerat Veranius, parvis incursionibus Siluras deprædatus, morte impedi-*

1 In Ms. Reg. et editione principe, *neque Adjutus.* Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. *Halutus.* Puteolanus perperam emendavit *Avitus*, quem Gronovius sequitur. Lipsius et Ernestus merito observavere legendum *A. Didius;* idque evicit Cl. Bimard de la Bastie, in dissertatione, *de vita, rebus gestis, et nummis T. Didii consulis et gente Didia*, p. 19. Idem enim omnino est hic A. Didius qui supra memoratur Annal. XII. 40. et infra in Vita Agricolæ, XIV. Mox Ernestus e Mss. Flor. Guelf. et editione principe restituit, *Veranius.* Sic quoque Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus. Aliis, *Verannius.* Brotier. —2 Budensis, *nisi ut parta.*—3 Optime emendavit Lipsius, *Siluras*, ut patet ex Annal. XII. 40. Vitiose in Mss. Reg. Harl. Jes. et editionibus veteribus,

NOTÆ

signem scilicet sævitiam. *Lipsius.*

[m] *Vibii Crispi, fratris, opibus enisus*] Tacitus Hist. l. II. de ejusdem Vibii Crispi opibus: 'Vibius Crispus pecunia, potentia, ingenio, inter claros, magis quam inter bonos.' *Pichena.*

Vibii Crispi] Qui famosus hujus ævi Neroniani delator, de cujus facundia et opibus in Dialog. Orat. c. 8.

[n] *Cæsonio Pæto*] Hic infra XV. 6. *Cesennius Pætus* dicitur: quomodo in eodem nomine, qui Floro IV. 2. *Cesonius est*, Dioni l. XXXIV. et Ciceroni Philipp. XII. 9. *Cesennius* vocatur. Quod ideo moneo, ne quis ex uno homine duos faciat, ob nominis varietatem; quæ res cum usu creberrime veniat; magnas sæpe tenebras affundit historiis. *Freinshemius.*

[o] *Clades*] Anno Romæ conditæ 814. Christi 61. Vide notas cap. 23. *Tillemonius.*

[p] *Britannia*] Supra II. 3. *Tillemon.*

[q] *A. Didius legatus, ut memoravi*] Vulgo *Avitus Legatus:* atqui A. Didium eum vocavit l. XII. et Didium Gallum in Agricolæ vita. Ut ambigere possis, num rescribendum *A. Didius.* Plura tamen cognomina habere potuit, more sui sæcli. *Lipsius.*

Avitus] De quo XII. 40. 'Didius senectute gravis, et multa copia honorum, per ministros agere, et arcere hostem satis habebat.' Et Agric. 14. Didius Gallus parta a prioribus continuit, paucis admodum castellis in ulteriora promotis, per quæ fama aucti officii quæreretur.'

[r] *Siluras*] Vulgo *sylvas:* certe in sylvis urbes et munimenta Britannorum. Sed quas *sylvas* depopulatus est? Igitur omnes *sylvas*, et sic totam Britanniam. Et cum dicit Tacitus, 'Quin ultra bellum proferret, morte prohibitus est,' innuit se loqui de populis, non de *sylvis;* nec vox *ultra* de tempore intelligi potest; idque sic scriptum, dignum foret, lib. XII. 32.

Severitatis] Nec capias præcise de disciplina militari, sed de gravitate morum in genere, cui opponitur vana ambitio.

bellum proferret, morte prohibitus est: magna, dum vixit, severitatis fama, supremis[4] [b] testamenti verbis ambitionis manifestus: quippe multa in Neronem adulatione addidit, 'subjecturum ei provinciam[5] fuisse,[c] si biennio proximo vixisset.' Sed tum Paulinus Suetonius obtinebat Britannos, sciëntia militiæ et rumore[6] populi, qui neminem sine æmulo sinit, Corbulonis concertator: receptæque Armeniæ decus æquare, domitis perduellibus,[d] cupiens. Igitur Monam insulam,[e] incolis validam et receptaculum perfugarum, ag-

tus est, quin ulterius arma inferret: magna, dum superfuit, severitatis gloria clarus, *extremis testamenti verbis, vanitatis compertus fuit. Nam plurima in Neronem assentatione adjecit,* domiturum pacaturumque esse Britanniam, si ad duos annos sequentes vitam protulisset. *Sed tum Paulinus Suetonius præerat Britannis, peritia belli, et fama vulgi, qui neminem sine æquali* seu rivali *patitur, Corbulonis æmulator; et recuperatæ Armeniæ gloriam adæquare volens, subactis rebellibus. Igitur oppugnare statuit Monam insulam, colonis firmam, et perfugium*

sylvas. Brotier.—4 Glossematium esse *verbis* putat Lipsius. Acidalius etiam omitti vult, *testamenti.* Vulgatum non immerito sanum putat Ernestus. In editione principe, *supremi.* Idem.—5 Sic bene Ms. Flor. Ita et volebat Lipsius. Perperam in Mss. Harl. Bodl. Jes. et editionibus veteribus, *provincias.* Brotier.—6 *timore* Budens.—7 Mss. Reg. Jes. et editio princeps,

NOTÆ

[b] *Supremis*] Sic scripsit Tacitus; nemo enim dixerit, *suprema testamenti,* ut vult Lipsius. Potuit scribere *in supremis positurus,* vel potius *in supremis tabulis.* Hic *supremis verbis,* idem est ac *extremis.* Omnia autem testamenti verba *suprema* sunt.

[c] *Subjecturum ei provinciam fuisse*] Vulgo, *provincias,* tralatitio errore, de quo supra alias. Vere correxit Lipsius, *provinciam.* Nam de Britannia tantum sermo, quæ provinciæ nomine appellabatur. Diversæ vero Britannorum nationes, non provinciæ, sed civitates aut populi. *Pichena.*

[d] *Domitis perduellibus*] Domitis hostibus: nam *perduelles* veteribus hostes significabant: testes Cicero et JCti. Inde *crimen perduellionis,* de cæde; quia cum cive, judicio et verbis, cum hoste, armis et manu rem gerimus.

Quare accusatus fuit Horatius *perduellionis,* quia civem et sororem interfecisset, auctore Livio; et C. Rabirius similiter de cæde: de quo extat oratio Ciceronis pro C. Rabirio *perduellionis reo.*

Mansit autem id nomen nostris libris, in eo capite majestatis, quo tenentur, 'qui hostili animo sunt in Rempub. et principem:' hoc est, qui cædem principi moliti sunt; et qui exitium instruxerunt Reipub. de quo diffuse scripsit l. II. Opinionum. *Ferretus.*

[e] *Igitur Monam insulam*] Credo hunc locum esse, quem aspexit Jordanes in Gothicis: 'In extrema Britanniæ parte Memma, quam Cornelius Annalium scriptor narrat.' Corrigo enim, *Mona.* Lipsius.

Mona] Insularum Britannicarum una in mari Ivernico, et ad oram Britanniæ secundæ provinciæ Albionis

gredi parat, navesque fabricatur[7] plano alveo,[f] adversus breve[g] littus[8] et incertum. Sic pedes:[9] equites vado[10] secuti,[h] aut altiores inter undas, annantes equis,[i] transmisere.[11]

30. Stabat pro littore diversa acies, densa armis virisque,

desertorum, atque navigia construit lato alveo contra ripam haud profundam et ambiguam. His genus navibus transmissi *pedites: equites vado transmeavere, aut inter aquas profundiores, annatantes equis* suis.

Pro ripa instructus erat hostium exercitus, confertus densusque hastis virisque,

fabricantur. Puteolanus et recentiores, *fabricatur*.—8 *Adversus breve et incertum*. Ita Brotierus cum Homero: et ita Mss. Reg. Corb. et editio princeps. Puteolanus et recentiores *adversus breve littus et incertum*. *Littus* abesse a libris suis testatur Lipsius, omissumque merito volebant Muretus et Acidalius. Sic enim ferme Tacitus infra Annal. xv. 12. 'Qua proximum et commeatibus non egenum, regionem Commagenam, exin Cappadociam, inde Armenios petivit.' *Breve*, id est, scatens brevibus. Sic Pontus Euxinus *brevis* appellatur a Mela, I. 19. *Brotier*.—9 Ita Mss. Reg. Flor. editio princeps et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *pedites*.—10 In Ms. Reg. et editione principe, *vades secuti*. At error videtur librariorum, licet Sallustius, Hist. I. *Facilem vadum* dixerit. Mallent Gronovius et Ernestus, *vada*. At æque dicitur, *vado*. Sic Cæsar, de Bell. Gallic. I. 6. *vado transitur*. Brotier.—11 Quidam Mss. *transiere*.

NOTÆ

insulæ: hodie *Anglesea*, ad oram principatus Walliæ, seu *Galles*, in regno Angliæ. *Tillemonius*.

[f] *Plano alveo*] Cæs. bell. Gall. l. III. ubi de Britannis: 'Namque ipsorum naves ad hunc modum factæ armatæque erant. Carinæ aliquanto planiores, quam nostrarum navium, quo facilius vada ac decessum æstus excipere possent.' Hinc Florus III. 10. de Venetis: 'Hærebat in vadis pugna, cum æstibus solitis, cum ipso certamine subductus Oceanus intercedere bello videretur.'

Tacitus II. 6. 'Aliæ breves angusta puppi proraque, et lato utero, quo facilius fluctus tolerarent; quædam planæ carinis, ut sine noxa siderent.'

[g] *Breve*] Quod non satis profundum ad ferenda magna navigia, utpote in æstuariis, et quod sic incertum erat; vel quia æstus statis vicibus naves in sicco destituit; vel quia modo profundior, modo brevior est æstus et unda his locis: sicque variis casibus jactatæ naves per illa vada, seu æstuaria.

Breve] Non satis profundum aliis genus navibus vehendis.

[h] *Sic pedes: equites vado secuti*] Ita melius interpunxi. Ait enim, pedites in navibus transvectos; equites vado secutos. *Pichena*.

Videtur Tacitus scripsisse *vada*: pergentes, nempe, qua vada ducebant. *Gronovius*.

Vado] Prout erant undæ, *equites*, vel vado, vel annantes equis trajiciebant.

[i] *Annantes equis*] Ita ut habenas manu tenentes, equos sibi prope annantes regerent, sicque simul transmitterent, ut per *brevia et æstuaria* incerta, quæ facilius sic vitabantur. Patet clare ex Tacito infra.

intercursantibus fœminis,[j] in modum Furiarum,[k] quæ[1] veste ferali,[l] crinibus dejectis, faces præferebant. Druidæque[m]

intervolitantibus fœminis ad instar furiarum; hæ ferali amictu, sparsis comis, tædas gestabant. Druidæque circum horrenda vota, erectis ad cœlum palmis, emittentes,

1 Ita Mss. Reg. Corb. editio princeps et Ernestus. Sic quoque Ms. Harl. in margine. Puteolanus omisit *quæ*, et Gronovius cum Ryckio.

NOTÆ

[j] *Fœminis*] An fœminæ illæ Druidæ aut Druidarum genus? Nam et fuerunt tales fœminæ vaticinantes in Gallia et Germania.

[k] *Furiarum*] Sic Flor. l. I. 'Fidenæ, quia pares non erant ferro, ad terrorem movendum facibus armatæ, et discoloribus, serpentum in modum, vittis, furiali more processerant.' Sic et Frontinus Strateg. II. 4. Sic et in sacris literis Gideon hostes debellavit.

[l] *Veste ferali*] Cæsar de bell. Gall. l. V. 'Interiores plerique frumenta non serunt, sed lacte et carne vivunt, pellibusque sunt vestiti; omnes vero se Britanni glasto inficiunt, quod cœruleum efficit colorem, atque hoc horribiliore sunt in pugna aspectu; capilloque sunt promisso, atque omni parte corporis rasa, præter caput et labrum superius.'

[m] *Druidæque circum*] Qui apud Gallos Britannosque essent *Druidæ*, inter ceteros Cæsar l. VI. Gall. et Amm. Marcellinus l. X. tradidere. Plin. XVI. c. postremo: et XXIX. 3. et XXX. 1. Ex his, qui fuerint olim Druidæ, facile colligimus.

At in his plures difficultates insurgunt, præsertim si dictis Taciti hoc in loco ea comparemus. Siquidem Tacitus ait, instructa acie Britannorum ad pugnandum cum Romanis, Monæ insulæ incolas Druidas circum affuisse, preces diras sublatis ad cœlum manibus fundentes, et novitate aspectus militem percellentes: Cæsar contra eos a militia penitus immunes tradit, et a bello abesse consuevisse.

Conciliare possumus dicentes, Druidas alioquin a militia vacantes, in extremo tamen suorum et patriæ discrimine, cum de summa rerum ageretur, futuræ pugnæ affuisse, precibus suis suppetias ferentes, et ad strenue præliandum animantes; non tamen ipsos armis concursuros.

Alia quoque insurgit difficultas. Namque Plinius scribit Tiberii principatu, 'Gallorum Druidas sublatos.' Contra Sueton. in Claud. 25. tradit, 'Druidarum religionem apud Gallos diræ immanitatis, et tantum civibus sub Augusto interdictam, a Claudio penitus abolitam.'

Diluitur difficultas vel nullo negotio. Nam dici potest, sub Tiberio quidem magos, inter quos Druidas connumerari haud dubium est, Italia SCto pulsos, quod præter Plinium docuit Tac. Ann. II. at eos postea repullulasse, Claudio imperante, qui licet eos aboleverit, teste Sueton., nihilominus et postea resurrexisse constat ex eodem Tacito Hist. l. IV. imperante Vespasiano; 'possessionem rerum humanarum Transalpinis gentibus portendi superstitione vana Druidæ canebant.'

Quin immo et sub posterioribus imperatoribus eosdem viguisse, manifestum est, scribente Vopisco in Au-

circum,[a] preces diras,[n] sublatis ad cœlum manibus, fun-

nova insolitaque specie exterruere milites, ita *ut velut immoto corpore defixos*, et

2 Cod. Agr. addit *frementes*.

NOTÆ

reliano: 'Dicebant enim, quodam tempore Aurelianum consuluisse Druidas, sciscitantem, utrum apud posteros imperium permaneret; tum illos respondisse, dixit: Nullius clarius in Repub. nomen, quam Claudii posterorum futurum.'

'Idem in Numeriano scribit, Diocletiano a muliere Druide imperium prædictum. Lampridius in Alex. ita scriptum reliquit: 'Mulier Druias eunti exclamavit Gallico sermone, Vadas, nec victoriam speres, nec militi tuo credas.'

Quod vero Tacitus subdit, Britannis Monæ insulæ debellatis, 'excisos lucos sævis superstitionibus sacros,' Polydori Virgilii Urbinatis de rebus Anglicis scribentis, detegit errorem.

Nam ipse Monam antiquorum, de qua Tacitus hoc loco, et Cæsar l. vi. Gall., Dion Cassius et Plinius, verba fecere, vocis similitudine deceptus, quam *Monariam*, seu, ut alii, *Monarinam*, aut *Monaidam*, Ptolemæus appellavit, hodie *Man* vulgo dicunt Angli, esse existimavit.

Cum tamen hæc distet a continenti per viginti quinque milliaria, Mona vero, quæ hodiernis temporibus *Anglesea* vocatur, per milliare tantum; quod convenit Taciti dictis, hoc in loco.

Ex quo Polydori error innotescit, præsertim cum in *Anglesea*, vera, inquam, *Mona*, trunci innumerabiles et arborum radices passim terra obruti inveniantur, quæ reliquiæ sunt luci excisi a Paulino Suetonio.

Cujus rei facit fidem Humfredus Luyd, in Epist. ad Abrah. Ortelium. De Druidis plura qui scire cupiet, adeat Diodorum Siculum, l. v. Strabonem l. iv. et xiv. et Laërtium in proœmio. *Marcellus Donatus.*

Qui 'Druidas sublatos, et Druidarum religionem abolitam tradunt,' non volunt omnem eam disciplinam exstinctam, homines aut exauguratos aut vita privatos, sed quæ dira et immania erant in illa superstitione, ut ἀνθρωποθυσίας, coërcita, ut poterant, et gravibus sub pœnis vetita esse.

Atque eo effectum, ut publice duntaxat, et sine metu judicis, sævis et nefandis cærimoniis uti non liceret.

Alios innoxios ritus, quantumvis superstitiosos, (quin et clam furtimque ista crudelia,) retinuisse Druidas etiam sub imperio Romano, et Druidas Galliam, donec Christianismus prævaluit, dubitandum non videtur. *Gronovius.*

Druidæ] Plin. l. xvi. 49. 'Qui nihil sacratius visco habuere; tanta gentium in rebus frivolis religio fuit.'

Strabo l. iv. 'Summa in dignitate habiti: ideo auro pictis vestibus induti, et armillis brachia circum et manus. Gens exosa Romanis, propter sacrificiorum diritatem.'

Druidæ] Cæsar l. vi. 'Disciplina in Britannia reperta, atque inde in Galliam translata esse existimatur. Et nunc qui diligentius eam rem cognoscere volunt, plerumque illo discendi causa proficiscuntur,' &c.

'In primis hoc volunt persuadere, non interire animas, sed ab aliis post mortem transire ad alios, atque hoc maxime ad virtutem excitari putant, metu mortis neglecto.'

[n] *Diras*] Artem magicam tribuit Plinius Britannis; quod forte de

dentes, novitate aspectus perculere[3] milites,[4] ut, quasi hærentibus membris, immobile corpus vulneribus præberent. Dein, cohortationibus Ducis, et se ipsi stimulantes, ne muliebre et fanaticum[o] agmen pavescerent, inferunt signa, sternuntque obvios, et igni suo involvunt.[p] Præsidium posthac impositum victis,[5][q] excisique luci,[r] sævis

attonitos *sese vulneribus offerrent. Mox adhortante imperatore, et se ipsi incitantes, ne metuerent turbam fœmineam ac lymphatam, arma inferunt, pellunt funduntque obvios, et facibus suis implicant. Dein præsidium immunitum* est *debellatis* gentibus, *excisaque nemora, diris religionibus dicata. Quippe effundere apud*

3 Male in Ms. Corb. *perpulere.* Brotier.—4 Pichena e Ms. Flor. edidit, *milites;* quem sunt secuti Gronovius uterque et Ernestus. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et editionibus veteribus, *militem.*—5 Ita Mss. Flor. Reg. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et editiones veteres ac recentiores. Rhenanus, aliique eum secuti, *vicis.* Non spernendum *vicis* putat Ryckius, si alicujus scripti auctoritate nitatur.

NOTÆ

Druidibus intelligit. Lib. xxx. 1. 'Sed quid ego hæc commemorem in arte, Oceanum quoque transgressa, et ad naturæ inane pervecta? Britannia hodieque eam attonite celebrat tantis cærimoniis, ut dedisse Persis videri possit.' Vocat *inane,* quia post Oceanum nihil superesse, et hic deficere naturam credebant. Tacitus, 'Illuc usque, (et fama vera,) tantum natura.'

Diras] In præliis et periculis vota dira faciebant. Cæs. bell. Gall. l. vi. 'Qui sunt afflicti gravioribus morbis, quique in præliis, periculisque versantur, aut pro victimis homines immolant, aut se immolaturos vovent; administrisque ad ea sacrificia Druidibus utuntur, quod pro vita hominis, nisi vita hominis reddatur, non posse Deorum immortalium numen placari arbitrantur.'

Vertunt, quasi Druidæ imprecarentur hostibus. Ibi, *diras* imprecantur Druidæ eo sensu, quo qui bene sibi precatur, hosti imprecatur; et sic *precari* et *imprecari* idem sit hoc casu. De arte magica frustra intelligunt; aut certe ars simul et Religio fuit, qua execrantur hostem, et exitio sacrificioque devovent pro suo ritu.

Preces diras] Forte imprecabantur hostibus, votoque se obligabant, consecraturos eos Diis, immolaturosque suo ritu humanum captivumque sanguinem, quod *dirum* et horrendum.

[o] *Et fanaticum*] Hoc de mulieribus furiosis, simul et de sacerdotibus Druidis intelligit.

[p] *Involvunt*] Pellunt, fundunt, sternunt obvios, ipsosque et arma, et faces et fœminas, eadem clade et strage involvunt.

[q] *Victis*] Alii legunt, *vicis;* quasi *vici* fuissent in insula, quibus præsidia immunita essent, quod falsum. Nam nulli *vici* aut urbes apud Britannos, aut etiam Germanos: sylvæ pro oppidis et *vicis* fuerunt.

Hinc et *luci* barbarorum excisi, non tam forte ad exterminandam diram superstitionem, (neque enim talia curæ bellantibus, nisi in speciem forte,) quam ne his pro vallo, munimentis castrisque uterentur insulares. Attamen Tacitus videtur eam rationem reddere cur *excisi* sint.

[r] *Luci*] Plin. l. xvi. 44. 'Nihil ha-

superstitionibus sacri: nam cruore captivo[s] adolere aras et hominum fibris consulere Deos, fas habebant. Hæc agenti Suetonio, 'repentina defectio provinciæ' nuntiatur.

31. Rex Icenorum[t] Prasutagus,[1] longa[2] opulentia clarus,[u] Cæsarem hæredem,[v] duasque filias scripserat, tali obsequio,

aras sanguinem captivorum, et mortalium extis sciscitari Deos, sanctum habebant. Hæc gerenti Paulino nuntius affertur subitæ defectionis Britanniæ.
Prasutagus, rex Icenorum, antiquis opibus illustris, reliquerat principem hæredem,

1 Ms. Reg. et editio princeps, *Phrasuragus.* Emendatum quoque secunda manu in Ms. Harl. *Prasuragus.* In Ms. Corb. *Phrasucagus.* Pro *Icenorum* corrupte vulgo in Mss. et veteribus editionibus, *Igenorum* vel *Tigenorum.* Brotier.—2 Mallet Lipsius, *longe.* At bene *longa opulentia*, id est, diuturna,

NOTÆ

bent Druidæ, (ita suos appellant magos,) visco, et arbore in qua gignitur, (si modo sit robur,) sacratius. Jam per se roborum eligunt lucos, nec ulla sacra sine roborum fronde conficiunt, ut inde quoque appellari interpretatione Græca possint Druidæ videri. Enimvero quicquid annascatur illis, a cœlo missum putant, signumque esse a Deo electæ arboris.'

Luci] Concilium Nannetense c. 9. 'Summo studio decertare debent Episcopi et eorum ministri, ut arbores dæmonibus consecratæ, quas vulgus colit, et in tanta veneratione habet, ut nec ramum nec surculum inde audeat amputare, radicitus exscindantur, atque comburantur.'

[s] *Cruore captivo*] Cæsar Gall. l. VI. 'Publicaque ejusdem generis habent instituta sacrificia: alii immani magnitudine simulacra habent, quorum contexta viminibus membra vivis hominibus complent, quibus succensis, circumventi flamma exanimantur homines. Supplicia eorum qui in furto, aut latrocinio, aut aliqua noxia sint comprehensi, gratiora Diis immortalibus esse arbitrantur. Sed cum ejus generis copia deficit, etiam ad innocentium supplicia descendunt.'

Reperio hæc fere omnibus populis usurpata, præter Persas, Græcis, Italis, Gallis, Britannis, Germanis, Carthaginensibus. Tartari, Scythæ, Thraces, et ipsimet Romani Latinique idem usurparunt. Sed forte quidem non sæpe, aut quotidiano et frequenti ritu, ut ipsi Druidæ.

[t] *Icenorum*] L. XIV. c. 31. *Tillemonius.*

[u] *Longa opulentia clarus*] Scribo, *longe*, ut sit, longe notum clarumque fuisse, propter opes. *Iceni* autem in libris scriptis, Tigeni sunt. *Lipsius.*

Longa opulentia clarus] Lipsius, *longe.* At fortasse non absurde dicitur, opulentia longa, id est, diuturna, seu veteri et antiqua, ad differentiam recentis et novæ. Infra eodem lib. 'Simul longa senecta, simul orbitate, et pecunia, insidiis obnoxius;' et in fine: 'Quod immensam pecuniam longa senecta detineret.' De Augusto dixit l. I. 'principem longa potentia.' De Tiberio, 'principem longa experientia.' *Pichena.*

Sic alibi Tacitus vocat *vetustos reges*, ob vetustam avorum potentiam et longam opulentiam.

[v] *Cæsarem hæredem*] Qui mos invaluit per hæc tempora, non modo apud cives, sed et socios reges, ut sic cete-

ratus, Regnumque[3] et domum suam procul injuria fore: quod contra vertit: adeo, ut Regnum per Centuriones, domus per servos,[w] velut capta vastarentur. Jam primum uxor ejus,[4] Boadicea,[5 x] verberibus affecta, et filiæ stupro violatæ sunt.

simul*que duas filias, putans, ejusmodi officio atque honore, regnum et familiam suam procul fore a contumelia; quod secus evenit; in tantum, ut regnum diriperetur per centuriones, domus per servos,* et *quasi bello subacta* agerentur et ferrentur. *Jam primum conjux illius Boudicea plagis afflicta* fuit, *et filiarum corporibus illusum est.*

ut multis jam observatum. *Idem.*—3 Ita Mss. Flor. Harl. Bodl. Jes. Guelf. editio princeps et recentiores. Puteolanus omisit, *que.*—4 *Ejus* abest a Mss. Harl. Bodl. Jes. Omisit quoque Puteolanus. Reperitur in Mss. Flor. Corb. Guelf. editione principe et recentioribus.—5 In reginæ nomine variant multum libri scripti et editi. In Mss. Harl. Bodl. Jes. appellatur *Booditia.* Infra cap. 35. in iisdem Mss. Harl. Jes. vocatur *Boudicea:* in Ms. Bodl. *Boodicea.* Sic et Puteolano, cap. 31. *Boodicia,* et cap. 35. *Boudicea;* et in vita Agricolæ *Voadica.* Dioni, lib. LXII. p. 701. Βουνδουίκα. Gildæ, *Boadica.* In Ms. Vatic. 1863. *Bouducca.* In Ms. Vatic. 1864. *Bonducca.* In Ms. Vatic. 1958. *Boudicea.* Quam scribendi rationem sum secutus, ut probatam magis. Sic Cl. Gordon, ‘First of all Boadicea,’ &c. Murphy quoque ‘His wife, Boadicea,’ &c. Eruditus Bouteroue, *Recherches curieuses des Monnoies de France,* p. 67. nummum æreum hujus reginæ, ut videbatur, publicavit. Ex una parte, caput fœminæ cum torque, cæsarie gemmis revincta: ex altera, equus decurrens: superne et inferne, duæ parmulæ, quas Tacitus, Vit. Agr. XXXVI. *cetras* appellat: inscriptio BOOTIKA. Eundem memorat Cl. Spanheim, *de Præstant. Numismat.* Vol. I. p. 557. At Cl. Pellerin, *Recueil de Médailles de peuples et de villes.* Vol. I. p. 84., suspicionem de hoc nummo movet. Alium profert cum viri capite, et inscriptione POOCTIKA: in parte postica, leo decurrens, infra ROVECA. *Brotier.* Gronovius etiam cum Ryckio et Homero

NOTÆ

ris nempe bonis consulerent. Tacitus Agric. 43. de Calvo Nerone Domitiano: ‘Satis constabat, lecto testamento Agricolæ, quo cohæredem optimæ uxori et piissimæ filiæ Domitianum scripsit, lætatum eum, velut honore judicioque: tam cæca et corrupta mens assiduis adulationibus erat, ut nesciret a bono patre, non scribi hæredem, nisi malum principem.’

[w] *Per servos*] Intelligunt *servos* reginæ. Sed unde tanta audacia servis adversus dominam ipsam et reginam? potius id credo factum *per servos* centurionum et aliorum præpositorum Romanorum. Hi *servi* velut in licentia publica grassabantur. Si *regnum* vastatur per centuriones, quidni *per servos illorum* domus regis et procerum vastabitur? Quasi vero servilia ingenia non ultro statim in partem prædæ veniant, dato semel exemplo!

Per servos] Vertunt *per domesticos ipsius regis Icenorum,* quod falsum puto. Qui enim tale facinus auderent subditi servique, vivente et vidente regina, et filiabus regis, quæ hæredes erant opum et regni?

Potius censeam fuisse libertos servosque Romanorum qui, exemplo procuratoris, centurionum, militumque, Reginæ afflictæ insultarent: quia, nempe, partem opum rex legaverat Cæsari; ideo servi seu liberti Cæsariani domum invadunt.

Nec verisimile est, talem prædam permissam fuisse servis regis aut reginæ, qui Britannici. Cur enim opes regias cum illis communicarent, avidi prædæ Romani et rerum domini?

[x] *Boadicea*] Vulgo *Boudicia:* Dioni Βουνδουίκα est: Tacito infra, *Boudicea:*

Præcipui quique Icenorum, quasi cunctam regionem muneri accepissent,[y] avitis bonis exuuntur, et propinqui Regis inter mancipia habebantur. Qua contumelia, et metu graviorum (quando in formam provinciæ[z] cesserant) rapiunt arma, commotis ad rebellationem,[6] Trinobantibus[a] et, qui alii nondum servitio fracti,[7] resumere libertatem occultis conjurationibus pepigerant; acerrimo in veteranos odio: quippe in coloniam Camulodunum[b] recens deducti, pellebant domibus, exturbabant agris, 'captivos, servos' appellando: foven-

Primarii quique Icenorum avitis opibus spoliantur, quasi totam provinciam dono possiderent Romani, *et consanguinei regis inter servos censebantur. Qua injuria, et acerbiorum formidine, (quia redacti erant in modum provinciæ,) ruunt ad arma, concitis ad defectionem Trinobantibus, quique alii nondum obsequio facti* suetique, *secretis conspirationibus, societatem inierant de recuperanda libertate, gravissima in veteranos ira. Nam nuper ascripti in coloniam Camalodunum* illos *ejiciebant sedibus, prædiis pellebant*, victos, *et* mancipia *nuncupando, militibus* aliis *defen-*

habent *Boudicea*. Scribo cum Rapin. in Hist. Angl. et Bipont. *Boadicea*. Oberl.—6 Ita Mss. Flor. Guelf. editio princeps et recentiores. In Mss. Bodl. Jes. et Puteolanus, *rebellionem*. — 7 *Servitio facti* Brotier. et sic Mss. Reg. Flor. editio princeps et recentiores. Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *assuefacti*. Ms. Agr. *fracti*, quod elegantius videtur. *Sueti* quoque conjiciebat Cl. Ernestus. *Brotier*. Gronovius cum Ryckio retinent *facti*. Bipont. probant *fracti;* cumque firmetur cod. Agr. accepi sine hæsi-

NOTÆ

in vita Agricolæ, *Voadicea*, scriptum. Est illa, quam perplexe Gildas, 'Leænam dolosam,' appellat, 'quæ rectores sibi relictos trucidavit.' *Lipsius*.

Sic varie scribere solet Tacitus propria nomina urbium regumque et reginarum. Sic *Artaxata*, et *Tigranocerta*, modo in plurali, modo et in singulari usurpat. Sic *Vologesus*, modo *Vologeses* appellatur, et alia similia.

[y] *Muneri accepissent*] Romani nempe, seu potius servi et liberti forte Cæsariani, quasi totam provinciam dono regis accepissent, non modo regiam domum et opes principales invadunt, sed etiam alia Icenorum nobilium bona diripiunt.

[z] *In formam provinciæ*] Forte quia rex non solum partem opum, sed etiam partem ditionis testamento Cæsari reliquerat: hinc cetera Icenorum bona invadendi occasionem sumunt; hinc corpori filiarum hæredum regni illusum, 'neque enim sexum in imperiis discernunt' Britanni: hinc proceres et propinqui regis inter mancipia habiti, quasi totum regnum dono accepissent.

[a] *Trinobantibus*] Trinobantes, populi Albionis, seu Britanniæ Majoris insulæ, in ora orientali; postea vero Flaviæ Cæsariensis provinciæ: hodie comitatus *Essex* et *Middlesex*, in regno Angliæ ad Orientem et Meridiem. *Tillemonius*.

[b] *Camulodunum*] Vide l. XII. c. 32.

tibus impotentiam veteranorum[c] militibus, similitudine vitæ, et spe ejusdem licentiæ. Ad hæc templum, D. Claudio constitutum, quasi arx[8] æternæ dominationis aspiciebatur;[d]

dentibus audaciam veteranorum, paritate vitæ, et voto ejusdem olim impotentiæ. Præterea delubrum Divo Claudio constructum, velut arx perpetuæ dominationis

tatione. *Oberl.*—7 Bene Freinshemius et recentiores. In Mss. Reg. Harl. Bodl. Jes. et editionibus veteribus, *quasi ara:* unde tentabat Lipsius, *arra.* Brotier. Vere Cl. Gordon, 'as the bulwark of a domination established over them without end.' Murphy quoque, 'It seemed the citadel of eternal slavery.'

NOTÆ

[c] *Veteranorum*] Expletis viginti stipendiis emeriti et exauctorati, tamen adhuc retinebantur sub vexillo, et in colonias seu præsidia deducebantur, et ibi propugnare castra illa seu arces tenebantur, longinquiori militia exemti; 'Ceterorum immunes, nisi propulsandi hostis,' inquit Tac. l. I.

[d] *Quasi arx æternæ dominationis aspiciebatur*] Lipsius, *arra*, vel *ara:* quid si *arx?* Nam et Romæ templum Capitolinum dictum nomine *Arcis:* ut Athenis ἀκρόπολις, templum Minervæ. *Alciatus.*

Revera *arx* fuit: quod tam ex affinitate scripturæ, quam rationibus clarum: nam *arx* dicitur cujusque vel rei, vel negotii, omne id, in quo maximum ejus rei negotiive munimentum consistit.

Sic infra H. III. 13. 'classem, arcem commeatuum' vocat. H. III. 70. 'palatium, ipsam imperii arcem.'

Sic igitur templum illud, *arcem dominationis* putaverunt Britanni: præsertim cum ipsa quoque externa species accederet. Nam ut patet ex seq. cap. etiam munitum quodammodo fuit: cum etiam alias solitum sit, appellari *arces* domus quascunque speciosiores, in loco celebri aut excelso sitas.

Quomodo infra xv. 69. Nero Vestino iratus, 'jubet occupari velut arcem ejus; quia Vestinus imminentes foro ædes habebat.' Sic apud Liv. II. 7. Cum Valerius in summa Velia ædificaret, quidam in invidiam ejus jactant: 'ibi alto atque munito loco arcem inexpugnabilem facere.'

Pertinet etiam huc locus infra in vita Agricolæ XVI. 11. Nam ut hic templum *arx servitutis*, sic ibi coloniæ *sedes servitutis* appellantur. *Freinsh.*

Arx æternæ] Alii legunt *arrha*, sed perperam. Alii legunt *ara*, quasi inscripta esset *ara æternæ dominationis:* quod falsum puto. Non enim ibi agitur de *ara*, quæ dicata esset Divo Claudio, sed de templo, quod veluti sedes et arx dominationis Romanorum esset: nec templum vocaretur *ara.* Et quid est *ara dominationis?*

Et didicerant Romani Germanicis cladibus non temere, nec passim tales *aras* exstruere. Quippe ea trophæa sæpe causa Germanis rebellandi, tanquam essent perpetua monumenta cladis calamitatisque publicæ: quæ in decus ultionemque gentis libertatisque Germanicæ delere et abolere statim gloriosum fuit populis, belli et periculorum avidis.

Quasi arx] Bene *arx*. Nam Agric. 16. ubi de eodem bello, eodemque loco, sic habet Tacitus: 'Expugnatis

delectique Sacerdotes,[e] specie religionis, omnes fortunas effundebant.[f] Nec arduum videbatur, exscindere coloniam, nullis munimentis septam: quod Ducibus nostris parum provisum erat, dum amœnitati prius, quam usui consulitur.

32. Inter quæ, nulla palam[g] causa, delapsum Camulo-

aspectabatur; ascitique sacerdotes prætextu cærimoniarum omnes opes absumebant. Nec difficile videbatur, expugnare oppidum nullis mœnibus firmatum; cui rei parum consuluerant nostri duces, dum elegantiæ potius, quam necessitati providetur.

Interea nulla certa aut manifesta causa cecidit imago Victoriæ Camaloduni, et

NOTÆ

præsidiis ipsam coloniam invasere, ut sedem servitutis.' At ibi *arx dominationis*, ubi *sedes servitutis*, et prorsus unum et idem est.

Apud Tac. l. II. 22. idem error irrepserat, 'Qui Capitolio et ara Romana, &c. prostratis;' ubi etiam reposuimus, *arce*, pro *ara*.

[e] *Delectique Sacerdotes*] Legebantur enim Pontifices Flaminesque Claudio ex provincialibus ipsis: quibus in sacra victimasque ejus Divi, multi faciendi sumtus. Vide Arriani verba, quæ adduxi l. I. *Lipsius.*

Specie religionis] Agric. 21. 'Sequens hyems saluberrimis consiliis absumta. Namque, ut homines dispersi ac rudes, eoque bello faciles, quieti et otio per voluptates assuescerent; hortari privatim, adjuvare publice, ut templa, fora, domus exstruerent,' &c. 'Jam vero principum filios liberalibus artibus erudire,' &c. 'Idque apud imperitos humanitas vocabatur, cum pars servitutis esset.'

Religionis] Tertull. in apologet. 'Dii vero qui magis tributarii, magis sancti, immo qui magis sancti, magis tributarii. Majestas quæstuaria efficitur. Circuit cauponas religio mendicans mercedem pro solo templi, pro aditu sacri. Non licet Deos nosse gratis, venales sunt.'

[f] *Effundebant*] Ex sociis Britannicis delecti ii sacerdotes, seu *flamines Claudiales*, qui prætextu religionis, omnes fortunas profundebant in victimas, nempe, et sacrificia et convivia qualia decerent talem Divum.

Et forte non solum *suas fortunas* hi profundebant proceres, sed simul et opes populorum, qui tenerentur stato tempore suppeditare sumtus in talia sacrificia et epulas. Et etiam in victum et alimoniam ac dignitatem talium sacerdotum tuendam, qui statim sic oneri provincialibus.

Nec tum copiæ, annona, aut commeatus suppetebat affluenter, ut nunc, quia pauci Britanni serebant fruges, et quia pauca horrea, nullæ urbes, nulla fere receptacula, in quæ frumentum coacervarent.

Et quod mirum est, nullam classem tum habuere insulares, qua fruges et annonæ copiam adveherent. Sicut neque Batavi, qui tum equitatu præpollebant, nondum arte nautica.

[g] *Palam*] Sine ulla causa evidenti, aut quæ saltem appareret, perspicique posset oculis mortalium: unde divinitus id factum conjiciebant.

duni simulacrum Victoriæ,[h] ac retro conversum, quasi cederet[1 i] hostibus. Et fœminæ in furorem[2 j] turbatæ, 'adesse exitium,' canebant. Externosque fremitus[k] in curia eorum auditos; consonuisse ululatibus[l] theatrum,[m] visam-

aversa retro, tanquam ipsa cederet barbaris; et mulieres per furorem emota mente, imminere cladem ac perniciem *vaticinabantur; et inusitatos strepitus in curia eorum auditos esse, personuisse theatrum clamoribus, conspectamque esse imaginem*

1 Cod. Agr. *cedens.*—2 *In furore* Brotier. cum Gronovio et Ryckio. Præpositio *in* abest a Ms. Agr. Mallet Faërnus, *in furorem.* Vulgatum ferri potest, si intelligas, *fœminæ, furore actæ, turbata mente.* Brotier. *In furorem* Bipont. recepere, recte, ut opinor. *Oberl.*—3 Sic optime Pichena e Ms.

NOTÆ

[h] *Simulacrum Victoriæ*] Quod haud dubie in templo illo celeberrimo Divi Claudii situm fuit. Imago victoriæ fuit Virgo alata, volans, coronam vel palmam proferens. Habuit Romæ templum in Aventino, alterum in Palatino, et aram in Curia.

Forte situm illud Victoriæ simulacrum in fastigio templi, unde decidit. Nam templorum fastigia Victoriæ suffixo simulacro solebant insigniri.

[i] *Cederet*] Quasi loco et arce cederet hostibus.

[j] *Fœminæ in furorem*] Multa passim in historiis exempla talium fanaticarum mulierum vera vaticinantium: sic Pythia in furorem vertebatur, priusquam responderet: sic olim mulier admonuit Alexandrum, ne se noctu domum reciperet, sicque vitavit insidias juvenum; apud Curtium.

Sic et Hispana virgo prædixit imperium Galbæ: sic Catta mulier Vitellio; sic Druidarum fœmina Alexandro Severo mortem, et alia ejusdem gentis Diocletiano principatum: sic fatidica puella Aurelianensis fuit: sic et fœmina Gallica prædixit labores et finem laborum Henrico Magno, vere Herculi Gallico.

Sic olim Velleda et Aurinia Germanicæ virgines, bellis et rebus publicis suam auctoritatem afferebant et oracula reddebant ex adytis seu turribus editis, quas soli fratres adibant.

[k] *Externosque fremitus, &c.*] Prodigia eadem recenset Dio: 'E curia sonitus barbaricus nocte cum risu auditus, et e theatro tumultus cum ululatu.' *Lipsius.*

Fremitus] Cic. de Harusp. responsis: 'In agro Latinensi auditus est strepitus, cum fremitu. Exauditus in agro propinquo et suburbano strepitus quidam reconditus, et horribilis fremitus armorum.'

[l] *Ululatibus*] Sic Flor. l. IV. ubi de prælio Pharsal. 'Nunquam imminentis ruinæ manifestiora prodigia, fuga victimarum, examina in signis, interdiu tenebræ. Dux ipse et nocturna imagine, theatri sui audiens plausum in modum planctus circum sonare, et mane cum pullo, (nefas,) apud principia conspectus est.

[m] *Theatrum*] De Britannia Cicero: 'Rudi tamen illa insula, nulla spes prædæ, nisi ex mancipiis, quibus nullos, puto te literis aut musica expolitos expectare.'

Sed Romani etiam struxerant theatra in Britannia, quo Romanis moribus, comitati, elegantiæ, et voluptatibus paulatim assuescerent, emollirenturque Barbari.

que speciem in æstuario[n] Tamesæ[1 o] subversæ coloniæ;[p]

eversi oppidi in æstuario Tamesæ; et *jam mare sanguineo colore; abscedente æstu*

Flor. Corrupte in Mss. Harl. Bodl. Jes. Reg. et editionibus veteribus, *in æstuario notam esse subversæ coloniæ*, vel *in estumootam ese sub ver coloniæ.*

NOTÆ

[n] *Visamque speciem in æstuario*] Quam speciem? aliquid deest, aut latet: in Dione hoc editur; statim post illa dicta: 'Domus etiam aliquæ in Tamesi sub aquis erant visæ.' Ergo legebam in Tacito: *Visamque ædium speciem.* Sed enimvero Pichena in Florentino esse asserit: *in æstuario Tamesæ subversæ coloniæ.*

Itaque nihil verius, quam quod sentit, *Tamesæ* scribendum. Nimirum species subversæ coloniæ, quæ apparuerat, signum erat evertendæ: et hæ sunt istæ Dionis ædes, sed subversæ, dirutæ, incensæ. *Lipsius.*

Speciem] Vertunt *umbram:* possetque dubitari num esset imago coloniæ: ut species illa Africam adumbrans, quæ apparuit Curtio Rufo apud Adrumetum, aut velut species illa humana major, quæ visa Druso, quasi Germaniæ esset phasma seu imago, quæ prohibuit ulterius ire Drusum; et ei finem vitæ victoriæque demonstravit. Sed cum hocce phasma sit *subversæ coloniæ* simulacrum, forte aliud cogitandum.

[o] *Tamesæ*] Tamesis, fluvius Britanniæ primæ et Flaviæ Cæsariensis provinciarum, Albionis insulæ seu Britanniæ Majoris; in Oceanum Gallicum labitur: hodie *Thames* Anglis, et *Tamise* Francis, in regno Angliæ versus meridiem. *Tillemonius.*

[1] *Notam esse subversæ coloniæ*] Correxi, *Visamque speciem in æstuario Tamesæ subversæ coloniæ.* Facem mihi ad correctionem hanc prætulit Flor. qui habet, *in æstuario Tamesæ.*

Notus enim Tamesis fluvius, apud Britannos hodie quoque inclytus: atque ab ejus ore sive æstuario, non longe aberat colonia Camalodunum.

Recte ergo ait, visam fuisse speciem subversæ coloniæ, quasi prodigium subvertendæ. *Pichena.*

Subversæ coloniæ] Vertunt *subversarum domorum.* Nimia simplicitate, ut puto; nam quis ut ostentum miretur, subversas videri domos, cum in aquam inspiciuntur ædes litori inædificatæ? sed mirum fuit videri in aquis speciem seu imaginem civitatis solo æquatæ.

Certe Dio habet οἰκίαι τέ τινες ἐν τῷ Ταμέσᾳ ποταμῷ ἔνυδροι ἑωρῶντο: *Quædam domus videbantur in fluvio Tamesa sub aquis;* quasi diceret, *submersæ aquis.* Non dicit subversas. Et forte id visum procul ab ædificiis littore superstantibus.

Speciem] Explicat Clar. Harlæus, quasi visum quoddam phasma in æstuario esset, quod cladem imminentem coloniæ præsagiret.

Subversæ coloniæ] Forte *submersæ:* vertunt, *subversarum domorum*, in quo forte nihil mirum, cum sic in aquis perspiciantur ædes ad littus sitæ; et puto, præcise, aliud est *subversæ coloniæ*, aliud *subversæ domus.*

Hic imago fuit coloniæ afflictæ et penitus subrutæ ac solo adæquatæ: quod longe differt ab imagine *subversarum domorum*, quæ intuentium oculos in aquis deludit.

Nec tribuendum nimis auctoritati Dionis, qui sæpe sus deque invertit Tacitum, cujus non satis sensum capit. Quicquid sit, habemus ex Ta.

jam Oceanum[4] [q] cruento aspectu; dilabente æstu, humanorum corporum effigies[r] relictas,[5] ut Britanni ad spem, ita veterani ad metum trahebant.[6] Sed, quia procul Suetonius aberat, petivere a Cato Deciano, Procuratore,[7] auxilium. Ille haud amplius, quam ducentos, sine justis armis[s] misit: et inerat modica[t] militum manus. Tutela templi freti,[u] et[8]

imagines corporum humanorum ibi *destitutas* esse: hæc *ut barbari in spem, ita milites* nostri *in formidinem accipiebant. Sed quia longe aberat Suetonius, postulavere subsidium a Cato Deciano, procuratore* Cæsaris. Sed *is non plures misit, quam ducentos, nec satis armatos: et inerat* coloniæ *militum agmen exiguum, qui*

Brotier.—4 Perperam in Mss. Reg. Harl. Bodl. Jes. et editionibus veteribus, *jam Oceanus*—5 *effigies relictæ*—6 *trahebantur.* Idem.—7 *Imperatore,* male, Budens. *Oberlin.*—8 Ita interpunxi de sententia Freinshemii. Hactenus: *manus, tutela templi freti. Et* perperam: duæ enim causæ propo-

NOTÆ

cito, apparuisse in aquis Tamesæ speciem seu imaginem totius *coloniæ subversæ:* hoc prodigium fuit, quomodo id visum? an, ut vult Dio, *sub aquis,* et velut in speculo? Cogitandum.

[q] *Oceanum*] Supra XIII. 53.

[r] *Effigies*] Nempe Tritones et Nereides, quæ humano vultu, in pisces alvo desinunt. Dio lib. LIV. ait 'M. Druso Libone, et L. Calpurnio Pisone, Coss. visas species, quæ sexaginta pedes longæ, viginti latæ, mulieribus similes extabant.' Juven. Sat. 4. 'Oceani monstra et juvenes vidisse marinos.' Plin. IX. 5. ait, 'legatum quendam Galliæ ad Augustum scripsisse, complures apparere in littore exanimes Nereidas jacentesque.' Nostra ætas in Hollandia complures vidit Britannis vicina; quæ vix credas, et antiquitas non abnuit. *Aurelius.*

Effigies] Vertit etiam nobilissimus Interpres, quasi illæ *humanorum corporum* imagines cœno et illuviei maris impressæ, relictæque ibi essent, abscedente æstu.

Sed veræ et solidæ illæ effigies corporum, nec tantum impressæ fuerunt, sed vera corpora erant: non vocat tamen ea Tacitus *corpora humana,* quia certe non vere homines, sed tantum effigies exhibebant corporum humanorum, quia nempe Nereides erant. Certe non corpora humana, sed *effigies corporum humanorum.*

Effigies] Puto, non tantum intelligi phasmata, aut species *humanorum corporum,* quæ apparerent oculis, et statim vanescerent: nam dicit Tacitus *relictas,* ita ut veræ et solidæ effigies corporum conspicerentur ac tangerentur. Hæc monstra marina interpretari liceat, quæ vere specie hominum quandoque se exhibent in mari.

[s] *Sine justis armis*] Non plane armatos: erant enim alia alarum, alia legionum arma. *Ferretus.* Nempe quia hi ex provincialibus collecti tumultuaria manus procuratore sordido et pecuniæ parcente in exitium publicum, ut tales homines solent.

[t] *Modica*] Nempe *veterani,* qui sub vexillo merebant; aquilam enim emeriti illi relinquebant; qui tamen *vexillarii* non vocabantur, sed *veterani.*

impedientibus,[9] qui occulte[10] rebellionis conscii, consilia

religione ac sanctitate delubri se tutabantur; et resistentibus iis, qui participes secretæ defectionis consilia corrumpebant, neque locum vallo aut aggere muniverant,

nuntur negligentiæ et incuriæ istorum militum; quod neque fossam aut vallum præduxerant, tutela templi freti, nec senes et fœminas amoverant, impedientibus qui occulti rebellionis conscii consilia turbabant. Per *tutelam templi* intelligo munimenta, ante enim *arcem æternæ dominationis* vocat, nisi malis cum viro docto intelligere septum et aliquam non magni operis munitionem, ex Varrone l. I. 14. de R. R. *Ryckius.*—9 In Mss. Reg. Corb. et editione principe, *inobedientibus.*—10 Mss. Reg. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *occultæ.*

NOTÆ

Nam *vexillarii* erant alicujus legionis *vexillarii*, at *veterani* nullius legionis erant; sed a legionibus et aquilis discreti: et isti merebant *omnium munerum belli immunes, præterquam propulsandi hostis* a suis præsidiis.

At *vexillarii*, neque emeriti, neque immunes onerum belli, immo selecti et expediti, ad munia difficiliora, et in amota loca atque ad longinquas expeditiones mittebantur.

Modica militum] *Veteranos* intelligit, qui eo deducti erant sub vexillo, vel pluribus vexillis, pro more militiæ hujus ævi, nempe, ut 'omnium immunes agerent, nisi propulsandi hostis.'

Modica militum] Vertunt, quasi alii milites essent a veteranis, quod falsum; huc enim deducti, et ibi manebant *veterani*, fere sola religione templi Claudiani *freti*, quia muniendæ coloniæ non satis consuluerant.

Dicit *modica*, quia forte non erant amplius quam quingenti sub uno nempe vexillo, ut alibi Tacitus; aut certe non eo numero, qui sufficeret coloniæ tuendæ adversus tot rebelles.

[u] *Manus, tutela templi freti. Et impedientibus*] Apparet ex hac distinctione, sensum auctoris hactenus assecutos non esse editores, alias enim sic interpunxissent: *manus. Tutela templi freti, et impedientibus, &c.*

Nimirum duæ causæ proponuntur negligentiæ et incuriæ veteranorum istorum, quarum singulæ singulis effectibus respondent.

'Neque fossam aut vallum præduxerunt;' nempe, 'tutela templi freti, neque motis senibus,' &c. nempe, 'impedientibus qui occultæ rebellionis conscii consilia turbabant.' *Freinshemius.*

Tutela] Video non omnes capere, ut oportebat: hic septum est, et aliqua non magni operis munitio. Sic Varro l. I. de re rust. 14. 'Nunc de septis, quæ tutandi causa fundi aut partis fiant, dicam. Earum tutelarum genera quatuor.' *Gronovius.*

Tutela templi] Possit forte intelligi de propugnaculo seu munimentis templi; sed quia nullo aggere aut fossa vallatum templum fuisse scribit Tacitus, potius est, ut fere tantum de sanctitate et religione loci intelligatur.

Et quamvis *arx æternæ dominationis* appelletur, id potius ob altitudinem ædificii, vel propter religionem novam et insolitam augent verbis Britanni; vel per invidiam, quam propter vim loci, quia ubi religio Rom. fundata templis, et præsertim Cæsaris, ibi etiam in perpetuum fundata stabilitaque dominatio et *arx dominationis* imposita censebatur.

Non repugno tamen quin aliqua *tutela* utcumque templi fuerit, sed

turbabant, neque fossam aut vallum præduxerunt,[11] neque, motis[12 v] senibus et[13] fœminis, juventus sola restitit: quasi media pace incauti, multitudine barbarorum circumveniuntur. Et cetera quidem impetu direpta, aut incensa sunt: templum, in quo se miles conglobaverat, biduo obsessum expugnatumque. Et victor Britannus Petilio[14] Ceriali, Le-

nilque juvantibus senibus et mulieribus, soli juvenes resistebant: velut altissima pace, circumfunduntur inopinantes, ingenti numero hostium. Et alia quidem omnia prima vi rapta, aut flammis absumta sunt: delubrum, in quod se veterani receperant, duobus diebus circumsessum est *captumque. Et victores Barbari occurrentes Petilio Ceriali, legato nonæ legionis, ad auxilium venienti, profligavere legionem, et*

At occulta non erat rebellio: sed *occulte* erant conscii. Unde error est librariorum aut editorum, qui *occultæ* pro *occulte* posuere. Lipsius jam edidit, *occulte.* In Mss. Flor. Guelf. editione principe et recentioribus, *occulti rebellionis conscii;* quod omnino durum, ac minime Cornelianum est. Ernestus omitti vellet, *conscii.* Certe eleganter diceretur, *occulti rebellionis.* Verum nefas omittere *conscii* in tanto librorum consensu. *Brotier.* Bene Cl. Gordon, 'frustrated in their measures by such as were secret accomplices in the revolt.' Murphy quoque, 'secret enemies mixed in all their deliberations.' —11 Editio princeps, *præduxere.* Puteolanus, *produxerunt.*—12 Vellet Faërnus, *amotis:* Heinsius, *submotis* vel *remotis.* At eodem sensu dicitur, *motis.* Sic infra c. 60. *movetur* pro *amovetur*, ut recte observat Ernestus. *Brotier.*—13 *aut* Budens.—14 Male editio princeps, *Petio.* Puteolanus, *Peto.* Hic est Petilius Cerialis, de quo sæpe infra, maxime in libris Historiarum. *Brotier.*

NOTÆ

modica, ut in templo; quod arcis nomen, non certe vim habuit.

Tutela templi] Quæ parum firma; nam sanctitati templi, et amœnitati coloniæ, magis quam munimentis studuerant, qui primi construxere.

v *Neque motis*] Volunt, non esse amotos senes. *Neque motis,* id est, non se moventibus, nempe non excitis senibus et fœminis ad opem ferendam, utcumque possent. Loquitur enim de vallo et aggere, cui sexus imbellis, et fessa ætas succurrere potuit, suppeditando materiam, cespitem, saxa, et alia id genus, ut fit in talibus præsidiis et arcibus cum pavor ingruit: *juventus,* i. e. exercitus.

Otium, quietem, et incuriam senum, puerorum, ac fœminarum innuit Tacitus, cum dicit *juventus sola restitit,* id est, defendit seu propugnavit arcem, aliis immotis, quia decepti aut subita vi oppressi sunt.

Motis] Alii legunt *amotis,* male: neque motis, id est, non se moventibus senibus fœminisque, si non ad resistendum, saltem ad locum muniendum, aggerem ferendum, et alia ministeria quæ præstant etiam pueri, fœminæ, senes, lixæ, negotiatores, et genus illud imbelle in necessitatibus. Hinc addit Tacitus, *Juventus sola restitit,* nempe aliis immotis intellige, vel senes non esse *amotos* oppido isto, vel non motos fuisse ad laborem et opem ferendam. At certe non fuissent amoti, sicque traditi jugulandi hostibus, nisi in ultima necessitate; et quid profuisset eos amoveri in tanto impetu rebellium? potius in obsidione violenta opem tulissent; idque utilius in commune.

gato legionis nonæ, in subsidium adventanti obvius, fudit legionem, et, quod peditum,[w] interfecit. Cerialis cum equitibus evasit in castra[x] et munimentis defensus est. Qua clade et odiis provinciæ, quam avaritia in bellum egerat, trepidus Procurator Catus in Galliam transiit.[15]

33. At Suetonius mira constantia medios[1] inter hostes Londinium perrexit, cognomento quidem coloniæ non insigne, sed copia negotiatorum[y] et commeatuum[2] maxime celebre: ibi ambiguus, an illam sedem bello deligeret, circumspecta infrequentia militis, satisque magnis documentis temeritatem Petilii coërcitam, unius oppidi damno servare universa statuit. Neque fletu et lacrymis auxilium ejus orantium flexus est, quin daret profectionis signum: et

pedestres copias omnes occidere. Cerialis cum equitatu effugit in munimenta, et vallo protectus est. Qua calamitate, et offensionibus sociorum, quos avaritia sua ad arma compulerat, pavidus procurator Catus transiit in Galliam.

At Suetonius mira fortitudine ac pervicacia inter medios hostes penetravit Londinium, oppidum *nondum quidem nomine coloniæ insignitum, sed affluentia mercatorum et copiæ maxime inclytum. Ibi dubitans, an illam bello arcem assumeret, animadvertens paucitatem militum, satisque claris experimentis castigatam esse imprudentiam Petilii, decrevit cetera provinciæ tueri clade ac jactura unius urbis. Neque exorari potuit gemitu aut fletibus* eorum *qui opem ejus implorabant, quin*

—15 Sic recte Rhen. e Budens. prius *transit*. Oberl.

1 Quidam Mss. *medius:* hoc habet Guelf. recte. *Ernest.*—2 Ita Mss. Flor. Reg. Corb. editio princeps et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Pu-

NOTÆ

[w] *Et quod peditum*] Legionem fudit Britannus victor, et omnes pedites hujusce legionis nonæ interfecit; at equites ejusdem legionis evasere cum suo duce Ceriali in castra.

[x] *In castra*] Non puto, *in castra* Paulini, qui longius aberat, extra insulæ continentem; sed in stativa castra, quæ etiam dum abesset ille dux, servabantur præsidio. Non forte tamen in castra totius exercitus se recepit, quem fere secum adduxerat Paulinus, sed in castra suæ legionis, quæ reliquerat, ut auxilio veniret coloniæ.

[y] *Copia negotiatorum*] Etiam hodie, eoque nomine princeps Britanniæ urbs. Commeatum proprie accipit, uti Suetonius, Neronis c. 20. 'Alexandrini qui de novo commeatu Neapolim confluxerant:' Græcis *κατάπλους*.

Ammianus l. XXVII. de hac urbe: 'Londinium vetus oppidum, quod Augustam posteritas appellavit.' *Lipsius.*

Londinium] Urbs Trinobantum populorum ad Tamesin fluvium, in Flavia Cæsariensi provincia Albionis insulæ, seu Britanniæ majoris: hodie *London* Anglis, et *Londres* Francis, urbs comitatus *Middlesex*, et primaria regni Angliæ, ad fluvium *Thames* seu *Tamise*. Tillemonius.

comitantes in partem agminis acceperat.[3] Si quos imbellis sexus, aut fessa ætas, vel loci dulcedo attinuerat, ab hoste oppressi sunt. Eadem clades municipio Verulamio fuit;[a] quia barbari, omissis castellis præsidiisque militarium,[4 a] quod uberrimum spolianti[5 b] et defendentibus intutum, læti

daret signum profectionis, et se adjungentes in ordinem agminis admitteret. Si quæ mulieres, pueri, aut senes, vel qui alii capti *amore loci remanserant, a Barbaris circumventi sunt. Idem exitium fuit oppidi Verulamii; quia Britanni, relictis arcibus et stationibus militum, quod locupletissimum prædanti* fuit, *et propugnantibus invalidum, rapiunt vastantque*, et *spoliis gaudentes, et ad alia* inertes *segnes*que.

teolanus, *commeatu*.—3 Brotierus cum aliis edd. sic legit et interpungit: *signum, et comitantes in partem agminis acciperet*. Acidalius vult interpungi post *signum*, et legi *acceperat*. De interpunctione consentit ed. pr. alterum series orationis et sensus desiderat. *Ernest*. Bene. *Oberlin*.—4 Corrigebat Muretus, *militum*: et sic Ryckii Cod. Verius Pichena, *militaribus*, ut infra c. 45. *Brotier*.—5 Sic optime Mercerus et recentiores. In Mss. et veteribus editionibus, *spoliant*. Tentabat Gronovius, *spoliatu*. Idem.—6 Sic bene

NOTÆ

[a] *Eadem clades municipio Verulamio fuit, &c.*] Sensus est; Barbari municipiis, quæ nullo milite defenderentur, imminebant; at castella præsidiaque Romanorum omittebant. Expone, *et aliorum*, hoc est, *etiam aliorum*, scil. municipiorum insignes prædas petebant. *Rhenanus*.

Verulamio] Beda I. Ecclesiast. Hist. Angl. 'Passus est beatus Albanus decimo die Kalend. Juliarum juxta civitatem Verolanium, quæ nunc a gente Avalorum Veilamacestir sive Varlinquacestir appellatur, ubi postea redeunte temporum Christianorum serenitate, Ecclesia et mirandi operis atque ejus martyrio condigna exstructa.'

Verulamio] Verulamium urbs Cathieuclanorum populorum, in Flavia Cæsariensi provincia Albionis insulæ, seu Britanniæ majoris: hodie *Saint Albans*, urbs comitatûs *Hertford*, in regno Angliæ versus meridiem. *Tillemon*.

[a] *Præsidiisque militarium*] Alii legunt, *militum*: sed *militarium*, perinde est. Immo melius; debuit enim distinguere tres species hominum; *milites* qui sub signis ducem, quocumque juberet, sequebantur; et *veteranos* qui in colonias ascripti, qui tamen *militares viri*, non proprie *milites*; et alios exercituum comites, qui neque milites neque militares sunt, ut mercatores, artifices, et ceteri pagani: viri *militares* apud Tacitum sunt ii, qui stipendia olim bello meruerunt.

[b] *Quod uberrimum spolianti*] Vulgo spoliant: quod corruptum locum esse et fatentur viri docti, et multa arguunt; maxime, quod *spoliant*, præsenti dixit, mox alio tempore, *petebant*.

Manu duxit me ad veram lectionem monitio Lipsii, qui, *defendentibus intutum*, ex libris retulit. Itaque rescribo; *quod uberrimum spolianti, et defendentibus intutum, læti præda, aliorum segnes, petebant*.

Alacres nimirum ad prædam, segnes ad cetera: eo castellis ac præsidiis militarium omissis, eunt ad municipia vacua defensoribus, spoliis uberrima. *Mercerus*.

præda[6] et aliorum[c] segnes,[7] petebant. At septuaginta millia civium[d] et sociorum, iis quæ memoravi locis, cecidisse[8] constitit. Neque enim capere, aut venundare,[9] aliudve quod belli commercium, sed cædes, patibula, ignes, cruces,[e] tanquam reddituri[10] supplicium,[f] ac prærepta[11] interim ultione, festinabant.

Compertum est, periisse in iis quæ dixi oppidis, septuaginta ferme millia civium et auxiliarium. Quippe nec captivos trahere, aut vendere, aut quod aliud belli commercium usurpavere barbari, *sed properabant neces, cruces, flammas, patibula, quasi invicem pœnas exsoluturi, et* velut *interim vindictam prævenirent*, properabant.

Mss. Flor. Corb. editio princeps et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. et Puteolanus, *deferentes in tutum læti prædas*. Brotier. Amicus apud Ryckium *prædæ*.—7 Sic optime adhuc Mercerus. Frustra Lipsius, *laborum segnes*. Vitiose in Mss. et editionibus veteribus, *aliorum insignes*. Tacit. infra Annal. XVI. 14. 'occasionum non segnis.' *Brotier*.—8 Ita Mss. Flor. Harl. Bodl. Jes. Guelf. Corb. editio princeps et recentiores. Puteolanus, *occidisse*.—9 Brotierus cum Homero *venundare*.—10 Frustra Lipsius, *redditurus*. Heinsius, *redditum*. Eleganter dictum, *redditurì*. Brotier.—11 In Ms. Jes. *præcepta*, ut volebat Heinsius. In Ms. Corb. *prætexta*. In Ms. Vatic. 1864. *prætenta*. Vulgatum loco aptius videtur. *Idem*. Bipont. conjiciunt leg. *promti interim ultioni*.

NOTÆ

[c] *Aliorum*] Quæ satis indicavit, cum dixit, *omissis castellis præsidiisque militarium, &c.* dicit *militarium*, et hosce opponit negotiatoribus, agricolis, et aliis paganis, quos expugnare facile est et spoliare: non item viros *militares*, præsertim præsidiis seu castellis sese defendentes.

Quod uberrimum spoliant, &c. intelligi potest de ipsis locis, qui intuti et uberrimi, *et aliorum*, id est, castellorum et præsidiorum militarium oppugnatione segnes, ut qui ea omitterent, læti præda et opibus, quas illæsi diripiebant.

[d] *Septuaginta millia civium*] At Dio, in pleraque hac historia Taciti velut Interpres, periisse ait, μυριάδας ὀκτὼ τῶν τε Ῥωμαίων καὶ τῶν συμμάχων αὐτῶν. Ut hic LXXX. fortasse verior scriptura sit. *Lipsius*.

Vanum fuerit corrigere Tacitum per Græculum auctorem, qui vanæ fidei, si quis unquam, præsertim in rebus Romanis.

[e] *Patibula, ignes, cruces*] Diversa hæc igitur, *patibula* et *cruces?* quodam sensu Patibulum enim proprie, in quo suffixus homo expanditur, transverso tamen ligno.

Crux vero etiam, cum is erecto simplicique stipiti affigitur, sive infigitur: diximus abunde in libellis *de Cruce*. Lipsius.

[f] *Tanquam redditurì supplicium*] Potius, *redditurus*. Lipsius.

Tanquam redditurì] Mihi, *redditurì*, magis probatur, ut idem sit, *reddere*, quod persolvere. Nam et si *reddere supplicium*, vel *pœnas*, plerumque accipi solet pro punire; tamen non video, cur non possit etiam sensus converti, secundum propositam narrationem.

Et cum recte dicatur, *dependere*, vel *persolvere pœnas*, cur non idem, *reddere pœnas?* Sicuti *persolvere æs alienum*, et *reddere æs alienum*.

34. Jam Suetonio quartadecima legio cum vexillariis vicesimanis,[1] et e proximis auxiliares, decem ferme[g] millia armatorum erant: cum omittere cunctationem et congredi acie parat: deligitque locum arctis faucibus et a tergo sylva clausum; satis cognito, nihil hostium, nisi in fronte, et apertam planitiem esse, sine metu insidiarum. Igitur legionarius frequens ordinibus, levis[2] circum armatura, conglobatus pro cornibus eques astitit. At Britannorum copiæ passim per catervas et turmas exultabant, quanta non alias multitudo, et animo adeo fero, ut conjuges[h] quoque testes victoriæ secum traherent, plaustrisque[3] imponerent, quæ super extremum ambitum campi posuerant.

35. Boadicea, curru filias præ se vehens, ut quamque nationem accesserat, 'solitum quidem Britannis, fœminarum ductu bellare,' testabatur: 'sed[1] tunc[i] non, ut tantis majo-

Jam aderat Suetonio legio quartadecima, cum vexillariis legionis vicesimæ, et e sociis vicinis, ad decem millia militum ; cum statuit nihil ultra morari, et statim *acie dimicare : assumitque campum angusto aditu, et retro sylva septum ; satis comperto, nullos hostes* esse, *nisi a fronte, et patere campum absque doli formidine. Itaque legionarius* miles *multus densusque ordinibus, levibus ac ferentariis circum stipatus, et in cornibus ordinati equites,* in aciem *astitere. At exercitus barbarorum undequaque per catervas et turmas persultabat, quanto nunquam alias numero immanis, et tanta ferocitate, ut secum etiam adducerent uxores, testes felicis pugnæ, rhedisque inveherent, quas statuerant ad ultimam planiciei oram.*

Boudicea vehiculo præ se ferens filias, ut quamlibet gentem adiverat, prædicabat : Consuesse quidem Britannos bella gerere mulierum imperio et auspiciis, sed

1 Perperam in Mss. et veteribus editionibus, *vicesimariis*, aut *vigesimariis*. *Vicesimanorum* meminit ipse Tacitus infra cap. 37. Merito ergo Acidalius et recentiores emendavere, *vicesimanis*. Brotier.—2 Ita Mss. Flor. Reg. Agr. editio princeps et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *levi*.—3 Budens. *plaustris super imponerent*.

1 Ursin. et Boxhorn. conjiciunt *se tunc non*. Acid. *sed se*.—2 *Consectum*,

NOTÆ

Idem etiam *reddere*, quod vicissim dare, sicuti apud auctores sæpe usurpatur, *resolvere*, pro solvere. Plaut. Asin. 'Ecquis pro vectura olivi resolvit?' *Pichena*.

Reddituri] Ut qui luere et dare pœnas Romanis talis facinoris postea deberent, tanquam idem brevi posthac passuri supplicium aut exitium, quod nempe sibi certo impendere prævidebant.

[g] *Decem ferme*] Quartadecimani, vexillarii vicesimarii, et auxiliares simul sumti, faciebant decem ferme millia armatorum.

[h] *Conjuges*] Pro more Germanorum et aliorum Septentrionalium.

[i] *Sed tunc*] Sic intellige ; sed tunc

ribus ortam, Regnum et opes, verum ut unam e vulgo libertatem[j] amissam, confectum[2] verberibus corpus, contrectatam[3] filiarum[k] pudicitiam ulcisci. Eo provectas Romanorum cupidines, ut non corpora, ne[4] senectam[l] quidem, aut virginitatem impollutam relinquant. Adesse tamen Deos justæ vindictæ: cecidisse legionem, quæ prælium ausa sit: ceteros castris occultari,[m] aut fugam circumspicere. Ne strepitum quidem et clamorem tot[n] millium,[5] nedum impetus

se tunc, non ut *reginam* tam claris parentibus procreatam, *vindicare* imperium et opes; sed ut unam e plebe, libertatem ademtam, inflictas corpori plagas, violatas stupro filias ulcisci. Eo progressas Romanorum libidines, ut non corpora, nec senectutem quidem, aut pudicitiam inviolatam patiantur. Favere tamen numina justæ ultioni; occidisse legionem, quæ pugnam tentarit; alios omnes munimentis abscondi, aut prospicere qua effugiant. Ne toleraturos quidem fremitum, et vociferationem tot millium, tantum abesse, ut *tantæ multitudinis* vim atque impetum *sustinere possent*. Si reputarent

Gronov. et Brotier. et Homer. et ita Mss. Jes. Corb. et Puteolanus. In Mss. Flor. Reg. Guelf. editione principe et recentioribus, *confectum*, quod haud æque elegans. Horat. Epod. IV. 11. 'Sectus flagellis hic triumviralibus Præconis ad fastidium.' Et Petronius in Satyric. *consecuitque genas*. Brotier.—3 Ms. Corb. *contactam*.—4 Gronov. et Ryckius pro *ne* legunt *nec*.—5 In Mss. Harl. Bodl. Jes. Reg. Guelf. et editionibus veteribus, *militum*. Melius

NOTÆ

se, non regnum et opes ulcisci, ut tam claris majoribus ortam reginam deceret; at se, ut unam e plebe, vindicare libertatem amissam, se ulcisci confectum verberibus corpus, et delibatam filiarum pudicitiam.

[j] *Libertatem*] Sic fortius hortabatur. Nam certe pugnari acrius debuit pro libertate, pro corpore et decore, quam pro regno et opibus.

[k] *Filiarum*] Quæ etiam testes essent pugnæ et solatia, et etiam majora hortamenta victoriæ, ut quæ ipsæ suas injurias, stupraque et libidines hostium vindicarent in ipsos hostes, ut etiam ipsæ, absumta matre bello, aut quo alio fato, regno belloque et vindictæ superessent.

[l] *Corpora, ne senectam*] De se loquitur regina; nam verberibus afflictum corpus ipsius, et ipsa jam ætate provecta erat: ita ut Romani, ne senectam quidem matris inviolatam, aut virginitatem impollutam ac filiarum illibatam relinquant.

[m] *Castris occultari*] Castra Paulini intelligit, quæ firmaverant in ipso loco pugnæ, aut non procul, more et exemplo veterum ducum Romanorum.

[n] *Tot millium*] Fuisse enim in acie hostili δώδεκα μυριάδας, id est, centum viginti millia hominum, Dio annotavit.

Noster omisit, ut pleraque alia, in hac narratione: non incuria aut culpa sua, sed, quod facile odorere, librariorum exscriptorumve: qui hos libros pessime admutilarunt. *Lipsius*.

Non culpa Librariorum, sed gravitate. Tacitus, quippe minutias historiæ non persequitur, sic σεμνῶς scribit, ritu veterum.

et manus perlaturos. Si copias armatorum, si causas belli secum expenderent, vincendum illa acie, vel cadendum esse. Id mulieri destinatum: viverent viri[6] et servirent.'

36. Ne Suetonius quidem in tanto discrimine silebat: qui,[1] quanquam confideret virtuti, tamen exhortationes et preces miscebat, 'ut spernerent sonores[2] barbarorum, et inanes minas: plus illic[3] fœminarum, quam juventutis aspici: imbelles,[a] inermes cessuros statim, ubi ferrum virtutemque vincentium totiens fusi agnovissent: etiam in multis legionibus paucos esse,[4] qui prælia profligarent: gloriæque eorum accessurum, quod modica manus[5] universi exercitus famam adipiscerentur. Conferti tantum, et pilis emissis, post umbonibus et gladiis, stragem cædemque continuarent, prædæ immemores: parta victoria, cuncta ipsis cessura.' Is ardor verba ducis sequebatur, ita se ad intorquenda pila expedierat vetus miles et multa præliorum experientia, ut certus eventus[6] Suetonius, daret pugnæ signum.

animo numerum bellatorum, si causas armorum, superandum illa pugna, vel pereundum esse. Id fœminæ statutum: vitam viri retinerent, et servitutem.

Ne Suetonius quidem in tanto periculo tacebat; qui licet fortitudini suorum *fideret, tamen incitamenta, et preces addebat*: ut temnerent ululatus Britannorum, et vanas comminationes: plures illic spectari mulieres, quam milites: invalidos, inermes, abscessuros statim atque *ipsi* animadvertissent arma vimque vincentium, toties pulsi fugatique. Etiam inter plurimas legiones, paucos esse, qui hostem vincerent, bellaque patrarent: *id* accessurum decori illorum, quod modico agmine, totius exercitus gloriam compararent. Conglobati solummodo, et jaculis exhaustis, dein clypeis et ensibus impellere atque occidere perseverarent, prædam spernentes: reportata victoria, omnia penes ipsos futura. *Tanta alacritas exhortationem ducis secuta est, ita ad immittenda tela se præparaverat vetustus et plurima certaminum peritia miles, ut signum prælii daret Suetonius, eventi* et victoriæ *securus.*

recentiores, *millium*. Brotier.—6 Budens. *viverent et viris serv.*

1 *Qui* abest a Mss. Reg. Corb. et editione principe.—2 Ita Mss. Vatic. Flor. Reg. editio princeps et recentiores. Supra Annal. IV. 48. Tacitus dixit, *sonorem alterius prælii;* et Annal. I. 65. 'læto cantu, aut truci sonore.' Puteolanus, *sonoras*. Brotier.—3 *Illic* abest a Ms. Reg. et editione principe.—4 *Esse* abest a Mss. Reg. Corb. et editione principe.—5 Ita Mss. Flor. Reg. Harl. Bodl. Jes. editio princeps et recentiores. Puteolanus, *modica manu*, et sic Gronov.—6 Displicet, *certus eventus Suetonius*. Ob *εὐφωνίαν* mal-

NOTÆ

[a] *Imbelles*] Intelligit sexum sequiorem, quia multæ fœminæ in exercitu. Et per *inermes*, ipsos viros, seu barbaros inconditos, et, suo more, non justis armis instructos: vel *inermes* indistincte intellexit.

37. Ac primum legio gradu immota,[p] et angustias loci[q] pro munimento retinens, postquam propius suggressus hostis[1 r] certo jactu tela exhauserat,[2 s] velut[t] cuneo[3] erupit.

Ac primum legio statione immota, et arctas fauces campi pro vallo habens, ubi, propius accedente hoste, nullo irrito ictu tela emiserat, veluti cuneo prorupit. Idem

lem, *certus eventu;* sicque Mss. Reg. Agr. Bodl. Corb. et editiones veteres. Rhenanus primus edidit, *eventus*. Haud tamen insolens ablativus; eo usus est Valerius Flaccus Argonaut. I. 366. 'Deucalion certus jaculis, et cominus ense Nobilis Amphion.' *Brotier*. Budens. *certo eventu*.

1 Perperam hæc Pichena ad hostes refert, qui adversus Romanos tela exhausere: et cum pauci ceciderint Romani, *incerto* emendat pro *certo*. Bene Cl. Gordon, 'till the enemy had advanced within arrow shot, and exhausted all their darts.' Murphy quoque, 'The Britons advanced with ferocity, and discharged their darts at random.' Lipsius præfert *suggressis hostibus*.—2 In Mss. Harl. Jes. *exhauserant* pro *exhauserat*.—3 Ita Mss. editiones ve-

NOTÆ

[p] *Gradu immota*] Quia ob angustias loci, statio illa pro munimento fuit legionariis, ne pauci ipsi circumdari a tanta multitudine hostium possent. Artis imperatoriæ, et quidem summæ fuit, sic aciem ordinasse, et expectasse hostem.

[q] *Angustias loci*] Nempe propter paucitatem legionariorum. Quid enim legio una adversus tot millia barbarorum? ideoque angustum locum eligere debuit Paulinus, quo se facilius tutaretur, et ne circumveniretur a tanta hostium multitudine.

[r] *Propius suggressus hostis*] Certitudo hæc jactuum non videtur ad hostes referenda, (paucissimi enim e Romanis cecidere, ut addit,) sed ad ipsos Romanos: ideoque legam, *suggressis hostibus:* atque ea veritas. *Lipsius.*

Ea veritas, is verus Taciti sensus: sed non ea vera Taciti verba, quæ nunquam immutanda sunt.

Propius suggressus hostis certo jactu tela exhauserat] Sensus ergo est, legionem non statim ad adventum hostis, tela conjecisse, aut procucurrisse: sed expectasse, donec hoste succedente, certo ictu ipsum petere possent: tum emisisse tela iisque demum exhaustis, (*hostis suggressus exhauserat*, hoc est, causam dederat, ut exhaurirentur,) erupisse, atque manum cominus conseruisse.

Monitum de non jaciendis in vanum telis, bonis ducibus usitatissimum semper fuit, et perinde notissimum.

Quomodo et virum fortissimum Obentrautium suos hortari solitum Zincgrefius narrat, ne sclopeta explodant, priusquam ita prope ad hostem successerint, ut in oculis ejus album a nigro possint distinguere. *Freinshemius.*

[s] *Tela exhauserat*] Non de hoste, seu Britannis id intelligendum, sed de legionariis. Nam supra id ipsis imperatum a duce: 'Conferti tantum, et pilis emissis, post umbonibus et gladiis stragem cædemque continuarent.'

Sic distingue: *Ac primum legio gradu immota, et angustias loci pro munimento retinens, postquam propius suggressus hostis*, supple, *fuit*, ac *certo jactu tela exhauserat, velut cuneo erupit.*

Vel sic: *Ac primum legio gradu immota, et angustias loci pro munimento*

Idem auxiliarium impetus: et eques, protentis hastis, perfringit,[4] quod obvium et validum erat. Ceteri terga præbuere, difficili effugio, quia circumjecta vehicula sepserant abitus.[5] Et miles ne mulierum quidem neci temperabat: confixaque telis etiam jumenta,[u] corporum cumulum auxerant. Clara et antiquis victoriis par ea die laus parta, quippe sunt, qui paulo minus quam octoginta[6] millia Britannorum cecidisse tradant, militum quadringentis ferme interfectis, nec multo amplius vulneratis. Boadicea vitam veneno finivit.[v] Et Pœnius[7] Postumus, Præfectus castrorum[w]

sociorum ardor; et equites infestis lanceis, quod occurrit et resistit, perrumpunt. Alii omnes terga vertere, sed ægre fuga elapsi sunt, quia circumposita plaustra clauserant exitus. Et miles Romanus *ne parcebat quidem cædi fœminarum; confossaque hastis etiam jumenta, stragem cadaverum adauxerant. Ea die comparatum decus insigne, et æquale priscis victoriis: nam sunt, qui memorent, periisse ad octoginta millia Barbarorum, militum* Rom. *quadringentis fere interemtis, nec multo pluribus sauciatis. Regina veneno sibi mortem intulit. Et Pœnius Posthu-*

teres et recentiores. Male Rhenanus, *cuneus.* Brotier.—4 Mss. Reg. Jes. et editio princeps, *perfringunt.*—5 Budens. *ambitus.*—6 Male Mss. Bodl. Jes. Corb. *octingenta.* Brotier.—7 Reinesius mallet, *Hœnius Postumus,* quod T. Hœnius Severus consul fuit A. U. C. 894. At Pœnius non ignotum nomen. Apud Gruterum, p. 969. n. 5. memorantur POENIA RVFA. *Brotier.*

NOTÆ

retinens, (postquam propius suggressus hostis fuit,) certo jactu tela exhauserat, dein *velut cuneo erupit.* Sed potius hostis tela Rom. exhauserat.

[t] *Velut cuneo*] *Cuneus* est, cum angusta in fronte acies, *trigoni* forma, paulatim se retrorsum pandit; unde *trigonum* vocant, sive *rostrum,* et *caput porcinum* literæ Δ assimilabatur. Et anterior pars, quæ in acutum desinebat, recta et densa erat, quia scutis undique muniebatur.

Crura autem utrimque secundum ordines et cohortes, in profundum composita; et pleraque parte in obliquum extensa, deibant paulatim, et disjungebantur, donec in maximam longitudinem progressa desinerent; ita ut locus vacuus relinqueretur, et terga militum nuda per ordinem conspicerentur.

[u] *Confixaque telis etiam jumenta*] Sic Polybius scribit, Scipionem capta Carthagine nova, 'omnes obvios occidi jussisse.' Dein addit: 'Videntur enim terroris gratia hoc illi facere. Itaque frequenter videre est, quando Romani civitates capiant, non homines modo occidi, sed etiam canes dissecari, et aliarum animantium membra truncari.'

Jumenta] Quæ, nempe, plaustra ac mulieres vehebant: sic solebant Romani obtruncare, non solum equos ac viros pugnæ idoneos, sed et imbellem plebem, etiam et jumenta ipsa et armenta, et ipsos canes in urbe capta, ut latius terror spargeretur.

[v] *Vitam veneno finivit*] Dio, morbo: ἀποθανούσης, ait, ἐν τούτῳ τῆς Βουνδούικας νόσῳ: id est, *Moriente interim Bunduica morbo.*

secundæ legionis, cognitis quartadecimanorum vicesimanorumque prosperis rebus, quia pari gloria legionem suam fraudaverat, abnueratque, contra ritum militiæ, jussa Ducis, se ipsum gladio transegit.

38. Contractus deinde omnis exercitus sub pellibus habitus est, ad reliqua belli perpetranda. Auxitque copias Cæsar, missis e Germania duobus legionariorum millibus,[x] octo auxiliarium[1] cohortibus ac mille equitibus: quorum adventu nonani legionario milite suppleti sunt; cohortes alæque novis hybernaculis locatæ, quodque nationum ambiguum aut adversum fuerat, igni atque ferro vastatur.[2] Sed nihil æque, quam fames, affligebat serendis frugibus[3] incuriosos, et omni ætate ad bellum versa,[4] dum nostres com-

mus præfectus castrorum secundæ legionis, comperta victoria legionis quartædecimæ, *et* vexillariorum *vicesimæ, quia simile decus abstulerat suæ legioni, et præter morem belli detrectaverat imperia ducis, seipsum ferro transfodit.*

Dein convocatæ universæ copiæ sub tentoriis retentæ sunt ad residua belli profliganda. Addiditque militem princeps, missis e Germania duobus millibus legionariorum, octo cohortibus sociorum, et mille equitibus; quibus advectis, nona legio eo *milite* Germanico *suppleta est; cohortes et alæ* sociorum *distributæ* sunt *novis præsidiis, quodque Britannorum dubiæ fidei, aut infensum fuerat, ferro flammaque exscinditur. Sed nihil perinde afflictabat* hostes *ac inopia annonæ, colendi agri negligentes, et omnis ætatis* hominibus *ad arma excitis, dum nostras copias ac*

1 Sic bene Mss. Flor. Reg. editio princeps et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *auxiliariorum*. Brotier.—2 Ernestus mallet, *vastatum*.—3 Heinsius mallet *serendæ frugis*.—4 In Ms. Reg. et editione principe, *ad bellum versos*. Unde conjiciebat Ernestus, *omni æstate ad bellum versos*.

NOTÆ

Sed quam verisimilius est, reginam veneno sibi mortem maturavisse, ut in tanta clade; ut nempe carcerem, triumphum, supplicium, et ceteras injurias victoris effugeret.

[w] *Præfectus castrorum*] De quo sic Vegetius: 'Erat etiam castrorum præfectus, licet inferior dignitate, occupatus tamen non mediocribus causis; ad quem castrorum positio, valli et fossæ destinatio pertinebat, tabernacula vel casæ militum, cum impedimentis omnibus, nutu ipsius curabantur. Prætetea ægri contubernales, et medici a quibus curabantur, expensæ etiam ad ejus industriam pertinebant. Vehicula, sagittarii, necnon etiam ferramenta, quibus materies secatur vel cæditur, quibusque aperiuntur fossæ circa situm valli et aquæ ductus. Item ligna vel stramina, arietes, onagri, ballistæ, ceteraque genera tormentorum, ne deessent, aliquando procurabat.' Præerat legioni præfectus ille castrorum, absente legato legionis: non ea, sed nona legio suppleta est Germaniciano milite.

[x] *Duobus legionariorum millibus*] Qui nomine vexillariorum, seu cohortium

commeatus sibi destinant: gentesque præferoces tardius ad pacem inclinant: quia Julius Classicianus, successor Catoni missus, et Suetonio discors, bonum publicum privatis simultatibus impediebat: disperseratque, 'novum Legatum opperiendum esse, sine hostili ira et superbia victoris clementer deditis consulturum.'[7] Simul in urbem[5] mandabat, 'nullum prælio[6] finem[8] expectarent, nisi succederetur Suetonio:' cujus adversa pravitati ipsius; prospera ad fortunam Reipublicæ[a] referebat.[7]

39. Igitur ad spectandum Britanniæ statum missus est ex libertis Polycletus, magna Neronis spe, posse auctoritate ejus, non modo inter Legatum Procuratoremque concordiam gigni, sed et rebelles barbarorum animos pace componi. Nec defuit Polycletus, quo minus, ingenti agmine

cibaria sperant intercipere, *et nationes indomitæ ac violentæ serius ad pacem propendent; quia Julius Classicianus, qui successerat Cato, et a Suetonio dissentiens, privatis odiis bonum publicum prohibebat, vulgaveratque*, expectandum esse novum ducem, qui sine hostili odio, et impotentia victoris, erga deditos clementer ageret. *Simul nuntiabat Romam*, nullum sperarent belli exitum, nisi successor Suetonio mitteretur, *cujus improspera tribuebat improbitati illius, res secundas felicitati publicæ*.

Itaque Polycletus e libertis missus est ad res provinciæ perspiciendas, magna expectatione principis, posse auctoritate illius, non solum reconciliari inter se legatum et procuratorem, sed etiam perduelles Britanniæ populos pacis fœdere pacari. Neque moratur Polycletus, quin immenso comitatu Italiæ et Gallia molestus, et ubi

At potior vulgata scriptura. Apud barbaros viri, fœminæ, omnis ætas ad bellum versa. *Brotier*.—5 Ms. Jes. et editiones veteres, *in urbe*. Rhen. conjicit *in urbem*.—6 Mallet Lipsius, *bello*, aut *præliorum*. Ernestus tentat *præliis*.—7 *Prospera ad fortunam referebat*. Sic Brotier. cum Homer. Ms. Reg. et editio princeps, *fortunæ ipsius*. In Mss. Harl. Bodl. Jes. Bud. Guelf. *ad fortunam ipsius*. Ms. Flor. *fortunam ipsius*. Puteolanus, *ad fortunam reipublicæ;* et sic Gronovius et Ryckius: Gronovius tamen conjiciebat, *imperii*. Bene in Ms. Bodl. obelo notatum, *ipsius*. Redundat enim, repetitum ex superioribus, *pravitati ipsius*. *Pravitati* autem dictum, ut apud Senecam, Phœnissæ, Act. IV. Sc. I. vers. 584. 'Pone vesanos, precor, Animi tumores, teque pietati refer.' *Brotier*.

NOTÆ

Rom. additi *nonanis*, seu potius immixti, ut supplerent.

[7] *Consulturum*] Intellige, novum ducem sic *consulturum*, non procuratorem.

[8] *Nullum prælio finem*] Reposui, *nullum præliorum finem*; vere.

[a] *Prospera, ad fortunam Reip.*] In Rom. edit. legas, *prospera fortunæ*. At sententia tota sumta a Sallustio, cujus fragmentum in similes calumniatores: 'Ad hoc rumoribus adversa in pravitatem; secunda in casum; fortunam, in temeritatem declinando.'

Italiæ Galliæque[b] gravis, postquam[1] Oceanum transmiserat, militibus quoque nostris terribilis incederet. Sed hostibus irrisui fuit, apud quos, flagrante etiam tum libertate, nondum cognita libertorum[2] potentia erat: mirabanturque, quod Dux et exercitus, tanti belli confector, servitiis obedirent. Cuncta tamen ad Imperatorem in mollius relata:[c] detentusque[3][d] rebus gerendis Suetonius, quod post[4] paucas naves in littore[e] remigiumque in iis amiserat, tanquam durante[5]

trajecit Oceanum, legionibus etiam nostris metuendus ingrederetur. Sed Britannis ludibrio fuit, apud quos etiam tum acri libertate, nondum nota erat auctoritas libertorum: stupebantque, quod legatus et exercitus, qui tantum bellum profligavissent, mancipiis obsequerentur. Omnia tamen principi in mollius renuntiata sunt. *Retentusque rebus administrandis Suetonius;* et *quia postea amiserat aliquas naves in*

1 Budens. *posteaquam*.—2 In Mss. Harl. Bodl. Jes. Bud. Guelf. et editiones veteres, *libertinorum*. Melius recentiores, *libertorum*. Brotier.—3 Totum hunc locum mirum in modum vexant, quod ita interpungunt, *cuncta tamen ad Imperatorem in melius relata. Detentusque rebus gerundis Suetonius, quod post paucas naves, &c.* Inde Faërnus pro *detentus*, emendabat, *demotus*, quod approbat Cl. Ernestus. Gronovius pro *post* volebat *postquam*. Forte ex Mss. et veteribus editionibus melius interpungeretur: *cuncta ad Imperatorem in melius relata; detentusque rebus gerundis Suetonius. Quod post paucas naves, &c.* Frustra Puteolanus addit, *qui quod*. *Qui* abest a Mss. Flor. Harl. Bodl. Jes. Reg. Guelf. Corb. et editione principe. In Ms. Bud. *quod perpaucas*. In Ms. Agr. *post quod*. *Post* hic positum, ut apud Plautum, Aulular. Act. I. Sc. 4. 'Quando illæc occasio periit, post sero cupit.' *Idem*.—4 Cod. meus: *post quod paucas*. Flor. *quod post paucas:* sicut edidere Lipsius et Pichena; ut videtur, recte. Continet enim hæc particula remotionis *Paullini* causam. Beroaldus dedit: *qui post paucas*. J. F. Gronovius legit: *postquam paucas:* quod ad Cod. mei scripturam accedit proxime. *Ryckius*.—5 Ab ed. pr. abest *durante*.

NOTÆ

[b] *Italiæ Galliæque*] Lib. VI. 8. XI. 18. *Tillemonius*.

[c] *In mollius relata*] Nempe de auctoritate Polycleti, et forte ab ipsomet Polycleto, et de ipsis Britannis, quasi jugum acciperent, nec parum detulissent tali prodigio aulico: forte et de ipso Paulino, quasi ultro procuratori Cæsaris reconciliaretur, ope Polycleti.

Nam ipse *detentus* est *rebus gerendis;* forte, quia non ausi dominantes illum statim amovere a provincia, quam amissam reciperaverat uno prælio, maxima belli fama. Vide Tacitum, de Agricola eandem provinciam regente domanteque sub Domitiano, qui Calvus Nero fuit.

[d] *Detentusque*] Permissa seu relicta est ei Britanniæ cura ad aliquod tempus, donec naves aliquas amisit: quo prætextu usi sunt obtrectatores illius, ut amoveretur provincia, quasi duraret adhuc bellum.

Ne nempe confecti seu profligati tanti belli decus haberet; ne forte insignia triumphi adipisceretur; quod meruit tamen et præcipue eo ævo: sed ex magna fama invidia et periculum clarissimo duci conflabatur.

[e] *Qui post paucas naves in littore*] Muretus, *quanquam durante bello:* sed

bello, 'tradere exercitum Petronio Turpiliano,' qui jam Consulatu abierat,[f] jubetur. Is non irritato hoste, neque lacessitus, honestum pacis nomen segni otio imposuit.

40. Eodem anno Romæ insignia scelera, alterum Senatoris,[1] servili alterum audacia, admissa sunt. Domitius Balbus erat Prætorius, simul longa senecta, simul orbitate et pecunia insidiis obnoxius. Ei[2] propinquus Valerius Fabianus, capessendis honoribus destinatus, subdidit testamentum, ascitis[g] Vinicio[3] Rufino, et Terentio Lentino, Equi-

ripa, remigesque ipsarum, veluti manente bello, jubetur dare legiones Petronio Turpiliano, *qui jam consulatu exierat. Is neque lacessito hoste, neque lacessitus, egregium pacis vocabulum inerti otio prætexuit.*

Eodem anno perpetrata sunt in urbe famosa crimina, alterum senatoria, alterum servili impotentia. Domitius Balbus vir prætorius, simul et quia *fessa ætate*, et quia *sine liberis, et dives, fraudi expositus* erat. *Ejus affinis Valerius Fabianus adipiscendis dignitatibus destinatus, ei supposuit supremas tabulas*, in fraudem et conscientiam *assumtis Vincio Rufino, et Terentio Lentino, equitibus Rom. Illi*

1 Ita Mss. Flor. Reg. Harl. Bodl. Jes. Guelf. editiones veteres et recentiores. In mediis quibusdam, *senatoria*, et sic Gronovius et Ryckius.—2 Sic Mss. Flor. Guelf. Bud. Agr. Gronovius et recentiores. Vitiose in Mss. Harl. Bodl. Jes. Corb. et editione principe, *et propinquus*. Puteolanus, *ejus*, et sic Ryckius, qui tamen mallet *ei*. Brotier.—3 *Vincio Rufino*. Ita Brotier. et Ryckius: et ita Mss. editiones veteres et recentiores. Male in mediis

NOTÆ

me dissentiente. Nam bellum vere desierat, cohibitis hostibus victoria a Suetonio adepta. Nero tamen, cum Suetonius paucas naves postea amisisset, hinc occasionem sumsit, Petronium ei successorem mittendi, tanquam ad bellum perficiendum.

Fortasse ea etiam mente, ut ipse Petronius, prætextu belli honorificentius proficisceretur, quam ad pacem provinciæ conservandam. *Pichena*. Scribo: *Suetonius, postquam paucas*, cum Gronovio.

Paucas naves in littore] Sic et contigit Cæsari, ut refert ipse lib. v. bell. Gall. In Britannia 'equites a Q. Atrio ad Cæsarem venerunt, qui nuntiarent superiore nocte maxima coorta tempestate, prope omnes naves afflictas, atque in littore ejectas esse; quod neque anchoræ funesque subsisterent, neque nautæ, gubernatoresque vim tempestatis pati possent. Itaque ex eo concursu navium magnum esse incommodum acceptum.'

[f] *Qui jam Consulatu abierat*] Tum temporis sæpius ad duos menses gerebant consulatum, et cum initio anni Turpilianus inierit consulatum, haud dubie illum obtinuit a Kalendis Januariis, ad Kal. Martias, quo tempore finito jam consulatu, nempe, verno tempore, in Britanniam transmisit; et tales provinciæ non nisi consularibus permittebantur: quippe *fama bellu constant*. Si ad sex menses consul fuit, expectavere prætextum, quo tempore *jam consulatu abierat*.

[g] *Ascitis*] Vertit Clar. Harlæus, quasi Valerius sociasset eos, et etiam

tibus Romanis. Illi Antonium Primum[h] et Asinium Marcellum sociaverant. Antonius audacia promtus: Marcellus Asinio Pollione proavo clarus, neque morum spernendus habebatur, nisi quod paupertatem præcipuum malorum credebat. Igitur Fabianus tabulas iis,[4] [i] quos memoravi, et aliis minus illustribus,[j] obsignat: quod apud Patres convictum: et Fabianus Antoniusque, cum Rufino et Terentio, lege Cornelia damnantur.[k] Marcellum memoria

asciverant Antonium Primum et Asinium Marcellum. Antonius audacia præceps, Marcellus illustris Asinio Pollione proavo, neque vita culpandus æstimabatur, nisi quod putabat egestatem esse *summum malorum. Itaque Fabianus obsignat testamentum* testibus *iis, quos retuli, et aliis minus claris. Quod in senatu convictum* est: *et Fabianus Antoniusque cum Rufino et Terentio lege Cornelia mulctantur.*

quibusdam, *Vicio*, quod Gronovius habet. Quidam frustra tentant, *Vinicio*. Idem. Sed *Vinicio* jam Rhen. volebat. Consentiunt Faërnus, Mercerus. Recipio cum Bipont. *Oberlin.*—4 Sic optime Lipsius, e Ms. Vatic. in quo, *tabulasiis*, ut in Ms. Flor. restituit, *tabulas iis*. Perperam in aliis Mss. et veteribus editionibus, *tabulariis* vel *tabularius*, *tabellarius* aut *tabellariis*. Brotier.

NOTÆ

Antonium primum, et Pollionem non solum fraudi, sed etiam fructui et opibus istius testamenti. Sed refellere videtur Tacitus infra, ' Fabianus tabulas iis, quos memoravi, &c. obsignat.'

Puto eos, non ipso testamento fuisse ascitos in prædam tabularum; sed vel pecunia præsenti, aut aliis tabulis, seu codicillis, quibus prædæ partem cuilibet daturum promitteret, solicitatos atque pellectos esse.

[h] *Antonium Primum*] Illum qui postea acerrima fax Vespasiano ad civile bellum: cujus multa in Histor. libris mentio. *Lipsius.* Qui Gallus et Tholosæ natus, ex cive Rom. ut puto.

[i] *Fabianus tabulas iis*] Manu duxit me ad veram hanc lectionem Vaticanus, qui *tabulas iis* refert. Reliqui omnes, *tabulariis*. Quantillus error, quantas tenebras? Nam JCti nostri misere torquentur in tabulariis istis eruendis.

Alciatus eos putat, quos nunc Tabelliones vocamus: contra Ferrettus obsignatores et scriptores testamenti. Vertranius postremo, tanquam cornicum oculos, rescribendum censet: *Fabianus tabularius iis*. Lipsius.

Recte *tabulas iis*, et vana sunt, quæ afferunt hoc loco Jureconsulti, et in errorem inducunt: quare hic in spongiam incumbant Ajaces illi.

[j] *Et aliis minus illustribus*] Qui forte non conscii sceleris, sed cum viderent nobilissimos testamentum illud obsignasse, etiam signum suum seu chirographum non denegarunt addere; nec reperitur etiam punitos fuisse, vel quia magno exemplo, vel quia nullo modo deliquerant: aut forte historiæ spreti, licet puniti sint, ut minoris notæ homines.

[k] *Lege Cornelia damnantur*] Id est, ordine senatorio moventur. Nam quamvis legis Corneliæ ordinaria pœna deportatio sit, et bonorum publicatio; tamen in honestioribus sub-

majorum, et preces Cæsaris, pœnæ magis, quam infamiæ exemere.

41. Perculit is dies Pompeium[1] quoque Ælianum, juvenem Quæstorium, tanquam flagitiorum Fabiani gnarum: eique Italia[l] et Hispania,[m] in qua ortus erat, interdictum est. Pari ignominia Valerius Ponticus afficitur, quod reos, ne apud Præfectum[n] urbis arguerentur, ad Prætorem detu-

Gloria avorum, et obtestationes principis, magis eripuere Marcellum supplicio, quam flagitio et ignominiæ.

Is dies afflixit subvertitque etiam Pompeium Ælianum adolescentem quæstura functum, velut scelerum Fabiani conscium: isque Italia et Hispania, in qua natus erat, ejectus est. Parem infamiam subiit Valerius Ponticus, quod noxios accusavisset apud prætorem, ne coram præfecto urbis convincerentur, interea, prætextu

1 Sic Flor. Budens. et alii: male vulgo *Pompeianum*. Oberlin.—2 Sic

NOTÆ

motio etiam ordinis admissa est. Tacitus Histor. l. II. 'Primus Antonius legibus nocens, et tempore Neronis falsi damnatus, inter alia belli mala senatorium ordinem reciperaverat.'

Paulus libro v. Sentent. 'Hi qui falsum, vel alia testimonia dixerunt, aut in exilium aguntur, aut in insulam relegantur, aut curia submoventur.' *Lipsius.*

Lege Cornelia] Lex Cornelia est testamentaria, quæ in eum lata, qui sciens dolo malo testamentum surripuit, suppressit, subjecit, resignavit, recitavit leg. 2. d. ad L. Corn. de fals. *Aurelius.*

[l] *Italia*] Ne prope urbem esset, et *Hispania*, quia ibi natus erat.

[m] *Hispania*] Vide notas l. VI. c. 19. *Tillemonius.*

[n] *Ne apud Præfectum*] Declinabat tribunal præfecti urbis, et ad prætoris reos trahebat forte dedita opera, et ex composito cum ipsis falsariis. Accusabat trahebatque reos ad prætorem, specie legum veteris Reipub. quæ velut antiquatæ sub principibus, ut sic interim specie illarum legum pœnam eluderet differretque; dein dato certo judice prævaricaretur, id est, causam seu accusationem desereret, proderetque reis, pecunia corruptus.

Dicit, *specie legum*, quia vetere Repub. talia crimina, seu quæstiones perpetuæ deferebantur ad prætorem; sed institutus sub principibus præfectus urbis, talem auctoritatem sibi vindicavit intra urbem, et etiam extra urbem, usque ad centesimum lapidem; sicque limitata potestas prætorum. Jurisdictio in aliis genus causis proprie spectabat tantum ad prætorem urbanum et peregrinum, ceteri prætores honori mero fere acquiescebant.

Ne apud Præfectum urbis] Nempe a tempore et instituto Augusti, qui præfectum urbis constituit; seu aliorum principum, qui potestatem judicandi de facinoribus, quæ patrarentur intra et extra urbem ei, ad multa milliaria, concessere.

Itaque tale crimen falsi ad ipsum præfectum spectabat, non ad prætorem, ut olim, vetere Repub. Quare

lisset,[o] interim, specie legum,[p] mox prævaricando, ultionem[q] elusurus. Additur Senatus consulto:[2] 'qui talem operam[r] emtitasset, vendidissetve,[3] perinde pœna teneretur, ac[4] publico judicio calumniæ condemnatus.'[s]

legum, elusurus pœnam reorum quos accusabat, dein et prævaricando. Adjicitur decretum Patrum, quo cavebatur: ut, qui simile ministerium emisset, aut vendidisset, eidem pœnæ obnoxius esset, ac si publico decreto falsæ criminationis convictus *foret.*

Mss. Flor. Reg. Bud. Agr. Corb. editio princeps et recentiores. Puteolanus, *senatusconsultum.*—3 Ms. Agr. *venditasset;* quod et edidit Ryckius e codice suo.—4 Budens. *vendidissetve ut perinde...ac si.* Id *ut* non habet Flor. *Oberlin.*

NOTÆ

specie vetustarum *legum*, illudebat Valerius huic instituto principis, cum a præfecto urbis reos ad tribunal prætoris traheret.

Forte quia gratia, auctoritate, aut etiam pretio corrumpi facilius potuit hoc tribunal, aut prætor etiam exterreri: quod non cadebat in præfectum urbis, qui potentior in civitate et aula, et omni pretio major; qui cohortes urbanas habuit ad manum, quibus talia flagitia impavidus coërceret.

Forte sic etiam agebat Ponticus, ut moras necteret, tempusque traheret; quod mirum et saluberrimum in criminibus; dein tandem *prævaricando*, id est, desistendo ab accusatione, *ultionem eluderet*, id est, reos pœnæ legum ac judiciorum, et se ipse subtraheret, non modico pretio solicitatus.

Quare senatusconsulto cautum in futurum, ne quis talem operam emeret, aut venditaret; alioquin eadem pœna teneretur, ac si falsam accusationem suscepisset.

[o] *Ad Prætorem detulisset*] Quem prætorem? urbanumne? Non opinor: nec enim ejus in crimine cognitio. Olim sane proprius peculiarisque prætor, qui constitutis quæstionibus perpetuis cognosceret de falso. Eum hic intelligi credo. Etsi enim pleraque judicia fierent in senatu, aut apud præf. urbis, et prætorum potestas imminuta esset, manebat tamen, opinor, veteris ritus imago quædam et umbra, quam Ponticus hic pro re amplexus, non sine sua fraude.

At præfectum urbis omnia crimina omnino sibi vindicasse, ab Ulpiano traditum est, l. 1. de Offic. præf. urbis; non quidem ab Augusto; falluntur, qui id censent: nam Augustus jus tantum ei dedit in servos, et quod civium audacia turbidum, nisi vim metuat, sed crescente paulatim, concessu principum, ut solet, nova potestate. *Lipsius.*

[p] *Specie legum*] Veteris Reipub. abutebatur ille adversus nova instituta, ex quibus adire debuit præfectum urbis, non prætorem: specie legum leges eludebat.

[q] *Ultionem*] Sic pœnam scilicet reis debitam elusurus.

[r] *Talem operam*] Qui nempe pretium solveret, aut acciperet, ut reos deferret ad prætorem, non ad præfectum urbis, et ad alium quam ad legitimum et competentem judicem, ut præfecti urbis tribunal declinaret; et qui postea causa absisteret, eam-

42. Haud multo post præfectum urbis, Pedanium Secundum, servus ipsius interfecit:[1 t] seu negata libertate, cui pretium pepigerat,[u] sive amore[2] exoleti[v] infensus,[3 w] et do-

Paulo post præfectum urbis Pedanium Secundum interemit servus ipsius, seu quia non tribuisset libertatem, pro qua pretium pactus erat servus: *sive cupidine pueri*

1 *Interficit* edit. pr.—2 Puteolan. *amori*. In Mss. edit. prin. ac recentior. *amore*.—3 Pro *infensus* Pichena malebat *incensus*. (Sic c. Agr.) Sane infensus animus exprimitur sequentibus. *Ernest*. Ryckius præfert *infensus*, ne idem

NOTÆ

dem pœnam subiret, ac si calumniæ damnatus esset.

Nam primo sic ille deludit judices, ultionemque, dein leges omnes eludit prævaricando, simul et facit ut reus eludat, quod idem est, et dum absistit causa, falsum delatorem agit, et prævaricatur: sicque verus calumniator esse deprehenditur.

[s] *Judicio calumniæ condemnatus*] Eum qui prævaricatus sit, quive prævaricatorem emerit, fecerit: punit SC. calumniæ pœna. Ea est talio, et infamia, uti colligas ex l. IV. de prævaric. *Lipsius*.

[t] *Interfecit*] Anno Romæ conditæ 814. Christi nati 61. Vide notas c. 29. *Tillemonius*.

[u] *Cui pretium pepigerat*] Moribus receptum, uti servus interdum cum domino, quasi pacisceretur in certum pretium: quod si exsolvisset, liber esset. Id pretium e peculio servi, vel adventitio lucro.

Seneca in Epistolis: 'Mancipia quoque conditionis extremæ, et in his sordibus nata, omni modo exuere conantur servitutem: peculium suum quod comparaverunt, ventre fraudato, pro capite numerant.' Virgilius eo respiciens: 'Nec spes libertatis erat, nec cura peculi.'

Et vetus sane ille mos, cujus vestigia plura in Plauto; ut Asinaria, Strobilus, reperto thesauro: 'Quin ego illi invenisse me hanc prædam dico atque eloquor? Igitur orabo, ut manu me mittat; ibo atque eloquar.' Grypus servus, Rudente: 'ad herum veniam docte atque astute, Pauxillatim pollicitabor pro capite argentum, ut sim liber.' Et clarius in Casina: 'Quid ista tu me libertate territas? Vobis invitis, atque amborum ingratiis, Una libella liber possum ego fieri.'

Quod non aliter intelligendum, quam ut cum hero jam ante pactus fuerit in libram. Et in hanc sententiam scripsit Hermogenianus, adversus dominum consistere, servis licere: 'Si quis suis nummis redemtos se, et non manumissos contra placiti fidem asseverent.' l. LIII. de Judiciis.

Item Ulpianus: 'Qui se dicit suis nummis redemtum, si hoc probaverit, exinde liber erit, ex quo redemtus est.'

Interdum vero imaginaria quædam emtio, interposita persona tertia, adhibebatur: de qua l. IV. de Manumiss.

Quod si dominus non servaret fidem, querela servo Romæ apud præf. urbis, apud præsidem in provinciis, ex constitutione Divorum fratrum fuit. L. V. de manumission. *Lipsius*.

[v] *Exoleti*] Dicebatur adultior cinædus, et qui passiva libidine prostitueretur. Exoletos in animo habuit

minum æmulum non tolerans. Ceterum cum, vetere ex more,[x] familiam omnem,[y] quæ sub eodem tecto mansitaverat, ad supplicium agi oporteret, concursu plebis, quæ tot innoxios protegebat, usque ad seditionem ventum est: Senatuque[z] in ipso[4] erant studia nimiam severitatem aspernantium, pluribus nihil mutandum[5] censentibus. Ex quis[6] C. Cassius, sententiæ loco, in hunc modum disseruit.

43. 'Sæpenumero P. C. in hoc ordine interfui, cum contra instituta et leges majorum nova Senatus decreta postu-

infestus, et domini rivalis impatiens. Ceterum cum ex prisco instituto, ad pœnam trahi oporteret omnes servos, qui in eadem domo habitaverant, confluente multitudine, quæ tot insontes defendebat, usque ad discordiam provecta res est: et in curia ipsa erant sententiæ Patrum *nimiam acerbitatem contemnentium, pluribusque nihil derogandum sentientibus. Inter quos C. Cassius pro sententia ita exorsus est.*

Sæpe affui P. C. in hac curia, cum nova consulta patrum flagitarentur adver-

bis dicatur; sed hoc potius de *infensus* valet. *Oberlin.*—4 Sic bene Lipsius. In Mss. et editionibus veteribus, *senatusque in quo ipse*, vel *ipsa*, vel *ipso*. Brotier.—5 *Multandum* Ms. Flor. et ed. pr. vitiose. *Ernest.*—6 *Queis* Mss. Flor. Corb. editio princeps et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *quibus*. Brotier.

NOTÆ

vetare Alexander Imperator. Hoc verbum frequens est Suetonio. *Lupanus.*

Exoletorum ætatem usque ad 28. annum extendebant, et forte spadonum ultra.

[w] *Infensus*] Suspicor legendum, *incensus*. Nam verba quæ sequuntur, 'et dominum æmulum non tolerans,' idem significant, quod servum domino infensum propter æmulationem. *Pichena.*

[x] *Cum, vetere ex more*] Bene, vetere ex more. Nam etiam libera Rep. id obtinuit, ex Epistola Servilii Sulpicii de cæde Marcelli: 'Ego tamen ad tabernaculum ejus perrexi: inveni duos libertos et pauculos servos: reliquos aiebant profugisse metu perterritos, quod dominus eorum ante tabernaculum interfectus esset.'

Hunc priscæ severitatis ritum firmavit postea SC. Silanianum sub Augusto, itemque nunc Neronianum: de quibus Cujacium vide Observat. I. 18. et X. 33.

Addo, ne fœminas quidem immunes exceptasque fuisse: suasus Taciti infra verbis, *numerum, ætatem, aut sexum miserantium:* item rescriptio Hadriani l. I. de SC. Silaniano. *Lipsius.*

[y] *Familiam omnem*] Paulus l. III. Sentent. 'Domino occiso, de ea familia quæstio habenda est, quæ intra tectum fuit, vel certe extra tectum cum domino, eo tempore, quo occidebatur.' Etiam uxoris familia torquetur ex senatusconsulto Neroniano, viro occiso, et vice versa.

[z] *Senatuque*] Nihil ibi mutandum: ut apud vulgus, ita et apud senatum diversa studia. Alii patrum nimiam severitatem aspernabantur, plures nihil mutandum censebant de prisca severitate, in quibus Cassius, qui sic disseruit, &c.

larentur: neque sum adversatus: non, quia dubitarem, super omnibus negotiis melius atque[1] rectius olim provisum, et, quæ converterentur, in deterius mutari; sed ne nimio[2] amore antiqui moris studium meum extollere viderer. Simul, quicquid hoc in nobis auctoritatis est,[a] crebris contradictionibus destruendum non existimabam, ut maneret integrum,[b] si quando Respublica consiliis eguisset: quod hodie evenit,[3] Consulari viro domi suæ interfecto, per insidias serviles, quas nemo prohibuit aut prodidit, quamvis nondum concusso Senatus consulto, quod supplicium toti familiæ minitabatur. Decernite[c] hercule impunitatem. At, quem[4] dignitas sua defendet, cum Præfectura urbis non profuerit?[5] quem numerus servorum tuebitur, cum Pedanium Secundum quadringenti non protexerint? cui familia

sua mores institutaque veterum: neque reluctatus sum: non quod ambigerem, prudentius et sapientius olim consultum *esse* de cunctis rebus, et *ea* quæ mutarentur in pejus verti; sed ne immodico studio prisci moris amorem meum celebrare viderer. Etiam non putabam corrumpendum *esse* perpetuo dissensu, quicquid in nobis auctoritatis est, ut intercedere tandem integrum *nobis fasque* esset, si quandoque Respublica *nostris* consiliis indigeret: quod hodie accidit, consulari viro intra suos penates interemto, dolo ac fraude servili, quam nemo impedivit, aut patefecit, licet nondum labefacto decreto patrum, quo exitium servis omnibus intentabatur. Statuite sane inultum fore id scelus. At quem sua dignitas tuebitur, cum præfectura urbis non juverit? quem agmen servorum defendet, cum quadringenti non servarint

1 *Ac* Budens.—2 Ms. Corb. *uno amore.*—3 Sic Mss. ed. pr. Rhen. et sequent. In ed. Puteol. *venit* vitio operarum: id tamen tenuere Riv. Beroaldus et Alciatus. *Ernest.*—4 Sic Puteolanus et recentiores. In Ms. Guelf. *atque.* In Ms. Reg. et editione principe, *ut-quem.* In Ms. Corb. *et quem.* Mallet Rhenanus, *ecquem.* Brotier.—5 In Mss. Guelf. Jes. *vel cui præfectura Urbis non profuit.* Ms. Reg. et editio princeps, *cui præfectus Urbis non profuit.* Ita et Ms. Corb. sed vitiose in eo *defectus* pro *præfectus.* In Mss. Harl. Bodl.

NOTÆ

[a] *Simul quicquid hoc in nobis auctoritatis est*] Non de toto senatu loquitur. Sed, *in nobis*, i. e. in me. *Pichena.* De se loquitur Cassius, non de aliis patribus.

In nobis] De se ipso intelligit Cassius. Alioqui tacite perstringeret principem, qui patrum auctoritatem imminueret.

[b] *Ut maneret integrum*] Ut maneret integra et illibata, quæ in nobis est, auctoritas, si aliquando Respub. nostris consiliis egeret.

[c] *Decernite*] Hæc nectuntur cum antecedentibus et consequentibus: quasi diceret, Postquam nullus servorum prohibuit, aut prodidit insidias in virum consularem, cum etiam tum subsisteret senatusconsultum hoc, quod exitium toti familiæ minitaba-

opem feret,[6] quæ ne in[7] metu[d] quidem pericula nostra avertit?[8e] An,[9] ut quidam fingere non erubescunt, injurias suas ultus est interfector? quia de paterna pecunia transegerat,[f] aut avitum mancipium[g] detrahebatur? Pronuntiemus[h] ultro, dominum jure cæsum videri.

Pedanium Secundum? cui familia præsidio erit, quæ ne in formidine quidem discrimina nostra prospicit? An, ut nonnulli comminisci etiam audent, contumelias suas vindicavit percussor? quia nimirum de paternis opibus pepigerat, aut quia avitus servus ipsi auferebatur? Statuamus ultro herum jure occisum videri.

---

cui. In Ms. Bodl. *præfuit.* Idem.—6 *Ferat* Budens.—7 *In sui metu* cod. Agr.—8 Sic Ms. Reg. editiones veteres et recentiores. In Mss. Harl. Jes. Guelf. Corb. et Lipsius, *advertit.* J. F. Gronovius ex Taciti usu conjiciebat, *quam ne in metu quidem pericula nostra advertunt.* Brotier.—9 *Anne* Budens.

NOTÆ

tur, postea sic decernite impunitatem omnibus illis servis; at si hoc decernitis, 'quem dignitas sua defendet, quem numerus servorum tuebitur?' &c.

[d] *In metu*] Servi, ne in metu quidem proprio, ne in metu quidem exitii universorum utriusque sexus, nostra pericula animadvertunt.

Quæ ne in metu] Quæ ne quidem in metu supplicii, vetere instituto seu senatusconsulto decreti adversus omnes servos, qui sub eodem tecto mansitabant. Quod more majorum invaluit, sæpe etiam SCto firmatur.

[e] *Avertit*] Vulgo *advertit:* scilicet *in metu* senatusconsulti, quod nondum concussum esse dixit. *Pichena.*

Suspicor Tacitum scripsisse: *quam ne in metu quidem pericula nostra advertunt.* Sic habes verbum exquisito illo usu, quo esse solet interdum apud nostrum et Livium. *Gronovius.*

Recte, sed frustra: clarior lectio: familia, *quæ ne quidem in metu pericula nostra advertit: familia,* id est, servi.

[f] *Quia de paterna pecunia transegerat*] Hæc ironice: quæ ad hunc sensum dirigas: ille quidem de paterna pecunia transigere non potuit, quia nulla erat, tanquam servo.

Neque avitum illi mancipium detrahebatur, quippe non suum, sed secum pariter servus. Ergo nulla ei a domino injuria fieri potuit. *Pichena.*

Quia de paterna pecunia] Respicit ad illa quæ præcessere, ubi affert Tacitus causam, cur dominum servus ipsius interfecit, *seu negata libertate, cui pretium pepigerat,* dominus, nempe, cum servo, vel vicissim.

De paterna] Nihil proprium habuere servi, nihil possidebant, aut acquirebant sibi, sed domino.

[g] *Aut avitum mancipium*] Respicit ad præced. 'sive amore exoleti infensus, et dominum æmulum non tolerans.'

[h] *Pronuntiemus*] Id etiam habet ordinem ad antec. et conseq. sic igitur intellige: An quia injurias suas ultus est interfector, ut quidam fingunt, an quia de paterna pecunia transegerat, pronuntiabimus ultro dominum jure cæsum videri, &c.

Ordinatur etiam ad consequentia: Pronuntiemus ultro dominum jure cæsum videri; at libet argumenta conquirere in rem, quasi tum primum statueremus, &c.

44. 'Libet[1] argumenta conquirere in eo, quod sapientiori-

Placet investigare rationes in ea quæstione, quæ prudentioribus *jam olim*

NOTÆ

Per interrogationem; Libet argumenta nunc etiam conquirere, ut adhuc demonstretur, veteres prudenter deliberasse, sapienterque usurpasse talem severitatem adversus servos? agamus nunc quasi hodie primum in hac quæstione statuendum haberemus, creditisne? &c.

Ceterasque rationes pergit afferre Cassius, quibus evincat a veteribus, tanquam sapientioribus, sic recte justeque deliberatum esse.

Pronuntiemus] Vel id referri debet ad id, quod præcedit, hoc sensu; An quia injurias suas ultus est interfector? an quia avitum mancipium detrahebatur? pronuntiabimus dominum jure cæsum videri. Vel ad id quod sequitur, sic; *pronuntiemus ultro, &c.* Sed *libet ante argumenta conquirere*, quasi sic scripsisset Tacitus: Pronuntiemus, sed libet inquirere prius, an recte pronuntiaturi simus? quasi jam primum de ea re statueremus, quasi nusquam antea de ipsa deliberatum aut constitutum esset.

Pronuntiemus] Ne seriem orationis connexam simul et clare semper quæras apud Tacitum concionantem: abscissus et abruptus Taciti genius est in orationibus: statim ad alia transit, sæpe non satis completo sensu, et se legenti suffurari amat.

Sed genium illum sectari animo et cum illo transire ad diversa debemus, et connectere sensa, non verba, haud admodum anxii, si sensus interruptus sit, neque, videatur omnino completus, quem nos ipsi implere debemus. Sic voluit breviter et σεμνῶς loqui, et quod silet ille, facundius et majus est, quam quod alii loquuntur: et quandoque supplere per mentem aliquid debemus, atque interdum animum nostrum suspendere, illius ad instar, et potius assequi debemus sensum auctoris, quam verba.

Sic ab istis verbis, *aut avitum mancipium detrahebatur*, statim transit ad diversa, *pronuntiemus ultro dominum jure cæsum videri;* dein conquirit argumenta, quibus, quasi in re nova, evincat, aliud non posse juste decerni, et antiquis, ut sapientioribus, id olim recte sancitum esse, ut nempe omnes servi in ea domo manentes necarentur.

Pronuntiemus] Concessio illa est, sed indignantis et invidiam moventis oratoris: *pronuntiemus ultro*, ultro, id est, re parum accurate examinata, et quasi diceret, temere pronuntiemus, *dominum jure cæsum videri*. Sed *libet, &c.*

Sic ut iram moveat Cassius, concedit plusquam petebatur a quoquam e patribus. Nemo enim censebat jure cæsum Pedanium videri, sed tantum occidi *familiam omnem*, ut quid immane rejiciebant, nam *senatuque in ipso erant studia nimiam severitatem aspernantium.*

Hic igitur sensus loci est: *an quia*, ut quidam fingunt, *injurias suas ultus est interfector? an quia de paterna pecunia transegerat* cum domino de libertate sua? *an quia avitum mancipium* illi auferebatur, ideo pronuntiabimus, *ultro dominum jure cæsum videri?* Num potius *libet* ante *argumenta conquirere*, quibus manifeste pateat, quam sapienter ab antiquis deliberatum sit de ingenio et pravitate servorum?

Vel sic sume: *an injurias suas ultus est interfector, quia nempe de paterna pecunia transegerat? &c.* Recte: his de causis *pronuntiemus ultro, dominum jure cæsum videri.* Sed num libet potius argumenta conquirere? &c.

[1] *Libet*] Id est, volo in discrimen

bus deliberatum est? Sed et, si[1] nunc primum statuendum haberemus; creditisne, servum interficiendi domini animum sumsisse,[2] ut non vox minax excideret? nihil per temeritatem proloqueretur? Sane consilium occuluit,[3] telum inter ignaros paravit: num excubias transiret,[3] cubiculi fores re-

consultata est? Sed et si hodie primum decernendum *de re ea* nobis esset, putatisne servum animo agitasse cædem domini, *ita* ut non *ei* vox minax elaberetur? nihil per imprudentiam proferret? Certe mentem occultavit, ferrum providit inter inscios: at num custodias penetraret, *num* cubiculi ja-

1 *Si* abest a Mss. Reg. Jes. *sed si* Budens.—2 *Animum insumsisse*. Brotier. edidit cum Gronov. et ita libri scripti et editi ante Rhenanum, qui edidit *sumsisse*. Ryckius et recentiores restituere, *insumsisse;* quo verbo sæpe utitur Tacitus. *Brotier*. *Insumpsisse* Mss. edd. pr. Puteol. Ber. Alc. sed Rhenanus (e Bud.) correxit *sumsisse*. Vetus restituit Ryckius, sequente J. Gronovio. Ego quoque veterem lectionem retinui, sed vereor, ne *sumsisse* melius sit. Ryckius ad Statium Theb. XII. 643. provocat: *dignas insumite mentes Cœptibus*. Sed ibi *cœptibus* videri potest esse dativus. Aliud autem est *mentem insumere alicui*, aliud *mentem insumere* simpliciter. Illa forma sæpe apud nostrum ut III. 44. XVI. 23. hujus nullum exemplum mihi, quod sciam, alibi occurrit. In Ms. Guelf. syllaba *in* est in litura, potuitque nasci, ut alibi, e finali litera præcedentis verbi. *Ernest*. Bene Bipont. sequuntur Budensem. *Oberl*.—3 Ms. Flor. *occultavit*.—4 In Mss. Reg. Corb. et editione principe,

NOTÆ

et consultationem revocare id, quod a majoribus deliberatum est, rationesque et argumenta ad idem afferre; quæ statim subdit: *ut non vox minax excideret, nihil per temeritatem proloqueretur?* et quæ sequuntur. *Pichena*.

Vir eruditus hæc ita explicat, quasi affirmet Cassius, se argumenta promturum, &c. Sed absque dubio, majori efficacia, et magis secundum mentem auctoris hæc sonabunt, si, ut fecimus, interrogatione animentur. Quasi diceret, Quid? ergone argumenta adhuc conquirenda erunt, quasi in re dubia, &c. cum tamen jam non necesse sit dubitare, quando *sapientioribus deliberatum est*. Et volunt hoc sequentia, *sed et si, &c.* Freinsh.

3 *Non excubias transiret*] Nocturnas ergo ad limen excubias servorum habuerunt domini potentiores. Quod tu mihi Philologe observa. Quintilianus declamat. I. pro Cæco: 'Dicitur cæcus sine rectore, sine duce, per inane longum, per tot offensa limina, per excubantes servulos errasse cum ferro: cubiculum deinde patris intrasse.'

Idem declamat. 2. pro Cæco: 'Tu sentis, quando senem vicerit lassitudo curarum. Scis pariter, an una quiescentium fores vallaverit cura servorum.'

Apuleius lib. I. 'Pueros ablegat arbitrio nocturni gannitus:' qui alioqui de more procubabant. Silius lib. I. ad hunc ritum de Annibale: 'Sæpe etiam famuli turbato ad limina somno Expavere trucem per vasta silentia vocem.' Vide et Appianum in Catonis morte et Tacitum in Othonis. *Lipsius*.

Excubias] Insignes fœminæ et famulas cubiculi *custodes* habuere, ut patet supra de Pontia: a fortiori et viri nobiles, qui honores populi Ro-

cluderet, lumen inferret, cædem patraret,[4] omnibus nesciis? Multà sceleris indicia præveniunt. Servi si[k] prodant,[5] possumus singuli inter plures, tuti inter anxios,[6] postremo, si pereundum sit, non inulti inter nocentes agere. Suspecta majoribus[l] nostris fuere ingenia servorum, etiam cum in

nuam aperiret, lucem induceret, necem perpetraret, ignaris omnibus? Plurima flagitii signa præcipiunt famuli: *quæ* si promant et patefaciant, possumus unusquisque inter multos *vivere* securi inter solicitos: denique, si moriendum sit, non inulti agitare *possumus* inter noxios. Majores nostri suspectavere servorum animos, etiam cum procrearentur in villis, aut iisdem

transire .... recludere .... inferre .... patrare.—5 Hæc est veterum omnium librorum interpunctio, recentioribus probata; quam male mutavit Rhenanus, ut ederet, *præveniunt servi, Si prodant.* Brotier.—6 In pr. ed. *anxios* non est.

NOTÆ.

mani obtinuerant, aut actu obtinebant.

[k] *Multa sceleris indicia præveniunt. Servi si, &c.*] Vulgo legitur *sceleris indicia præveniunt, quæ si servi, &c.* Sed qualis hic sensus? servine ipsi, an quisquam mortalium, sceleris concepti præveniat indicia? et si possit, hoc ex utilitate dominorum sit? immo hercle horum interest, ut ea indicia prodantur.

Itidem hic, ut alias sæpissime, distinctio sententiam corrupit: scribe; *cædem patraret, omnibus nesciis? multa sceleris indicia præveniunt servi si prodant, &c.*

Hoc ait, non potuisse parari cædem domini, nec in futurum posse, quin multa sceleris indicia ipsum scelus præveniant, et ante sceleris executionem erumpant, ea si prodant servi, dominorum salutem fore in integro, &c. *Freinshemius.*

Retineo veterem interpunctionem: et *præveniunt*, non accipio, ut sit, *præcedunt, ante scelus existunt;* sed ut sit, *occupant, præcipiunt*, servi *deprehendunt*, antequam scelus eventum habeat.

Sic alibi noster *præventam gratiam*, id est, *occupatam.* Hæc illi *si prodant*, extra periculum sumus: si dissimulant, succumbimus sceleri; at manente SC. Silaniano, *non inulti* peribimus. *Gronovius.*

Certe active sumi debet τὸ *præveniunt:* nempe *præveniunt* ipsi servi, et prævident multa indicia sceleris, priusquam erumpat scelus.

Indicia] Qualia sunt, profunda cogitatio, seu altior meditatio, magna solicitudo animi, quæ et vultu emicat, somni interruptio, ipsa vel insomnia; (vix somni securus, qui magnum facinus molitur;) colloquium cum sociis, aut consciis, licet in secessu et secreto, literæ, voces minaces, telum paratum, causæ veteres odiorum, amores ac libidines, et hinc æmulatio, ut in hac occasione.

Quæ indicia conjicere et colligere possunt alii servi, quorum salus agitur, aut exitium, si quid domino acciderit.

[l] *Suspecta majoribus*] Pauciores olim servi Romanis, cum rusticuli illi adhuc et inopes essent: unde non mirum, si tale decretum fecerant antiqui patres. Nam tum levis momenti fuit, familiam quatuor aut quinque servorum supplicio affici, et quod *contra singulos* iniquum forte erat,

agris[m] aut domibus iisdem nascerentur, caritatemque dominorum statim acciperent. Postquam vero nationes[n] in familiis habemus, quibus diversi ritus, externa sacra, aut nulla sunt, colluviem istam non nisi metu coërcueris. At quidam insontes peribunt. Nam et ex fuso exercitu, cum decimus quisque[o] fusti feritur,[p] etiam strenui[q] sortiuntur.[7] Habet aliquid ex iniquo omne magnum exemplum, quod contra singulos utilitate publica rependitur.'

penatibus, amoremque in dominos statim cum lacte haurirent ac suggerent. At postquam habemus in domibus populos universos, quibus dissimiles cærimoniæ, barbara sacra aut nulla sunt, fœdam illam turbam, non nisi formidine cohibueris. At quidam innocentes interibunt. Nam etiam ex pulso exercitu, cum decimus quisque fusti necatur, etiam fortes sortem trahunt. Omne magnum exemplum habet aliquid iniqui *admixtum*, quod adversus privatos salute publica compensatur.

Ernest.—7 Ita Mss. Flor. Reg. Guelf. Corb. Bodl. editio princeps et recentiores. Puteolanus, *Num et ex fuso exercitu .... etiam strenui non sortiuntur?* At frustra sic emendatum. Bene Tacitus, *At quidam insontes peribunt.* Intellige, *pereant.* *Nam et ex fuso, &c.* Sic apud Tullium, ut optime observavit Gronovius, in Verrem, II. 29. 'Dic, inquit: illi adesse non possunt. Nam hercule, inquit Q. Minucius, me quoque Petilius, ut sibi in consilio adessem, rogavit.' Ante *nam*, intelligendum, *adesse non possum.* Brotier.

NOTÆ

tum facile *utilitate publica* rependebatur.

At postquam luxu irrumpente, excreverunt familiæ ad nationes et exercitus servorum, tum instituta patrum immutari decuit. Et certe, sub sequentibus principibus, tantum ii, qui eo loco fuerant, quo cædem advertere possent, necati. Sicque publicæ inclementiæ modum adhibuerunt.

[m] *Cum in agris*] Describit veteres Romanos, quibus agricultura curæ fuit, et qui vernas quasi liberos habebant, non emtitios aut extraneis e gentibus ascitos advectosque, fere velut exercitus numerosos.

[n] *Nationes*] Ne intellige, ut interpres Gallicus, habuisse *nationes externas in familia:* non hoc tantum, sed et *nationes universas:* quod magis periculosum, et nostro nunc ævo stupendum, comparate ad modicas opes nostras.

[o] *Decimus quisque*] Veteri lege Rom. id institutum, ut *decimus quisque* sorte ad supplicium legeretur. Interdum etiam *vicesimatio* adhibita, immo et *centesimatio.* Sic puniebantur turbidi et seditiosi in ducem. Sic metus ad omnes, ad paucos pœna perveniebat.

[p] *Fusti feritur*] Eam pœnam vocabant *fustuarium.* Fustem capiens tribunus ipse, (neque enim hic lictores ulli administri, aut carnifex,) condemnatum leviter tangit, et delibat; et quasi signo dato, objicit reliquæ multitudini militari: quo facto omnes, qui in castris sunt, ferientes, alius fustibus, alius lapidibus, in ipsis castrorum principiis occidunt.

[q] *Etiam strenui*] Qui nempe mole et impetu ruentium in fugam, simul

45. Sententiæ Cassii, ut nemo unus[1] contra ire ausus est, ita dissonæ voces respondebant, 'numerum, aut ætatem, aut sexum, ac plurimorum indubiam innocentiam' miserantium. Prævaluit tamen pars, quæ supplicium decernebat: sed obtemperari non poterat, conglobata multitudine et 'saxa ac faces'[2] minitante.[3] Tum Cæsar populum edicto increpuit, atque omne iter, quo damnati ad pœnam ducebantur, militaribus præsidiis sepsit. Censuerat Cingonius Varro,[4] ut liberti quoque,[r] qui sub eodem tecto fuissent, Italia deportarentur. Id a Principe prohibitum est, 'ne mos antiquus, quem misericordia non minuerat, per sævitiam intenderetur.'[5]

46. Damnatus iisdem Consulibus Tarquitius Priscus repetundarum, Bithynis[s] interrogantibus, magno Patrum gaudio, qui[1] accusatum ab eo Statilium Taurum,[t] Proconsulem[2]

Ut nemo patrum *unus audebat adversari sententiæ Cassii, sic audiebantur diversæ voces deplorantium* multitudinem, vel ætatem, vel sexum, et compertam multorum innocentiam. *Præpolluit tamen* ea *pars, quæ pœnam statuebat: sed obediri non poterat, congregata plebe, quæ* lapides, et ignes *intentabat. Tum princeps edicto populum objurgavit, et militaribus custodiis firmavit omnem viam, qua damnati ad supplicium trahebantur. Cingonius Varro disseruerat, ut liberti etiam, qui in eadem domo mansitarant, Italia pellerentur. Id vetuit Cæsar,* ne prisca severitas, quam miseratio non lenierat, per immanitatem augeretur.

Eodem anno convictus est *captæ pecuniæ Tarquitius Priscus, Bithynis postulantibus, ingenti lætitia senatus, qui recordabatur, Statilium Taurum proconsulem*

1 In Ms. Guelf. *unus* est in litura. Fuerat *bonus*. (Sic Bud.) Sed *unus* verum est. Mox in eodem est *dubiam*, absorpta syllaba *in*, ut sæpe, a præcedente litera. *Ernest.* Bud. a. 1. m. *indubiam innocentiam.* unde 2. m. fecit *indubie.* Admitti posset deleto *ac* præcedente. *Oberlin.*—2 Mss. Flor. Guelf. Harl. Bodl. Jes. et editiones veteres ante Rhenanum, qui omisit, *et*. In Ms. Reg. *et saxa et faces.*—3 Puteolanus, *minante.* In Mss. *minitante.*—4 In Mss. Reg. Corb. et editione principe, *Cingoritus Barro*, vel *Varro.*—5 Mss. Jes. Bodl. et editiones veteres, *incenderetur.* Bene Pichena et recentiores ex conjectura Rhenani et Merceri, *intenderetur.* Brotier.

1 Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. *quia.*—2 Ms. Flor. *proconsule.* In Mss. Reg.

NOTÆ

in idem flagitium abstracti erant, ut fit in præliis.

[r] *Liberti quoque*] Utpote qui quasdam operas patronis deberent, et adhuc eis inservire, et colere illos tenebantur, ita ut pars etiam bonorum liberti defuncti ad patronos veniret.

Sed hic præsertim intelligere debuit eos, qui manumissi testamento forent, et qui, spe libertatis maturandæ, tale facinus aggredi, aut connivere, silere ac dissimulare poterant.

[s] *Bithynis*] Lib. XII. 22.

[t] *Accusatum ab eo Statilium Taurum*] Supra lib. XII. *Lipsius.*

ipsius,[u] meminerant. Census per Gallias[v] a Q. Volusio et Sextio[3] Africano[w] Trebellioque Maximo acti sunt, æmulis inter se, per nobilitatem, Volusio atque Africano: Trebellium dum uterque dedignatur, supra tulere.

47. Eo[1] anno mortem obiit Memmius Regulus, auctoritate, constantia, fama, in quantum, præumbrante Imperatoris fastigio, datur, clarus: adeo, ut Nero, æger valetudine,[2] et adulantibus circum, qui 'finem Imperio adesse' dicebant, 'si quid fato pateretur,' responderit, 'habere subsidium Rempublicam.'[x] Rogantibus dehinc, 'in quo potissimum?' addiderat,[3] 'in Memmio Regulo.' Vixit tamen post hæc Regulus, quiete[y] defensus, et quia nova generis

ipsius ab illo delatum fuisse. *Census Galliarum habiti sunt a Q. Volusio, et Sex. Africano, Trebellioque Maximo, et dum inter se certant de claritudine stirpis Volusius atque Africanus; dum ambo despiciunt Trebellium,* eum *supra* se *evexere.*

Iisdem consulibus vita concessit Memmius Regulus, illustris auctoritate, firmitudine animi et existimatione, in quantum licet præminente obscuranteque fortuna et amplitudine principis: ita ut Nero adversa valetudine detentus, et circum assentantibus, qui exitum imperii imminere *disserebant,* si quid ei humanitus accideret, *subjecerit,* columen habere Remp. *Mox percunctantibus,* in quo præcipue? *adjecerit,* in Memmio Regulo. *Postea tamen* incolumis *egit Regulus, otio protectus, et quia nova* ipsi *nobilitas familiæ, neque* ille *divitias, quæ invidiam fa-*

Corb. et editione principe, *proconsulem ipsi.*—3 Ita Mss. Flor. Reg. Agr Corb. *Sexto* vulgo, quod cum Ryckio et Gronovio Ernestus recepit.

1 Ms. Reg. *eodem anno.*—2 Budens. *valetudinem:* et sic sæpe.—3 Ita Mss.

NOTÆ

[u] *Proconsulem ipsius*] Cujus nempe legatus fuerat. Lib. XII. 59. 'Legatus is Tauri Africam imperio proconsulari regentis, postquam revenerant, pauca repetundarum crimina, ceterum magicas superstitiones objectabat.' Tum tamen curia exactus Tarquitius, qui nunc damnatur.

[v] *Gallias*] Vide lib. XI. c. 18.

[w] *Sextio Africano*] Qui supra opulentus, et matrimonio Silanæ absterritus ab Agrippina.

[x] *Habere subsidium*] Istiusmodi laudes periculosæ sæpe et exitiabiles summis viris, et hoc casu præcipue *pessimum inimicorum genus laudantes.*

Habere subsidium Rempub.] Eutrop. lib. V. 'Scipio super cœnam interrogatus, quem egregium Imperatorem habitura esset Respub. si quid ipsi humanitus accidisset, Vel hunc, inquit, Marium intuens; jam tum in illo perspiciens ingenium maximis rebus natum.'

Idem de illustrissimis viris pronuntiaverat Augustus, quos omnes occidit Tiberius: tales laudes ex magna fama periculosæ.

[y] *Quiete*] Otio et desidia, nullaque ambitione adipiscendi honores, seu Rempublicam capessendi. Sic Galba apud Sueton. 9. 'In desidiam segnitiemque conversus est, ne quid materiæ præberet Neroni; et ut dicere solebat, quod nemo rationem otii sui reddere cogeretur.'

claritudine, neque invidiosis opibus erat. Gymnasium eo anno dedicatum[a] a Nerone, præbitumque oleum[a] Equiti ac Senatui, Græca facilitate.[b]

cerent, paraverat. Eodem tempore Nero dedicavit Gymnasium, tribuitque oleum equitibus, ac patribus, licentia Græca.

Harl. Bodl. Jes. Reg. Guelf. editio princeps et recentiores. Puteolanus, *addiderit*.

NOTÆ

[a] *Dedicatum*] Suet. Ner. 12. 'Instituit et quinquennale certamen primus omnium Romæ, more Græco triplex; musicum, gymnicum, equestre, quod appellavit Neronia. Dedicatisque thermis atque gymnasio, senatui quoque et equiti oleum præbuit.' An in probrum, aut decus, tributum sit oleum, nemo dicit.

[a] *Præbitumque oleum*] Si oleum populo tantum præbitum, nihil novum aut Græcanicum: præbuit ante P. Scipio, quem Ædilem dedisse congium olei in vicos singulos, Livio credo lib. xxv.

Dedit et C. Cæsar post victoriam Africanam. Τόν τε δῆμον, inquit Dio, λαμπρῶς εἱστίασε, καὶ σῖτον ἔξω τοῦ τεταγμένου καὶ ἔλαιον προσέδωκεν· *Populum splendido convivio excepit, et frumentum atque oleum extra consuetum adjecit.*

Etiam M. Agrippa in Ædilitate oleum et salem, ut auctor est idem Dio xlix. Sed nemo eorum ad gymnasium, quod hic Nero. Plinius: 'Usum olei ad luxuriam vertere Græci, in gymnasiis publicando.' Adde Sueton. c. 12. *Lipsius.*

Quod vocat Tacitus *facilitatem*, Plinius *luxuriam* vocat.

Oleum] Non puto tamen senatores aut equites nudatos in palæstra, more Græcorum. Nam supra, 'Quid superesse, nisi ut corpora quoque nudent, et cæstus assumant, easque pugnas pro militia et armis meditentur!'

Sed distributum tamen oleum more Græco, seu urbanitate et comitate Græca. Ut nihil de ritu Græciæ omitteretur, nisi quod turpe et inhonestum severioribus Romanis videbatur.

Puto igitur, liberalitate honesta et in bonum usum, oleum illud distributum esse; et certe in fine talium ludorum addit Tacitus supra: 'sane nullo insigni dehonestamento id spectaculum transiit.'

[b] *Græca facilitate*] Jam diximus, Neronem quinquennale ludicrum instituisse ad modum Græci certaminis. Itaque athletæ nudi exercebantur, et ceromate, id est, oleo cerato et pulvere perfundebantur, ut corpora sudore et ceromate lubrica, mutuas luctantium prehensiones admitterent. Metamorph. Ovidius ix. 'Ille cavis hausto spargit me pulvere palmis.' Virgilius: 'Exercent patrias oleo labente palæstras Nudati socii.'

Plinius scribit, Græcos omnium vitiorum genitores, oleo in gymnasiis usos: et Quintilianus palæstricos damnat, quibus pars vitæ in oleo, pars in vino consumitur.

Itaque ait Tacitus, præbitum oleum equitibus, senatoribus, ut palæstra exercerentur. *Lupanus.*

Romanos Græcorum mores aspernatos, constat ex Livio lib. xxxvi.

48. P. Mario, L. Asinio Coss. Antistius[1] Prætor, quem in Tribunatu plebis licenter egisse memoravi, probrosa ad-

P. Mario, L. Asinio consulibus, Antistius prætor, quem dixi turbide se gessisse, dum esset *tribunus plebis, composuit famosa carmina in Cæsarem, publicavitque*

1 Cod. Ryckii *C. Antistius.*—2 In Ms. Reg. et editione principe, *vulgatumque.*

NOTÆ

utpote qui levissimum hominum genus essent: quos et 'vanos' dixit Plinius XXVIII. 8.; et 'Græcam vanitatem' appellavit II. 109. Græciamque 'omnibus libidinum illecebris repletam,' tradidit Livius lib. XXXIV.

Græcos luxui quam maxime studuisse, docet Firmicus Maternus Astronomicon lib. c. 1. et confirmat Servius in Æneid. VI. ad vs. 724. unde Horatius Sat. II. 2. 'vel si Romana fatiget Militia assuetum græcari.'

De Græcorum luxuria et levitate abunde Cicero in Orat. pro Flacco. Plinius XV. 5. de oleo verba faciens, inquit: 'Usum ejus ad luxuriam vertere Græci, vitiorum omnium genitores, in gymnasiis publicando.'

Itaque cum Nero gymnasium dedicasset, in quo non solum ipse, sed et equites et senatores publice se exercebant, quod antea minime fieri solebat, præbuit et oleum, quo corpora inungerent, *Græca facilitate*, id est, ut interpretor, indulgentia, licentia, et luxu Græco, contraque bonos Romanosque mores.

Ita scribit Tacitus ipse lib. XV. Neronem indies magis ac magis in vitia prolabentem, 'minime ausum Romæ incipere scenas, sed Neapolim, quasi Græcam urbem delegisse.' *Marcellus Donatus.*

Græca facilitate] Multa sibi licere voluerunt Græci, quæ indecora, nec usurpata Romanis, quasi severioribus; et præcipue quæ spectabant ad theatra, gymnasia, et exercitia illa corporis: quæ tamen etiam cum cetero luxu Romam irrupere, Nerone admirante præcipue Græcorum ingenia.

Horum ad instar distribuit oleum equitibus ac senatoribus. *Facilitate*, id est, luxuria, licentia, et lascivia Græca; ut puto, vocat Tacitus *facilitatem* minuendo verbis, quod revera flagitium fuit, et probrum virtuti Romanæ, si in eundem usum id vertere boni Quirites.

Græca] Ita usurpavit omnem ritum Græcanicum Nero, ut non modo matronas puellasque, sed et virgines Vestæ ad illum agonem gymnicum invitarit, more Græco, teste Sueton. Ner. 12. 'Ad athletarum spectaculum invitavit et virgines Vestales, quia Olympiæ Cereris sacerdotibus spectare conceditur.'

Lege cautum erat, ne mulieres Olympicum certamen spectarent: excipiebantur tamen Cereris Antistitæ, quibus, ob sacerdotii majestatem, concedebatur, ludos Olympicos spectare.

Facilitate] Certe hactenus Romæ præbitum oleum plebi, ut annona dabatur, quamvis non tam frequenter, sed senatui aut equiti non præbitum. At nunc ob ludos Græco more celebratos, et thermas gymnasiumque eodem ritu dedicata, ut in totum servaretur ritus ille Græcanicus, *præbitum et oleum senatui et equiti, facilitate*, id est, comitate et urbanitate Græca.

versus Principem carmina factitavit, vulgavitque[a] celebri convivio, dum apud Ostorium Scapulam epulatur. Exin a Cossutiano[c] Capitone, qui nuper Senatorium ordinem, precibus Tigellini, soceri sui, receperat, majestatis delatus est. Tum primum revocata ea lex: credebaturque[d] haud perinde[e]

splendidis epulis, dum cœnat apud Ostorium Scapulam. Dein accusatus est majestatis a Cossutiano Capitone, qui nuper restitutus fuerat senatui, gratia Tigellini, soceri sui. Tum primum renovata ea lex putabatur, quæ non tam pararet perniciem

NOTÆ

Neque oleum in probrum ullum aut dedecus horum ordinum tributum, ut puto; immo per honorem, quemadmodum concessum et Vestalibus spectare Athletas, potius in honorem sacerdotii, quam ad labem ullam pudoris; forte eadem libertate, seu pro more, et ut fas erat apud Græcos, ludis Olympicis, et licentia Græca. Vide Sueton.

Græca sic dicit, quia magis severi Romani, quod spectabat ad schenas et theatra, quam Græci: quod explicuit supra Tac. c. 20. 'Ceterum abolitos paulatim patrios mores funditus everti per accitam,' nempe e Græcia, 'lasciviam, ut quod usquam corrumpi et corrumpere queat, in urbe visatur, degeneretque studiis externis juventus gymnasia et otia, &c. exercendo.'

Neque putem sese eo oleo, ut athletas agerent, unxisse tum patres aut equites Rom., neque hæc usurpasse ipsos, quæ carpit Tacitus ibid. 20. 'Quid superesse, nisi ut corpora quoque nudent, et cæstus assumant, easque pugnas pro militia et armis meditentur?' Puto, præbitum illis oleum facilitate Græca, sed non in idem flagitium, non in eandem licentiam aut lasciviam, quod non sileret Tacitus pro gravitate sua, nec certe talibus flagitiis parcere solet.

[c] *Cossutiano*] De quo l. XIII. 33. 'Cossutianum Capitonem Cilices detulerant maculosum fœdumque,' &c. Et patronum asciverant Pætum Thraseam, cujus auctoritate damnatus Capito, qui nunc exitio publico restituitur senatui.

[d] *Revocata ea lex credebatur*] Sensus est, Capitonem non ea mente Antistium accusavisse, ut illum perverteret; sed ut a senatu condemnaretur, quo principi occasio gloriæ ac beneficii patefieret, illum morti eximendo.

Ea igitur majestatis lege Capito *quæsivit*, id est, quærere volebat gloriam principi; ut scilicet, postquam condemnatus fuisset Antistius a senatu, princeps, jure tribuniciæ potestatis intercedendo, illum morti eximeret. *Pichena.*

Hoc quoque vitium debemus neglectæ distinctioni. Lege: *Revocata ea lex ; credebaturque haud perinde exitium Antistio, quam imperatori gloria quæsita:* quæ postremæ duæ voculæ corruptæ fuerunt in gratiam illius vocis *quæ*, quod non habebant, ut debuerunt, pro particula præcedenti verbo, *credebatur*, annexa, sed pro pronomine.

Falsum ergo sensum effecerunt, *revocata ea lex credebatur:* cum Tacitus hoc ipsum affirmet, tum revocatam fuisse legem istam, tanquam rem haud dubiam.

Ineptum enim fuisset dicere, *tum revocata credebatur lex.* Hinc crede-

exitium Antistio,[f] quam Imperatori gloria[g] quæsita, ut con-

Antistio, quam decus principi, ut, nempe, *damnatus a patribus, eriperetur supplicio*,

NOTÆ

bant, qui, si ita fuisset, nescire non potuissent?

Deinde et alter sensus hac lectione corrumpitur, *quæ imperatori gloriam quæsivit.* Qui enim lex ista gloriam quæsivit imperatori, quæ diu ante ipsum natum excita fuerat?

Non illa hercle, sed Capitonis propositum, qui hoc præcipue agebat, ut reo tam insigni postulato, occasionem daret principi ostentandæ clementiæ, cum non ignoraret id ipsi pergratum esse.

Quod patet vel ex XIII. 11. ubi 'Plautium Lateranum ob adulterium Messallinæ ordine remotum reddidit senatui.' Et ante alibi: 'Clementiam suam obstringens crebris orationibus.' *Freinshemius.*

Revocata ea lex] Alii aliter reponunt hoc loco: 'Qua haud perinde exitium Antistio, quam imperatori gloriam quæsivit.' *Mercerus.*

Tum primum revocata ea lex: credebaturque haud perinde exitium Antistio, quam imperatori gloriam quæsisse.

Vel etiam; *gloriam quæsitam, gloria quæsita, gloriam quæri, gloria quæri, gloriam quærere.* Acidalius.

Ego legerim, *qua haud perinde, &c. gloriam quæsivit*, hoc sensu; *qua* tamen delator, *haud perinde exitium Antistio*, quam *imperatori gloriam quæsivit*, id est, quærere voluit; quod supplendum ex serie orationis.

Vel potius, nihil immutando, hoc sensu: *Tum primum revocata ea lex credebatur*, quæ non perinde exitium Antistio, *quam imperatori gloriam quæreret.* Sæpe loquimur de lege, ut de re animata, et quæ voluntatem et intentionem suam habeat.

Non præcise de lege revocata credebatur, quia sciebatur clare esse revocatam; sed tum primum revocata ea lex credebatur, eo animo et consilio, ut ea quæreret gloriam principi potius, quam exitium Antistio: et hic, *quæsivit*, id est, quærere voluit: ea ratio et intentio fuit legis tum revocatæ, seu principis legem eam revocantis.

Igitur, *quæsivit*, hic, idem est ac si diceret, intentio tum legis fuit, ut quæreret gloriam imperatori, &c.

[e] *Credebatur, quæ haud perinde, &c. gloria quæsita*] De intentione legis intelligit Tacitus, seu de intentione legem revocantis. Tò *quæsivit*, pro, *quæ quæreret*, vel *ut quæreret*, hoc sensu: *Tum revocata ea lex credebatur, quæ haud perinde exitium Antistio, quam gloriam imperatori quæreret*, vel *quæsiverit*. Id sumendum pro intentione legis, seu legem istam revocantis principis. Is animus, ea voluntas et intentio legis fuit, ut vulgo dicimus: et sive legas *qua*, vel *quæ*, idem sensus est; sed tamen vox *quæ*, vetus lectio, præferenda.

[f] *Antistio*] De quo lib. XIII. 28. 'Immodestos fautores histrionum a prætore in vincula ductos, omitti jussit;' eum esset tribunus plebis, et tum incusata a patribus Antistii tribuni licentia: nunc idem prætor damnatur.

[g] *Gloria*] Certe Cossutianus, utpote gener Tigellini, qui in amicitia flagranti fuit, arcanorum principis gnarus esse potuit. Et forte Tigellinus ipse, seu Nero, inter tot flagitia, tamen egregio aliquo facinore notescere voluit, ideoque forte hoc ministerium suscepit Capito, ut ignoscendo, clementiæ occasionem princeps haberet, nisi tales astus aulicos ignorans, aut ultro eludens Thrasea, mi-

demnatus a Senatu, intercessione Tribunicia[h] morti eximeretur.[3] Et, cum Ostorius,[i] 'nihil audivisse,' pro testimonio dixisset, adversis testibus[j] creditum: censuitque Junius

intercessione tribunicia. Et cum Ostorius testis appellatus affirmasset, se nihil audivisse, *fides habita est testibus contrariis. Censuitque Junius Marullus consul*

—3 Hic locus in veteribus editionibus omnino corruptus: *Tum primum revocata ea lex credebatur, quæ haud perinde exitium Antistio, quam Imperatori gloriam quæsivit, ut condemnatus a senatu, intercessione tribunicia morti eximeretur.* Pejus adhuc editio princeps, et Ms. Reg. pro *eximeretur* habent *exponeret*. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *ne condemnatus* pro *ut condemnatus*. *Ut* recte additum margini Ms. Harl. Sicque habet Ms. Corb. Locum

NOTÆ

mum illum scenamque purpuratorum præpollentium disturbasset.

Et tamen nihilominus Antistio pepercit Nero, quamvis non eo animo aut consilio, quo initio destinarat; nec tanta clementiæ fama fuit, quanta, si damnatus a senatu, intercessione tribunicia principis, morti exemtus foret Antistius.

Attamen illi ignovit Cæsar, qui neque de relatione consulum questus est, neque senatusconsultum impedivit, ut potuit, vel vi dominationis, vel intercessione tribunicia; quod in ipso fere idem fuit.

Et infra patet fuisse, vel simulasse fuisse, se in ea mente, ut ei ignosceret, 'se, qui severitatem decernentium impediturus fuerit, moderationem non prohibere,' &c. 'Datam etiam absolvendi licentiam,' &c. 'Non ideo aut consules mutavere relationem,' &c.: ita tamen ei ignovit, nempe, ut non necaretur ille *more majorum*; sed tamen insula clauderetur, prout decreto Patrum constitutum erat.

h *Intercessione tribunicia*] Intercessione ipsius Cæsaris; qui ita clementiæ gloriam pararet. *Lipsius*.

Intercessione tribunicia] Nempe principis, qui tribuniciam potestatem perpetuam in se traxerat, jam ab Augusto; et eo jure potuit intercedere senatusconsulto, seu judicio Patrum; sicque prohibere, ne pœnam in reum statuerent, quod dignum gloria et clementia Cæsaris.

Id intendisse Neronem, conjici possit ex his, quæ addit infra: 'se qui severitatem decernentium impediturus fuerit, moderationem non prohibere.'

i *Ostorius*] De quo l. XII. 38. Proprætor Britanniæ vincit Caractacum, capitque, et triumphi insignia accipit.

j *Adversis testibus*] Nempe, qui aliud dicerent, quam Ostorius, aut quam reo expediret, qui reo non faverent, ut Ostorius. Puto ipsum sic testimonium dixisse, vel ob *sacra mensæ*, nempe ne sacrosanctum hospitii jus violaret, affligendo amicum suo testimonio. Et sic dissimulare talia, fas putabant boni viri.

Nam reperio insignem fœminam alibi sic usam, ut et hic Ostorium sub Tiberio: vel, quia ingens pompa talium conviviorum fuit, nec audire omnes convivas inter se colloquentes potuit aut debuit, qui epulas celebraret; vel, quia nefas talia arcana et sacramenta evulgare, præsertim cum verba tantum essent, et in exitium convivarum res ageretur.

Marullus, Consul designatus,[k] 'adimendam[l] reo Præturam, necandumque more majorum.'[m] Ceteris inde assentientibus, Pætus Thrasea,[4] multo cum honore Cæsaris, et acerrime increpito Antistio, 'non, quicquid nocens reus pati mereretur, id, egregio sub Principe, et nulla necessitate obstricto Senatu,[5] statuendum,' disseruit: 'carnificem et laqueum[n] pridem abolita: et esse pœnas legibus constitutas, quibus, sine judicum sævitia et temporum infamia, supplicia decernerentur. Quin in insula,[6] publicatis bonis, quo longius

destinatus, removendum *esse* Antistium prætura, interficiendumque more majorum. *Dein omnibus aliis idem censentibus, Pætus Thrasea, cum decus principis ante celebrasset, ac vehementissime invectus esset in Antistium, censuit*, sub optimo imperatore, et nulla vi adacto senatu, non decernendum quodcumque reus perpeti deberet: jam diu exolevisse *Romæ* tortorem, funemque: et esse supplicia legibus sancita, quibus pœnæ statuerentur sine immanitate patrum, et probro dominantium. Quin in insula *reus*, ademtis opibus, quo diutius

vero integrum restituit Jac. Gronovius: clara aptaque omnia si cum illo distinxeris: *Tum primum revocata ea lex. Credebaturque haud perinde exitium Antistio, quam Imperatori gloriam quæri, ut condemnatus, &c.* Haud ita feliciter Mercerus et Muretus, *quæ haud perinde.....quæreret*. Placebat Acidalio, *quæsisse:* Freinshemio, *gloria quæsita*. Probat Cl. Ernestus, *quæsitam*. *Quæri* aptius videtur. *Brotier*. Freinshemii emendationem meam feci. Ryckius probavit, sed non recepit. *Oberlin*.—4 Cod. Ryckii *Trasea;* et sic semper.—5 Vett. edd. ante Rhenanum, *Senatui:* si copula *et* abesset, probarem: nunc *Senatu* verum est. *Ernest*. Bud. *Senatu:* et sic jam Puteol. contra Beroald. *Senatui*.—6 Ms. Agr. et Puteolanus, *insulam*. Melius Ms. Flor. editio

NOTÆ

[k] *Junius Marullus, consul designatus*] Inter suffectos non dubie consules. Sed in hunc ipsum annum, Annæum Senecam et Trebellium Maximum coss. referunt viri docti in opere Fastorum: et loca sunt, quæ annuunt.

Ausonius tamen, in Panegyrico, Senecæ consulatum aperte detrahit: 'Dives Seneca, nec tamen consul, arguetur rectius quam prædicabitur, non erudiisse indolem Neronis, sed armasse sævitiam.' Quo loco video esse qui negationem subtrahant, legantque, *dives Seneca, tamen consul*. Lipsius. Non fuit consul hic, sed consule major.

[l] *Adimendam*] In aliis criminibus, ut quis accusaretur, ac damnaretur, exitus magistratus expectabatur, si in magistratu quid deliquisset; tamen non ita in crimine læsæ majestatis.

Quippe Romani olim, ut frangerent fœdus in Caudinis ictum, nihil expectato, ipsum magistratum hostibus dediderunt. Sic et L. Silanus Claudii gener statim petitus est. *Aurelius*.

[m] *More majorum*] Sueton. Ner. 49. 'Interrogavitque (Nero) quale id genus esset pœnæ; et cum comperisset, nudi hominis cervicem inseri furcæ, corpus virgis ad necem cædi,' &c.

[n] *Carnificem et laqueum*] Hæc respondent illi decreto, *more majorum necandum*. Ex quo clare discis, quid sit *punire* Tacito, *more majorum*. Lipsius.

sontem vitam traxisset, eo privatim miseriorem,[o] 7 et publicæ clementiæ[p] maximum exemplum futurum.'

49. Libertas Thraseæ servitium[1] aliorum[q] rupit: et, post-

noxiam vitam protulisset, eo privatim infeliciorem, et publicæ lenitatis maximum specimen fore.

Libertas Thraseæ silentium aliorum Patrum *exsolvit ; et ubi concessit consul dis-*

princeps et recentiores, *insula*. Brotier. Cod. meus: *Qui in insulam relegatus, publicatis bonis*. Flor. juxta Pichenam: *Qui in insula*. Vulgata lectio videtur tolerari posse, modo *futurus* legatur pro *futurum:* aut *miseriorem* pro *miserior*, ut jam aliis monitum. *Ryckius*.—7 In scriptis et editis libris, *miserior:* sic Gronov. et Ryckius. Emendandum, *miseriorem*, monuere Muretus ac Lipsius; idque omnino postulat orationis series, constans Taciti usus, et vox *futurum*, quam in *futurus* mutatam frustra vult Faërnus. In Ms. Corb. *privatus* pro *privatim*. Brotier.

1 Ita Mss. editiones veteres et recentiores. Rhenanus, *silentium ;* sic quo-

NOTÆ

[o] *Eo privatim miseriorem*] Sic lego et sermonis textus ita postulat. *Lipsius*. Sic et reposui.

[p] *Publicæ clementiæ*] Nempe principis et patrum.

[q] *Servitium aliorum*] Sic vett. libri. At velim consideres, satin' sana tota hæc narratio sit. Antea prædixit: 'Tum primum revocata ea lex credebatur, quæ haud perinde exitium Antistio, quam imperatori gloriam quæsivit, ut condemnatus a senatu, intercessione tribunicia morti eximeretur.'

Quid? condemnatusne Antistius a senatu? Contra video: in insulam seponitur. Idem intercessione Cæsaris morti eximitur? Falsum: nec quicquam in tota re, quod Neroni clementiæ gloriam; sævitiæ potius invidiam parere possit.

Ego sane æstuo: nec cuneum reperio huic nodo; nisi placet cum Josia Mercero elegantissimo juvenum legi, *qua haud perinde*, ut ad accusatorem referas, non ad legem: qui non tam exitium eo facto quærebat, quam gloriam principi; sed hominis consilium Thraseæ sententia subvertit. *Lipsius*.

Non admodum acer Nero ad talia vindicanda, teste Sueton., sive contemtu infamiæ, sive ne sic irritaret ingenia, ut fit. Itaque quærebat accusator gloriam principi ostentandæ clementiæ: sed intervenit, qui talem adulationem perverteret, Thrasea nempe, prisci moris pervicax.

Servitium] Volebant vilia illa adulationum mancipia, *necari* Antistium *more majorum*. Sed Thrasea abrumpens tale servitium, fecit ut tantum exilio damnaretur. Alii igitur censebant eum necandum esse *more majorum*, nempe ut sub furca virgis cæderetur reus, dein ei a carnifice laqueo fauces eliderentur. Talique morti eum eximere Nero destinabat intercessione tribunicia.

Sed cum alio se convertisset patrum consensus, auctore Thrasea, nihil immutavit Nero; sicque non capite damnatus est Antistius, sed tantum exilio mulctatus: sic morti exemtus est a senatu, non a Cæsare, qui tamen dabat ei absolvendi licentiam, sed ad instar indignantis. Quamvis

quam discessionem[r] Consul permiserat, pedibus in sententiam ejus iere, paucis exemtis:[2] in quibus adulatione promtissimus fuit A. Vitellius,[s] optimum quemque jurgio lacessens et respondenti reticens, ut pavida ingenia solent.

cessionem, certatim Pæto accessere, exceptis paucis: inter quos, per assentationem audacissimus fuit A. Vitellius, egregium quemque rixis incessens, et cum ei *responderetur silens, ut trepidi homines solent. Sed consules non ausi perscribere*

que in margine Ms. Bodl.—2 Flor. habet, *exeptis*. Forte, *exceptis*, Pichena inquit. Foret id sane melius. Sed a scriptura illa nihil extrices. Virgula

NOTÆ

initio, revocata lege majestatis, voluerit clementiæ famam aucupari, si damnatus a senatu reus esset.

[r] *Discessionem*] Senatusconsultum fiebat duobus modis, vel sententias singulorum exquirendo, si res esset dubia, vel per discessionem, si consentiretur; tumque moris fuit, ut is magistratus, qui de aliqua re ad senatum retulerat, diceret, 'qui hoc censetis, illuc transite; qui alia omnia, in hanc partem.' Quibus verbis præibat ominis causa, ne diceret, *qui non censetis*.

Quod si singulorum sententiæ exquirendæ essent, tum moris fuit, ut post comitia consularia, consules designati primi sententias rogarentur, et eorum prior, nempe, qui priore loco declaratus esset; ante comitia vero, qui a censoribus princeps senatus lectus fuerat; postea ii quos consulibus videbatur. Ita tamen ut prætorium consulari non præferrent; et sic deinceps ordine.

Sed quia sub principibus non eligebatur princeps senatus, et consulatus ad paucos menses restrictus erat, tum consul designatus, per duos forte menses consulatum antecedentes, primus rogabatur sententiam, aut per vices, prior designatus primo mense, et alter consul secundo mense; et toto Tacito non reperies fuisse rogatum ullum principem senatus, priorem, sed tantum consulem designatum.

Itaque mox cum coarctatus consulatus esset ad duos menses, et Kalend. Januariis designarentur consules totius anni hinc fiebat, ut deinceps ab illis Kalendis, fere toto anno designati quidam consules essent; ita tamen ut designati censerent rogarenturque pro ordine, quo inire consulatum debuerunt: nempe primi consules inibant ipsis Kalendis Januar. et sic per duos menses Januarium et Februarium designati erant consules, qui inire debuerunt Kalendis Martiis, et sic alii deinceps ordine, toto anno.

Discessionem] Nempe, ut liceret patribus discedere in partem et sententiam quam vellent, vel consulis designati mortem statuentis, aut Thraseæ exilium censentis.

[s] *A. Vitellius*] Quod postea imperator ille in senatu recenset, libris Histor. nempe, senatorem et tum privatum se olim opposuisse Thraseæ, in iis rebus quæ ad Rempub. spectarent.

Quod alii patres irrisere, ut in tali homine, qui se Thraseæ adæquaret. Alii laudavere, quasi boni impetus, et quasi sub nomine illo virtutem tamen celebraret, Thraseamque potius

At Consules, perficere Senatus decretum non ausi, de consensu scripsere Cæsari. Ille, inter pudorem et iram cunctatus, postremo rescripsit, 'nulla injuria provocatum Antistium, gravissimas in Principem contumelias dixisse: earum ultionem a Patribus postulatam, et, pro magnitudine delicti pœnam statui, par fuisse: ceterum se, qui severitatem decernentium impediturus fuerit,[t] moderationem non prohibere: statuerent ut vellent: datam etiam[3] absolvendi licentiam. His atque talibus recitatis, et offensione manifesta, non ideo aut Consules mutavere relationem,[u] aut Thrasea decessit sententia, ceterive, quæ probaverant, deseruere: pars, ne Principem objecisse invidiæ viderentur;

senatusconsultum, nuntiavere principi consensum senatus. *Ille hærens et ambiguus inter pudorem et ultionem, tandem respondit;* Antistium nulla contumelia lacessitum, maxima in Cæsarem probra jactasse: eorum vindictam a senatu petitam; et æquum fuisse decerni supplicium, pro atrocitate facinoris. Ceterum se, qui prohibiturus fuerit asperitatem statuentium, clementiæ non obstare: decernerent pro libito suo: quinetiam concessam *ipsis* facultatem *eum* absolvendi. *His atque similibus lectis, et iracundia* Neronis *comperta, non propterea consules relationem invertere, neque Thrasea mutavit sententiam, neque alii, quæ*

super *e* omissa est. Ed. pr. *exeptis. Ern.* Sic et Bud.—3 Mss. Flor. Reg. Corb. Guelf. editiones veteres et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Rhenanus, *data et absolvendi licentia. Et* quoque in Mss. Reg. et Guelf. pro *etiam:* qua in re sæpissime peccant librarii. *Brotier. Et* servat Gronovius.

NOTÆ

in exemplum boni publici, et specimen elegisset.

[t] *Impediturus fuerit*] Num de hoc Antistio intelligendum, quod habet Sueton. Ner. 39. 'Sed neque auctores requisivit; et quosdam per indicem delatos ad senatum, affici graviore pœna prohibuit.'

Quod si ita sit, tum eo sensu Tacitus capi possit, *credebaturque haud perinde exitium Antistio, quam imperatori gloriam quæsivisse.* Dico, sensu: nam legendum ut habemus, et intelligendum ut explicuimus.

[u] *Relationem*] Licet senatusconsultum perfectum non esset, attamen, quia post literas principis, neque facta nova relatio, nec patres discessere a sententia, ea valuit, et vim non solum auctoritatis, sed etiam decreti habuit, et perfectum est decretum, amotusque Antistius in insulam, qui jam tum bono publico interfectus esset. Nam is turbidi ingenii, et insula inclusus, delationes suscepit.

Infra l. XVI. 14. defert Anteium et Ostorium, quasi novis rebus studentes, et ipsis causa exitii fuit: et tamen in insula retentus Antistius a Nerone, sed forte donatis, aut redditis opibus, ob meritum; dein insulam egressus per bella civilia, tamen in eam repellitur ac retruditur; Hist. IV. 44.

plures numero tuti;[v] Thrasea sueta firmitudine animi, et ne gloria intercideret.

50. Haud dispari crimine Fabricius[w] Veiento[1] conflictatus est, 'quod[2] multa et probrosa in Patres et Sacerdotes[x] composuisset, iis libris, quibus nomen *Codicillorum* dederat.'[y] Adjiciebat Talius[3] Geminus, accusator: 'ven-

consueverant, reliquere: pars, ne crederentur exposuisse odio Cæsarem, plures freti multitudine, Thrasea solita constantia, et ne decus aut famam amitteret.

Fabricius Veiento simili accusatione exagitatus est, quod, *nempe*, scripsisset plurima et contumeliosa adversus senatores sacerdotesque in iis libris, quos *Codicillos* appellabat. *Addebat Tulius Geminus delator*, venditasse illum dona Cæsa-

1 Bud. *Vegento*.—2 Bene Pichena *quod multa* e Ms. Flor. pro *qui m.* Sic etiam ed. pr. Ms. (Bud.) Guelf. *Ernest.*—3 In Ms. Reg. *Tullius*. Muretus mallet *T. Allius*, quod placet Ryckio, proferenti ex inscr. vetere, *Q. Allium Max. Consulem.* Certe in inscriptionibus veteribus frequens Alliorum no-

NOTÆ

[v] *Plures numero tuti*] Hist. lib. II. 'Nemo privatim expedito consilio, inter multos societate culpæ tutior.'

[w] *Fabricius Veiento*] Puto illum esse qui A. Fabricius Dioni dicitur: quique prætor, canes Circensibus ad currus adjunxit pro equis. *Lipsius.*

[x] *In Patres et Sacerdotes*] Pacis interfuit, et e dignitate populi Romani ac principis fuit, tales contumelias famosas prohibere. Alias id prohibitum, cum adversus insignes fœminas similia probra jactaret publice Romana plebecula. Quanto magis coërceri id debuit, adversus sacerdotes patresque: hoc tamen unum habet telum vulgus, quo potentiores legibus proceres ulciscatur.

[y] *Nomen Codicillorum dederat*] Noto, fuisse morem, ut in testamentis convicia quædam et probra liberius scriberent: quæ ante Augustum inobservata et permissa. Scilicet, quia supremis illis tabulis et voci danda videbatur aliqua libertas.

Frænum injicere senatus voluerat, sed ille idem princeps, ut Suetonius ait, 'de inhibenda testamentorum licentia, ne senatus quicquam constitueret, intercessit.' Ea enim germana lectio, germana mens ejus loci: non, ut vir doctus substituit, *scommatorum*.

Exempla in Tacito passim, de iis, qui supremis tabulis multa atrocia in Macronem, in Tiberium aliosque potentes composuerint.

Hoc exemplo ergo, maledicentiæ suæ cavens Veiento, inscripsit opicos et oscos eos libros, Codicillos. *Lips.*

Codicillorum] Dicunt licuisse invehere probra et contumelias in testamenta, seu codicillos, adversus principem et alios; quod non vetuit Augustus, non quod libertatem vellet, sed veritatem toleraret, ut qui conscientiæ et dominationis esset securus.

Forte Fabricius hac de causa *Codicillos* vocavit. Attamen video quoscumque libellos sic etiam appellari. Nec forte hoc loco *codicilli* illi, supremæ tabulæ, sed tantum *codicilli* fuerunt indistincte, qui certe veri libri fuerunt.

ditata[4] [z] ab eo munera Principis, et adipiscendorum honorum jus:' quæ causa Neroni fuit suscipiendi judicii:[5] [a] convictumque Veientonem Italia depulit, et libros exuri jussit,[b]

ris, et jus obtinendarum dignitatum: *quod fuit in causa, cur princeps judicium caperet: compertumque delicti Veientonem Italia ejecit, et jussit cremari libros,*

men; rarum Taliorum aut Talliorum. *Brotier.*—4 Quidam Mss. *vendicata*: male. *Ernest.*—5 Guelf. Ms. *indicii.*

NOTÆ

[z] *Venditata*] Vertunt, vendita seu venundata; puto, instar eorum, quos fumo enecavit Alexander Severus, quod fumum aulæ vendidissent, seu venditassent. Sunt, qui gratiam principum sic venditant, qui tamen pretium verum solidumque accipiunt pro fumo suo: puto sic se gessisse hominem, qui hic redarguitur a principe, convincitur et punitur.

Nec puto, sibimet arrogasse ipsum illa munera jusque adipiscendarum dignitatum: quicquid sit, venditavit gratiam principis, vel tanquam sibimet ipse, vel aliis etiam tribuere posset: forte tantum jactarat ea munera principis, quasi sui arbitrii essent, id est, venalia ea offerebat, et pretio exponebat.

[a] *Suscipiendi judicii*] Non quod, opinor, ipse litem dijudicaret; sed quia sua res partim agebatur, ideo sese immiscuit liti Nero, sategitque judicii, ut ille fumi aulici venditator damnaretur: aliter non sategisset, de injuriis patrum forte non admodum anxius Nero. Olim Augustus teste Sueton. 55. 'Id modo censuit cognoscendum posthac de iis qui libellos aut carmina ad infamiam cujuspiam sub alieno nomine edant.' Et apud Domitian. Suet. 8. 'Scripta famosa vulgoque edita, quibus primores viri ac fœminæ notabantur, abolevit, non sine auctorum ignominia.'

[b] *Libros exuri jussit*] Seneca pater in procemio lib. x. Controv. de Labieno: 'In hunc primum excogitata est nova pœna. Effectum est enim per inimicos, ut omnes ejus libri incenderentur. Res nova et insueta, supplicia de studiis sumi. Bono hercule publico, ista in pœnas ingeniosa crudelitas est. Quid enim futurum fuit, si ingenium Ciceronis triumviris libuisset proscribere? Sunt Dii immortales lenti quidem, sed certi vindices generis humani, et magna exempla in caput invenientium regerunt, ut justissima patiendi vice, quod quisque alieno excogitavit supplicio, sæpe excipiat suo. Quæ vos dementissimi homines tanta vecordia agit? parum videlicet in pœnas notæ crudelitatis est? conquiritis in vosmet ipsos nova, quibus pereatis. Et si quid ab omni patientia rerum natura subduxit, sicut ingenium, memoriamque nominis, invenitis quemadmodum perducatis ad eandem rem corporis mala. Pacem studiis subdere, et in monumenta disciplinarum animadvertere, quanta, et quam non contenta certa materia sævitiæ est? Dii melius, quod eo sæculo ista ingeniorum supplicia cœperunt, quo et ingenia desierunt. Ejus, qui hanc in scripta Labieni sententiam dixerat, postea viventis adhuc scripta combusta sunt: jam non malo exemplo, quia suo.'

Scripserat Labienus historiam, quam publice recitabat; ita tamen ut partem convolveret, legendam tantum

conquisitos lectitatosque, donec cum periculo parabantur; mox licentia habendi[c] oblivionem attulit.

51. Sed gravescentibus in dies publicis malis, subsidia minuebantur: concessitque vita Burrus, incertum valetudine, an veneno.[d] Valetudo ex eo conjectabatur, quod in se tumescentibus[1] paulatim faucibus, et impedito meatu, spiritum[2] finiebat:[3] plures, jussu Neronis, quasi remedium adhiberetur, illitum palatum ejus[4] noxio medicamine,[e] asseverabant: et Burrum, intellecto scelere, cum ad visendum eum Princeps venisset, aspectum ejus aversatum, sciscitanti[5] hactenus respondisse, 'Ego me bene habeo.'[f] Civi-

qui investigati et lecti, quamdiu emebantur cum discrimine, dein facilitate lectitandi exolevere.

Verum crescentibus in singulos *dies publicis calamitatibus, remedia sensim auferebantur; mortemque obiit Burrhus; dubium an morbo, an veneno. Hinc conjiciebatur morbus, quod sensim tumescente interius gutture, et prohibito spiritu, intercluse anima videbatur. Multi asserebant, imperio Neronis, infectum palatum ipsius veneno, quasi medicamen afferretur: et Burrhum cognito facinore, cum ipsum inviseret Cæsar, præsentiam ejus abhorruisse, percunctantique illi,* quomodo valeret, *id tantum respondisse,* Ego bene valeo. *Urbi magnum sui desiderium re-*

1 Emendabat Muretus, *intumescentibus.* Multo elegantius foret, quam *in se tumescentibus.* At ita libri omnes. *Brotier.*—2 Ernestus mallet, *impedito meatu spiritus, finiebat.* Ut supra Annal. VI. 50. 'Sic Tiberius finivit.' *Idem.*—3 Ernesto quoque placet *finierat.*—4 Ita Mss. editiones veteres et recentiores. In mediis omissum, *ejus.* Certe recte abesset. Displicet enim, *palatum ejus....aspectum ejus....desiderium ejus.* Brotier.—5 Mss. Bodl. Jes. et

NOTÆ

post obitum ipsius. Attamen jam olim libri exusti apud Græcos. Nam cum Protagoras Abderita dixisset, de Diis nihil certo sciri, sint, an non sint; ob id libri illius in foro exusti sunt: sed numinum causa, non hominum.

[c] *Licentia habendi*] L. IV. 33. 'Sed ipse D. Julius, ipse D. Augustus et tulere ista, et reliquere; haud facile dixerim, moderatione magis, an sapientia. Namque spreta exolescunt, si irascare, agnita videntur.' Et ibid. c. 34. 'Punitis ingeniis gliscit auctoritas, neque aliud externi reges, aut qui eadem sævitia usi sunt, nisi dedecus sibi, atque illis gloriam peperere.'

[d] *Veneno*] Anno Romæ conditæ 815. Christi 62. Vide notas cap. 42. *Tillemon.*

[e] *Noxio medicamine*] Inter Apoph. lib. VI. 'Philippus Arato venenum dandum curarat, quod non repente occideret, sed lenta tabe consumeret. Id ubi sensit Aratus, nec inveniretur remedium, dissimulavit, et ingressus cubiculum, uni tantum ex familiaribus dixit: O Cephale, hæc sunt præmia regiæ amicitiæ. Non semper tutum regibus optima dare consilia.' Hoc fecerat Burrhus, hoc et idem præmium habuit Neronianæ amicitiæ.

[f] *Aspectum ejus aversatum, sciscitanti hactenus respondisse, Ego me bene ha-*

tati grande desiderium ejus mansit, per memoriam virtutis, et successorum alterius segnem innocentiam,[5] alterius flagrantissima flagitia et adulteria:[6] quippe Cæsar duos Prætoriis cohortibus imposuerat: Fenium Rufum, ex vulgi fa-

liquit, cum recordarentur constantiam illius, et contra *præfectorum sequentium, alterius inertem simplicitatem, et alterius ardentissima vitia, libidinesque* spectarent: *nam Nero duos prætorio militi præfecerat: Fenium Rufum ex amore plebis,*

Puteolanus, *sciscitantique:* et sic Ryckius et Gronovius. Copula *que* abest a Mss. Flor. Reg. editione principe et recentioribus. Perperam vulgo hæc juncta, *sciscitantique*, vel *sciscitanti hactenus respondisse, ego me bene habeo.* Distinguendum, *sciscitanti, Hactenus, respondisse, ego me bene habeo*, suadent ipsa narratio scriptorumque usus. Id jam monuerat Heinsius. *Idem.*—6 Ita Puteolanus et ceteri omnes. In Mss. Reg. Corb. et editione principe, *flagitia ad ultima;* quod non ita spernendum. Nec enim probabile Tacitum scripsisse, *flagitia et adulteria*, cum in flagitiis adulteria contineantur. At forte dixit, *ad ultima*, uti supra Annal. XII. 22. 'citra ultima.' *Brotier.*—

NOTÆ

beo] Ad incomparabilem Heinsium nobis eundum est. Scribit ille, ac distinguit: *sciscitantique, hactenus respondisse, ego me bene habeo.* Verba, inquam, Burrhi sunt, *hactenus ego me bene habeo:* hoc est, donec accessisti tu, a quo petitus veneno sum.

Acute profecto ac libere. Quod non mirabitur, qui apud Xiphilinum leget in Nerone, Burrhum, cum bis idem Nero rogaret, ore liberrimo dixisse: 'De quibus semel ego dixero, ne me amplius interroges.' *Boxhorn.*

Falsa distinctio, falsus sensus. Non dicit, hactenus se bene habuisse, sed sciscitanti Neroni, hoc tantum respondit Burrhus: *Ego me bene habeo:* hoc est, nulla ultra verba adjecit, quod libertatem ejus erga dominantem manifestat.

Commode illud, *hactenus respondisse*, potest exponi per *hoc tantum.* Vide Observ. in Eccles. cap. 22. In eo autem responso quæ vis sit, dicet Seneca Epist. 24. 'Sicut illum Cn. Pompeii socerum Scipionem, qui contrario in Africam vento relatus, cum teneri navem suam videret ab hostibus, ferro se transverberaverit, et quærentibus ubi imperator esset, Imperator, inquit, bene sese habet. Vox hæc illum parem majoribus fecit, et fatalem Scipionibus in Africa gloriam non est interrumpi passa,' &c. *Gronovius.*

Sciscitanti] Nempe, quomodo se haberet, quomodo valeret? nec aliud est, quod prius inquirere possit ille, qui ægrum invisit, et amat, aut amare fingit.

5 *Segnem innocentiam*] Sic Hordeonius vocatur libris Histor. *innocentia socors*, id est, nullius artis, aut industriæ, ἄπορος, *inops consilii.* Virtus Rempub. capessentis viri habere duas partes debet, *innocentiam*, seu abstinentiam, et *industriam*, vimque ingenii, qua negotia difficultatesque perrumpat.

Primam partem habuit Rufus, non alteram. Quædam ingenia vix sufficiunt prosperis, et sunt innocentia segnes ac miseri, tantum abest, ut se negotiaque difficillimis temporibus expediant.

vore, quia rem frumentariam sine quæstu tractabat:7 Sofonium[h] Tigellinum,8 veterem impudicitiam atque infamiam in eo secutus. Atque illi pro cognitis9 [h] moribus[i] fuere:

quia administrabat annonam sine lucro: et Sofonium Tigellinum, cum vetustam impudicitiam ignominiamque in illo amasset ac delegisset. Atque illi præfecti *se gessere, prout antea cogniti mores* illorum *fuerant. Potentior Tigellinus in amici-*

7 Rhen. malebat *tractaverat*, et inde Ernestus *tractarat*. Optimi cod. et edd. *tractabat*.—8 Cod. Ryckii *Tigillinum*, et sic semper.—9 Ita Mss. Farnes. Corb. Mercerus et editiones recentiores. In Mss. Reg. Vatic. et Puteolanus, *Atque illi progenitis*. In Ms. Agr. *quæ illi pro cognitis;* quod Ryckius servat. In Mss. Flor. Guelf. Harl. Bodl. Jes. *Atque illi pro cognatis*. Brotier.

NOTÆ

[h] *Sofonium Tigellinum*] Tigellinum libri appellant, et Græci, quibus semper Τιγελλῖνος. Sophronium corrupte epitoma Dionis: Ofonium Tacit. I. Histor. Quod ait de vetere infamia, intelligit, credo, stuprum ejus cum Agrippina matre Neronis: qua causa a Caio in exilium pulsus. Dio: 'Inter exules tum et Tigellinus Sophonius expulsus est, ut qui adulteriô Agrippinam temerasset.'

Mentio clara hominis, immo brevis vitæ descriptio, in Scholiaste veteri Juvenalis, ad versum, Pone Tigellinum, &c. 'C. Ofonius Tigellinus, patre Agrigentino, Scylaceum relegatus juvenis, egens, verum admodum pulcher, in concubinatum a Vinicio et Lucio Domitio, maritis Agrippinæ et Liviæ sororum Cæsaris, atque in utriusque uxoribus suspectus, ob hoc urbe summotus.'

Plura illic vide. M. Vinicius Liviam Germanici filiam uxorem habuit, et L. Domitius Agrippinam. Tacitus l. VI. *Lipsius.*

Sofonium Tigellinum] Vetus interpres Juven. ad hunc versum, Pone Tigellinum &c. 'C. Sophonium Tigellinum patre Agrigentino natum.' Et Tac. Histor. I. 'Sofonius Tigellinus obscuris parentibus, fœda pueritia, impudica senecta, præfecturam vigilum et prætorii, et alia præmia virtutum, quia velocius erat vitiis adeptus, crudelitatem mox, deinde avaritiam et virilia scelera exercuit,' &c. Magna pars ille calamitatum Reip. sæpius occurret infra, et lib. Histor.

[h] *Atque illi pro cognitis*] Vulgo, *Et quæ illi pro genitis moribus fuere:* et sic Vett. libri; sed nihil certius est scriptura Farnesiani codicis, si eam distinctione juves: *Atque illi pro cognitis moribus fuere, validior Tigellinus, &c.* Dixerat causas, quibus evecti ad præfecturam Fenius et Tigellinus: subdit utrumque fuisse, *pro moribus cognitis;* id est, ita apud principem valuisse, ut ratio vitæ prioris et morum pristinorum ferebat.

Nam ascitus per libidines Tigellinus, per easdem vim retinuit apud Neronem. Fenius favore vulgi et commendatione innocentiæ electus, gratiam populi retinuit, non principis. *Mercerus.*

Alter Manuscriptus Flor. hanc lectionem comprobat, quam Mercerus ex Farnesiano amplectitur. Sensus est, Fenium ac Tigellinum minime ab opinione hominum degeneravisse, talesque in eo munere se præstitisse, quales pridem cogniti fuerant. Vulgo erat, *ac quæ illi pro cognatis moribus fuere.* Pichena.

[i] *Moribus*] Nemo statim provehitur ad summa, aut proxime accedit ad

validior Tigellinus in animo Principis, et intimis[10 j] libidinibus assumtus: prospera populi et militum fama Rufus: quod apud Neronem adversum experiebatur.

52. Mors Burri infregit Senecæ potentiam; quia nec bonis artibus idem virium erat, altero velut duce amoto, et Nero ad deteriores[1] inclinabat. Hi variis criminationibus Senecam adoriuntur, 'tanquam ingentes et privatum supra[2] modum evectas opes adhuc augeret, quodque studia civium in se verteret, hortorum quoque amœnitate et villarum magnificentia quasi Principem supergrederetur.'[3] Objiciebant etiam, 'eloquentiæ laudem uni sibi asciscere, et carmina crebrius factitare,[k] postquam Neroni amor eorum venisset.

tia Neronis, quia *ex arcanis libidinum flagitiis ascitus: Rufus fausta plebis et militum existimatione; quod in animo Neronis* sibi *infestum sentiebat.*

Morte Burrhi labefactata Senecæ auctoritas, quia nec egregiis artibus eadem vis erat, tanquam altero rectore ademto, et Nero ad pejores propendebat. Hi Senecam aggrediuntur plurimis calumniis, quasi adhuc cumularet divitias immensas, et civilem modum egressas, quodque animos favoremque populi sibi conciliaret; et etiam hortorum cultu, ac prædiorum opulentia fere Cæsarem antecelleret. Objectabant etiam, quod facundiæ decus uni sibi arrogaret, et sæpius carmina contexeret, postquam Cæsarem cupido eorum incessisset. Quippe cum

10 Ita Ms. Flor. In Mss. Reg. Corb. et editione principe, *et in intimis.* Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *ex intimis.*

1 Budens. habebat *ad terrores*, unde secunda manus *ad errores*, truncato vocis capite. *Oberlin.*—2 Sic Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. Puteolanus et recentiores. In Mss. Reg. Corb. et editione principe, *in privatum modum.* In mediis quibusdam editionibus, ut in Gronov. et Ryck., omissa præpositio. *Brotier.*—3 Mss. Bodl. Guelf. *prægrederetur.* Mss. Harl. Jes. *pergrederetur.* Ms. Corb. *congrederetur.*

NOTÆ

principem, qui sit ignotus; igitur ii præfecti prætorii asciscuntur a Nerone, ut quorum jam notum ingenium, et mores ei præcogniti erant: et ut præcogniti mores utriusque hominis fuerant; ita et uterque gratia, proportione servata, pollet apud principem, aut apud populum.

Tigellinus validior in animo principis, quia nempe *pro cognitis*, seu *præcognitis*, (quod idem est) *moribus*, ille ex intimis libidinibus assumtus fuerat, &c. Rufus vero minus validus apud Cæsarem; sed aliunde etiam, pro cognitis moribus, validior fama et gratia apud vulgus militesque.

j *Et intimis*] Ex arcanis voluptatibus assumtus electusque Tigellinus, nempe ex ea colluvie hominum, qui talibus flagitiis operam navabant, seu ex tali officio libidinum, ad aliud munus assumtus, evectusque Tigellinus. Sic apud Sueton. 42. de Tiberio: 'Novum denique officium instituit a voluptatibus, præposito equite Rom. T. Cæsonio Prisco,' &c.

k *Carmina crebrius factitare*] Tragœdiasne, quæ ejus nomine feruntur? Non opinor, et alibi videro. *Lipsius.*

Nam oblectamentis Principis palam iniquum, detrectare vim ejus equos regentis; illudere voces,[4] quotiens caneret. Quem ad finem nihil in Rep. clarum fore, quod non ab illo reperiri credatur. Certe finitam Neronis pueritiam, et robur juventæ adesse: exueret magistrum, satis amplis doctoribus instructus majoribus suis.'

53. At Seneca criminantium non ignarus, prodentibus iis, quibus aliqua honesti cura, et familiaritatem ejus magis aspernante Cæsare, tempus sermoni orat: et accepto, ita incipit: 'Quartusdecimus annus est, Cæsar, ex quo spei tuæ[l] admotus sum: octavus, ut Imperium obtines: medio temporis tantum honorum atque opum in me cumulasti, ut nihil felicitati meæ desit, nisi moderatio ejus. Utar magnis exemplis, nec meæ fortunæ,[m] sed tuæ. Abavus[1] tuus, Augustus,[n] M. Agrippæ Mitylenense secretum;[o] C. Mæce-

voluptatibus Cæsaris aperte infensum, obtrectare fortitudini illius, cum quadrigis insisteret, et irridere vocem *Neronis*, quoties cantaret. Quo usque tandem nihil in imperio insigne fore, quod non ab illo inveniri putetur? Certe pueritia egressum principem, et jam florem ætatis attigisse: amoveret *ille* rectorem, satis eximiis magistris eruditus, avis suis.

At Seneca haud inscius accusantium, talia aperientibus renuntiantibusque iis, quibus aliquod studium honestatis, et consuetudinem ejus magis indies contemnente principe, tempus colloquio postulat; quo dato, sic orditur: Quatuordecim abhinc annos, princeps, juventæ tuæ regendæ accessi; octo *sunt*, ex quibus rerum potiris; toto illo spatio temporis tantum dignitatum opumque in me contulisti, ut nihil desit fortunæ meæ, nisi moderatio illius. Afferam insignia exempla, nec mei, sed tui fastigii. Atavus tuus Augustus concessit secessum Mitylenensem M. Agrippæ, et C. Mæcenati in ipsa civitate, quasi longin-

4 Lipsius mallet, *vocem*.

1 Perperam in Mss. et veteribus editionibus, *atavus*. Abavus enim Neronis Augustus, ut patet ex Stem. Cæs. n. 35. et 43. Ipseque Tacitus Annal. XIII. 34. Augustum Neronis abavum appellat. *Brotier*. Gronovius retinet

NOTÆ

[l] *Spei tuæ*] Quam habebas ipse de te, et quam de te præbebas amicis, propinquis, et Reipublicæ.

Spei tuæ] *Spei*, nempe imperii præcise. Sic l. XII. 8. 'Utque Domitii pueritia tali magistro adolesceret, et consiliis ejusdem ad spem dominationis uteretur.'

[m] *Nec meæ fortunæ*] Attamen affert simul exempla utriusque fortunæ. Sed id honori principis tribuit Seneca; nempe Mæcenas et Agrippa ejusdem sortis ac Seneca l. I. 3. 'M. Agrippam ignobilem loco, bonum militia et victoriæ socium, geminatis consulatibus extulit.'

[n] *Abavus tuus, Augustus*] Vulgo *atavus; immo abavus*. Lipsius.

Atavus] Forte *abavus*. Sic et Dio lib. LXI. 'Agrippina Germanici filia, Agrippæ neptis, Augusti abneptis, a filio suo cui regnum detulerat, inter-

nati, urbe in ipsa, velut peregrinum otium permisit: quorum alter bellorum socius, alter Romæ pluribus laboribus jactatus, ampla quidem, sed pro ingentibus meritis, præmia acceperant. Ego quid aliud munificentiæ[p] tuæ[2] adhibere[q] potui, quam studia, ut sic dixerim, in umbra[r] educata?[3] et[4]

quam quietem: quorum alter præliorum particeps, alter in urbe plurimis curis agitatus, acceperant magna quidem munera, sed pro amplissimis officiis. Ego quid aliud dare aut afferre potui summæ liberalitati tuæ, quam literas, ut ita dicam, in umbra enutritas? Ex quibus decus emanat, quod

atavus.—2 Ita Ernestus e Ms. Agr. Sic quoque Mss. Harl. Bodl. Jes. *Tuæ* abest a veteribus editionibus, et a Gronovio et Ryckio.—3 Amicus Ryckii mallet *educati.*—4 Sic bene Gronovius e Ms. Flor. In Ms. Reg. et editionibus veteribus, *e quibus.* In Mss. Harl. Bodl. Jes. *a quibus.* Brotier.—

NOTÆ

fecta est.' Sed has minutias non stricte exequitur Tacitus, præsertim in orationibus: quare maneat scripsisse, *atavus.* Sic et infra 55. 'Avus meus Augustus,' qui certe quinto gradu, et *abavus* dici debuit.

[o] *Agrippæ Mitylenense secretum*] Dio sic rem narrat l. LIII. 'Augustus allevato corpore, cum intelligeret, his de causis Marcellum, simultatem aliquam contra Agrippam suscepisse, ne si uno in loco mansissent, offensæ inter eos ac contentiones intercederent, Agrippam continuo in Syriam amandavit. Agrippa urbe profectus in Syriam non perrexit, sed adhuc majori usus moderatione, eo missis legatis suis, ipse Lesbi permansit.' At Lesbi præcipua civitas Mitylene, hinc *Mitylenense secretum.*

Mitylenense] Vide notas l. VI. c. 18. *Tillemon.*

[p] *Munificentiæ*] Quid adhibere, quid afferre potui munificentiæ tuæ impellendæ, quid incitandæ in me liberalitati tuæ?

[q] *Adhibere*] Utrumque importat *adhibere*, et *redhibere*, afferre et referre, et utrumque præstitit Neroni Seneca.

[r] *Studia in umbra educata*] De talibus studiis Seneca pater, Controv. l. IX. Præfat. 'Cum ventum est in forum, et desiit illos ad omnem gestum plausus excipere, aut deficiunt, aut labant. Adjice nunc, quod ab aliis nullius interventu excutitur, nemo ex industria obloquitur; familiares sunt omnium vultus. In foro, ut nihil aliud, ipsum illos forum turbat. Hoc quod vulgo narratur, an verum sit, tu melius potes scire: declamatoriæ virtutis Latronem Porcium unicum exemplum cum pro reo in Hispania Rustico Porcio propinquo suo diceret, usque eo esse confusum, ut a solœcismo inciperet: nec ante potuisse confirmari, tectum ac parietes desiderantem, quam impetravit, ut judicium ex foro in basilicam transferretur. Usque eo ingenia, ut in scholasticis exercitationibus delicate nutriuntur, clamorem, silentium, risum, cœlum denique pati nesciant.'

Umbra] Per *umbram*, scholam declamatorum intelligit. Petron. Arb. 'Nondum umbraticus doctor ingenia deleverat:' id est, scholasticus.

Seneca in procemio Controv. l. III. 'Istos declamatores produc e senatu in forum, cum loco mutabuntur, velut in assueta classe, et delecta umbra,

quibus claritudo venit, quod juventæ tuæ rudimentis affuisse videor, grande hujus rei pretium. At tu gratiam immensam, innumeram pecuniam circumdedisti:[5 1] adeo, ut plerumque intra meipse[6] volvam: egone, Equestri et provinciali loco

adolescentiæ tuæ tirocinio admotus sum, ingens hujus curæ præmium. At tu favorem maximum, immensas opes in me cumulasti, ita ut sæpe mecum animo reputem: Egone equestri et municipali stirpe oriundus, primoribus

5 Ita Mss. Flor. Bud. Guelf. Corb. Pichena et recentiores. In Ms. Reg. et editionibus veteribus, *dedisti*.—6 Sic bene Mss. et veteres ac recentiores editiones. In mediis male emendatum, *ipsum*. Brotier.—7 In Mss. Corb.

NOTÆ

corpora sub dio stare non possunt, non imbrem ferre, non solem sciunt, vix se inveniunt.'

Item in proœmio l. IX. 'Usque eo ingenia in scholasticis exercitationibus delicate enutriuntur, ut clamorem, silentium, risum, cœlum denique pati nesciant.'

Et paulo infra: 'Itaque velut ex umbroso et obscuro prodeuntes loco, claræ lucis fulgor obcœcat, sic istos a scholis in forum transeuntes, omnia tanquam nova et inusitata turbant.' Plin. Epist. IX. 2. 'Volumus scholasticas tibi, atque, ut ita dicam, umbraticas literas mittere.' *Pichena.*

Non credam quod hic vir eruditus, Senecam per hæc intelligere scholam declamatorum. Non certe hæc studia intelligit Seneca, quæ plerumque ut plena vecordiæ, ita inania et fluxa sunt, sed Philosophiam, cui præcipuam semper navavit operam. *Umbram* autem hoc loco pro quiete ponit, quod ea studia tractasset, velut in secessu, nondum publicis negotiis, atque curis appositus. *Freinshem.*

In umbra educata] Ibi Seneca intelligit studia, *e quibus* ipsi *claritudo venit*, quod juventam Neronis erudierit, ut ipse fatetur. At philosophiam nullatenus docuit Seneca Neronem, id vetante Agrippina, quasi ea corrumperet ingenium dominantis; sed docuit carmina et præcipue eloquentiam, ita ut continua oratione apud Senatum peroraret Nero.

Nec per studia in umbra educata, intelligi debet schola declamatorum. Quis enim auctorum dixit Senecam publice in schola declamasse, nisi forte adolescentem, dum disceret sub magistris? Igitur per *studia* ibi, intellige omnes optimas artes, et præcipue eloquentiam; quas artes in secessu et otio coluit, ut magister Cæsaris, et forte antea.

Sed eum magistrum seu declamatorem vocat ipsa Agrippina l. XIII. 14. 'professoria lingua.' Verum id: sed per odium; non vero quod declamasset publice, aut ludimagistrum professus esset; sed quia in id electus et ascitus in aulam, ut profiteretur in palatio, et ut tali magistro adolesceret Nero. Declamaverat publice Seneca, non in schola; sed in foro, ut optimus quisque.

[1] *Innumeram pecuniam circumdedisti*] Vulgo *dedisti*. Restitui ex Flor. *At tu gratiam immensam, innumeram pecuniam circumdedisti.* Hist. l. II. 'Circumdaret principi ministeria:' l. IV. 'pecuniam aut carissima sibimet ipsi circumdare.' *Pichena.*

ortus, proceribus civitatis annumeror? Inter nobiles, et longa decora[7] præferentes, novitas[u] mea enituit?[8] Ubi est animus ille, modicis contentus?[v] Tales hortos instruit,[9][w] et per hæc suburbana incedit, et tantis agrorum spatiis, tam lato fœnore exuberat? Una defensio occurrit, quod muneribus tuis obniti non debui.

54. 'Sed uterque mensuram implevimus, et tu, quantum Princeps tribuere amico posset, et ego, quantum amicus a Principe accipere. Cetera[x] invidiam augent:[1] quæ quidem,

urbis ascribor? Inter illustres et avitam gloriam ostentantes novitas mea effulsit? Ubi est mens illa contenta paucis? Tales hortos excolit, et per has villas ambulat, *et tot* tantisque terrarum jugeribus, et tam immensa pecunia abundat? Una suppetit excusandi ratio, quod munificentiæ tuæ resistere non debui.

Sed ambo munus partesque nostras explevimus, et tu *dedisti* quantum Cæsar largiri amico posset, et ego *accepi* quantum amicus accipere a Cæsare posset. Cetera odium intendunt: quod sane, ut cuncta humana, infra tuam

longam curam. In Mss. Flor. Reg. et editione principe, *longa cura:* unde tentabat Gronovius, *longa jura.*—8 In Ms. Reg. et editione principe, *emicuit.* —9 Sic Puteolanus et recentiores. Suffragantur quoque Mss. Harl. Bodl. Jes. In Mss. Flor. Reg. Corb. et editione principe, *extruit.* Brotier.

1 In Mss. Flor. Reg. Corb. et editione principe, *agent.* Altera manu emendatum, *augent.* Contra in Ms. Harl. primo scriptum *augent*, deinde *ugent.* Volebat Gronovius, *alent.* Brotier. In Ryckii Cod. *ceterum invidia*

NOTÆ

[u] *Novitas*] Id est, nova claritudo: et distinguit Tacitus inter *longa decora* seu *nobilitatem* inter et *claritudinem*, ita ut *novitas* hominis et *claritudo* idem sit. Sic supra 47. 'Vixit tamen post hæc Regulus, quiete defensus, et quia nova generis claritudine, &c. erat.'

[v] *Modicis contentus*] Selpsum interrogat Seneca, vel respiciens se, priusquam tantas opes haberet; et tum animus illius modicis contentus erat: vel etiam se in mediis opibus intuetur, et adhuc modicis etiam contentus fuit: nam qui multas habet opes sapiens, eas possidere, ut mortalis, et administrare, ut immortalis, potest, *paucis contentus.*

Sicque sapit Seneca, qui eas reddit ultro principi, et ipsemet profitetur: 'in tuam gloriam cedet, eos ad summa vexisse, qui et modica tolerarent.'

[w] *Hortos instruit*] Vides hic opes Senecæ in villis, agris, pecunia. Sed quid est, *instruit?* referri ad statuas, tabulas, aliumque ornatum potest; etsi Flor. codex, *exstruit*, quod ad ædificia ibi superba et nova. *Lipsius.* Τὸ *instruit*, de quocumque cultu et ornatu intelligi potest.

[x] *Cetera*] Cetera, quæ tu addere, aut ego a te accipere possim, jam invidiam augent in me: auctoritas, favor, gratia principis in Senecam post tot opes, jam cuncta hæc invidiosa sunt: invidia quidem infra tuum fastigium *jacet*, nec in dantem principem cadit aut invadit; at mihi accipienti, mihi privato tota incumbit invidiæ

ut omnia mortalia, infra tuam magnitudinem jacent;[y] sed mihi incumbunt:[2] mihi subveniendum est.[z] Quomodo[3] in militia,[a] aut via, fessus adminiculum orarem; ita, in hoc itinere vitæ, senex, et levissimis quoque curis impar, cum opes meas ultra sustinere non possim, præsidium peto.[b] Jube eas[4] per Procuratores tuos administrari, in tuam fortunam recipi. Nec me in paupertatem ipse detrudam;[c] sed

amplitudinem positum est; sed ea in me moles ruit: mihi succurrendum est. Quemadmodum in bello aut itinere fatigatus, subsidium rogarem; sic in hoc curriculo vitæ, senio fessus, et minimis etiam impar laboribus, cum divitias meas ferre amplius nequeam, levamen oro. Jube illas geri per procuratores tuos, et in tuam possessionem admitti. Nec me in egestatem ipse

agimur.—2 Ita Mss. Harl. Bodl. Jes. Reg. Guelf. editiones veteres et recentiores. In Ms. Corb. *incumbit*, unde quidam emendarunt, *jacet*, omnia ad invidiam referentes. *Brotier*. Gronovius et Ryckius habent *jacet*, et *incumbit*. —3 Brotierus cum Ryckio et Homero legit *quo modo*. Budens. pro *quomodo* habet *quo*.—4 E Budens. *eas* abest.—5 *Fulgore perstringor*. Brotier. et ita

NOTÆ

moles.

Cetera] Quæ nempe modum excedunt, et quæ in me postea conferre adhuc posses, invidiam onerant; ideoque dicit Seneca: *uterque mensuram implevimus:* quasi diceret, mihi satis superque et plusquam satis est opum. Exonerari iis cupio, quia omnia hæc invidiam augent.

[y] *Jacet*] Hoc ambigue dictum, ut puto, et potest sumi dupliciter; vel ita ut ipse Nero non sit obnoxius æmulationi, seu non æmuletur, aut invideat bonis Senecæ; vel, ita ut superet ipse omnem omnium mortalium æmulationem; ita ut nemo possit vel audeat, nec vel cogitet ipsi invidere, (quod cadit in omnem principem,) et sit extra tela invidiæ; at non ita de Seneca, cui livor totus et omni mole incumbit. Ut supra omnem affectum princeps, ita et omnem invidiæ caliginem, instar solis, splendore regii fastigii facile discutit.

[z] *Mihi subveniendum est*] Apophtheg. l. VIII. 'Quidam Imperatorem incusavit, quod illius insidiis, et otio et somno fuisset privatus, videlicet, quod illius benignitate e paupere factus esset dives.'

[a] *Quomodo in militia*] Intelligit Optiones, qui adjutores centurionibus dati. Festum corrigo, 'Optio, qui nunc dicitur, antea appellabatur Accensus. Is adjutor dabatur centurioni a tribuno militum, qui ex eo tempore, quem velint, centurionibus permissum est optare, et nomen ex facto sortitus est;' legoque, *a tribuno, militemque ex eo tempore*. Lipsius.

[b] *Præsidium peto*] Inter apophtheg. l. VIII. 'Quidam Antigoni amicus, cum ab eo petisset talentum nec accepisset, postulavit ab eo deductores, ac corporis custodes. Rogatus quam ob rem: Ne, inquit, insidiis impetar, affingens se talentum humeris ferre.' Divitiis Senecæ insidias tendebat Nero, ipse et invidebat cum suo Tigellino: præsidium petit, et exonerari cupit Seneca.

[c] *Nec me in paupertatem ipse detrudam*] Quod forte invidiam movere queat in principem, cujus educator

traditis, quorum fulgore præstringor,[5] quod temporis hortorum aut villarum curæ seponitur, in animum revocabo. Superest tibi robur, et tot per annos nixum fastigio[6] regimen: possumus seniores amici [d] quieti [7] [e] respondere. Hoc

conjiciam, sed concessis *iis*, quorum splendore obruor, ad mentem *meam* referam, quantum temporis impenditur cultui hortorum aut prædiorum. Suppetunt tibi vires, et tot annis stabilita imperii administratio; jam *nobis* grandiores natu amici quietem promittere *possumus*. Id quoque in tuum decus

libri omnes. Mallet Cannegieterus, *præstringor;* placetque Ernesto, quod hæc verba in Mss. sæpe confunduntur. *Brotier.* Omnino *præstringor* rectius, quod et Bipont. recepere. *Oberl.*—6 *Nixum fastigii regimen.* Sic Ryckius, Gronovius, et Brotierus cum Homero. In Mss. Harl. Bodl. Jes. Reg. Agr. et editione principe, *visum fastigii regimen.* Puteolanus emendavit, *nixum.* Vellet Grotius, *enixum fastigio regimen*, id est, *ad fastigium enixum.* Brotier. Probo emendationem Bipont. *nixum fastigio* i. e. Imperatoria dignitate. *Oberlin.*—7 *Quiete respondere.* Sic Ryckius, Gronovius, Brotierus et Homerus: et sic Ms. Guelf. Puteolanus et libri omnes postea editi. In Mss. Vatic. Reg. Bud. et editione principe, *quietem;* quod frustra defendit Lipsius auctoritate Apuleii in Apolog. p. 535. *Hascine gratias bonus filius matri respondes.* In emendatioribus libris legitur, *rependis.* Merito suspicatur Ernestus, *respondere*, oriri ex sequenti verbo, *respondit.* Unde tentabat *quietem repetere*, vel *resumere.* At magis mihi placet Petavii emendatio, *respicere.* Brotier. Heinsius egregie conjicit *quieti respondere*, ad quam scil. senium ipsum nos invitat. Sic et Bip. Hiller. Rac. 10. volebat *quietem retinere.* Oberlin.—

NOTÆ

fui, tradam tibi eas opes, quarum nimio fulgore perstringor. Cetera satis superque sufficient.

Et quod divitiis et voluptatibus corporis abscedet, solidioribus oblectamentis supplebo, et quantum temporis hortorum aut villarum curæ nunc seponitur, in sapientiæ, in virtutis studium, in animum meum revocabo: hæ veræ, hæ propriæ et æternæ opes.

[d] *Possumus seniores amici*] Non usque quaque placet. Vatic. *quietem*, præfert. Forte, *possumus seniores amici quietem jure spondere.* Fuit, cum inculcatam vocem e sequenti linea putarem, legeremque ea rejecta, *poscimus seniores amici quietem.* Quid si, *quietem respondere?* Apuleius phraseos hujus approbator, Apol. II. 'Hascine gratias bonus filius matri respondet?' *Lipsius.*

Possumus] Alii aliter ibi: *Poscimus seniores amici quietem respondere.* Rhen. *Poscimus seniores animum quieti per te spondere.* Vertran. *Et tot per annos nixum fastigii regimen possumus seniores amici reponere*, vel *deponere.* Acidalius.

Quidam explicant, ita ut seniores amici quiete sua respondeant principi, quemadmodum fessa et exhausta ferendo tellus, si quieverit, votis agricolæ tum respondet. Ego *quietem spondere*, ut volebat Lipsius.

[e] *Quieti*] Vulgo *quiete:* sed puto, scripserat, *quietem spondere:* quasi diceret: Jam roborato firmatoque imperio tuo, nunc *possumus seniores amici* nobis quietem spondere, vel nos quieti despondere. Si non genuina verba sunt, at saltem verum sensum Taciti habemus, quod sufficit.

quoque in tuam gloriam cedet, eos ad summa vexisse,[8] qui et modica tolerarent.'[9]

55. Ad quæ Nero sic ferme respondit: 'Quod meditatæ orationi tuæ statim occurram, id primum tui muneris habeo, qui me non tantum prævisa, sed subita[f] expedire docuisti. Abavus[1] meus, Augustus,[g] Agrippæ et Mæcenati usurpare otium post labores concessit: sed in ea ipsa[2] ætate, cujus auctoritas[h] tueretur,[i] quicquid illud[3] [j] et qualecumque tri-

vertet, illos extulisse ad amplissimam fortunam, qui et tenues opes ferre possent.

His Nero ita fere respondit: Quod ex tempore respondere possim præviso tuo sermoni, id primum tui beneficii habeo, qui me *ita* erudisti, *ut* non solum meditata oratione, sed *etiam* extemporali dicere *valeam*. Avus meus Augustus permisit Agrippæ et Mæcenati quietem capessere post curas; sed ea ætate, cujus gravitas et amplitudo defenderet, quodcumque illud, et quale-

8 Amicus Ryckii *evexisse*.—9 Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et Puteolanus, *tolerarunt*. At in Mss. Harl. Guelf. emendatum altera manu, *tolerarent*.

1 Vulgo in scriptis et editis libris, *avus*, et sic Gronovius et Ryckius. In Ms. Bodl. *atavus*. Emendandum, *abavus*, ut jam dictum c. 53. *Brotier*.—2 An *ipse?* Ernest. *Ipse* cod. Agr. Probant Faërn. Lall.—3 *Illud* abest a

NOTÆ

[f] *Subita*] Ex tempore res licet improvisas nec meditatas exequi oratione docuisti. Sueton. de Tito 3. 'Vel in orando, vel in pingendis poematibus promtus et facilis ad extemporalitatem usque.'

[g] *Abavus meus, Augustus*] Sic legam ut supra, non *avus*. Lipsius.

Avus meus, Augustus] Atavum significat, et ita proxime appellavit. Atavus autem quinto gradu distat, quoto Nero aberat ab Augusto: qui ex Tiberio nepotem Germanicum adoptaverat; ex Germanico vero nata est Agrippina mater Neronis. *Ferrettus*.

[h] *Cujus auctoritas*] Sunt qui vertant, quasi sic scripsisset, sed in ea ipsa ætate, cujus auctoritas se ipsam tueretur, simul et *quicquid illud et qualecumque tribuisset* illis, *attamen neutrum datis a se præmiis exuit:* sed puto, ad secessum tantum et otium respicit.

Cujus auctoritas] In ea ætate fuit Augustus, qua auctoritas ejus ita firmata erat, ut posset et se tueri, et simul opes quas amicis tribuisset, quantæcunque fuissent: seu potius, qua posset ille tueri, defendere, seu excusare apud senatum populumque Rom. facultatem illam a rebus aulaque abscedendi, quamcumque ipsis concessisset.

Alii intelligunt de ætate Mæcenatis et Agrippæ, quod præter mentem Taciti esse putem.

Sic forte capiunt, quia seniores ipsi quam Seneca, et sic excusare princeps discessionem, quam eis concessisset, facilius potuit; quia quiete senes opus habebant. Sed seniores Seneca fuisse non constat, nec is Taciti sensus.

[i] *Tueretur*] Alii *tuerentur* legunt, et intelligunt de Agrippa et Mæcenate; quasi haberent ætatem, qua

buisset: attamen[4] neutrum datis a se præmiis exuit. Bello[5] et periculis meruerant: in his enim juventa Augusti versata est. Nec mihi tela et manus tuæ defuissent, in armis agenti. Sed quod præsens conditio poscebat, ratione, consilio, præ-

cumque concessisset; attamen neutrum spoliavit muneribus a se tributis. In bello et præliis illi operam navarant: quippe in his juventus Augusti occupata est. Nec mihi arma, et brachia tua defuissent, bellum gerenti. Sed quod conditio temporum postulabat, juvisti pueritiam nostram, dein et

Ms. Reg. et editione principe.—4 Ms. Flor. *ac tamen*; sic quoque placebat Mureto.—5 Ita Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. Corb. editio princeps et recentiores. Puteolanus, *bellis*. Ante, *bello*, Acidalius vellet, *at*; quod objectio

NOTÆ

tueri possent, quicquid illis tribuisset Augustus. Et sic explicant, quia princeps quacumque ætate potest tueri quod dedit, non autem minister rebus amotus: sed a sententia Taciti deerrant.

3 *Quicquid illud*] Vertunt et intelligunt de opibus quas Augustus dederat Agrippæ et Mæcenati, quasi tum ea ætate et auctoritate esset Augustus, qua suis amicis data munera tueri posset. Sed non is sensus Taciti. Quid enim opus ætate et auctoritate ad opes tuendas, quæ partæ bonis artibus et curis publicis? Et quis, principe volente et favente, iis amicis opes invideat?

Innuit Tacitus, potuisse Augustum tum tueri sua auctoritate quicquid concessisset aut permisisset proceribus, respiciens ad otium, quod concesserat magnis illis amicis, et Reipub. etiam tum utilibus.

Sed non ita se habuit de Nerone, qui neque ea ætate vel auctoritate fuit, (vel saltem finxit non esse,) ut posset tueri honeste in vulgus, si aula Senecam exturbasset, vel recessum permisisset.

Et id dicit expresse Nero infra: 'Non tua moderatio, si reddideris pecuniam, nec quies, si reliqueris principem, sed mea avaritia, meæ crudelitatis metus in ore omnium versabitur.'

Sunt, qui intelligant de Agrippa et Mæcenate. Quasi tum satis auctoritatis haberent ad tuendas opes ab Augusto sibi donatas. Sed hoc nullo sensu.

Nam ipse Seneca ætate et auctoritate valebat, ad tuendum quicquid princeps ipsi concessisset. Nero comparat hic ætatem et auctoritatem Augusti cum sua, seque longe inferiorem fatetur; quod in re verum: sed quo velo tegebat malam mentem, consilia pessima.

Quicquid illud] Puto id intelligendum de secessu et otio concessis Agrippæ et Mæcenati, et eo sensu loquitur Nero. 'Avus meus Augustus, Agrippæ et Mæcenati usurpare otium post labores concessit.' Et ea ætate et auctoritate fuit Augustus, ut per se tueri posset qualecumque id, et quocumque modo tribueret.

At ego, ait Nero, sum junior, quam ut auctoritate mea id tueri possim in vulgus patresque, si sponte, aut etiam jussu meo, Seneca a principe et regimine discesserit.

Alii intelligunt de opibus, quas tribuisset amicis, et forte de utroque Augustus indistincte; nempe, de otio et pecunia sumi hic locus possit.

ceptis pueritiam, dein juventam meam fovisti. Et tua quidem erga me munera, dum vita suppetet, æterna erunt:[k] quæ a me habes, horti et fœnus et villæ, casibus obnoxia[6] sunt: ac, licet multa videantur, plerique, haudquaquam artibus tuis pares, plura tenuerunt.[l] Pudet referre[7] libertinos, qui ditiores spectantur. Unde etiam rubori mihi est, quod præcipuus caritate,[m] nondum omnes fortuna antecellis.

56. 'Verum et tibi valida ætas, rebusque et fructui rerum sufficiens:[n] et nos prima[o] Imperii spatia ingredimur: nisi

adolescentiam, ingenio, prudentia, atque doctrina. Et tua quidem in me merita, dum vita frui dabitur, sempiterna erunt: quæ a me accepisti, horti, opes, et prædia, accidentibus exposita sunt: et licet videantur ampla, multi *tamen*, nequaquam virtuti tuæ æquales, longe majora obtinuerunt. Piget memorare libertinos, qui opulentiores conspiciuntur. Quare etiam pudori mihi est, quod potissimus amore, nondum omnes opibus fastigioque exsuperas.

Verum adhuc tibi vivida ætas, par *hæc* opibus et fruitioni opum, et nos prima principatus tempora decurrimus, nisi forsan te anteponis Vitellio ter

sit. Omitti potest. *Brotier*.—6 *Obnoxiæ* ed. pr.—7 *Inferre* Id.

NOTÆ

[k] *Æterna erunt*] Non fortunæ casibus obnoxia sunt, ut villæ, horti, opes et cetera, quæ tibi largitus sum: bona hæc animi certiora solidioraque quam fortunæ opes: *æterna erunt*, nempe quamdiu vita manebit, tamdiu manebunt munera et merita tua: *æternitas* hic pro ævo hominis intelligitur.

[l] *Tenuerunt*] Vertunt, quasi eas divitias obtinuissent a Nerone: non id dicit Nero. Immo sumit exempla ab hominibus, quos non novit ipse, nempe a Volusio et Vitellio.

Loquitur hic in genere. Neque verisimile est aliquem tum fuisse majoribus opibus cumulatum a Nerone, quam ipsum Senecam.

[m] *Præcipuus caritate*] Quod de utroque intelligi potest et forte debet, de Nerone, nempe, et Seneca; quasi amaretur redamaretque Senecam Nero: sæpe reciproci sunt tales affectus. Itaque *præcipuus caritate*. Seneca, quia amabat principem et vicissim amabatur a principe: seu potius fingebatur amari bonæ frugis consultor, ideoque importunus.

[n] *Et fructui rerum sufficiens*] Quid illud monstri est? sane scripserat *functui*, id est, fungendis rebus. *Heraldus*.

Immo *fructui*, est fruitioni, aut fruendi facultati. Validam Senecæ ætatem suppetere dicit, non solum ad res suas administrandas, sed etiam ad fruendas. Juvenes enim magis frui possunt opibus suis quam senes, iidemque iis sustinendis magis sufficiunt, quam qui senio infirmiores sunt.

Terentius Heaut. 'Quem pariter his uti decuit, aut etiam amplius, Quod illa ætas magis ad hæc utenda idonea est.' Cicero de Senectute;

forte aut te Vitellio[p] ter Consuli, aut me Claudio[q] postponis.[1] Sed, quantum[2] Volusio[3] longa parcimonia[r] quæsi-

consuli, aut me Claudio *Cæsari*. Sed quantum diuturna frugalitas paravit Vo-

1 Ita Mss. Flor. Reg. Vitiose in aliis scriptis et editis libris, *præponis*, ut jam pridem monuit Lipsius. *Brotier*. Et Gronovius et Ryckius servant *præponis*.—2 Omnino emendandum, *vel quantum*, aut *et*, uti volebat Acidalius. Repugnat enim, *sed*. In Mss. Harl. Bodl. Jes. pro *sed quantum* legitur *sed si qua*. Brotier.—3 In Vatic. constanter scribitur *Volusino:* et sic ed. pr.—

NOTÆ

'Quod si ipsis voluptatibus bona ætas fruitur lubentius, primum parvulis fruitur rebus.' *Salmasius*.

[o] *Prima*] Prima imperii spatia ingredior, et adhuc te honoribus et opibus majoribus cumulare possum; nisi forte te præponis Vitellio: id est, nisi forte te jam Vitellio ter consule ditiorem et ornatiorem putas; nisi forte me Claudio præponis: id est, nisi putas me jam liberaliorem in te fuisse, quam fuit Claudius in Vitellium. At forte facilior nitidiorque foret sensus, legendo, *postponis*. Sed nihil move. Si τὸ *præ* vocis *præponis*, compendiose scriptum fuit, facilis lapsus exscribentium.

[p] *Nisi forte aut te Vitellio*] An fulgore magistratuum te putas Vitellium anteire? erras, si id credis, Seneca: ille enim tertium Consul: an me Claudio beneficentiorem? at is majora contulit in amicum. Proinde verum non est utrosque nos mensuram implevisse. Nam Claudius plura donavit, et plura Vitellius accepit. De Vitellii potentia sub Claudio imperatore, Sueton. hæc: 'Mox cum Claudio principe duos insuper ordinarios consulatus censuramque gessit: curam quoque imperii sustinuit absente eo.' *Salinerius*.

Nisi forte] Id facile potest pati sensum, quem ingeniose adinvenit Florent. Interpres. Prima, inquit Nero, imperii et liberalitatis spatia ingredior, et tua ætas, o Seneca, valida adhuc, et rebus et fruitioni rerum etiam sufficit; nisi forte te jam præponis Vitellio, seu, nisi forte te jam ornatiorem putas Vitellio; aut nisi minus me forte potentem, aut liberalem putas, quam fuit Claudius.

Sed tantum abest, ut tu opibus adæques Vitellium ter consulem, censoremque, cum neque adhuc explere mea in te liberalitas potuit, quantum Volusio longa parsimonia quæsitum est.

[q] *Claudio præponis*] Si quid video, aut negatione insita scribendum, *non præponis:* aut mutandum in *postponis*. Certe et Nero judicio ante Claudium: et Seneca omni re ante Vitellium. *Lipsius*.

Negatio, quam Lipsius hic inserere vellet, locum habere non videtur: nam de liberalitate tantum loquitur Nero, non de ceteris virtutibus.

Tua ætas, inquit, est adhuc præmiis sufficiens, et ego sum in ipsis initiis imperii ac liberalitatis: nisi forte existimas, te majora præmia amplioresque dignitates a me accepisse, quam a Claudio Vitellius ter consul, aut me liberaliorem fuisse erga te, quam Claudius erga illum. Ita sentit etiam Salinerius. *Pichena*.

[r] *Volusio longa parcimonia*] Dixi supra: addo, hoc nomen in Vatic. con-

vit, tantum in te [4]mea liberalitas[5] explere non potest. Quin, si qua in parte lubricum adolescentiæ nostræ declinat, revocas;[a] ornatumque[6] robur[t] subsidio impensius regis. Non

lusio, tantum mea in te munificentia adæquare nondum potest. Quin tu, si qua in re deerrant cupidines juventæ nostræ, corrigis; firmatumque robur subsidio

4 Budens. *in me mea lib.*—5 Perperam in Mss. Flor. Reg. et editione principe, *mea libertas.* Brotier.—6 Ita Mss. Flor. Reg. Agr. editio princeps et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *inornatum.* Hinc divi-

NOTÆ

stanter semper scribi, *Volusino.* Porro de divitiis Volusiorum Silii egregius locus est, huc alludentis l. v. 'Occumbis, generose Volux; nec clausa repostis Pondera thesauris, patrio nec regia quondam Præfulgens ebore et possessa mapalia soli Profuerint.' *Lipsius.*

Volusio] Lib. III. 30. 'Volusio vetus familia, neque tamen præturam egressa. Ipse consulatum intulit, censoria etiam potestate legendis equitum decuriis functus, opumque, quis domus illa immensum viguit, primus accumulator.' At alter Volusius l. XIII. 30. At L. Volusius 'egregia fama concessit, cui tres et nonaginta anni spatium vivendi, præcipuæque opes bonis artibus.' Iste senex Plinio et Tacito dicitur *L. Volusius:* at Lipsius dicit intelligi a Plinio Q. Volusium, qui consul anno 809. Certe uterque dives fuit: sed primus ille accumulavit opes, alter diutius vixit, et plures adhuc opes congessit. Et de hoc ultimo intelligendus hic Tacitus: *quantum Volusio longa parcimonia quæsivit, &c.* ad cumulandas opes multa parcimonia, et multis annis opus: et 'crescit amor nummi, quantum ipsa pecunia crescit.'

[a] *Quin &c. revocas*] Vertunt, quasi invitaret aut rogaret Senecam manere, et id facere, seu perficere quod incepisset. Sed certe admonet illum tantum operæ et meriti præsentis, nihil de futuro; quia jam adolescebat Nero, nec forte volebat videri princeps errare debere aut posse in posterum.

Quin si] Sunt, qui id intelligunt per interrogationem, quasi illum invitaret Nero ad remanendum, quasi sibi adhuc necessarius esset: sed non jubet hic Nero, ut agat, aut continuet, sed memorat simpliciter id quod nunc et ante alias Seneca facere solebat apud principem.

Quin si qua] Sic connectebam sensum et seriem: *Verum et tibi valida ætas, rebusque et fructui rerum sufficiens, et nos prima imperii spatia ingredimur. Quin* immo adhuc etiam, *si qua in parte lubricum adolescentiæ nostræ declinat, tu revocas.*

Alii interrogative interpretantur, præter priscam interpunctionem sic, quasi scripsisset: *Quid si, si qua in parte, lubrica nostra ætas deflectit, nos revocas? &c.* quod non placet.

[t] *Ornatumque robur*] *Inornati* vox displicet, cum sequantur verba parum illi congrua. Malim, *inordinatumque.* Id est, in compositum ætatis hujus robur. Nec displicet sane Faërni, *innatumque robur.* Lipsius.

Ornatumque robur] Ait, postquam robur ætatis meæ præceptis tuis ornasti, nunc tuo subsidio impensius regis. *Pichena.*

tua moderatio, si reddideris pecuniam; nec quies, si reliqueris Principem; sed mea avaritia,[u] meæ crudelitatis metus in ore omnium versabitur. Quod si maxime continentia tua laudetur, non tamen sapienti viro decorum fuerit, unde amico infamiam paret,[7] inde gloriam sibi recipere.' His adjicit complexum et oscula,[v] factus[8] natura et consuetudine exercitus, velare odium fallacibus blanditiis.[w] Seneca (qui finis[x] omnium cum dominante[9] sermonum)[10] grates[y]

curatius moderaris. Non tua modestia, si restitueris opes; nec otium, si discesseris a Cæsare; sed mea cupiditas, meæ sævitiæ formido, omnium sermone exagitabitur. Quod si maxime celebretur abstinentia tua, non tamen prudentem virum deceat, inde decus sibi asserere, unde amico dedecus parat. *His addit blanditias, et oscula, exercitus ingenio et habitu occultare inimicitias insidiosis ac subdolis blandimentis. Seneca, (qui finis* est *omnium cum principe colloquiorum,)*

nabat Faërnus, *innatum*.—7 Sic Mss. Flor. Agr. Ryckius et recentiores. In Ms. Reg. et editionibus veteribus, *parit*. In Mss. Bodl. Jes. Guelf. et Rhenanus, *parat*.—8 In Mss. Harl. Bodl. Jes. Reg. et editionibus veteribus, *facetus*.—9 Mss. Harl. Bodl. Jes. *dominatione*.—10 *Sermonum* abest a Ms. Reg. et editione principe.

NOTÆ

Ornatumque] Nempe juventam, quam instituisti et ornasti initio, eandem hanc juventam nunc impensius regis, et quam præceptis ornaras, nunc ratione prudentiaque et consiliis foves.

[u] *Mea avaritia*] Sic l. VI. sub Tiberio, cum ultro Nerva 'omnis divini humanique juris sciens, &c. moriendi consilium cepit. Quod ut Tiberio cognitum, assidere, causas requirere, addere preces, fateri postremo, grave conscientiæ, grave famæ suæ, si proximus amicorum, nullis moriendi rationibus, vitam fugeret.' Hoc idem Seneca exprobrare tacite Neroni videbatur, qui mox tandem se ex aula et urbe proripuit, ne sacrilegiis Neronis consentiret.

[v] *Adjicit complexum et oscula*] Suet. Ner. 35. 'Senecam præceptorem ad necem compulit: quamvis sæpe commeatum petenti, bonisque cedenti, persancte jurasset, suspectum se frustra, periturumque potius, quam nociturum ei.' En fallaces blandimentorum artes promit; sed quo magis jurat, eo minus credi debuit. Pueri astragalis, viri verbis capiuntur: vix tamen dabat *verba seni*. Sed blanditiæ dominantis pro imperio fuere. Quid faciat? si credit Neroni, miser est; si non credit, et erumpit, miserior erit.

[w] *Fallacibus blanditiis*] Multas ibi Senecæ laudes congessit, ut facilius senem deciperet suo loco et tempore: certe *pessimum inimicorum genus laudantes*. De talibus Plin. Panegyr. 'Nullum tam infidum mare, quam sunt blanditiæ principum istorum, quibus tanta fraus, ut facilius esset iratos quam propitiatos habere.'

[x] *Qui finis*] Talem quippe finem imponunt suo sermoni, qui cum principe colloquuntur, ut ultimis verbis ei omne obsequium, et se cum multo honore devoveant, ac grates agant: et tum se *devotos* principi appellarunt, forte jam ab Augusto.

[y] *Grates*] *Grates* et *decus* fere pro

agit: sed instituta prioris potentiæ commutat: prohibet cœtus salutantium: vitat comitantes; rarus per urbem; quasi valetudine infensa aut sapientiæ studiis attineretur.

57. Perculso Seneca, promtum fuit, Rufum Fenium imminuere, 'Agrippinæ amicitiam' in eo criminantibus: validiorque in dies Tigellinus, et malas artes,[z] quibus solis pollebat, gratiores ratus, si Principem societate scelerum[a] obstringeret; metus ejus rimatur: compertoque, Plautum et Syllam maxime timeri, Plautum in Asiam, Syllam in Galliam Narbonensem[b] nuper amotos; 'nobilitatem eorum, et propinquos huic Orientis, illi Germaniæ exercitus' commemorat. 'Non se, ut Burrum, diversas spes,[c] sed

gratias illi *refert: sed quæ pristinæ auctoritatis usurpare sueverat, immutat; turbam celebrantium amovet; sectantes declinat; raro per urbem incedit; tanquam valetudine adversa, aut philosophiæ studiis intra penates detineretur.*

Subverso Seneca, facile fuit infringere Rufum Fenium, Agrippinæ gratiam *in illo arguentibus. Potentiorque indies Tigellinus, et flagitia, quibus solis valebat, jucundiora* fore *existimans, si facinorum conscientia Cæsarem innecteret, timores ejus introscrutatur. Cognitoque, præcipue metui Plautum et Syllam, haud ita pridem ablegatos, Plautum in Asiam, Syllam in Galliam Narbonensem; refert* claritudinem eorum, et vicinas *esse* Plauto *legiones* Orientis, Syllæ Germanicos exercitus. Non se, ut Burrhum, diversa *habere* vota, sed unam salutem

NOTÆ

eodem sumi videas: præcipue in iis quæ ad Deum aut principem spectant. Et certe id decus debetur principi, ut in fine negotii aut colloquii semper honos seu gratia exhibeatur, ne quis parum comiter, ne sine honore et reverentia quis a principe recedere videatur.

[z] *Malas artes*] Nempe flagitia libidinum, et sævitiæ consilia, quibus arrepere ille, et illigare penitus animum principis ac Poppææ destinavit: quod assequi non potuit, nisi tollendo illos e medio, quos maxime metuebat Nero, et quorum metu, prolatabat divortium cum Octavia et nuptias Poppææ.

Hinc infra 59. viso capite Plauti, 'Quin, inquit, Nero, deposito metu, nuptias Poppææ ob ejusmodi terrores dilatare et maturare parat,' &c.

Hinc et metus ejus rimatur Tigellinus, ut, iis pavoribus sublatis, Nero tandem in omnia flagitia libidinum prorumpere audeat: sic Tigellinus ascitus arbiter talium voluptatum, et sævitiæ Neronis per malas artes arrepit: quia sic facilius clarescere in aula Neroniana.

[a] *Societate scelerum*] Unde conscientia eadem, familiaritas et necessitudo et vincla majora; quia eædem suspiciones, eadem invidia, iidem metus impendent, aut impendere finguntur: hinc arcana, eademque consilia, quibus tamen plerisque unus adhiberi debet princeps, ut neminem socium imperii habere debet.

[b] *Galliam Narbonensem*] Supra l. XI. 24.

[c] *Diversas spes*] Nempe Burrhus famæ suæ et proprio decori studebat, neque totus principi invigilabat, et quasi spes et vota partiebatur. No-

solam incolumitatem Neronis spectare: cui caveri utcumque ab urbanis insidiis præsentia;[1] longinquos[d] motus quonam modo comprimi posse? Erectas Gallias ad nomen Dictatorium, nec minus suspectos[2] [e] Asiæ populos claritudine avi Drusi.[f] Syllam inopem; unde præcipuam audaciam: et simulatorem segnitiæ,[g] dum temeritati locum

principis intueri, cui consuli ac provideri aliquatenus posset, adversus fraudes urbis, coram et præsenti principe; *sed* quanam ratione longinquas discordias cohiberi posse? Excitas Gallias ad famam Dictatoris, nec minus ambiguas Asiæ gentes, ob nobilitatem avi Drusi. Syllam pauperem *esse*, unde maxime temeritas; et inertiam præferre *ipsum*, dum audaciæ occasio-

1 Ita Puteolanus. In Mss. Harl. Bodl. Jes. Flor. Reg. et editione principe, *præsentiora*. In Ms. Corb. *præstantiora*. Ryckius e Ms. Agr. *præsenti cura*. Non displicet, *præsentia*. Brotier.—2 Mallet Lipsius, *suspensos*, quod et

NOTÆ

luisset Burrhus cæde nobilium pollui, et obiter perstringit Burrhi fidem, qui forte propterea iisdem consiliis sublatus erat: sic quasi spes proprias respiceret, non spem et salutem unius Neronis, ut Tigellinus.

Diversas spes, nempe a salute principis, ad quam unam advertebat Tigellinus invigilabatque, aut sic fingebat: nam revera flagitiis suis, et malis consiliis subvertebat principem.

[d] *Præsentia; longinquos*] Florentino est, *præsentiora:* ex quo alii, *præsentiore*; ego, *præsenti opera* vellem, si tamen vulgata mutanda. *Lips.*

Præsentia] De utriusque præsentia indistincte sumi possit, de ministri vigilantissimi, Tigellini nempe, et ipsius principis.

[e] *Nec minus suspectos*] Scribo, *suspensos*. Lipsius. Qui *suspecti*, forte et *suspensi* sunt. Discrimen tamen est, nilque mutandum censemus.

[f] *Avi Drusi*] Revera Drusus, Tiberii filius, avus Plauti fuit: quippe genitus Plautus ex Julia filia Drusi, quæ olim nupta Neroni vetustissimo liberorum Germanici, mox denupserat in domum Rubellii Blandi, unde iste Plautus.

[g] *Syllam, &c. simulatorem segnitiæ*] Sæpe sic evenit, ut qui maxime ambitiosi, cupiditatem occultent. Pulchre et ad Taciti lucem Seneca in Œdipo: 'Certissima est regnare cupienti via, Laudare modica, et otium ac somnum loqui: Ab inquieto sæpe laudatur quies.' *Lipsius.*

Sic Tac. hist. l. IV. c. ult. de Domitiano: 'Qui simplicitatis ac modestiæ imagine in altitudinem conditus, studiumque literarum et amorem carminum simulans, quo velaret animum et fratris æmulationi subduceretur; cujus disparem mitioremque naturam contra interpretabatur.'

Simulatorem segnitiæ] Sic de hoc ipso Sylla l. XIII. 'Suspectabat maxime Cornelium Syllam, socors ingenium ejus in contrarium trahens, callidumque et simulatorem interpretando.'

Segnitiæ] Id vetus et infixum Neroni, Syllam veteratorem esse, et præferre socordiam in speciem, ut suo tempore falleret, erumperetque; cum tamen revera socors segnisque ingenii esset.

reperiret. Plautum magnis[3] opibus, ne fingere quidem cupidinem otii, sed veterum Romanorum imitamenta præferre: assumta etiam Stoicorum arrogantia sectaque, quæ turbidos[h] et negotiorum appetentes[i] faciat.' Nec ultra mora. Sylla, sexto die pervectis Massiliam[j] percussoribus, ante metum et rumorem interficitur, cum epulandi causa discumberet. Relatum[4] caput ejus illusit Nero, tanquam præmatura canitie deforme.

58. Plauto parari necem, non perinde occultum fuit, quia pluribus[1] salus ejus curabatur; et spatium itineris ac[2] maris tempusque[k] interjectum moverat famam: vulgoque fingebant, 'petitum ab eo Corbulonem,' magnis tum[3] exercitibus

nem inveniret. Plautum ingentibus divitiis, ne simulare quidem studium pacis quietisve, sed priscorum Romanorum æmulatus ostentare: electa etiam Stoicorum pervicacia et doctrina, quæ seditiosos faciat, et rerum cupientes. *Nec ultra cunctatum. Sylla intra sextum diem delatis Massiliam interfectoribus, ante formidinem famamque occiditur, cum vescendi gratia accumberet. Allatum caput ejus derisit Nero, velut præpropera canitie turpe ac squallidum.*

Non perinde latuit, exitium strui Plauto, quia plures incolumitati ejus prospiciebant, et longinquitas viæ ac maris, tempusque interpositum, rumorem excierat: et vulgo fingebant, contendisse eum ad Corbulonem, *validis tum exercitibus impe-*

recepere Bipont.—3 Amicus Ryckii *in magnis.*—4 Sic Ms. Reg. editiones veteres et recentiores. In Ms. Flor. *prælatum.* In Ms. Agr. *perlatum.*

1 Puteolanus, *quia a pluribus.*—2 *Ac maris* absunt a Ms. Guelf.—3 Sic Mss. Flor. Corb. et editio princeps. Mss. Harl. Bodl. Jes. Puteolanus, *tum*

NOTÆ

Aliter de Crispo Sallustio Tacitus: 'Suberat tamen vigor animi, ingentibus divitiis par; eo acrior, quo somnum et inertiam magis ostentabat.'

[h] *Quæ turbidos*] Lib. XVI. 'Ista secta Tuberones et Favonios veteri quoque Reipub. ingrata nomina genuit: ut imperium evertant, libertatem præferunt; si perverterint, ipsam aggredientur.'

[i] *Negotiorum appetentes*] Reipublicæ, quia boni publici amantes, maxime satagebant Stoici, Cato, Favonius æmulator illius, Seneca, Thrasea, Helvidius, et alii: ita ut pro salute civium ac libertate sponte mortem subierint, seque sævitiæ dominantium ultro objecerint.

[j] *Massiliam*] Lib. XIII. 47.

[k] *Tempusque*] Puto, miserat centuriones militesque simul in Galliam et Orientem, ne, Romæ audita cæde, alterutrius nobilium juvenum, superstes sibi caveret a Nerone, et aliquid novi auderet.

Sed cædes Plauti in Asia, non perinde celeriter perpetrari potuit, ut in Gallia Syllæ; hinc Syllæ occisi fama per urbem et provincias mota sparsaque; cum prior occisus esset Sylla, multa interim fingebat vulgus de Plauto.

Ergo intelligit *tempus*, quod interpositum est inter imperatam cædem centurioni, et cædem ipsam Plauti; itaque tempore illo simul et spatio

præsidentem, si[4] clari atque insontes interficerentur, præcipuum ad pericula: 'quin et Asiam favore juvenis arma cepisse; nec milites, ad scelus missos, aut numero validos, aut animo promtos: postquam jussa efficere nequiverint,[5] ad spes novas transisse.' Vana[6] hæc, more[7] famæ,[l] credentium[m] otio[8] augebantur.[9] Ceterum libertus Plauti cele-

rantem, et *primum ad discrimina* destinatum, *si illustres et innocentes* viri *necarentur*: Immo et Asiam *ipsam* amore adolescentis, arma capessisse, nec satellites missos ad facinus, aut numero firmos, aut *satis* strenuos: postquam mandata exequi non potuerint, ad res novas simul *cum illo* transivisse. *Hæc, ut in rumoribus solet, credentium otio invalescebant. Ceterum libertus Plauti pernicitate*

magnis.—4 Mss. Flor. Reg. Corb. et editio princeps, *ut clari*. Sic quoque Mss. Bodl. Guelf. At postea emendatum, *ne*. In Ms. Jes. *ne*. In Ms. Harl. *nec*. Mallet Ernestus, *et, si clari*. *Et* omitti potest. *Brotier*.—5 Ms. Corb. *nequiverunt*.—6 *Transisse. Una hæc*. Sic Brotier. cum Homer. In Ms. Reg. et editione principe, *transissent. Una hæc*. Puteolanus, *transisse una*. *Hæc:* et sic Gronovius et Ryckius. Minime probabile Tacitum scripsisse, *transisse una*. At vel scripserit *una transisse;* vel potius *transisse*. *Vana hæc*. *Vana* jam olfecerat Boxhornius. *Brotier*. Dubium vix est, quin Boxhorn. verum viderit. Recipio igitur *vana* cum Bipont. Recte, ut dedi, interpunxit Ernestus. *Oberlin*.—7 Ita Mss. Flor. Agr. Corb. editio princeps et recentiores. Puteolanus, *in ore famæ*.—8 Pro *otio*, assentior plane J. F. Gronovio vix esse, ut non scripserit Tacitus *odio*. Sic Annal. IV. 11. *Ryckius*.—9 Sic bene recentiores ex conjectura Modii. In Mss. et editionibus veteribus, *agebantur*.—

NOTÆ

maris commota interim fama, multa differebant sermonibus de Plauto.

[l] *Hæc in ore famæ*] Modius noster in Novo-antiquis legit, *more famæ*, et *augebantur*, acute. Ita Hist. IV. 'More famæ in majus innotuere.' *Lipsius*.

Hæc, more famæ] Alii aliter legunt, *transisse vana hæc more famæ, credentium otio augebantur*. Boxhor. *Hæc in ore famæ*. Sic Plin. Paneg. 'Sunt in ore hominum, et ore famæ magna nomina.' *Acidalius*. *Odio credentium;* Gronovius, bono sensu.

Nam et otium fuit, et odium Romæ propter talia facinora Tigellini Neronisque: sed parco correctionibus, suspendo manum. Validior sensus videtur, si legas *credentium odio*. Sed quia *otium* in urbe fuit, quo talia confabularentur, et crederent, maneat lectio. *Hæc more famæ credentium otio augebantur*. Et nunquam ab extraneis quies aut pax altior, quam sub Nerone.

[m] *Credentium*] Legunt *otio:* sed forte melius *odio*, et validiori sensu sic legas; quid enim facit *otium* ad credentes? certe *odium* facit, ut id potius credant, sibique fingant, quod contingere velint, nempe *odio* in Tigellinum et Neronem.

Attamen *otio*, non sine sensu: nam in urbe sermonum avida, statim credunt rumoribus, quos per *otium* differunt disseruntque; et credendo disserendoque per *otium*, augent tales rumores: otiosi differunt, credunt, augentque disserendo spargendoque in obvios quosque.

ritate ventorum prævenit Centurionem, et mandata L. Antistii, soceri, attulit: 'effugeret segnem mortem,[a] otium:[o] [10]

ventorum prævertit centurionem, et juveni *renuntiavit, quæ mandabat L. Antistius socer;* vitaret inertem exitum, otium et *vel* suffugium *esse* etiam clari nominis

10 *Otium, suffugium.* Ita interpunxit Brotier. cum aliis.—Hæc merito suspecta habebat Lipsius. In Ms. Agr. *ocii suffugium.* Emendabat Heinsius, *odii suffugium:* Freinshemius, *otium suffugiis.* Multo melius, et, ut opinor, vere eruditus Petavius, *otiosum suffugium.* Brotier. Bip. conjiciunt *ocyus suffugium esse m. n. m.* quod illustrant ex Sall. Cat. 40. 'miseriis suis remedium mortem expectare.' Hiller. Rac. 22. tuetur vulg. Mihi locus interpunctione sanari posse videtur ita: *effug. s. m. otium: suff. et m. n. mi-*

NOTÆ

[a] *Segnem mortem*] Alii aliter hunc locum attrectant; *suffugium, et magni nominis miseratione reperturum bonos.* Rhenanus, *Effugeret segnem mortem, otium* (supple *esse*) *suffugiis, et magni nominis miseratione reperturum,* &c. Freinshemius, *Odii suffugium;* id est, *effugeret segnem mortem,* qua nihil aliud quam odium hostium effugeret, et magni nominis miserationem pararet. *Heinsius.*

[o] *Otium*] Quid opus monere Plautum, ut otium effugeret? a quo ille certe alienus, ut patet ex superioribus, 'ne fingere quidem cupidinem otii.' Præterea quid sibi vult, *effugere suffugium?* immo contra Antistii mens est, eum hortari ad quælibet suffugia tentanda, potius quam mortem expectaret: ac sequentia verba, *reperturum bonos, consociaturum audaces, nullum interim subsidium aspernandum,* nihil aliud quam suffugia sunt, quæ illi socer ostendit. Suspiciones et absurda notavimus; correctio non nostræ opis. *Pichena.*

Otium] Legebam, *hostium suffugium esse magni nominis miserationem.* Vel *otium suffugiumque esse magni nominis miserationem:* quasi mandaret Antistius, ut vitaret segnem mortem, nullumque aliud *otium suffugiumque* nobili juveni esse, nisi *magni nominis miserationem.* Idque, quia Philosophiæ deditus Plautus, *otium* non dedignabatur; hinc addit socer, *nullum interim subsidium aspernandum.*

Igitur confugiendum esse etiam ad miserationem magnæ stirpis, nec aliud otium aut effugium esse quærendum nobilissimo juveni, quam famam magni nominis, ut alibi Tacitus dicit, *confugiendum ad imperium,* velut ad salutis aram.

Sunt tamen, qui per *otium,* intelligant tempus effugiendi; quasi sufficiens tempus haberet ad reperiendos *bonos,* consociandosque *audaces;* et si sexaginta milites propulisset, interim *multa secutura, quæ* tempore, *ad usque bellum evalescerent.*

Sed frustra hæc, ut puto; neque commode satis *otium* illo sensu hic reperias. Potius objicitur ipsi ignavia, quies, inertia, otium; et ab hoc incipit consilium soceri seu mandatum, finiturque: *effugeret segnem mortem et otium,* &c. *Nihil gravius audenti quam ignavo patiendum esse.*

Igitur sic lege: *effugeret segnem mortem, otium, suffugium esse et magni nominis miserationem.* Nam spernit conjunctiones Tacitus; et sic intellige: *effugeret segnem mortem et otium, suffugium esse* etiam *magni nominis miserationem.*

Otium] Sic capio, *effugeret segnem mortem* et *otium;* vel *otium* et *suffugi-*

suffugium et magni nominis miseratione[11] reperturum bonos, consociaturum audaces: nullum interim subsidium aspernandum: si sexaginta[12] [p] milites (tot enim adveniebant[13]) propulisset;[14] dum refertur[15] nuntius Neroni, dum manus alia permeat,[15] multa secutura, quæ ad usque bellum[16] eva-

misericordiam; asciturum probos, pellecturum promtos; nullam interea opem contemnendam; si propulsasset sexaginta milites, (tot enim adventabant,) dum nuntius redit ad Neronem, dum aliud agmen transmittit, multa even-

seratione r. b. &c. *Oberlin.*—11 *Miserationem* Brotier. ceterique ediderunt. At volebat Freinshemius, *et magni nominis miseratione*, quod et Budens. habet.—12 Ms. Corb. *quadraginta.*—13 Ms. Corb. editio princeps et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *veniebant.*—14 Budens. male *protulisset.* Oberlin.—15 Vellet Cl. Ernestus, *referretur* . . *permearet.* Historice tamen dici potest, *refertur*, *permeat*. Brotier.—16 Sic Mss. Flor. Harl. Bodl. Agr. Guelf. et libri omnes editi. *Bellum* abest a Ms. Jes. Rhenanus conjiciebat, *quoad usque bellum evalesceret.*

NOTÆ

um etiam esse *magni nominis miserationem:* duo admonere eum videtur socer Antistius, nempe ut vitaret *segnem mortem*, et *otium*, id est, otiosam vitam.

Nam quicquid dicat infestus obtrectator Tigellinus, Philosophis et sapientiæ operam dabat Plautus: nam infra Tacitus, 'doctoresque sapientiæ, &c. constantiam opperiendæ mortis pro incerta et trepida vita suasisse.' En mors segnis, en otium Philosophiæ, quod colebat in secessu suo Asiatico Plautus: nisi forte *otium* hic sit otiosum, et glossema.

Alii *otium* explicant, quasi ipsi per tempus liceret evadere, et amicos congregare, viresque et copias colligere, quis se tueretur adversus Neronem: nisi forte scripserit, *hostium odium suffugium et magni nominis miserationem.* Et certe duo magna hæc suffugia erant adversus hostem, si his uti liceret, nempe odium publicum in Neronem, et amor populi in Plautum, cujus magnum nomen, et perinde magna commiseratio; quia ortus ex Augusto erat per Juliam matrem.

Suffugium et magni nominis miserationem] Id dictum per figuram quam vocant ἓν διὰ δυοῖν nempe Plauto *suffugium* esse, *et magni nominis miserationem:* et si quæras quodnam illud *suffugium* sit, nihil aliud est, quam *magni nominis miseratio.*

Dictum igitur Tacito, quasi duo essent, licet revera unum et idem sit *suffugium* illud et *miseratio magni nominis.*

Magni nominis] Quia Plautus filius Juliæ, quæ genita ex Druso et Julia sorore Germanici. Ipse autem Drusus filius Tiberii et Vipsaniæ, et Julia, mater Plauti, Neroni filio Germanici ante nupserat. Hæc postea Rubellio Blando nupsit, vel potius denupsit, ut ait Tacitus. Ex quo matrimonio Plautus, de quo hic.

[p] *Si sexaginta*] Centum militibus imperabat centurio, et hæc manipuli pars fuit, scil. centuria, sed minuit Tacitus.

lescerent: denique aut salutem tali consilio quæri, aut nihil gravius audenti, quam ignavo, patiendum esse.'

59. Sed Plautum ea non movere: sive nullam opem providebat inermis[q] atque exul, seu tædio ambiguæ spei, an amore conjugis et liberorum, quibus placabiliorem fore Principem rebatur, nulla solicitudine turbatum. Sunt, qui ' alios a socero nuntios venisse' ferant, ' tanquam nihil atrox immineret; doctoresque[r] sapientiæ, Cœranum Græci, Musonium Tusci[1 s] generis, constantiam opperiendæ mortis,[2]

tura *esse*, quæ usque ad bellum erumperent: tandem, aut incolumitatem tali ratione provideri, aut nihil atrocius audaci, quam segni ferendum esse.

Sed Plautus nequaquam iis concitus est, seu quia nullum subsidium prospiciebat, imbellis atque extorris, seu dubias spes pertæsus, sive cupidine uxoris et filiorum, quibus leniorem fore Neronem existimabat, si nulla anxietate exagitaretur. Sunt qui dicant, alia mandata a socero perlata, tanquam nihil grave impenderet; et sapientiæ magistros, Cœranum Græcæ, Musonium Etruscæ gentis, *ipsi* consuluisse, ut præferret firmitudinem expectandæ mortis, dubiæ et pavidæ

1 *Thusci* Gronov. et alibi.—2 Heinsius corrigebat, *oppetendæ mortis*, quod Stoicum magis. *Brotier.*

NOTÆ

q *Inermis*] Cui nullæ copiæ aderant, et certe ipsa Asia in qua degebat inermis et populi Romani provincia erat.

r *Doctoresque*] Video astitisse tales magistros sapientiæ viris illustribus, cum necessitas moriendi immineret.

Infra ubi de Thrasea moriente XVI. 35. ' Helvidium et Demetrium in cubiculum inducit,' &c. ' Post lentitudine exitus graves cruciatus afferente, obversis in Demetrium oculis,' &c.

Et Seneca moriens, astantibus amicis, sibi ipse sapientiæ doctor et Paulinæ suæ fuit.

s *Cœranum Græci, Musonium Tusci*] Cœranus mihi irrepertus; nisi quod Plinius, indice libri II., inter auctores, quos delibavit, recenset *Cœranum*.

In Senecæ Epistola 66. valde celebratur hujus ævi *Claranus* quidam Philosophus: numquid ibi *Cœranus?* aut magis in Tacito *Claranus?* Sed Musonius notior, qui Vulsiniis in Etruria natus, ' equestris ordinis, studium Philosophiæ et placita Stoicorum æmulatus,' ait noster Histor. III.

Nomina illi, C. Musonius Rufus, uti ex Tacito et Plinio colliges Epist. l. III. Supervixit ad imperium Vespasiani: ut jure culpes Suidam, interfectum eum a Nerone, bis affirmantem. Vide eum in voce Μουσώνιος et Κορνοῦτος.

Melius veriusque Philostratus l. VII. qui Musonium Tyrrhenum in Gyaron insulam projectum a Nerone, scripsit. Unde rediit, cum ille abiisset. *Lipsius.*

Cœtarum Græci] Nos, *Cœranum.* Rhenanus. Vix Cornelii scriptum indicat, moriendone, an docendo, sapientiæ doctores constantiam obeundæ mortis suaserint. Cœranus aliis mihique ignotus est: sed uterque tamen inter disputandum potius, quam morte ipsa suasisse videri debet.

pro incerta et trepida vita, suasisse.' Repertus est certe, per medium diei, nudus exercitando corpori. Talem eum Centurio trucidavit, coram Pelagone, spadone, quem Nero Centurioni et manipulo, quasi satellitibus ministrum Regium,[t] præposuerat. Caput interfecti relatum:[u] cujus aspectu,

vitæ. *Et sane sub meridiem inventus est nudus*, nempe *ad exercendum corpus. Sic eum centurio confecit, præsente Pelagone, ademtæ virilitatis liberto, quem Nero præfecerat centurioni agminique, veluti regium cædis exactorem percussoribus.* Ca-

NOTÆ

Siquidem apud Xiphilinum non necatus, sed in exilium missus est Rufus Musonius Philosophus, qui, ut lib. seq. Cornelius ait, studia juvenum præceptis sapientiæ cum fovisset, post mortem Neronis restitutus, adeo carus Vespasiano fuit, ut cum omnes urbe Philosophos idem imperator expelleret, unum exceperit Musonium.

Quæ Dio Cassius prodidit, aliter quam Suidas: hic enim scriptum reliquit: 'Musonius Babylonius Philosophus Stoicus ac Dialecticus, tempore Neronis, familiaris Apollonii Tyanei, a Nerone deinde ob linguæ licentiam interfectus est.' *Vertranius.*

Græci] Vide XI. 14.

Thusci] Thuscia vel Etruria. Vide XI. 14.

[t] *Ministrum Regium*] Præcipue more regum regis Persarum Parthorumque, qui semiviris ad exequenda jussa utebantur: sic et nunc in more est apud Turcarum, Persarumque reges, qui in partem libidinum, ut et imperii successere.

[u] *Caput interfecti relatum*] Non ergo idem hic ille Plautus, cujus necem Suetonius retulit c. 35. Non hercle idem: multa obstant. Primum ille inter pueros, aut certe ætate inferior quam Nero, (stupro enim ante mortem illi cognitus,) at iste grandior: ille Romæ fuisse debuit, cum cæsus est; in Asia iste: ille viva Agrippina, hic mortua pridem, interfectus.

Itaque illum, cum libris aliquot verius est, A. Plautium vocari, filium fortasse ejus, qui de Britannis triumphavit. Cum nostro isto si confundis, (quod faciunt plures,) quomodo vel hac parte Tacitum cum Suetonio junges, qui diversissima Neronis verba depromunt? Dio an de hoc Plauto locutus sit, nescio: 'Cum Plautum interfecisset, mox caput ejus sibi allatum cum intueretur, Nesciebam, inquit, ipsum magnum nasum habere.'

Nam ea verba diversa ab istis Taciti. Quis tamen neget, quin et hæc potuerit adjungere? *Lipsius.*

Non adjunxit hæc Nero, ut puto, sed alia verba prorsus tribuit Dio Neroni pro diversa fama et genio vulgi, qui diversos tribuit sermones principibus sæpe in eadem re.

Et vanum est conciliare velle auctores illos, qui dissentire ipsi voluerunt: quippe homines sunt. Tacitus, Dio et Suetonius conveniunt in substantia rei, at in circumstantiis differunt, aut silent: et idem ille Plautus est, de quo tres illi auctores varia afferre videntur. At dices, ex Suetonio, viva Agrippina, necatus Plautius. Hoc inferre certo non possis ex verbis Suetonii: nam post illum occisum, necatamque matrem, potuit Nero pariter id utrique objectare: 'Eat nunc mater mea et successorem meum osculetur.' Sueton. 35. et ex verbis sequentibus clare liquet, Sue-

NOTÆ

tonium loqui de eodem Plauto, de quo Tacitus hic: 'jactans dilectum ab ea, et ad spem imperii impulsum:' nihil certius.

Caput interfecti] Contendit Lipsius huncce Plautum non eundem esse cum illo A. Plautio, de quo Sueton. Ner. 35. sic habet: 'Eat nunc, inquit, mater mea, et successorem meum osculetur:' quia inquit Lipsius, ille A. Plautius, de quo Suetonius inter pueros, aut certe ætate inferior quam Nero, ut cui illudit ante mortem. At iste, de quo hic Tacitus, jam grandior. Ille Romæ ex Suetonio esse debuit, cum occisus est; iste vero in Asia: ille viva Agrippina, hic mortua pridem, interfectus est.

Deinde Suetonius hic alia dicentem Neronem inducit: 'Eat, inquit, mater,' &c. At alia verba Neronis Tacitus affert: 'Quin, inquit, Nero, deposito metu, nuptias Poppææ maturare parat.' *Lipsius.*

At, ut jam sæpe notavimus, Suetonius res gestas non ordine quo gestæ sunt, aut per circumstantias et tempora describit; res tantum ordine rerum, non ordine temporum digerit: neque enim ipse Historiam aut Annales componit, ut Tacitus. Vitam quasi privatam principum scribit, substantiamque rerum attingit fere obiter, prout argumento suo conveniunt: sicque multas sæpe rerum circumstantias, brevitatis causa, prætermittit.

Et hoc loco, ut et multis aliis, eandem rem in substantia referre voluit cum nostro Tacito, licet in quibusdam circumstantiis dissideat, aut certe dissidere videatur.

Neque certe verisimile est, bis simili modo conjurasse Agrippinam in filium principem, aut id bis perinde in eam confictum esse a delatoribus: nam certe conjuratio ipsius cum Plauto juvene fuit verum figmentum, seu fabula, velut scenæ, adornata, ut inquit ipsa Agrippina apud Tacitum.

Nullatenus igitur verisimile est, bis ipsam conjurasse, et habuisse duos juvenes amasios, unum cognomine *Plautium*, et alterum vocabulo *Plautum*: quis hoc credat? quos similiter et subinde amaret, et ad imperium eveheret, eorumque conjugio dominationem rursus occuparet. Ipsa vel similitudo nominis declarat, unum et eundem esse juvenem, de quo Suetonius et Tacitus idem tradunt in substantia. Et si duos juvenes sic prensasset Agrippina, certe accuratissimus auctorum Tacitus id non reticuisset.

Nec satis advertit Lipsius hoc loco Ner. 35. ita rem narrare Suetonium, ut ille Plautius illusus, seu pollutus et interfectus a Nerone, Cæsares affinitate contingeret. 'Similiter,' inquit Suetonius, 'interemit ceteros, affinitate aliqua sibi, aut propinquitate conjunctos, in quibus Aulum Plautium juvenem,' &c.

At nobis probet Lipsius, filium Plautii, qui se ovans ex Britannia retulit, aut alium Plautium quempiam, propinquitate conjunctum fuisse cum Cæsare: nemo hoc dicat.

Sed certe hic Plautius, de quo Suetonius, ipso Suetonio teste, idem est, qui, referente Tacito, 'per maternam originem,' (per Juliam matrem, nempe,) 'pari ac Nero gradu a Divo Augusto' fuit; et sic Suetonius ipse pugnat adversus Lipsium.

In re igitur plane consentiunt Tacitus et Suetonius, et tantum in nomine discrepant, aut in parte seu literula una, forte exscribentium culpa.

At, inquit Lipsius, junior fuit Plautius hic Suetonii; constupratus fuit

NOTÆ

Romæ; et viva Agrippina occisus est.

Sed hæc non dicit Suetonius, et nihil ad hunc auctorem pertinent istæ circumstantiæ, quas non accurate persequitur, quas immo transcurrit, et quæ ex aliis auctoribus discendæ sunt: et substantiam rerum actionumque tantum describit.

Juvenis fuit Plautius, cum ipsi illusit Nero; esto: quid inde colligas? ergo et juvenis interemtus est, et viva Agrippina; illud negamus; et certe id falsissimum.

Nam potuit Nero ei illusisse juveni, et tamen mox eum maturum annis occidere. Non enim eum constupravit, ut dein occideret. Et nemo id dicit.

Falsum est Plautum, juniorem et viva Agrippina interemtum esse. Certe fere puer fuit, cum accusata est Agrippina, eum amasse, et cum illo conjurasse. At Agrippina tum absoluta crimine conjurationis, et solo nutu ac præsentia filii principis recreata est: sic et pariter tum discrimini exemtus juvenis.

Igitur omnia illa argumenta Lipsii, petita a circumstantiis, vanescunt, in quibus potius audiendus Tacitus, qui longe accuratior in historia, qui *consensum auctorum* sequitur, et quæ *diversa prodiderint, sub nominibus* ipsorum tradit.

Objectat etiam Lipsius, alia dicere Neronem apud Suetonium; alia apud Tacitum, nempe viso capite Plauti.

Sed hæc verba tum prolata a Nerone, sunt etiam inter circumstantias actionis; et in se exemplum affert ipse Lipsius. Nam apud Dionem, cum allatum Neroni esset caput Plauti, tum Nero, 'Nesciebam,' inquit, 'ei magnum nasum esse.'

Et apud Tacitum viso capite Plauti, 'Quin, inquit, Nero, deposito metu, nuptias Poppææ,' &c. celebrat? quæ circumstantiæ licet diversæ, non evincunt alium memorari Plautum Tacito, alium Dioni, aut Suetonio; sufficit auctores convenire in substantia rei, licet dissideant in circumstantiis.

Substantia rei, de qua agitur, hæc fuit; nempe Agrippinam destinavisse juvenem e familia Cæsarum evehere ad res novas, et ejus matrimonio Rempub. rursus invadere, (qui juvenis unus et idem est, sive Plautius, sive Plautus appelletur;) hunc juvenem constupratum esse a Nerone et occisum; at quo tempore, qua ætate, quo loco, an in urbe, an in Asia, an viva Agrippina, an defuncta, sunt circumstantiæ, quæ substantiam rei non mutant, et quæ petendæ sunt, non ex Suetonio, qui talia omittit, sed ex Tacito.

Et circumstantiæ illæ, licet prima fronte variæ videantur, tamen revera non sunt diversæ. Et quamvis circumstantiæ nonnullæ dissimiles forent apud Suetonium, non tamen hinc sequitur, non esse idem facinus Neronis, quoad substantiam et eundem juvenem.

Res enim cumulat breviter, ac velati congerit, Suetonius, quas unus Tacitus ordine et judicio digerit. Ut res clare pateat, ascribendus hic Suetonii locus Ner. 35. 'Interemit ceteros, aut affinitate aliqua sibi, aut propinquitate conjunctos. In quibus Aulum Plautium juvenem, quem cum ante mortem per vim constuprasset: Eat nunc, inquit, mater mea, et successorem meum osculetur; jactans dilectum ab ea et ad spem imperii impulsum.'

Examinatis illis circumstantiis, nemo certe peritus lectionis Suetonianæ sustinebit eas favere Lipsii sententiæ.

Dicit Suetonius hoc loco, interem-

(ipsa Principis verba referam[3]) 'Quin,'[4] inquit, 'Nero, de-

put interemti allatum: cujus intuitu, (ipsemet Neronis verba tradam,) Quin, *inquit,*

—3 *Referebant* Budens.—4 Sic Rhenanus et recentiores. In Mss. Flor. Harl. Bodl. et editionibus veteribus, *cur.* In Mss. Jes. Guelf. *quor.* Hinc frustra tentabat Gronovius, *Curre, inquit, Nero .... maturare para.*

NOTÆ

tum a Nerone A. Plautium juvenem, et ante mortem constupratum: quid inde colligas? non dicit puerum, sed *juvenem* interemtum. Non dicit etiam constupratum grandiorem aut inferiorem, in urbe, aut in Asia: non dicit, viva Agrippina occisum præcise, aut in urbe.

Et quis non videt incertum rumorem vulgi? quis non videt fabulam eandem relatam hic, quam tradit Tacitus de Britannico; quasi illi etiam ante mortem illusum ierit Nero? quod non tradit certe Tacitus ex suo judicio, sed ex fide auctorum hujus ævi, qui multa odio confinxerunt in Neronem.

An quia juvenem constupravit Nero ante mortem, ideo in urbe facinus illud admissum? an quia *juvenem*, sequitur id factum viva Agrippina?

An quia dilectus ab ea, et ad spem imperii impulsus? (quod falsum erat ex Tacito;) an quia dicit Nero: 'Eat nunc, inquit, mater mea, et successorem meum osculetur;' idcirco colligas, *ea viva* interemtum esse? Num et hoc potuit dici de utroque, etiam post mortem utriusque, matris et Plauti nempe. Hoc tum certe potuit infensus memoriæ eorum Nero. Certe nullæ sunt, hoc loco Suetonii, circumstantiæ, ex quibus certo inferas rem esse in se diversam, et alium esse Plautium hunc a Plauto Taciti.

Et quamvis essent aliquæ circumstantiæ diversæ apud Suetonium temporis, loci, aut personæ, neutiquam tamen inde colligi posset, rem in substantia ipsa diversam esse.

Cogita nunc, quanta sit diversitas in ore famæ, quod spectat ad dicta principum; quot et quanta fingat disseratque vulgus insanum; quam multa diversa effata iisdem dominantibus tribuat, de quibus nunquam forte cogitarunt.

Certe non dicit Suetonius tum vixisse Agrippinam; et si intelligit id ea viva factum, hoc certe confectum ex inani rumore vulgi, ut multa alia apud Suetonium: sed quamvis circumstantiæ aperte diversæ essent, non propterea tamen diversi essent Plauti in hac historia.

Maneat igitur, unum et eundem esse Plautum, de quo Suetonius et Tacitus, quem finxerant delatores amasse Agrippinam, et cum eo conjurasse, ut Rempub. ejus matrimonio rursus occuparet, deturbaretque ingratum Neronem imperio.

Quin et finxerunt pari fabula constupratum a Nerone ante mortem, de quo et Neronis talia verba confinxerunt: 'Eat nunc, inquit, mater mea, et successorem meum osculetur.'

Nunquam credidit ipse Nero, Agrippinam cum eo conjurasse: utrumque vivere postea tamdiu non passus esset.

Ne vel quidem suspectus in Agrippina fuit Plautus, et ut ficta illa fabula de amore et conjuratione Agrippinæ, ita et ficta verba illa Neronis de amore matris; ita etiam et ficta illa constupratio; sed non ficta cædes istius Plauti in Asia.

posito[4] metu, nuptias Poppææ, ob ejusmodi[5] terrores dilatas, maturare parat,[6] Octaviamque conjugem amoliri;[7] quamvis modeste agat, et nomine[8] patris, et studiis populi gravem?'[v] Sed ad Senatum literas misit, de cæde[9] Syllæ Plautique haud confessus, verum 'utriusque turbidum ingenium esse, et sibi incolumitatem Reip. magna cura haberi.' Decretæ eo nomine 'supplicationes, utque Sylla et Plautus Senatu moverentur,' gravioribus tamen[10] ludibriis, quam malis.[w]

Nero, abjecta formidine, accelerare parat nuptias Poppææ, prolatas ob istiusmodi metus; quin et Octaviam uxorem amovet, quamvis moderate se gerat ipsa, et memoria parentis et favore plebis importunam? *Verum composuit epistolam ad Patres, de nece Syllæ Plautique haud fassus, sed* utrumque natura turbulentum, et sibi Reip. salutem magnæ curæ esse. *Ea de causa statuuntur* supplicationes, et ut Sylla Plautusque ordine pellerentur; et hæc *majoribus ludibriis, quam calamitatibus.*

—4 *Et posito* Gronovius.—5 *Hujusmodi* Budens.—6 Muretus et Ernestus probant *paras:* sic Acidalius et Pichena. Quidam conjiciunt *para:* et mox 7 *amolire.*—8 Sic conjicit Rhenanus. In Mss. et editionibus veteribus, *ageret, nomini* absorpta copula.—9 Puteolanus, *de cædibus.*—10 Freinshemio displicet *tamen:* emendat *jam.*

NOTÆ

Et magis in circumstantiis rei standum Tacito quam Suetonio, qui meras fabulas vulgi sæpe colligit, ut traditæ erant ævo Neronis invidioso, nec satis ex judicio digerit, quod alibi observamus.

[v] *Et nomine patris, et studiis populi gravem*] Patris nomine gravis Octavia, quia etiam silens exprobrare assidue videbatur, patrem Claudium veneno necatum. *Pichena.*

Quia scilicet ipsa verus Claudiorum sanguis, cum Nero insititius esset; nec enim recte cepisse mihi videtur hoc vir eruditus, qui aliter explicat. *Freinshem.*

Gravis fuit, quia afferret nobilitatem stirpis et principatum; nomine patris et quidem principis innixa, facile amoveri non potuit, ideoque gravis ipsa.

Nomine patris] Quia imperium patris in dotem attulerat Neroni, eodemque nomine Claudii amabatur populo Rom. eoque ipso nomine et amore infesta erat Neroni.

Patris] Ut cujus imperium nomine dotis secum ipsa ad Neronem attulisset, et eo ipso *gravis* puella, quod talem dotem ei exprobrare et repetere videretur, si illam repudio ejiceret.

Nomine patris] Tali nomine Octavia gravis Neroni, quod propterea non auderet illam amoliri, utpote procreatam tali patre, quem adhuc in filia reverebantur, et a quo imperium ipse haberet; nec posset uxorem amovere, quin simul ipsi dotem, nempe imperium, restitueret.

[w] *Gravioribus tamen ludibriis, quam malis*] Putabam scripsisse Tacitum, *gravioribus jam ludibriis:* ut dicat; Quanquam mala essent gravissima, tamen ipsa ludibria graviora adhuc fuisse. Quod fere inter omnes constat, ut leviores videantur miseriæ,

60. Igitur accepto Patrum consulto, postquam cuncta scelerum suorum[1] pro egregiis accipi videt, exturbat Octaviam, 'sterilem' dictitans. Exin Poppææ conjungitur.[x]

Igitur audito decreto Patrum, ubi animadvertit omnia crimina pro eximiis facinoribus *approbari, ejicit Octaviam*, infœcunditatem uteri *exprobrans. Dein*

1 E quibusdam Mss. *suorum* abest. Pichena addidit e Flor.—2 Ms. Harl.

NOTÆ

quibus non illuditur. Hoc sensu infra, XIV. 63. dicit, 'crimen omni exitio gravius.'

Nec ad Plautum atque Syllam ea referri debent, sed ad Rempub. quæ per damnationes tot illustrium virorum, gravia quidem mala perpetiebatur; sed ista ludibria, istas contumelias, (jam cæsos damnari demum, quasi non de libertate tantum populi Rom. triumpharet princeps, sed etiam tam absurdis actionibus, stuporem ipsi exprobraret,) ægrius, quam ipsas calamitates ferebat.

Scil. istud Senecæ de Clement. I. 10. non ad solos principes pertinet: 'contumeliæ acerbiores solent esse quam injuriæ.' *Freinshemius.*

Vulgatam sic interpretabar: quæ severa tamen adulatio non tam aggravabat augebatque mala, indignas nimirum cædes Syllæ Plautique, quam mimica, vana, ludicra mala veris addebat. *Gronovius.*

Cædes illæ nobilissimorum civium inauditæ, mala gravia erant; sed longe graviora illa malis ludibria, quibus occisi ac puniti, post pœnam damnabantur.

Ludibriis] Sunt qui intelligant, quasi illuderet Nero mortuis Plauto et Syllæ: sed longe magis illudebat vivis, nempe senatui populoque Romano, et præcipue Patribus, quibus sic imponebat, ut supplicationes et dona templis, quoties cædes, et fugæ nobilium fierent, fœdo obsequio decernere cogeret; damnaretque proceres, moveretque senatu, quos occidisset.

Videbant sibi illudi, et volebant, promti in servitium ultro illudebant: nempe, summa prudentia fuit, 'ne intelligere talia ludibria viderentur.'

Gravioribus] Certe gravissima erant mala, sed gravissimis malis adhuc graviora ludibria, quibus nempe illudebatur senatui, proceribus, Reipub. orbi, urbi, Diis et hominibus: ludibrio turpissimo illusum augustissimo ordini, qui innocentes, et jam interfectos, indicta causa senatu movere, et sic illudere sibimet, ceterisque mortalibus adigebatur.

[x] *Poppææ conjungitur*] Eam uxorem ducit, ex Suetonio, *duodecimo post dissidium die*. Sicque, ut puto, primo exturbat Octaviam, quæ pulsa regnatrice domo, accipit domum Burrhi, et villas Plauti, infausta munera.

Mox in Campaniam ejicitur, et dum ipsa in Campania agitat, Nero Poppææ nuptias celebrat, aut celebrare parat. At clamore vulgi turbatus, invitus Octaviam revocat, sed eo consilio, ut testes et crimina adversus eam quæreret, artibus pellicis.

Ut, nempe, eo prætextu et accusatione Aniceti, perculsam ablegaret in insulam Pandateriam, ubi et statim occisa est, procurante medico, et jubentibus exigentibusque tribunis aut centurionibus ejus custodiæ appositis, ut sic omnem seditionis materiem abscinderet, urgente stimulanteque Poppæa, quæ pellex, caput Octaviæ

Ea diu pellex, et adulteri Neronis, mox mariti potens, quendam ex ministris[y] Octaviæ impulit, 'servilem ei amorem' objicere: destinaturque reus, cognomento *Eucerus*,[2] natione Alexandrinus,[3 z] canere tibiis[4] doctus.[a] Actæ ob id de ancillis quæstiones, et vi tormentorum victis quibusdam, ut falsa annuerent, plures perstitere sanctitatem[5] dominæ tueri. Ex quibus una[b] instanti Tigellino, 'castiora esse muliebria Octaviæ' respondit, 'quam os ejus.'[c] Movetur[6]

Poppæam uxorem ducit. Ea diu concubina, et corruptoris Neronis, dein viri compos, incitavit aliquem e domesticis Octaviæ, ut servilem ei cupidinem *objectaret: subditurque reus* quidam *nomine* Eucærus, *gente Alexandrinus, canendi fistulis peritus. Propterea interrogatæ tormentis famulæ, et violentia cruciatuum nonnullis adactis, ut* quod *fictum* erat scelus *faterentur, plures constanter Octaviæ castitatem defendere. E quibus una urgenti Tigellino respondit,* puriora esse pudenda Octaviæ, quam labra illius. *Attamen exturbatur primo civilis divortii obtentu;*

Eucerus. Postea emendatum, *Eucerus.*—3 In Mss. et editionibus veteribus, *Alexandrina.*—4 Mss. Flor. Corb. *per tibias.* Unde conjiciebat Lipsius, *pares tibias.* Budens. *canere tibias*, omisso *per.*—5 Ms. Guelf. *satietatem:* vitiose. *Ernest.*—6 Viri docti sine necessitate corrigunt *amovetur.* Ernest.—7 Sic

NOTÆ

sibi allatum lustravit oculis, quasi nondum satiata vindicta, morte rivalis innoxiæ.

[y] *Quendam ex ministris*] Qui non idem cum Eucero, qui immo *destinatur reus*, ab illo accusatore, et aliis machinatoribus hujusce fraudis; nec, ut Anicetus, fatebatur crimen, tibicen Ægyptius, nec talis audaciæ vir forte repertus ullus esset in castissimo Octaviæ comitatu; nam cum ancillæ vi tormentorum interrogatæ sunt, his tamen nihil exprimi potuit adversum decus puellæ.

Nomen accusatoris reticetur, qui *servilem ei amorem* objecit. Nec fuit etiam *Anicetus* iste; nam actæ de ancillis quæstiones sunt, quæ cum elusæ essent, tum *ergo confessionem alicujus quæri placet*, qui adulterium et præterea rerum novarum crimen affingeret Octaviæ, nec visus alius aptior quam Agrippinæ interfector Anicetus. Ille igitur fatetur adulterium commisisse se cum Octavia, ut qui gladio occidisset matrem Cæsaris, ore et lingua uxorem ejus interficeret: quod factum.

[z] *Alexandrinus*] Alexandria, urbs Alexandrinorum Nomi, in Ægypto inferiore sive Delta, et ad mare Ægyptium: totius Ægypti fuit caput. Hodie apud Francos nomen retinet, et a Turcis, quibus paret, vocatur *Scanderia;* urbs est partis *Bahri*, sive Ægypti inferioris. *Tillemonius.*

[a] *Canere tibiis doctus*] Flor. *canere per tibias.* An forte, *canere pares tibias?* Lipsius.

[b] *Ex quibus una*] Nomen libertinæ ancillæ, Pithyas, ex Dione. *Lipsius.*

[c] *Quam os ejus*] Forte λεσβιάζειν, seu ligurrire ac fellare solitus: vel etiam ob scelera pudenda et atrocia, quæ tali ore suadebat, suggerebatque, ac perpetrabat ipse.

tamen primo, civilis discidii[7] specie:[d] domumque Burri, et prædia[8] Plauti,[e] infausta dona, accipit. Mox in Campaniam[f] pulsa est, addita militari custodia. Inde crebri questus, nec occulti per vulgum; cui minor sapientia, et, ex mediocritate fortunæ, pauciora pericula sunt. His Nero, haudquaquam[9] [g] pœnitentia flagitii, conjugem revocavit Octaviam.

danturque ipsi ædes Burrhi, et villæ Plauti, inauspicata munera. Postea in Campaniam amota est, apposito militari præsidio. Hinc frequentes querimoniæ, nec secretæ per plebeculam, cui minus prudentiæ, et ex tenuitate fortunæ, minora discrimina sunt. His motus *Nero, non sceleris pœnitentia, uxorem Octaviam reduxit.*

Ms. Flor. *dissidii* Lipsius.—8 *Et* abest a Ms. Flor. In editione principe, *prædiaque.*—9 Brotier. habet *His motus Nero haudquaq. &c.*: et ita Mss. Harl. Bodl. Jes. Agr. Mox pro *haud quaquam*, in Ms. Agr. *an*: in Mss. Harl. Bodl. Jes. *tanquam*: in margine Ms. Bodl. *haud quaquam*; supra *quamquam*. *Quamquam* legitur quoque in Ms. Corb. et editione principe. Puteolanus merito emendavit, *haud quaquam*. Restitui ex Mss. *His motus Nero, haud quaquam*. Antea in libris editis, *his, haud quaquam Nero pœnitentia, &c.* Sed id mutilum fractumque, nec sine libris restituendum, jam viderat Lipsius. *Brotier.* Mutila, fracta: et in quibus restituendis sine libris frustra allaborem. In eadem noxa, sequentia. In Agricolæ tamen codice notatum: *His motus Nero, an pœnitentia flagitii*: sed ingenio, ut opinor, duce. *Lipsius.* Hoc tamen recepit Ryckius. *Motus Nero* sane etiam Mss. Oxon. Guelf. estque usitata Tacito

NOTÆ

[d] *Civilis dissidii specie*] Id est, divortii. *Lipsius.*

Civilis] Quasi Neronis odium non infestum et capitale esset, sed civili more abiret uxor; eam in civitate manere sinunt, quasi non duratura odia Neronis essent, usque ad cædem Octaviæ, cujus nuptiis adeptus imperium fuerat: sed in cæde Britannici matrisque tyrocinia crudelitatis deposuerat Nero.

Vel *civilis*, quasi nempe jure civili et legibus ageret Nero, cum tamen ad vim principatus recurreret, ut in re palam iniqua.

[e] *Prædia Plauti*] An ablata prædia uxori et liberis Plauti? sed ipse non damnatus, sed tantum senatu motus est, et post mortem. Cur igitur auferuntur bona? an debuit illud silere Tacitus in re tanti momenti?

Puto, Julia mater Plauti habuit multas opes Drusi patris, et etiam fratris Tiberii Gemelli, quem occidit Caligula; quæ forte pleraque prædia erant familiæ principalis, sicque imperii, et veluti publica erant: quæ rapuit eo jure Nero.

Sic forte, spoliatis liberis Plauti, hæc ad Cæsarem redierant, nec certe cohæredem Neronem liberis testamento reliquisset sapiens Plautus, et bonus pater. Pridem perierat Julia, mater Plauti, dolo Messallinæ interfecta.

Forte, tanquam damnati bona invaserat Nero; forte et liberos sustulit: quia paris nobilitatis, suspectari adhuc poterant, vel certe ad egestatem redegit.

[f] *Campaniam*] Lib. VI. c. 1. *Tillemonius.*

[g] *His Nero haudquaquam*] His scil. vulgi questibus motus, non pœniten-

61. Exin læti Capitolium[h] scandunt, Deosque tandem[i] venerantur. Effigies Poppææ proruunt: Octaviæ imagines gestant humeris, spargunt floribus,[j] foroque ac templis sta-

Dein elati gaudio, Capitolium adeunt, et tandem grates Diis referunt. Imagines Poppææ dejiciunt. Effigies Octaviæ ferunt scapulis, sternuntque flosculis, et eas foro

formula *his motus*, etsi non perpetua. Mss. Flor. Bud. Guelf. ed. pr. omnesque vett. *his:* quod Tacito non absonum, ut Pichena et Jac. Gron. jam docuere, xv. 12. *his atque talibus:* xv. 25. *talibus literis.* Si quid tentandum esset, mallem *ab his.* Sed *his* tenendum. Post *quanquam* Ms. Flor. ed. pr. *tanquam* Ms. Bud. Oxon. item Guelf. sed alio loco: *haud quaquam*, edd. inde a Puteol. omnes. Utrumvis e duobus posterioribus placeat. *Nero* tamen vitiosum est, sive loco, sive scriptura: loco, si *tanquam:* scriptura, si *haud quaquam:* legendumque *vera.* Forte tamen alicui placeat scriptura libri Guelf. *His motus Nero, tamquam pœnitentia flagitii.* Brotierus corr. *His motus Nero, haud quaquam p.* et sic edidit. *Ernest.* Bud. *his tanquam* (sed hoc a 2. m.: nam prius aderat *quamquam*) *Nero pœn. &c.* *His* scil. questibus motus: ita jam Lampugn. et Pichena. Expressum esse particip. *motus* sequente *Nero*, ut in cod. Agr. et quidem a prima manu, testatur Ryckius; quod non impedit, quo minus ex ingenio librarii, ut alia ejus codicis, sit profectum. Ex Puteol. lectione *his haud quaquam Nero p. fl.* effinxit Acid. *his auditis, tamq. p. fl. Nero, &c.* quod sequuntur Bip. ita: *his auditis Nero tq. p. fl.* Improbat id Hiller. Rac. 21. et ad lectionem Brotieri redit, aut amisso *motus* efficit: *his Nero haudquaq. p. fl.* quæ fere vulgata, sic modice mutata, potest admitti; ni malis *his Nero tq. p. fl.* Oberlin.

NOTÆ

tia flagitii. Sic l. xi. 'His atque talibus magnas copias coëgere.' Nam et ibi subintelligitur, his moti. *Pichena.*

His] Sic capio, *his* questibus, *his* causis motus, *haud quaquam pœnitentia flagitii* Nero, revocavit Octaviam. *Acidal.*

[h] *Capitolium*] Lib. vi. c. 12. *Tillemonius.*

[i] *Tandem*] Cum antea questi essent, ingemuissent, flagitassentque revocari Octaviam uxorem; certe reditum illius cum enixe desiderassent, tandem voti compotes, *Capitolium scandunt, Deosque tandem* post tot vota facta impetrataque *venerantur*, id est, honorem et grates Diis agunt.

Mos fuit *venerari Deos*, seu orare, et cum inciperent, remque aggrederentur, et etiam cum adepti essent, et ad felicem exitum rem perduxissent, ut hoc casu.

[j] *Spargunt floribus*] Sparsio illa florum recepta in eos, quos honore honestos volebant, quosque benevolentia prosequebantur. Liv. xxxiii. 'Omnes tendere ad Imperatorem Romanum, ut ruente turba in unum, adire, contingere dextram cupientium, coronas lemniscosque jacientium, haud procul periculo fuerit.'

Capitolin. in M. Antonino: 'In Saliatu omen accepit imperii, coronis omnibus in pulvinar ex more jacentibus; aliæ aliis locis hæserunt, hujus velut manu capiti Martis aptata est:' ubi recte scripseris *coronas*, et *jacientibus.* Ovidius de Germanico triumphante: 'Quaque ibis, manibus circumplaudere tuorum; Undique jactata flore tegente vias.' Herodianus l. i. de Commodi adventu in urbem: 'Talem videntes imperatorem, faustis nominibus et corollis floribusque sparsis passim exceperunt.' Virgil.

tuunt: repetitam venerantur.[1] [k] Itur et in Principis lau-

ac delubris locant. Celebrant etiam gloriam Cæsaris; personantque voces civium

1 *Expetitur venerantibus.* Ita Brotierus cum Ryckio scribit; et ille sic rem explicat: In Mss. Flor. Bud. Corb. et editione principe, *repetitum venerantium.* In Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et Puteolanus, *repetitum venerantur.* Ryckius e Ms. Agr. *expetitur venerantibus.* Grotius emendabat, *repetitur veneratio.* Harlæus, *repetita veneratione.* Gronovius, *repetitu venerantium.* Josephus Nerius, quod Nero Antii sæpe diversaretur, corrigebat, *repetitum venere Antium.* In hac tanta errorum et conjectationum caligine Ryckium et codicem Agricolæ sum secutus. Sic Cl. Gordon, 'And sought to offer him in person their veneration and vows.' Murphy quoque, 'They desired him to come forth and receive their congratulations.' *Repetitum venerantium.* Hæc est lectio antiquorum librorum, ut Mss. Flor. Bud. ed. pr. unde restituit Rhenanus, cum Puteol. et seqq., dedissent *venerantur*, ut est in Guelf. Cod. Agr. *expetitur venerantibus*, quod recepit Ryckius. Grotius conjiciebat *reperitur veneratio:* Harlæus *repetita veneratione:* sensu uterque commodo. At J. Gronovius propius ad scripturam *repetitu venerantium.* Jos. Nerius Anal. I. 5. *repetitum venere Antium.* Carum oppidum Neroni fuisse, sæpeque ibi egisse, satis constat. Vid. XV. 23. Probat et in versione sequitur Mullerus. Ryckium sequitur Brotierus. *Ernest.* Heinsius Puteol. Beroaldi et seq. bene, ut puto, emendat, una literula mutata: *repetitam* scil. Octaviam *venerantur.*

NOTÆ

'Purpureos spargam flores, animamque nepotis His saltem accumulem donis.' *Lipsius.*

Spargunt floribus] Solebant in honore et lætitia sternere et injicere flosculos et corollas, at in ira et odio lapidabant aut subvertebant talia decora.

[k] *Repetitum venerantur*] Iterant honores acclamationibus: quod genus venerationis describitur ab Ælio Lampridio: 'Acclamatum, Auguste innocens, Dii te servent: Alexander Imperator, Dii te servent: Dii te nobis dederunt: Dii conservent:' et cetera in eandem sententiam. *Ferretius.*

Per appositionem τὸ *repetitum*, ut l. I. 'et libertatis improspere repetitæ.' At ea repetitio fiebat (reor) ad hunc modum: 'Auguste Claudi, Dii te nobis præstent,' dictum sexagies: 'Claudi Auguste, principem te, aut qualis tu es, semper optavimus:' dictum quadragies. *Sulin.*

Frustra: *repetitum*, id est, instauratum conjugium venerantur.

Repetitum venerantium] Simile quid habet Sueton. Domit. 13. 'Neque in reducenda post divortium uxore edicere (dubitavit) revocatam eam in pulvinar suum: acclamari etiam in Amphitheatro, epulari die, libenter audiit, Domino et dominæ.' Neque, puto, semel acclamatum est, sed multoties id repetitum: ut nostro hoc loco Taciti, non nego sæpius acclamatum esse; sed puto, non ibi agere Tacitus de repetita acclamatione: non hæc satagit Tacitus.

Forte ibi desunt quædam voces, ut v. g. *Itur in principis laudes, et audiebantur plausus,* seu voces multorum civium *matrimonium repetitum venerantium.* Aut forte pauciora desunt, *itur in principis laudes*, et conjugium *repetitum venerantur.* Id est, vel principem, vel Deos ipsos, ob repetitum matrimonium *venerantur:* quod idem est, ac grates agunt.

Repetitum venerantium] In Mss. *venerantur;* quod melius: quia omittit conjunctiones Tacitus. Intellige, et *repetitum venerantur;* quod sic capio: vel illi *repetitum* conjugium Oc-

des.[1] Jamque et palatium multitudine et clamoribus complebant, cum emissi[2] militum globi verberibus et intento ferro turbam[3] disjecere. Mutataque, quæ per seditionem verterant, et[4] Poppææ honos repositus est. Quæ semper odio, tum et[5] metu atrox, ne aut vulgi acrior vis ingrueret, aut Nero inclinatione populi mutaretur, provoluta genibus ejus; 'Non eo loci res suas agi, ut de matrimonio certet (quanquam id sibi vita potius) sed vitam ipsam in extre-

passim, qui conjugium *repetitum venerantur. Jamque et penates principis turba et acclamationibus impleverant, cum erumpentes manipuli militares plagisque et intentis gladiis disjectos absterruere. Inversaque quæ per tumultum mutaverant, et effigies Poppææ restitutæ sunt. Quæ semper ira, tum et pavore ferox, ne aut plebs vehementiori impetu irrueret, aut Nero studiis vulgi absterreretur, ejus pedibus accidens disserit:* Non eo statu res suas esse, ut contendat de conjugio, (quamvis illud sibi vita carius *sit*;) sed vitam ipsam in ultimum discrimen conjectam

Suam fecere et Bipont. transpositis phrasibus ita, ut expressi. *Oberlin.*—2 Sic Budens. a 2. m. videtur fuisse *emissorum.* Id.—3 Brot. cum Gronov. et Ryckio edidit *turbatos:* et ita Puteolanus et ceteri omnes. Sed in Mss. Reg. Corb. et editione principe, *turbam disjecere;* quod mihi magis arridet. *Brotier.*—4 Sic Ms. Flor. editio princeps et recentiores. Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus omisere copulam.—5 Quidam Mss. ed. pr. et Budens. habet *tumet* una

NOTÆ

taviæ *venerantur*, id est, celebrant inter laudes principis, qui eam revocavit, et propterea grates illi agunt.

Vel postquam laudarunt principem, *iterum* Deos *venerantur*, nempe ut jam supra in Capitolio venerati erant Deos, ita et nunc, dum aliis templis Octaviæ imagines statuunt, etiam ibi Deos iterum venerantur.

Nam quod afferunt de plausu multoties repetito ibi, merum somnium puto. Nec inania hæc vulgi miscet majestati Annalium, aut historiis Taciti, ut fecere historici, seu potius historiæ dehonestamenta sequentibus temporibus. Scio actis senatus acclamationes Patrum mandatas esse, sed ævo Trajani, non orationes tantum. At ibi de vanis acclamationibus vulgi tantum agitur, quas ineptias non repetit Tacitus.

Repetitum venerantur] Vox *venerantur*, usurpatur tantum a Tacito in *Deos.* Itaque hic forte vera lectio, aut saltem sensus sit: *Itur*, seu eunt *in laudes principis*, Deosque iterum ob matrimonium *repetitum venerantur.*

Duo hic ergo faciunt, nempe laudant principem ob *repetitum* matrimonium, Deosque simul venerantur ob eandem causam: matrimonium hic et uxor pro eodem est.

Nempe certe *itur* a populo *in laudes principis*, et illi principem ipsum, vel Deos, vel matrimonium *repetitum venerantur*, vel hæc omnia simul: sed *veneratio* præcipue ad Deos pertinet, ut diximus: quod patet multis locis apud Tacitum.

Corrigit Grotius; *repetitur veneratio*, Clar. Harlæus, *repetita veneratio*, Deorum scilicet, ut in re læta: præcesserat enim, *Deosque tandem venerantur.* Venerantur iterum Deos, cum statuas Poppææ dejicerent, et Octaviæ effigies templis statuerent, idque per summum honorem.

[1] *Laudes*] *Itur in principis laudes*, et

mum adductam a clientelis[6] et servitiis Octaviæ, quæ plebis sibi nomen indiderint, ea in pace ausi,[7] quæ vix bello evenirent. Arma illa adversus Principem sumta: ducem tantum defuisse; qui, motis rebus, facile reperiretur. Omitteret modo Campaniam, et in urbem ipsam pergeret, ad cujus nutum absentis tumultus cierentur. Quod alioquin suum delictum? quam cujusquam offensionem? An, quia veram[m] progeniem Penatibus Cæsarum datura sit, malle Populum Romanum[8] tibicinis Ægyptii[n] sobolem Imperatorio fastigio

ab amicis et servis Octaviæ, qui sibi populi nomen imposuerint, talia in otio molientibus, quæ vix inter arma acciderent. Arma illa adversus Cæsarem illata, solum ducem desideratum esse, qui concitis *semel* animis facile inveniretur. Exiret solummodo Octavia e Campania, et Romam veniret ipsa, ad cujus libitum, *licet* absentis, seditio concitaretur. Quod alioquin suum facinus? quam cujusvis injuriam? An quia legitimam sobolem paritura sit familiæ Cæsarum, populum Rom. anteponere prolem aulœdi Ægyptii, *eamque*

voce. Puteol. edidit *tumens*.—6 Mss. Harl. Bodl. et Puteolanus, *clientulis*.—7 Ita Mss. editiones veteres et recentiores. Mediæ quædam, *ausis*.—8 In Mss. Jes. Guelf. *mallet populus Romanus*. In Ms. Harl. *malle populus Romanus*. Vitiose in editione principe, *mallet populum Romanum*. Hæc non satis consequentia esse existimat Cl. Ernestus; sicque distinguendum et intelligendum arbitratur; *an, quia veram progeniem penatibus Cæsarum datura sit? Immo malle populum Romanum*, scilicet veram progeniem Cæsarum, *quam tibicinis Ægyptii*

NOTÆ

illæ laudes hominum, repetitum conjugium venerantium, vel repetitis vocibus, seu crebris vicibus venerantium; et forte dixit, *repetitum* pro *repetito*, ut *primum* pro *primo*, *postremum* pro *postremo* adverbialiter: et forte pro more, eo ævo sic locuti sunt, *repetitum venerari*.

Nam tum maxima, seu potius fœdissima assentatio in principes, et patientia ultima, non solum plebis, sed etiam primorum.

[m] *Veram*] Supra eodem lib. c. 1 de eadem Poppæa, 'an fœcunditatem et verum animum, timeri.' Ubi verus animus intelligi possit, non solum de fide, qua uxor detegeret injurias Agrippinæ in senatum populumque Rom. sed etiam de fide conjugali, qua veram progeniem Cæsarum pareret, non adulterinos. Et certe fœcunditas uteri, et fides seu pudicitia, sunt præcipuæ dotes uxoris, et præsertim in principe fœmina.

Veram progeniem] Veram prolem Cæsaream, seu veros et germanos Cæsares, non adulterinos, aut subdititios, quemadmodum Octavia, quæ se servili adultero pollueret, et quæ amore tibicinis Ægyptii exarderet, ut fingebant.

Sic apud Sueton. Claud. 43. de Britannico: 'Cumque impubi teneroque adhuc, quando statura permitteret, togam dare destinasset, adjecit, ut tandem populus Rom. verum Cæsarem habeat.'

Sic Neronem, ut ascititium et extraneum, abdicare Claudius statuebat, sed ab uxore præventus est.

[n] *Ægyptii*] Lib. VI. cap. 28.

induci? Denique, si id rebus conducat, libens, quam coactus, acciret dominam,[o] vel consuleret securitati justa ultione. Et modicis remediis primos motus[9] consedisse: at,[10] si desperent[p] uxorem Neronis fore Octaviam, illi maritum daturos.'

62. Varius sermo, et ad metum atque iram accommodatus, terruit simul audientem et accendit. Sed parum valebat

inferre solio principis? Demum si ad Reipub. utile sit; ultro *potius*, quam invitus accerseret dominam, vel provideret incolumitati suæ justa vindicta. Et levibus subsidiis primos tumultus sedatos esse: at si spem abjiciant, conjugii Neronis cum Octavia, illi virum præbituros.

Anceps oratio, ad formidinem, et invidiam composita, simul exterruit Neronem, et incitavit iram. Sed parum pollebat suspicio in tibicine, et tormentis famularum

---

subolem imperatorio fastigio induci. Brotier.—9 Budens. habet *pr. ms. consecutos consedisse.*—10 Volebat primum Lipsius, *an si desperent?* Postea sententiam mutavit. *Ac* pro *at* volebat Acidalius.

NOTÆ

[o] *Dominam*] Sic vocat per contemptum, et ut tamen terreat Neronem, *dominam* vocat: ut quæ dominaretur viro et principi, seque ipsa ultro restitueret et matrimonio et imperio, sua vi et amore populi fulta. Et velut ipsum Neronem dejectura solio pro libito infra, *illi maritum daturos:* cum quo ipsa imperaret, et Rempub. invaderet.

Initio non usurpabant talia superbiæ nomina. Augusti et Augustæ nomen prætulerunt, et *civilis ingenii* putabant, si non *dominos*, sed principes se ferrent: *cives* cogitabant, non servos, quos regerent. Id igitur nomen pellex objectat Octaviæ, ut nimis superbum et quasi reginæ, quod vocabulum infestum Romanis, et quasi ipsi principi imperare vellet.

Justa ultione] Qua nempe occideret Octaviam, forte et auctores seditionis; nam *modicis remediis* primam seditionem consedisse; quia nempe Octaviam revocasset, at si desperent seditiosi de firmitate matrimonii illius cum Nerone, *illi* (Octaviæ) *maritum daturos,* et simul imperium. Itaque se vindicaret, et securitati suæ in posterum consuleret Nero, caveretque, ne talia mox auderet insanum vulgus.

[p] *At si desperent*] Callide Poppæa perniciem Octaviæ molitur, quam quo efficacius instruat, metum sollicitat Neronis: eo (inquit) res tuæ Nero evasere, ut Octaviæ, aut tibi cadendum sit: nec te lactet, quod facile sedasti priorem plebis motum: id enim contigit, quia nondum populus desperaverat de vestra reconciliatione: nunc defraudatus spe concepta, Octaviæ profecto maritum dabit, unde tibi exitium manifestum.

Vera nobile scortum dicebat: nam, (ut missum faciamus, quid sequatur, si quis studiis populi ducat filiam imperatoris,) non credebatur civilia sapere, cui conjux esset de Cæsarum domo.

Quamobrem Tiberius nuptum minime locat Agrippinam, quæ secundas nuptias postulabat Ann. l. IV. 'Sed Cæsar non ignarus, quantum ex Rep. peteretur, ne tamen offensionis, aut metus manifestus foret, sine responso, quanquam instantem, reliquit.'

suspicio in servo,[1] et quæstionibus ancillarum elusa erat.[2] [q] Ergo confessionem alicujus quæri placet, cui rerum quoque novarum crimen affingeretur. Et visus idoneus maternæ necis patrator, Anicetus, classi apud Misenum,[r] ut memoravi, Præfectus, levi post admissum scelus gratia, dein graviore odio: quia 'malorum[3] facinorum ministri quasi exprobrantes aspiciuntur.' Igitur accitum eum Cæsar 'operæ prioris' admonet: 'solum incolumitati Principis adversus insidiantem matrem subvenisse: locum haud minoris gratiæ instare, si conjugem infensam depelleret: nec manu aut telo opus: fateretur Octaviæ adulterium. Occulta[s] quidem ad præsens, sed magna ei præmia, et secessus amœnos' promittit,[4] 'vel, si negavisset, necem' intentat.

frustrata erat. Itaque statuit investigare aliquem, qui scelus *confiteretur*, et *cui affectati imperii crimen attribueretur. Et placuit ad id eligi Anicetum, auctorem cædis Agrippinæ, qui præerat, ut dixi, classi Misenensi*, et qui *mediocri favore* fuit *post patratum facinus, mox acriori odio, quia scelestorum consiliorum satellites spectantur, velut crimen objectantes. Igitur illum advocat Nero, atque* meritum pristinum *commemorat*, unum *ipsum* succurrisse securitati Cæsaris adversus fraudem matris: offerre se occasionem operæ non minoris, si demoveret uxorem invisam; nec vi aut armis ad id egere. *Solummodo* confiteretur stuprum cum Octavia *perpetratum*. Arcana quidem inpræsentiarum, sed amplissima ei munera, et prædia luculenta *pollicetur*; vel si jussa detrectasset, mortem

1 Sic editio princeps et recentiores. Puteolanus, *in servitio*.—2 Sic bene recentiores ex conjectura Lectii. In Mss. et veteribus editionibus, *eluserat*: et sic Gronovius et Ryckius. Sæpe in his peccant librarii. *Brotier*. Ed. pr. et seqq. usque ad Rhen. *illuserat*: inde Ursinus conjecerat *illusum erat*. Oberlin.—3 Sic optime Mss. Flor. Reg. Corb. editio princeps et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et Puteolanus, *graviorum*. At Tacito et Latinis auribus indignum, *graviore odio: quia graviorum facinorum*. Jam dictum supra Annal. XII. 8. 'At Agrippina ne malis tantum facinoribus notesceret.' *Brotier*. Gruterus suspicabatur *majorum fac.* ut in Budens. *Oberlin*.—4 *Promittit*

NOTÆ

Idem per eadem implacabilis erat Asinio Gallo Ann. I. 1. 'Non ideo iram ejus lenivit, primum invisus, tanquam ducta in matrimonium Vipsania M. Agrippæ filia, quæ quondam Tiberii uxor fuerat; plusquam civilia agitaret.' Quæ nec fefellere præpotentes Claudii libertos: Ann. I. II. 'Nec enim occultum quod post tale matrimonium superesset.' *Saliner*.

[q] *Elusa erat*] Alii legunt *eluserat*, quasi ad neutrorum formam, et certe sic sæpe Tacitus in aliis verbis activis.

[r] *Misenum*] Supra c. 3.

[s] *Occulta*] Quæ quidem sileret ad præsens, nondumque diceret ipsi, sed *magna* tamen promittit; stetitque promissis, nec inops exilium toleravit parricidii reus, et insui culeo dignus.

Ille insita vecordia, et facilitate priorum flagitiorum,[5] plura etiam, quam jussum[6] erat, fingit, fateturque apud amicos,[t] quos velut consilio adhibuerat Princeps. Tum in Sardiniam[u] pellitur, ubi non inops exilium toleravit, et fato obiit.

63. At Nero, 'Præfectum in spem[1] sociandæ classis corruptum,' et incusatæ paulo ante 'sterilitatis' oblitus, 'abactos partus conscientia libidinum,[v] eaque sibi comperta,' edicto[2] memorat: insulaque Pandataria[w] Octaviam claudit. Non alia exul visentium oculos majore misericordia affecit. Meminerant adhuc quidam Agrippinæ, a Tibe-

minatur. Ille ingenita vesania, et habitu primorum facinorum, plura etiam ementitur, quam imperatum erat, et confitetur scelus *inter familiares, quos velut in consilium vocarat Nero. Tum ejicitur in Sardiniam, ubi non egenum exilium sustinuit, et miti obitu interiit.*

At Nero parum memor Aniceti pellecti spe trahendæ in partes classis, *et exprobratæ paulo antea* infœcunditatis *Octaviæ, edicto monet*; abactos *ipsi* fœtus pudore flagitiorum, illaque sibi manifesta *esse: et uxorem amovet in insulam Pandatariam. Haud alias exul majorem commiserationem movit conspicientibus. Nonnulli etiam tum recordabantur Agrippinæ Germanici a Tiberio* ejectæ; *propior*

deletum vellet Cl. Ernestus. Vix tamen abesse potest. *Brotier.*—5 Sic bene Puteolanus. In editione principe, *judiciorum.* Idem.—6 Pro *jussum* Acidalius malebat *jussus.*

1 Sic Ms. Flor. editio princeps et recentiores. Puteolanus, *spe.* Mss. Bodl. Jes. *in spe.* Ms. Corb. *in specie.*—2 Sic bene Pichena. In Mss. et veteribus

NOTÆ

[t] *Apud amicos*] Quibus coram quasi judicibus coargueretur Octavia criminis a conscio et indice, damnareturque ab illis, ut qui delatorem audissent; sicque ipsi, vulgata culpa uxoris, principi innocentiam darent, si quid violentius consuleret adversus Octaviam: unde infra, ubi de adulteriis uxoris, 'eaque sibi comperta edicto memorat Nero.'

[u] *Sardiniam*] Vide l. XIII. c. 30.

[v] *Conscientia libidinum*] Sueton. Ner. 35. 'Eandem mox (Octaviam) sæpe frustra strangulare meditatus, dimisit ut sterilem: sed improbante divortium populo, nec parcente conviciis, etiam relegavit. Denique occidit sub crimine adulteriorum, adeo impudenti falsoque, ut in quæstione pernegantibus cunctis, Anicetum pædagogum suum indicem subjecerit, qui dolo stupratam a se fateretur.'

[w] *Pandataria*] Quid ergo in mentem illi poëtæ ignobili venit (non enim Senecæ: cum certis argumentis post mortem ejus scripta ea Tragœdia sit) qui relegare Octaviam in Ægyptum videtur: 'Date vela fretis Ventisque, petat puppis rector Tandem Phariæ littora terræ.' Nisi si hoc vult, Alexandrina duntaxat navi avectam Octaviam. Id enim contentiosus aliquis possit parum εὐλόγως dicere, alias reposuerim ego, *Pandatariæ littora terræ.* Lipsius.

Pandataria] Insula maris Tyrrheni, prope Campaniam provinciam: hodie *Santa Maria*, prope Terram Laboris, in regno Neapolitano. *Tillemon.*

rio; recentior Juliæ[x] memoria obversabatur, Claudio pulsæ. Sed illis robur ætatis affuerat: læta aliqua viderant, et præsentem sævitiam melioris olim fortunæ recordatione allevabant.[3] Huic primum[4] nuptiarum dies loco funeris[y] fuit, deductæ in domum, in qua nihil nisi luctuosum haberet, erepto per venenum patre et statim fratre: tum ancilla domina validior: et Poppæa non nisi in perniciem uxoris nupta:[z] postremo crimen omni exitio gravius.

64. Ac[1] puella, vicesimo ætatis anno, inter Centuriones et milites, præsagio[a] malorum jam vita exemta,[2] nondum tamen morte[3][b] acquiescebat. Paucis dehinc interjectis diebus mori jubetur: cum jam 'viduam se et tantum sororem'

occurrebat memoria Juliæ, filiæ Germanici, *a Claudio relegatæ. Sed illis firmata jam ætas erat. Res aliquas secundas expertæ erant, et lætioris olim fortunæ memoria præsentem immanitatem solabantur. Huic prior conjugii dies loco exequiarum fuit, ductæ in penates, quibus nihil nisi funestum experiretur, sublato per venenum parente, et mox fratre. Tum famula potentior uxore; et Poppæa ducta tantum in exitium conjugis. Denique criminatio omni morte atrocior.*

Atque adolescentula viginti annos nata, inter centuriones militesque, prævisa calamitatum, jam e vivis sublata, nondum tamen mortis quietem habebat. Dein brevi interposito tempore, mors ei *indicitur: cum jam* se *profiteretur* viduam, et solum-

editionibus, *dicto*. Brotier.—3 Male Rhenanus, *elevabant:* alii, *levabant*. Brotier.—4 *primus* Gronov. et Ryckius.

1 Puteolanus, *at;* quod Mureto placebat: placetque, et aptius videtur. *Brotier*.—2 Ita Mss. Flor. Agr. Reg. Corb. editio princeps et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et Puteolanus, *a vita*. Frustra Heinsius tentabat, *vitæ exemta*. Verbum illud cum ablativo, omissa etiam præpositione, sæpe conjungitur. *Idem*.—3 Heinsius frigide emendabat, *morti*. *Morte* dixit

NOTÆ

[x] *Juliæ*] Quæ filia Germanici, soror Agrippinæ matris Neronis, soror Caligulæ. Multæ fuerunt Juliæ. Filia et neptis Augusti, quæ impudica et relegata. *Julia*, seu Livilla soror Germanici. Julia filia Germanici, de qua hic, quam ultimo peperit Agrippina Germanici, in Oriente apud Lesbum; et *Julia* filia Drusi et Livillæ, hæc Neroni Germanici filio nupsit, et illo occiso, denupsit in domum Rubellii Blandi.

[y] *Loco funeris*] Quia erepto patre et fratre, parricidii in se exemplum soror uxorque Neronis intellexit: præterea matrimonium Octaviæ cum Nerone, causa fuit exitii patri, fratri, et ipsi: sic triplici funeri locum dedit.

[z] *Poppæa non nisi in perniciem uxoris nupta*] 'Duodecimo die post divortium ab Octavia,' Nero in matrimonium Poppæam accepit, et eam dilexit unice, inquit Sueton. Ner. 35. *Vertranius*.

[a] *Præsagio*] Præsagio suo, et omnium qui aulam hanc et animum Neronis intelligebant.

[b] *Morte*] Nondum tamen quiete, qua quiescunt mortui, fruebatur.

Ille
etia
q'

1819

testaretur, communesque 'Germanicos,'4 c et postremo 'Agrip-

tabatur, communes Germanicos et demum Agrip-

modo sororem principis, et ....

ipse Tullius pro Milone, c. 37. 'Ab iis, qui maxime P. Clodii morte acquie-
scunt.' Brotier.—4 Ita Mss. Flor. Agr. editiones veteres et recentiores. In

NOTÆ

c *Communesque Germanici*] Accipere possis, appellasse Octaviam patris nomen, qui Germanicus dictus, uti et Nero. Commune igitur utrique nomen. Tamen cum in priscis libris sit, *communesque*; nata mihi lectio, *cum communesque germani*: ut fratrem appellaverit sublatum, et deinde matrem. *Lipsius.* Matrem, ut nempe *Agrippinæ nomen cieret.*

Communesque Germanici] Restituimus; *Communeque Germanici, et postremo Agrippinæ nomen cieret.* Rhenanus.

Cave mutes, *Communeque Germanici. Commune* Octaviæ cum Nerone nomen Germanici, qui Neroni avus, Octaviæ patruus; *commune* item Agrippinæ, quæ Neroni mater, Octaviæ patruelis, et propter Claudii matrimonium, matris loco. *Mercerus.*

Non unus tantum fuit Germanicus, sed Drusus, qui primus id cognomen peperit, tam sibi quam filiis id quæsivit. Clare Dio princip. l. LV. 'Drusus una cum filiis Germanicus appellatus,' nempe a senatu ipso post mortem.

Iste ergo Drusus tam Octaviæ quam Neroni vere atque proprie *communis*, cum illius avus esset; hujus abavus. Claudius etiam utrique *communis*, illi natura, huic adoptione pater: quin et C. Cæsar quem proprie Germanicum vocaverunt, illius patruus, hujus avus.

Quæ vero sequuntur de Agrippinæ nomine, non ita accipienda sunt, quasi et illud ambobus *commune* esse, vel Octavia vel Tacitus voluerint: quamvis ita potuissent; non quidem quod Agrippina Octaviæ noverca fuerit, quæ enim hæc conjunctio? sed quod consobrina.

Sed ita gradatim ad ultimas obtestationes delabitur, ut primo Neronem commonefaciat arctissimæ consanguinitatis, quæ inter illos esset.

Deinde et ipsam Agrippinam testatur, oratque Neronem, ut saltem illius institutum tueretur, cui et ipsi quidem invisa fuerit, sed absque exitio: se contentam fore deinceps ista conditione, et nomine viduæ se uxoris, si liceat sic vivere, qua vivente Agrippina, misere quidem et infeliciter, sed tamen vixisset. *Freinshem.*

Communes] *Communes Germanicos*, ideoque se sororem Neronis testabatur, non uxorem. Drusus frater Tiberii *Germanicus* appellatus. Dein Drusi filius *Germanicus*, etiam Claudius pater Octaviæ, qui frater Germanici, et ipse Britannicus Claudii filius vocatus initio *Germanicus.*

Sic patruus fuit Octaviæ Germanicus, qui et avus Neronis. Et sic sive sumas de Druso, de Germanico, vel Claudio, vel Claudii filio fratre Octaviæ, certe *communes* utrique *Germanici.* Magna olim nomina, sed nunc vana et invalida adversus crimen et sævitiam Neronis.

Germanicos] Omnes fere Cæsares post Augustum et Tiberium *Germanici* appellati et præsertim Britannicus, qui ante triumphum Britannicum, *Germanicus* appellabatur. Sed *Germanicorum* forte, sicut et Agrippinæ nomen, ciebat Octavia, non modo forte caritate, et quasi in subsi-

pinæ,' nomen cieret, 'qua incolumi, infelix quidem matrimonium, sed sine exitio, pertulisset.' Restringitur vinculis,[5] [d] venæque ejus per omnes artus exsolvuntur: et, quia pressus pavore sanguis tardius labebatur, præfervidi balnei vapore enecatur.[e] Additurque atrocior sævitia,[6] quod caput amputatum, latumque in urbem, Poppæa vidit. Dona ob hæc templis decreta. Quod ad eum finem memoravimus, ut, quicumque casus temporum illorum, nobis vel aliis auctoribus, noscent, præsumtum habeant,[7] quotiens fugas et cædes jussit Princeps, totiens grates Deis actas, quæque rerum secundarum olim, tum publicæ cladis insignia fuisse. Neque tamen silebimus, si quod Senatus consultum adulatione novum, aut patientia postremum, fuit.

pinæ *nomen vocaret;* qua vivente, tolerasset quidem infaustas nuptias, sed extra perniciem. *Induuntur* ipsi *vincula, venæque illius abrumpuntur per omnia membra; et quia cohibitus metu cruor lentius fluebat, ardentis balnei calore suffocatur. Adjiciturque gravior immanitas, quod Poppæa caput* Octaviæ *abscissum, Romamque allatum spectavit. Donaria ob hæc delubris statuta. Quod eo consilio scripsimus, ut qui legerint accidentia hujus ævi, nobis vel aliis tradentibus, præveniant animo, toties honorem diis habitum, quoties imperator exilia et neces imperavit, et quæ olim prosperorum eventuum insignia* fuerant, *tum publicæ calamitatis* documenta *extitisse. Neque tamen reticebimus, si quod patrum decretum assentatione insolitum, aut obsequentia et servitio extremum fuit.*

Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et Rhenanus, *Communeque Germanici.*—5 Mss. Harl. Bodl. Jes. *vinclis.*—6 Gronovius frustra tentat, *atrocius:* Heinsius, *atroci hoc sævitiæ.* Brotier.—7 Sic bene Puteolanus. Perperam in multis Mss. et editione principe, *quæ ... habebant* vel *habebunt.* Idem.

NOTÆ

dium, sed velut in exemplum ac solatium, aut etiam ultionem.

Sic quippe Germanicus et ipsius liberi cum Agrippina ipsa occisi a Tiberio, sic Claudius et Britannicus frater, sic et Agrippina a Nerone: et Drusus, qui primus *Germanici* cognomen habuit, occisus forte artibus Augusti.

[d] *Vinculis*] An de fasciis, quibus astricta esset ut facilius erumperet sanguis, intelligendum, an de vinculis seu funibus, quibus ipsa alligaretur a medicis venas secantibus, jussu Neronis?

Alii de fasciis, alii de veris vinculis capiunt; et his assentior potius: nam quoties apud Tacitum secantur et abrumpuntur venæ, nusquam invenio factam fasciarum mentionem.

Nec ligantur brachia etiamnum, nisi ut secetur vena, dein fascia exsolvitur, ut fluat sanguis. Sed quid hæc in moritura puella, et cujus venas totas abruptas voluere?

[e] *Enecatur*] Anno Romæ conditæ

65. Eodem anno libertorum[f] potissimos veneno interfecisse[1] creditus[2] est;[g] Doryphorum,[h] quasi adversatum nuptiis Poppææ; Pallantem, quod immensam pecuniam[i] longa senecta detineret. Romanus[j] secretis criminationibus incusaverat Senecam, ut C. Pisonis socium;[k] sed validius

Eodem tempore Nero *existimatus est noxio medicamine intercepisse præcipuos libertorum, Doryphorum, quasi obstitisset matrimonio Poppææ*, et *Pallantem, quod diuturna senectute ingentes opes retineret. Romanus occultis calumniis detulerat*

1 Amicus Ryckii vult *interiisse* vel *intercidisse*.—2 Sic Mss. Flor. Reg. Agr.

NOTÆ

815. Christi nati 62. ut supra c. 51. *Tillemon.*

[f] *Libertorum*] Sic Suet. Ner. 35. 'Libertos divites et senes olim adoptionis, mox dominationis suæ fautores atque rectores, veneno, partim cibis, partim potionibus indito, intercepit.'

[g] *Veneno interfecisse creditus est*] Vel, *creditum est*. Vide Sueton. Ner. c. 35. *Lipsius.*

[h] *Doryphorum*] Est nomen sive cognomen liberti proprium. Fortasse et hoc Xiphilini loco, in Nerone: 'Doryphoro, qui a libellis erat, jussit dari ducentas quadraginta drachmarum myriadas.' Ita ego verterim, et munus nostri Doryphori eruerim: at interpres vertit, *Prætoriano cuidam militi:* qui non solent profecto a libellis, aut talibus officiis esse. *Lipsius.*

[i] *Quod immensam pecuniam*] Officia quædam præstare adhuc tenebantur liberti patrono suo, et pars opum post obitum liberti ad ipsum pertinebant, aut ad fiscum, ignoto patrono: Ut notamus alibi.

[j] *Romanus*] Vertit Interpres Gallicas, quasi *Romanus*, etiam libertus Cæsaris, pariter occisus fuisset. Sed ex Tacito, neque præcise constat fuisse libertum, neque occisum fuisse; id tantum ex conjectura habetur. Quia nempe hoc anno liberti occisi, quia uno nomine designatur *Romanus*, et quia *secretis criminationibus* agebat; quod liberti aulici fuit.

[k] *C. Pisonis socium*] Mirari subit, quod jam suspectus sit rerum novarum Piso, sicut et Seneca. Ita ut ipse *Romanus* eodem crimine Pisoniano subvertatur, et tamen nondum sæviat Nero, non suspectetur Piso, non retineatur ille saltem, aut seponatur, aut claudatur insula, vel etiam statim interficiatur.

Puto, Seneca sua facundia, ingenioque acri, et conscientiæ securus ac impavidus, ita retorsit crimen in delatorem, ut se non solum innocentem probaret, sed etiam reum potius talis criminis seu amicitiæ et societatis cum Pisone, si quod esset crimen, *Romanum* convinceret.

Dico, si quod crimen Pisonis esset, quod et tamen nullum esse convincebat ipse etiam Seneca de Pisone; et eo sensu perculsus eodem crimine delator, nempe si crimen esset.

Eodem crimine, idem est, ac eadem calumnia: at certe calumniæ judicio subverti et damnari debuit *Romanus*. Et quia tum nihil convincebatur utrimque, res neglecta sopitaque ad

a Seneca eodem crimine perculsus est. Unde Pisoni ti-

Senecam, ut socium C. Pisonis; sed vehementius subvertit illum retuditque Seneca

Corb. editio princeps et recentiores. In Mss. Harl. Jes. et Puteolanus, *cre-*

NOTÆ

præsens; ut et infra, cum Epicharis delata est, quæ vi tormentorum adigi non potuit, ut fateretur crimen; quod tamen verum fuit, licet verum non probaretur.

Et re ipsa Piso conjurationis neque auctor neque primus concitor fuit; immo et inscio ipso conjurati, occiso Nerone, consentiebant in Pisonem eligendum. Nihil tum agebat Piso, nihil moliebatur. Forte particeps fuit postea, cum jam adulta conjuratio esset, sed tum, cum accusatur hic Seneca, certe nihil adhuc movebat, sicque nihil probari potuit. Hinc res sopita mansit, sed ita ut posteà magnæ molis conjuratio hinc velut incendium ingens exarderet.

Sic postea Subrius Flavius et alii consentiebant, ut eveherent Senecam, velut optimum et innocentem virum, inscio tamen Seneca. Sic occiso Domitiano, consensere in Nevam inscium. Sic occiso Commodo, etiam in Pertinacem rei ignarum.

Et id erratum ab iis, qui Caligulam interfecere, quod de uno aliquo eligendo non ante cogitaverint, revocandæ libertatis pervicaces: hoc tantum moliebantur.

Ut C. Pisonis socium] Difficilis locus, et brevius rem exequitur Tacitus quam ut satis intelligi possit. Nondum conjurabat Piso, nondum aperta illa conjuratio, quæ adhuc nulla, cum ex eo metu orta sit postea. Nisi forte jam suspectus esset Piso, jam suspectus Seneca odii adversus magistros dominationis.

Suspectus Piso ob nobilitatem et virtutem, non ob conjurationem, quæ nondum orta; et societas ejus tamen, seu amicitia, crimen fuit, præsertim in Seneca opulento et magnæ famæ viro.

Itaque talis amicitia exprobratur Senecæ, sed falso; et ille criminatorem eodem crimine retundit subvertitque, seu eandem Pisonis, seu aliorum procerum amicitiam in ipsum acriter retorquet Seneca. *Socium*; id est, amicum.

Incusaverat Senecam ut C. Pisonis socium] Difficilis hic locus, et historiæ hujus arcana non satis promit aperitque Tacitus. Puto, quia servile hoc mendacium fuit, quod statim retudit Seneca, nec tamen id clarè explicat. Nec enim solummodo vocat Senecam amicum C. Pisonis, sed et *socium*; quo jam innuere videtur societatem criminosam adversus Cæsarem.

Et tamen illa grandis conspiratio, tum nondum conflata, nondum nata, quod quidem sciatur ex historia. Nam *cœpta*, teste Tacito ipso, tantum consulibus Silio Nerva et Attico Vestino, ut patet l. XIV. 48. et hoc loco XIV. 65. Tacitus sic habet, 'unde Pisoni timor et orta insidiarum in Neronem magna moles:' nempe, postea *orta est*.

Itaque nondum orta *societas* illa, seu conjuratio: et falsus accusator ille *Romanus*, et vanitatis palam compertus est, acriter arguente illum Seneca *eodem crimine*: id est, si forté

mor, et orta insidiarum in Neronem magna moles, sed improspera.[3]

eodem crimine. Hinc Pisoni metus, hinc *et ingentis molis conjuratio conflata adversus Neronem, sed infausta.*

ditum est. In Ms. Bodl. *editum est.*—3 Sic bene Puteolanus. In Ms. Jes. *et improspera.* Ita quoque emendatum in Ms. Bodl. ubi primo scriptum, *sed improspera.* In editione principe, sicuti in Ms. Guelf. et quibusdam aliis Mss. secunda manu, *et improspecta.* Brotier.

NOTÆ

fuisset ulla rerum novarum cogitatio C. Pisonis, potius istius criminis seu *societatis* reum esse *Romanum*, et Senecam a talibus consiliis procul abesse: et res hactenus de Pisone sic transacta est.

Sed si sequimur historiam e vestigio reperiemus, identidem erupisse famam et sermones ex favore vulgi in Pisonem; ad quæ tamen, vel sic volente fato, vel per socordiam Neronis, qui fastu, luxu, et curis voluptatum distinebatur, non advertebant magistri dominationis, aut Nero ipse.

Itaque sic habet Tac. xv. 48. 'Aucta conjuratione, in quam certatim nomina dederant senatores, eques, miles, fœminæ etiam, cum odio Neronis tum favore in C. Pisonem.' Et infra: 'Claro apud vulgum rumore erat per virtutem aut species virtutibus similes. Namque facundiam tuendis civibus exercebat, largitionem adversus amicos,' &c. Et infra 50. ubi de colloquio secreto Natalis et Scevini conjuratorum, nempe cum aperta est conjuratio Pisonis a servo Scevini seu ab uxore servi, ait ipsa, 'esse utrosque C. Pisonis intimos.'

Unde hoc rescierat pessima ancilla? quid ex eo infert illa, nisi jam suspecta esset cupiditas Pisonis, aut potius favor illius in vulgus? Nam, teste Tacito, non orta conspiratio ex illius ambitione, sed ex flagitiis Neronis, unde et minus suspectabatur Piso.

Et eo magis, quod luxui indulgebat Piso. Ibidem Tac. 48. 'Lenitati ac magnificentiæ et aliquando luxui indulgebat.' Etiam non cavebant, quia amicus et hospes Neronis Piso; et familiariter villam ejus Baianam frequentabat Nero: hinc minus advertebant.

Igitur, ut vides, paulatim emicabat favor Pisonis, et multi amici aderant, ut et Senecæ: quod advertens et suspectans jam tum *Romanus*, ut puto, libertus Cæsaris et aulæ vetus, ut gratiam Neronis pararet, sibi magno facinore criminatur Senecam, quasi *socium C. Pisonis*, et quasi res novas cum illo molientem.

Sed falsitatis aperte convictus libertus, et uterque innocens, Seneca et Piso tum temporis: unde tamen Pisonis favor, et mox conflata illa ingens conjuratio Pisoniana, quamvis eo tempore, quo accusatus est Seneca istius *societatis*, nemo adhuc cogitaret de Pisone eligendo, aut de ulla conjuratione, nisi solus *Romanus*.

Comparari ultro possit iste *Romanus* cum *Grapto* liberto etiam Neronis, quem describit Tacitus xiii. 47. Nero 'suspectabat maxime Cornelium Syllam, &c. Quem metum

NOTÆ

Graptus ex libertis Cæsaris, usu et senecta a Tiberio usque, domum principum edoctus, tali mendacio intendit.'

Nempe accusavit Syllam qui certe *nullius ausi capax* erat, quasi insidiatus esset Neroni a ponte Milvio *regredienti per viam Flaminiam*, et illud falsissimum atque impudentissimum mendacium fuit *Grapti*, quemadmodum et *Romani* isto loco.

Et etiam valde suspectabat Senecam Nero, eumque perditum pridem cupiebat, ut et Syllam: unde audacia servi Romani, quod notandum; quia eos metus principis male sagaces liberti aulici inquirunt in sui gratiam et opes, non certe in salutem dominantis aut Reipub. Namque ab honestis consiliis fere servilia ingenia procul absunt, et mala potius facinora meditantur; quibus, quasi meritis, patronos illigant, sæpe in exitium. Ut et contigit isto casu Neroni, cui præcipua exitii causa fuit hæc conjuratio, quam per vim excivit Romanus hic ex metu Pisonis et honestissimi cujusque procerum.

C. CORNELII TACITI

AB

EXCESSU DIVI AUGUSTI

ANNALIUM

LIBER QUINTUS DECIMUS.

BREVIARIUM LIBRI.

CAP. 1. 2. Vologeses Rex Parthorum bellum mente volvit, instigantibus fratre Tiridate et Monobazo Adiabeno, quem Tigranes vexarat. 3. Corbulo Syriæ tuendæ providet. 4. Parthi, Monese Duce, Tigranocerta obsident. 5. Vologesi Corbulo inducias offert et impetrat. 6. Cæsennii Pæti Armeniæ recens præfecti vanitas, 7. 8. ferocia, imperitia, jactantia. 9. Ab invadenda Syria Corbulo absterret Parthos, qui 10. Armeniæ et Pæto incumbunt. Hic ægre Corbulonem auxilio vocat, 11. Parthis prementibus. 12. Is, in Armeniam profectus, fugientes objurgat, suos hortatur. 13. Vologeses instat Pæto. 14. Disceptatio inter Romanos et Parthos, ex qua 15. Pæti fœda compositio. 16. Corbulo in Armeniam venit. 17. Pæto increpito Syriam repetit. 18. Romæ inania de Parthis tropæa. Frumentum plebis. Vectigalia.

19 SC. de simulatis adoptionibus. 20. 21. Claudius Timarchus Cretensis accusatur, quod Thrasea Pætus ad bonum publicum vertit. 22. Decretum, grates Præsidibus

non agendas. Portenta. 23. Ob filiam Neroni natam immodica gaudia et frustranea. In Thraseam Principis odium.

24. Legati Parthorum Romæ irrisores. 25. Bello Armeniaco præficitur Corbulo. Pætum Cæsar facetiis insectatur. 26. Corbulo in Armeniam ducit exercitum. 27. Legatos Parthorum audit. Defectores Armenios ulciscitur. 28—30. Tiridates a Corbulone pacem petit, et, posito apud effigiem Cæsaris insigni Regio, impetrat, comiterque excipitur a Corbulone. 31. Vologesis pro fratre solicitudo.

32. Alpinos maritimos Nero in jus Latii transfert. Equitum Rom. in circo locos sedilibus plebis anteponit. Fœminæ illustres Senatoresque in arena. 33. Nero ipse Neapoli scenam inscendit. 34. Theatrum ruit. Beneventi Nero munus Vatinii spectat. 35. Torquatum Silanum mori adigit. 36. Iter frustra meditatur in Orientem. 37. Convivia luxu fœda celebrat, ministro Tigellino. Pythagoræ nubit. 38. Clades Romæ ex incendio, forte, an dolo Principis, qui 39. in remedium multa popularia usurpat. 40. 41. Cladis magnitudo. Novæ urbis condendæ consilium. 42. Ex patriæ ruinis immensam domum exstruit Nero. Majora frustra molitur. 43. Novæ urbis facies. 44. Petita Diis piacula, frustra. Incendii invidia in Christianos devoluta, misere excruciatos. 45. Italiam, socios, templa spoliat Nero; aversantem id Senecam veneno petit.

46. Gladiatorum eruptio apud Præneste. Classis ad Misenum amissa. 47. Prodigia. 48. Conjuratio Pisonis in Neronem. 49. 50. Conjuratorum nomina, mores, odiorum in Neronem causæ. Iis accedit Rufus, Præfectus Prætorio. Subrii impetus. 51. Epicharis classem tentans proditur. 52. Conjuratorum impetus retardatus a Pisone ob sacra mensæ. 53. Aliud conjuratorum consilium. 54. Scevini imprudentia. Milichus servus herum defert, qui egregie se defendit, sed muliebri astutia deprehenditur. 55. 56. Natalis conjurationem fatetur, Pisonem, Senecam nominat, Lucanus matrem. 57. Epicharis, tormentis dila-

cerata, mirum fidei exemplum præstat. 58. Nero reos audit, quos violenter urget Rufus, dissimulata conscientia. 59. Piso, neglectis amicorum monitis, occiditur. Ejus testamentum et uxor. 60. 61. Cædes Laterani et Senecæ: hujus defensio spreta, 62. supremi sermones, 63. amica contentio cum uxore, 64. cujus mortem inhiberi Nero imperat. Senecæ cruciatus, mors, funus. 65. Ipse destinatus Imperator. 66. Rufus proditur. 67. Subrii Flavii, 68. Aspri, aliorum constantes voces et exitus. Rufi mollities. 69. Nero Vestinum quamvis insontem interimit; 70. mox Lucanum, Senecionem, Quintianum, Scevinum. 71. Simulata per urbem gaudia. Indicibus præmia, suspectis militiæ vacatio, aliis exilia, 72. Turpiliano, Nervæ, Tigellino triumphalia, Nymphidio Consularia insignia data. 73. Nero adversum rumores se purgat. Gallionis periculum. 74. SC. ob servatum Neronem. Pugio Scevini dicatus Jovi Vindici. Gesta hæc, annis paulo amplius tribus,

C. MEMMIO REGULO. VERGINIO RUFO.
C. LECANIO BASSO. M. LICINIO CRASSO.
P. SILIO NERVA. C. JULIO ATTICO VESTINO COSS.

INTEREA Rex Parthorum[a] Vologeses, cognitis Corbulonis rebus, Regemque alienigenam Tigranen Armeniæ[b] impositum: simul, fratre Tiridate pulso, spretum Arsacidarum fastigium ire ultum volens; magnitudine rursum Romana, et continui fœderis reverentia, diversas ad curas traheba-

Interea Vologeses Rex Parthorum, compertis rebus a Corbulone gestis, et datum Armeniæ regem extraneum Tigranem, simulque ejecto Tiridate fratre, contemtam Arsacidarum potestatem vindicare cupiens; contra amplitudine Romana, et perpetui fœderis respectu in varias curas distrahebatur: lentus natura et impeditus rebel-

NOTÆ

[a] *Parthorum*] Vide l. XI. c. 8.

[b] *Armeniæ*] Lib. VI. c. 32.

tur: cunctator ingenio[c] et defectione[1] Hyrcanorum,[d] gentis validæ, multisque ex eo bellis illigatus. Atque illum ambiguum novus[2] insuper nuntius contumeliæ exstimulat: quippe egressus Armenia[3] Tigranes Adiabenos,[e] conterminam nationem, latius ac diutius, quam per latrocinia,[f] vastaverat: idque primores gentium ægre tolerabant: 'eo contemtionis[4] descensum, ut ne Duce quidem Romano incursarentur, sed temeritate obsidis,[5] tot per annos inter mancipia[g] habiti.' Accendebat dolorem eorum[6] Monobazus, quem penes Adiabenum regimen,[h] 'quod præsidium,[i] aut

ljone nationis Hyrcanorum potentissimæ, plurimisque ex ea causa bellis implicitus. Et dum cunctatur, nuntiata insuper nova injuria illum accendit; nam extra fines Armeniæ progressus Tigranes raptaverat Adiabenos, finitimam gentem, latius diutiusque, quam per incursiones. Idque proceres nationum iniquo animo ferebant, eo insolentiæ deventum, ut non solum vastarentur a præfecto Romano, sed *etiam* audacia obsidis, qui tot annis *Romæ* inservierat *Cæsari. Iram eorum exstimulabat Monobazus, qui Adiabenis præerat, subinde expostulans,* quod auxi-

1 Budens. habet *defensione*. Inde male Rhenanus, *dissensione*. Brotier.—2 Vitiose in editione principe, *novis et insuper*. Inde frustra tentat Cl. Ernestus, *novæ insuper*. In Ms. Corb. *novus, &c.* Idem.—3 Cod. Agr. *Armeniam*, ut cap. 45. *cubiculum*.—4 Perperam in Mss. Reg. Jes. et editione principe, *contentionis*. Brotier.—5 Cod. Agr. *obsidii:* ut alibi apud nostrum *servitium*, *clientelæ*, *&c.* Oberlin.—6 *Eorum* abesse vellet Cl. Ernestus; aut si retineatur, explicat *earum rerum*. Potius intelligendum de Vologese et primoribus

NOTÆ

[c] *Cunctator ingenio*] Quod in bonam partem sumi debet: nec id magnis principibus indecorum aut inutile in publicum; licet alibi apud Tacitum barbaris iisdem festinare *regium* videatur.

[d] *Hyrcanorum*] Lib. VI. c. 36.

[e] *Adiabenos*] Lib. XII. c. 13.

[f] *Quam per latrocinia*] Quæ fiunt per incursiones et paucis locis, et quasi eludendo bellum, raptimque prædam abigendo. At Tigranes diutius latiusque, et quasi bello, finitimos populos divexerat.

[g] *Inter mancipia*] Sic aspernabantur eos qui Romæ diu mansissent obsides, quia fere ut mancipia Cæsaris per servilem patientiam, sic spiritus illos regios, altosque et dignos supremo fastigio deponebant: sic et mores patrios exuebant, et ad externos veluti desciscebant, forte usque ad flagitia: hinc Juven. 'Sic prætextatos referunt Artaxata mores.' Et Tac. supra l. XIV. 'Quod diu obses apud urbem fuerat, usque ad servilem patientiam demissus.'

[h] *Regimen*] Regem fuisse Adiabenorum asserunt alii auctores; et ipse Tacitus Isatem regem Adiabenorum memorat. Et post Isatem fratrem regnavit Monobazus. Josephus.

[i] *Quod præsidium*] Quod, aut unde auxilium haberet adversus regem Armeniæ, aut Romanos ipsos? cum Parthi Armenia cessissent, et aliis

unde peteret?' rogitans. 'Jam de Armenia concessum: proxima trahi,[7] [j] nisi defendant Parthi: levius servitium apud Romanos deditis, quam captis, esse.' Tiridates quoque Regni profugus, per silentium aut[8] modice querendo,[k]

lium *sibi*, aut unde rogaret? Jam Armeniam relictam, conterminas gentes *raptari, ac in idem* trahi; et nisi propugnent Parthi, mitiorem *fore* servitutem, si se Romanis dederent, quam si bello vincerentur. *Etiam Tiridates Armenia pulsus*, licet *per silentium non leviter querens vehementius instabat.* Quippe

gentium. *Brotier.*—7 *Et proxima trahi, nisi defendant.* (Sic Brotierus cum Homero: et sic) bene Acidalius et Ernestus. Corrupte in Mss. et veteribus editionibus, *jam de Armenia concessum, proxima trahi: et nisi defendant Parthi, levius servitium, &c.* Brotier. Sic tamen legit Gronovius et Ryckius. Oberlinus copulam quasi superfluam delet: et sic Bipont.—8 Sic optime Muretus; jamque sic edidit Beroaldus. In Mss. veteribus ac recentioribus editionibus, *per silentium haud modice querendo:* quod frustra tuentur Gronovius aliique eum secuti, multiplici eruditione probantes silentium omni voce loquacius esse. Bene quidem. At silentium, vel eloquentissimum, in voces non erumpit. Atqui hic verba sunt, nec pauca, Tiridatis. *Brotier.* Ryckius *haud*, sed in margine *aut.* Vere Cl. Gordon, licet paulo longior, 'Tiridates

NOTÆ

tum bellis attinerentur.

[j] *Proxima trahi*] Accipiunt, quasi Armenia concedente ad Romanos, in easdem simul partes dominationemque traherentur Adiabeni, ut Armeniæ vicini.

Sed potius respicit Tacitus incursiones populationesque Tigranis regis: *proxima trahi*, id est, vastari, raptari.

Trahi] Vastari, aut trahi ad Armenios, vel utrumque.

Proxima trahi] Idem est, quod dicit supra: 'Diutius quam per latrocinia vastaverat.'

[k] *Per silentium haud modice querendo*] Interdum enim et silentium omni voce loquacius est. Sic et hic Tiridates, quanquam queri nollet, tamen ipso silentio, et quod exul obversaretur regis oculis, exprobrabat ipsi, quod periclitanti non subvenisset, aut ejectum non restitueret, quemodo fere, 'malorum facinorum ministri, quasi exprobrantes aspiciuntur.' Sup. XIV. 62.

Seneca ad Helviam 16. 'Nunquam te fœcunditatis tuæ, quasi exprobraret ætatem, pœnituit.' Expressit tale quid Martialis Epig. I. 69. 'Si tacet, hanc loquitur.'

Male alii in Tacito rescribendum putarunt; *aut modice querendo:* subjicitur enim querela, haud modica tamen. *Freinshem.*

Silentio non minor vis inest indicandi interiores animi motus ac cogitationes, quam sermoni.

Itaque haud sine ratione, ex eo orationem colligunt, et proponunt scriptores. Cauti imprimis et callidi, qualis Tacitus. *Boxhornius.*

Forte leg. *per silentium, aut modice querendo;* neque enim argutias persequitur Tacitus.

Silentii pervicaces a natura Parthi. Validior tamen sensus videtur priscæ lectionis, et quia vetus, præferenda est.

Per silentium] Forte sic leg. *per silentium, aut modice querendo, gravior erat;* nempe quam primores, aut ipse

gravior erat.[l] 'Non enim ignavia magna imperia contineri: virorum armorumque faciendum certamen. Id in summa fortuna æquius, quod validius. Et sua retinere privatæ domus: de alienis[9] certare, Regiam laudem esse.'

2. Igitur commotus his Vologeses concilium[m] vocat, et proximum sibi Tiridaten constituit, atque ita orditur: 'Hunc ego, eodem[n] mecum patre genitum, cum mihi, per ætatem,[o] summo nomine concessisset, in possessionem Armeniæ deduxi; qui tertius potentiæ gradus[p] habetur: nam

magnas dominationes non inertia retineri: viris armisque dimicandum. Id in summo fastigio justius, quod fortius. Et privatæ familiæ *decus esse* suas opes conservare; *at* regiam gloriam esse, de alienis contendere.

Igitur incitatus his Vologeses, vocatis in concilium proceribus, prope se Tiridatem sedere jubet, et sic disserit: Cum mihi jure ac verecundia ætatis summo fastigio cessisset *Tiridates*, hunc ego, ejusdem mecum patris filium, Armeniæ regem constitui, qui tertius majestatis locus censetur: quippe Pacorus Medos

too, who was a fugitive from his kingdom, affected Vologeses yet more grievously, whether he beheld the silent distress of his brother, or heard his respectful complainings.' Murphy quoque, 'Tiridates, by his behaviour, added force to these complaints. Driven from his throne, he appeared with all the silent dignity of distress; or, if he spoke occasionally, his words were few, short, and sententious.'—9 Emendatum in Ms. Harl. *de alieno.*

NOTÆ

Monobazus, qui palam et aperte querebatur, *quod præsidium, aut unde peteret, rogitans.*

Haud modice querendo] Alii, *aut modice querendo.* Sed si Tiridates modice quereretur de fratre, non esset illi gravior, quam si taceret. At certe silentio suo gravior ille regi in tali casu, quam si aperte et acerbe quereretur, eo dolor altius insidet, quo magis premitur.

Forte non fuit præcise *gravior*, quia sileret, aut quereretur, sed quia præsentia ejus in aula regiisque penatibus, velut exprobrabat regi, ejectum eum esse Armenia; quod indecorum Arsacidis Parthisque.

[l] *Gravior erat*] Nempe silendo *gravior*, id est, acrius instabat, quam si loqueretur: vel potius, *gravior* ipse Tiridates, sive sileret, sive modice quereretur, quam contumelia illata Parthis, dum vastarentur Adiabeni.

[m] *Concilium*] Id est, conventum nobilium, Megistanum, regum, atque Dynastarum imperio Parthico inservientium.

[n] *Eodem*] Sic innuere videtur, eodem patre, non eadem matre fratres genitos fuisse.

[o] *Per ætatem*] Nempe *verecundia ætatis*, qua, tanquam *jure gentium*, ut inquit Justinus, electi evectique in principatum filii natu majores ubique terrarum, veluti sic deligente et ordinante ipsa natura, seu providentia.

Per ætatem] *Verecundiam ætatis* vocat alibi Tacitus, quo jure gentium major natu filiorum obtinere regnum debuit; ut apud nos nobilissimus Galliarum Delphinus.

[p] *Tertius potentiæ gradus*] Primus

Medos[q] Pacorus ante ceperat: videbarque, contra vetera fratrum[r] odia et certamina,[1] familiæ nostræ Penates rite composuisse. Prohibent Romani, et pacem, ipsis nunquam[s] prospere lacessitam, nunc quoque in exitium suum abrumpunt. Non ibo inficias: æquitate quam sanguine, causa quam armis, retinere parta majoribus malueram: si cunctatione deliqui, virtute corrigam. Vestra quidem vis et gloria in integro[2] est,[t] addita modestiæ fama: quæ neque

obtinuerat; videbarque bene providisse paci domus nostræ, adversus antiquas fratrum discordias contentionesque. Obstant Romani, et etiam nunc, in perniciem suam, pacem violant, quam *tamen* ipsi nunquam feliciter oppugnavere. Haud inficiabor, maluissem conservare jure quam cruore, æquitate quam bello, ea quæ majores *nostri* comparavere: si quid nectendo moras commissum est, *mea* fortitudine instaurabo. Vestra certe potentia, *vestra* fama haud imminuta est, adjuncta *et* moderationis laude, quæ nec a rerum

1 Sic bene Rhenanus. In Ms. Corb. et editione principe, *certamen in.* Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. *certamen.* Brotier.—2 Budens. *integra est.*—

NOTÆ

igitur amplitudinis gradus apud Parthos, fuit regnum Parthorum. Secundus gradus, regnum Medorum. Tertius, regnum Armeniorum: et talium regnorum distributor vetustissimus fratrum, ideo se regem magnum, seu regem regum vocitabat.

Quem titulum ipsi literis suis negabant duces et principes Romani. Primus Vespasianus concessit Vologesi: puto, quia tum amicus Romanis rex, et offerebat quadraginta millia equitum Flavianis bello civili adversus Vitellium; nec tum temporis irritandi fuerunt potentissimi hostes: vel, quia hæc ut *inania* spernebat subrusticus Vespasianus, imperii vim retinens.

Erant tamen et alii reges inservientes Parthis, ut Monobazus Adiabenorum, et alii Dynastæ ac Satrapæ: etiam, et quidam reges Arabum, ut vim Rom. æquarent.

[q] *Medos*] Lib. XII. c. 14. *Tillemon.*

[r] *Vetera fratrum*] Liv. I. 6. de Romulo et Remo fratribus: 'Intervenit deinde his cogitationibus avitum malum, regni cupido, atque inde fœdum certamen coortum a satis miti principio, quoniam gemini essent, nec ætatis verecundia discrimen facere posset,' &c. 'Inde cum altercatione congressi, certamine irarum ad cædem vertuntur. Ibi in turba ictus Remus cecidit.'

[s] *Nunquam*] Raro certe felices Romani adversus Parthos aut Persas, et sæpe fusi fugatique: sed hic præcipue respicit ad cladem Crassi, et M. Antonii.

[t] *Vestra vis et gloria in integro est*] Licet cunctati essent, nec bellum intulissent Romanis, et lacessiti quasi per contumeliam essent a Tigrane: supra, 'Eo contemtionis descensum,' &c.

Attamen neque bello aut prælio victi adhuc erant: integra gloria, integræ vires nec bello fractæ, addito præterea et modestiæ decore, quod in summis regibus summum est. Integræ res sunt, 'quod cunctatione

summis mortalium spernenda est, et a Diis[3] æstimatur.'[u] Simul diademate[v] caput Tiridatis evinxit;[4] promtam[w] equitum manum, quæ Regem ex more sectatur,[5] Monesi, nobili viro, tradidit, adjectis Adiabenorum[x] auxiliis: mandavitque, Tigranen Armenia exturbari,[6] dum ipse, positis[7][y] ad-

dominis contemni debet, et *quæ* a Diis *ipsis* approbatur. *Simul Tiridatem insigni regio redimivit, et dedit Monesi principi viro expeditum agmen equitum, quod pro more stipabat regem, adjunctis copiis Adiabenorum; jussitque dejici Tigranem Armenia, dum ipse, compositis Hyrcaniæ bellis, interiores* regni *copias, totamque*

3 Ita Flor. Meus. Freinshemius infeliciter: *et ab imis a.* *Modestiam* vocat moderationem parce ac tarde vim experiendi; seu pudorem temere ac statim prosiliendi ad arma etiam adversus fœderum ruptores. *Ryckius.*—4 Ms. Reg. *cinxit.*—5 Mss. Flor. Reg. Corb. et editio princeps. In Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et Puteolanus, *sectabatur.*—6 Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et Puteolanus. In Mss. Reg. Corb. et editione principe, *exturbat:* unde placet Ernesto, *exturbet*, vel *exturbare.* Brotier.—7 Rhenanus, *compositis.* Budens. *depositis.*

NOTÆ

deliqui, virtute corrigam.'

[u] *Et a Diis æstimatur*] Referenda ista sunt ad eam *modestiæ* virtutem, qua, nempe æquitate, potius quam sanguine, *causa quam armis*, parta a majoribus retinere, et sua recuperare conantur: quaque inviti, et cunctanter, et non nisi post alia omnia, nequicquam tentata, in arma principes prorumpunt.

Illa virtus non spernenda est summis mortalium, primoque in fastigio positis, et a Diis ipsis æstimatur: eaque ante bellum virtute usis favent. Nam Dii favent justum bellum gerentibus.

Ad justitiam autem bellorum facit, non tantum causa, sed etiam necessitas inevitabilis, qualis est, cum aliis consiliis, cunctando nempe, tolerando, et modestia, ut hic loquitur, arma declinari non potuerunt. *Boxhornius.*

Diis æstimatur] Ipsa modestia Diis placet; et modestiæ exemplum sunt Dii ipsi, qui licet vi potentiaque præcellant, etiam in ipsos reges, attamen ultro benigni sunt, neque vim aut injuriam faciunt, factam sero et lente ulciscuntur.

[v] *Diademate*] Maluissem id fieri apud Armeniam in ipsa regia, apud Artaxata nempe. Forte sic mos fuit illos minores reges, cum ad obtinenda regna mitterentur, primum insigni regio redimiri ab ipso rege in concilio et conspectu Megistanum, Parthorum, et Armeniorum, qui favebant aderantque his comitiis; quo designabatur potentia regis regum, deinde perficere ritum solennis inaugurationis in medio concilio procerum Armeniæ.

[w] *Promtam*] Quia tardius fuisset, alium equitatum contrahere, et præcipue apud gentes, quæ forte suo sumtu, et ad certum tempus anni stipendia mererent; nec ultra tempus aut certos fines sequi regem tenentur. Infra, 'dum ipse molem belli ciet:' forte decem millia equitum fuerunt, qui stiparent reges *ex more*, ut apud veteres Persarum reges.

[x] *Adiabenorum*] Quia finitimi illi Armeniis, ideoque infesti, et præcipue Tigrani, qui late vastaverat regionem.

[y] *Positis*] Certe jam componebat

versus Hyrcanos discordiis, vires intimas, molemque belli ciet, provinciis Romanis[a] minitans.

3. Quæ ubi Corbuloni certis[1] nuntiis audita sunt, legiones duas[2] cum Verulano[a] Severo et Vettio[3] Bolano[b] subsidium

belli vim apparatumque exciret; et minabatur etiam provinciis Rom.

Quæ postquam delata sunt Corbuloni certis nuntiis, mittit auxilium Tigrani, duas legiones cum Verulano Severo, et Vectio Bolano, cum secretis mandatis, ut

1 In Ms. Reg. et editione principe, *cunctis*.—2 Male Mss. Harl. Bodl. Jes. *suas*. Brotier.—3 Sic Ms. Flor. et veteres inscriptiones apud Gruterum. Perperam in aliis Mss. et veteribus editionibus, *Vetio*, aut *Vectio*. Idem.—

NOTÆ

ipse discordias, vel jam tum compositæ erant cum Hyrcanis; namque molem belli ciet tum, non adversus Hyrcanos, sed adversus Tigranem et Romanos.

Positis adversus Hyrcanos dissidiis] Ne putes tum expediisse, aut exisse Vologesem adversus Hyrcanos; nam statim ipse cum tota belli mole adventat, et dum Moneses cum Adiabenis obsidet Tigranocertam, ipse rex præsens bello aderat, ad Nisibim nempe.

Et hinc bellum juvabat, distabatque tantum decem leucis a Tigranocerta: quod non potuisset fieri, si eadem æstate suscepisset expeditionem adversus Hyrcanos. Nec certe *equitum manum, quæ regem ex more sectabatur*, Monesi dedisset, nisi statim ipse sequeretur cum universo exercitu.

Igitur, vel jam positæ erant discordiæ adversus Hyrcanos, vel tum componebantur ab ipsis fratribus Pacoro et Tiridate, dum etiam rex ipse totas regni vires ciet Armeniam petiturus.

Puto, jam tum compositum erat, et discussum bellum cum Hyrcanis, et intelligendum, quasi scripsisset: *jam positis discordiis.* }

[a] *Provinciis Romanis*] Præcipue *Syriam* intelligit, quæ opulenta et vicina Mesopotamiæ campis, quibus equitatus Parthicus præpollebat, et Euphrati flumini, ambo imperia dividenti.

[a] *Cum Verulano*] Hi duo legati erant suæ quisque legionis. Nemo adhuc *summæ belli* præerat: nam, *scripseratque Cæsari* Corbulo, *proprio duce opus esse, qui Armeniam defenderet.*

Corbulo absens in Syria, tueri Armeniam non valebat, et Syria ipsa a Parthis oppugnari potuit, si desereretur. Itaque *proprio duce* indigebat Armenia, ut et rectore suo Syria, præsertim ingruente rege, tantaque belli mole.

[b] *Vettio Bolano*] Vulgo *Vectio*: sed scribe *Vettio*, ex lapide: C. CALPVRNIO. PISONE. M. VETTIO. BOLANO. COS. De hujus Bolani bellica gloria, Statius lib. v. Sylvar. ad filium ejus Crispinum: 'Rigidi summam Mavortis agebat Corbulo; sed comitem belli sociumque laboris Ille quoque egregiis multum miratus in armis Bolanum, atque illi curarum asperrima suetus Credere.' *Lipsius.*

Non omnino fidendum inscriptionibus; sæpe forte errat manus artificis ignari literarum.

Tigrani mittit, occulto præcepto, 'compositius cuncta, quam festinantius,[4] agerent:' quippe bellum habere,[5] [c] quam gerere malebat. Scripseratque Cæsari, 'proprio Duce opus esse, qui Armeniam defenderet: Syriam,[d] ingruente Vologese, acriore[6] [e] in discrimine esse.' Atque interim reliquas legiones pro ripa Euphratis[f] locat: tumultuariam provincialium manum armat: hostiles ingressus præsidiis intercipit. Et, quia[7] egena[8] [g] aquarum regio est, castella[h] fontibus

omnia gererent prudentius, quam properantius. *Etenim malebat habere bellum, quam facere. Et nuntiaverat principi*, mitti oportere proprium ducem, qui tueretur Armeniam, et Syriam in majori periculo versari, irrumpente Vologese. *Et interim alias legiones disponit pro littore Euphratis; subitarium agmen ex provincialibus instruit, hostiles aditus stationibus occupat. Et quia inops aquarum terra est, præsidia fontibus immunivit;* et *congesto sabulo*, *quosdam*

4 Puteolanus, *festinatius*.—5 Ill. Huetius, *bellum trahere*, vel *cavere* emendandum existimabat. *Habere* retineri potest. *Brotier*.—6 Ms. Reg. et editio princeps, *acriori*.—7 Frustra tentat Gronovius, *et quo egena;* quod tamen approbat Cl. Ernestus. *Brotier*.—8 Cod. meus: *egens*. Flor. non mutat.

NOTÆ

[c] *Bellum habere*] Bellum habetur et trahitur, dum nihil festinatur, dispositis præsidiis stationibusque omnia composite aguntur, dum eluditur hostis, et præsertim equitatu præpollens, qui cito rapit victoriam, aut deserit.

Bellum geritur lacessendo hostem crebris præliis, exscindendo urbes, et copiam pugnæ, si statim præbeas aut accipias; quod vetat hic Corbulo. Nam expectabat nuntios principis, qui proprium ducem mitteret tuendæ Armeniæ.

Bellum] Sustinere et prohibere, ac resistere potius, quam pugnare aut aggredi hostes.

[d] *Syriam*] Lib. VI. c. 31. lib. XII. 23. *Tillemonius*.

[e] *Acriore*] Nempe quia rex ipse ingrueret. Et revera Syriam tentarunt Parthi, priusquam invaderent Armeniam: forte ne Armeniis succurrere posset Corbulo; et ut destitutos et invalidiores deprehenderent Armenios, seu Romanos ipsos, tuendæ Armeniæ impositos et intentos.

[f] *Euphratis*] Lib. VI. c. 31.

[g] *Et quia egena*] Non videtur hoc factum, quod jam olim egena esset, sed ut posthac esset. Forte Tacitus: *Et quo egena aquarum regio esset, castella fontibus imposita*. Gronovius.

Id factum et quia egena aquæ regio illa jam olim erat: et ut magis esset in futurum, cum irrumperet eques Parthicus.

Egena] Quia arida illa regio ex genio et natura loci; et rari fontes infrequentesque rivuli. Idcirco constituit *castella* illis fontibus Corbulo, et rivos multa arena obruit, quia siti nihil infestius, præcipue equitatui quo præpollent Parthi.

Sicque non factum, ut egena aquæ esset regio, quod jam olim habuit a natura; sed sic factum, ut posthac magis adhuc egena esset, et magis arderet.

Et hoc est discrimen inter flumina

imposita: quosdam rivos congestu arenæ abdidit.[9] [i]

4. Ea dum a Corbulone tuendæ Syriæ parantur, acto raptim agmine Moneses, ut famam sui præiret, non ideo nescium aut incautum Tigranen offendit.[1] [j] Occupaverat Tigranocerta,[2] [k] urbem copia defensorum et magnitudine mœnium validam.[l] Ad hæc Nicephorius,[m] amnis haud spernenda latitudine, partem murorum ambit: et ducta ingens fossa, qua fluvio diffidebatur. Inerantque[3] milites et provisi ante commeatus: quorum subvectu pauci, avidius progressi et repentinis hostibus circumventi, ira magis, quam metu, ceteros accenderant. Sed Partho ad exequen-

rivulos obruit occultavitque.

Ea dum providet Corbulo, defendendæ Syriæ causa, *citato agmine* invectus *Moneses, ut sui rumorem præverteret, non ideo deprehendit imparatum, aut inopinantem Tigranem: qui insederat Tigranocerta, oppidum firmum numero propugnantium et altitudine murorum. Præterea Nicephorius, fluvius non mediocriter latus, partem mœnium cingit, et perductum* erat *ingens vallum, qua* parte *flumen haud satis* muros *tuebatur. Et aderant milites, et præparata prius cibaria; ad quæ asportanda nonnulli cupidius provecti, et ingruentibus subito Parthis intercepti, iracundiam magis, quam formidinem aliis incitarant. At Parthis nulla ex propin-*

Ryckius.—9 Ita Mss. editio princeps et recentiores. Puteolanus, quem secutus est Ryckius, *obdidit*, sicque reperisse se in veteri libro ait Ursinus, [cum *congestis arenæ*.] Brotier.

1 Sic Mss. Flor. Corb. editio princeps et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *qui occupaverat*, et sic edidit Gronovius et Ryckius. —2 Ms. Reg. *Tigranocertam*.—3 *Que* a vulgatis abest. *Gronovius*.—4 Male

NOTÆ

Orientis, et nostra, quod illa decrescant eundo, per rivulos quibus irrigantur agri, sensim exhausti; nostra vero novos fontes et aquas abundantiores alveo excipiant.

[h] *Castella*] Puto, non ad instar castellorum, quæ fontibus imposita Romæ, aut aliis urbibus, quæ potius inædificata ad recipiendas aquas, et ad fontium amœnitatem. Sed ut in bello, propugnaculorum instar et turrium, quæ statione militum defenderentur, ne uti aquis hostes possent: quod infestum maxime equitatui Parthorum, et oppugnationum inscia.

[i] *Abdidit*] Alii *obdidit*, id est, obstruxit, ingesta multa arena, ut non apparerent rivi, ut sub terram aquæ effluerent, et passim dispergerentur, nullo certo alveo aut receptaculo confluentes.

[j] *Offendit*] Invenit, deprehendit.

[k] *Tigranocerta*] Lib. XII. c. 50.

[l] *Magnitudine mœnium validam*] Adeo ut Appianus producat mœnia Tigranocertæ in altitudine ad quinquaginta cubitos: quæ in imo adaptata equorum stabulis. Vide eum in Mithridatico. *Lipsius*.

[m] *Nicephorius*] Vel Nymphæus, amnis Armeniæ majoris et Mesopotamiæ regionum, in Tigrim fluvium labitur. Ex Chartis Ruæi et Sansonis. *Tillemont*.

das[n] obsidiones nulla cominus audacia, raris sagittis:[o] neque clausos exterret, et semet frustratur. Adiabeni,[p] cum promovere scalas et machinamenta inciperent, facile detrusi, mox, erumpentibus nostris, cæduntur.[4]

5. Corbulo tamen, quamvis secundis rebus suis, moderandum fortunæ ratus, misit ad Vologesen, qui expostularent 'vim provinciæ illatam: socium amicumque Regem,[q]

qua audentia ad obsidenda oppida, raro sagittarum usu; neque obsessis terrorem incutiunt, et semet fallunt. Adiabeni nullo negotio deturbati sunt, *cum inciperent admovere scalas et tormenta, dein nostris erumpentibus sternuntur, funduntur.*

Attamen Corbulo, licet prosperis suis rebus modeste ferendam felicitatem arbitratus, misit ad Vologesem legatos, *qui quererentur,* bello lacessitam Armeniam,

---

Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *facile cæduntur.* Brotier.

NOTÆ

[n] *Ad exequendas*] Quorum ballistæ et catapultæ saxa telaque longius vibrant, quam sagittæ Parthorum adæquare jactum illum possint. Infra Tac. c. 10.

[o] *Raris sagittis*] Quia Parthi non succedunt propius ad muros, neque intra jactum sagittæ; sic procul amoti, vel raro sagittas emittunt adversus defensores mœnium, vel si emittunt, raro percutiunt hostem, aut exterrent; et sic ultro frustratur vanescitque impetus sagittariorum.

Raris sagittis] Raro cum obsident, sagittas emittunt Parthi, quia non cominus accedunt ad muros, et quia inutiliter emitterent adversus mœnia, aut alia quibus teguntur propugnatores; et præcipue adversus Romanos, qui maxime callent *machinamenta et astum oppugnationum.*

[p] *Adiabeni*] Qui pedites haud dubie, et aliud genus militiæ usurpabant ac Parthi, qui solo equitatu pollent.

Adiabeni, vicini Armeniis, forte idem militiæ institutum sectabantur, et scalas ceteraque obsidionis instrumenta invexerant, quia vicini, et æmulatione odiisque municipalibus, seu provincialibus.

[q] *Socium amicumque Regem*] Hoc capiunt de Vologese, quasi ipse *amicus et socius rex* esset populi Rom. quod falsum. Nam rex Parthorum qui perpetuo æmulus imperii Rom. vel etiam hostis, nunquam *socius amicusque* populi Rom. *rex* appellaretur. Id repugnat veteri historiæ, et sensui Taciti.

Sic vocatur potius Tigranes, qui appellatus erat rex *socius amicusque*, et impositus erat Armeniæ a Cæsare; sicque appellabantur *reges*, qui partes imperii Rom. et ei inserviebant; quod non convenit regi Parthorum. Immo toto cœlo totoque fere orbe discrimen fuit.

Igitur querebatur Corbulo, quod Vologeses irrupisset Armeniam, et quod Tigranem *socium amicumque* populi Romani *regem*, simul et *cohortes Romanas* obsideret. Potuit pax et fœdus esse inter utramque gentem, Parthorum, nempe, et Romanorum. Potuit Vologeses vocari fœderatus, vel quid simile, sed nunquam appellatus *rex amicus et socius;* quod tan-

cohortes[r] Romanas circumsideri:[1] omitteret potius[2] [s] obsi-

regem socium amicumque *populi Romani*, *et* cohortes Rom. armis circumdari.

1 Sic Ms. Agr. Ryckius et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et editionibus veteribus, *circumsedere.* Brotier. *Circumsedere* Gronovius.—2 Lipsius

NOTÆ

tum minoribus regulis et inservientibus conveniebat.

Et adverte *τὸ appellari* cadere præcipue in *regem.* At appellari *regem socium* a Romanis, idem est ac creari renuntiarique regem, aut saltem defendi vi Romana; quod faciebant Romani, cum Regem regnare juberent in provinciis, quibus illos imponebant.

Quod non convenit in Vologesum, qui sibi debebat imperium et numini soli, aut majoribus, et qui ex æquo vincebat, imperabat, certabatque cum Romanis.

Socium] Id ne intelligas de Partho, sed de Tigrane, qui *appellatus* rex socius et amicus a populo Rom. et impositus Armeniæ a Cæsare fuerat. Id tantum convenit regibus inservientibus: at nunquam ita appellatus Parthus. Fere tamen intelligunt de Parthorum rege; sed melius sic leges: *Socium amicumque regem, cohortes Romanas circumsidere;* ut comma sit pro conjunctione *et.* Nunquam socius Parthus, nec amicus dictus, quodcumque fœdus interveniat; sic conjunctiones spernit Tacitus.

[r] *Cohortes*] Sic legere mallem, *socium amicumque regem et cohortes Romanas circumsideri.* Cohortes Rom. præsidio Tigranocertæ et Tigranis regis, nempe *mille legionarii*, de quibus supra. Neque totæ legiones se oppido includerent: hi mille legionarii in cohortes distributi sub vexillis. Infra 24. id explicat ipse Vologesus, 'nuper clausum Tigranem, post Pætum,' &c.

[s] *Omitteret potius*] Alii *ocius*, alii *protinus.* Nihil muto. Monet Corbulo Vologesum, ut potius obsidionem illam omittat, quam amicum populi Rom. regem et cohortes Rom. vi expugnet.

Ut omittat potius cœpta, quam ipse etiam Corbulo cogatur irrumpere fines cum legionibus Rom. Omitteret potius obsidionem, quam diutius circumsideret regem socium, et cohortes Romanas.

Potius] Legunt *ocius*, id est, protinus; bene ad sensum Taciti, et ad fastum Romanum. Nam infra centurio, Corbulonis *mandata ferociter edidit*, nempe regi; sed puto, sufficit nobis vox *potius*, nempe potius obsidionem omitteret, quam continuaret Vologeses; alioquin *se quoque in agro hostili castra positurum.* Potius omitteret obsidionem illam, quam bellum internecinum inciperet.

Et in id consentit Parthus, aut potius ambo consentiunt, rex nempe Parthorum, et dux Romanus, ut Vologesi daretur copia mittendi legatos ad Cæsarem, (neque enim aliter licebat,) *super petenda Armenia, et firmanda pace*, ea conditione, ut Rex Tigranocertæ obsidium relinqueret, retroque abiret, nihilque interim utrimque hostile fieret, dum legati regis Roma redeunt.

Et secreta ea pacta inter Corbulonem et Vologesum, et quæ pauci tum sciebant. Hinc diversus rumor, hinc varii sermones in urbe. Plures *extollebant* Corbulonem, alii alio modo interpretabantur.

dionem, aut se quoque in agro hostili castra positurum.' Casperius, Centurio, in eam legationem delectus, apud oppidum Nisibin,[t] septem et triginta millibus[u] passuum a Tigranocerta distantem, adiit[3] Regem, et mandata ferociter edidit. Vologesi vetus et penitus infixum erat, arma Romana vitandi: nec præsentia prospere fluebant: irritum obsidium: tutus manu et copiis Tigranes: fugati, qui expugnationem sumserant: missæ in Armeniam legiones: et aliæ pro Syria, paratæ ultro irrumpere: sibi imbecillum equitem pabuli inopia:[4] nam exorta vis locustarum[v] ambederat,[5] quicquid herbidum aut frondosum.[6] Igitur, metu abs-

Obsidione potius absisteret, aut se etiam regioni hostili arma illaturum. *Casperius centurio ad id nuntiandum ascitus, convenit regem apud urbem Nisibin, a Tigranocerta dissitam septem et triginta millibus passuum, et jussa* ducis *constanter enuntiavit. Vologesi antiquum et penitus insitum erat, bellum Rom. declinandi: nec tum temporis secundæ res* ipsius *erant: frustra tentata obsidio: defensus munimentis et militibus Tigranes: profligati qui obsidium susceperant: adductæ in Armeniam legiones Rom. et aliæ in finibus Syriæ in procinctu ad invadendum ultro; sibique debilem equitatum* advertebat, *penuria cibariorum. Quippe enata ingens colluvies locustarum, arroserat quicquid herbarum aut foliorum* fuit. *Itaque occul-*

mallet, *ocius:* Boxhornius, *protinus.*—3 Sic Ernestus ex Ms. Guelf. Vulgo in Mss. et veteribus editionibus, *adit.*—4 Male Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. *inopiam.* Brotier.—5 Sic Pichena, Lipsius et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et Puteolanus, *abederat.* Mendose in Ms. Corb. et editione

NOTÆ

[t] *Nisibin*] Nisibis urbs tractus Acabenes, in Mesopotamia regione. Hodie *Nesbin*, vel *Nasibin*, villa aut burgus præfecturæ *Diarbeck*, sub imperio Turcico Asiatico. *Tillemonius.*

[u] *Septem et triginta millibus*] Sunt duodecim leucæ Gallicæ, si tria milliaria leucam Gallicam adæquant: forte apud Tacitum fuerint octodecim leucæ.

[v] *Exorta vis locustarum*] Locustæ numerantur partim inter aves, partim inter insecta animalia, maximeque Ægyptum et Cyrenaicam infestant, et segetes aut rodunt aut contactu adurunt. Vide Plinium xi. 29.

Ideoque aiunt imperatores C. *de locato*, minuendam esse pensionem colono, cum segetes a locustis exesæ fuerint. Vide Psalm. 105. Exod. c. 10. Joëlis c. 2.

Locustæ necari jubentur militari imperio in Syria, auctore Plinio. In Cyrenaica lex fuit, ut pœna desertoris teneretur, qui ingentem vim locustarum, aut earum fœtus, non debellasset.

Locusta quoque piscis est ex genere crustaceorum, de quo plura Aristoteles lib. de Animalibus. *Lupanus.*

Vis locustarum] Id est, multitudo immensa, numerus et colluvies ingens.

truso,[7] mitiora obtendens, 'missurum ad Imperatorem Romanum legatos,'[w] super petenda Armenia et firmanda pace,' respondet. Monesen 'omittere[8] Tigranocerta'[9] jubet; ipse retroconcedit.

6. Hæc plures, ut 'formidine Regis et Corbulonis minis patrata, magnifice'[1] extollebant. Alii, 'occulte pepigisse,'[x]

tata formidine, molliora prætendens, respondet, missurum *se* oratores ad Cæsarem, qui Armeniam postularent, et pacem componerent. *Imperat Monesi*, ut relinqueret Tigranocerta; *ipse retro abscedit.*

Hæc plerique celebrabant, tanquam magnifica, et *veluti* confecta metu Volo-

principe, *aberat*. Brotier.—6 Ms. Corb. *floridum*.—7 Ms. Corb. *obstruso*.—8 Ms. Corb. et editio princeps, *amittere*, quod probat Ernestus.—9 In Mss. Reg. Corb. et editione principe, *Tigranocertam*.

1 Sic edidi ex ed. Puteol. quam expressit Beroaldus et Alciatus. Pro eo Rhen. e cod. Bud. ut opinor, reposuit *ac magnifica*, quod inde in omnes edd. venit, nisi quod quædam, *et* pro *ac*: et sic quoque Ms. Guelf. Mureto tamen placebat magis *magnifice*: idque ego, ut Latinius, prætuli. Sed non celabo, in ed. pr. esse tantum *patrata extollebant*, quod fortasse optimum. *Ernest.* Brotierus habet *ac magnifica*. Gronovius et Ryckius *et magnifica*. Brotierus lectioni suæ hanc notulam adjunxit: 'Ita Mss. Harl. Bodl. Jes. Corb.

NOTÆ

[w] *Missurum ad Imperatorem Romanum legatos*] Quod tamen non potuit, nisi permitteret dux Romanus. Quare monet hic *se missurum* ad principem legatos suos: et c. 14. 'Quibus perpetratis copia Vologesi fieret, mittendi ad Neronem legatos.'

Et talibus legatis addebant Romani duces centurionem et milites; qui ipsos deducerent, partim honoris causa, partim ne quid molirentur in itinere. Infra: 'Interrogatus centurio, qui cum legatis (Parthorum) advenerat Romam.'

[x] *Alii occulte pepigisse*] Cum viderent hinc Monesen omisisse Tigranocerta, regem ipsum retro abscessisse, et contra, militem Romanum Tigranocertis abductum, et hybernavisse legiones, non in Armenia, (ut poterant, aut posse videbantur,) sed procul in extrema Cappadocia, certe haud abs re interpretabantur, ex tacito pacto Corbulonis regisque dilatum esse bellum; forte ut cum illo duce certaret Vologeses, quem missurus erat princeps; neque ultra periculum adiret gloriæ olim partæ Corbulo, aut alia causa, quæ ad tale pactum mutuo incitaret.

Et eo magis quod Armeniæ defendendæ propria mandata non habuit Corbulo a Cæsare. Et si quid deliquisset, ipsi tribueretur; si vicisset, vel in fortunam publicam, ut fit, vel id in gloriam ducis adventantis cessurum putabat.

Sicque interpretabantur prudentiam Corbulonis, qui cum nulla propria mandata haberet, sed expectaret ducem proprium tuendæ Armeniæ delectum a Nerone, haud dubie egit per Casperium legatum cum rege, pepigitque secreto, ut utrique exercitus interim Armenia discederent, Moneses Tigranocertæ obsidionem relinqueret, rex ipse et equitatus Parthicus abscederet, miles etiam

interpretabantur; 'ut, omisso utrimque bello et abeunte Vologese, Tigranes[y] quoque Armenia abscederet. Cur enim exercitum[z] Romanum a[a] Tigranocertis deductum? cur

gesis, minisque Corbulonis. *Alii concipiebant*, *ducem regemque* secreto convenisse *inter se*, ut positis utrimque armis, et abscedente Vologese, Tigranes etiam Armeniam relinqueret. Cur enim legiones Rom. a Tigranocertis ab-

Guelf. et Rhenanus. In Ms. Reg. et editione principe duæ illæ voces desiderantur. Puteolanus, *patrata magnifice extollebant*. Infra c. 26. ' orditur-

NOTÆ

Romanus, et simul cum eo Tigranes, qui vim propriam non habuit, exiret Armenia; sicque velut ex composito differretur bellum, et induciæ interim essent.

Quod non ægre accepit Vologeses, ob inopiam pabuli, fesso equite, et ut spatium haberet mittendi legatos Neroni, vel redintegrandi bellum pro commodo: nec admodum curavit Corbulo, qui expectaret ducem ex Urbe, et res integras ipsi relinquere maluit, quam adire belli discrimen injussus.

Attamen flagitium ducis Rom. fuisse videatur, quod Tigranes rex amicus et socius Romanorum Armeniam donum populi Rom. desereret; quia nempe desertus fuit a milite Rom. qui abscedebat in Cappadociam: et hoc verum.

Sed Monesus Tigranem obsessum clausumque habebat, aderat ipse rex, urgebat ex propinquo, juvabat, instabat, ingruebatque tota mole belli: nec sine discrimine prælii, aut pacto induciarum aliquo repelli tanta vis potuit.

Quod discrimen subire noluit Corbulo, injussu Cæsaris, et qui alium ducem, novaque mandata a principe expectabat, qui sæpe metuendus magis quam hostis.

Occulte pepigisse interpretabantur] Sive *occulte*, sive aliter pepigerint, ut Tigranes abscederet Armenia: attamen certe id factum. Nec aliter hic componit historiam Tacitus, quam ex sermonibus, et ex interpretatione prudentum hujus ævi.

Nec aliter, ut puto, ad ejus cognitionem pervenerat historia hæc. Et quia hæ fœderis conditiones occultæ erant, et manserunt secretæ, nec palam tum evulgatæ sunt, quia promi in vulgus talia, nec Reipub. est, nec principis. Idcirco nec etiam rei veritatem propalat, aut satis affirmat Tacitus.

Et solum exponit famam ambigue, ut ambigua erat, rationesque hinc et inde proponit, quibus *alii* isti evincunt, occulte invicem talia pepigisse Regem et Corbulonem.

[y] *Tigranes*] Forte de illo nihil pepigerant expresse, sed sufficiebat ad illum destituendum, fuisse silentio præteritum: et satis tacite de illo abdicando convenerant rex et dux Romanus, cum daretur facultas Partho mittendi Romam legatos de petenda Armenia. Et haud dubie tum abscessit Armenia Tigranes, cum etiam abscessit Parthus, licet nihil aperte pronuntiet Tacitus. Nam certe postea nulla mentio Tigranis in historia.

[z] *Exercitum*] Intelligit *mille legionarios*, et *alas cohortesque auxiliarium* datas primum regi Tigrani; dein duas

deserta per otium,[a] quæ bello defenderant? An melius hybernavisse in extrema Cappadocia,[b] raptim[c] erectis tuguriis, quam in sede Regni[d] modo retenti? Dilata prorsus arma, ut Vologeses cum alio, quam cum Corbulone, certaret: Corbulo meritæ tot per annos gloriæ non ultra periculum faceret.' Nam, ut retuli, proprium Ducem tuendæ Armeniæ poposcerat, et adventare Cæsennius Pætus audiebatur: jamque aderat, copiis ita divisis,[e] ut quarta et duodecima legiones, addita quinta, quæ recens e Mœsis[f] excita erat,

ductas? cur relicta, cum pax esset, quæ armis propugnaverant *Romani?* An meliora *legionum* hybernacula in ultimis Cappadociæ *finibus*, structis de repente tentoriis, quam in arce Armeniæ nuper conservatæ? Prolatatum certe bellum, ut Vologeses cum alio, quam cum Corbulone pugnaret: Corbulo non amplius discrimen adiret parti per tot annos decoris. *Quippe, ut memoravi, postulaverat proprium legatum, defendendæ Armeniæ* gratia, *et nuntiabatur advenire Cesennius Pætus: jamque aderat* ille, *sic partito exercitu, ut legiones quarta et duodecima, adjuncta quinta, quæ nuper evocata erat e Mœsia, etiam et sociales*

que magnifica.''—2 *Tigranocertis* sine præpositione.—3 Ita et Ryckius a veteri inscriptione. *Cesennius* Gronov.

NOTÆ

legiones, quas miserat Corbulo cum legatis subsidio, ingruente Vologese, quæ etiam abscessere Armenia. Nam in Cappadocia hyemarunt; sicque destitutus Tigranes, nec etiam tum præsidio opus habuit, cum utrimque bellum desertum esset et exercitus abscessissent.

[a] *Per otium*] Quia *rex ipse retro concesserat*, et simul cum illo bellum. Et infra: 'dilata prorsus arma,' &c.

[b] *In extrema Cappadocia*] Sic innuunt, desertam prorsus Armeniam, cum tam procul abscessissent legiones ex fœdere. Vel sic egerat Corbulo, ut pedites procul ab equitatu Parthorum amoti, tutius hybernarent, et res integras inveniret dux, qui adventabat: quod maxime cavendum Corbuloni fuit; qui neque tota illa prudentia obtrectationem Pæti vitare potuit.

Cappadocia] L. XII. c. 49. *Till.*

[c] *Raptim*] Non habiti sub pellibus, sed casis seu mapalibus et tuguriis, quasi ex tempore structis in stativis castris; ita tamen ut illa tuguria, seu contubernia stabiliora et commodiora essent adversus hyemem et atrocitatem cœli, quam ipsa tentoria, quæ tantum pellibus aut centonibus obtecta essent.

[d] *In sede regni*] Tigranocertam intelligit, quæ arx præcipua Armeniæ tum et sedes belli.

[e] *Copiis ita divisis*] Puto, a principe ipso, et consilio publico. Neque enim Pætus jus habuit in Syriacas legiones; longe minus in ipsum Syriæ rectorem sibi arrogare imperium potuit: ac talia constituere interfuit principis, pacis, et boni publici.

[f] *Mœsis*] Mœsia, provincia, vel pars Illyrici orientis: hodie partes provinciarum *Dalmatiæ*, *Albaniæ*, *Serviæ*, et *Bulgariæ*, sub Turcico imperio Euro-

simul Pontica[g] et Galatarum[h] Cappadocumque auxilia Pæto obedirent: tertia et sexta et decima legiones, priorque Syriæ miles,[i] apud Corbulonem manerent. Cetera ex rerum usu sociarent partirenturve. Sed neque Corbulo æmuli patiens; et Pætus, cui satis ad gloriam erat, si proximus haberetur, despiciebat gesta, 'nihil cædis, aut prædæ, usurpatas nomine tenus urbium expugnationes' dictitans: 'se tributa ac leges, et, pro umbra[j] Regis, Romanum jus victis impositurum.'

copiæ Ponti, Galatiæ et Cappadociæ Pæto obsequerentur: at *legiones tertia et sexta et decima, vetusque Syriæ miles penes Corbulonem essent. Ceteras pro necessitate rerum copias jungerent, aut dividerent. Sed neque Corbulo rivalis tolerans; et Pætus cui satis* amplum *decus erat, si* ab illo *secundus existimaretur, contemnebat res Corbulonis*, nullos *hostes* cæsos, aut spoliatos *opibus*, expugnata verbo tenus oppida, *jactabat*. Se vectigalia juraque, et pro simulacro regis Romanas leges debellatis *hostibus* præscripturum.

NOTÆ

pæo, magna ex parte. *Tillemonius.*

g *Simul Pontica*] Intellige *auxilia* regum ac sociorum e Ponto evocata.

Pontica] L. XII. c. 21. *Tillem.*

Pontica] Non legio, sed auxilia quæ ex Ponto advecta. Neque quatuor legiones datæ forent Pæto; neque appellatæ legiones Rom. a regnis, aut provinciis; neque legiones Rom. locatæ erant, ubi reges imperabant, nisi forte ingruente bello.

At in Ponto nullum bellum, neque singulari numero vocabantur. Sed *Hispanienses*, *Germanicæ*, aut *Syriacæ* dicebantur legiones, quæ in his regionibus merebant.

h *Galatarum*] L. XIII. c. 35. *Till.*

i *Priorque Syriæ miles*] Sic l. IV. 'Dehinc initio ab Syria usque ad flumen Euphraten, quantum ingenti terrarum sinu ambitur, quatuor legionibus coërcita; accolis Ibero, Albanoque, et aliis regibus,' &c.

Priorque miles] Intellige vetera auxilia sociorum, quæ addita cuilibet legioni, æquabant numerum et robur legionum ipsarum.

Neque verisimile est, Corbulonem habuisse quatuor legiones Syriacas, quæ *prior Syriæ miles* appellari possint; et præterea tres legiones *tertiam, et sextam, et decimam*, et auxilia pari robore. Jam ante, *duas legiones* e Syria miserat in Armeniam Corbulo, quæ fuerunt, *quarta et duodecima*, quæ et remanserunt penes Pætum Armeniæ præfectum. Infra, 'quarum quartam Funisulanus, duodecimam Calavius regebant.' Itaque divisis copiis, Corbulo habuit tantum tres legiones in Syria, nempe *tertiam, et sextam, et duodecimam* cum auxiliis, seu priore milite Syriaco.

j *Pro umbra*] Erat certe tantum imago et umbra regis, non Corbulonis culpa, sed propter ambigua Armeniorum ingenia, et quia præpollebat sæpe factio Arsacidarum. Hinc infra c. 14. 'Vasaces imaginem retinendi donandive (Armeniam) penes nos, vim penes Parthos, memoravit.'

Pro umbra regis] Horum certe regum jugum ex libito excutiebant facile Megistanes et primores Armeniorum, semper ambigui inter vim Parthorum et opes Romanas. Vo-

7. Sub idem tempus legati Vologesis,[1] quos ad Principem missos memoravi, revertere irriti: bellumque propalam sumtum a Parthis: nec Pætus detrectavit, sed duabus legionibus, quarum quartam Funisulanus[k] Vettonianus[2] eo in

Circa idem tempus oratores Vologesis, quos ad Cæsarem missos fuisse *retuli, re infecta rediere; bellumque aperte capessere Parthi, nec Pætus abnuebat, sed Armeniam ingreditur infelici præsagio cum duabus legionibus, quarum quartæ tum tem-*

1 Ms. Corb. *Vologesi regis.*—2 Sic Mss. Flor. Reg. Agr. editio princeps, in qua tamen corrupte *Vetoianus.* In Mss. Harl. Bodl. Jes. Bud. Guelf. et Puteolanus, *Fimisulanus Vectonianus*, Puteolano, *Vectoniarius.* In Ms. Corb. *Funisulanus Vectomanus.* *Funisulani* nomen apud Tullium ad Atticum, Ep. v. 4. x. 15. memoratur. Ad eum pertinet inscriptio, recens reperta, et ab erudito viro Cl. Le Forestier Roma ad me missa, quam referre haud pigebit.

L. FVNISVLANO
L. F. ANI. VETTONIANO
TRIB. MIL. LEG. VI. VICT. QVAE
STORI. PROVINCIAE. SICILIAE
TRIB. PLEB. PRAET. LEG. LEG. IIII
SCYTHIC. PRAEF. AERARI. SATVR
NI. CVRATORI. VIAE. AEMILIAE. COS.
VII. VIR EPVLONVM. LEG. PRO. PR.
PROVINC. DELMATIAE. ITEM PRO
VINC. PANNONIAE. ITEM. MOESIAE
SVPERIORIS DONATO
BELLO DACICO CORONIS IIII
MVRALI. VALLARI. CLASSICA. AVREA
HASTIS. PVRIS. IIII. VEXILLIS. IIII
PATRONO
D D.

Funisulanus Vettonianus, tribu Aniensi, legatus legionis quartæ Scythicæ, donatus, ut videtur a Domitiano, cujus nomen extritum ob damnatam ejus memoriam, militaribus præmiis. Senex certe fuit, si iis a Trajano donatus

NOTÆ

lebant reges qui regnarentur, non regnarent.

[k] *Funisulanus*] Lego, *Fannius Bolanus Vectonianus.* Nam supra, *legiones duas cum Verulano Severo et Vectio Bolano subsidium Tigrani mittit.* Qui forte filius istius Bolani de quo hic. *Aurelius.*

Puto, diversus legatus fuit ab utroque: nam de filio Bolani non reticeret Tacitus; et cum dicit, *eo in tempore*, satis innuit mutatum legatum; immo legatos ambos. Æmulus Corbuloni Pætus eos mutaverat, ut novo bello. Victrices illæ duæ legiones *quarta et duodecima* remanserant in Armenia, sed mutati legati *Verulanus* et *Bolanus*, quibus successerant *Vectonianus* et *Calavius.*

tempore, duodecimam Calavius[3] Sabinus, regebant,[l] Armeniam intrat, tristi omine. Nam in transgressu Euphratis, quem ponte transmittebat,[4] nulla palam causa,[m] turbatus equus, qui[n] Consularia insignia[o] gestabat, retro evasit. Hostiaque, quæ muniebantur, hybernaculis assistens, semi-

poris præerat Famisulanus Vectonianus, et duodecimæ Calavius Sabinus. Quippe in transitu Euphratis, quem ponte transmeabat, nulla manifesta causa, consternatus equus, qui consularia ornamenta ferebat, retro abscessit atque erupit. Et victima,

est. *Brotier.* Ryck. et Gron. legunt *Famisulanus Vectonianus*: ille tamen *Funisulanus* rectum putat.—3 In Mss. Reg. Corb. *Calanius.* In Ryckii Cod. *Calanus.* In Ms. Harl. *Calvius.* Freinsh. mallet, *Calvisius*; eundemque esse putat, de quo dicetur infra Hist. I. 48. Ursinus volebat *Flavius Sabinus.*—4 Ms.

NOTÆ

[l] *Regebant*] Nempe legati legionum erant, et summæ belli præerat Pætus tum consul, seu mox proconsul.

[m] *Nulla palam causa*] Intelligit, quasi divinitus turbatum et attonitum equum fuisse; et sic exitii publici ostentum fuit, quod ille equus *insignia consularia* gestaret. Ut olim Hirtio et Pansa consulibus occisis acie, aut bello absumtis, ostentum fuit eversæ Reipublicæ et amissæ libertatis, quæ ut a consulibus inceperat, sic et desinebat.

[n] *Turbatus equus, qui*] Similem locum habes in Plutarchi Crasso, qui inter prodigia pariter futuræ cladis sic narrat: 'Equus vero Imperatoriis insignibus ornatus, tracto per vim rectore, in flumen submersus disparuit.'

Item Obsequens inter ea, quæ Pansæ consuli haud læta evenerunt: 'Equus phaleratus in ipsius conspectu festinans concidit.' Dionysius l. x. Antiq. Rom. qua parte de L. Quintio agit, dictatore jam electo: 'Ut paulo propior jam erat, equos ei phaleris, decore ornatos adduxerunt, et secures cum fascibus, vestesque purpureas, et alia insignia, quibus olim regium imperium decoratum erat, obtulerunt.'

Ut appareat, equum unum pluresve cum ornatu imperatorio et consulari (si eum magistratum dux gessisset) e publico datos: non aliud quam specimen et notam dignitatis.

Tacitus hic *consularia insignia* ait: quia Cæsennius Pætus ille ipse est, qui ante annum consul cum Petronio Turpiliano fuerat. *Lipsius.*

Per sex menses consul fuit Pætus: nam in id tempus consulatum dabat Nero, teste Suetonio, et tales equi insigniaque in speciem ac pompam, simul et necessitatem, sic parati ornatique incedebant.

[o] *Consularia insignia*] Quia, aut proxime elapso anno, consul Pætus, et fastis nomen dederat; sed forte consulatu exiisse potuit, priusquam adventaret in Orientem: quia tum coarctati consulatus ad paucos menses.

Forte consulatum gesserat a Kalendis Januariis ad Julias, quibus expeditionem aggressus est: et ex consulatu imperium extraordinarium tuendæ Armeniæ, veluti proconsulatum, acceperat.

Forte etiam ad plures menses, pro libito dominantis prorogatus illi consulatus, majoris auctoritatis et famæ causa. Et certe Nero consulatus in

facta[p] opera fuga[q] perrupit, seque vallo extulit: et pila militum arsere,[r] magis insigni prodigio, quia Parthus hostis[5] missilibus telis decertat.

8. Ceterum Pætus, spretis ominibus,[1] nec dum satis firmatis hybernaculis,[s] nullo rei frumentariæ provisu, rapit

quæ astabat castris, quæ operibus firmabantur, imperfecta munimenta fuga pervasit, seque castris proripuit: et tela militum ignibus effulsere, claro magis ostento, quia Parthi infesti sagittis dimicant.

Ceterum Pætus posthabitis prodigiis, et necdum satis munitis castris, nullisque

Flor. *tramittebat*. In Mss. Harl. Bodl. et editionibus veteribus, *transmittebant*.—5 Ms. Corb. *hostes*. Beroaldus, *hostilis*.

1 Sic bene Puteolanus; et ita additum in margine Ms. Harl. Vulgo in

NOTÆ

senos menses sæpius prorogabat.

p *Semifacta*] Nempe munimenta seu hybernacula imperfecta perrupit victima. Cave intelligas de sacrificio semifacto, neque enim adhuc inceptum sacrificium, cum aufugit hostia seu victima: neque *opera* dicitur de sacrificio: licet *operari* sit rem divinam agere.

Semifacta opera] Quidam intelligunt de sacrificio: potius id intelligendum de castris hybernis, quæ semiperfecta taurus facile perrupit.

Suet. Cal. 22. 'Opera sub Tiberio semiperfecta, templum Augusti, theatrumque Pompeii absolvit.' Adhuc *muniebantur* Pæto *hybernacula*, ideoque hostia tum mactabatur, ut cœptis Dii favere vellent: ideoque etiam facile perrupit. Infra: 'necdum satis firmatis hybernaculis.'

Semifacta opera] Intelligunt, quasi, semifacto sacrificio, aufugisset hostia.

Sed si *de sacrificio* intelligis, quid *perrupit* illa hostia? certe non aliud quam *semifacta* munimenta *perrupit*: addit Tacitus et explicat, *seque vallo extulit*, taurus nempe.

q *Fuga*] Florus: 'Nunquam imminentis ruinæ manifestiora prodigia; fuga victimarum,' &c. Plin. VIII. 45. 'Notatum est, vitulos ad aras humeris hominis allatos, non fere litare,' &c. 'Sicut nec claudicante, nec aliena hostia Deos placari, nec trahente se ab aris.' Suet. Jul. 59. 'Cum immolanti aufugisset hostia, profectionem non distulit.' Suet. Tit. 10. 'Sacrificanti Tito hostia aufugerat, ideo tristior.'

r *Arsere*] Liv. l. XXXIII. 'Ad Monetæ duarum hastarum spicula arserant.' l. XLIII. 'Fregillis in domo L. Atrei hasta quam filio militi emerat, interdiu plus duas horas arsisse.' Silius VIII. 'Per subitum attonitis pila exarsere maniplis.' *Aurelius.*

Pila militum arsere] Arsere igni, aut certe ardere visa sunt. Non intelligit, fuisse combusta, sed tantum ambusta, et visa quasi arderent absumerenturque flammis, quamvis revera intacta essent. Sic nempe ob renuitatem flammæ, quæ arderet potius quam absumeret.

s *Hybernaculis*] Debuit primo castella præsidiaque certis locis disponere, firmare hybernacula, et necessaria omnia providere, quibus redeuntem exercitum tueretur aleretque, priusquam longius expediret.

exercitum trans montem Taurum[t] 'reciperandis,' ut ferebat, 'Tigranocertis,[u] vastandisque regionibus, quas Corbulo integras omisisset.' Et capta quædam castella: gloriæque et prædæ nonnihil partum, si aut gloriam cum modo, aut prædam cum cura, habuisset. Longinquis itineribus percursando, quæ obtineri nequibant; corrupto,[w] qui captus erat, commeatu, et instante jam hyeme, reduxit exercitum, composuitque ad Cæsarem literas, quasi confecto bello, verbis magnificis,[2] rerum vacuas.

commeatibus præparatis, raptim ducit copias ultra montem Taurum, recipiendæ, *ut dicebat*, Tigranocertæ, populandisque præfecturis, quas Corbulo illibatas reliquisset. *Et expugnatæ quædam arces, et decoris prædæque nonnihil quæsitum* erat, *si aut decus cum modestia, aut partas copias diligenter conservasset. Sed dum longissimis* viarum *spatiis* regiones *percurrit, quæ retineri non poterant, corruptæ sunt, quæ captæ fuerant, fruges; et imminente jam hyeme, reduxit militem: scripsitque epistolas ad principem, veluti patrato bello, verbis amplissimis, rebus vanas atque inanes.*

Mss. et editione principe, *omnibus*. Brotier.—2 Ita editiones veteres et recentiores. In mediis quibusdam, *magnificas*.

NOTÆ

[t] *Taurum*] L. VI. c. 41.

[u] *Reciperandis, ut ferunt, Tigranocertis*] Haud dubie illud oppidum deseruerat Tigranes, ut et ceteræ Armeniæ spem, cum abscessit Vologeses, et missi sunt legati Parthorum Romam, super petenda Armenia.

Supra, occulte pepigisse interpretabantur, ut, omisso utrimque bello, et abeunte Vologese, Tigranes quoque Armenia abscederet. Consenserat palam pepigeratque absens Corbulo, ut Rex Parthorum mitteret legatos ad Cæsarem de Armenia Tiridati obtinenda, sicque tacito pacto deserebat Tigranem, qui, certe a Romanis destitutus, debuit ipse et Armeniæ spem omittere.

Tigranocertis] Sic æmulatur Pætus gloriam Corbulonis, qui integram illam urbem reliquerat, intactamque, quasi non cepisset. Quæ urbs suo arbitrio relicta est, postquam abscessere Vologeses et Tigranes. Eam recuperare voluit Pætus, priusquam ingruerent Parthi, quod contra contigit; nam et ipse obsessus captusque est a Parthis.

Tigranocertis] Quæ urbs potestati suæ, seu Armeniorum, relicta erat: et tamen non eam cepit Pætus, sed castella tantum aliqua.

[w] *Corrupto*] Putrefacto frumento et ceteris frugibus copiisque; hæc intelligit per *commeatum*. Infra 18. 'Frumentum plebis vetustate corruptum in Tiberim jecit.'

Corrupto] Nempe longinquitate temporis et locorum, quæ percursavit Pætus, *corrupta* res frumentaria, non *absumta*, ut vult Interpres Gallicus; et hoc adversum sensui Taciti hoc loco, qui dicit, *gloriæ et prædæ nonnihil partum*. Neque verisimile est, opes et prædam omnem ea expeditione partam, statim totam absumsisse Pætum.

9. Interim Corbulo nunquam neglectam Euphratis ripam crebrioribus præsidiis insedit: et,[1] ne ponti injiciendo impedimentum hostiles turmæ afferrent, (jam enim subjectis campis magna specie volitabant) naves magnitudine præstantes et connexas trabibus, ac turribus auctas, agit per amnem, catapultisque et balistis proturbat barbaros: in quos saxa et hastæ longius permeabant, quam ut contrario[x] sagittarum jactu adæquarentur. Dein pons continuatus, collesque adversi per socias cohortes, post legionum castris occupantur, tanta celeritate et ostentatione virium, ut Parthi, omisso paratu invadendæ Syriæ, spem omnem in Armeniam verterent.

10. Ibi Pætus, imminentium nescius,[y] quintam legionem procul in Ponto[z] habebat; reliquas promiscuis militum commeatibus infirmaverat;[a] donec, adventare Vologesen

Interea Corbulo, haud alias *incuriose defensum Euphratis littus*, tum *frequentioribus præsidiis occupavit; et ne hostilis equitatus obstaret exstruendo ponti, (jam enim proximis campis magna pompa advolabant* Parthi,) *adigit per fluvium navigia amplitudine eximia, et quæ simul vincta trabibus turribusque firmata* erant, *et machinis tormentisque exterret hostes; in quos lapides et tela missiliaque longius pervadebant, quam ut ex adverso emissæ sagittæ ad idem spatium pertingerent. Mox pons* ad oppositam ripam *perductus* est, *et auxilia sociorum, dein legiones positis castris insedere colles e regione positos, tanta alacritate, tantoque ostentu virium, ut Parthi relicto consilio irrumpendi Syriam, totam spem in Armeniam converterent.*

Illic Pætus instantium Barbarorum *ignarus, procul apud Pontum attinebat quintam legionem; et alias debilitarat, passim data militi facultate discedendi a signis;*

1 *Ut ne ponti.* Budens.

NOTÆ

[x] *Contrario*] Nempe non adæquabantur sagittis, quæ a Parthis contra et ex adverso pugnantibus emitti possent.

[y] *Imminentium nescius*] Parthorum nempe, vel etiam discriminum.

[z] *Ponto*] Lib. XII. 21.

In Ponto] Ne putes esse legionem quæ supra *Pontica* vocetur. Distinguit enim Tacitus: 'addita quinta, quæ recens e Mœsis excita erat.' Igitur *quinta* hæc legio vocabatur, non *Pontica*, licet in Ponto tum attineretur, postquam e Mœsia accita est. Infra c. 26. 'Additque legionem quintam, quæ per Pontum agens expers cladis fuerat.' At hic *Pontica* auxilia sunt.

[a] *Promiscuis militum commeatibus infirmaverat*] Pro facultate recedendi a militia, quod est contra Laur. Vallæ opinionem, qui *commeatum* ea significatione tantum in singulari numero dici affirmat, et errat. *Lupanus.*

Commeatibus] Id non potest intelligi de subvectione commeatuum,

magno et infenso agmine, auditum. Accitur legio duodecima,[b] et, unde famam aucti exercitus speraverat,[1] prodita[2] infrequentia:[c] qua tamen retineri castra et eludi Parthus tractu belli poterat, si Pæto, aut in suis aut in alienis consiliis, constantia fuisset. Verum, ubi a viris militaribus[d] adversus urgentes casus firmatus erat, rursus, ne alienæ sententiæ indigens videretur, in diversa ac deteriora transibat. Et tunc, relictis hybernis, 'non[3] fossam neque vallum sibi, sed corpora et arma in hostem data,' clamitans, duxit legiones, quasi prælio certaturus. Deinde, amisso Centurione

donec nuntiatum est, *ingruere Vologesem ingenti et infesto exercitu.* Tum *accersitur duodecima legio, et unde sperat famam validioris exercitus,* hinc et *patefacta exiguitas copiarum: qua tamen defendi munimenta et frustrari vis Parthorum poterat, tracto in longum bello, si Pæto fuisset firmitudo aut in suis aut in aliorum consiliis. Sed postquam eum erexerant viri militiæ periti adversus instantia pericula, rursus, ne alieni consilii egere crederetur, ad alia et pejora se conferebat. Et tunc, omissis hybernaculis, clamabat,* neque aggerem neque munimenta sibi, sed viros telaque adversus hostem mandata *esse, eduxitque legiones, tanquam prælio dimi-*

1 In Mss. Flor. Reg. et editione principe, *fama;* unde corrigebat Gronovius, *fama....sperata erat,* quod quoque Ernesto placet. At vulgo in Mss. Puteolanus et ceteri omnes, *famam....speraverat.* Rhenanus, *sperat;* sed forte operarum errore. *Brotier.*—2 Bipont. conjiciunt *proditur infrequentia.*—3 In

NOTÆ

seu cibariorum, sed de commeatu seu licentia a signis abeundi promiscue militi concessa. Et ipse Tacitus clare: legiones 'reliquas promiscuis militum commeatibus infirmaverat.'

Commeatibus] L. I. de Comm. Cod. 12. 'Ne cui liceat præpositorum vel tribunorum cohortium, vel vicariorum, vel similium eorum, tempore expeditionis quocumque genere, militibus, a castris et signis, vel etiam locis in quibus prætendant, discedendi commeatum dare.'

[b] *Accitur legio duodecima*] Quæ adhuc forte in Cappadocia, seu in hybernaculis, quæ primo munierat in Armenia.

Accitur legio duodecima] Forte ex illis castris, seu hybernaculis, quæ munierat Pætus, cum Armeniam ingressus est.

[c] *Infrequentia*] Militum, nempe ob commeatus promiscue concessos, et quia tantummodo unam acciri legionem, instante tanta belli mole, videbant, hinc certe prodita infrequentia.

[d] *A viris militaribus*] Præcipue intelligit centuriones, qui veteres militiæ et disciplinæ acres, artem belli apprime callebant, præ tribunis qui nobiliores nati, luxu et opibus assueti, prima stipendia plerumque per inania transigebant.

Tac. Agricola c. 5. 'Nec Agricola licenter, more juvenum, qui militiam in lasciviam vertunt; neque segniter, ad voluptates et commeatus, titulum tribunatus et inscitiam retulit: sed noscere provinciam, nosci exercitui, discere a peritis,' &c. Unde et intelliges quid sit *commeatus.*

et paucis militibus, quos visendis hostium copiis præmiserat, trepidus remeavit. Et, quia minus acriter Vologeses institerat, vana rursus fiducia, tria millia delecti peditis[4] proximo Tauri jugo imposuit, quo[5] transitum Regis arcerent: alares quoque Pannonios,[e] robur equitatus, in parte campi locat. Conjux ac filius castello, cui Arsamosata[6] [f] nomen est, abditi, data in præsidium cohorte,[g] ac disperso milite, qui, in uno[7] habitus, vagum hostem promtius sustentavisset. Ægre[8] compulsum ferunt, ut instantem[9] [h] Corbuloni fateretur: nec a Corbulone properatum, quo, gliscentibus periculis, etiam subsidii laus augeretur. 'Expediri'

culturus. Dein interfecto centurione, et aliquot militibus, quos explorando hostium exercitui præire jusserat, pavidus revertit. Et quia minus vehementer invectus erat Vologeses, vana rursus audacia instruxit tria millia delectorum peditum in vicino Tauri montis *fastigio, quo regem transitu prohiberent. Etiam ordinat in parte planitiei alas Pannoniorum, florem equitum. Uxor ac filius inclusi* sunt *arce, quæ vocatur Arsamosata; simul imposita cohorte, quæ castellum tueretur, et sparsis copiis, quæ in unum contractæ palabundum hostem facilius sustinuissent. Etiam vix adductum* Pætum *dicunt, ut instantem* hostem *Corbuloni nuntiaret: nec festinavit Corbulo, ut crescente discrimine, etiam auxilii* lati *decus incresceret. Jussit*

Ms. Corb. *Et nunc....nunc neque fossam.*—4 Sic Mss. Flor. Reg. Agr. Corb. et editio princeps, *delecti pedites.* Merito emendatum, *peditis.* In Mss. Harl. Jes. et Puteolanus, *tria millia delectorum proximo.* Brotier.—5 Muretus mallet, *quæ:* Gronovius, *qui*, approbante Ernesto.—6 Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et Puteolanus, *Asamosata*; quod immerito probat Cl. Ernestus. Verius emendandum, *Armosata*, ex Polybii excerptis, p. 26. πόλεως Ἀρμόσατα; et ex nummo M. Aurelii, quem Holstenius vidit in museo Mediceo, APMOCATTHNΩN. Sic quoque Harduinus emendavit in Plinio, VI. 9. *Armosata Euphrati proximum.* Antea in Plinianis libris, *Arsamote.* Ptolemæo tamen inter urbes majoris Armeniæ memoratur Ἀρσαμόσατα. *Brotier.*—7 Ita Mss. Flor. Reg. Corb. editio princeps et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *in unum.*—8 *Et ægre compulsum.* Sic Gronovius, Ryckius, et Brotierus cum Homero. Rhenanus copulam omisit, forte repetitam ex ultima syllaba verbi, *sustentavisset.* Certe omitti potest. *Brotier.* Ed. pr. legit *ut* pro *et.*—9 Ernestus e Ms. Guelf. in quo *instantem*, frustra conjicit, *necessitatem.* Brotier.

NOTÆ

[e] *Alares quoque Pannonios*] 'Qui auxiliares, et hodie etiam Hongri equitatu præpollent.

Pannonios] Lib. XII. c. 29.

[f] *Arsamosata*] Urbs Armeniæ majoris, circa Taurum montem: hodie forsan *Carribirt*, villa aut castellum Turcomanfæ, in Armenia hodierna, sub Turcico imperio Asiatico: ex Chartis Nic. Sanson. *Tillemon.*

[g] *Cohorte*] Quæ sexcentos manipulares habuit.

[h] *Instantem*] Supple, *hostem*, supra: *vagum hostem*, sic antea *imminentium nescius*, supple *hostium*, seu *Parthorum*; nam supra: 'Parthi omisso paratu invadendæ Armeniæ.'

tamen 'itineri singula millia[i] ex tribus legionibus,[j] et alarios octingentos,[k] parem numerum e cohortibus,' jussit.

11. At Vologeses, quamvis, 'obsessa a Pæto itinera, hinc peditatu,[1] inde[2] equite,' accepisset, nihil mutato con-

tamen, accingi viæ singula millia ex tribus legionibus, et ex alariis octingentos, totidemque pedites ex auxiliaribus copiis.

At Vologeses, licet comperisset, insessas a Pæto vias, hinc pedestribus, illinc equestribus copiis, *nequaquam* tamen *a consilio absterritus* est, *sed vi minisque*

1 Ms. Bud. *pedite*.—2 Ms. idem *hinc*.—3 *Sed* deletum volebat Faërnus.—

NOTÆ

[i] *Singula millia*] Quæ ex sua legione *Delecti*, *Expediti* vel *Vexillarii* vocabantur, quia separati ab aquila, sub vexillo proprio merebant.

[j] *Ex tribus legionibus*] Quas habuit, nempe ex *tertia* et *sexta* et *decima*.

[k] *Alarios octingentos*] *Alas* et *cohortes* hic de equitibus intelligunt, et sic mille et sexcentos equites duxisset Corbulo: quod non verisimile est, cum tria millia peditum tantum haberet. Intelligam ego *octingentos* equites sociorum, et parem numerum peditum etiam auxiliarium.

Et dum iter faceret Corbulo, haud dubie assumebat auxilia Comagenæ, Cappadociæ, et etiam Armeniæ; militemque perculsum sua præsentia famaque erigebat, et ad signa revocabat.

Et per *cohortes*, apud Tacitum, semper pedestres copiæ intelliguntur. Et ibi certe *alarios* opponit *cohortibus*; et parem numerum equitum et peditum e sociis assumit: nempe, octingentos equites, et totidem pedites.

Alarios octingentos] Intelligit indistincte equites legionum proprios, et alas equitum, quæ Romanæ, et separatim a legione militabant.

Itaque parabat viæ tria millia legionariorum, seu civium Rom. et insuper octingentos equites ejusdem conditionis ac militiæ. Et auxiliarium par robur, peditum et equitum intelligit, cum dicit, *parem numerum e cohortibus*. Idque ex instituto militiæ.

Nam semper legioni aderat par robur sociorum; nisi forte potius tria millia peditum ex legionibus, et totidem e cohortibus sociorum, et octingentos alarios, partim Romanos, partim auxiliares intelligit; nam tum non admodum distinguebant alas. E cohortibus tantum assumti pedites.

Alarios octingentos] Vertit Interpres Gallicus, quasi *alarios* seu equites legionum *octingentos* expediri jussisset, et totidem etiam alarios auxiliares: quod falsum. Expediri jussit tria millia peditum e legionibus tribus, et tria etiam millia peditum e cohortibus auxiliarium. Et *octingentos alarios*, indistincte an essent legionum, an essent auxiliares.

Nam jam eo ævo fere non distinguebant illos trecentos equites, qui prisca Repub. seu veteri militia, individui equites, seu alares erant cujuslibet legionis.

Jam habebant alas Romanas, quæ separatæ a legione merebant variis locis et præliis immissæ, pro necessitate rerum, nec erant uni certæ legioni affixæ etiam in acie; et alas auxiliarium, quæ etiam sæpe separatæ a legione Rom. cujus erant robur, pugnabant, prout disponerentur.

silio, sed[3] vi ac minis alares[l] exterruit, legionarios[m] obtrivit,[n] uno tantum Centurione, Tarquitio Crescente, turrim, in qua præsidium agitabat, defendere auso, facta[4] sæpius eruptione, et cæsis, qui barbarorum propius suggrediebantur,[5] donec ignium jactu circumveniretur:[6] peditum[o] si quis integer, longinqua[7] [p] et avia; vulnerati, castra[q] repetivere: 'virtutem Regis, sævitiam[r] et copias gentium,' cuncta metu[s]

alarios equites *proturbavit*, *pedites profligavit*, *uno solummodo centurione Tarquitio Crescente propugnare auso turrim*, *quam præsidio obtinebat*, *cum sæpius erupisset*, *succedentesque propius hostes occidisset*, *donec injectis flammis interciperetur: si quis peditum incolumis*, *in amota*, *et invia loca* abscessere, *saucii in castra remeavere:* fortitudinem regis, immanitatem et vires nationum, *omnia pavore in*

4 *Factaque* Gronovius, et Brotier. cum Homer.: et ita Mss. Flor. Harl. Bodl. Jes. Corb. editio princeps, aliæque plurimæ. Puteolanus omisit, *que*.—5 Ms. Corb. *subgrediebantur*.—6 Mss. Harl. Bodl. Jes. *circumvenirentur*.—7 Male

NOTÆ

Igitur hic per *alarios* intelligi indistincte debent, quicumque equites, sive legionarii aut Romani, sive auxiliares aut sociorum essent. Forte totidem erant *alarii* Romani, et totidem auxiliares, utrimque quadringenti, sicque duæ alæ validæ forent.

l *Alares*] Fuit hic equitatus sociorum, et quidem validissimus.

Alares] Pannonios nempe, qui in parte campi locati erant.

m *Legionarios*] Nempe *tria* illa *millia delecti peditis*, *quæ proximo tauri jugo* imposuerat Pætus.

n *Obtrivit*] Et certe quid tria millia peditum adversus tantam procellam equitum ingruentem? Forte etiam munimentis parum firmatis, aut statim fame pressis, aut saltem exterritis.

o *Peditum*] Intellige universim de legionariis omnibus, (nam *legionarios obtrivit*,) non tantum de his qui *ignium jactu circumventi sunt*.

Peditum si quis integer] De peditibus universim intelligit, non solum de obsessis in turre cum Tarquitio centurione. Integri per avia montium evasere, faciliora pediti ac tutiora, ob solitudinem ac difficultatem itinerum, et quia minus pollebat equitatus Parthorum his locis.

p *Longinqua*] Supple, *petivere; nam* alii qui saucii, castra ut propiora repetivere. Idem verbum ad multa refert etiam disparata Tacitus, quandoque diverso sensu, sed secundum diversa.

q *Castra*] Nempe *hybernacula* illa, quæ munierat antea Pætus apud Rhandeam; locum sic vocat Dio.

r *Sævitiam*] Violentiam, ferociam indomitam.

s *Metu*] Quippe metus, ut amor et ceteri animi affectus res longe majores, quam reipsa sunt, animis offundunt, et facile idem sibi persuadent, qui eundem affectum semel induere.

Illi vim et sævitiam Parthorum extollentibus facile credebant, ut qui in similem pavorem ultro proni ipsi essent, eademque jam antea paverent animis, quæ tum narrabantur.

t *Munimenta Euphrati*] Intellige castella quædam, etiam ultra Euphratem, et ipsa propugnacula tur-

extollentes, facili credulitate eorum, qui eadem pavebant. Ne[8] Dux quidem obniti adversis, sed cuncta militiæ munia deseruerat, missis iterum[9] ad Corbulonem precibus, 'veniret propere, signa et aquilas et nomen reliquum infelicis exercitus tueretur: se fidem interim, donec vita suppeditet, retenturos.'[10]

12. Ille interritus, et parte copiarum apud Syriam relicta, ut munimenta Euphrati[t] imposita retinerentur; qua proximum et commeatibus non egenum, regionem Commagenam,[u] exin Cappadociam, inde Armenios petivit. Comitabantur exercitum, præter alia sueta[1] bello, magna vis camelorum, onusta frumenti,[2] ut simul hostem famemque depelleret. Primum e perculsis Pactium,[3] primipili Centurionem,[v] obvium habuit, dein plerosque militum: quos,

majus augentes, facile credentibus iis, qui eadem metuebant. Ne Pætus quidem resistebat improsperis, sed omnia belli munia omiserat, missis rursus, qui rogarent Corbulonem, veniret ocyus, ac defenderet signa et aquilas, et quod supererat nomen infausti agminis: se fidem interea servaturos, dum vita suppeteret.

Ille impavidus, et relicta parte exercitus in Syria, ut præsidia Euphrati immunita defenderentur, qua promtum, et copiis cibariisque non destitutum iter erat, *contendit in provinciam Comagenam, dein Cappadociam, hinc in Armeniam. Sectabantur agmen, præter alia bello solita, grex ingens camelorum, oneratus commeatibus, ut simul propulsaret hostem, et cibi egestatem. Primus e perterritis occurrit* illi *Pactius primipili centurio, dein plerique milites: hosque, cum varios deserta*

Puteolanus, *per longinqua*, &c. Brotier.—8 Budens. *nec*.—9 Perperam in Mss. Harl. Jes. Guelf. et Puteolanus, *item*; unde tamen Freinshemius conjiciebat, *identidem*. Brotier.—10 Ita Mss. editio princeps, aliæque plurimæ ac recentiores. Puteolanus, *retenturum*.

1 Sic editio princeps, Pichena et recentiores. Puteolanus, *assueta*.—2 Ita Mss. editiones veteres et recentiores. In sexta Lipsii editione aliisque eam secutis, *frumento*. Brot. *Frumento* Gron. et Ryck.—3 Ryckii Cod. *Pacuv*.

NOTÆ

resque navibus exstructas, e quibus vi et ballistis repellerentur invadentes Parthi.

[u] *Commagenam*] Commagena, vel Euphratensis, provincia Syriæ regionis ad Euphratem fluvium. Hodie pars Orientalis præfecturæ *Alep*, in Syria regione imperii Turcici Asiatici. *Tillemon*.

[v] *Pactium primipili centurionem*] At supra l. XIII. perfunctum eo honore ait: 'Curam præsidiorum Pactio Orfito primipili honore perfuncto mandat.' *Lipsius*.

Etiam cum *perfuncti* essent, revocabantur ad talem honorem; quia veteres militiæ et conspicui armis famaque; et quia hinc opes et decus addebatur: et id equestris fastigii fuit.

Primipili centurionem] Primæ cohorti præerat primipilus: non tamen imperabat legioni, defuncto aut absente legato legionis, sed præfectus

diversas fugæ causas[x] obtendentes, 'redire ad signa et clementiam Pæti experiri' monebat, 'se nisi victoribus immitem esse.'[y] Simul suas legiones adire, hortari, 'priorum' admonere, 'novam gloriam' ostendere: 'non vicos aut oppida Armeniorum, sed castra Romana, duasque in iis legiones pretium laboris peti. Si singulis manipularibus præcipua[z] servati civis[a] corona Imperatoria manu tribueretur, quod illud[4] et quantum decus, ubi par eorum numerus apis-

militiæ prætextus obtenderent, jubebat reverti in castra, et lenitatem ducis tentare, se non nisi victoribus clementem esse. *Eodemque tempore suas legiones accendere, incitare,* priorem *militiam* gloriam*que commemorare,* novum decus *ostentare;* non pagos, aut urbes Armeniorum, sed castra Romana, duasque in iis legiones, præmium expeditionis peti. Si cuilibet militi gregario daretur *ipsa* manu ducis, eximia ob servatum civem corona; quæ illa, et quanta gloria, ubi par numerus eorum, qui salutem dedissent et *eorum* qui accepissent,

—4 *Illud esse et* Cod. Agr.—5 (Brotierus cum Homero habet *adipisceretur.*)

NOTÆ

castrorum, vel etiam alius minor *pro legato* erat, jubente duce, ætate, aut fama.

Infra hoc libro cap. 28. 'Vivianus Annius gener Corbulonis, nondum senatoria ætate, sed pro legato quintæ legioni impositus.'

Pactium primipili] Qui haud dubie locatus erat in Tauri jugo, et profligatus erat ab equite Parthico. Is forte præerat tribus his peditum millibus eo monte dispositis, aut parti ipsorum, forte mille vexillariis, nec redierat in castra legionum, sed per avios montes abscedens, reliquias cladis collegerat, sicque ante turpe fœdus initum cum Parthis, et prior adventabat.

[x] *Fugæ causas*] Non quod forte deseruissent signa, aut e castris legionum fugissent; sed quia circumsessi a Parthis, se dediderant, aut stationes et præsidia, quibus impositi erant a Pæto, deseruerant, partim vi, partim metu.

Nam rex *vi ac minis alares exterruit, legionarios obtrivit, &c.* qui tamen redire in castra debuerunt, sed perculsi desperaverant de salute legionum Rom. Sicque fugaces et veluti desertores erant: deserebant legiones, quibus negare opem sine flagitio non poterant.

[y] *Se nisi victoribus immitem esse*] Suadebat Corbulo militibus *clementiam Pæti experiri:* licet enim qui in bello deseruerat, capite puniri soleret, potuit tamen se offerens, ex edicto Germanici Cæsaris, desertionis pœnam evitare, et ex prima desertione, *militiæ* restitui; Arrio Menandro in Militaribus auctore. *Vertranius.*

[z] *Præcipua*] Eximia ac præcellens omnia dona militaria, et quæ certe omnem militiæ gloriam superaret: hinc *coronam civicam* sibi potissimum arrogavere Cæsares, eamque supra palatium statuere.

Attamen etiam tum privatis concedebatur: nam infra XVI. 15. Ostorius 'civicam coronam apud Britanniam meritus.'

ceretur,[5] [b] qui attulissent salutem, et qui accepissent?' His atque talibus in commune alacres, (et erant, quos pericula fratrum aut propinquorum propriis stimulis incenderent) continuum diu[6] noctuque iter properabant.

13. Eoque intentius Vologeses premere obsessos,[c] modo vallum legionum, modo castellum,[d] quo imbellis ætas defendebatur, appugnare,[1] [e] propius incedens, quam mos Parthis, si ea temeritate hostem in prælium eliceret. At illi vix contuberniis extracti: nec aliud[f] quam munimenta propug-

coronam civicam obtineret. *His atque similibus promiscue incitati,* (*et erant, quos* privatim *discrimina fratrum aut proximorum propriis affectibus incitarent*) *perpetuum iter dies noctemque accelerabant.*

Ideoque acrius instare Vologeses obsessis, interdum lacessere castra legionum, interdum arcem, qua imbellis ætas tegebatur, propius succedens, quam Parthi solent, si ea audentia hostem ad certamen pelliceret. At illi vix tentoriis educti, nec aliud,

Ita Mss. Harl. Bodl. Jes. Corb. et veteres editiones. Corrupte in Ms. Reg. *per eorum numerum adipiscerentur.* In Ms. Flor. *apisceretur:* unde frustra Lipsius Freinshemius aliique tentant, *aspiceretur.* Locum hunc obscuravere magis quam illustravere eruditi Ryckius et Ernestus. *Brotier.*—6 Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *die.*

1 Sic Pichena e Ms. Flor. In Mss. Agr. Corb. et editione principe, *ad pug-*

NOTÆ

[a] *Servati civis*] Sic Plin. XXII. 4. 'Si civicæ honos uno aliquo, ac vel humillimo cive servato, præclarus sacerque habetur, qui tandem æstimari debet unius virtute servatus universus exercitus?'

[b] *Apisceretur*] Alii legunt, *aspiceretur*, frustra. Nam par est numerus eorum, nempe, qui decus et servati civis coronam adipiscuntur, et obsessis salutem afferunt, cum numero illorum civium, qui servantur, et salutem accipiunt, quia nempe legiones Romanæ; legiones Romanas obsessas servant hoc casu.

[c] *Obsessos*] Intelligit legiones in vallo suo obsessas, nam Tacitus, *modo vallum legionum;* et uxorem filiumque ducis cum ceteris fœminis ac pueris, qui castello Arsamosata clausi se tuebantur.

[d] *Castellum*] Intelligit quod supra habetur c. 10. 'Conjux ac filius castello, cui Arsamosata nomen est, abditi,' &c.

[e] *Appugnare*] *Appugnare*, non *oppugnare*. Nulla quippe Parthis cominus audacia ad exequendas obsidiones. Attamen acrius tum instabant Parthi quam pro more. Itaque non prorsus improbo vocem *oppugnare*.

[f] *Nec aliud*] Quia nempe e castris erumpere adversus hostes debuerunt, et pro munimentis decertare, præsertim adversus Parthos, qui in obsidendo fere imbelles, sagittis tantum appugnant, veluti cursim et circumvolitando in equis, sed obstabat metus et ignavia.

Egregie olim Ventidius, cum castris Rom. appugnarent Parthi, duce Pacoro, subita eruptione facta, eos debellavit profligavitque, Pacoro ip-

nabant: pars[g] jussu Ducis, et alii propria ignavia,[h] ut[i] Corbulonem opperientes,[2] ac, si vis ingrueret,[j] provisis exemplis[k] Caudinæ ac Numantinæ[l] cladis.[3] ' Neque eandem

quam vallum defendebant: pars imperio ducis, et alii propria inertia, aut pavore Corbulonem expectantes, ac si vis urgeret, præsumtis animo *exemplis ignominiæ Caudinam.* Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *oppugnare.*—2 Sic optime Rhenanus e Ms. Bud. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *aut metu Corbulonem;* et sic Gronovius. Mss. Harl. Jes. *Corbulo opperiens.* *Metu* abest a Mss. Flor. Reg. Corb. et editione principe. *Brotier.*—3 Cod. Ryckii *deditio-*

NOTÆ

so cæso. Unde ingens gloria et triumphus homini novo, qui et olim triumphatus erat.

Nec aliud] Non erumpebant adversus hostem; tantum munimenta defendebant; *pars jussu ducis,* qui sic tantum imperaret; at alii *propria ignavia,* et quasi Corbulonem expectarent.

[g] *Pars*] Milites propugnabant tantummodo munimenta, nulli fere ultro, aut sponte, vel virtute, sed alii imperio ducis, alii propria ignavia, ut vallo fossaque se tegerent adversus hostem. Ignavia vel metu se interim tutabantur, dum adventaret Corbulo, quem veluti liberatorem expectabant.

[h] *Propria ignavia*] Nempe ne alibi quam intra *munimenta* pugnare cogerentur; et quia sic expectabant Corbulonem, nemo ultro fere miles pugnabat.

[i] *Ut*] Pro *ut*, vulgo legitur *aut metu:* et hinc, Illis, inquit, abunde magnum erat, munimenta defendere: nonnullis quia edixerat dux, ne quis castris exiret; aliis non aliter facturis, si signa inferri jussisset (ita erant perculsi), præferentes, se, tanquam in stativis, Corbulonem expectarent. *Ut opperientes,* quemadmodum præcedenti libro, *utque eruebantur.* Et illud, *provisis exemplis,* pari lepore Ovid. Met. IX. ubi Byblis sic loquitur: ' At non Æolidæ thalamos timuere sororum. Unde sed hos novi? cur hæc exempla paravi?' *Gronovius.*

Aut metu] Alii legunt, *aut Corbulonem opperientes:* sic tegebant *metum* et *ignaviam* suam. Sed hæc in eundem sensum recurrunt.

[j] *Si vis ingrueret*] Si a Parthis expugnarentur, jam animo præceperant ignavi, exempla cladium similium.

[k] *Provisis exemplis*] Nihil movendum. In his angustiis milites provident, et animo præcipiunt exempla paris cladis, paris ignominiæ. Hi sibi ponunt ob oculos jugum Caudinum, Numantinum, et alia similia flagitia.

Neque expectes hic, ut Tacitus faciat justam Antithesim; sic enim debuisset scribere, *neque eandem vim Samnitibus Italico populo, aut Numantinis Hispanæ genti;* si rebus res, et nomina nominibus opponere vellet.

At minutias istas non curat Tacitus, contentus dixisse, militem jam providere sibi exempla similium malorum, ut ea, v. c. quæ in sylva Caudina, aut obsidione Numantiæ, aut etiam quæ a Pœnis et Annibale inflicta et illata antiquis Romanis essent.

[l] *Caudinæ ac Numantinæ*] Flor. II. 18. ' Hostilium deinde Mancinum. Hunc quoque assiduis cædibus ita subegerunt, ut ne oculos quidem, aut vocem Numantini viri quisquam sus-

vim[n] Samnitibus,[o] Italico[p] populo, aut Hispanis, ac Parthis,[4] Romani Imperii æmulis.[q] Validam quoque et laudatam[r]

næ ac Numantinæ. Nec eandem potentiam Samnitibus, Italicæ genti, aut Carthaginensibus rivalibus Romani fastigii. Fortes etiam, et celebratos veteres,

---

nis pro *cladis.*—4 (Brotierus legit, *neq. eand. vim Samnitibus, Italico populo, aut Pœnis Rom.* &c.) Freinshemius mallet, *aut Hispanis,* quod Numantini essent Hispani. Frustra addit Gronovius, *aut Hispanis, quam Parthis.* Pœni hic forte appellati, quod clarior eorum, quam Numantinorum gloria. Immo Numantini nunquam fuere imperii Romani æmuli. *Brotier.* Bipont. legunt: *neque e. v. Samn. Numantino p. ac Parthis,* &c. Recte *ac Parthis* in textum recepere; sed ingrata repetitio est vocis *Numantino.* Malo Gronovium sequi. Librarii, cum *Hispanos* mutassent in *Pœnos,* omisere *quam* vel *ac Parthis,* quasi superflua, quæ vero deesse, omnes sentiunt interpretes.

NOTÆ

tineret. Tamen cum hoc quoque fœdus maluere, contenti armorum manubiis, cum ad internecionem sævire potuissent. Sed non minus Numantini quam Caudini illius fœderis flagrans ignominia ac pudore populus Rom. dedecus quidem præsentis flagitii, deditione Mancini expiavit.'

Caudinæ] Caudium, oppidum Hirpinorum populorum in Samnio, regione Italiæ: hodie *Arpaia,* vicus Principatus ulterioris in regno Neapolitano. *Caudinæ furcæ* sunt in viciniis Caudii oppidi: hodie locus vocatur *Stretto d'Arpaia.* Ex Diction. Baudrandi. *Till.*

Numantinæ] Numantia, urbs Pelendonum populorum, in Gallicia provincia Hispaniæ citerioris: hodie ruinæ vocantur *Puente Garay,* in parte occidentali Castellæ veteris. *Tillemon.*

[n] *Neque eandem vim*] Sibi provideret trepidus miles exempla *Caudinæ ac Numantinæ cladis,* et alias similes: proponebatque sibi, non *eandem vim Samnitibus, Italico populo,* ac Parthis esse; et statim miles, seu Tacitus, prætermissa Numantina gente, quasi non majoris roboris quam Samnites, statim mentem lectoris transfert ad Pœnos, subditque, non *eandem vim* esse Samnitibus; neque vel *Pœnis ipsis,* licet *Romani imperii æmulis,* ac fuit Parthis.

Sicque in antecessum solatur se miles, minuitque sic cladem suam, et reipsa cum sibi proponeret miles varia exempla similium calamitatum, facta semel comparatione Samnitum cum Parthis, quid opus fuit memorare Numantinos? potius debuit investigare animo maximas clades, seu majora exempla malorum in Pœnis, et Annibale, et potius comparare vires Pœnorum cum potentia Parthorum; quod rite facit Tacitus.

Et vanam lectionem criticemque Freinshemii jugulat aperto marte Tacitus ipse infra lib. de Mor. Germ. c. 37. 'Medio tam longi ævi spatio' (210. annorum) 'multa invicem damna. Non Samnis, non Pœni, non Hispaniæ Galliæve, ne Parthi quidem sæpius admonuere,' quam *Germani:* nempe ibi locum nostrum hunc fere repetit ad verbum. En *Samnites,* en *Caudina* clades, en *Hispania* et *Numantina* clades, en *Pœni,* en *Parthi,* et *Galli,* et omnia veterum cladium nomina.

[o] *Samnitibus*] Lib. XI. 24. *Till.*

[p] *Italico*] Lib. VI. 3. *Tillemon.*

[q] *Parthis Rom. Imperii æmulis*] Vulgo legitur *Pœnis:* at lectio palam vitiosa. Nullæ enim hic Pœnorum partes; præcessit de cladibus Caudi-

NOTÆ

na ac *Numantina*. Nunc ergo comparant eas cum ignominia, quæ sibi immineat a Parthis, et hanc elevant, usi argumento a potentia Parthorum.

Cum enim excusatius sit hosti valido succumbere, patrocinium hoc amplectuntur, et quando progenitoribus suis licuerit, *Samnitibus* et *Numantinis*, modicis populis cedere, quem sibi crimini daturum, quod non sustineant Parthos *Rom. Imperii æmulos?*

Hoc enim Epitheton haud dubie ad Parthos pertinet, quod cum et Pœnis olim tributum fuerit, ejus loci corrumpendi occasionem præbuit.

Sensus igitur hic est, de quo non dubito: et verba sic restituam: *nec eandem vim Samnitibus Italico populo, aut Hispanis, ut Rom. imperii æmulis,* nempe Parthis. *Freinshemius.*

Recte ille, sed non satis. Lege: *nec eandem vim Samnitibus Italico populo, aut Hispanis, quam Parthis Romani imperii æmulis.* Gronovius.

Neuter interpres recte, et dum corrigunt Tacitum, corrumpunt.

Aut Pœnis] Certo certius est sic scripsisse Tacitum; nulli enim æmuli imperii Rom. præter Pœnos, nec alios in tota historia reperias, si Capuam exceperis, sed quæ ipsa cessit Pœnis, dein et Romanis.

Et falsum quod dicunt de Hispanis, aut Parthis. Parthi æmuli gloriæ et amplitudinis Rom. sed de finibus tantum imperii contendebant, non de imperio ipso; quippe unusquisque suum imperium procul terris abjunctum, ac toto velut orbe divisum possidebat.

De Hispanis ridiculum est, fuisse æmulos Romanorum, de Parthis falsum. Quippe suum imperium separatum habuere, et fere æque immensum opulentumque ac imperium Rom. et Parthi Romanique fere tantum certabant de Armenia, tenuissimo terræ angulo.

Nec reperias appellatos esse Parthos æmulos imperii Rom. Immo Parthi reverentiam usurparunt erga Romanos, licet acerrime sua tutantes.

At Carthaginenses vere æmuli imperii Rom. ut qui de eodem imperio, de eadem ditione, eodem solo, saloque diu decertarunt.

Flor. II. 2. 'Affectabat enim ut Romanus, ita Pœnus Siciliam, et eodem tempore, paribus uterque votis ac viribus, imperium orbis agitabat.' At nemo id dixerit de Parthis.

Aut Pœnis] Quia primo memorat clades veteres, *Caudinam* et *Numantinam;* dein simul *Samnites* et *Pœnos* adjungit, cum debuisset non *Pœnos* memorare statim hic, sed *Hispanos*, quia Numantini erant Hispani, ut cuilibet cladi sua gens aut populus responderet per antithesim, nempe Caudinæ cladi gens Samnitica, et Numantinæ, Hispana gens; ideo viri docti sic parum convenire secum Tacitum, nec sibi satis cohærere putant. Attamen falluntur, et sibi maxime cohæret Tacitus pro more et genio suo.

Nam cum satis expressit, appinxitque dedecus illarum cladium, furcarum et jugi Caudini, statim raptimque flectit ad potentiores populos, et qui unquam lacesserint imperium Romanum, validissimos, nempe, ad Pœnos, imperii æmulos.

Non quod sub jugum Romanos Pœni miserint; sed quia multa pericula simul clauso militi obversabantur, et velut ingruebant, ac non modo jugum, sed etiam internecio et exitium, aliaque id genus mala, quæ sæpe olim Pœni Romanis intulerant. A priore propositione flectit statim Tacitus ad Pœnos potentiores, ne nempe comparare Numantinos cum Parthis videretur.

Primo lacessit animum, ei objici-

antiquitatem, quotiens Fortuna contra daret,[5] saluti consuluisse.' Qua desperatione exercitus Dux subactus, primas tamen literas ad Volegesen, non supplices, sed in modum querentis composuit, 'quod pro[6] Armeniis, semper Roma-

securitati *suæ* providisse, quoties fortuna adversa esset. *Qua desperatione militum, dux fractus animo, scripsit tamen primas literas ad regem, non demissas ad instar supplicantis, sed expostulantis,* quod hostiliter ageret pro Armenia,

Oberlin.—5 *Contradiceret* Budens.—6 Ursinus perperam delet *pro*. Ryckius.

NOTÆ

endo clades et ignominias priscas, quæ leves, comparatæ ad præsentem impendentemque cladem; hinc subito flectit animum, transfertque ad potentiores, et longe magis infestos violentosque hostes, Carthaginenses nempe: sicque longe majori prætextu miles, calamitatem suam solatur, levatque, simul et velat. Sic Frontin. l. I. §. 'L. Minutius Cos. in Liguria dimisso in angustias exercitu, cum jam omnibus obversaretur Caudinæ cladis exemplum,' &c.

Pœnis] Pœni qui et Carthaginenses populi. *Carthago* vero fuit urbs Africæ provinciæ ad mare Africum. Hodie in ruinis jacet, et nomen retinet antiquum. Est in regno Tunetæo, *Tunis*, et in Barbaria. *Tillemonius.*

Romani imperii] Imperium Romanum pro variis temporum rationibus varie extensum fuit: ubi vero florentissimum fuit, extendebatur per Europam, Asiam, et Africam.

In Europa fuerunt pars major *Albionis* insulæ, sive *Britanniæ majoris*, et *Gallia*, *Illyricum* late sumtum, *Græcia*, *Italia*, et *Hispania*, regiones integræ, cum insulis adjacentibus.

In Asia vero parebant Romanis, *Asia minor* peninsula, *Mesopotamia*, *Syria*, et *Arabia Petræa*.

In Africa, *Ægyptus*, *Libya exterior*, *Africa*, supple *minor*, et *Mauritania*.

Hodie in his partibus sunt, pars major insulæ Britanniæ majoris, *la Grande Bretagne*, Regnum *Franciæ* integrum, pars *Allemaniæ* circa Rhenum fluvium; et ad meridiem Danubii fluvii, Imperii Turcici Europæi major pars, vulgo *la Turquie en Europe*, *Italia* omnis, Hispania integra, omnes in Europa hodierna.

In Asia vero recentiori sunt, *Natolia*, *Diarbeck*, *Syria*, et *Barraab*, sive Arabia Petræa, sub Turcico imperio, magna ex parte.

In Africa hodierna sunt Ægyptus, *l'Egypte*, omnis ora *Barbariæ*, et pars quædam *Biledulgerid*, regionis late sumtæ.

Romanum imperium posterioribus temporibus fuit partitum in *Orientale*, et *Occidentale*, et divisum in *præfecturas prætorio*, *Diœceses*, *Vicariatus* et *Provincias*. Tillemon.

[r] *Laudatam*] Vertunt, quasi laudarentur ideo antiqui, quod saluti suæ consuluissent, *quotiens fortuna contra daret*: sed id falsissimum. *Laudati* ex se antiqui, et ob eximia facinora; at non certe *laudati* præcise, quod vitæ parcerent in adversa fortuna.

Dicit Tacitus, *laudatam* in genere antiquitatem seu laudabilem. Et certe semper laudatur antiquitas, vel ob virtutem, innocentiam et priscos mores, vel quia certe boni manes, et quia jam extra invidiam omnem boni

næ ditionis, aut subjectis Regi, quem Imperator[s] delegisset, hostilia faceret: pacem ex æquo[t] utilem.7 Nec[8] præsentia tantum spectaret: ipsum adversus duas legiones[u] totis Regni viribus advenisse: at Romanis orbem terrarum reliquum, quo bellum juvarent.'9

14. Ad ea Vologeses, nihil pro causa,[v] sed 'opperiendos sibi fratres, Pacorum ac Tiridaten,' rescripsit: 'locum illis tempusque[w] consilio destinatum, quo[1] de Armenia

quæ semper Romani imperii, vel subjecta regi *fuerat*, quem Cæsar imposuisset: fœdus utrimque perinde utile *esse*. Nec præsentia solummodo intueretur: ipsum tota belli atque imperii mole in duas legiones irrupisse; at Romanis *superesse* universum orbem, quo *periclitanti* exercitui succurrerent.

Ad ea Vologeses nihil de bello aut pace respondit, *sed* expectandos sibi fratres Pacorum et Tiridatem; illum locum, tempusque consilio constitutum, *quo* sta-

—7 Budens. *utili*. Unde Rhen. placebat *pace ex æquo utili*.—8 Budens. *ne*.—9 Amicus, *quo bellum innovarunt*. Ryckius.

1 Mss. Harl. Bodl. Reg. Agr. et editio princeps, *quod*. Mss. Jes. Corb. et Puteolanus, *quid*, et sic Gronovius. In Ms. Guelf. *qui*. Ursinus e veteri

NOTÆ

antiqui; qui si viverent, vel spernerentur, vel, ut nos, acri livore incesserentur.

[s] *Imperator*] Nero, seu Cæsar. Eo sensu Tacitus passim usurpat.

[t] *Pacem ex æquo*] Vel *perinde* utrisque utilem esse, vel pacem ex æquo factam, utrique genti utilem esse: vel utrumque sensum simul complexus est; ita ut ex æquo facta pax perinde utilis esset Parthis Romanisque.

[u] *Duas legiones*] Quarta et duodecima. Non quinta quæ procul in Ponto agebat.

[v] *Nihil pro causa*] Nihil quod pertineret ad bellum, aut pacem, sed quasi ipse solus, et sine fratribus statuere non posset, aut nollet, respondit, sibi expectandos fratres reges, Pacorum et Tiridatem: forte, ut sic magis exterreret Pætum. Nec certe tamen levis momenti consilium fuit, an tum, nempe, temperaret victoriæ, an toto jure belli uteretur.

[w] *Locum illis tempusque*] Integra lectio, *illum locum tempusque:* et cujus sensus facilis est. *Illum locum*, nempe, castra Vologesi; *tempusque*, nempe, statim atque in castra venissent fratres, Pacorus et Tiridates.

Igitur, *illum locum tempusque* consilio fratrum regumque constitutum, quo consultarent ipsi simul, *quid* statuerent de *Armenia*. Et *adjecisse* etiam *Deos*, dignum fastigio *Arsacidarum* decus, ut *simul et de legionibus Rom.* decernerent, an eas *opprimerent*, an *incolumes dimitterent*.

Quare scribit infra rex Neroni: 'Se priora et totiens jactata super obtinenda Armenia nunc omittere, quoniam Dii quamvis potentium populorum arbitri, possessionem Parthis, non sine ignominia Rom. tradidissent. Nuper clausum Tigranem: post Pætum, legionesque, cum opprimere posset, incolumes dimisisse.'

Per τὸ *quamvis potentium*, præsertim respicit ad Romanos, dein et Parthos. Quasi diceret, quantumvis potentis-

cernerent: (adjecisse Deos dignum [x] Arsacidarum,) simul et de legionibus Romanis statuerent.' Missi post [2] a Pæto

tuerent quid de Armenia ageretur. Adjunxisse Deos *eventum* dignum Arsacidarum *gloria*, *ut* simul et de legionibus Rom. decernerent. *Dein misit Pætus*

codice laudat, *quo;* ut postulat Latinitas, et merito recepit Ernestus. *Brotier.*—2 Mss. Harl. Bodl. Jes. Corb. *posthac.*—3 Mss. Harl. Bodl. Jes. et

NOTÆ

simi sint Romani Parthique, attamen Dii imperiorum arbitri, Armeniæ possessionem Parthis potius dare voluerunt, remque inter potentissimos populos incertam et ambiguam hactenus, sic transegere.

Nempe, 'reges in ipsos imperium est Jovis.' Vertunt quidam, quasi Dii ipsi statuerent de legionibus Rom. sensu falso et inepto.

Illum locum] Nihil ibi deest pro genio Taciti, qui spernit conjunctiones, ut gravior videatur. *Illum locum tempusque consilio destinatum*, id est, quo loco simul consulerent *quid de Armenia* decernerent; (simplex *cernerent*, pro composito usurpat) *Adjecisse Deos dignum* decus *Arsacidarum* fastigio, ut *simul et de legionibus Rom.* a se obsessis *statuerent*. Omittit ille particulas quasdam, quæ suppleri per mentem debent, et facile certe subintelligi possunt attendenti.

[x] *Adjecisse Deos dignum*] Locum hunc sanum integrumque, et tantum explicandum contendo. Sensus hic, ut brevissime dicam: Tum temporis hoc ipso in loco fore opportunum consultare, quid decernerent de Armeniæ possessione simul, et, (quam Dii rem dignam Arsacidarum majestate adjecerant,) quid satuerent de legionibus Romanis, quam illis legem pacis darent.

Consilio quid cernerent, breviter est, quo tractatur *quid decernerent*, quem finem controversiæ de Armenia imponerent, ut l. XIII. 'Arbitrium quid darent, quid adimerent.'

Adjecisse Deos, nempe Deum benignitate accessisse materiam deliberandi multo ampliorem et vix speratam, sed dignissimam magnitudine Parthica; nimirum, quid placeat fieri de legionibus Romanis: adeo eas in potestatem esse.

Vel, Deos fecisse, ut ipse adjicere superiori orationi sequentia verba posset. Senec. l. de benef. 10. 'Ceterum idem semper de nobis pronuntiare debemus, malos esse nos, malos fuisse, (invitus adjiciam,) et futuros esse.' Hæserunt in hoc verbo et apud Livium x. 7. *Gronovius.*

Adjecisse] Hic turbant interpretes; sed frustra. Rescripsit Vologeses, sibi fratres opperiendos esse. Rescripsit, illum locum, nempe quo obsessæ legiones Romanæ, tempusque proximum *consilio* fratrum *destinatum* esse, quo simul ipsi statuerent quid de Armenia decernerent.

Etiam rescripsit, *adjecisse* et *Deos*, rem dignam Arsacidarum gloria, ut *simul et de legionibus Rom. statuerent*. Quod paulo minus contigit: nam eodem loco statuere de legionibus obsessis, eodem loco statutum et de Armenia, et de pace, sed non eodem tempore quo obsidione ereptæ sunt legiones: id factum ibidem, sed postea, nempe Corbulone imperante.

nuntii, et 'Regis colloquium'[y] petitum, qui 'Vasacen,[3][z] Præfectum equitatus, ire' jussit. Tum Pætus, 'Lucullos, Pompeios,[a] et si qua Cæsares[4] obtinendæ donandæve[b] Armeniæ egerant;'[5] Vasaces, 'imaginem retinendi largiendive[6] penes nos, vim penes Parthos,' memoravit. Et multum invicem disceptato, Monobazus[c] Adiabenus in diem posterum

nuntios, et regis congressum *postulavit, qui* Vasacem præfectum equitum ire *ad colloquium jussit. Tum Pætus memoravit* Lucullos, Pompeios, et si qui *alii* duces *Rom.* fecerant *olim* possidendo aut tribuendo Armeniam. Contra *Vasaces* disseruit, umbram speciemque possidendi, aut tribuendi *Armeniam, fuisse* penes Romanos, rem *vero* penes Parthos. *Et cum diu invicem contendissent, Monobazus Adiabenus testis advocatur in diem crastinum iis quæ pacti*

Puteolanus, *Vasatem.*—4 Sic optime divinavit Pichena ex Ms. Flor. et editione principe, in quibus, *et si quaces.* Ms. Reg. *et sequaces.* Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et Puteolanus, *et si qui duces.* Brotier.—5 Cod. meus: *Pompeios et Scipiones obtinendæ donandæve Armeniæ arbitros fuisse ait.* Sic tamen ut, *fuisse ait*, sit a manu secunda, erasa lectione vetere. Ryckius.—6 Ita Mss. Flor. Reg. Corb. editio princeps et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *donandive.*

NOTÆ

y *Regis colloquium*] Reges cum regibus colloqui decuit: sic Pacorus, juvenis excelsissimus, Regis magni filius, cum C. Cæsare filio Augusti congressus est ad Euphratem. Sic et Artabanus Rex Regum cum Germanico Cæsare.

z *Qui Vasacen*] Quippe infra majestatem Regis fuit, colloqui cum alio, quam cum Rege, et præsertim id infra fastigium Arsacidarum et Regis Regum; ut Magnus Alexander cum solis Regibus certare voluit, ita et colloqui.

a *Lucullos, Pompeios*] Isti primi duces Rom. Orientem subegerunt et Armeniæ reges debellarunt, prostrato Mithridate, dein et Tigrane, qui auxilio juverat Mithridatem socerum.

b *Et si qua Cæsares obtinendæ donandæve*] Pro *qua Cæsares*, vulgo legitur *qui duces;* et sic Vett. libri. Sed revera *Cæsares* legendum. Percurrit enim auctor omnes pop. Rom. Imperatores, quibus cum Armenia res fuit, et a Lucullo incipit, qui primus eo Rom. signa intulit.

Per Pompeium ad *Cæsares* devenit, qui aliquot reges Armeniis dederunt, ut superioribus libris indicatum est. Duces enim post Lucullum Pompeiumque nihil poterant in donandis regnis, sed Cæsares. *Freinshemius.*

Primus ducum Pompeius regnare jussit Tigranem, jam initio, debellata Armenia. Per *duces* forte intelligit Tacitus etiam alios, qui sub Cæsaribus ipsis *obtinuere*, aut *donavere* Armeniam, ut certe Caius Cæsar, Augusti filius, et Tiberius sub Augusto, dein Germanicus sub Tiberio eam *obtinuere* et *donavere*, scil. Principum auspiciis. De his ducibus, de his Cæsaribus id præcise intelligendum.

c *Monobazus*] Qui regebat Adiabenos, et simul inserviebat Parthis, testis adhibetur fœderis seu jurisjurandi. Puto non præcise ob auctoritatem ipsius, neque quod præsentia ejus indigerent absolute, sed quia nati-

testis iis quæ pepigissent, adhibetur.[d] Placuitque [e] liberari obsidio legiones et decedere omnem militem [e] finibus Armeniorum, castellaque et commeatus [f] Parthis tradi: quibus

erant. *Et convenere*, ut obsidione legiones ereptæ, simulque abirent omnes copiæ *Romanæ* terris Armeniorum, arcesque et commeatus Parthis dede-

NOTÆ

onem seu præfecturam obtinebat, quæ Armeniæ contermina esset.

Et quia hoc bellum præcipue ipse incitaverat, ideo hic testis adhibetur fœderis, ut conditiones pacis ipse inspiceret, sciret, observaret, et observari curaret. Etiam quia res ipsius magna ex parte agebatur. Fuit ipse Rex Adlabenorum, teste Dione, Josepho et Tacito, *Monobazus Adiabenus*, id est, Rex Adiabenorum. Sic dicitur Philippus Macedo, pro rege Macedonum.

Monobazus] In diem posterum differtur conclusio fœderis, ut testis vocaretur Monobazus iis, quæ pepigissent: quia ille magna pars belli; et quia, forte, si qua difficultas superesset, expediebat, et quia vicinus Armeniæ, pacis conditiones exequi præcipue debuit.

[d] *Testis*, &c. *adhibetur*] Non propterea excluditur Vasaces. Immo præter Vasacem, qui fœdus componit ac transigit, eorum, quæ invicem Vasaces et Pætus pepigissent, testis adhibetur Monobazus, quasi in sua causa, ob vicinitatem Adiabenorum et Armeniorum.

[e] *Decedere omnem militem*] Posset forte intelligi tam de Parthis, quam de Romanis: sed potius id ibi intelligendum de Romanis solis; nam infra interrogatus Centurio, 'quo in statu Armenia esset,' 'omnes inde Romanos excessisse, respondit.' Et ibid. '*Castellaque et commeatus Parthis tradi.*' Et infra etiam Corbulo postulat a Vologese, castella Armeniæ præsidiis Parthorum liberari.

Verisimile est, utrimque Parthos Romanosque partim abscessisse, partim mansisse. Haud dubie abscessit Rex Parthorum; abscessit et Pætus cum legionibus perculsis, hybernavitque per Cappadociam. At abscedens Rex Parthorum, dispositis præsidiis, retinebat quædam castella Armeniæ, et Romanæ cohortes obtinebant adhuc *Arsamosata* et alia castella; et id occulto fœdere, dum redirent legati regis missi ad Cæsarem, super petenda Armenia.

Tamen postea Vologeses, ne irrideret principem, petens per legatos Armeniam, quam jam *eripuerat* Romanis, præsidiis liberat castella Armeniæ, ea tamen etiam conditione, ut Corbulo tolleret etiam castella, quæ ultra Euphratem munierat.

Sicque fere suo arbitrio interim relicti Armenii, dum rescribit Nero, an fœderi seu *paci annueret*.

Forte omnino abscesserant Romani Armenia, et Parthus, qui victor dabat tum leges, retinuit quædam castella, donec pervinceret Corbulo, ea etiam liberari.

[f] *Commeatus*] Non tamen omnes traditi Parthis. Nam sic infra: 'obsessis adeo suppeditavisse rem frumentariam constitit, ut horreis ignem injicerent.'

Et commeatus] Copiæ, nempe, quæ erant in ipsis castellis quæ tradebantur, non vero quæ in ipsis castris legionum. Nam cum abirent Romani, *horreis ignem injecerunt:* idque longe insignius flagitium Pæti foret.

perpetratis, copia[g] Vologesi fieret, mittendi ad Neronem[h] legatos.'

15. Interim flumini Arsaniæ[1] [i] (is[2] castra præfluebat) pontem imposuit, specie sibi illud iter expedientis:[3] sed Parthi, quasi documentum victoriæ, jusserant: namque[4] iis usui fuit:[j] nostri per diversum iere. Addidit rumor, ' sub

rentur: quibus peractis daretur Vologesi facultas, mittendi oratores ad Cæsarem.

Interea Pætus *pontem indidit amni Arsaniæ, (quippe is munimenta* Rom. *alluebat) quasi sibi illam viam præpararet. Sed Parthi* id *imperarant, veluti monumentum victoriæ: quippe eo* ponte *usi sunt; nostri alia via incessere. Adjecit*

1 Perperam in Mss. Flor. Corb. et editione principe, *Arsanieti:* in Ms. Reg. *Arsaneti.* Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *Arsameti.* Verum nomen docuit Dio, LXII. p. 711. et 'Αρσανίαν appellat; de quo Plinius, v. 24. *Acceptis fluminibus Lyco, Arsania.* Puteolanus, *fluvio.* Brotier.—2 Gronovius *etenim is;* quod a Mss. non agnoscitur. *Ryckius.*—3 Ita Mss. Harl. Jes. Sicque emendandum jam monuerant summi viri, Muretus, Grotius, et Petavius. Male in Mss. Reg. Corb. et libris editis, *experientis.* Brotier. *Specie sibi illud iter experientis.* Ita Flor. a quo satis abit meus: in quo: *spe sibi illud tunc expetendi sumpserat:* supra vero *tunc* scriptum *iter.* Sed maxime placet Grotii emendatio qua *expedientis* legit pro *experientis.* *Expedire* enim *iter,* ut *alimenta, arma, copias,* alibi pro parare: unde *expedire* pro in expeditione esse H. I. 10. Ryckius. Gronovius habet *experientis.*—4 Frustra tentat

NOTÆ

[g] *Copia*] Non licuit hostibus, quamvis potentibus, mittere legatos Romam, quin prius mittendi facultatem obtinuissent a duce Rom. qui in his partibus imperium haberet: et hos legatos comitabatur centurio, vel et alii quasi custodes, quamvis specie honoris, appositi ab ipso duce, dum provincias Rom. permearent.

Nec id sine causa utrimque: nam missi sine commeatu, seu fidei publicæ auctoramento, ac diplomatibus, violari potuerunt legati, vel etiam ex itinere aliquid novi moliri. Sic et legati nostro more nunc honesti exploratores appellantur, nec abs re.

[h] *Mittendi ad Neronem*] Nempe de petenda Armenia: infra 25. ' Intellecto Barbarorum irrisu, qui peterent quod eripuerant,' Armeniam nempe.

[i] *Flumini Arsaniæ*] Sic Vett. In Dionis fragmentis hic ipse fluvius *Arsanias* dicitur: ' Parthus dimisit Pætum, prius cum eo pactus, ut ponte sibi jungerent fluvium Arsaniam.'

Nominat et ante, 'Ρανδεῖαν τῷ πρὸς 'Αρσανίᾳ ποταμῷ οὖσαν; *Randeiam* (oppidum sive vicum ubi Pætus obsessus) *ad Arsaniam fluvium sitam.* Plinius quoque *Arsaniam* agnoscit, et in Euphratem labi facit, v. 24. Sed et Plutarchus in Lucullo.

Arsaniæ] Arsanias, fluvius Armeniæ majoris, in Euphratem labitur; ex Plinio v. 24. *Tillemon.*

[j] *Namque iis usui fuit*] Legendum: *Neque iis usui fuit.* Et firmat certe Dio, qui in hac re, ut sæpe, velut interpres Taciti: ' Ut fluvium Arsaniam ponte jungerent, Rex jusserat, (non quod ponte indigeret, vado enim

jugum missas legiones,'[k] et alia ex rebus infaustis, quorum simulacrum ab Armeniis usurpatum est. Namque et munimenta ingressi sunt, antequam agmen Romanum excederet,[5] et circumstetere vias, captiva[l] olim mancipia, aut jumenta

fama, missas *fuisse* sub jugum legiones, *et alia*, *ut rebus improsperis* mos est, *cujus* ignominiæ *speciem usurpavere Armenii. Quippe et castra intrarunt, priusquam exiret exercitus Rom. et obsederunt itinera*, *agnoscentes abducentesque captivos pridem servos, aut armenta et pecora. Abrepta etiam vestimenta, adempta arma,*

Lipsius, *neque iis usui*. Brotier.—5 Ita Mss. Flor. Harl. Bodl. Guelf. et editiones veteres ac recentiores. Rhenanus, *nam et .... decederet*. In Ms. Jes. *nam et .... excederet*, quod mallem ob superiora, *namque iis usui*. In Ms.

NOTÆ

transmisit amnem,) sed ostenderet Romanis, se superiorem ac potentiorem esse.' *Lipsius*.

Recte, *namque iis:* quippe Romanus pontem struxit tanquam sibi; revera pro Parthis, qui id jusserant: quare? quod ipsis usui futurus erat. Deinde et sequentia hoc volunt; opponit enim hæc, *nostri per diversa iere:* quasi diceret, *nam illis usui fuit*, nostris vero non fuit, qui alio itinere usi sunt.

Nec obest, quod mox narratur, Parthos vado transisse: nec enim sequitur exinde, pontem ipsis usui non fuisse. Præterquam enim, quod sic quoque mentio fit de parte copiarum, quæ ponte transierunt, facile intellectu est, eum magno fuisse usui ad quotidianos transitus, et commeatus, aliaque bello necessaria transvehenda.

Nec enim credibile est, eos de flumine semel tantum transmittendo cogitasse; eo transmisso, omnium, quæ in altera ripa erant, oblivione captos esse, quasi non *Armeniam*, sed *Lethen* transivissent. *Freinshemius*.

Usui fuit] Licet Rex Parthorum per pontem non incesserit, metu doli et insidiarum, attamen alii multi e vulgo Parthorum ingressi sunt, postquam firmitatem ejus explorassent. Hæc fabricatio pontis haud dubie inter alias deditionis conditiones accepta est a Pæto per summum dedecus, ut et multa alia.

[k] *Sub jugum missas legiones*] Jugum ex duabus hastis fixis et tertia transverse superposita fiebat, sub quod devictæ gentes abibant, ut sæpe legitur apud Livium. Quod autem de rumore Tacitus ait, Tranquillus Ner. 39. pro vero scribit. *Vertran*. Idque ex rumore vulgi, ut multa alia Suetonius refert.

[l] *Captiva*] Nempe captos bello Armenios, qui tum inter mancipia Romanorum jure belli. Vel servos ipsos Armeniorum, quos jam olim, prædæ loco, Romani possidebant, quemadmodum et jumenta illorum.

Captiva olim mancipia] Quod possit intelligi de mancipiis ipsorum Armeniorum, quæ, jure belli, inter aliam prædam abacta essent a Romanis.

Sed potius intelligo de ipsismet Armeniis, qui bello capti erant olim a milite Romano. Vel indistincte de quibuscumque mancipiis olim captivis, et quæ propria possessio propriæque opes erant capientium, sive natione Armenii essent, sive ex aliis gentibus bello victis.

Et verisimile est, in eo pudore et in ea consternatione legionum, Ar-

agnoscentes abstrahentesque. Raptæ[m] etiam vestes, retenta arma,[n] pavido milite et concedente, ne qua prælii causa existeret. Vologeses, armis et corporibus cæsorum aggregatis,[6] [o] quo cladem nostram testaretur, visu fugientium legionum abstinuit. Fama[7] moderationis quærebatur, postquam superbiam[p] expleverat. Flumen Arsaniam[8] elephan-

trepido milite, et cedente, ne qua pugnæ causa exhiberetur. Vologeses aggestis armis, et cadaveribus interfectorum, quo calamitatem nostram ostentaret, abscedentium legionum visu temperavit. Et modestiæ decus sibi arrogabat, cum superbiam exsatiasset. Rex *elephanto sublimis, et proximus quisque regi,* expediti *in equis*

Corb. *abscederet.*—6 Heinsius scribebat *aggeratis.*—7 Male in Mss. Reg. Corb. et editione principe, *nam fama.* Brotier.—8 Mss. Harl. Bodl. Jes. et Guelf.

NOTÆ

menios, primum propinquos suos, amicos et notos sibi delegisse, ac servitute liberasse. Dein et alios rapuisse etiam, ut prædæ libido incitabat, quasi adversus victos.

[m] *Raptæ*] Raptæ vestes, ademtæque militi Rom. non quæ Armeniorum essent, sed militis: sic *retenta arma*, non quæ Armeniis ante abstulissent Romani, sed quæ ipsius militis Rom. erant. Sic insultabant, ut captis victisque, Armenii. Prætextu sua agnoscendi, etiam aliena rapiebant, et concedebat ultro miles Rom. ne qua prælii causa existeret.

[n] *Retenta arma*] Est qui vertat, quasi miles Rom. retinuerit arma, licet veste exutus sit ab Armeniis: sed puto, ab Armeniis ablatæ illis vestes, ablata arma, *pavido milite et concedente*, ne qua pugnæ causa existeret.

[o] *Aggregatis*] Non ad instar trophæi, ut vertunt; quod tantum moris Græcorum fuit, vanæ gentis, et in eo parum laudatæ: id raroque usurpatum Romanis; puto ignotum et insolitum Parthis, ut et veteribus Persis.

Sed sic tantum Rex, ut cladem nostram, simulque victoriam suam ostentaret abeuntibus victis, et ad præsens, loco sibi glorioso statim discessurus; nec ultra, pudorem objecturus Romanis, et ita ut nullum monumentum victoriæ strueretur, aut superesset in posterum.

Quod patet infra, cum *reliquias infelicis prælii* operire jubetur filius ipse Pæti.

[p] *Superbiam*] Qua obsessas clausasque legiones ad turpe fœdus impulerat, qua jusserat, ut omnis Romanus miles Armenia abscederet, ut pons ipsi documentum victoriæ strueretur, ut arma et corpora cæsorum in acervum cumularentur, et cetera fastus Parthici; sicque velut ingens victoriæ suæ monumentum ostentaret.

Postea abstinuit visu fugientium legionum, quia id infra majestatem victoris Regisque: sicque superbia magis quam modestia abstinuit videre abeuntes Romanos. Sic modestiæ decus *quærebatur*, et *fama:* sed ut modestia falsa, ita et fama tantum superbiæ regiæ invaluit; et potius Regis superbiam prudentes interpretati sunt.

[q] *Elephanto insidens*] Qui mos et hodie usurpatur Magno Mogolio Indorum Regi, ut, quoties elephanto ve-

to insidens,[q] et[9] proximus quisque Regem[10] vi equorum perrupere,[r] quia rumor incesserat, 'pontem cessurum oneri dolo fabricantium.' Sed qui ingredi ausi sunt, validum et fidum[11] intellexere.

16. Ceterum obsessis adeo suppeditavisse rem frumenta-

transmisere amnem Arsaniam, quia percrebuerat fama, pontem *tantæ* moli haud parem fore, fraude architectorum. *Sed qui incedere ausi sunt,* pontem *certum firmumque experti sunt.*

Ceterum compertum est, adeo superfuisse annonam et copias circumsessis, ut

in elephanto.—9 Brotierus delet *et.*—10 Ita Mss. Flor. Reg. Guelf. Agr. Harl. Bodl. Jes. Corb. et editio princeps. Puteolanus, *et proximus quisque regi.* Male addidit, *et.* Accusativo autem utuntur optimi scriptores Cæsar, Livius aliique plurimi, ut accipies a J. Frid. Gronovio ad Livium, VIII. 32. a Burmanno ad Quintilianum, VIII. 6. p. 515. *Brotier.* Lipsius sagaciter hic suspicatur de defectu: nam Flor. *elephanto insidens proximus quisque regem vi.* Meus: *elephantis insidens proximus quisque regem vi.* Unde Nicolaus Heinsius: *elephantis insidentes proximus quisque regem et vi equorum perrupere.* Quod magis accedit ad scripturam calamo exaratorum quam Lipsianum: *et proximus quisque regi, alii vi equorum p.* Ryckius.—11 Sic Ms. Corb. editio princeps et recentiores. In Mss. Bodl. Jes. Guelf. et Puteolanus, *firmum.*

NOTÆ

hitur ipse, proceres et purpurati equis insideant, et cum equo ille insidet, pedestres ipsum comitentur.

[r] *Regem vi equorum perrupere*] Vulgo *regi.* Vir doctissimus, *proximus quisque regi, alii vi equorum,* quod quidem, Tacito non volente, mutasse, argumento sunt sequentia: *Sed qui ingredi ausi sunt.* Ut sit sensus: Regem, et qui circa erant, vado transisse, quod *pontem dolo fabricantium cessurum oneri* putabant: aliam multitudinem tentasse illud iter, et fidum reperisse.

Quanquam enim Dio scribat, Parthos ponte isto non usos, non proinde necesse est, ut idem etiam noster.

Quin et conciliari possint, si dicas, Dionem sensisse de Rege et qui proximi regi erant, nullo respectu promiscnæ multitudinis habito. Tacitum autem accurate distinxisse, et qua cuique iter fuerit, explicasse. *Freinshemius.*

Hic distinguit Tacitus Regem, et modum seu speciem illius incedendi, a purpuratis et aulicis, ita ut ipse elephanto inveheretur, alii proceres equis. Nec hoc ipso distinguit purpuratos a vulgo præcise, et licet equis isti vehantur, non excipit alios Parthos, incessum tantum regis et ceteræ aulæ comitum præ oculis habuit.

Regi vi] Legit Lipsius, *et alii vi equorum,* quasi proximus quisque regi etiam elephanto insideret, ut Rex ipse, alii in equis expediti permearent fluvium, et probat ex Dione.

Sed Dio diserte dicit, regem vectum elephanto, et alios ut venerant, nempe, haud dubie in equis: et vanus Dio, ut et correctio Lipsii. Nam *proximus quisque regi vi equorum perrupere* amnem Arsaniam, alii per pontem incessere etiam in equis, quem firmum experti sunt.

riam constitit, ut horreis ignem[s] injicerent: contraque prodiderit Corbulo,[t] 'Parthos inopes copiarum, et pabulo attrito, relicturos oppugnationem, neque se plus tridui itinere[1] abfuisse.' Adjecit, 'jurejurando Pæti cautum apud signa,[u]

ignem horreis admoverent; contraque scripserit Corbulo, Parthos egenos commeatuum, et pabulo absumto, obsidionem omissuros, neque se remotum fuisse *a castris obsessis*, nisi via trium dierum. *Adjunxit*, Pætum sacramento

1 Sic Rhen. e Budens. Prius legebatur *itineri*. Oberlin.—2 Ita Mss. edi-

NOTÆ

[s] *Ut horreis ignem*] Attamen pepigerant, commeatus omnes fore in potestate Parthorum. Supra: 'castellaque et commeatus Parthis tradi.' Sed hoc intelligebatur tantum de castellis et copiis Armeniæ, et de commeatibus, qui erant in his castellis: et hæc horrea cremata erant in castris Romanis, et potuerunt Romani frumentum illud secum avehere, vel corrumpere: de quo nihil pacti erant.

[t] *Contraque prodiderit Corbulo*] In commentariis, opinor, aut historia harum rerum. Plinius certe Corbulonem inter scriptores recensuit, Indice lib. v. et vi. *Lipsius*.

Contraque] Constabat superfuisse annonam Romanis: at contra frumenti egenos fuisse Parthos, scripsit Corbulo, sive id tum nuntiarit in urbem, sive commentariis suis id tradiderit, vel forte utroque modo prodiderit.

[u] *Cautum apud signa*] Specta, juvenis, juramenta Romanorum apud signa: id est, uti ego interpretor, apud principia. Illic enim signa et plerosque castrorum solennes actus, apud principia, notabis, celebratos.

Sic jus in principiis dictum. Livius lib. xxviii. 'Tribunos tamen jura reddere in principiis sinebant.' Edicta ibi proposita. Vulcatius in Avidio Cassio: 'Nam statim et ad signa edici jussit, et programma in parietibus fixit, ut si quis cinctus inveniretur in Daphne, discinctus rediret.'

Literæ lectæ, et habitæ allocutiones. Spartianus in Pescennio: 'Itaque misi literas recitandas ad signa, quibus,' &c. Tacitus: 'contractos in principia milites jussit cum silentio audire.'

Castigatio et interdum animadversio ibi. Suetonius Othone cap. 1. 'Ausus est milites quosdam capite punire, et quidem ante principia se coram.' Frontinus lib. iv. Strateg. 'M. Cato memoriæ tradidit, in furto comprehensis dextras esse præcisas, aut si lenius animadvertere voluissent, in principiis sanguinem missum.'

Signum etiam pugnæ propositum. Isidorus: 'Russata, pridie quam dimicandum esset, solebat ante principia poni, quasi admonitio et indicium futuræ pugnæ.' *Lipsius*.

Apud signa] Quia hæc veluti sanctissima numina legionum, et quia hic imagines principis, cujus fortuna et auspiciis Respub. gerebatur: hinc jurabant fœdusque inibant apud signa, et aquilas ac veluti Deos præsentes obtestabantur.

Apud signa] Jurejurando sanctum illud fœdus in utrisque castris, ut puto, et in Romanis castris apud principia, apud aquilas, quæ sanctissima militum numina.

astantibus iis, quos testificando Rex misisset, neminem Romanum Armeniam ingressurum, donec referrentur[a] literæ Neronis,[v] an paci annueret.'[w] Quæ ut augendæ infamiæ composita, sic[9] reliqua[x] non in obscuro habentur: una die quadraginta millium[y] spatium emensum esse Pætum, de-

se obstrinxisse apud aquilas, præsentibus iis, quos sanciendo fœderi Rex misisset, nullum Romanum intraturum Armeniam, donec redirent nuntii a Nerone, an fœdus approbaret. *Quæ ut adornata* sunt *augendo dedecori* Pæti, *sic alia non incerta existimantur*, nempe, *una die quadraginta millium iter con-*

tiones veteres et recentiores. Rhenanus, *referantur*. In Ms. Guelf. et editione principe, librariorum errore, *referentur*. Brotier.—9 Freinshe-

NOTÆ

[v] *Literæ Neronis*] Uterque princeps literis nuntiabat quæ sciri vellet. Nam infra 24. 'Veris principio legati Parthorum mandata regis Vologesis, literasque in eandem formam attulere.'

Forte ne legati mandata egrederentur, vel quia minoris dignitatis erant, quam ut vocem consociarent cum principe, ad quem mittebantur.

Vel quia id dignitatis et Regiæ majestatis fuit, ut se per literas invicem reges salutarent, admonerentque: cetera mandata, quæ difficultatem haberent, legati expedirent, peragerent.

[w] *An paci annueret*] Non de pacto Pæti præcise intelligit, sed de summa pacis, nempe an Armeniam Tiridati concederet. Infra 24. sic scripserat Vologeses Neroni: 'Nec recusaturum Tiridatem accipiendo diademati in urbem venire, nisi sacerdotii religione attineretur. Iturum ad signa et effigies principis.'

Summa pacis posita in modo, quo reciperet Armeniam Tiridates; an absentis principis imaginem veneraretur in castris Romanis apud Orientem; an ipsum principem in urbe adoraret; an eo usque superbiam Parthis ingenitam submitteret princeps Arsacida Regisque magni frater.

[x] *Quæ ut augendæ infamiæ composita, sic reliqua*] Non puto affirmare hic Tacitum, quæ modo narraverat, a Corbulone ficta fuisse, sed hoc velle, etiam si fides forte iis derogaretur, non ambigua esse alia haud minus fœda. Quæ mens hanc potius scriptionem desideret: *Quæ ut augendæ infamiæ composita sint, reliqua, &c.* Freinshemius.

Quæ ut augendæ infamiæ] Taxare hic videtur æmulationem Corbulonis. Hæc tamen non dicit ab ipso *composita* esse; nam ipse absens, et hæc ab aliis resciverat, qui forte sic Corbuloni assentarentur, et infamiam Pæti augerent.

Certe de *pabulo*, et de tridui itinere, nunc incertum: sed valde verisimile est, Pætum promisisse, *neminem Romanum Armeniam ingressurum*, donec redirent nuntii missi ad principem.

Nam cur ex pacto abscederent legiones Armenia, cum Rex mitteret nuntios Neroni, si statim obsidione liberatæ legiones Armeniam rursus invaderent? Ad quid nuntii missi Romam, nisi expectaretur illorum reditus, et si statim ante literas acceptas bellum instauraretur?

[y] *Quadraginta millium*] Sunt viginti leucæ Gallicæ; quod nimium et insolens duci tantam molem legionum, clade perculsarumque, totque ægrotos secum trahenti.

sertis passim sauciis; neque minus deformem illam fugientium trepidationem, quam si terga in acie vertissent. Corbulo, cum suis copiis apud[3] ripam Euphratis obvius, non eam[4] speciem insignium et armorum prætulit, ut diversitatem[5] exprobraret. Mœsti[z] manipuli, ac vicem commilitonum miserantes, ne lacrymis quidem temperare:[6] vix præ fletu usurpata consalutatio.[7] [a] Decesserat certamen virtutis[b] et ambitio gloriæ, felicium hominum affectus: sola misericordia valebat,[c] et apud minores magis.[d]

fecisse Pætum, derelictis passim vulneratis; neque minus fœdam illam abeuntium consternationem fuisse, *quam si* prælio victi *se in fugam conjecisset. Corbulo cum suo exercitu occurrens* fugacibus *ad littus Euphratis, non eum splendorem exhibuit signorum armorumque, qui fortunæ dissimilitudinem* ipsis *objectaret. Tristes manipuli, et deflentes sortem sociorum, ne fletu quidem abstinuere, et vix præ lacrymis se invicem salutarunt. Amota procul omnis æmulatio fortitudinis, et ostentatio decoris,* quæ sunt *affectiones mortalium, secunda fortuna utentium: sola miseratio pollebat, et magis apud inferiores.*

minus mallet *composita sint, reliqua.*—3 Ms. Corb. *ad ripam.*—4 Ex Annal. I. 24. Heinsius pro *eam* conjiciebat *lætam.*—5 Cod. Agr. *adversitatem.*—6 Rhenanus, *temperavere.*—7 Sic bene Beroaldus. In Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. Bud. et editionibus veteribus, *consolatio.* Brotier.

NOTÆ

Pono duo *milliaria* pro qualibet *leuca Gallica:* quod satis convenit leucis Franciæ prope Parisios: at leucis remotarum nationum Galliæ, quæ longiores sunt, non pariter forte quadrabit; et mensura quam dixi, convenire magis Tacito videtur.

[z] *Mœsti*] Sic Hist. lib. IV. de legionibus Germanicis; 'Stabant conscientia flagitii mœstæ, fixis in terram oculis: nulla inter coëuntes exercitus consalutatio, neque solantibus hortantibusque responsa dabant, abditi per tentoria, et lucem ipsam vitantes, nec perinde periculum aut metus, quam pudor ac dedecus obstupefecerat.'

[a] *Vix præ fletu usurpata consalutatio*] Sic Hist. lib. IV. 'Nulla inter coëuntes exercitus consalutatio.' Quanquam hoc loco codex Budensis habet, *consolatio.* Rhenanus.

[b] *Virtutis*] Vertit Interpres Gallicus, quasi abscessisset omnis affectus aut cogitatio gloriæ et honoris; quod præcise falsum. Abscesserat certamen virtutis, ambitio gloriæ, et æmulatio honoris, abscesserat tum animus seu affectus certandi et æmulandi invicem talia, non certe voluntas omnis aut cupido gloriæ, quæ ultima rerum exuitur etiam sapientissimis mortalium.

[c] *Sola misericordia valebat*] Curtius lib. V. 'Nemo fideliter diligit quem fastidit. Nam et calamitas querula est, et superba felicitas. Ita suam quisque fortunam in consilio habet, cum de aliena deliberat: et nisi mutuo essemus miseri, olim alius alii potuissemus esse fastidio.'

[d] *Et apud minores magis*] Id explicat Dio lib. LXII. 'Corbulo nimium quanta celeritate ad Euphratem pro-

17. Ducum inter se brevis sermo secutus est. Hoc conquerente[1] 'irritum[e] laborem: potuisse bellum fuga Parthorum finiri;' ille 'integra utrique[2] cuncta' respondit: 'converterent aquilas[f] et juncti invaderent Armeniam, abscessu Vologesis infirmatam. Non ea Imperatoris habere mandata,'

Duces invicem breviter allocuti sunt, Corbulone expostulante, inutilem *fuisse suam* expeditionem, potuisse patrari bellum, profligatis Parthis. Pætus, utrique omnia integra *esse*, *subjecit*, signa verterent, et simul *facto impetu* Armeniam irrumperent, abeunte Vologese invalidam. Respondit *Corbulo*, non

1 Perperam in Mss. et veteribus editionibus, *conquerentium*. In Mss. Flor. Guelf. *hoc;* unde recte emendatum, *conquerente*, ut volebat Faërnus. Male in aliis Mss. *hic* vel *hæc*. Mallet Ernestus, *huic conquerenti*. Brotier.—2 Ms.

NOTÆ

fectus, ibi substitit. Postquam Romani propius ad se invicem accessissent, maximum quis discrimen et legionum et ducum animadvertisset, cum hi læti et hilares splendide semet ob festinationem in itinere præstitam efferrent, illi molestiam perciperent et compositionis factæ causa pudore suffunderentur.' At non hæc mens Taciti, quam non cepit Dio, vel capere noluit. Sed id condonandum Græculo.

Apud minores] Intelligit manipularios et plebeios milites, qui commilitonum magis miserebantur, quam duces invicem, quia longe minor æmulatio inter gregarios milites, et sæpe nulla. Et cum aliorum miserentur, semetipsos respiciunt, semet miserantur in aliis: cum sortem communem deflent, suam rem agunt: 'Habent in consilio fortunam suam,' ut inquit Curtius.

Apud minores] *Victos* intellige: ut *meliores* sunt, potentiores, superioresque qui vincunt, ita et *victi* sunt *minores* atque infirmiores. Apud hos valet præcipue *misericordia*, quia *fortunam adversam experti sunt*. Et seipsos respiciunt in similibus.

Apud minores magis] Apud victos, qui semper humiliores et animo demissi magis quam ii qui recentes ex opulentis præsidiis, pingues et nitidi ad bellum proficiscuntur.

[e] *Hæc conquerentium: irritum*] Reddere sententiam possis, nescio an verba, si legas; *Hic conqueri, tantum irritum laborem:* vel, *hoc conquerente.* Brevis sermo ducum, inquit. Corbulo querebatur, frustra se properasse et laborem eum sumsisse, cum ille auxilium non expectasset. Pætus contra, integra omnia, &c. Palmerius noster malebat, *hujus conquerentis irritum laborem, illius integra utrique omnia.* Lipsius.

[f] *Converterent aquilas*] Hoc forte potuit Pætus inviolato fœdere, nisi intra constitutum tempus Rex legatos misisset, aut si irriti rediissent. Nec certe debuit Corbulo inferre arma alienæ provinciæ, sine propriis mandatis: nec prudentiæ fuit se immiscere cladi hominis post fœdus, et quidem turpe, initum.

Et ultro cavit ducem, ut inscium, ita et ambitiosum atque æmulum suæ gloriæ, qui prospera sibi vindicasset, et decus, ut in sua provincia rebus bene gestis, et adversa retulisset in Corbulonem.

Corbulo: 'periculo legionum commotum, e provincia egressum. Quando in incerto habeantur Parthorum conatus, Syriam repetiturum. Sic quoque optimam Fortunam[g] orandam, ut pedes, confectus spatiis itinerum, alacrem[h] et facilitate camporum prævenientem equitem assequeretur.'[i] Exin[3] Pætus per Cappadociam[j] hybernavit. At Vologesis ad Corbulonem[k] missi nuntii, 'detraheret castella trans Euphraten, amnemque, ut olim,[4] medium[l] faceret:' ille, 'Armeniam quoque diversis præsidiis[m] vacuam fieri,' expostulabat. Et postremo concessit Rex: dirutaque, quæ[5] ultra

id sibi imperasse Cæsarem; *se* legionum discrimine excitum, e provincia *sua* profectum *esse*. Quandoquidem in ambiguo sint Parthorum cœpta, *se* in Syriam rediturum. *Et* sic etiam orandam optimam Fortunam, ut legionarius miles, via longissima fessus, incedendo adæquaret equitatum *Parthorum*, expeditum, et apertis *Mesopotamiæ* campis, facile prævertentem. *Dein Pætus hybernavit in Cappadocia. At Vologesis literas ad Corbulonem scripsit*, ut præsidia trans Euphratem *posita* abduceret, fluviumque, ut antea, medium *utriusque imperii* præstaret; *Corbulo* Armeniam etiam plurimis castellis liberari, *exposcebat*. *Et tandem Rex annuit*. *Eversaque* sunt propugnacula,

Corb. *utrinque*.—3 *Dein* Budens.—4 Male Rhenanus, *ut omnium*. Brotier.—5 Male Mss. Bodl. Jes. editio princeps, *diruta quæque*. Idem.—6 Ita Mss.

NOTÆ

[g] *Fortunam*] Sic omnia quæ præpollerent, Diis tribuebant, aut in Deos etiam ascribebant: sic fortunam, famam, febrim, salutem, et sexcenta alia quasi Deos orabant, vel ut faverent, vel ne nocerent.

[h] *Alacrem*] Ideoque et perfidia Parthorum maxime metui debuit. Et suum exemplum intelligere in se debuit Pætus, qui spreto fœdere, statim instaurare arma et vertere aquilas cupiebat.

[i] *Assequeretur*] Nempe ut pedes Rom. confectus itinere, equitem Parthorum, campis alacrem, incessu adæquaret.

[j] *Cappadociam*] Lib. XII. 49.

[k] *Vologesis ad Corbulonem*] Sic Dio l. LXII. 'Vologeses autem, Monese ad Corbulonem ire jusso, ut munimentum, quod tenebat in Mesopotamia, desereret, petiit; multa hi collocuti sunt inter se, in ipso ponte fluminis Euphratis, media pontis parte soluta: cumque Corbulo promisisset, ex ea regione se discessurum, modo Parthus etiam relinqueret Armeniam, utrumque factum est.'

[l] *Ut olim medium*] Nempe jam a temporibus et victoria Pompeii, qui pari legationi respondit, ut potius imperia jure dividerentur, quam amne. Digna Magno et duce Romano vox, si seria.

[m] *Diversis præsidiis*] Castellis, quæ diversis locis Armeniæ locata dispositaque a Parthis custodiebantur: quod Rex concessit, et sic Romanis Parthisque digressis, 'Armenii suo arbitrio relicti sunt.'

Euphraten communierat Corbulo, et Armenii sine arbitro[6] relicti sunt.

18. At Romæ tropæa de Parthis arcusque medio capitolini[n] montis sistebantur, decreta ab Senatu, integro adhuc bello,[o] neque tum omissa,[p] dum aspectui consulitur, spreta conscientia.[q] Quin et, dissimulandis rerum externarum curis, Nero frumentum plebis,[1 r] vetustate corruptum, in Tiberim[s] jecit, quo securitatem annonæ ostentaret:[2 t] cujus

quæ trans Euphratem firmaverat Corbulo, et simul *Armenii suæ potestati permissi sunt.*

At in urbe statuebantur trophæa de Parthis, et arcus structi *medio Capitolinæ rupis,* quæ *constituta* erant *a patribus flagrante adhuc bello, neque tum relicta* sunt, *dum ostentui providetur, neglecta conscientia. Quin et occultandis rerum extranearum curis, Nero conjecit in Tiberim triticum populi, antiquitate putrefactum, quo fiduciam rei frumentariæ sustineret: cujus valori nihil adjectum est, licet sævitia*

Flor. Agr. Corb. editio princeps et recentiores. In Mss. Harl. Jes. Reg. Guelf. *sine arbitrio.* Ms. Bodl. et Puteolanus, *suo arbitrio,* quod Ryckius servat.

1 Ms. Jes. *plebi.* Sic quoque fuit olim in Mss. Harl. et Bodl. postea emendatum, *plebis.* Muretus mallet, *publicum:* nec immerito: et sic Bipont. Ita enim vetus Inscriptio apud Gruterum, p. 244. n. 4.

IMP. T. CAESARI
DIVI. F
VESPASIANO. AUG
PLEBS. VRBANA
QVÆ. FRVMENTVM
PVBLICVM. ACCEPIT
ET. TRIBVS. *Brotier.*

2 Brotier. *sustentaret:* et sic lectionem defendit: 'Ita libri scripti et editi. Tantum Ryckius, quem secutus est Cl. Lallemand, ex Ms. Agr. *ostentaret,* ut

NOTÆ

[n] *Capitolini*] L. VI. c. 12.

[o] *Integro adhuc bello*] Sic et postea 'Janum clusit Nero, tam nullo quam residuo bello.' Sueton.

Integro adhuc bello] Decreta hæc erant a Patribus, ante cladem legionum.

[p] *Neque tum omissa*] Nempe sistebantur *integro adhuc bello,* et priusquam obsessæ captæque a Parthis Romanæ legiones essent; neque etiam tum post cladem et ignominiam omissa, sed continuata, structa, et absoluta sunt, dum consulitur oculis, et conscientia populi Rom. omniumque mortalium, et præsertim Orientis, quo accepta clades, spernitur.

[q] *Spreta conscientia*] Gloriæ et ostentui *consulitur* magis quam compertæ veritati, quam propriæ notitiæ.

[r] *Frumentum plebis*] Id est, congiario plebis destinatum; aut saltem minori pretio, quam pro caritate, distribuendum: quod innuunt sequentia: 'cujus pretio nihil additum est,' &c.

[s] *Tiberim*] L. VI. c. 19.

[t] *Securitatem annonæ ostentaret*] Vulgo *sustentaret;* et ita scripsi, nec

pretio nihil additum est, quamvis ducentas ferme naves, portu in ipso, violentia tempestatis, et centum alias, Tiberi[3] subvectas, fortuitus ignis absumsisset.[4] Tres dein Consulares,[u] L. Pisonem, Ducennium Geminum, Pompeium Paullinum vectigalibus publicis præposuit, cum insectatione priorum Principum,[v] 'qui gravitate sumtuum justos reditus

procellarum fere ducenta navigia in ipso portu submersisset, *et centum alia Tiberi* flumine *delata, fortuitum incendium vorasset. Mox tributis publicis præfecit tres* viros *consulares, L. Pisonem, Ducennium Geminum, Pompeium Paulinum, non sine contumelia superiorum Cæsarum, ut* qui enormitate impensæ legitimos re-

* * * * * * * * * * * *

volebant Faber et Heinsius. Lipsius frustra obtrudit, *sistentaret.*' Scribe: *sic ostentaret:* nam *sustentare* alienum; *sistentare* verbum nihili. *Gronov.* Sed τὸ *sic* friget, et inest jam in *quo*. Itaque malim simpliciter *ostentaret*, ut e Ms. Agr. dedit Ryckius, et volebat Heinsius. *Ernest.* Lips. olim conjiciebat *suæ ostentaret*. Bip. τὸ *sustentaret* exponunt per fulciret. Lall. recepit *ostentaret*, quod et mihi unice placet. *Oberlin.*—3 Codd. Flor. et Meus: *Tiberim.* Ryckius.—4 *assumsisset* Budens.—5 *auxissent* Bipont. mallent.

NOTÆ

pœnitet. Libri omnes, *sustentaret*. P. Faber, *ostentaret*. Suspicor antiquis usurpatum *sistentare*, pro *ostentare;* argumento etiam Plautini versus 'Tu vero Clurinum pecus Advenisti huc sistentatum cum exornatis ossibus.' Sic enim duo manuscripti in Vatican. tertius, *sustentatum*. Et in eodem poëta alibi, *extentatum*, reperio. Si quis tamen *sustentaret* servat, possit interpretari, sustentatam servatamque ea ratione ipsam opinionem copiæ frumentariæ, cum et in Tiberim abjiceret leviter corruptum. *Lipsius.*

Annonæ sustentaret] Injicit scrupulum doctissimus vir, dum dicit, Nero, jacto in Tiberim frumento, minuit potius, quam sustentat annonæ securitatem: sed id ejusmodi non fuit, ut opprimeret in articulo ipso. Populus tali jactu conjicit habere imperatorem, unde largius aleret civitatem: quis enim alias abjiceret eam frumenti vim, quamvis corruptam?

Hinc ortum est Romanorum strategema Frontin. strateg. III. 15. 'Romani cum a Gallis Capitolium obsideretur, in extrema jam fame panem in hostem jactaverunt, consecuti, ut abundare commeatibus viderentur.' Hinc obsidentium vota morantur obsessi. Cæs. Bell. Civ. l. III. 'vulgo in eos jaciebant, ut spem eorum minuerent.' *Salinerius.*

[u] *Consulares*] Quod novum et inauditum hactenus: sed ejus dignitatis viri, quasi melioris fidei atque integritatis, vectigalibus impositi sunt, abdicatique equites Rom. qui tales societates olim administrabant, parabantque opes immensas, unde *splendidi* et *illustres* erant, appellabanturque toto orbe Romano; plebemque et socios nimis premebant, sæpe atterebant.

[v] *Priorum Principum*] Non Augusti, aut Tiberii, sed Caligulæ et Claudii. Suet. Cal. 40. 'Vectigalia nova atque inaudita primum per publicanos, deinde, quia lucrum exuberabat, per centuriones tribunosque et prætorianos exercuit, nullo rerum aut hominum genere omisso, cui non aliquid tributi imponeret.' Claudius arbi-

anteissent:[5] se annuum sexcenties sestertium Reipubl. largiri.'[w]

19. Percrebuerat ea tempestate pravissimus[1] mos, cum propinquis comitiis, aut sorte provinciarum, plerique orbi fictis adoptionibus[x] adsciscerent filios,[y] Præturasque et provincias inter patres sortiti, statim emitterent manu, quos adoptaverant. Qui[2] magna cum invidia Senatum adeunt,[z]

ditus egressi essent; se quotannis sexcenties sestertium Reip. indulgere. *Invaluerat eo tempore mos pessimus, quo instantibus comitiis vel* diebus queis *provinciæ sorte ducerentur, multi qui liberis carebant, simulatis adoptionibus filios arrogarent, quos emanciparent statim atque sortiti* essent *inter* veros *patres præturas atque provincias. Itaque* veri patres, *non sine magna indignatione adeunt*

1 In Ms. Flor. *pravissimos:* postea eadem manu emendatum, *pravus mos;* quod placet J. Gronovio.—2 Brotierus omisit *qui*, et ita Mss. Flor. Harl. Bodl. Jes. Reg. Guelf. Corb. editio princeps et recentiores. Puteola-

NOTÆ

trio uxorum libertorumque talia gerebat, et ipso inscio onerabantur vectigalia.

[w] *Annuum sexcenties sestertium Reipubl. largiri*] Nempe congiariis in plebem et largitione in Patres. 'Divisis populo viritim quadringenis nummis,' Sueton. Ner. 10. Sunt triginta libræ. Largitione in senatores. Suet. Ner. 10. 'Senatorum nobilissimo cuique, sed a re familiari destituto, annua salaria, et quibusdam quingena constituit.' Sunt 12500. coronati; quod æquabat aut etiam superabat censum senatorium.

Sexcenties sestertium] Sunt quingenta millia coronatorum, seu millio unus et insuper quingenta millia librarum.

Reipublicæ largiri] Forte quia ludos celebrabat et alia impendebat; forte in legatos, salaria proconsulum, aut etiam in Patres rei familiaris inopes; quæ magna ex parte debuerunt suppeditari ex ærario populi Romani, sicque ex Republica sumi, quæ præbebat Nero ex sua pecunia seu fisco.

[x] *Orbi fictis adoptionibus*] Quæ fraus olim etiam usurpata, et reprehensa a Scipione his verbis: 'In alia tribu patrem, in alia filium, suffragium ferre. Filium adoptivum tam procedere, quam si se natum habeat.'

Quanquam censeo, Scipionem non aliud intellexisse, quam notionem Censoriam; et cum ii inquirerent, qui uxores, quique liberos haberent; malo quodam more, eos qui adoptassent, non habuisse pro improlibus. Adde ad Taciti lucem l. II. de vacat. muner. *Lipsius.*

[y] *Filios*] Quia nempe ii præferebantur, qui filios haberent; hinc ficte adoptabant filios, quos statim, adepta dignitate, emanciparent.

[z] *Qui magna cum invidia Senatum adeunt*] Observa relativum, *qui*, non ad proximiores referri, scil. ad emancipatos, sed ad vocem *patres*, id est, veros patres, qui legitimos filios habebant. Notavi etiam l. I. in verbis, *qui formam vitæ iniit.* Pichena.

Invidia] Nempe *magna cum invidia*, seu indignatione in eos orbos, qui fictis adoptionibus abutebantur in contumeliam bonorum patrum, et etiam in eos qui talibus, talique fraudi patrocinarentur in senatu.

'jus[3] naturæ, labores educandi, adversus fraudem et artes et brevitatem adoptionis' enumerant: 'satis pretii esse orbis,[a] quod multa securitate, nullis oneribus, gratiam, hono-

senatum, recensentque jus naturæ et curas alendi liberos, contra flagitium fraudesque brevium adoptionum: nimio plus præmii esse orbis, quod plurima tranquillitate, nullis solicitudinibus favorem, dignitates, omnia facilia et ex-

nus, *qui magna*, et sic Gronovius, Ryckius, et Bipont.—3 Sic optime Rhenanus. In Mss. Flor. Bud. *adeuntibus naturæ*. Ms. Corb. *adeuntium*. Mss. Harl. Jes. Guelf. *adeunt ubi*. Puteolanus, *adeunt ibi naturæ munus*. Pro *jus*

NOTÆ

Neque enim orbi sine favore senatorio, quamvis per fraudem agerent. Hi patres cum invidia et indignatione loquebantur, ut aliorum patrum invidiam seu indignationem commoverent, ut se audientibus eundem affectum inderent.

[a] *Satis pretii esse orbis*] Forte sensus est, *satis pretii esse orbis*, quod munia et honores assequerentur; (nam orbi etiam Rempub. gerebant, et dignitates adipiscebantur;) sicque patrum vota adæquarent nullis oneribus; at patribus promissa legum in ludibrium verti, dum orbi falsis adoptionibus, nulla solicitudine aut cura, longa patrum vota adæquarent, immo et forte sæpe debita veris patribus præmia præriperent orbi illi, nulla cura liberorum tollendorum aut educandorum.

At veri patres, quibus multa cura, non fruebantur jure trium liberorum, ut promiserant leges, neque præferebantur orbis, ut lege cautum erat, propter illas falsas fictasque adoptiones, quibus se tegebant orbi, et quarum specie illudebant Reipub. et legibus; et magis veris patribus, qui propterea hic jure queruntur, et senatusconsultum postulant, quo talis iniquitas in posterum cohibeatur.

Orbi igitur, ut puto, poterant etiam consequi dignitates, sed si competitores patres haberent, tum patres orbis præferebantur. Veri igitur patres dicunt, satis pretii esse orbis, quod illi possent adipisci honores, etiam si nullos liberos tollerent aut educarent, et iniquum esse, quod orbi, falsis adoptionibus, veros patres excluderent et ludificarent.

Satis pretii] Plusquam satis præmii esse orbis, quod nullis oneribus matrimonii, educationibusque liberorum, honores dignitatesque facile adipiscerentur: etiam si fictis adoptionibus non arreperent Reipub.

Orbis] *Orbis*, forte qui vere adoptarent, et sine simulatione ulla, et qui adepta etiam dignitate adoptivos filios non emanciparent. Talibus orbis nempe satis præmii, quod *longa* verorum *patrum vota repente adæquarent*.

Neque vere adoptantes muneribus exclusi, infra eodem cap. sed tantum simulata adoptio rejecta est. Igitur satis magnum pretium esse orbis, etiamsi vere adoptarent; etiam si non fingerent adoptiones; sicque legum promissa in ludibrium verterent.

Quippe turpe fuit talibus figmentis, veros patres deludere, ipsisque debitas destinatasque dignitates præripere, et sic deridendo eludendoque leges, ipsam Rempub. ejusque promissa frustrari.

Satis pretii esse] Vertunt, quasi sensus sit, *plusquam* satis pretii esse or-

res,[b] cuncta promta et obvia haberent. Sibi promissa legum diu expectata in ludibrium verti, quando quis sine sollicitudine parens, sine luctu orbus, longa[c] patrum vota repente adæquaret.' Factum ex eo Senatus consultum, 'ne simulata adoptio[d] in ulla parte muneris publici juvaret, ac ne usurpandis quidem[4] [e] hæreditatibus[f] prodesset.'

pedita haberent. *At* sibi promissa Reip. *munera* diu sperata, in contumeliam cedere, cum *alius* quispiam sine cura pater, sine mœrore orbus, diuturna *legitimorum* patrum desideria statim assequeretur. *Hinc senatusconsultum conditum*, ne ficta arrogatio ullatenus prodesset ad *obtinendas* Reipub. dignitates, ac ne capiendis quidem ex testamento *amicorum aut propinquorum* opibus conduceret.

Ernestus conjiciebat *vim;* cui suffragari potest Ms. Corb. *Brotier.*—4 *Quidem* abest e Budens.

NOTÆ

bis, seu nimis grande esse præmium illis; quod sic multa quiete fruentes, et *nullis oneribus* uxorum, aut liberorum educationibus, *gratiam*, *honores*, *&c.* haberent.

Sed quia etiam admissi orbi ad honores; ita tamen ut illis præferrentur, qui liberos genuissent; et tamen etiam secundo loco magistratus obtinerent orbi, puto, Tacitum intelligere, *satis pretii esse orbis, et sufficere ipsis, quod multa securitate, &c. gratiam et honores* obtinerent illi secundo loco, etiam non recurrentes ad talia adoptionum flagitia.

Cum tamen *sibi* veris patribus *promissa legum diu*, nec sine multa cura prolis aliisque oneribus obtinenda, *in ludibrium* atque irritum verterentur, per fraudem adoptionum.

Dum ficti et sine cura aut amore patres, ac *sine luctu* orbi, fraude sua, *longa* verorum *patrum vota repente* adæquarent adipiscerenturque; sicque eos quandoque honoribus removerent differrentque, aut etiam prorsus arcerent, cum sæpe eos favore superarent: quod orbis facile fuit Romæ per hæredipetas.

[b] *Honores*] Quibus tamen obtinendis, postpositi illi veris patribus; ita ut non obtinerent, nisi secundo aut tertio loco post veros patres, aut defectu verorum patrum. Orbi qui et mariti, non debuerunt frustrari honoribus omnino; aliter cœlibes.

Sic et Athenis olim familiam et liberos requirebant in suis ducibus, veluti pignora amoris et fidei erga patriam.

[c] *Longa*] Vel ob ætatem legibus constitutam, quæ diu expectabatur; vel ob longam filiorum educationem, quæ certe longissima, si comparetur cum brevi ævo hominis; vel etiam quia ob falsos illos patres longius differebantur.

[d] *Factum ex eo Senatus consultum ne simulata adoptio*] Veteris juris rationem, ut alia multa, id SC. renovavit. Sic enim habet Gellius v. 19. 'Animadvertimus in oratione P. Scipionis, quam censor habuit ad populum de moribus, inter ea quæ reprehendebat, quod contra majorum instituta fierent, id etiam eum culpavisse, quod filius adoptivus patri adoptatori, inter præmia patrum prodesset:' de quo pluribus egi commentario liberorum c. 43. *Vertran.*

[e] *Ne usurpandis quidem*] Ne ad solidi capacitatem: argumento l. LI. de

20. Exin Claudius Timarchus, Cretensis,[g] reus agitur, ceteris criminibus,[h] ut solent prævalidi provincialium, et opibus nimiis ad injurias minorum elati: una vox ejus usque ad contumeliam Senatus penetraverat, quod dictitasset, 'in sua potestate situm,[i] an Proconsulibus, qui Cretam obtinuissent, grates[j] agerentur.' Quam occasionem Pætus

Postea Claudius Timarchus Cretensis accusatur omnibus sceleribus, quibus consuevere potentissimi provincialium, et nimiis divitiis abutentes in aliorum contumelias: una vox illius usque ad probrum patrum proruperat, quod jactasset, in suo arbitrio positum *esse,* an gratiæ exhiberentur proconsulibus, qui Cretam rexissent. *Quam occasionem Pætus Thrasea flectens ad utilitatem publicam, ubi pro*

NOTÆ

legatis 11. Vide quæ notavi ad legem Papiam, l. III. *Lipsius.*

Ne usurpandis quidem] Cœlibes enim ex testamento nihil capere poterant, nisi proxime junctorum. Orbi vero dimidium. *Pichena.*

[f] *Hæreditatibus*] Nempe arcebantur orbi et cœlibes hæreditatibus et legatis, quasi indigni opibus, qui familiam posteris, et Rempub. inopem civium orbamque relinquebant. Quod tamen contra eveniebat; nam illi opulenti orbi, dona hamata plurima accipiebant a captatoribus testamentorum.

[g] *Cretensis*] Creta insula maris Mediterranei, ad orientem et meridiem Græciæ regionis. Hodie *Candie,* in Turcico imperio Europæo: in ea insula adhuc aliquid possidet Respublica Veneta. *Tillemonius.*

[h] *Criminibus*] Quibus argui solent potentissimi, seu opulentissimi provincialium; sic est ingenium hominis, ut opibus abutatur, sæpius in injuriam inferiorum: raro in beneficentiam, aut bonum publicum.

[i] *Quod dictitasset in sua potestate situm*] Quemadmodum si qui consules, aut prætores, seu proconsules et proprætores provinciis præfecti, in illis administrandis quid deliquissent; peculatus, repetundarum, vel alterius criminis a provincialibus, peracta administratione, Romæ postulabantur: ita si eisdem satisfecissent, in discessu illis in concilio provincialium gratiæ agebantur: quod et Romæ in rei bene actæ testimonium, per literas vel legatos significabant.

Accusatorum exempla passim habemus apud Tacitum et Livium, aliosque Rom. historiæ scriptores.

Quod vero his, qui bene se gessissent, *grates* agerentur, ex hoc loco patet, nec non ex Livii verbis lib. XXXIII. 'Placentini Cremonensesque addiderunt favorem, consuli gratias agentes, commemorantesque, obsidione se esse ab eo liberatos,' &c. *Marcellus Donatus.*

In sua potestate situm] Nempe quia opibus et auctoritate sua potuit absterrere populares, ne proconsulibus provincia decedentibus grates agerent; quæ gratiæ ipsis relatæ, et in conventu provincialium, et etiam apud senatum per legatos provinciæ.

Nec solum ille prævalidus provincialis potuit efficere, ut non agerentur grates proconsulibus, sed etiam ne ipsi peculatus et aliorum criminum postularentur vel interrogarentur. Potuit pro libito alterutrum moliri et perficere.

[j] *Grates*] Non solum proconsulibus grates agebant socii, sed etiam aliquando templa statuere.

NOTÆ

Suet. Aug. 52. 'Templa etiam quamvis sciret proconsulibus decerni solere, tamen in nulla provincia, nisi communi suo Romæque nomine recepit.' Statuæ etiam illis erectæ cum titulis. Sueton.

Grates] Quomodo ad nutum alicujus præpotentis apud provincias, statuuntur promtius grates, ita et accusatio etiam promtius ex illius potestate decernitur. Esto decernatur id apud socios, et maneat ipsis provincialibus jus tali modo suam potentiam ostentandi, quo se tueantur illi, et ne opprimantur.

At *laus falsa,* at grates falsæ, ac precibus expressæ perinde cohibeantur, ac malitia, et crudelitas proconsulum, ex quibus accusatio in ipsos decernitur.

Certe pravitas quædam et quasi crudelitas fuit, exprimere a sociis falsas illas grates; sic enim tacite extorquebant, ne sævitia, avaritia, et cetera flagitia, quibus grassabantur in provinciis, punirentur. Nam quis eum accusare audeat, cui grates publice referuntur in senatu, in urbe?

Itaque falsa laus perinde cohibeatur, ac malitia et crudelitas: et certe sæpe plura peccamus, dum demeremur socios facilitate et comitate nimia, quam dum offendimus etiam avaritia et sævitia.

Immo et quædam virtutes offendunt socios, severitas obstinata et invictus adversus favorem animus; et quia cum ingredimur provincias, has virtutes exercemus, hinc *initia magistratuum nostrorum meliora* plerumque.

At cum decedimus e provinciis, finis sæpe magistratuum nostrorum ad pejora vertit, *inclinatque;* dum fere ad instar *candidatorum suffragia*, et favorem provincialium captamus: quæ ambitio, si prohibeatur, *æqualius et constantius provinciæ regentur.*

Nam, *ut metu* legis *repetundarum* coërcetur *avaritia, ita vetita gratiarum actione, ambitio* in socios *cohibetur.*

Igitur peccant rectores provinciarum avaritia, sævitia, et aliis flagitiis, quæ certis legibus coërcentur: offendunt legati socios ipsis etiam virtutibus, severitate, integritate et constantia adversus pretium et favorem.

Sed plura peccant, dum provinciales colunt ac demerentur, quam cum offendunt eos flagitiis vel virtutibus. Itaque coërceatur illa socios demerendi ambitio, illa falsa et expressa laus, perinde ac malitia et crudelitas.

Ex virtutibus, ex severitate, initia magistratuum nostrorum meliora, at finis pejor, quia tum per ambitionem illos demeremur et captamus favorem præpotentium, ut grates nobis referantur, cum provincia exierimus, apud senatum.

Grates agerentur] Publice et apud senatum: quia nempe proconsules missi ex senatu et a senatu in provincias, qui socios regerent. Ideo ultro quandoque provinciæ grates agebant proprætoribus seu proconsulibus, quod idem est, apud senatum; laudabantque publice ipsos patres, et illos quos rectores misissent.

Sed quia sæpe in fine proconsulatus, nutabat favor provincialium, ob sævitiam, avaritiam, et alias libidines rectoris, ideo tum captabant proconsules gratiam præpotentium sociorum, ut decernerentur ipsis grates.

Quod fiebat, referente aliquo principe civitatis seu nationis, apud concilium provincialium, et tum decernebantur legati qui publico consilio adirent senatum, et gratias rectori ac senatui referrent.

Quod dupliciter grave fuit sociis, et quia coactæ illæ *grates*, nec sine magno sumtu publico; et quia finis

Thrasea ad bonum publicum vertens, postquam de reo censuerat, 'provincia Creta depellendum,' hæc[1] addidit: 'usu probatum est, P. C. leges egregias, exempla honesta, apud bonos ex delictis aliorum gigni. Sic oratorum licentia Cinciam rogationem;[k] candidatorum ambitus Julias leges;[l]

sententia statuisset, reum provincia Creta amovendum, *hæc adjecit:* Experientia compertum est, P. C. eximias leges, egregia instituta, apud probos ex culpis aliorum enasci. Sic oratorum audacia Cinciam legem *produxit*, am-

1 *Hoc* Budens.

NOTÆ

proconsulatus mollior, quam e Republica esset; quia tum captabant favorem præpotentium, et ipsum e publico, et aliis flagitiis redimebant.

Igitur in fine decernebatur accusatio, aut grates proconsuli. Sed cum socii decreverant semel, egerantque grates palam, jam non poterant accusare publice: a privatis forte adhuc accusari potuerunt proconsules.

Cum referebant grates proconsuli apud senatum, simul et senatui qui miserat, decus afferebant: vel et principi, cum misisset ipse, etiam grates simul agebantur apud senatum.

Ex levioribus causis grates relatæ principi, forte et absenti, apud senatum; grates ipsi quandoque agebant in senatu, quod cœnæ admisisset, ut Vespasianus Caio, apud Suetonium.

[k] *Cinciam rogationem*] Ambitus olim duplex fuit. Unus vetitus; unde leges de ambitu latæ, cum per divisores tribubus pecuniæ distribuebantur, quam *lethalem urbi* Lucanus appellat. Ambitusque erat affectati honoris crimen, quod multos falsos fieri coëgit, auctore Sallustio. Inde lex Calpurnia de ambitu, quam tulit Calpurnius Piso, in qua præter alias fuit adjecta pecuniaria pœna, cujus meminit Asconius.

Has de ambitu pœnas cessare ait Modestinus ad leg. Jul. de ambitu, quia ad principem pertinet creatio magistratuum, non ad populum. Alter ambitus non prohibitus erat olim, qui sine largitione fiebat.

A Caio Petilio tribuno plebis primum de ambitu ad populum latum est, ut ait Livius in VII. ab urbe cond. Fuit lex Julia de ambitu, quam Octavius Augustus tulit, et ambitum coërcuit. Suet. in Aug. 34. *Lupanus.*

Cinciam] Hanc tulit M. Cincius tribunus plebis M. Cornelio Cethego, P. Sempronio Tuditano coss. anno 559. qua cautum: 'Ne quis ob causam orandam donum munusve caperet.'

[l] *Julias leges*] Coërcuit ambitum Julius Cæsar, cum alia comitia sibi reservavit, alia populo concessit.

Sueton. Jul. 40. 'Comitia cum populo partitus est: ut exceptis consulatus competitoribus, de cetero numero candidatorum pro parte dimidia, quos populus vellet, pronuntiarentur, pro parte altera quos ipse edidisset. Et edebat per libellos circum tribus missos scriptura brevi: Commendo vobis illum et illum, ut vestro suffragio suam dignitatem teneant.' Augustus reduxit comitia, et simul ambitum coërcuit.

Sueton. Aug. 56. 'Quoties magistratuum comitiis interesset, tribus cum candidatis suis circumibat, supplica-

Magistratuum avaritia[m] Calpurnia[n] scita[o] pepererunt. Nam culpa, quam pœna,[p] tempore prior; emendari, quam peccare, posterius est. Ergo adversus novam provincialium[2] superbiam dignum fide constantiaque Romana capiamus consilium,[q] quo tutelæ sociorum nihil derogetur, nobis opinio

bitio candidatorum leges Julias, cupiditas magistratuum Calpurnia decreta genuerunt. Quippe delictum prius tempore, quam supplicium; et posterius est puniri, quam delinquere. Itaque contra recentem provincialium impotentiam capiamus par fidei virtutique Rom. consilium, quo incolumitati so-

—2 Sic bene Pichena ex Ms. Flor. Vulgo in Mss. et veteribus editionibus, *provinciarum*. Brotier.

NOTÆ

batque more solenni, ferebat et ipse suffragium in tribu, ut unus e populo.' Et cap. 40. 'Comitiorum quoque pristinum jus reduxit: ac multiplici pœna coërcito ambitu Fabianis et Scaptiensibus tribulibus suis die comitiorum, ne quid a quoquam candidato desiderarent, singula millia nummum a se dividebat.' Sunt septem libræ et decem asses.

Et teste Dione l. LIV. Statuit Augustus, ut qui largitionibus magistratum petiissent, ii quinquennio vacarent.

[m] *Magistratuum avaritia*] Primus M. Porcius Cato, cum ex prætura Sardiniam obtineret, sumtus provincialium in prætores coërcuit, anno 466: de quo sic Livius:

'Sardiniam M. Porcius Cato obtinebat, fugati ex insula fœneratores; et sumtus, quos in cultum prætorum socii facere soliti erant, circumcisi aut sublati.'

In veteri etiam plebiscito de Thermensibus nominatur lex Porcia, qua juberetur, quid quemque dare, præbere oporteret, his verbis: 'Ne quis magistratus, prove magistratu legatus, neu quis alius facito, neve imperato, quo quis magis ii dent, præbeantque: ab iisve auferatur, nisi quod ed. s. ex lege Porcia dare, præbere oporteret, oportebit.'

Per ea vero tempora, cum nullis adhuc legibus hoc crimen vindicatum esset, hæc causa privata fuit, et extra ordinem cum senatusconsulto a recuperatoribus cognita est.

[n] *Calpurnia*] Hanc legem tulit L. Calpurnius Piso tribunus plebis anno 604. L. Marcio Censorino, M. Manilio censoribus.

Qua lege, non solum pœna graviore, ut verisimile est, hoc crimen vindicandum sanxit, sed etiam ut certum hæc quæstio prætorem haberet, instituit, ita ut nova lege non opus esset sociis, sed haberent certum ad quem confugerent prætorem. Cic. de Off. lib. II.

[o] *Scita*] Rogatio, leges, scita, hic unum et idem sunt. *Rogatio* tamen præcise fuit, cum lex proponeretur, priusquam approbata lataque esset; *Leges* dictæ, postquam latæ essent. *Scita* proprie jussa populi, cum a populo sancitæ, nempe *leges* essent; tum *plebiscita* vocabantur.

[p] *Nam culpa, quam pœna*] Similis gnome in Tertulliano: 'Nemo postfutura reprehendit, quæ ignorat futura: emendatio culpam non antecedit.' *Lipsius.*

[q] *Capiamus consilium*] *Capiamus consilium*, quo liceat sociis accusare rec-

decedat, qualis quisque habeatur, alibi[r] quam in civium judicio esse.

21. 'Olim quidem non modo Prætor, aut Consul, sed privati etiam mittebantur, qui provincias viserent, et quid de cujusque obsequio[s] videretur, referrent: trepidabantque gentes de existimatione singulorum.[t] At nunc colimus externos et adulamur: et quomodo[u] ad nutum alicujus grates, ita

ciorum nihil detrahatur, *et a* nobis depellatur existimatio, *seu fama*, in aliorum quam civium potestate et arbitrio esse, qualis quisque *nostrum* existimetur.

Certe olim non solum prætor aut consul, sed etiam privati mittebantur, qui inspicerent provincias, et *senatui* renuntiarent, quid de cujusque fide ac modestia censerent: metuebantque populi de privati cujusque judicio. Sed nunc demeremur provinciales, iisque assentamur: et quomodo ad arbitrium

1 In Mss. uti assolet, *extimatione*, vel *æstimatione*: et hanc lectionem ser-

NOTÆ

tores provinciarum et proconsules avaritiæ, sævitiæ, et aliorum flagitiorum; quo sic saluti et tutelæ illorum nihil derogetur.

At quod spectat ad decus et grates, ea mala fama tollatur a patribus, aboleatur ex animis sociorum omniumque mortalium ea opinio, penes alios, et alibi esse quam in urbe æstimationem illam et judicium, qualis quisque nostrum habeatur. Ne sit penes socios, licet prævalidos, ea æstimatio, judicium, vel auctoritas, an grates referri nobis debeant.

Esto possint accusare socii: quod saluti sociorum expedit; at aboleatur ille mos efflagitandi grates illas, et eum honorem adulatione et indignis precibus demerendi.

[r] *Qualis quisque habeatur, alibi*] Id est, ut proconsulum nostrorum merita æstimari debeant a civibus Rom. non a provincialibus. *Pichena.*

[s] *De cujusque obsequio*] Non modo de obsequio sociorum aut provincialium, sed etiam de modestia proconsulum aut prætorum, qui regerent provincias, judicabant, et de eorum libertis, clientibus, comitibus. Et forte ad magistratus potissimum advertebant illi privati.

[t] *De existimatione singulorum*] Id est, de judicio uniuscujusque, etiam privati civis Rom. non tantum de judicio senatus, aut consulum, vel aliorum magistratuum. Quia 'non modo prætor aut consul, sed privati etiam mittebantur,' &c.

Id verum de privato cive Rom. sed qui propediem creari prætor aut consul potuit. Et sæpe ille privatus, sine magistratu, auctoritate præcellebat consules, v. g. Cato Uticensis.

[u] *Quomodo*] 'Jus maneat provincialibus potentiam suam tali modo ostentandi;' quomodo? Nempe, ut dicit supra: 'Quomodo ad nutum alicujus grates, ita promtius accusatio decernitur.' Decernatur et maneat jus illud, &c.

Concedere videtur Thrasea provincialibus, ut possint in conciliis suis, vel proconsulibus grates decernere, vel etiam accusationem. Ita tamen, ut *laus falsa et precibus expressa* perinde lege vel senatusconsulto cohibeatur, ac avaritia sævitiaque proconsulum.

promtius accusatio decernitur: decernaturque[1] et maneat[v] provincialibus potentiam suam[3] tali modo ostentandi: sed laus falsa[w] et precibus expressa perinde cohibeantur,[4] quam malitia, quam crudelitas. Plura sæpe peccantur,[x] dum de-

cujuspiam gratiæ, ita *et* facilius delationes constituantur: statuatur igitur, et penes sit provinciales eo modo auctoritatem suam venditare: sed laus ementita, et precationibus efflagitata, perinde coërceantur ac pravitas et sævitia. Plura sæpe delinquuntur, dum colimus socios, quam dum *eos* lædi-

vant Gronovius et Ryckius, et Bipont.—2 Hæc absunt a Ms. Corb. Ni per ironiam hæc dicta caperentur, Lipsius emendabat, *decernatur ne maneat*. Brotier.—3 *suam* non habet Budens.—4 In Ms. Guelf. secunda manu, *cohibe-*

NOTÆ

Igitur non omnem laudem prohibere videtur Thrasea, sed tantum falsam et precibus solicitatam.

Et tamen infra, senatusconsulto omnis laus provincialium prohibita est. Quippe sanxere, 'ne quis ad concilium sociorum referret, agendas apud senatum, propraetoribus, proveconsulibus grates,' &c.

Quia auctor hujus constitutionis fuit princeps, penes quem fuit demere vel addere aliquid rei propositæ a senatore, pro libito.

Et quomodo] Et quemadmodum pro nutu et libidine alicujus prævalidi provincialis promtius grates proconsuli referuntur, ita et pro nutu ejusdem, promtius etiam accusatio proconsulis decernitur, nempe a provincialibus, et in concilio provincialium.

Esto decernatur id, maneatque jus *provincialibus potentiam tali modo ostentandi. Decernaturque*, id est, decernatur etiam. Esto decernatur, &c. sed laus falsa cohibeatur, &c.

[v] *Et maneat*] Decernatur accusatio ad provincialium nutum, et maneat illis usus et auctoritas potentiam suam tali modo ostentandi. Quasi dicat, Hoc nihil refert, et utcumque tolerari potest. Sed *laus falsa, et precibus expressa* cohibeatur. Idem postea visus est sentire Lipsius in novissimis suis notis. *Pichena.*

Porro ista phrasis, *maneat provincialibus potentiam ostentandi*, facta est ad eandem formam, qua XV. 5. 'Vologesi vetus et penitus infixum erat arma Rom. vitandi.' *Freinshemius.*

[w] *Sed laus falsa*] At si falso grates referantur proconsuli, si falsæ laudes ingerantur, si precibus efflagitentur illæ grates, pari pœna coërceatur illa ambitio, atque avaritia sævitiaque præfecti provinciæ.

[x] *Plura sæpe peccantur*] Plura sæpe peccamus, *dum demeremur* socios, quam cum illos *offendimus*; quippe tum virtutes exercemus, cum offendimus. Et tantum abest ut illos virtutibus demereamur, quin potius immo quædam virtutes odio sunt, ut v. g. *severitas obstinata*, incorruptus et *infractus adversus gratiam animus.*

Et quia illos in fine magistratuum demeremur, quia tum virtutes infra gratiam et adulationem, *hinc initia magistratuum meliora, et finis inclinat* desciscitque in pejus, dum *instar candidatorum* suffragia illorum venamur, et favorem aucupamur per flagitia, ut grates nobis agantur apud senatum.

Forte talia suffragia sociorum magno studio consectabantur, ut sic pub-

meremur,[y] quam dum[5] offendimus. Quædam immo virtutes odio sunt,[z] severitas obstinata, invictus adversum gratiam animus. Inde initia Magistratuum nostrorum meliora ferme, et finis inclinat,[a] dum, in modum candidatorum,

mus. Quinetiam nonnullæ virtutes odium pariunt, recti pervicacia et infracta mens adversus favorem. Hinc principia munerum nostrorum justiora fere, et exitus a recto deflectit, dum ad instar candidatorum *gratiam et* suf-

atur, ut volebat Acidalius. At non peccat, *cohibeantur*. Brotier.—5 Ita edi-

NOTÆ

lice laudati, alias provincias, et extraordinaria obtinere imperia mox possent.

Et forte ambitiosius talia captabant, quo majoribus flagitiis vexarant provinciam; quia forte sic laudati publice, postea accusari patratorum criminum non potuerunt in futurum.

Nam quo jure aut quo exemplo accusarent socii, quem in concilio publico suo, et voce publica per se, dein et per legatos suos in curia palam laudassent apud patres?

[y] *Dum demeremur*] Dum animis sociorum vel civium arrepere conamur, dum nobis conciliamus benevolentiam provincialium, plura delinquimus, quam cum illos offendimus.

Plura peccantur, nempe adversus Rempublicam, dum arrepimus, dum adulamur sociis, quam cum severitatem exhibemus, quam dum munus rite et ordine exequimur.

[z] *Virtutes odio sunt*] Vulgo nempe, qui eas gravatur. *Lipsius.*

Quædam immo virtutes odio sunt] An magistratibus? qui nihil aliud præcipue student, nisi ut populis placeant, quo vicissim a populis laudentur? Potius interpretor, quasdam virtutes subjectis odio esse, quæ a magistratibus, ne populis displicerent, non exercebantur. *Pichena.*

Bene Pichena: modo deleas τὸ *ne populis displicerent*. Immo optimi quique sciebant multis eas displicere, quas tamen fidei, religionis, existimationis et dignitatis ergo exercebant. *Gronovius.*

Attamen id agitur hoc loco, an legati demereantur socios, an offendant. Certe quidam exercent virtutes, quæ odio sunt et offendunt; sed alii magis, alii minus stricte, et boni etiam forte mediam viam ingrediuntur, quandoque etiam diversi a se ipsis; initio magistratuum fortes, strenui, severi, et *dein finis inclinat*, ut ait Tacitus, sæpe ut demereantur populos causa sua privata.

Virtutes] Sæpe magis offendunt virtutes, et magis odio sunt, quam ipsa vitia magistratuum; at dum demeremur socios, illas virtutes omittimus, hinc plura peccantur demerendo. Sed dum offendimus, minus peccamus, quia tum nempe virtutes licet odiosas plebi sequimur. Si quis deflectit a severitate, demeretur animos sociorum et sibi conciliat, sed tum plura peccat in Rempub.

Si quis recti pervicax et invictum adversus gratiam animum constanter præfert, tum offendit animos, sed tum neque in socios neque in Rempub. peccat, aut saltem longe minus delinquit, quam cum auram popularem per ambitionem aucupatur.

[a] *Finis inclinat*] Initia magistratuum meliora sunt, quia severiora;

suffragia conquirimus: quæ si arceantur, æquabilius[6] atque constantius provinciæ regentur: nam ut metu repetundarum[b] infracta avaritia est, ita, vetita gratiarum actione, ambitio cohibebitur.'[c] [7]

22. Magno assensu celebrata sententia, non tamen Senatus consultum perfici[1] potuit, abnuentibus[2] Consulibus ea de re relatum.[d] Mox, auctore Principe, sanxere, ' ne quis[e] ad

fragia provincialium aucupamur: quæ si prohibeantur, æquius et fortius administrabuntur provinciæ: quippe sicut repressa avaritia est timore, *seu lege*, repetundarum, ita comprimetur ambitio, si prohibitum *fuerit*, ne *proconsulibus* grates agantur.

Magno patrum *consensu laudata* hæc *sententia* Thraseæ, *neque tamen senatusconsultum perscribi potuit, negantibus consulibus ea de re relatum.* *Dein*, *auctore*

tiones veteres et recentiores. In mediis quibusdam, *cum*.—6 Sic bene Ernestus ex editione principe. Vitiose in Ms. Reg. *æqualibus*. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *æqualius*. Brotier.—7 Brotierus laudat Lipsii *cohibebitur;* at *cohibetur* retinet, fide Mss. et edd.

1 D. Heinsius, teste Boxhornio, putavit scribendum, *proflci potuit*. Ego, sola distinctione sensum idoneum hic posse dari censeo, si legatur isto modo: *Nec tamen senatus cons. perfici potuit, abnuentibus consulibus. Ea de re relatum mox auctore principe; sanxere ne quis, &c.* Sensus est apertus, rem dilatam ob consulum tergiversationem. Idem tamen paulo post denuo propositum, principis voluntate. *Brotier.*—2 Male tentat Heinsius, *nec abnuentibus.* Idem.—

NOTÆ

quia tum majorem constantiam exhibent adversus gratiam, et aliud genus omne corruptionis; at finis magistratuum inclinat in pejus; quia tum proprætor aut proconsul exire provincia paratus, demeretur socios et abblanditur.

Et tum fere, ut candidatus, aucupatur favorem et suffragia provincialium, ut ipsi nempe exeunti seu defuncto, grates referantur apud senatum, laudesque, ut bene gesta Repub. tribuantur. Idque per ambitionem et per malas artes. Et offendere socios satius fuit, quam magistratum infra talem gratiam demittere.

[b] *Ut metu repetundarum*] Neque frustra hæc comparat, quia penes socios fuit, cum provincia exiret proconsul, vel accusationem vel gratiarum actionem ipsi decernendi in suo conventu provinciali, et mox legatos in urbem mittendi, qui alterutrum agerent, prout decretum apud ipsos socios erat.

[c] *Ambitio cohibebitur*] Sic legerim, (pro vulgari *cohibetur*.) Lipsius.

[d] *Abnuentibus Consulibus ea de re relatum*] Atqui, 'licere patribus, quoties jus dicendæ sententiæ accepissent, quæ vellent expromère, relationemque in ea postulare,' supra lib. XIII. scripsit Tacitus. Similique sententia l. II. lego, 'a majoribus concessum, egredi aliquando relationem, et quod in commune conducat, loco sententiæ promere.'

Licuisset ergo consulibus referre ea de re ad patres; sed iis aliter visum: jus relationis autem solis consulibus; nec sine relatione perfici potuit ullum SCtum.

Ideo Vespasiano concessum, UTI. EI. SENATVM. HABERE. RELATIONEM.

NOTÆ

FACERE. REMITTERE. LICERET. Ideo sequentibus principibus honoris causa datum jus tertiæ, quartæ, quintæ relationis: id est, me interprete, ut quoties consules ipsi non essent, tres nihilominus, quatuor, aut quinque relationes facere possent: qua de re cumque iis visum esset.

Solennia relationum verba e Suetonii Calig. cap. 15. hæc didici: 'Quod bonum felixque sit C. Cæsari, de N. Patres conscripti, quid fieri placet?' *Lipsius.*

Relatum] Sic intellige, *abnuentibus consulibus ea de re relatum* esse, vel abnuentibus consulibus ea de re relatum: ubi *relatum*, id est *relationem;* ut *irrisus* substantive sumitur pro *irrisione*, sic *relatus* pro *relatione.*

Habes similem plane locum l. III. 33. ubi Severus Cæcina censet, ne uxor magistratum in provinciam comitetur. 'Paucorum hæc assensu audita: plures obturbabant, neque relatum de negotio, neque Cæcinam dignum tantæ rei censorem.' *Neque relatum:* id est, neque relatum esse, seu referre se nolle; quod idem in re est: *obturbabant*, id est, se opponebant, intercedebant.

Talia paucis exequitur Tacitus, ut in re notissima; et certe idem est in re, *abnuentibus consulibus ea de re relatum*, ac si diceret, abnuentibus consulibus relationem facere de ea re, seu nolentibus eam rem referre apud patres.

Vel quasi dicerent consules, Nolumus senatusconsultum perfici, quod sine tali relatione certe perfici non potuit. Forte cum tales propositiones senatorum respueret consul, qui tum habebat senatum suo mense, opponebat pro libito suo, non esse de ea re relatum, aut certe se referre nolle rem istam: quasi, id non esse e Republica, censeret, et ultro hoc respueret.

Quamvis id veterum institutis contrarium esset, quibus, vel modico senatori proponere licebat quicquid e Repub. esse censeret, et statim id referebat consul: sed sub principibus nihil fere prisci moris, nihil licuit consuli aut senatui. Tum libido principis pro ratione et lege fuit, ipsi consules corruptissimi, aut forte ne quidem consules nisi verbo tenus, jam corrupta Republica et exstincta libertate.

Relatum] Alii legunt, *nec abnuentibus consulibus, ea de re relatum.* Et forte potest suppleri sensus ex anteced. istis: *Non tamen senatusconsultum perfici potuit*, repetendo *τὸ non*, seu *nec abnuentibus consulibus, ea de re relatum:* et sic intelligendum, non legendum.

Difficultas ex eo, quod Tacitus omittat conjunctiones. Ut habeas planum verumque sensum, sic inverte: *magno assensu celebrata fuit sententia Thraseæ, non tamen ea de re relatum est, abnuentibus consulibus, ideoque senatusconsultum perfici non potuit.* Vel *relatum*, id est, relationem; nempe, *abnuentibus consulibus ea de re relationem*, supple, *facere.*

Igitur sub principibus licebat senatori loco sententiæ promere quicquid e Repub. esse censeret; dein jus erat consulibus relationem de ea re facere vel remittere, seu rejicere vel differre, id est, non referre, pro libito. Dein cum retulissent consules, tum potuit fieri senatusconsultum, vel non perfici.

Attamen si tum non fieret senatusconsultum, vel defectu numeri patrum, vel alio vitio, vel quia ipsi patres aut consules nollent, aut non auderent, haud consulto principe, scribebatur tamen consensus patrum, qui vim auctoritatis habuit, non senatusconsulti: aut eum consensum senatus mittebant principi, ut, si vellet, talis

NOTÆ

decreti honorem haberet, quasi auctor esset, et primum consilium dedisset.

Principi autem concessum jus quatuor aut quinque relationum; quod jus in eo positum existimat Lipsius, quod posset quatuor aut quinque relationes facere, forte de quinque negotiis diversis, etiam cum non esset consul. Sed ingenue fateor, id jus nobis incompertum, nec Tacito memoratum.

Potuit princeps facere quinque relationes, an de eadem re, an de pluribus, an in quolibet senatu, et quoties vocatus esset senatus, an toto anno: potuitne ille de quinque rebus diversis referre?

Certe nullum habemus exemplum apud Tacitum, quo pateat, principes hoc jure usos. Nam vel præsente in senatu principe, consules referunt, vel imperator scribit epistolas, seu orationes, quæ leguntur in curia, vel per consules, vel per quæstorem principis, vel per filium illius, qui pro quæstore esset.

Illæ autem epistolæ allatæ non relationes proprie erant, sed sententiæ principis loco fuere, quam per literas sic apud senatum promebat; nempe proponebat, quæ e Republica esse judicaret; dein consules rem referebant, et senatusconsultum perficiebatur.

Et jus illud principis in eo præcelluit quod de multis rebus referre posset in eodem senatu, aut illas res quæ proponebantur etiam ab aliis remittere et rejicere: nam relationem etiam modicus senator de quacumque re, quæ *in commune conduceret*, postulare potuit, et debuerunt consules rem referre, si bene consultum Reipub. vellent.

Attamen quia consules, vel adulatione in principem, vel alia prava ambitione, id aliquando negabant, ut hoc loco Thraseæ id decus abnuunt, ut et Cæcinæ idem negarunt supra, cum censeret fœminas proconsulum duci non debere in provincias cum maritis, et eum non *dignum tantæ rei censorem* existimarunt.

Igitur cum prolata sententia esset de re utili in publicum, si quando relationem non faciebant consules, scribebant principi, ut ipse de ea re statueret, auctorque senatusconsulti fieret, quasi toto senatu sapientior, et rem propositam decideret; quod hoc loco contigit. Nam 'mox auctore principe sanxere, ne quis ad concilium sociorum referret,' &c.

Vel postquam etiam rem retulissent consules, et relatio cœpta esset, (dico *cœpta*, quia certe non consummata aut absoluta fuit relatio, nisi facto decreto;) tum senatusconsultum non perficiebant, scribebantque principi consensum senatus, ut *ipse auctor constitutionis fieret;* ut supra factum, cum de libertis irreverentibus in patronos ageretur.

Et id decus principi reservabant, volebantque non solum utilem et severum, sed etiam, lætum et amabilem talium rerum consultorem.

Ut supra l. XII. 53. ubi agebatur *de pœna fœminarum quæ servis conjungerentur, &c.* 'Pallanti, quem repertorem ejus relationis ediderat Cæsar, prætoria insignia, &c. censuit consul designatus Barea Soranus: additum a Scipione Cornelio, grates publice agendas, quod regibus Arcadiæ ortus, veterrimam nobilitatem usui publico postponeret, seque inter ministros principis haberi sineret.' En vides quousque prorumpat adulatio, quantum decus effundatur in vile caput; et contra, quam prave et inique boni et severi patres rejiciantur, cum Reipub. consulunt: sic uni, qui placu-

NOTÆ

ret, relationum et constitutionum decus assertum volebant: eo usque bonis viris laudem invidebant.

Sic voluerunt aucupari gratiam principis, cum ipsi concesserunt jus trium, quatuor, aut quinque relationum. Eo quippe nomine vim perpetui consulatus habuit, etiam si non esset consul: sicque potuit ipse unus, etiam absentibus aut silentibus consulibus, totum illud tempus, quo senatus habebatur, sibi uni vindicare.

Forte illud jus posterioribus tantum principibus concessum a senatu; quod forte cœpit a Vespasiano, ut semper ingeniosior est ultima adulatio.

Abnuentibus consulibus] Dicentibus non esse *relatum* ad patres de hac re. Et certe de aliis rebus retulerant consules, nempe de criminibus Timarchi.

Vel *abnuentibus* de ea re relationem; quod in idem recidit. Nam cum dicerent, non esse relatum de ea re, satis promebant mentem suam, satis innuebant nolle referre se de ea re, et abnuere relationem.

Sed id pravitate in Thraseam, cujus gloriæ obtrectabant, qui jam a parricidio Neronis infestus et suspectus dominantibus, et assentatione in Neronem, quem auctorem fieri talis constitutionis voluere consules: quod mox factum.

Et licet retulissent de aliis negotiis et de criminibus Timarchi Cretensis; attamen etiam poterant et tenebantur ex officio, referre de sententia Thraseæ, ut quæ gravissima et e Republica esset.

Abnuentibus ea de re relatum] Sive abnuunt, seu dicunt consules, ea de re non esse relatum; sive aperte abnuant relationem, ac referre nolint apud patres, in re idem est.

At quod certius hic est; consules referre rem noluerunt; nam sententia dicta a Thrasea, neque retulerunt ipsi, neque relatio incepta, neque rogati sunt patres quid sentirent, neque senatusconsultum perfectum est: quod clare patebit attendenti.

Nam *magno assensu* patrum, forte et consulum, *celebrata sententia* Thraseæ, sed nihil ultra profectum est: honorem principi reservarunt, ut *auctor constitutionis* fieret, quod idem alibi Tacitus observat.

Auctore principe] Et hæc fuit occulta causa, cur nollent referre consules: voluerunt enim per adulationem id deferre principi, *ut* ejus *constitutionis ille auctor esset*, et quia Thrasea *non dignus tantæ rei censor*.

Is nempe invisus principi et gratiosissimo cuique, præsertim patribus, servili patientia sese dehonestantibus, jam olim ob severitatem, et præsertim a tempore quo senatu exiit, post confessum parricidium.

[a] *Sanxere, ne quis*] Reperio jam ante sanxisse id Augustum; de quo Dionis verba ista l. LVI. 'Provincialibus interdixit, ne cui præsidum, quamdiu in provincia esset, neque intra sexagesimum a discessu ejus diem, ullum honorem haberent: quoniam nonnulli testimonia sibi et laudationes a provincialibus comparantes, multa ea occasione peccabant.'

Sed diversum tamen hoc Neronianum consultum: quoniam illud Augusti post diem permittit laudationes: hoc Neronis plane et plene eas tollit. *Lipsius.*

Ne quis ad concilium] Debuit enim aliquis incipere relationem in tali concilio, remque proponere sociis, qui esset inter eos summæ auctorita-

concilium sociorum referret, agendas apud Senatum Propraetoribus Proveconsulibus[3] grates, neu quis[f] ea legatione fungeretur.' Iisdem Consulibus gymnasium[g] ictu fulminis conflagravit, effigiesque in eo Neronis ad informe æs[h] liquefacta. Et motu terræ,[i] celebre Campaniæ[j] oppidum, Pompeii,[k] magna ex parte proruit.[4][l] Defunctaque virgo Vestalis[m] Lælia, in cujus locum[n] Cornelia ex familia Cossorum capta est.[o]

Cæsare, statuere, ne quis referret in conventu sociorum, agendas *esse* apud senatum grates propraetoribus aut proconsulibus, et ne quis eam legationem obiret. *Iisdem consulibus, igne cælesti crematum est gymnasium, et ibi statua Neronis redacta* est *ad rudem indigestamque molem æris. Et Pompeii clara civitas Campaniæ plurima ex parte, terræ motu, subversa est. Mortemque obiit Lælia Virgo Vestalis, cujus loco assumta est Cornelia e gente Cossorum.*

3 Valesius ad Ammianum Marcellinum, xxx. p. 599. emendat, *proque consulibus*: probat Ernestus. Haud tamen displicet, *ve;* ac sæpe in legibus usurpatur. *Brotier.*—4 Pro *proruit*, Gronovius mallet, *procidit*.

NOTÆ

tis, quique opibus et gratia præpollerent.

Qualis fuit haud dubie Timarchus ille Cretensis, 'qui dictitasset in sua potestate situm, an proconsulibus, qui Cretam obtinuissent, grates agerentur.'

[f] *Neu quis*] Neu quis sociorum, neu quis provincialium a concilio sociorum missus, eam legationem susciperet, qua referrentur grates proprætori, aut proconsuli provincia exeunti, apud senatum.

[g] *Gymnasium*] Quod nempe paucos ante annos struxerat dicaveratque Nero.

[h] *Ad informe æs*] In quo rejectus spretusque a Diis videbatur: quippe annotant contigisse sæpe, ut flammæ parcerent hisce imaginibus, et præcipue gentis Claudiæ, in quam adoptione transierat.

[i] *Motu terræ*] Dissentit Seneca, qui ad sequentes Coss. refert hunc terræ motum expressim: 'Pompeios, celebrem Campaniæ urbem, desedisse terræ motu, Lucili virorum optime, audivimus: et quidem diebus hybernis, quos vacare a tali periculo majores nostri solebant promittere;' (observa: ergo statim consulibus novis, ut anni totius necessario in alterutro error sit:) 'Nonis Februarii fuit hic motus, Regulo et Verginio Coss.' Et hercle tam asseverat id distincte, ut credam vitium esse non Taciti (non id convenit in fidei et diligentiæ unicæ scriptorem), sed Ægysthi alicujus, cujus adulteria et trajectiones complures agnosco in hac regia vere sponsa. *Lipsius.*

[j] *Campaniæ*] L. vi. c. 1.

[k] *Pompeii*] L. xiv. c. 17.

[l] *Proruit*] Anno 3. Olympiadis 210. Romæ conditæ 816. Christi nati 63. Vide notas l. xiv. c. 64. *Tillemon.*

[m] *Virgo Vestalis*] Vestales a Diis electas jactabant, quia sorte capiebantur. Sic vetus Epitaphium: 'Cælliæ Claudianæ VV. Maximæ a Diis electæ.'

[n] *In cujus locum*] In locum defunctæ

23. Memmio Regulo, et Verginio Rufo Coss.[p] natam sibi ex Poppæa filiam Nero ultra mortale gaudium accepit, appellavitque *Augustam*,[q] dato et Poppææ eodem cognomento. Locus puerperio[r] colonia Antium[s]

Memmio Regulo, et Verginio Rufo Coss. genitam sibi ex Poppæa filiam Nero ultra humanam lætitiam excepit, vocavitque Augustam, *tributo et eodem nomine Poppææ. Urbs Antium puerperii sedes fuit, ubi ipse* Nero *genitus fuerat.*

NOTÆ

Maximæ assumta, non tamen in ejus munus: nam sexennis puella non sustineret partes antiquissimæ virginis, quæ sacris pridem præsidebat. Itaque loco mortuæ sufficiebatur puella, et maxima natu defunctæ vetustissimæ partes implebat.

Et quemadmodum in collegio Pontificum, non eligebatur Pontifex maximus, nisi qui ante minor Pontifex esset; ita et inter virgines, haud dubie non electa Maxima sacerdotum Vestæ, nisi quæ sacerdotii vetustissima esset, nisi quæ pridem didicisset, docuisset, ac præsedisset sacris.

[o] *Capta est*] Hoc verbum solenne in tali ritu: sic Agell. '*Capi* virgo propterea dici videtur, quia Pontificis maximi manu prehensa, ab eo parente in cujus potestate est, veluti bello *capta* abducitur.' Parva et tenera ætate capiebantur, certe impudicitiæ et vitii expertes; minorem enim quam sex annos, majorem quam decem natam capi, fas non erat.

Verba solennia capiendi hæc sunt; SACERDOTEM. VESTALEM. QVÆ. SACRA. FACIAT. QVÆ. IOVS. SIET. SACERDOTEM. VESTALEM. FACERE. PRO. POPOLO. ROMANO. QVIRITIVM. VTEI. QVÆ. OPTVMA. LEGE. FOVIT. ITA. TE. AMATA. CAPIO. *Amata* vocatur, quia prima quæ capta est, fuisse hujus nominis existimatur. De quo tamen dissentiunt viri docti, qui alias ante numerant.

[p] *Memmio Regulo, et Verginio Rufo Coss.*] Restitue iis prænomina vera ex lapide, præter mentem Onufrii Fastorum scriptoris:

VOTVM. SOLVERVNT. L. M.
L. VERGINIO. RVFO.
C. MEMMIO. REGVLO. *Lipsius.*

Sed biennio superiore, ut l. XIV. relatum est, Memmius Regulus mortem obiit, quare illius hic vel filius, vel alter ab illo videri debet. *Vertranius.*

[q] *Appellavitque Augustam*] Hæc *Claudia Augusta* vocitata, teste Suetonio; quod novum hactenus et inauditum in puella, in filia principis: quod decus nec statim concedebatur uxori.

Nec puto, sine senatusconsulto in sororibus obtinuit post dominationem Flavianorum, si in penatibus imperatoris tolerarent cœlibes. Nam frustra concessum foret illis tale decus, si in privatam domum denupsissent.

Jam initio sub primis Cæsaribus, opus fuisse senatusconsulto, ut nomen *Augusta* tribueretur uxoribus aut matribus, contendunt viri docti: quod tamen refelli possit.

Augustam] Sueton. Ner. 35. 'Ex hac (Poppæa) filiam tulit Claudiam Augustam, amisitque admodum infantem.'

[r] *Puerperio*] Sueton. Calig. 8. 'Cum, &c. qualiscumque partus sine ullo discrimine puerperium vocetur, quod antiqui etiam puellas *pueras*, sicut et pueros *puellos* dictitarunt.'

fuit,[1] ubi ipse generatus erat. Jam Senatus 'uterum[2] Poppææ' commendaverat Diis, votaque publice susceperat; quæ multiplicata[t] exsolutaque. Et additæ 'supplicationes templumque Fœcunditati,[u] et certamen ad exemplar Actiacæ[3] religionis'[v] decretum: 'utque Fortunarum effigies[w]

Jam senatus rogaverat Deos pro felici partu Poppææ, *palamque vota emiserat, quæ adaucta persolutaque. Et adjectæ* supplicationes, et delubrum fœcunditati, *censueruntque* patres, spectaculum ad instar Atticæ religionis, et ut Fortuna-

1 Ita Mss. Flor. Reg. Corb. editiones veteres et recentiores. *Fuit* abest a Mss. Harl. Bodl. Jes. Bud. Guelf. et Rhenani editionibus.—2 Ante *uterum* legebatur *interim*, quod Rhen. sustulit.—3 Ita Ms. Reg. In editione principe, *Acciacæ*. Ms. Vatic. *Accicæque*. Ms. Flor. *Actiercæ*. Ms. Farnes. *Anciatæ*. Ms. Corb. *Antiatæ*. Ms. Agr. *Antiacæ*. Ms. Guelf. *Atricæ;* secunda manu *Actiacæ*. Puteolanus et recentiores, *Atticæ;* ut et Mss. Harl. Bodl. Jes. Gronovius et Ryckius *Atticæ*. In tanta varietate edidi, *Actiacæ*, quod probatum magis videbatur. Muretus emendabat *Antianæ:* Grotius, *Antiatis;* Ryckius, *Antiatinæ;* quod quoque probabilissimum; placetque plurimum, si probent viri eruditi. *Brotier*. Bud. habet *Actice religionis*. P. Faber volebat *anticæ*, i. e. *antiquæ*. Bip. cum Mureto legunt *Antianæ*, quod Antium Neronis patria fuit et colonia, Fortunæ templo celebris, quodque forma vocis ap. Plin. 3, 6, (12.) occurrit, *in Antiano Astura*. Verum certamina Antii celebrata in honorem Fortunæ, nullibi legitur; de Actio res nota. Itaque Gron. sequi malo et Brot. In cod. Agr. est *Antiacæ*. Oberlin. Cl. Gordon; 'a temple was decreed to Fecundity, with Athletic sports in imitation of those which were peculiar to Antium.' Murphy quoque; 'a temple was voted to the goddess of fecundity; athletic sports were instituted on the model of the religious games practised at Antium.'

NOTÆ

[s] *Antium*] Lib. XIV. cap. 3.

Antium] Ex Tacito nempe in eadem villa, qua natus Nero, qua editus Caligula; quæ villa fuerat Germanici et Agrippinæ olim, dein Agrippinæ junioris et Domitii, et illam Nero, interfecta matre, sibi servaverat.

Sueton. Calig. 8. 'Ego in Actis Antii invenio editum.' Quæ 'publici instrumenti auctoritas' sequenda est; 'præsertim cum Caius Antium omnibus semper locis atque secessibus prælatum, non aliter quam natale solum dilexerit,' &c.: de villa hac Antiatina præcipue intelligit Suetonius.

[t] *Quæ multiplicata*] Nempe suscepta vota, primum cum uterum Poppææ Diis commendarunt patres, mox postquam enixa est, multiplicata et exsoluta sunt: primo suscipiebant vota, quæ mox exsolverent; et exsolvendo hæc, novis adhuc se votis obligabant.

[u] *Templumque Fœcunditati*] Nempe Romæ, non Antii. Neque enim alibi, quam in urbe, templa vovebant Romani, aut decernebant.

Fœcunditatem uteri jactabat pridem scortum illud regium Poppæa, ut se præferret Octaviæ uxori legitimæ, quam sterilem dictitabat Nero, et quia jam de Crispino primo marito liberos susceperat pellex, quos et occidit Nero.

Fœcunditati] Templum Fœcunditatis Poppææ fuit Romæ: sed quo loco, vel qua urbis regione reponendum sit,

NOTÆ

non liquet. *Onuphrius Panvinius* l. I. Reip. Romanæ, p. 219.

Forte tantum votum fuit, non dicatum, aut statim relictum, non sartum tectum post mortem Poppææ aut Neronis. Et potius execranda quam exoranda talis Fœcunditas fuit.

[v] *Ad exemplar Atticæ religionis*] Panathenæa Atheniensium intelligi volunt, de quibus apud Græcos obvii loci. Dubito. Nam Panathenæis respondebant Quinquatrus: nescio, an hoc certamen novum. In libris etiam vacillare scripturam video, quorum Vaticanus optimus, *Acticæque* præfert, Farnesianus, *Anciatæ*.

An fuit, *Actiacæ religionis*, sive potius *regionis?* Nec enim major hic, quam in aliis ludis religio. Enimvero in Suetonio lego, Augusti c. 18. ab eo principe institutos 'Nicopoli apud Actium ludos quinquennales, quo celebratior ejus victoriæ memoria in posterum esset.'

Et durasse eos ad inferiora tempora, Mamertinus in Panegyrico docet: 'Urbs Nicopolis conciderat; et certamen ludicrum, lustris omnibus solitum frequentari, intermiserat temporis mœsti deforme justitium.'

Fuit autem certamen triplex, *Gymnicum*, *Musicum*, et *Equestre*, ut Dio tradit l. LI. quem vide. Hæc mea olim mens, sed ut multa in hac ἀρχαιολογίᾳ incerta, nec unquam eruenda, hic etiam dissentiunt, et vir pereruditus tuetur vulgatam lectionem, et explicat in Agonistici sui l. III. quem licet adire. *Lipsius*.

Atticæ religionis] Celebre certamen Athenis Minervæ sacrum, Panathenæorum est, quæ unde sic dicta sint, studiose exquisivit Pausanias Arcadicis. Eorum festivitas, ut Suidas ait, et quinquennalis, et anniversaria fuit.

Sed cum, Nerone IV. Cornelio Cosso, consulibus, ludicrum quinquennale Romæ institutum fuerit, testimonio Taciti libro superiore, factum illud ad instar magnorum Panathenæorum existimo, quæ singulis lustris fiebant. Hoc vero certamen, pro cujus exemplari Atticam religionem habuit Nero, ex anniversariis et minoribus Panathenæis, agonem gymnicum fuisse reor. *Vertranius*.

Ludorum quorumlibet publicorum aliquam *religionem* fuisse satis comprobatum est: sed et Valerius Maximus *ludorum religionem* dixit l. VI. 1. Curules autem ludos a principe suis suorumque natalitiis datos, quin existimemus, nihil prohibet, quales Panathenæis exhibiti.

De quibus ita loquitur Suidas, ut primum quidem ab Erichthonio Vulcani et Minervæ filio instituta, tum a Theseo restituta fuerint; ipsa duplicia *lustralia*, scilicet, quæ *magna* dicta, quinquenniis singulis celebrari solita, alia vero quotannis, utraque apud Athenas ipsas. *P. Faber*.

Ludi ad exemplum Atticæ religionis, sunt Panathenæa, in quibus pueri puellæque forma conspicui, manibus amplexi, per diversos flexus Pyrrhicham saltabant. *Gutherius*.

Atticæ religionis] Legunt *Actiacæ*, *Antiatæ:* sed maxime in Græcos inclinabat Nero. Hos ut præcipuos adulatores adamabat, vicissimque laudabat adulabaturque, præsertim quod ad ludos scenicos et lasciviam theatralem spectabat.

Hinc gymnasium dedicavit more Græco, præbuitque oleum etiam 'facilitate Græca.' Et Neapoli urbe Græca citharœdicam artem palam profiteri cœpit. Hinc profectio in Achaiam, ut ibi veluti more patrio auderet, quod Romæ indecorum statim videretur.

NOTÆ

Igitur in Atticos et Græcos ludos ritusque totus propendebat; destitutusque etiam sperabat se tali arte talique stipe se sustentaturum Nero, haud dubie in Græcia, vel in Ægypto, quæ fere mores Græcos induerat.

Sueton. Ner. 22. 'Instituerant civitates, (Græciæ) apud quas musici agones edi solent, omnes citharœdorum coronas ad ipsum mittere. Eas adeo grate recipiebat, ut legatos qui pertulissent, non modo primos admitteret, sed etiam familiaribus epulis interponeret. A quibusdam ex his rogatus, ut cantaret super cœnam, exceptusque effusius, solos scire audire Græcos, solosque se et studiis suis dignos, ait.'

Hinc et in fine ipsi exprobrarunt 'inscriptione Græca, nunc demum agonem esse,' apud Sueton. 45. Itaque haud dubie ad certamen Attici moris inclinarunt adulatores Neronis, et ipse Nero.

Atticæ religionis] Alii volunt *Antianæ*, vel *Antiatæ;* quia Antii fortuna maxima religione colebatur. Et id innuere videtur his verbis Tacitus, 'utque fortunarum effigies aureæ in solio Capitolini Jovis collocarentur.'

Et videtur hic apud Tacitum præcipue honorari Fœcunditas, cui templum struitur Romæ, et Fortuna, quæ ad *exemplar* Antianæ religionis, etiam Romæ coli debuit ex eo decreto patrum; et præcipue quia Antii peperit Poppæa.

Idque magis verisimile foret, si certo constaret, fuisse olim celebratum aliquod certamen seu spectaculum aut ludos Antii in honorem Fortunæ; aut saltem origine Græca urbs esset Antium, quemadmodum Neapolis, et aliæ civitates in Italia.

Sed qui potuit institui Romæ certamen ad exemplar Antiensis religionis, si nullum unquam ejusmodi certamen Antii celebratum est?

Antiatis legit Grotius, et Livio *Antiates* dicti; et Valer. Max. dixit, 'Antiensis templi hospitio usus:' ubi de angue, 'quem in modum Æsculapii venerati olim.'

Et ut de *Antiate religione* intelligerem hunc locum Taciti, etiam suadere possit, quod supra, equites Romani pro valetudine Augustæ donum Fortunæ Equestri dicarunt Antii: et forte Equestris Fortuna dicta, quia Antii colebatur aliquo certamine, quod in equis celebraretur.

Sed quia id incertum, redire placet ad Græcos mores ritusque: et certe Græcos maxime coluit observavitque Nero, ut præcellentes talibus ludis ac spectaculis, et qui soli eruditos animos, oculos auresque haberent, qui soli audire perite scirent. Et ii certe Neroni placere maxime cupiebant, qui talia decernerent in senatu.

w *Fortunarum effigies*] Puto, Fortunæ hæ, seu effigies istæ muliebres, dicatæ et repositæ in solio Jovis Capitolini: idque agebant propter inventum felix Poppææ conjugium, propterque almam ejus uteri fœcunditatem.

De Fortuna Muliebri sic refert Valerius Maximus, l. I. 8. 'Fortunæ etiam Muliebris simulacrum, quod est via Latina ad quartum milliarium, eo tempore cum æde sua consecratum, quo Coriolanum ab excidio urbis maternæ preces repulerunt, non semel, sed bis locutum constitit.'

Ex felici eventu Fortunæ Muliebris effigies dicata. Et Fortuna ipsa picta, fausta loquitur, *rite dedicastis.* Et quidni loquatur vera mulier, cum ipsa species muliebris tam *rite* loquatur?

aureæ in solio[x] Capitolini Jovis[y] locarentur:[4] ludicrum circense,[z] ut Juliæ genti apud Bovillas,[a] ita Claudiæ Domitiæque[b] apud Antium ederetur:' quæ fluxa fuere, quartum intra mensem defuncta infante. Rursusque exortæ adulationes, censentium 'honorem Divæ[c] et pulvinar ædemque et

rum imagines aureæ statuerentur in sede, *seu sinu*, Jovis Capitolini; et quemadmodum ludi Circenses Juliæ familiæ apud Bovillas, ita apud Antium genti Claudiæ Domitiæque celebrarentur. *Quæ statim exolevere, mortua puella intra quatuor menses. Iterumque excitæ assentationes statuentium* cultum

4 Sic Mss. Flor. Reg Agr. Corb. editio princeps et recentiores. In Mss.

NOTÆ

[x] *In solio*] Quid sit solium Jovis, innuit Tac. Hist. III. 74. ubi de Domitiano: 'Mox imperium adeptus Jovi custodi templum ingens, seque in sinu Dei sacravit.' Nempe in sinu Jovis suam effigiem locavit, dicavit. Et alibi, 'victoriæ sacratæ in sinu Dei.'

Itaque cum dicit, *in solio Capitolini Jovis*, puto positas illas effigies in eadem sede, qua statua Jovis, circa ipsum Jovem, et forte velut in sinu Jovis, quia modicæ, et magnitudine longe impares.

In solio Jovis] Puto sic intelligendum: reposita ea simulacra fortunarum in sinu Jovis in solio sedentis: qui enim potuere eæ fortunarum effigies collocari in solio Jovis, quo nempe ipse Jupiter sederet?

[y] *Capitolini Jovis*] Jovis templum fuit in monte Capitolino, et in octava regione Romæ antiquæ. Nonnulli credunt fuisse, ubi nunc visitur Ecclesia et Conventus vulgo ab Italis dictus, *Santa Maria di Ara Celi*, in *regione Campitelli*. Vide Romam antiquam Nardini l. v. c. 14. *Tillemonius.*

[z] *Circense*] *Circenses* editi pro salute Neronis: sic et ipse Nero ediderat 'pro Claudii salute Circenses et venationem;' teste Sueton. Ner. 7.

Circense] Lib. VI. c. 45. ubi de *Circo maximo.*

[a] *Juliæ genti apud Bovillas*] Annal. lib. II. 'Sacrarium genti Juliæ, effigiesque Divo Augusto apud Bovillas dicantur.' *Lipsius.*

Bovillas] Bovillæ oppidum Latinorum populorum ad viam Appiam, in Latio provincia: hodie in ruinis jacet, inter Romam urbem et oppidum *Albano*, in Campania Romana, provincia status Ecclesiastici. Ex Italia Cluverii l. III. c. 4. p. 915. et Latio Kircheri. *Tillemonius.*

[b] *Claudiæ Domitiæque*] Quia utramque gentem complexus Nero, genere paterno ex Domitiis ortus, materno Claudios ferebat. Nam Agrippina mater Neronis patrem Germanicum et Drusum avum habuit, qui Claudii erant, dein et adoptione Claudii principis.

[c] *Adulationes, censentium honorem Divæ*] Id est, quidam adulatione magis quam vero judicio, Augustam Poppæam Neronis filiam mortuam inter Divos referendam censebant, ut solebant imperatores referre, eique ædem sacram constitui debere, et sacerdotes. *Lupanus.*

Honorem Divæ] Quod novum et inauditum in filio seu filia principis. Soli enim principes cœlo dicati, solæ matres aut aviæ imperantium consecratæ hactenus. Sed adulatio magis

Sacerdotem.' Atque ipse ut lætitiæ,[d] ita mœroris immodicus egit. Annotatum[5] est, omni Senatu Antium sub recentem partum effuso, Thraseam prohibitum[e] immoto animo prænuntiam imminentis cædis contumeliam excepisse. Secutam dehinc vocem Cæsaris ferunt,[f] qua, 'reconciliatum[g]

Divæ, aram templumque et sacerdotem. *Et ipse* Nero, *ut in gaudium, ita et in dolorem nimium effusus est. Observatum est, cum universus senatus concurrisset Antium, sub recens puerperium, Thraseam,* salutatione principis *exclusum, invicta constantia sustinuisse injuriam, impendentis exitii indicem. Auditam* esse *mox vocem Neronis tradunt, qua* se rediisse in amicitiam cum Thrasea, *Senecæ testa-*

Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *collocarentur.*—5 Sic Rhen. e Bud. prius lege-

NOTÆ

magisque ingeniosa in nova flagitia, semper crescit.

Honorem Divæ] Cum viveret *Augusta* appellata, postquam e vivis excessit, *Diva* vocatur, Divæque honores ei censentur, nempe *pulvinar*, *ædes*, et *sacerdos*.

[d] *Ut lætitiæ*] Ut lætitiæ immodicus fuerat, cum nata est ei filia, ita et cum defuncta est, mæstitiæ nimius fuit.

[e] *Prohibitum*] Et tamen ipsi infra l. XVI. datum est crimini, quod non affuerit cærimoniis, quibus post interitum Poppæa inter numina dicabatur. Usque adeo maligne cuncta interpretantur vesani delatores. Quamvis prohibitus esset salutatione principis, non propterea abstinere debuit officiis et cærimoniis publicis, quibus intererat senatus, ipse senator.

Prohibitum] Nempe honore et gratulatione prohibitum Thraseam, quod indicium mortis intellexit. Signum perculsi ac subversi fuit, cum aliquis amicitia, officio, comitatu aut contubernio dominantis prohiberetur: indicium exilii aut exitii fuit.

[f] *Ferunt*] Id est, mox spargitur fama, jactasse Neronem apud Senecam, se Thraseæ reconciliatum; ideoque *Senecam Cæsari gratulatum* fuisse.

Unde, id est, ex ista fama, ex istis vulgi sermonibus, *gloria egregiis viris*, Thraseæ et Senecæ, simul *et pericula* crescebant.

Ex ingenio virorum, qui eandem sapientiæ sectam æmulabantur, *Stoicam* nempe, fingebant talia, vulgabantque, (si fraus Neronis abfuit,) sicque incitabant sævitiam Neronis ejusmodi vanis rumoribus, simulque et egregiorum virorum pericula impellebant, atque onerabant.

Ea vulgi inepti amentia fuit (talia non semel reperias apud Tacitum) ut insano amore ac rumore perderent, quos salvos maxime cuperent.

Vide l. V. qualia fingant dicta a patribus adversus Sejanum, et supra l. XIV. qualia disserant adversus Plautum, cui et adjungunt Corbulonem, qui et similem exitum habuit, haud dubie ex simili inani fama. Sic augent gloriam, sed simul in exitium præcipitant egregios viros male sani et praviter otiosi fabulatores, cum alia disserunt in vulgus.

[g] *Reconciliatum*] Forte id fingebant ex indole Neronis; quia nempe sævi dominantes, jam a Tiberio, se reconciliatos affirmabant iis, quos interficiebant: quasi mortem pro summa gratia indulgerent.

Reconciliatum] Forte eodem modo,

se Thraseæ,' apud Senecam[h] jactaverit, ac Senecam Cæsari gratulatum. Unde[i] gloria[6] egregiis viris[j] et pericula gliscebant.[k]

tus fuerit, et ideo *Senecam significasse lætitiam suam principi. Unde decus viris optimis, et simul discrimina accrescebant.*

batur *adnotandum est.*—6 Sic Mss. (Flor. Bud. etc.) et edd. vett. omnes. Non ergo vulgo est *gloriæ*, ut Pichena scribit. In Lipsianis reperi, in quas e Rhen. sec. fluxit, ubi est vitium operarum. *Ernest.*

NOTÆ

quo Tiberius reconciliabatur; qui, nempe, se reconciliatum dicebat cum iis, quos statim interficere vellet, at cum illis quorum exitium differebat, nondum se rediisse in gratiam jactabat. Et certe prima occasione Nero interficiet Thraseam.

[h] *Apud Senecam*] Ob similitudinem ingenii, et studiorum, sapientiæque Stoicæ. Sic delusit vulgus Nero: vel id fictum populo et famæ, ex ingenio Neronis: vel etiam derisit Senecam Nero, velut ipsi condonaturus talem virum, cum tamen jam tunc Senecam perinde aversaretur, ac ipsum Thraseam.

Talia ludunt insidiosi subdolique artifices scelerum, ut sensa mentis venentur, et magis optimos viros deludant.

[i] *Unde*] Innuit forte id, unde gloria simul et pericula gliscebant; nempe, quia in vulgus sparsus erat ille rumor, quo delatores adulatoresque Neronis utebantur in perniciem summorum virorum.

Sic sæpe fabulæ sparsæ in exitium nobilium clarissimorumque civium, ut incitetur odium Tyranni: etiam aliquando ab amicis incautis crescebat gloria apud ceteros mortales, et pericula ab uno, nempe Nerone, qui invidebat gloriæ, et perditos viros voluit; et etiam ab infensis, qui per pravitatem sic laudabant. Sic egregii viri præcipitabantur in gloriam simul et in pericula; sicque 'pessimum genus inimicorum laudantes.'

Tales fabulæ vulgi sæpe in exitium bonorum sparsæ, supra l. v. 4. 'Ferebantur etiam sub nominibus consularium fictæ in Sejanum sententiæ, exercentibus plerisque per occultum, atque eo procacius, libidinem ingeniorum. Unde illi (Sejano) ira violentior.'

Unde gloria] Sunt qui sic intelligant: *Unde gloria egregiis viris*, hinc et *pericula gliscebant.* Quasi una et eadem causa ipsis esset gloriæ periculique. *Unde*, id est, itaque: vel *unde*, id est, ex ludibrio Neronis.

Summæ gloriæ fuit Thraseæ constantia, infractus animus invictusque adversus fœdum obsequium adulationemque in Neronem. Gloriæ fuit Senecæ amasse, et servatum voluisse Thraseam. Sed hinc simul emergebant pericula et crescebant, quibus et mox periere ipsi.

[j] *Egregiis viris*] Eximiis viris, unde periculum, hinc et decus accrescebat, nempe Thraseæ, Senecæ, et aliis similibus, qui vel solo aspectu vultuque verendo flagitiis dominantium obstare videbantur.

Id enim solum Thraseæ exprobratum apud Suet. Ner. 37. 'Pæto Thraseæ tristior et pædagogi vultus:' supple, *objectus est*, forte tamen id intelligendum præcise tantum de Thrasea et Seneca hoc loco.

24. Inter quæ,[1] veris principio, legati Parthorum mandata Regis Vologesis, literasque in eandem formam, attulere: 'se priora et totiens jactata, super obtinenda Armenia, nunc omittere, quoniam Dii,[l] quamvis potentium populorum arbitri, possessionem Parthis, non sine ignominia[m] Romana, tradidissent. Nuper clausum Tigranen: post Pætum legionesque, cum opprimere posset, incolumes dimisisse. Satis approbatam vim: datum et lenitatis experimentum. Nec recusaturum[n] Tiridaten, accipiendo diademati in urbem

Interea veris initio, oratores Parthorum renuntiavere jussa regis Vologesis, et reddidere *epistolas in hanc* ferme *sententiam* scriptas: Se nunc prætefire vetusta, et toties agitata de possidenda Armenia, quia Dii gentium licet præpollentium arbitri, *ejus* possessionem præbuerant Parthis, non sine flagitio Romano. Nuper obsesso Tigrani, dein Pæto legionibusque *se veniam, et* incolumitatem concessisse, cum interficere posset. Satis compertam virtutem, præbuisse etiam modestiæ documentum. Nec renuere quin Tiridates se

1 Ita Mss. et editiones veteres ac recentiores. Beroaldus, *interim.*

NOTÆ

[k] *Pericula gliscebant*] Unde *pericula*, si reconciliatus Nero Thraseæ? Si et Seneca gratulatur? *Pericula*, nempe, quia sic fingit spargitque famam in vulgus Nero, se reconciliatum Thraseæ, ut sceleri addat et ludibrium pro suo more, ut sic etiam derideat Senecam gratulantem, forte ob amicitiam cum Thrasea, vel certe ob sapientiam illius similem; vel ut vulgi rumores colligeret. Olim sic sparserat rumorem reconciliati animi cum matre, ut illam muliebri credulitate Baias pelliceret, perderetque.

Puto, Nero delusit Senecam, cum se Thraseæ reconciliatum dixit, (si certe dixit,) gratulantemque Senecam sprevit horruitque. Hinc tamen gloria Senecæ et fama gliscebat in vulgus, unde periculum summis viris Thraseæ et Senecæ; hinc et gloria promanabat, accrescebat.

Pericula] Cum Thrasea salutatione publica prohibitus esset, puto, vulgus vesana impudentia confinxit hanc fabulam, dixisse Neronem, se reconciliatum Thraseæ, et gratulatum Senecam fuisse.

Talia fingebant, nec advertebant otiosi illi vesanique fabulatores tali fama irritari Neronem, et augeri sic temere pericula summorum virorum; qui, quo gratiores in vulgus, eo magis infesti Neroni erant.

Sicque caritate et pietate male sana maturabant illis perniciem, præcipitabantque in exitium: sic virtutem, quam amabant, perdebant nimio amore.

[l] *Quoniam Dii*] Justinus l. XLI. 3. de Parthis: 'In superstitionibus atque cura Deorum præcipua omnibus veneratio est.'

[m] *Ignominia*] Non sine aliqua labe Romani nominis, non sine flagitio militari.

[n] *Non recusaturum*] Rex metuebat admodum, ne Tiridates frater aliquam servitii speciem præferret, ne decus Arsacidarum turpi obsequio, aut ser-

venire, nisi Sacerdotii religione[o] attineretur. Iturum ad signa et effigies[p] Principis, ubi, legionibus coram, Regnum auspicaretur.'[q]

Romam conferret, capessendis regiis insignibus, nisi sacerdotii cærimoniis prohiberetur. Venturum ad aquilas, et imagines Cæsaris, ubi, coram exercitu, dominationem auspicaretur.

NOTÆ

vili patientia imminueret. Hinc malebat, ut frater coram exercitibus diadema capesseret. Sic enim vis armorum ostentabatur, non sine magna specie et pompa, ut gentis Parthicæ fastigium minus depressum videretur.

At si Romam iret supplex ad ipsum principem, si tantum iter susciperet, tot urbes provinciasque Romanas peragraret, fere captivi ad instar, et velut in triumphum trahi videbatur; sic quot et quanta Arsacidarum decore indigna passurus fuit, et in via, et in ipsa urbe, ubi vel modicus senator reges ipsos aspernabatur, et ad fores expectare cogebat? Quid in aula principis, quot ludibria Tigellini, vel gratiosorum libertorum perferre debuit?

Dein et a principe ipso ostentabitur populo rerum domino, velnti captus bello esset, et quasi triumpharetur. Propterea resistit Vologeses, ne frater Romam proficiscatur, ceteris annuit ultro.

[o] *Sacerdotii religione*] Ad explicationem hujus loci unice facit Plinius xxx. 2. 'Magus ad eum Tiridates venerat, Armeniacum de se triumphum afferens, et ideo provinciis gravis. Navigare noluerat, quoniam exspuere in maria, aliisque mortalium necessitatibus violare naturam fas non putant.' Hæc igitur ea religio, hoc sacerdotium, quod Tacitus innuit.

Ceterum in Plinii verbis, cave interpreteris, ideo provinciis gravem fuisse Tiridatem, quod Armeniacum triumphum afferebat; sed quod magus erat: ea enim res in causa fuit, cur non navigaret, sed per longa terrarum spatia, cum onere provinciarum ingrederetur; illis enim Nero præceperat, ut splendide exciperent, et haberent regem. *Freinshem.*

Religione] Talia viri principes sæpe ementiuntur, nec hodie primum. Sic Cæsar l. v. de Dumnorige Heduo, qui comitari ipsum Cæsarem expeditione Britannica noluit: 'Ille primo omnibus precibus petere contendit, ut in Gallia relinqueretur, partim quod insuetus navigandi mare timeret, partim quod religionibus sese diceret impediri.'

[p] *Effigies*] Quia imagines principis aureæ inter signa et aquilas; et illa signa veluti numina legionum. Hinc quæque gravissimæ sanctissimæque cærimoniæ celebratæ apud principia signaque legionum; et tum principia exornabantur in modum templi.

[q] *Regnum auspicaretur*] Hoc est, quod lib. vi. 50. de Calig. 'Et multo gratantum concursu ad capienda imperii primordia C. Cæsar egrediebatur.' Vulgo diceremus, imperii possessionem accipere.

Regnum auspicaretur] Id est, insigne regium capesseret, seu diadema depositum ad imaginem principis resumeret, quasi ab ipso principe regnum acciperet.

Regnum auspicaretur] Id est, inaugararetur, seu diadema regiaque insignia assumeret. De regnandi fere tantum potestate intellige, non de

25. Talibus Vologesis literis, quia Pætus diversa, tanquam rebus integris, scribebat, interrogatus Centurio, qui cum legatis advenerat, 'quo in statu Armenia esset?' 'omnes inde Romanos excessisse,'[r] respondit. Tum intellecto barbarorum irrisu, qui peterent, quod eripuerant, consuluit inter primores civitatis Nero, 'bellum anceps, an pax inhonesta[1] placeret?' nec dubitatum de bello.[s] Et Corbulo, tot per annos militum atque hostium gnarus, gerendæ rei præficitur, ne cujus alterius inscitia rursum peccaretur, quia Pæti piguerat. Igitur irriti remittuntur, cum donis tamen, unde spes fieret, non frustra eadem oraturum Tiridaten, si preces ipse attulisset. Syriæque executio[t] Cincio,[a]

Sed quia Pætus his Vologesi literis contraria nuntiabat, tanquam rebus salvis, postulatum est a centurione, qui cum oratoribus Parthorum *venerat*, quomodo se res haberent in Armenia? et ille *respondit*, omnes hinc Romanos abscessisse. *Tum cognito Parthorum ludibrio, qui poscerent quod abstulerant, consultavit Cæsar inter proceres urbis*, an bellum periculosum, an pax indecora *magis* placeret; *nec deliberatum est de armis. Et cura belli mandatur Corbuloni, tot annis exercituum et Barbarorum experto, ne rursus alterius* ducis *imperitia delinqueretur, namque Pæti pœnitebat. Igitur* legati regis *re infecta dimittuntur, cum muneribus tamen, unde spes esset, non frustra idem rogaturum Tiridatem, si supplex ipse venisset* in Urbem. *Et Syria cura* mandata *Cincio, et exercitus Corbuloni con-*

1 Sic optime emendavit eruditus Victorius. Ms. Flor. *pax inhosta*. Mss. Reg. Corb. Guelf. et editio princeps, *in hostes*. Mss. Harl. Bodl. Jes. et Pu-

NOTÆ

regno ipso, aut regia potestate actu exercenda, sed quasi ibi regni primitias delibaret, et regnare inciperet.

Non enim ibi locus aut tempus imperii vim usurpandi, quo signa et aquilas et principis imagines coram legionibus Romanis adoraret.

Intelligit positurum ad pedes imaginis Neronianæ diadema, resumturumque ibi quasi manu principis, exemplo quo olim Pompeius, nomine Senatus Pop. Q. R. Tigranem ejusdem Armeniæ regem insigni regio redimivit, ac regnare jussit.

[r] *Omnes inde Romanos excessisse*] Huc forte respexit auctor, qui famosa carmina scripsit, apud Suet. 39. 'Dum tendit citharam noster, dum cornua Parthus, Noster erit Pæan, ille Ἑκατηβελέτης.'

[s] *De bello*] Teste Dione l. LXII. 'Deliberaverat ipse Nero simul exire ad illud bellum, sed quia rem sacram faciens ceciderat, profectionem hanc instituere non est ausus, ac domi mansit.'

Sed etiam illud confundit Dio cum peregrinatione Alexandrina, de qua conveniunt Tacitus et Suetonius, quam haud dubie suscipiebat, non tam ad bellum gerendum, quam ad citharam tractandam. Et aliis de causis, quas attuli supra.

[t] *Syriæque executio*] Executionem pro administratione usurpat fortasse, ut alibi: 'Negotii ejus executionem

copiæ militares Corbuloni permissæ; et quintadecima legio, ducente Mario Celso,[u] e Pannonia[v] adjecta est. Scribitur Tetrarchis[w] ac Regibus, Præfectisque[x] et Procuratoribus, et qui Prætorum finitimas provincias regebant, 'jussis Corbulonis obsequi:' in tantum ferme modum aucta potestate, quem[3] Populus Romanus Cn. Pompeio,[y] bellum Piraticum gesturo, dederat. Regressum Pætum, cum graviora metue-

cessus, et addita est quintadecima e Pannonia legio, cui præerat Marius Celsus. Nuntiatur tetrarchis ac regibus præfectisque et procuratoribus, et iis prætoribus qui vicinas provincias curabant, imperio Corbulonis obedire: *in eandem ferè amplitudinem adaucta potentia, quam* olim *populus Rom. concesserat Cn. Pompeio bellum Piratis illaturo. Et contentus fuit* Nero *illudere per jocum Pæto reverso,*

teolanus, *in hoste.* Brotier.—2 Ms. Flor. *Cicio.* Ms. Reg. *Ticio.* Mss. Corb. Agr. Guelf. editio princeps, *Citio.* Ms. Bodl. et Puteolanus, et Ryckius, *Cintio.* Mss. Harl. Jes. *Cincio,* et sic Gronovius. Corrupte omnes. Pighius emendandum, *Cestio,* recte monuit. *Brotier.* qui cum Homero *Cestio* scribit. *Cincio* Bipont. habent.—3 Ita Mss. Harl. Reg. Guelf. Rhenanus et recentiores. In editionibus veteribus, *quam.* Sic quoque additum in margine Ms. Harl. Vulgo diceremus *in eum modum .... quem,* vel *in tantum modum .... quantum,* Brotier.

NOTÆ

libens suscepit.' Seneca: 'Differam hæc in præsenti. Desiderant enim longam et propriam executionem.' Addubito tamen, num leg. *Syriaque Sex. Cincio.* Lipsius.

Syriæque executio] Parum digna hæc Tacito. Forte *Syriaque cura Sex. Cincio,* vel *Syria Sexto Cincio.*

[u] *Mario Celso*] Qui vir egregius, belloque civili mox clarissimus, infra libris Histor. Sed fide major, licet eo ipso infaustus; nunc tantum legatus legionis quintædecimæ in Oriente.

Mario Celso] Qui Galbæ amicus, mox fama belli conspicuus, præcipue bellis civilibus Othonis et Vitellii.

[v] *Pannonia*] Lib. XII. 29. *Tillem.*

[w] *Scribitur tetrarchis*] *Tetrarchæ* dicebantur, qui quartam regni partem obtinebant. Cicero in Philipp. 'Idem si ceteri reges, tetrarchæ, dynastæque fecissent.'

Augustus Herodis majoris regnum divisit in tetrarchias. Josephus *toparchias,* sive *ethnarchias* appellat. *Lupanus.*

Tetrarchis] Sic dividebant regna in plures partes, ut regulos ac dynastas plures, et invalidiores simul et obsequentiores haberent.

[x] *Præfectisque*] Ut series rerum et orationis est, hic intelligit reges ac dynastas, et *per præfectos* præcise, ipsos proceres ducesque nationum auxiliarium seu sociorum, qui nempe copiis auxiliaribus in bello præessent.

[y] *Pompeio*] A. Gabinius Trib. plebis legem tulit, ut bellum adversus Piratas Cn. Pompeio in triennium ita mandaretur, ut toto mari quod est intra columnas Herculis, et in maritimis provinciis usque ad quadringentesimum a mari stadium, potestatem haberet imperandi regibus, præsidibus, ac civitatibus, ut se rebus omnibus ad ejus belli administrationem necessariis juvarent.

ret, facetiis insectari satis habuit Cæsar, his ferme verbis: 'Ignoscere se statim, ne tam promtus in pavorem longiore solicitudine ægresceret.'

26. At Corbulo quarta et duodecima legionibus, quæ, fortissimo quoque amisso et ceteris exterritis, parum habiles prælio videbantur, in Syriam translatis, sextam inde ac tertiam legiones, integrum militem[a] et crebris ac prosperis laboribus exercitum, in Armeniam ducit. Addiditque legionem quintam, quæ, per Pontum[a] agens expers cladis fuerat, simul quintadecimanos, recens adductos:[b] et vexilla delectorum[c] ex Illyrico[d] et Ægypto,[e] quodque alarum cohortium-

cum tamen *atrociora timeret* ille, *his fere verbis* usus Nero: Veniam ei indulgere se confestim, ne tam pronus in metum, longiori anxietate morbum contraheret.

Sed Corbulo transmissis in Syriam quarta et duodecima legionibus, quæ, strenuissimo quoque amisso, et ceteris perculsis, parum idoneæ pugnæ videbantur, hinc ducit in Armeniam sextam ac tertiam legiones, illibatum militem, et frequentibus ac felicibus belli *muniis expertum. Adjunxit legionem quintam, quæ in Ponto agitans, a clade* Pæti *abfuerat, simul legionem quintamdecimam nuper advectam: et cohortes vexillariorum ex Illyrico et Ægypto* adductas, *et pedites equitesque*

NOTÆ

[a] *Integrum militem*] Quia illæ legiones, nulla clade aut ignominia perculsæ erant, eas opponit legionibus Pæti: nam 'ceteris exterritis parum habiles prælio,' &c. Et supra, 'primum e perculsis Pactium, &c. obvium habuit.' Talibus opponit 'integrum militem.' Qui nempe 'expers cladis pavorisque.'

[a] *Pontum*] Lib. XII. 21.

[b] *Adductos*] Nempe, ex Pannonia.

[c] *Delectorum*] Delecti, nempe, ex legionibus, quæ in Illyrico et Ægypto degebant; et sub vexillo aut vexillis cohortes illæ militabant, separatæ a corpore suarum legionum, hucque et illuc transferebantur, pro usu et necessitate rerum. Hujusmodi numeros *vexilla* vel *vexillarios* vocat Tacitus.

Vexilla delectorum] Sunt illi *vexillarii* legionum Illyrici et Ægypti. *Delectos* vocat, quia hi selecti ex qualibet legione, ut robusti et expediti, qui raptim ad necessaria urgentiaque bella traherentur.

Vocat *vexilla*, quia sub *vexillo* proprio merebant, non sub aquila; et *vexillarii* hujusce legionis, ex qua delecti erant, vocabantur.

Delectorum] *Expediti, delecti,* et *vexillarii* unum et idem sunt. Quare *delectos* hic vocat *vexilla;* et *vexilla delectorum* idem sunt ac *delecti* sub vexillis merentes.

[d] *Illyrico*] Illyricum, provincia Illyrici late sumti ad mare Adriaticum. Hodie plurima pars *Dalmatiæ, Croatiæ,* et *Bosniæ,* atque fere dimidia pars *Serviæ,* et aliquid *Istriæ* et *Carniolæ;* quæ provinciæ parent omnino, aut ex parte, Turcis, Alemannis, et Rebuspublicis Venetæ et Ragusiensi. *Tillemon.*

[e] *Ægypto*] Lib. VI. c. 28.

que:[f] et auxilia Regum in unum conducta apud Melitenen,[g] qua transmittere Euphraten[h] parabat. Tum lustratum[i] rite exercitum ad concionem vocat, orditurque magnifica 'de auspiciis Imperatoriis,[1 j] rebusque a se gestis,' adversa 'in

sociorum et copias regum in unum contraxit apud Melitenem, qua trajicere Euphratem destinabat. Tum lustratum pro more militem in concionem vocat, et magnifice disserit, de numine ac felicitate principis, et de rebus a se administratis,

1 *Imperatoris* Brotierus cum Homer. et ita Mss. Jes. Reg. Corb. et editiones veteres. In recentioribus, *Imperatoriis*, et sic Gronovius et Ryckius, cum

NOTÆ

[f] *Quodque alarum cohortiumque*] Ibi memorat legionarios et auxiliares, cives et socios, qui in armis. Vexillarii illi seu delecti, sunt legionarii. *Quodque alarum cohortiumque*, sunt auxilia sociorum; quibus addit *et auxilia regum*, quod idem fere est. Nam et reges ipsi socii: atque ipsi reges et tetrarchæ inter auxilia Romana erant.

Quodque alarum] Per *alas* intelligit præcipue equites sociorum, et hic per *cohortes*, pedites sociorum. Quas non distinguit ibi ab auxiliis regum, immo jungit simul. Dico *præcipue*, quia quædam etiam cohortes legionariæ separatim merebant, ut et alæ eo ævo.

[g] *Melitenen*] Melitene, urbs regiunculæ cognominis ad Euphratem fluvium, in Armenia minore provincia Asiæ minoris. Hodie *Malatiyah*, oppidum præfecturæ *Marasch*, in Natolia regione imperii Turcici Asiatici. *Tillemon.*

[h] *Euphraten*] Lib. VI. c. 31.

[i] *Lustratum*] In Armilustrio milites nitebant splendida veste armisque fulgentibus et nudis. Quippe thecas e corio factas detrahebant, ut puri nitentesque in armorum fulgore spectarentur. *Armilustrium* fiebat sub dio, *sue*, *ove*, et *tauro* mactatis. *Aurelius.*

[j] *De auspiciis Imperatoriis*] Male intelligunt, quasi Corbulo de se ipso loqueretur. Et bene distinguit Tacitus, seu Corbulo, inter *auspicia* et *ductum*. Hoc bellum *auspiciis* Neronis gerebatur, *et ductu* Corbulonis. De *auspiciis imperatoriis*, id est, Neronis; *rebusque a se gestis*, seu *ductu* Corbulonis. Sic supra XIII. 9. 'Ob res a Quadrato et Corbulone prospere gestas, laurum fascibus imperatoriis addi.' Et ibi etiam imperatoriis, id est, Cæsaris seu Neronis; id est, *fascibus principis*. Et nemo salutatus *Imperator* post *Blæsum* sub Tiberio, præter principem.

Et clare distinguit Tac. II. 41. 'Fine anni arcus propter ædem Saturni ob recepta signa cum Varo amissa ductu Germanici, auspiciis Tiberii,' &c.

De auspiciis imperatoriis] Notat Interpres Gallicus id posse intelligi de ipso Corbulone, quia Dux seu Imperator fuit; et sic appellari potuit pro veteri more: quod falsum hic et in sensu Taciti.

Nam quoties *imperatorem* appellat, *principem* intelligit: quod maxime notandum est, ut pleraque ambigua loca intelligantur. Et hic *ductus* et *auspicia* valde distinguenda sunt, ut et alibi. Res ergo gestæ, *ductu* Corbulonis, *auspiciis* principis.

De auspiciis] Talia *Deos* et *numen*

inscitiam[a] Pæti[2] declinans:[k] multa auctoritate, quæ viro militari pro facundia erat.

refundens improspera in imperitiam Pæti: *maxima gravitate, qua viro militari pro eloquentia fuit.*

Bipont. A Ms. Harl. abest, *imperatoris.*—2 Sic bene Freinshemius. Male Mss. et editiones veteres, *adversum inscitiam*, aut *adversam in inscitiam*. Brotier.

NOTÆ

principis appellabant per adulationem, quæ tamen a bellis procul amovenda fuit. Sed sui consilii potens, et virtutis securus Corbulo, pro concione hæc interpretabatur: nec consultoris, sed ducis, militem militariter alloquentis, partes sustinebat.

[k] *Adversa in inscitiam Pæti declinans*] Ita legendum vidi, cum alii haberent, *adversam inscitiam*. Corbulo ad confirmandos militum animos magnifica loquitur, *de auspiciis imperatoriis*, et fortuna principis Rom., cui omnia cederent.

Deinde *de rebus a se gestis*, deque sua et providentia, et rei militaris peritia: ut ita milites, et imperatoris fortuna, et ducis vigilantia scientiaque freti, ampliores animos caperent, cum jam nulla amplius adversa metuenda haberent, ut quæ per inscitiam Pæti obtigissent.

Quomodo fere supra XIV. 38. 'Classicianus adversa Suetonii pravitati ipsius, prospera ad fortunam Reip. referebat.'

Alio consilio usus est Cæcina supra I. 67. 'reticuit de adversis:' ne scil. militem adhuc perculsum memoria istorum casuum formidolosiorem hostium faceret; præsertim cum non haberet, in quem adversorum istorum culpam conferret. *Freinshemius.*

Toto certe Tacito non reperies hanc aut similem phrasim, *aliquid in aliquem declinare;* sed *referre* tantum et *rejicere*. Sed hic, idem est, quod dicit Tacitus supra, 'reticuit de adversis.'

Adversam inscitiam Pæti declinans] Vel cladem legionum in inscitiam Pæti refundebat, vel facunde et militariter exponebat hujus ducis imperitiam, suamque experientiam, et alia via, alia prudentia, aliisque artibus bella hæc administraturum proponebat.

Nec certe dictis fides defuit. Hostesque suis ipsorum artibus elusit, ac debellavit. Sic supra lib. XIII. 3. de Nerone. 'Tum formam futuri principatus præscripsit, ea maxime declinans, quorum recens flagrabat invidia.'

At quomodo declinat Nero flagitia superioris aulæ? nempe facunde describendo omnia vitia dominationis Claudii. 'Non enim se negotiorum omnium judicem fore, &c. nihil in penatibus suis venale,' et alia omnia flagitia ejusmodi, quæ vitabat, et quæ declinaturum ingenti spe omnium promittebat Nero.

Ita et hoc nostro loco Corbulo, ingenio vere militari promittit se declinaturum *adversam inscitiam Pæti;* eamque facunde exponit, et verbis amplificat; (ut Nero ingenio Senecæ instructus, facunde describebat flagitia aulæ Claudianæ, ea vitaturus;) silentio tamen præteriens Pæti vocabulum, ut et præteribat nomen Claudii Nero. Neque enim patrem palam in invidiam vocasset, ut neque Corbulo Pætum, quem jam spernebat, et qui sileri ea occasione debuit, cum inscitia tamen illius diserte exponeretur, et nomen Pæti, non inscitia ducis in genere declinaretur.

27. Mox iter, L. Lucullo[l] quondam penetratum, apertis quæ vetustas obsepserat, pergit. Et venientes Tiridatis Vologesisque de pace legatos haud aspernatus, adjungit iis Centuriones,[m] cum mandatis non immitibus: 'non[1] enim adhuc eo ventum, ut certamine extremo opus esset. Multa

Dein ingreditur viam, qua L. Lucullus olim perruperat, reseratis iis *quæ antiquitas obstruxerat. Et missos a Tiridate et Vologese oratores de pace haud contemnens, adjicit illis centuriones, cum mandatis haud superbis:* nondum enim eo processum, ut ultimo discrimine opus esset. Plurima Romanis prospera

1 *Nec* Brotierus cum Homero; et ita Mss. Flor. Reg. editio princeps et Gronovius. Sic quoque Ms. Bodl. secunda manu. Primo scriptum, *non*; uti

NOTÆ

Neque putes cum aliis interpretibus, reticuisse Corbulonem de illa inscitia Pæti. Immo amplissima materia fuit viro militari et æmulo inepti ducis.

Et eo major affulgebat spes boni exitus, quo bello commissa a Pæto graviora et absurdiora videbantur.

Quod facunde et militariter executus est Corbulo. Erravissetque maxime ille, si quod deliquerat Pætus ignavia et inscitia, tum siluisset. Sic enim metum et suspicionem Parthicarum virium, militum animis imprudenter reliquisset. Itaque reposui *adversam inscitiam Pæti*, &c.

Scio, legi in fragmentis Sallustii: 'Rumoribus adversa in pravitatem, secunda in casum, fortunam in temeritatem declinando corrumpebant.'

Et ut sæpe alibi Tacitus Sallustianis, ita et hoc loco uti potuit. Malo tamen ipse verba Taciti ex Taciti verbis colligere, et sensum verborum Taciti inferre ex ipso Taciti sensu. Adde, quod vetus lectio hæc, quæ et inviolata esse debuit, et duobus locis Tacitus habet vocem hanc *declinare*, quarto casu.

Adversam inscitiam Pæti declinans] De adversis reticere debuit Corbulo coram novo milite et cladis inexperto: debuit inscitiam prioris ducis attingere tantum suspensis meditatisque verbis, et tantum eum oblique perstringere, et quasi vitabundus, ne iterum oculis animisque legionum adversam eam cladem exhibere videretur.

Debuit sic res contrarias opponere, et exponere velut indirecte, oblique, et quasi reticere vellet. Et hoc vocat Tacitus, *adversam inscitiam declinare*. Idque pars imperatoriæ prudentiæ fuit, ne Parthi jam satis formidati vires adhuc extollere videretur.

[l] *Iter L. Lucullo*] Plutarchum lege. *Lipsius.*

[m] *Adjungit iis centuriones*] Cum non convenirent de conditionibus pacis, quod difficile est inter procul amotos principes, et quia forte legati regis nulla satis certa mandata afferebant, nec forte plenam pacis sanciendæ potestatem habuere; ideo Corbulo legatis adjungit *centuriones*, qui mandata ducis ipsi regi proponerent emollirentque, prout jusserat, et pro prudentia sua. Terrori addebat consilia Corbulo, quæ non ingrata ipsis hostibus ob famam fidei et constantiæ.

Neque eum barbari etiam, ut hostem, aversabantur: quia justus hostis, armisque, non malis artibus, vincebat.

Romanis secunda, quædam Parthis[n] evenisse, documento adversus superbiam: proinde[o] et Tiridati conducere, intactum vastationibus Regnum dono accipere: et Vologesen melius societate Romana, quam damnis mutuis, genti Parthorum consulturum. Scire,[2] quantum[p] intus discordiarum,[q] quamque indomitas[r] et præferoces nationes regeret. Contra Imperatori suo immotam ubique pacem, et unum id bellum esse.' Simul consilio terrorem adjicere,[3] et Megistanas Armenios,[s] qui primi a nobis defecerant, pellit[4] sedibus, cas-

obtigisse, nonnulla et Parthis, *quod* exemplo *sit* contra arrogantiam: igitur et Tiridati expedire, dono capessere Armeniam illibatam populationibus; et Vologesem nationi Parthorum melius prospecturum amicitia Romana, quam per mutuas clades. *Se* non latere, quantum intus dissensionum *esset*, quantumque pervicaces atque immanes populos gubernaret. Contra principi suo firmam ubique pacem, et solum illud bellum esse. *Simul consilio metum adjungit, et Megistanas Armenios, qui priores a nobis desciverant terris suis ejicit,*

habet Puteolanus, et servant Bipont.—2 Frustra tentat Lipsius, *sciret*. Melius intelligas, *se*. Brotier. Si quid mutandum, mallet Freinshemius *sciri*; et sic Heinsius.—3 Freinshemius mallet, *adjiceret, Megistanas, &c.* Eleganter quidem. At non necessario, ut patet ex Annal. XII. 51. *Brotier.* Bipont. sequuntur Freinshemii emendationem.—4 Perperam Mss. Reg. Corb. et

NOTÆ

[n] *Quædam Parthis*] Sic lib. de Mor. Germ. 37. 'Quid enim aliud nobis quam cædem Crassi, amisso et ipse Pacoro, infra Ventidium dejectus Oriens objecerit?'

[o] *Proinde*] Quia *multa Romanis secunda, &c.* documento adversus fastum et pervicaciam, proinde convenire Tiridati potius intactum a populatione regnum, quam excisum illud vastumque dono accipere, et melius consulturum Vologesem Parthis, inita pace cum Romanis, quam bello et cladibus utriusque gentis.

[p] *Scire, quantum*] Vir doctissimus velit *sciret*, me non assentiente: nam de Corbulone hæc interpretor, quasi dicat interna Parthorum vulnera regem non posse tegere, quin aliis etiam, atque sibi quoque ipsi innotuerint. Si tamen mutari quid placeat, malim scribere, *sciri*. Freinshemius.

[q] *Intus discordiarum*] Sic infra vocat Hyrcanorum bella, *positis Hyrcanorum discordiis*; dicit *intus*, quia Parthis serviebant Hyrcani; et pars imperii Parthici erant.

Discordiarum] Non in aula, quod sciatur ex Tacito: præcipue Hyrcanos intelligit, qui ad Scythas prope accedunt, situ terrarum et ingenio: sicque *præferoces* sunt.

[r] *Indomitas*] Justinus de Parthis XLI. 3. 'Ingenia genti tumida, seditiosa, fraudulenta, procacia: quippe violentiam viris, mansuetudinem mulieribus assignant. Semper aut in externos aut in domesticos motus inquieti: natura taciti, ad faciendum quam ad dicendum promtiores: proinde secunda adversaque silentio tegunt; principibus metu, non pudore parent.'

[s] *Megistanas Armenios*] *Megistanes*

tella eorum exscindit, plana, edita, validos invalidosque pari metu complet.

28. Non infensum, nedum hostili odio Corbulonis nomen[t] etiam Barbaris habebatur, eoque consilium ejus fidum credebant. Ergo Vologeses neque atrox in summam,[u] et[1] qui-

propugnacula eorum expugnat, plana, excelsa, firmos infirmosque, cuncta *simili pavore exterret.*

Non invisum barbaris nomen Corbulonis erat, et ne quidem eum ut hostem aversabantur; ideoque consiliis ejus fidem adhibebant. Itaque Vologeses ipse *neque in*

editio princeps, *pepulit*. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *pellit a sedibus*. Brotier.

1 *Neque .... et* jam usurpavit Tacitus supra Annal. II. 51. *In summam* videbimus infra Hist. II. 16. Freinshemius frustra emendat, *neque atrox, in*

NOTÆ

dicuntur Summates, qui conviviis regum adhibebantur, ut ex Divi Marci c. 6. patet, ubi ait Herodem in natali suo *Megistanas* convivio adhibuisse: et Suet. in Calig. 5. refert, ob mortem Germanici, regem cœnæ non adhibuisse Megistanas convivas. *Lipsius.*

Megistanas Armenios] Sic et vocantur primores Parthorum apud Suet. Calig. 5. 'Regum etiam regem, &c. convictu Megistanum abstinuisse.'

[t] *Nomen*] Parthi ne quidem *hostili odio* aversabantur Corbulonem. Non infensum, non invisum habebant. Ne quidem ut hostem eum exhorrebant, quamvis hostis esset. Quidam hostes, et tamen æstimantur. Nec hostili animo horrentur, propter famam virtutis, quæ amatur etiam in hoste.

Sic supra l. XIII. 9. ubi orta contentio est inter centurionem et præfectum cohortis, uter obsides Parthorum Romam deduceret: 'Ne diutius externis spectaculo esset jurgium, arbitrium rei obsidibus legatisque, qui eos ducebant, permissum. Atque illi ob recentem gloriam et inclinatione quadam etiam hostium, Corbulonem prætulere.'

Et hinc patet quam insulse ibi legant, pro *hostium*, *Hosterii*. Dione teste, Tiridates Corbulonem apud ipsum Neronem maxime laudavit. Lib. LXII. 'Magnaque fortitudine et justitia fuit insignis et fide, non modo in suos, sed etiam in hostes.'

[u] *Ergo Vologeses neque atrox in summam*] Sic hæc constituam: *Ergo Vologeses neque atrox in summam, aut quibusdam præfecturis inducias petit*. Corbulo non habebatur infensus Parthis, ergo neque Vologeses atrox, aut nimis accensus in bellum erat.

Eoque, ut de pace melius conveniret, *inducias* petit vel universales, hoc est, in summam; vel si id non possit, pro quibusdam præfecturis. Præfecturæ sunt Satrapiæ, seu provinciæ prætoribus regum, sive satrapis, aut præfectis subditæ. *Freinshemius.*

Neque atrox] Neque adeo pervicax Vologeses, ut vellet summam belli prælio decidi: *neque atrox in summam* belli seu pacis, id est, neque ita pervicax, ut nollet fieri etiam pacem universam, quam *pacem generalem* vulgo diceremus.

Itaque adeo non Rex pervicax fuit in summam rerum pacis seu belli, ut etiam pacem seu inducias quibusdam provinciis suis peteret, nempe ita pactum Rex voluit, ut certas quas-

busdam præfecturis[v] inducias petit. Tiridates locum diemque colloquio poscit. Tempus propinquum,[w] locus, in quo nuper obsessæ cum Pæto legiones erant, cum a Barbaris

extremum certamen *pervicax, etiam nonnullis provinciis* Parthicis *inducias postulat*. *Tiridates petit tempus et locum congressui. Tempus proximum*, nempe, *et cum ipsi Parthi delegissent locum, in quo nuper circumsessæ legiones erant cum*

NOTÆ

dam præfecturas immunes a bello et incursionibus Romanorum haberet, et Romanus vicissim etiam quasdam provincias suas a præda et vi hostili exemtas servaret.

Non atrox in summam] Quod explicat Tac. c. 27. 'Non enim adhuc eo ventum, ut certamine extremo opus esset.'

In summam] Puto nihil deesse: et si quid desit, sic instaurari possit; *neque atrox in summam* belli. Sic lib. hist. de *summa belli* consultant.

In summam] In summam belli, seu discrimen ultimi certaminis: quod intelligitur ex Tacito supra, c. 27. in quo conveniebat Rex cum Corbulone, et consiliis ejus obtemperabat. Igitur hic asteriscum delevimus.

[v] *Quibusdam præfecturis*] Rex usque adeo non fuit atrox, seu pervicax in iis, quæ spectarent ad summam pacis, (*pacem generalem* vocamus,) ut etiam provinciis quibusdam Parthici imperii inducias postularet. Nec defuit haud dubie Corbulo, quin etiam suas quasdam exciperet, et ex æquo rem transigeret cum Rege.

Præfecturis] Sic vocat Satrapias Parthorum, ut distinguat a provinciis Romanis.

[w] *Tempus propinquum*] Assignatum forte a Corbulone; neque vitatum. Vel forte *tempus propinquum* delectum ultro a Parthis, quemadmodum et locus ab ipsis delectus est, ita ut neutrum Corbulo vitarit aut renuerit.

Tempus] Intelligendum, ita ut τὸ *delectus* ad utrumque referatur, et ad *tempus* et ad *locum*. Sic sæpe solet Tacitus scribere, ut idem verbum ad multa, licet disparata nomina referat. Sic igitur intellige, *tempus propinquum* cum a barbaris delectum esset, item et *locus, in quo nuper obsessæ legiones* erant. Omittit Tacitus conjunctiones, unde obscuritas.

Idem habet supra c. 14. 'Rescripsit, illum locum tempusque consilio destinatum,' &c.: nisi quod ibi masculinum, *locus* nempe, postponit, ad quem refert τὸ *delectus esset*, ut ad genus quod nobilius est: supple tantum conjunctionem *et*: sic rem facile intelliges: *Tempus propinquum et locus, &c. cum a Barbaris delectus esset.*

Tempus propinquum] Sic capio: *Tiridates locum diemque* colloquio poscit, *tempus propinquum* nempe poscit, *et locus, in quo nuper obsessæ cum Pæto legiones erant, cum a Barbaris delectus esset.*

Vel sic, *tempus propinquum* cum delectum esset a Barbaris, simul et *locus in quo, &c.* ita ut τὸ *delectus*, referatur ad tempus et ad locum.

Quod solet Tacitus, qui et conjunctiones omittit. Per *tempus propinquum*, intellige *triduum*, vel quid simile, quod non ad multos dies extenderetur; quia hinc sæpe insidiæ, et nova occasio belli suboriri posset. Itaque tempus propinquum, nempe quod non tres dies excederet, simul et propinquus locus delectus est a Parthis. Et hoc capiendum, ut supra c. 14. 'Illum locum tempusque.'

delectus esset,[2] [x] ob memoriam lætioris sibi rei, non est a Corbulone[3] vitatus, ut dissimilitudo fortunæ gloriam augeret.[y] Neque infamia Pæti augebatur:[4] [z] quod eo maxime

Pæto, non id *recusavit Corbulo, ob speciem secundioris sibi fortunæ, ut mutatione rerum decus intenderet. Neque* ideo *ignominia Pæti augebatur, quod ex eo præ-*

summam, aut quibus præfecturis inducias petit. Brotier.—2 Sic bene Puteolanus. Perperam Mss. Reg. Corb. et editio princeps, *cum barbaris delectus est.* Brotier. *tum . . . . delectus est* Gronovius vult;—3 et deinde, *Corbuloni non vitatus.*—4 Sic bene Rhenanus. In Mss. et veteribus editionibus, *augebatur.* Vir eruditus in editione Gryphii, an. 1543. corrigebat, *agebatur.* Brotier.

NOTÆ

[x] *Cum a barbaris delectus esset*] Dio l. LXII. 'In oppido Rhandea convenere Corbulo et Tiridates, quod is locus ambobus placuisset, huic, propterea quod istic intercepti Romani per compositionem dimissi fuissent, ad ostendendum illic id beneficium, quod a Parthis accepissent: Corbuloni, quod infamiam Romani, quæ prius ipsis illic contigisset, nunc ibidem abolituri essent.' Itaque sic infamia Pæti non augebatur, immo abolebatur tanto pacis decore, ut et infra patebit.

Attamen in duobus hic errasse Dionem reperio. Primo quia non distinguit inter primum colloquium Corbulonis Tiridatisque, in quo pepigere, quali cærimonia venerabundus accederet ad imaginem Neronis, et inter congressum seu magnificam eam speciem, qua Tiridates deposuit diadema ad signa legionum in castris Romanis.

Errat etiam, cum dicit Monobasem, et Vologesem venisse ad Corbulonem, et obsides dedisse. Nam tum solus Tiridates advenit, tanquam ad pacem, et unicam obsidem dedit, filiam nempe, et tum degebat Vologeses Ecbatanis procul a bello.

Confundit primum bellum Vologesi, quo Tigranem regem et Tigranocerta obsedit, dein pacto inito abscessit, cum isto tertio bello, quo tandem pax inita est.

Et quis credat, regem regum venisse ad Corbulonem ducem? quasi vero!

[y] *Gloriam augeret*] Dissimilitudine rerum decus suum et gloriam publicam augebat Corbulo, ita tamen ut ignominiam Pæti non augeret.

[z] *Neque infamia Pæti augebatur*] Sic correxit Rhenanus. Vulgo *augebatur.*

Neque] Per τὸ *neque*, indicare videtur Tacitus, non augeri infamiam Pæti, quasi diceret, *dissimilitudo fortunæ augebat gloriam Corbulonis, neque propterea infamia Pæti augebatur.* Sicque per egregiam antithesim Tacitus.

Augebatur] In veteribus libris *augebatur*, et certe melius. Neque enim fortis et honesti viri fuit, ex alieno dedecore vanam laudem aucupari. Sufficiebat virtus propria famaque bonis artibus parta Corbuloni.

Quid opus aliena contumelia, ut cresceret? Supra de Seneca: 'Quod si maxime continentia tua laudetur, non tamen sapienti viro decorum fuerit, unde amico infamiam parat, inde gloriam sibi recipere.'

Et jam subversus perculsusque ignominia cladis Pætus. Et ea verba, *Neque infamia Pæti augebatur*, puto

NOTÆ

esse sine ullo bono semen. Cur enim infamia Pæti augeretur? æmulus forte alias et obtrectator fuerat Pætus; sed nunc victus debellatusque, cur moveret invidiam?

Certe vir fortis, qualis fuit Corbulo, talia sprevit: neque angi eum infamia Pæti, neque illam augere decuit. Neque illam de facto auxit, immo illam operuit, atque obliteravit quantum in ipso fuit, cum filio ejus tribuno, 'ducere manipulos, atque operire reliquias malæ pugnæ imperavit.'

Ne nempe illa infamiæ Pæti vestigia remanerent, quam quidem ipse filius, jam veluti victor cum Romanis, penitus deleret aboleretque. Tum enim mutata fortuna Pæti, si non in patre, attamen in filio cum Romanis, qui tum insultare potuit vicissim hostibus, Parthosque ulcisci, deleta, quantum in se fuit, ignominia paterna.

Dissimilitudine fortunæ gloriam suam augere potuit Corbulo, nec tamen augere ignominiam Pæti, quam contra operire jubet per summum decus victor, obruitque ipse, compellendo Parthos eodem loco ad æquas pacis conditiones, instaurandoque armis fortunam partium.

Videbatur despicere famam Pæti, cum ipsius filium in locum ignominiæ paternæ produceret, sicque evulgare et publicare de novo infamiam Pæti videbatur. Aliunde tamen clare videbatur illam labem augere noluisse, cum ipsas reliquias infelicis pugnæ obrueret sepeliretque per filium Pæti, jam victis vicissim hostibus, et instaurata per summam gloriam fortuna Romana.

Sicque victoria ipsa et præsenti gloria, priorem ignominiam abolere, non augere videbatur. Tum quippe summa gloria fuit, cum princeps Arsacida ad genua Cæsaris procumbere, coram exercitibus palam conspectus est.

Infamia Pæti] An ex eo, quod filio ejus operire reliquias malæ pugnæ imperavit Corbulo, bene colligitur, quod ejus infamia non *augebatur*? Immo patuit hinc, non augeri infamiam ejus a Corbulone, cum illius jussu, filius ipsius veluti victor, tristes notas paternæ ignominiæ operiret: Operire jubet reliquias paternæ ignominiæ, ergo ejus infamia non augebatur. Quæ consequentia? puto; nulla.

Neque infamia Pæti angebatur] Vera et prisca lectio, *augebatur*, et quasi lusit in his verbis Tacitus, *augeret*, *augebatur*. Attende ipse: *Ut dissimilitudo fortunæ gloriam augeret. Neque tamen infamia Pæti augebatur.* Et ratio manifesta, quam affert ipse Tacitus.

Non augeri infamiam Pæti, *eo maxime patuit*, *quia filio ejus ducere manipulos*, *atque operire*, seu sepelire, *reliquias malæ pugnæ*, paternæ nempe, *imperavit:* quia scil. Vologeses nuper arma et corpora cæsa ostentui nostræ cladis congesserat, non tamen ea cremarat, aut sepelierat.

Gloriæ quippe et superbiæ suæ tantum forte, non humanitati Rex regum consulebat. Cæsos hostes despiciebat, sicque ovabat suo modo.

Neque infamia Pæti augebatur] Certe Ann. I. 1. 'Bellica quoque Germanici gloria angebatur.' Tiberius nempe. Attamen hoc loco potius leg. *augebatur;* si bene attendis ad seriem et sensum orationis Taciti: 'Locus in quo nuper obsessæ, &c. cum a Barbaris delectus esset, ob memoriam lætioris sibi rei, non est a Corbulone vitatus, ut dissimilitudo fortunæ gloriam augeret. Neque infamia Pæti augebatur.'

Quasi diceret Tacitus, Corbulo lo-

patuit, quia filio ejus, Tribuno, ducere manipulos[a] atque operire[5] reliquias malæ pugnæ imperavit. Die pacta Tiberius Alexander,[b] illustris Eques Romanus, minister[c] bello

certim compertum fuit, quod præcepit ejus filio tribuno, ducere militum, et obtegere reliquias infelicis prælii. Constituta die Tiberius Alexander, insignis eques Rom.,

—5 Ita Mss. et veteres editiones. Mendose in Lipsii editionibus, *opperiri.*

NOTÆ

cum ignominiosum legionibus non vitavit, ut dissimilitudo fortunæ eo ipso loco, gloriam Rom. augeret. 'Neque' tamen propterea 'infamia Pæti augebatur;' nam 'filio ejus tribuno ducere manipulos, atque operire reliquias malæ pugnæ imperavit.'

Nempe id imperavit *filio ejus*, ne augere ipse dedecus patris videretur. Id præcepit filio, ut melius et impensius gloriæ patris sui consuleret: idque sic, ut privatim et publice filius gloriam patris novo decore assereret vindicaretque. Neque auget Corbulo infamiam Pæti, qui operire et abolere reliquias cladis jubet.

Et certe fuit sapientissimi et gravissimi viri, qualis erat Corbulo, operire et abolere dedecus atque infamiam ducis Rom. omniumque Romanorum, quantum in ipso fuit, hoc loco, et adversus tales hostes; non autem augere. Et tantum abest, ut non augeretur Corbulo tali infamia Romana, quin potius angi summopere debuit, ne augeret illam, et eo magis, quia desierat æmulatio inter duces.

Namque Pætus imperare desierat, et in exitium usque fere perculsus, et provincia rebusque amotus erat, contentus submittere filium, qui comes et contubernalis tanti ducis, simul vindicatæ gloriæ paternæ auctor et testis esset, quod et honori fuit Corbuloni.

[a] *Ducere manipulos*] Ducere cohortem cujus tribunus erat.

[b] *Tiberius Alexander*] Qui procurator Judææ post Cuspium Fadum. Idem antea Alexandriæ Alabarches. Josephus l. xx. *Lipsius.*

Tiberius Alexander] Qui mox præfectus Ægypti, (nam soli equites Rom. huic provinciæ præerant,) primus adegit suas, id est, Ægyptiacas legiones in verba Vespasiani, et dies ille primus imperii Flaviani celebratus est.

Tiberius] Qui postea Ægypti præfectus, primus suas legiones sacramento Vespasiani adegit. Hist. I. 11. 'Ægyptum copiasque, quibus coërceretur, jam inde a Divo Augusto, equites Romani obtinent loco regum.' Et l. II. 79. 'Regebat tum Tiberius Alexander ejusdem nationis.'

[c] *Minister*] Datus a Nerone Corbuloni. Nec frustra tales ministri additi ducibus; nempe, ut bellum promoverent juvarentque acribus ministeriis, et non modo res hostium, sed etiam ipsius ducis observarent specularenturque, ingenita hominibus æmulatione in præeminentes, et libidine adulandi principem. Invidia sæpe et ipsius dominantis in duces, qui validos exercitus et magna bella gererent.

Minister bello datus] Fuit ille alius a nebulone servo, qui tantam vim opum dispensator Armeniaco bello cumulavit, de quo Plinius. Fuit ille *minister*, et fastigio equestri clarus; iste autem servus et dispensator, qui mox redemit libertatem suam a Nerone ingenti pretio.

datus,[6] et Vivianus[7] Annius, gener Corbulonis, nondum Senatoria ætate, sed pro Legato[d] quintæ legioni[8] impositus, in castra Tiridatis venere, honori[9] ejus, ac,[10] ne metueret insidias,[e] tali pignore. Viceni dehinc[f] equites assumti.

minister bello additus, et Vivianus Annius, gener Corbulonis, qui nondum senatoriæ ætatis, sed vice legati quintæ legioni præerat, in munimenta Tiridatis ivere, honoris illius causa, ac ne timeret fraudem tali pignore. Dein viginti equites sibi adjunxit

Brotier.—6 *Minister bello datus.* Hæc omissa in Mss. Harl. Bodl. Jes. Postea in margine Ms. Bodl. addita. Male tentat Pichena, *minister bello clarus.* Brotier. —7 Ita Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. Reg. et Puteolanus. In Mss. Flor. Corb. et editione principe, *Vinianus.* In Ms. Agr. *Vimanus.* Mallet Ryckius, *Vinicianus*, ut sit filius Viniciani, nepos Annii Pollionis, de quo Annal. vi. 9. *Idem.* Budens. *Vivanus.*—8 Mss. Harl. Jes. *legionis.*—9 *Honore* Brotier. et Gronov. et Ryckius. Lipsius mallet *honori:* et Pichena ita edidit. At *honore* adhuc occurrit infra, Hist. i. 44.—10 Ms. Reg. *an.*

NOTÆ

[d] *Pro Legato*] Vel quia interierat, vel quia æger, vel alia causa aberat legatus quintæ legionis. Sic supra l. xiv. 37. 'Pœnius Posthumus præfectus castrorum secundæ legionis, cognitis, &c. prosperis,' quia pari gloria legionem suam fraudaverat, &c. 'seipsum gladio transegit.' Igitur præfectus castrorum tum *pro legato* præerat secundæ legioni, quemadmodum et Vivianus hic, qui forte tribunus militum, vel alio suæ ætatis munere defungebatur, tunc quia gener ducis, *pro legato quintæ legioni* præerat.

Pro Legato quintæ] Puto, tribunus tantum fuit, sed favore ducis eo decoris evectus est, absente, nempe, vel defuncto legato. Nam certe id tum decus spectabat ad præfectum castrorum, qui pro legato legioni ex more militiæ præesse debuit.

Et Annius nondum per ætatem senatorius, et tamen legati legionum ætate et dignitate prætores adæquabant. Vide latum discrimen.

Et præfecti castrorum militiæ veteres, et severi: illi castrametabantur, quod olim per tribunos factum; et agmina omnia, et vexilla delecta ex legionibus, seu vexillarios, ducebant ad prælia, præsidia, et alia ministeria belli urgentia; quo certe adæquabant potestatem legati, excepto jure gladii. Unde patet, maxime honoratum illum generum Corbulonis. Hoc meruit dux egregius.

[e] *Ne metueret insidias*] Quod mirum est, pignus seu obsides accipiebat Tiridates: (nam innuere videtur Tacitus, Tiberium et Annium mansisse in castris Tiridatis, donec redisset ipse e congressu et colloquio Corbulonis;) et tamen non perinde sibi cavebat Corbulo, nullosque obsides Parthorum habuit. Tiridates dedit obsidem filiam, sed postea. Non satis capio: nisi si forte sic paci viam faciliorem aperiebat dux Rom., quæ sua prudentia fuit. Forte sic quia in castra Corbulonis venit Tiridates. Certe etiam et dextræ Corbulonis maxime fidebat Parthus.

[f] *Viceni dehinc*] Intelligit vicenos equites utrimque assumtos; viginti habuisse regem, totidem et Corbulonem secum adduxisse.

Et, viso Corbulone, Rex prior[g] equo desiluit; nec cunctatus Corbulo. Sed pedes uterque dextras miscuere.[h]

29. Exin Romanus laudat juvenem, 'omissis præcipitibus, tuta et salutaria capessentem.' Ille 'de nobilitate generis'[i] multum[1] præfatus, cetera temperanter adjungit: 'Itu-

Corbulo; *quo conspecto, Rex primus ex equo descendit; nec mora* similiter desiliit *Corbulo, et pedes uterque manus junxere.*

Dein Corbulo celebrat Tiridatem, quod relictis *incertis et* vesanis *consiliis*, secura et salutaria amplecteretur. *Ille* de claritudine gentis *Arsacidarum multum prolocutus, reliqua cum modestia adjicit:* Iturum quippe in Urbem, additu-

1 Mss. Harl. Jes. *multa.*

NOTÆ

g *Rex prior*] Quia victus, et quia supplex veniebat, et ut id tribueret majestati principis Romani, quem jam venerabatur in Corbulone legato: infra, 'quanto minus quam captivus,' aut triumphatus rex ille! Et c. 30. 'Literasque supplices ad Neronem' tradidit, sicque 'omnia serviliter pro dominatione.' *Inania* illa sprevit rex, dummodo regni potiretur.

Simul et Corbulo gloriam *jusque imperii* retinuit. Quæ *inania* despicit Tacitus infra. Si tamen advertis, quid ingenti illo bello quærebatur, nisi vanum decus, quod ponebant Reges illi regum, in modo dandi aut accipiendi regnum? Et tamen quot mortalium sanguini, quot quantisque opibus illusum? Sic tamen potentiam et terrorem ostentabant illi utrimque, exemplo in posterum.

h *Dextras miscuere*] Quod apud Persas sanctissimi fœderis. Josephus: 'Artabanus rex patrios Deos juravit, nihil se mali facturum ipsis, et dextram dedit, quod maximum apud istos Barbaros specimen fidendi exhibetur colloquentibus. Nemo enim dextra semel data a rege, fallitur,' &c.

Firmat Gemistus Plethon lib. de Rebus Græcorum: 'Persarum rex Mentorem, quod dextram dedisset, (maxima enim hæc apud Persas fides,) conservavit.' *Lipsius.*

i *De nobilitate generis*] Quippe Arsacida fuit, ex Arsace primo Parthorum rege ortus, longa serie avorum. De Arsace Justinus l. XLI. 4. 'Erat eo tempore Arsaces vir, sicut incertæ originis, ita virtutis expertæ. Hic solitus latrociniis et rapto vivere; accepta opinione, Seleucum a Gallis in Asia victum, solutus regis metu, cum prædonum manu Parthos ingressus, præfectum eorum Andragoram oppressit, sublatoque eo, imperium gentis invasit. Non magno deinde post tempore Hyrcanorumque regnum occupavit,' &c.

Et c. 5. 'Sic Arsaces quæsito simul constitutoque regno, non minus memorabilis Parthis quam Persis Cyrus, Macedonibus Alexander, Romanis Romulus, matura senectute decidit. Cujus memoriæ hunc honorem Parthi tribuerunt, ut omnes exinde reges suos Arsacis nomine nuncupent.'

Et infra: 'Omnes reges suos hoc nomine, sicuti Romani Cæsares Augustosque cognominavere.'

Nobilitate generis] *Arsacidarum* in-

rum quippe [j] Romam, laturumque novum Cæsari decus, non adversis Parthorum rebus supplicem Arsaciden.' Tum placuit, Tiridaten ponere apud effigiem Cæsaris [k] insigne Regium, nec nisi manu Neronis resumere: et colloquium osculo [l] finitum. Dein paucis diebus interjectis, magna utrimque specie, inde eques compositus [m] per turmas, et insignibus patriis, hinc agmina legionum stetere, fulgentibus aquilis [n] signisque et simulacris Deum, [o] in modum templi.

rumque novam principi gloriam, non improsperis Parthorum rebus venerabundum Arsacidem. *Tum statutum est, Tiridatem deponere diadema apud imaginem principis, nec nisi manu Neronis recipere: et congressus osculo finitus est. Mox paucis interpositis diebus, ingenti utrimque spectaculo, hinc eques instructus per turmas, cum signis vexillisque ex more* Parthorum; *illinc legiones astitere, micantibus aquilis signisque et imaginibus Deorum ad instar delubri. In*

NOTÆ

telligit, qui pares nobilitate Cæsaribus. Nam ut Cæsar nobilis fundato imperio Romano, ita et Arsaces illustris condito Parthorum regno.

[j] *Iturum quippe*] Τὸ *quippe*, nempe, hæc rex *temperanter* priori sermoni *adjungebat*: et satis recte sequitur id ex præcedentibus, quibus *de nobilitate generis* præfatus erat: *iturum* Romam, *laturumque novum Cæsari decus* supplicem Arsacidam. Quo nobilior Tiridates, eo majus decus afferebat imperatori Rom.

[k] *Ponere apud effigiem Cæsaris*] Unum hoc volebat Rex regum: hactenus cupiebat subjici fastigium Arsacidarum Vologeses, suo et fratris decori prospiciens: sed duplici hoc honore mulctatur Tiridates, nempe, ut in Oriente, coram utroque exercitu, submittat diadema imagini Cæsaris, nec nisi manu Neronis resumat in Occidente, in alio orbe, et in urbe ipsa.

[l] *Osculo*] Junctis invicem dextris inceptum colloquium; quod postea *finitum osculo*. Sic initio ambigui hærent animi, frigentque, præsertim nondum compositis rebus, nondum datis acceptisque conditionibus. At postea incalescunt sociato sermone, positisque rixis, tandem conciliantur animi; quod osculo consignatur. Sic supra l. XI. 9. de duobus fratribus Parthis: ' Congressique primo cunctanter, deinde complexi dextras, apud altaria Deum pepigere.'

[m] *Inde eques compositus*] Intellige equitatum Parthorum; neque enim solus ad eam cærimoniam venit Tiridates; et Tacitus addit: ' magna utrimque specie.' Τὸ *insignibus patriis*, ad aurea vexilla Parthorum intendit.

[n] *Fulgentibus aquilis*] Aquila pinnas extendens summæ hastæ insistebat ex auro vel argento, et fulmen sæpe unguibus tenebat, quasi jaculatura; corpus aquilæ non magnum. Olim hasta ipsius aquilæ solo infixa; sed postea gliscente luxu, non ipsa hasta, ne macularetur aut absumeretur, sed loculi aut thecæ ferreæ in terram defixæ, et in eas immissa ima hastæ cuspis. *Signis*: per *signa*, intellige vexilla Rom.

[o] *Signisque et simulacris Deum*] Videnda, si lubet, quæ de signis in Militia scripsi. Multa et varia fuerunt, et clypeis imaginibusque ornata; et

Medio [p] tribunal sedem curulem, et sedes effigiem Neronis, [q]

medio structum tribunal, quo posita erat sella curulis, et in ea *sella* curuli *imago*

NOTÆ

ideo sic disposita et erecta comparat cum *Deum templo*. Ita enim distinguendum videtur: quia simulacra, etsi Deorum ibi fortasse, pleraque tamen principum erant, et qui rerum tunc potiebantur.

Nisi quis censet, ad ornatum, in solenni illa velut pompa, etiam statuas Deorum adhibitas et dispositas: quod in aliorum arbitrio et opinatione relinquo. *Lipsius.*

Et simulacris Deum in modum templi] Nulla hic ex Flor. lux, nisi quod in eo legitur, *et simulacris dm̄.* Ac si ea vox aliter interpretari non possit quam *Deum*, fortasse absurdum minime videbitur, cum solennis illa cærimonia in castris celebranda esset, aliqua etiam simulacra Deorum circumposita fuisse, ad majorem ornatum ac venerationem, non quidem in signis, sed circum tribunal imperatoris in modum templi.

Nam ut aræ in castris, ita etiam Deorum imagines fuisse credendum est. Godeschalchus ad Vegetium II. 6. hæc *Deorum simulachra* interpretatur, mortuorum imperatorum imagines, qui scil. inter Deos relati essent. *Pichena.*

Simulacris Deum] Ibi collocata Deorum simulacra, quia ibi fœdus iniri debuit, et ipsos Deos testes fidei vocabant: hoc vinculum fœderis, hoc sacramentum. Et sacrificium ibi præcedere fœdus debuit, vel subsequi.

Simulacris Deum] Erant apud principia imagines Divorum seu consecratorum principum, et quia ibi *Augurale* et *ara*, haud dubie erant etiam ibi imagines Deorum, quæ non forte signa, aut signis depicta, aut pro signis militaribus essent, sed inter signa et aquilas erant; id est, eodem loco positæ: et erant non pictæ sed solidæ imagines aureæ spiculis infixæ et sacello sublimi impositæ, ut fere sunt bacula seu signa nostrarum societatum, quas *confraternitates* vulgo vocant: ideoque erant in castris *Imaginiferi.*

Astabant etiam imagines principis imperantis, puto, totidem quot erant legiones; quandoque et ipsius ministri, qui in flagranti gratia dominantis, ut olim Sejani, sub Tiberio.

Itaque in castris, et apud principia legionum astabant imagines Divorum, principum, et etiam actu imperantium, signa et aquilæ, quæ sanctissima numina legionum.

Quid mirum ergo, si astarent ipsa simulacra Deum, ubi augurale et ara, ubi solennia tanti fœderis, ubi omnia ornamenta sanctiora, quæ veluti templum militare exornarent, atque illustrarent.

[p] *Medio*] Medio templi, seu principiorum apud castra Romana, in quibus structum tribunal, illa cærimonia celebrata est. In castris principia, ara, et augurale, in principiis tribunal, in tribunali sella curulis, in sella curuli imago principis, principem ipsum repræsentans: quæ imago major et diversa ab illa imagine, quæ inter aquilas.

Hæc statua aurea fuit, seu ex auro solido, et quæ par similisque illi statuæ aureæ, quæ apud principia in castris urbanis fuit Romæ de qua Tac. Hist. I. 36. 'Tantusque ardor, ut non contenti agmine et corporibus, in suggestu, in quo paulo ante aurea Galbæ statua fuerat, medium inter signa Othonem vexillis circumdarent.'

sustinebat. Ad quam progressus Tiridates, cæsis ex more

principis. Ad quam accedens Tiridates, mactatis pro more hostiis, oblatum capiti

NOTÆ

Sicque illa imago aurea principis media constituta fuit inter signa et aquilas, ad majorem venerationem.

[4] *Sedes effigiem Neronis*] De ea re Dio in Eclogis nuper publicatis: 'Sublime tribunal erectum est, et super illud Neronis imagines positæ sunt.'

Similis *sedes* sive *suggestus* etiam Romæ in castris Prætoriis Tacitus I. Histor. 'In suggestu, in quo paulo ante aurea Galbæ statua fuerat, medium inter signa Othonem collocant.' Ergo statua hæc, ut apparet, in sede seu sella: exemplo scilicet Deorum, qui sic plerumque ficti.

Plinius Panegyrico: 'Jamdudum illi radiatum caput, et media inter Deos sedes, auro staret aut ebore.' *Lipsius.*

Effigiem Neronis] Quæ ex auro solido, et de qua egimus c. 24. supra. Quæ major aliis imaginibus Cæsaris, quæ pro signo essent manipulis, aut saltem inter signa haberentur, reponerenturve; et quæ tantum honori essent regnanti principi, et ornamento principiorum cujusque legionis.

Itaque *principia* in castris legionum, ut debet hic concipi, erant *agmina legionum* in unum locum contracta, veluti pro concione et allocutione, et forte tum majori paratu; simul et *fulgentes aquilæ*, ceteraque signa et vexilla, simul et *simulacra Deorum* Divorumque, in modum templi; nam consecratorum principum aderant imagines. *Medio* principiorum *tribunal* exstructum, in quo *sedes curulis*, et ea sedes effigiem Cæsaris *sustinebat;* et ea effigies ex auro solido et forte Iconica.

Ad hanc *effigiem progressus Tiridates*, et forte procumbens, (nec id haud dubie sine honore et veneratione,) huic imagini *diadema subjecit*, quasi ut satisfaceret principi, quo renuente, accepisset insigne regium.

Similis imago fuit in castris prætorianis, apud tribunal, in sella item curuli, circumdata signis et vexillis prætorianis: quo loco sedebat ipse princeps, amota imagine, aut nulla existente, si quando ipse prætorianum militem alloqueretur.

Dico *nulla*, quia defuncto principe aut occiso, simul tollebatur imago ipsius, et novus princeps intrabat castra prætoriana, et milites alloquebatur; et tum nulla erat imago principis, et amoveretur suggestu, si qua esset, quia ipse princeps præsens aderat.

Exempli causa, exstincto Caligula, Claudius advenit in castra prætoriana, et suggestum escendit, sellamque curulem, in qua imago Caii erat antea: Claudio exstincto, Nero, Nerone exstincto, Galba, ante occisum Galbam Otho, qui signorum honore circumdatus protectusque, e tribunali illo concionatur, mittitque equites, qui occiderent Galbam: l. I. Histor.

Et quia præsens sedebat Otho in illo suggestu, inter signa prætoriana, ideo hinc amota est dereptaque imago Galbæ: quod signum fuit destituti principis.

Effigiem Neronis] Eodem modo disposita illa imago, quo modo princeps ipse in curuli sella sedebat, et quem nobis exhibet Suetonius Ner. 13: ubi de Tiridate rege, quem 'destinato per edictum die' ostendit 'populo,' &c. 'dispositis circa fori templa armatis cohortibus, curuli residens apud rostra, triumphantis habitu, inter signa militaria atque vexilla.'

victimis,[r] sublatum capite[2] diadema imagini subjecit:[s] magnis apud cunctos[t] animorum motibus; quos augebat insita adhuc oculis exercituum Romanorum cædes aut obsidio. 'At nunc versos casus: iturum Tiridaten ostentui gentibus, quanto minus quam captivum?'

30. Addidit gloriæ Corbulo comitatem epulasque:[u] et

insigne regium imagini submisit: magnis apud omnes animorum motibus, quos intendebat ipsa *quæ adhuc obversabatur oculis clades aut obsidio legionum Rom.* At nunc mutatam fortunam: iturum Tiridatem spectaculo nationibus, quam prope in captivi speciem?

Adjunxit Corbulo decori comitatem et convivium: et petente Tiridate eorum, quæ

2 Mss. Harl. Bodl. Jes. et editiones veteres, *capiti.*

NOTÆ

[r] *Cæsis ex more victimis*] Eum morem suggerunt Claudianus l. I. de laudibus Stilic. 'penetralibus ignem Sacratum rapuere adytis, rituque juvencos Chaldæo stravere Magi: rex ipse micantem Inclinat dextra pateram, secretaque Beli Et vaga testatur volventem sidera Mithram:' Et Sidonius Panegyrico Leonis: 'Magis juratur ab illis Ignis et unda Deus: nec non rata pacta futura. Hic Divos testatur avos. Chaldæus in extis, Pontificum de more, senex arcana peregit Murmura.'

Strabo etiam aliquid de ritu victimas immolandi: 'Ubi autem magus, qui sacrum peragit, carnes in partes tribuit, sua quisque accepta abeunt, Diis nihil impartientes. Animam enim solam hostiæ Deum velle aiunt, nihil præterea: tamen omenti partem aliquam exiguam flammæ imponunt, ut quidam tradunt.' Docte ergo de omento Catullus inseruit: 'Gnatus ut accepto veneretur carmine Divos, Omentum in flamma pingue liquefaciens.' *Lipsius.*

Cæsæ victimæ in fœdere, non solum a Magis et Parthis, sed etiam a Romanis. Et omnia transacta putem in principiis, et castris Romanis, per honorem in principem, a quo regnum acciperet Tiridates.

Cæsis ex more victimis] Sic XII. 46. de Rhadamisto Ibero, et Rege Armeniæ Mithridate: 'Simul in lucum propinquum trahit, provisum illic sacrificium, imperatum dictitans.' Intellige, *et imperatum:* conjunctiones omittit Tacitus. Nullum fœdus sine jurejurando, nec jusjurandum sine victimis aut sacrificiis, nec sacrificium sine convivio peragebatur.

[s] *Subjecit*] Anno Romæ conditæ 816. ut supra c. 22. *Tillemonius.*

[t] *Apud cunctos*] Romanos nempe et Parthos. Ad utrosque spectavit 'insita adhuc oculis legionum cædes aut obsidio;' 'At nunc versos casus: iturum Tiridatem ostentui,' et quasi captivum, id ad Romanos spectat; et sunt motus lætitiæ, qui in illis augentur.

[u] *Comitatem epulasque*] Adjecit convivium Corbulo, non ex comitate tantum, sed quia velut necesse fuit. Non enim fœdus sine sacrificio fere, nec fœdus aut sacrificium sine convivio: quod patet ex his infra: 'Structam ante augurale aram, subdita face accendi.'

rogitante Rege[1] causas, quotiens novum aliquid adverterat: ut, initia vigiliarum[v] per Centurionem nuntiari,[w] convivium buccina dimitti,[x] et structam ante Augurale[y] aram[2] subdita

fierent *rationes, quoties insolitum quid animadverterat: ut principia vigiliarum imperari per centurionem, epulas tubæ sonitu finiri, et erectam apud Augurale*

1 Videtur edidisse Tacitus *rogitantem Regem:* id enim requirunt his respondentia, *admiratione prisci moris affecit.* Gronov.—2 Sic bene Lipsius et recentiores. In Mss. et veteribus editionibus, vel *structam ante Auguralem*

NOTÆ

[v] *Initia vigiliarum*] Quæ sunt excubiæ nocturnæ; unde patet, cœna exceptum fuisse Tiridatem eo die, et transactam ipsi noctem in castris Romanis: et infra; 'Postero die spatium oravit,' &c.

Cui convivio simul aderant Megistanes Armeniaci et Parthici: forte et uxor Tiridatis, quæ obsidem reliquit filiam, et maritum ipsa secuta est in Urbem, non sine pompa plusquam regia.

[w] *Per Centurionem nuntiari*] Centuriones vigilias ordine obibant. Tacitus l. II. Hist. 'Varus, deflagrante paulatim seditione, addit consilium, vetitis obire vigilias centurionibus, omisso tubæ sono, quo miles ad belli munia cietur.' Obibat ergo centurio, et rediens nuntiabat duci, recte habere. Polybium vide l. VI. *Lipsius.*

[x] *Convivium buccina dimitti*] De eo more Polybius l. XIV. 'Est ea Romanis consuetudo, ut tempore convivandi, cuncti tubicines ac buccinatores ad tentorium ducis personent; ad hoc, ut nocturnas custodias suis locis per id temporis constituant.'

O locum opportunum, et huic rei unicum! e quo etiam Livio lux, qui morem hunc, sed obscurius tangit, l. XXX. 'Tribunis edicit, ut ubi prætorio dimisso, signa concinuissent; extemplo educerent e castris legiones. Ita ut imperaverat, signa sub occasum solis efferri cœpta.' Scribit uterque de Scipionis astu, quo castra Syphacis clam invasit.

Germanorum principum mos nescio an originem trahat istinc. Certe receptum dynastis etiam hodie, ut convivium ineant ad sonum tubæ.

Quod ipsum Alexandrum Macetam fecisse observo, ex Athenæo l. XII. 'Celebrabantur epulæ ad tubæ sonorem, et tunc quidem in nuptiis, etiam et alias quoties fœdus iniret, ita ut totis castris audiretur.'

Atenim, quia hic de fine, et de buccina tantum, vide me in Militia Rom. l. V. Dial. 9. propius certiusque hæc explicantem. *Lipsius.*

Buccina dimitti] Firmavit Lipsius in notis, hoc intelligi de *classico*, quod tempore convivandi cuncti tubicines ac buccinatores ad tentorium ducis canebant, ut ait Polybius l. XIV. At quoniam de *buccina* tantum Tacitus loquitur, et de convivii fine, scrupulus mihi erat de hujus loci sententia.

Quem tandem sustulit idem Lipsius, de Militia Romana l. V. Dial. 9. interpretans, *classicum* illud omnium signorum cecinisse ante cœnam; *buccinam* vero post cœnam. *Pichena.*

Athenæus l. IV. 'Donec cecinit solenne finientis convivii signum. Hunc enim Macedonum nostl morem, in frequentissimis conviviis usurpari solitum.'

face accendi:[2] cuncta[a] in majus attollens,[3] admiratione

aram admota face adoleri: omnia in majus celebrans Corbulo, *incitabat* regi *ad-*

aram, vel *structa ante Auguralem aram*. Brotier.—3 Ita Mss. editiones veteres et recentiores. In mediis *extollens*: et sic Gronovius et Ryckius.—4 Sic

NOTÆ

Buccina] Cœnante imperatore Romano ex more veteri concentum edebant tubicines circa tabernaculum seu prætorium: sicque et horam vigiliarum nuntiabant.

[y] *Structa ante Auguralem*] Lego, *structam ante Augurale aram*. Non enim vult, structum aliquid accensumve ante aram fuisse, (non ille mos,) sed in ipsa ara, quam collocat ante Augurale, locum in dextra Prætorii parte, ut docuimus ex Hygini verbis, l. 11.

Sed quis iste ritus? nisi fallor, ille ipse qui in privatorum etiam conviviis, carpendi aliquid e dapibus et libandi in honorem Deorum: hoc tamen discrimine, quod vulgo in focum libamenta ea illata, sedem scilicet Larium: hic in Aram, paulo augustius, et pro splendore Imperatoris.

Et de libatione quidem varii testes: proprie ad hunc morem isti. Homerus in Achillis convivio, l. IX. 'Dis jussit sacrificare Patroclum socium; hic libamina jecit in ignem.' Dionysius l. IV. Antiq. 'E foco regio, in quo cum alia sacra Romani facere solent, tum et cœnarum libare primitias.' Plutarchus de Fort. Rom. facit Ocrisiam: 'primitias et libamenta capientem e mensa regia, et, ut solet, in ignem conjicientem.' Silius pulcherrime l. VII. 'Distinxit dulces epulas, nulloque cruore Polluta castus mensa cerealia dona Attulit; ac primum Vestæ detersit honorem Undique, et in mediam jecit libamina flammam.' Persius in patella poni et deferri solere ostendit: 'cultrixque fóci secura patella.' Ubi vetus interpres: 'quia delibantiæ (puto, delibatæ) dapes in ea positæ ad focum feruntur.' Inde 'Patellarii Dii,' Plauto; inde Varroni scriptum: 'Deos colere, et dare in patellam μικρὸν κρέας.' Tibullus huc aspexit, Lares compellans: 'Adsitis Divi: nec vos e paupere mensa Dona, nec e parvis spernite fictilibus.' Etiam Livius, l. XXXIX. 'Inter pocula atque epulas, ubi libare Diis dapes, et bene precari mos esset.' Denique Horatius: 'Vernasque procaces Pasco libatis dapibus;' satyrice et ambiguo sensu: sive quia non pasceret vernas, nisi prius libatis dapibus: sive quia e libatis dapibus. Et hoc postremum, ut religio poëtæ fuit, magis censeam ex ejus mente.

Non enim semper comburi libamenta ea mos, sæpe apponi tantum, et mox edi. Artemidorus hoc clare notat de sacrificulis eo cibo se sustentantibus, III. 3. *Lipsius.*

[z] *Accendi*] Accipiunt de libatione ea, quæ in omnibus epulis, initio convivii, Diis offerebatur. Sed in tanto tamque solenni fœdere potentissimarum gentium, puto celebratum esse amplissimum sacrificium ad illam aram in Augurali positam; nihil ea occasione sine apparatu plusquam regio, et quidem sub tali principe, qui opibus illudere gaudebat.

[a] *Cuncta*] Cuncta disciplinæ Rom. in majus celebrans Corbulo, Regem in prisci moris admirationem trahebat: erat quippe *verbis magnificis* Corbulo, et auctoritate, *quæ viro militari pro facundia esset.*

prisci moris[b] affecit. Postero[4 c] die 'spatium' oravit, 'quo, tantum itineris aditurus, fratres[d] ante matremque viseret:' obsidem interea filiam[e] tradit, literasque supplices ad Neronem.

31. Et digressus, Pacorum apud Medos,[f] Vologesen Ecbatanis[g] reperit, non incuriosum fratris: quippe et propriis nuntiis a Corbulone petierat, 'ne quam imaginem

mirationem antiqui moris. Postridie petiit tempus, quo tantam viam ingressurus, prius inviseret fratres matremque: *interea filiam obsidem præbet, epistolasque* scribit *ad Cæsarem* instar *supplicantis.*

Et profectus invenit Pacorum apud Medos, Vologesen Ecbatanis, non parum sollicitum de fratre; nam propriis legatis Corbulonem rogaverat, ne quam speciem

Mss. Flor. Reg. Corb. editio princeps. In Mss. Harl. Bodl. Jes. Bud. Guelf. et Puteolanus, *postremo.*

NOTÆ

[b] *Prisci moris*] Jus augurum, jus pontificum apprime callebat, ut et vetustum militiæ morem: sic commentarios tanti ducis nunc et nos admiraremur, si fata voluissent.

[c] *Postero*] Illæ quippe epulæ, quibus exceptus est Tiridates a Corbulone, noctu celebratæ sunt, postquam cærimonia fœderis transacta fuit, et in castris Rom. Rex pernoctavit. Postero die ille proficiscitur et tempus rogat, quo posset invisere fratres ac matrem, priusquam viæ se daret, Romam profecturus.

[d] *Fratres*] Forte habuit et alios fratres, præter Vologesen et Pacorum, sed hos intelligit ibi præcipue. Nam 'digressus, Pacorum apud Medos, Vologesen Ecbatanis reperit,' &c.

Solus venerat Tiridates in Armeniam una cum centurionibus Rom. (vel paulo post,) qui comitati legatos Parthorum fuerant, in Parthiam redeuntes, et qui jam fere convenerant de omni cærimonia cum tribus Regibus, priusquam ad colloquium veniret Tiridates.

[e] *Filiam*] Sunt populi, qui magis obligantur dato sequiori sexu obside. Est in sexu quod magis curent, vel ob pudorem et infirmitatem sexus, vel quia per fœminas filiasque affinitas latius extenditur connubiis.

Forte etiam quia ex ventre certior sanguis, certior nobilitas generis et successio. Tales obsides accipiebat Augustus, teste Suetonio. Forte sic factum in Tiridate, vel ut puto, quia non haberet mares filios.

[f] *Medos*] L. XII. c. 14.

[g] *Ecbatanis*] Quam Arphaxat condidit. Judith. lib. primo: 'Ædificavit civitatem potentissimam, quam appellavit Ecbatanas, et lapidibus quadratis et sectis fecit muros ejus in altitudine cubitorum septuaginta, et latitudine cubitorum triginta: turres vero ejus posuit in altitudinem cubitorum centum.'

Strabo: 'Ecbatana magna civitas, et Medici imperii caput, qua nunc etiam Parthi regia utuntur. Nam reges ibi æstatem agunt, quia frigida est Media; hyemem vero Seleuciæ, quæ secus Tigrim est prope Babylonem.' Hodie Tauris dicitur, olim etiam Terva.

Ecbatanis] Ubi forte æstivum tem-

servitii Tiridates perferret: neu ferrum traderet,[h] aut complexu[i] provincias[j] obtinentium arceretur, foribusve eorum

servientis exhiberet Tiridates; et ne ensem poneret, aut salutatione provincias regentium prohiberetur; aut ad limina eorum expectaret; tantumque

NOTÆ

pus traducebat, ut Rex Persarum olim, teste Xen. l. VIII. Παιδ. 'Temporis hyberni septem menses Babylone, (hæc enim regio calida,) vere tres menses Susis, et acri æstate duos menses Ecbatanis agebat.'

Et l. III. Anabas. 'Ad Orientem fert versus Susa et Ecbatana, ubi ver et æstatem agere Rex dicitur.'

Ecbatanis] Ecbatana, urbs Tropatenæ regni sive provinciæ, in media regione imperii Persarum vel Parthorum: hodie *Tauris*, urbs provinciæ *Adirbeitzan*, in regno Persiæ. *Tillemon.*

[h] *Neu ferrum traderet*] Persæ enim et Parthi omnes semper de more cincti. Ammianus l. XXIII. 'Omnes promiscue vel inter epulas festosque dies gladiis cincti cernuntur, quem Græcorum veterum morem, primos abjecisse Athenienses, Thucydides est auctor.' At de ritu ponendi apud Magistratus ferri, in Electis mihi dictum, cap. de Lictoribus. *Lipsius.*

Neu ferrum traderet] Intelligendum, ipse Tiridates Corbuloni. *Rhenanus.*

Puto intelligendum de solis consulibus in urbe, aut de proconsulibus in provinciis. Forte hic de solo principe, quod colligi possit ex Dione. Nam tum affixit rex gladium vaginæ, ne *tradere* cogeretur, cum salutaret principem. Sed quid de comitibus regis? nam filii regum fratrum et Megistanes aderant Parthi et Armenii: an gladium posuere? Puto plebeios et privatos tantum sic posuisse coram consulibus aut proconsulibus; quo officio exceptus Rex ille et comites. Sed cum accessit ad principem supplex et venerabundus, tum necessaria cærimonia fuit, sed qua ipso momento statim dispensare potuit princeps comiter occurrendo.

Neu ferrum traderet] Quippe quasi signum fuisset dediti captivique hominis. Cæsar l. VII. de bell. Gall. 'Versingentorix deditur, arma projiciuntur.' Et ibid. 'Ædui manus tendere et deditionem significare, et projectis armis, mortem deprecari.'

Traderet] Non Corbuloni aut in castris, sed Romæ, cum ad tribunal principis accederet, regium diadema recepturus. Et certe nemini Tiridates etiam Romæ gladium tradidit, immo et eum clavis aureis balteo affixit, teste Dione, neque a fortiori apud proconsules, dum provincias Rom. peragraret, neque etiam apud alios magistratus minores.

[i] *Aut complexu*] Duplex ritus. Priorem illustro e Spartiani Severo, de quo legato Africæ: 'In ea legatione, cum eum quidam municipum suorum Leptitanus, præcedentibus fascibus, ut antiquum contubernalem ipse plebeius amplexus esset, fustibus eum sub elogio præconis cecidit: Legatum populi Rom. homo plebeius temere amplecti noli.' Interdicti ergo provinciales complexu.

Sed nec in fores statim illis aditus, uti eleganter Salvianus l. III. de Gubernat. 'Intra januas non modo illustrium potestatum, sed etiam præsidum aut præpositorum, non omnes passim intrare præsumunt, nisi quos aut judex vocaverit, aut negotium traxerit, aut ipsa honoris proprii dig-

assisteret: tantusque ei[1] Romæ, quantus Consulibus,[k] honor esset.' Scilicet externæ[l] superbiæ sueto non inerat[2] notitia nostri:[m] apud quos vis[3] Imperii valet, inania transmittuntur.[n]

illi decus esset in urbe, quantum consulibus. *Nempe externo fastu innutritus, nostri moris ignarus fuit: apud quos vis dominationis præpollet, vana contemnuntur.*

1 Sic Mss. Flor. Reg. Corb. editio princeps et recentiores. A Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolano abest, *ei*.—2 Ita Mss. Flor. Reg. Harl. Bodl. Jes. Guelf. editio princeps et recentiores. In Ms. Corb. et Puteolanus, *erat*.—3 Ita Mss. Flor. Agr. Ryckius et recentiores. Vulgo in Mss. et veteribus editionibus, *jus*. Facili librariorum errore, unus enim ac idem literarum ductus, ut norunt harum rerum periti. *Brotier.*

NOTÆ

nitas introire permiserit: ita ut si quispiam fuerit insolenter ingressus, aut cædatur, aut propellatur, aut aliqua verecundiæ atque existimationis suæ labe mulctetur.'

Quod augendæ dignitati usurpatum a præsidibus, uti privatim a quibusdam per superbiam Romæ. *Lipsius.*

Igitur interdicti provinciales complexu legatorum, nempe *plebeii*, non *illustres:* quod patet ex his verbis Salviani: 'aut ipsa, &c. dignitas introire permiserit.'

[j] *Provincias*] Id nempe rogat, ut honorifice per provincias incedens exciperetur; quod factum est, teste Dione, LXIII. 'Eumque urbes magnifice ornatæ, ac populi magnis lætisque acclamationibus excipiebant: quæque necessaria erant, omnia gratis ei præstabantur.' Si id interdictum foret regi, potius fuerit arcanum dominationis, forte quam majestatis aut amplitudinis Rom. documentum.

[k] *Consulibus*] Id intelligendum de respectu, et veneratione simili, non de omnibus omnino honoribus. Non enim duodecim lictores aut fasces præcederent regulum, ut consulem populi Rom. nec alia similia munera obiisset Romæ Rex externus. Sed ipsi via, et etiam loco cedere debuerunt. Forte potuit habere accensum aut lictores quosdam, qui præirent, ut consuli, et alia decora, quæ pro more deferebat populus Romanus iis quos reges et amicos appellasset.

Inter quæ decora fuerunt ea, quæ narrat Sallust. Bell. Jug. ubi de Gauda Massinissæ nepote: 'Cui Metellus petenti more regum, ut sellam juxta poneret, item postea, custodiæ causa, turmam equitum Rom. utrumque negaverat honorem, quod eorum modo foret, quos populus Rom. reges appellavisset, præsidium: quod contumeliosum in eos foret, si equites Rom. satellites Numidæ traderentur.'

[l] *Externæ*] Intelligit reges *externos*, et præcipue Orientales, qui fere omnes hausere aliquid ex luxu superbiaque Regum olim Persarum. Nam in Europa populi regesque minus luxuriæ superbiæque dediti, qui fere non artes habuere, quibus amœnitas, elegantia, aut luxus ostentatur.

Sed contra certe longe fortiores Orientalibus, ut manifestum de Gallis, qui Asiam subegere, Regesque ipsos vicere: patet de Macedonibus

32. Eodem anno Cæsar nationes Alpium maritimarum[o]

Eodem tempore Nero admisit in jus Latii gentes Alpium maritimarum. Ludis

NOTÆ

et de Romanis ipsis, qui in Oriente præpolluerunt. Nec unquam Oriens præpolluit in Occidentem.

[m] *Nostri*] Sui ipsius velut obliviscitur Tacitus, et fastum altero fastu calcat. Nam et hæc *inania* non transmisere Romani, ut Rex Arsacides supplex veniret in castra, et ad imaginem Neronis procumberet, dein idem Romæ ad ipsius Cæsaris pedes provolveretur.

Certe hæc utrimque inania ex æquo, et tamen longe major in Romanis superbia. Quasi vero Tiridates exhibitus ostentui sit populo Rom. et principi sine fastu et grandi vanaque imagine decoris. Quasi vero ceteros proceres Rom. rex adierit, non observata certa honorum pompa, ut quemque nobilium decuit, vel pro claritudine, vel pro magistratu, quem obtinuerant; ceterisque servatis, quæ certe, licet re inania, tamen acriter efflagitantur, et serio exiguntur.

At hæc ferebat pro regno Tiridates, Romani pro imperio, seu pro jure imperii retinendo exigebant. Omnia pro regno licere et decere videntur: 'omnia serviliter pro dominatione,' inquit Tacitus infra lib. Hist. de Othone.

[n] *Apud quos vis imperii valet, inania transmittuntur*] Sic potius sit legendum: scil. *vis* pro *jus*. *Vis* enim magis proprie opponitur ad *inania*, quam *jus*.

Quasi dicat: Illi inania sectabantur, nos rerum substantiæ insistimus. Lib. II. 'Favorabili in speciem oratione, vim imperii tenuit.'

Et l. III. 'Sed Tiberius vim principatus sibi firmans, imaginem antiquitatis senatui præbebat.' Lib. XV. 'Ad vim dominationis conversus.' *Pichena*.

Inania] *Inania* fere hæc, an gladium poneret, an foribus legatorum assisteret; *sed vis imperii retinebatur* principi Romano, cum possessionem Armeniæ continuaret, cum daret ipse regnum supplici et adoranti Arsacidæ.

[o] *Cæsar nationes Alpium maritimarum*] Locus hic admonet, ut varia Alpium nomina attingam, quando eorum, qui de his scripsere etiam ex recentioribus, diligentiam non satis probem. Igitur *Alpes Pœnas* esse opinor, per quas ex *Druentia* flumine recta in Italiam tenditur *Brigantionem* versus et *Ferietam*, quæ via nostro quoque tempore est frequens.

Alpes *Graias*, quæ et *maritimæ*, quod per eas Hercules iverit, ubi etiam Monœci portus illi sacer, ut auctor est Ammianus l. XV.

Cottias, qua a *Segusio* oppido per *Centronas* itur: tametsi recentiores, ut Paulus Diaconus et Ge. Merula, *Cottias* esse existiment, in quibus *Bobium* urbs est, quod antiquis auctoribus non est probabile.

Cottias appellatas quandoque etiam *Julias* non falso fortasse aliqui tradunt, quod in eas per *Tricassinos* eatur. Bellovesum autem per Tricassinos in Julias Alpes venisse, Livius est auctor.

Sed et non male *Julias* Tacitus appellat Alpes, quæ versus *Carnos* sunt; unde et *Julium Carnicum*, et *Forum Julii*, qua ex Venetia in Noricum itur; cui sententiæ ex recentioribus astipulatur Sabellicus in Aquiliensi historia.

Sunt et *Rhæticæ Alpes*, quibus in

in jus Latii transtulit.[p] Equitum Romanorum locos[q] sedi-

Circensibus sedes equitibus Rom. attribuit ante subsellia plebis; quippe ad id tem-

NOTÆ

Rhætos vadimus, quos vulgo *Grisones* vocant: incipiunt ab Adya monte, (Straboni corrupte legitur nunc *Adula*, nunc *Adoela*,) id est, inaccesso. Vernacula simplicitas *montem Bralium* nuncupat, in Volturena, seu ut imperiti, in valle Telina, et in Venetiam protenduntur, donec Ocræ subeant.

Lepontiæ adhuc servant nomen: sunt in *Suitensibus*, qua *Claronam* ex *Bilitionis* castro recta tendimus.

In Alpibus, quas Cæsar in commentariis *summas* appellat, cum ceteris convenio. Sunt inter *Sedunos* et *Veragros*, ubi et *Octodorus* est pagus, quem *Sancti Mauritii* vocant.

Ceterum quamvis hæc nostra sententia videatur plurimis auctoribus congruere, non arbitror omittendum esse etiam, qui refragentur, quando Ptolemæus inter Adulam et Ocram *Pœnas Alpes* collocet, quo in loco esse Rhætica juga ipse prodidi. Verum ex Plinio illius sententia confutatur, qui de Graiis et Pœninis in Salassos descendi tradit: ut fortasse *Pœninæ Alpes* illic incipiant et desinant in maritimas, si Ammianum sequimur.

Est et adhuc Suitensibus, qui vulgo eorum sermone Alpes *Grey* dicatur mons, qua *Friburgum* tendimus. Ipse inter veteres non omnino constitisse harum nomenclaturam existimo. Nam et Plinius in *Lepuntiis* dissidere visus est, qui cum *Cottiana juga* Centronibus vicina tradidisset, Graiis Alpibus, aut easdem aut certe contiguas *Lepuntias* mavult: quod non probo, cum longe gravior sit auctor Cæsar, unde nostra sententia fulcitur; et Plinius non affirmet, sed aliorum relatione ex etymo innuere videtur. *Alciatus.*

Alpes maritimæ sunt, quas mare *Ligustinum* et *Gallicum* abluit, scilicet a *Portu Herculis* ad usque *Taurentum* portum Massiliensium. Earum incolæ ex nostris gentes Transalpinæ fuerunt, *Deceates*, *Oxybii*, et *Salyes*: ex Cisalpinis, (si Romam spectes) Montani Ligures, a *Macra*, ut ait Cato, in *Nicæam* effusi: inter quos memorati, *Intemelii*, *Ingaunique*, Italiæ regione nova, juxta descriptionem Augusti.

Sed licet Alpinis maritimis Oxybios, Deceates, et Salyes annumerarim, secutus scriptores et inscriptionem, quam hic subdere, et inde argumentari volui: non existimo Neronianum edictum quicquam ad nostros attinuisse.

Aliunde igitur *jus Latii* Antipolis oppidum habuit, quod Plinius Latinum scripsit, de quo alias pluribus. Est autem inscriptio alteri columnæ matricis Ecclesiæ Vensiensis hujusmodi: *Curante. Ac. Julio. Honorato. P. Præside. Alp.*

Quod si præsidatui Alpini provinciales populi subjecti fuere, alia trans, alia cis Varum magistratuum potestas fuit: ut alteri præsidi Alpium, alteri procuratori maritimarum Alpium parerent.

Quare diversos populos diversi juris fuisse necesse est dicere, sic ut nihil majores nostros Neronis edictum attigerit. *Vertranius.*

Alpium] Alpes Maritimæ montes Liguriæ regionis, in finibus Galliæ: hodie *Alpes maritimes*, in parte meridionali Status Pedemontii, &c. ex Chartis Sansonis. *Tillemon.*

[p] *In jus Latii transtulit*] Sueton. in Aug. 47. 'Merita erga pop. Rom. allegantes Latinitate vel Civitate do-

libus[1] plebis anteposuit apud circum:[r] namque ad eam diem indiscreti inibant,[2 s] quia lex Roscia[t] nihil, nisi de qua-

pus indistincte et promiscue intrabant, quia lex Roscia nihil cavit, nisi de quatuor-

1 Mss. Harl. Jes. *sedibus.*—2 Sic Mss. Corb. Guelf. Rhenanus et recentio-

NOTÆ

navit.' Latinitate, id est, jure Latii veteris. Inde apud Plinium l. III. legitur, quædam oppida fuisse Civium Rom. 'alia Latinorum veterum.'

Cic. ad Att. l. XIV. 'Multa Siculis Cæsar, neque me invito, et si Latinitas erat, non ferenda.' *Latium* quoque *dare* dixit Spartianus in Hadriano. Tac. Hist. III. 'Fœdera sociis, Latium externis dilargiri.' *Lupanus.*

Jus Latii] Anno Romæ conditæ 816. ut supra c. 22. *Tillemon.*

Latii] Lib. XI. c. 23. *Idem.*

q *Equitum Romanorum locos*] Ita mos in Circo sedendi fuit; (nam de theatro alius mihi locus;) ad Augusti ævum spectaculum id senatus, eques, plebes inibant indiscreti.

Nam Roscia lex et Julia Theatralis, de scena tantum caverant, non de Curulibus ludis. Qui quoniam antiquissimi, religione quadam, censeo, et simul non alienandæ plebi, servatus in iis mos priscus.

Cornelio Cinna demum, et Valerio Messalla Coss. anno urbis 758. mutavit Augustus. Dio l. LV. 'Et cursus equorum seorsim quidem senatores, et seorsim equites a cetera plebe spectant, quod et hodie fit.'

Ita ut saltem juberet seorsim spectare senatum, seorsim equitem: non tamen loca illis certa assignaret stataque.

Itaque in alia atque alia regione Circi spectabant, (sedilibus videlicet his aut illis a plebe occupatis,) donec tollendæ confusioni, Claudius imp. senatui attribuit certam mansuramque sedem. Suetonius c. 21. 'Circo maximo marmoreis carceribus auratisque metis exculto, propria senatoribus constituit loca, promiscue spectare solitis.' Ait *promiscue:* magis vere proprieque, vage.

Eam enim Suetonii mentem esse, libens concredo rem eam explicanti cum cura, l. LX. 'Spectabant quidem antea in Circo, seorsim et separatim senatores et equites a cetera turba. Nondum tamen certa et stata loca illis assignata sunt. Sed tunc Claudius, sedem quam nunc occupant, senatoribus constituit, et præterea ipsis, si qui vellent, spectare ludos in privata veste permisit.'

Sed Claudius senatui tantum: equiti ecce nunc Nero. Sueton. c. 11. 'Circensibus loca equiti secreta a ceteris tribuit.' Plinius VIII. 7. satis ostendit nova exædificata ea loca fuisse: 'Cæsar Dictator,' inquit, 'euripis arenam circumdedit; quos Nero princeps sustulit, equiti loca addens.'

Quod in fine verborum Dionis est, nolim negligas. Nam etiam post loca divisa, promiscue licuit spectare senatoribus, sed in veste, ut ait, privata.

Exemplum in Plinio Epist. l. IX. ubi Corn. Tacitus hic ipse noster in *equestribus* spectat, etsi senator: 'Nunquam majorem,' ait Plinius, 'cepi voluptatem, quam nuper ex sermone Corn. Taciti. Narrabat sedisse se Circensibus proximum equiti Rom.' &c.

tuordecim ordinibus, sanxit. Spectacula gladiatorum idem annus habuit, pari magnificentia ac priora.[3] [u] Sed fœminarum[4] illustrium Senatorumque[5] [v] plures per arenam[6] fœdati[w] sunt.[x]

decim ordinibus, apud theatrum, nempe. *Certamina gladiatorum eodem anno exhibita sunt, æquali splendore et pompa ac superiora* spectacula. *At plures fœminæ insignes, et patrum plurimi gladiatores certamine contaminati sunt.*

res. In Ms. Reg. et editionibus veteribus, *ibant*.—3 Ita Mss. Harl. Jes. Corb. editio princeps, Rhenanus et recentiores. In Mss. Bodl. Guelf. et Puteolanus, *priori*.—4 Freinshemius male emendat, *familiarum*. Brotier.—5 Ita Mss. Reg. Corb. editiones veteres, Lipsius et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et Rhenanus, *senatorumque filiorum*.—6 A Ms. Reg. abest, *per arenam*.

NOTÆ

Hæc satis ad Taciti mentem: nam de linea, de cancellis, de loco fœminarum alibi dico ubertim. *Lipsius*.

[r] *Circum*] Circus Maximus, VI. 45. *Tillemon*.

[s] *Indiscreti inibant*] Sic infra: 'Inisse eum domesticam scenam.' *Lipsius*.

[t] *Quia lex Roscia*] Hanc tulit Roscius Otho. Unde ab Horatio in Epodo dicitur: 'Othone contemto sedet.' Quatuordecim ordines Seneca appellat *equestria*. Lupanus.

L. Roscius trib. pleb. legem tulit, 'ut equitibus Rom. in theatro quatuordecim gradus proximi assignarentur,' ait Livius l. XCIX. At in aliis locis, ut in Circo, an promiscue, an separatim equites a plebeiis spectarent, lex Roscia non caverat: ideoque Neronis edicto locus equestri ordini, ut in theatro ante fuerat, in Circo assignatus est. *Vertranius*.

[u] *Priora*] Ac priora; nempe hæc spectaculis veteris Reipub. vel superiorum principum, vel utrisque æqualia erant.

[v] *Fœminarum illustrium Senatorumque*] Cur invertitis, censores? Non enim, inquiunt, probabile est, fœminas descendisse in arenam. Boni viri quam bene sentiunt de sexu, quo nihil abruptius, cum semel frænum excussit ingeniti pudoris.

Sed discite, et credite priscis, non in caveam solum fœminas venisse, sed in arenam. Juvenalem omitto Sat. VI.: Suetonius ecce in Domitiano c. 4. 'Venationes gladiatoresque et noctibus ad lychnuchos dedit: nec virorum modo pugnas, sed et fœminarum.' Et Statius de iisdem ludis I. Sylv. 'Stat sexus rudis insciusque ferri, Et pugnas capit improbus viriles: Credas ad Tanaim ferumque Phasim Thermodontiacas calere turmas.'

Adeoque id verum et vulgatum, ut Severo imperante cavendum Senatusconsulto fuerit, *non ultra fœminam ullam ad gladium depugnare*, ait in Severo Xiphilinus. *Lipsius*.

[w] *Per arenam fœdati*] *Arena* gladiatoria significatur, in qua gladiatores pugnabant, unde *arenarii* dicti. *Arenarii* testis meminit Charisius JCtus in cap. Ob carmen in Digestorum tractatu de testibus. *Lupanus*.

[x] *Fœdati sunt*] Non ipso spectaculo solo, (quamvis id indecorum fœminis,) sed ipso certamine inter gladiatores diffamati pollutique sunt cives illustres utriusque sexus.

33. C. Lecanio,[1] M. Licinio Coss. acriore in dies cupidine adigebatur[2] Nero promiscuas scenas[y] frequentandi: nam adhuc per domum, aut[3] hortos, cecinerat, juvenalibus ludis, quos, ut parum celebres et tantæ voci[z] angustos,[a] spernebat. Non tamen Romæ incipere ausus,[4] Neapolim,[b] quasi Græcam urbem, delegit: 'inde initium fore, ut transgressus in Achaiam,[5] [c] insignesque et antiquitus sacras coronas adeptus,[d] majore fama studia civium eliceret.' Ergo

C. Lecanio, M. Licinio Coss., vehementiore in dies libidine exardebat Nero promiscuis theatris ludicrum celebrandi: quippe hactenus cantaverat intra penates vel hortos, ludis Juvenalibus; quos, ut minus illustres, et tantæ voci impares, aspernabatur. Non tamen auspicari in urbe ausus, elegit Neapolim veluti Græcanicum oppidum: Hinc principium fore, ut *inde* transvectus in Græciam, cum eximias et jam olim sacras coronas obtinuisset, majori gloria animos civium pellice-

1 Vitiose in scriptis et editis libris, *Lecanio*, vel *Lexenio*, ut constat ex veteribus inscriptionibus. Perperam apud Plinium, XXVI. 1. appellatur *Q. Lecanius Bassus.* Sic Brotierus, qui in sua Editione scribit *C. Læcanio.*—2 Lipsius hoc loco citato XIV. 15. legit *agitabatur.*—3 Budens. *et.*—4 Sic Mss. Flor. Reg. Corb. editio princeps et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *incipere scenas ausus.* Brotier. Sic primus edidit Pichena e recentioribus, deleto *scenas*, e judicio Lipsii (in marg. ed. 2. sqq.) et Ms. Flor. At sic dudum ed. pr. Similiter *scenis* deletum, quod post *transgressus* est in Ms. Guelf. (Bud.) ed. Rhen. sqq. at non in edd. ante Rhen. Lips. et seqq. *Ernest.*—5 Mss. Corb. Reg. editiones veteres et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. *transgressis scenis in Achaiam.* Id secutus est Rhenanus.—

NOTÆ

[y] *Promiscuas scenas*] Nempe ubique locorum, et palam ac publice.

[z] *Voci*] Quam adulatores divinam et cœlestem vocabant. Suet. Ner. 21. 'Flagitantibusque cunctis cœlestem vocem, respondit quidem in hortis se copiam volentibus facturum.'

Addit Sueton. c. 20. 'Sed et plumbeam chartam supinus pectore sustinere, et clystere vomituque purgari, et abstinere pomis cibisque officientibus, donec blandiente profectu (quanquam exiguæ vocis et fuscæ) prodire in scenam concupivit.' Itaque lamina plumbea pectori imposita, vel etiam porro sectivo vocem alebat. Plin. *Sacram* vocabant Græci vocem Neronis.

[a] *Angustos*] Angusti illi ludi, quia parum celebres, ut nuper reperti, vel quia exhibiti in hortis tantum, non in urbe et publice, non in aspectu totius orbis et generis humani: quod volebat citharœdorum summus Cæsar.

[b] *Neapolim*] Lib. XIV. cap. 10. *Tillemonius.*

[c] *Achaiam*] Lib. I. cap. 76. *Idem.*

[d] *Sacras coronas adeptus*] Sacra certamina dicebantur in Græcia, *Olympia, Pythia, Isthmia, Nemea.* Qui hæc quatuor vicerant, *Periodonicæ* dicebantur. Ingentes vero honores *Hieronicis* hisce, (nam ita a Suetonio dicuntur,) habitos docet Vitruvius lib. IX.

Nam cum palma et corona audiebant suas laudes; et auctor est Sue-

contractum oppidanorum vulgus, et quos e proximis coloniis et municipiis ejus rei fama civerat;[6] quique[7] Cæsarem per honorem, aut varios usus sectantur, etiam militum manipuli,[e] theatrum Neapolitanorum complent.

34. Illic, plerique ut arbitrabantur,[1] triste,[f] ut ipse, providum potius et secundis Numinibus, evenit. Nam egresso, qui affuerat, populo, vacuum et sine ullius noxa, theatrum collapsum est. Ergo, per compositos cantus, grates Diis atque ipsam recentis casus fortunam celebrans,[g] peti-

ret. *Itaque confluens municipalium plebecula, et quos e vicinis oppidis civitatibusque ejus rei rumor exciverat, et qui principem sequuntur, vel officii causa, vel ob diversa negotia, etiam cohorte militum scenam Neapolitanorum implent.*

Illic res contigit, ut plerique existimabant, improspera, at *ut ipse* Nero putabat, *felix ac fausta potius, Diisque faventibus* accidit. *Quippe digressa, quæ spectaverat, plebe, corruit theatrum vacuum, et sine cujusquam damno. Itaque Diis grates agens per meditatos cantus, et ipsum recentis fortunæ eventum extollebat, et* cum

6 Rhenanus, *acciverat*. Vitiose in Ms. Reg. *evenerat*. Brotier.—7 Sic bene Puteolanus. In editione principe, *quæque*. In Ms. Jes. *quisque*. Idem.

NOTÆ

tonius, Neronem reversum e Græcia, Neapolim disjecta muri parte introisse, *Hieronicarum* more.

Cicero pro Flacco ait, majus fuisse apud Græcos in his certaminibus vicisse, quam triumphasse Romæ. Itaque *sacras coronas* hic vocat Tacitus ea causa. *Lupanus*. *Sacras coronas* vocat, quia sacra Diis certamina illa.

[e] *Etiam militum manipuli*] Prætoriani nempe, non quasi assiderent theatro, ut immodestos fautores histrionum, aut plebis licentiam cohiberent, ut in urbe; sed ut implerent theatrum, et infrequentiam loci supplerent, juvarent cantum; et partem oblectamenti perciperent. Et simul principi citharœdo faverent, palamque adularentur ac plauderent.

[f] *Triste*] Suis quisque rationibus nitebatur. Hi ut *tristem* eventum interpretabantur, subito collapsum esse theatrum; Nero vero tanquam *providum, et secundis numinibus id evenisse* putabat, quod scil. theatrum *sine ullius noxa collapsum esset*.

Sic quæ fortuita sunt in religionem trahuntur, prout quisque affectus est. Sæpe inepte et insane, more vulgi.

Sueton. Ner. 20. 'Prodiit Neapoli primum; ac ne, concusso quidem repente motu terræ theatro, ante cantare destitit quam inchoatum absolveret νόμον. Ibidem sæpius et per complures cantavit dies: sumto etiam ad reficiendam vocem brevi tempore, impatiens secreti, a balneis in theatrum transiit, mediaque in Orchestra, frequente populo epulatus, si paululum subbibisset, aliquid se sufferti tinniturum Græco sermone promisit.'

[g] *Celebrans*] Non apud scenam aut in theatro, neque enim statim restitui theatrum potuit in municipio Græculo; sed, dum proficiscitur, per vias, et dum petit trajectus maris Hadriatici: usque adeo histrionico Cæsari

turusque maris Hadriæ[h] trajectus, apud Beneventum[i] interim consedit: ubi gladiatorium[2] munus a Vatinio[j] celebre edebatur. Vatinius inter fœdissima ejus aulæ ostenta[k] fuit,

trajecturus esset *Adriaticum pelagus, interea Beneventi commoratus est; ubi Vatinius insigne gladiatorum spectaculum exhibebat. Vatinius inter turpissima istius*

1 Budens. *arbitrantur.*—2 Mss. Jes. Bodl. et Puteolanus, *gladiatorum.*

NOTÆ

componendi carmen cantandique vesana libido fuit, ut neque theatro collapso, a cantilenis absterreri posset.

[h] *Maris Hadriæ*] Hadriaticum vel Adriaticum et superum mare, pars est maris Mediterranei, et alluit oram septentrionalem Italiæ, partem Illyrici late sumti, et Græciæ regionis. Hodie vocamus *Golfe de Venise.* Nomen antiquum etiam retinet: est inter Italiam hodiernam imperiumque Turcicum Europæum. *Tillemonius.*

[i] *Beneventum*] Urbs Hirpinorum populorum, in Apulia provincia Italiæ. Hodie *Benevento* Italis, et *Benevent* Francis: urbs provinciæ Principatus Ulterioris in regno Neapolitano. *Tillemon.*

[j] *A Vatinio*] Et sumtu Vatinii, qui immensas opes flagitiis et sceleribus aulicis cumulaverat, ut spectaculum celebraret, quod neque alii prætores aut consules auderent, et quod jam olim a Tiberio prohibitum, nisi certam summam pecuniæ et census possiderent.

Cui bono portentum illud in municipio hæc celebraret, an candidatus consulatus et magistratuum populi Romani? Nisi forte, ut sibimet placeret, aut Neroni suo, et simili principis populo. Attamen hæc non sine providentia aliqua, ut nebulo, vana prodigentiæ libidine, profunderet spargeretque in plebem opes, quas sævitia et aliis flagitiis cumularat; ut sic ad priorem egestatem, subverso tandem Nerone, detruderetur.

[k] *Vatinius inter fœdissima ejus aulæ ostenta*] De hoc sutore Vatinio, Martial. 'Vilia sutoris calicem monumenta Vatini Accipe; sed nasus longior ille fuit.' Cujus Epigrammatis argutiam non cepit Turnebus. Ego sententiam puto, cum quatuor nasos oblongos haberet ille Vatinianus calix: tamen longiorem iis fuisse Vatinii nasum.

Notatque callide eum, ut acrem et sagacem inquisitorem criminatoremque. Ita enim fuit. Xiphilinus eum ait adeo hostem optimatibus fuisse, ut semper in ore haberet: Μισῶ σε, Καῖσαρ, ὅτι συγκλητικὸς εἶ· *Odi te, Cæsar, quia senatorius es.* De populo ipso Juvenalis: 'Tu Beneventani sutoris nomen habentem Siccabis calicem nasorum quatuor.' *Lipsius.*

Sic capio: quatuor his nasis calicis, etiam simul adjunctis, longior fuit ille Vatinii nasus, quo inquirebat et investigabat crimina majestatis, et inveniebat, in publicam perniciem natus nebulo.

Vatinius] Fuit et Vatinius temporibus Augusti huic fere similis; de quo sic Velleius l. II. 'Ut Vatinius, nulli nomini non postferendus; in quo deformitas corporis cum turpitudine certabat ingenii; adeo ut animus ejus dignissimo inclusus domicilio videretur.'

Et Seneca: 'Vatinium hominem natum, et ad risum et ad odium:

sutrinæ tabernæ alumnus,[1] corpore detorto,[m] facetiis scurrilibus:[n] primo in[3] contumelias[o] assumtus; deinde optimi

aulæ portenta fuit, in sutrina taberna educatus, distortis membris, joco et dicaci-

—3 Muretus mallet, *inter*. Atque ita habent Ms. Corb. et editio princeps. Sed jam dictum supra Annal. XIII. 12. *assumtis in conscientiam*. Præterea repugnarent, *inter fœdissima...inter contumelias...inter voluptates*. Brotier.—

NOTÆ

scurram fuisse venustum, et dicacem memoriæ proditum est: in pedes suos ipse plurima dicebat.'

[1] *Sutrinæ tabernæ alumnus*] Vel tyro, vel servus, aut verna sutoris; forte filius.

[m] *Corpore detorto*] Forte ex deformitate et deridiculo corporis, sic dictus *Vatinius*. Plin. XI. 45. 'Vola homini tantum, exceptis quibusdam, (animalibus:) namque et hinc cognomina inventa, Planci, Plauti, Scauri, Pansæ, sicut a cruribus Vari, Vatiæ, Vatinii,' &c.

Detorto] Sic Tac. XII. 49. de simili coprea sub Claudio: 'Ignavia animi et deridiculo corporis, juxta despiciendus;' ut corpus sæpe ita et animus; 'distortum vultum sequitur distortio morum.'

Quod mirum incitamentum est contumeliarum. Et præsertim alludente simili ingenio, quod facetiis et dicacitati par sit, vicemque reddat.

[n] *Facetiis scurrilibus*] Intellige facetias e trivio et ineptas, ut talem copream decuit; quæ quo magis absurdæ, tanto magis ridiculæ. Suet. de Vesp. 22. 'Erat enim dicacitatis plurimæ, et sic scurrilis ac sordidæ, ut ne prætextatis quidem verbis abstineret. Et tamen nonnulla ejus facetissima extant.'

Facetiis scurrilibus] Sic innuit, fuisse e vulgo, et e media suburra facetias hominis. Non docta ea contumelia fuit.

[o] *In contumelias*] Vertunt, quasi assumtus fuisset, ut contumelias faceret aulicis, ipsisque illuderet, per jocum, scurrilitatem, et viles facetias. Potuit id facere scurra, non solum reddere contumelias, sed etiam incipere.

Sed præcise sensus Taciti est, initio assumtum esse Vatinium, ut contumelias et ludibria ferret, non faceret; nisi forte ambigue id dictum sit, ita ut contumelias verborum acciperet, dein et referret Vatinius, et in id assumtus esset: quod non puto.

Et melior sensus est ita, ut primo in contumelias, nempe ferendas assumtus; dein tamen ipse injurias, et criminationes inferre ausus sit; et pro contumeliis verborum, veras injurias mox redderet.

In contumelias] Cui nempe illuderetur, et qui ludibrio obnoxius esset, ut in tali aula; primo fuit inter scurras et copreas.

De quo fere dici potest, quod Suet. Claud. 8. 'Nec eo minus contumeliis obnoxius vixit. Nam etsi paulo serius ad prædictam cœnæ horam occurrisset, non nisi ægre, et circuito demum triclinio recipiebatur. Et quoties post cibum addormisceret, quod ei fere accidebat, olearum ac palmularum ossibus incessebatur, interdum ferula flagrove, velut per ludum excitabatur a copreis,' &c.

Igitur assumtus Vatinius, primo ut contumelias ferret, non ut faceret; sed non in eo diu perstabit, non flebit inultus puer.

çujusque criminatione eo usque valuit,[4] ut gratia, pecunia, vi nocendi etiam malos[p] præmineret.[5]

35. Ejus munus frequentanti Neroni, ne inter voluptates quidem[q] a sceleribus cessabatur. Iisdem quippe illis diebus Torquatus Silanus mori adigitur, quia, super Juniæ familiæ claritudinem, D. Augustum atavum[1 r] ferebat. Jussi[2] accu-

tate; primo in ludibria ascitus, dein optimum quemque criminibus petens eo usque præpolluit, ut etiam pravos auctoritate, opibus, et vi nocendi superaret.

Ejus spectaculum celebrans Nero, ne inter oblectamenta quidem a criminibus temperabat. Nam eo ipso tempore Torquatus Silanus mori cogitur, quia præter nobilitatem Juniæ gentis, Divum Augustum inter avos recensebat. Imperatum

4 *Evaluit* Acidalius malebat.—5 Sic bene Pichena ex Ms. Flor. Perperam in Mss. et veteribus editionibus vel *in aliis*, vel *malis*, vel *aliis præmineret*. Beroaldus, *præemineret*. Brotier.

1 Perperam in scriptis et editis libris, si Ryckianas editiones exceperis, *atavum*. Emendandum esse *abavum* jam pridem monuere eruditi viri, Rupertus, Ep. LX. ad Reinesium, p. 546. Valesius ad excerpta Dionis, l. LXII. p. 714. et Ryckius. Idque patet tum ex Dione, loc. cit. tum ex Tacito Annal. XVI. 8. *Brotier*. Res mihi nondum satis liquida, de qua etiam Reinesius dubitabat. Itaque non ausus sum Ryckium sequi. *Ernest*. Et Bipont. retinent *atavum*.—2 Ita Mss. Flor. Reg. Agr. Corb. editio princeps et recentiores. In Mss. Harl. Jes. Guelf. et Puteolanus, *jussi id accusatores*. *Id* quoque altera manu in Ms. Bud. additum. *Brotier*. Gronovius servat *id*.

NOTÆ

Statim pro ludibriis vera mala reddet. Igitur primo facetiis scurrilibus ipse risum tantum movebat, et ludibrio expositus contumelias ferebat; sed postea gratiam adeptus, criminationes exercuit. Et veras contumelias, solidasque injurias retulit.

In contumelias] Non quas faceret, sed ferret.

p *Etiam malos*] Initio tantum ridiilus scurra fuit, et solis facetiis exercitus, ac primo velut innoxius agebat in aula Neroniana; at postea vi nocendi, et flagitiis inter malos fuit, ita ut etiam ipsos malos præemineret.

Etiam aliis præmineret] Scripsi, *malos*, ex Flor. vulgo *malis*: l. III. 'Ac tamen appellatione aliqua, cetera imperia præmineret:' l. XII. 'Cassius ceteros præminebat peritia legum.' *Pichena*.

Etiam malos] E sutrina taberna non debuit exsistere *malus* verna: eo tamen ille provectus est inter aulæ flagitia, ut non solum *malus* ille, sed et *malis* ipsis pejor, ac deterrimis deterior esset.

q *Ne inter voluptates quidem*] De Alexandro Curt. l. IX. 'Hunc apparatum carnifex sequebatur. Quippe Satrapes Aspastes (de quo ante dictum est) interfici jussus est, adeo nec luxuriæ quicquam crudelitas, nec crudelitati luxuria obstat.'

r *Augustum atavum*] Silanus de quo hic, filius M. Silani, qui occisus ab Agrippina supra l. XIII. M. Silanus, filius Junii Silani et Æmiliæ Lepidæ. Æmilia Lepida nata ex Julia, quæ neptis Augusti, Julia nata ex Julia filia Augusti.

Sic Julia filia; Julia neptis, Æmi-

satores objicere, 'prodigum largitionibus,[3] neque aliam spem quam in novis rebus[a] esse: quin eum homines habere,[4] quos[b] ab epistolis et libellis et rationibus appellet,[5] nomina

delatoribus, *ut* illi *objectarent*, prodigentiam opum ac donorum, et nihil *illi* superesse spei, nisi in rebus turbidis: immo et illi nobiles inservire, quos vocet ab epistolis, a libellis, et rationibus, quæ sunt vocabula summi fastigii, et

—3 Heinsius conjicit *largitionis*.—4 *Quin nec ignobiles habere.* Sic Brotierus cum Homero: et ille sic rem disserit: 'In Mss. Bodl. Jes. Reg. Corb. et editiones veteres, *quin ne ignobiles*. Ms. Harl. *quin ignobiles:* altera manu additum *ne*. Viri eruditi, ut corruptum locum restituerent, varias iniere vias. Rhenanus emendaverat, *quin eum nobiles habere*. Vox, *nobiles*, Lipsio merito suspecta, iisque temporibus insolens. Tentavit ergo Lipsius, *quin eum nonnullos habere*. Ryckius, *quin eum homines habere*. J. Gronovius, *quin eum ob id et habere*. Quæ omnes conjectationes a libris plurimum recedunt, nihilque probabilitatis habent. Ego vero novi a Prisciano, l. XVI. fol. 88. observari *ne* dictum esse pro *neque*. At obsoletam hanc particulam a Tacito fuisse usurpatam minime crediderim. Neque olim scriptum opinor, *ne ignobiles quidem*. Itaque edidi, *nec ignobiles*, eodem sensu; nec a codicum scriptura, horumque temporum usu aliena emendatio. Tunc enim vel ipsis Principibus liberti tantum erant ab epistolis, a rationibus, a libellis. Neque id mutatum ante Vitellii tempora, teste Tacito Hist. I. 58. 'Vitellius ministeria principatus, per libertos agi solita, in equites Romanos disponit.' Immo id vix brevi Vitellii imperio valuit: si quidem Spartianus de Hadriano narrat c. 22. 'ab epistolis et a libellis primus (Hadrianus) equites Romanos habuit. Sic Brotier. Budens. *qui ne innobiles habere*. Inde Rhen. conjicit *quin eum* vel *quin etiam nobiles habere*. Heins. parum abludit a scripto, conjectans, *quin eum non viles habere*. Magis inde recedunt Bip. vestigia legentes Gronovii, qui *quin eum nobiles* habet; et recipientes, *quin eum libertos habere*. Vulgatum tenet Gutherius de Off. dom. Aug. III. 5. *nobiles* ingenuos intelligens, quorum res arctiores essent. Mihi Ryckii conjectura præferenda videtur, *quin eum homines*, ubi quis pro glossa in margine adjecerit *nobiles*, unde tandem orta vulgata lectio. *Oberlin*.—5 Mss. Guelf. Jes. et Puteolanus, *appellaret*. In Ms. Harl. *appellare*.

NOTÆ

lia proneptis, et mater Silani abneptis Augusti fuit.

M. Silanus *pater* istius Silani. Jun. Silanus *avus*, qui maritus Æmiliæ Lepidæ. Æmilius Paulus *proavus*, qui vir Juliæ neptis Aug. M. Agrippa *abavus*, qui vir Juliæ filiæ Augusti, Augustus *atavus*, qui pater Juliæ.

[a] *In novis rebus*] Ita ut in bello civili solum ipsi spes relicta esset. Vide Sueton. Jul.

[b] *Homines habere, quos*] Vulgo *nobiles* legunt pro *homines:* at nobilium vox mihi suspecta, atque alii clamitanti. Qui enim isti tam viles nobiles, qui alteri suæ sortis ad tale officium se submitterent? Immo nec principes ipsi, nobiles ad ea munera habebant, sed libertos.

Primus Vitellius (verba Taciti Hist. I.) 'ministeria principatus per libertos agi solita, in equites Romanos disposuit.' Sed nec ea dispositio firma. Vix cœpta abiit: eoque Spartianus Hadrianum Imp. quasi primum auctorem ejus rei laudat: ab Epistolis, a Libellis, 'primus equites Rom. habuit.'

NOTÆ

Dionis locus non me movet, oratione Mæcenatis ad Augustum; ubi suadet, 'ad epistolas et ad libellos adjutores quosdam ex equitibus assumi.' Nam id Dio inseruit (ut solet, et alias monui) ad ævi sui morem; atque illinc sumsit.

Sub Augusto certe non sic fuit. Quid ergo ad Taciti hunc locum? Corruptum esse, et aut vocem eam *Nobiles*, exsecandam abjiciendamque esse, male infarctam, aut mutandam, *quin eum nonnullos habere.* Lipsius. Per *nobiles* intelligit forte tantum insignes, et *notos* e plebe, ut equites Rom. vocat etiam Tacitus *notos.* Et hi *noti* in equestri ordine, ut hi *noti*, et *nobiles* apud vulgus.

Quin eum nobiles habere, quos ab epistolis] Certe Torquatus ille Silanus erat inter nobiles clarissimus, ut qui super Juniæ familiæ claritudinem, Divum Augustum atavum ferebat. Constat nec ipsos principes ad ea munera *nobiles* habuisse. Id quidem verum est.

Nam malorum principum est, deprimere veterem nobilitatem, et novos evehere ac viliores, qui eo nomine magis serviunt et obnoxii sunt. Sed ex eo non sequitur, *nobiles* in his muneribus haud occupasse Torquatum; et sic plures gravioresque de se suspiciones apud principem excitasse.

Quin immo vero censeo, eam vocem, *nobiles*, adeo hic esse necessariam, ut in ea vis ac pondus omne accusationis sit. Nam alioqui privati sub Cæsaribus impune quosdam a rationibus, et epistolis habuerunt. Consule corpus inscriptionum antiquarum. *Boxhornius.*

Merito hi *nobiles* suspecti Lipsio. Nemo enim principum Augustorum, a primo hujus nominis hactenus quenquam ingenuum, nedum nobilem, adeo contemsit, ut ei hujusmodi officium delegaret. Hoc ille non cepisse ostendit sese, cum interpretatur Cæsares, more principum malorum, ita depressisse veterem nobilitatem.

Immo pudor hic erat principum et respectus non nobilitatis modo veteris recentisque, sed etiam civium, et minimorum de plebe Quiritium, non abuti eis pro servis et libertis (his enim ista mandabantur). Quod igitur ne princeps quidem audebat, quis tulisset in privato?

Sed nec nobilium quisquam re atque existimatione integra, vel se vel liberos suos sic abjiciebat, ut, non dico apud aliquem inter nobiles clarissimum, sed vel apud Cæsarem, vernarum aut vindicta suorum locum, quamvis lautum et libertinum patrimonium spondentem subirent, aut subire suos paterentur.

Perditi autem et deplorati, ad bestias illi aut cultrum se locare malebant. Itaque quin sedeat hic ulcus, nihil ambigo.

Spartianus de Hadriano: 'Ab epistolis et a libellis primus equites Romanos habuit.' Nemo igitur ante illum.

Accedit quod l. XVI. Tacitus hæc ipsa respiciens, et quodammodo repetens: 'præficeretque rationibus et libellis et epistolis libertos.'

Hæc postrema vox, aut aliqua, quæ id genus familiarium significare possit, desideratur; certum hoc non arbitrarium, censeo. Quæ vero sit illa, quærendum.

Conjiciebam *Quin eum domi lib. habere.* Illud *domi lib.* id est, *libertos*, quo compendio passim lapides antiqui; potuit injuria ævi, et per ignorantiam librariorum, degenerare in *nobiles.* Gronovius.

Forte per *nobiles* hic intelligendi homines *noti*, seu insignes opibus at-

NOTÆ

que auctoritate; et ironice id dictum Neroni, ac tamen ad crimen. Ut fit, cum isti genus homines administrandis multis divitiis, etiam privatis præficiuntur. Tales etiam nos procuratores procerum vocamus vulgo et ironice, *grossos seu magnos dominos.* Hoc malo, quia illæ correctiones sæpius vanæ, falsæ, ac futiles sunt, semperque suspectæ.

Quin eum nobiles habere] Quid ni *nobiles* aliquos habere potuit more Græcorum, forte et ex ipsis suis propinquis, aut aliis nobilibus, qui forte rei familiaris angustiis adacti, id ultro flagitarent? dixi more Græcorum; de quibus sic Cornel. Nepos in Eumene: de Philippo Macedone loquitur: 'Sic itaque eum (Eumenem) habuit ad manum scribæ loco; quod multo apud Græcos honorificentius est, quam apud Romanos. Nam apud nos revera, sicut sunt, mercenarii scribæ existimantur: at apud illos e contrario: nemo ad id officium admittitur, nisi honesto loco, et fide et industria cognita, quod necesse est omnium consiliorum eum esse participem.'

Quicquid sit, haud dubie scripsit Tacitus, *Nobiles.* Et illudit exitio hominum Nero, illudit senatui, illudit imperio, omnibus mortalibus, et ipsemet magnum ludibrium atque ostentum: supra, 'majoribus ludibriis quam malis.' Et lib. hist. Marcellus Eprius jactat: 'Sic Neronem illusisse senatui:' sic falsa vanaque crimina fingebat, quibus illuderet patribus. Et infra l. XVI. Majori adhuc impudentia deridet filium fratris hujus ipsius Silani: 'Ipsum dehinc Silanum increpuit iisdem, quibus patruum ejus Torquatum, tanquam disponeret jam imperii curas, præficeretque rationibus et libellis, et epistolis libertos.'

Vides quanta audacia et impudentia illudat Nero misero juveni, qui modestia præcellebat, teste Tac. 'qui intentior metu et exitio patrui ad præcavendum exterritus erat:' qui nec nobiles, nec etiam libertos tali nomine habuit. Usque adeo talia *nomina summæ,* seu principalis *curæ* præcavebat.

Itaque impudenter hæc ementitus Nero, illusitque conscientiæ generis humani.

Cum interpretes opponunt, imperatores non esse usos *nobilibus* in hæc ministeria, vere id dicunt. Non enim arcana sua nobilibus crederent, non quia pudore deterriti, ut asserunt, servilibus ministeriis eos adhibendi, sed invidia potius et æmulatione. Ne id lucrifacerent, qui stirpe illustres erant, ne opes vetustæ nobilitati adjungerent.

Nam liberti, qui a libellis et rationibus principis, eo ipso statim nobiliores, et ditiores potentioresque ipsis regibus. Immo et potentiores sæpe ipso principe. Et istis servis reges inserviebant, erantque ipsi servi regum reges, et sæpe dominus domini fuit libertus.

Nobiles] Putem hæc vana, falsa, fictaque de *nobilibus* a Nerone. Et nihil mirum, quod haberet ille libertos *ab epistolis,* forte et *a rationibus,* nempe, qui rem familiarem ipsius privatam procurarent; et quod crimen illud?

Et certe *liberti* Silani tantum, *vincti abreptique;* sed mali magistri dominationis sic res interpretantur, ut bonos interimant, seque ipsi demum pessumdent, et simul principem. Forte per irrisum et calumniam vocabat *nobiles* qui servi et liberti erant, eo exemplo quo liberta Acte ex Attalicis regibus orta, ut Pallas Claudii libertus ex Arcadiæ regibus traxisse originem dicebatur.

Nobiles] Per *nobiles,* intelligeban-

summæ curæ[u] et meditamenta.' Tum intimus quisque libertorum vincti abreptique Et, cum damnatio instaret,[v] brachiorum venas Torquatus interscidit, secutaque Neronis oratio ex more:[w] 'quamvis sontem et defensioni merito

imitamenta. *Tum familiarissimus quisque libertorum* catenis *vincti tractique. Et cum judicium immineret; Silanus abrupit venas brachiorum, dein venit Neronis epistola pro more,* qua asserebat; Quamvis reum, et nec abs re causæ *suæ* diffi-

NOTÆ

tur præcipue reges externi, et ex illis orti; at certe tales non habuisset Silanus *ab epistolis et libellis.* Sed forte tantum libertos, quos ideo *nobiles* vocat Nero, quia similia officia peragebant illi, quæ *nobiles* apud reges externos.

Nam apud Græcos et Orientales reges ea officia deputata nobilibus.. Sic Eumenes, qui postea Rex, fuerat *ab epistolis Philippo,* dein et *Alexandro Magno.*

Et præterea, quia illa nomina *a libellis,* et *rationibus* sunt *nomina summæ curæ,* seu imperii vocabula, non abs re vocat *nobiles,* qui talibus curis imponuntur; sicque eos pro libito appellare voluit et potuit Nero. Nam in talibus criminibus, quid nisi commenta et ficta mendacia?

Ideoque eos postea tantum *libertos* vocat l. XVI. cum idem crimen repetit ubi de altero Silano, quem pari modo subvertit, quod *præficeretque rationibus, &c. libertos.*

Igitur hoc sensu fuere *nobiles,* vel quasi *nobiles* hi liberti: nempe ob *nomina illa summæ curæ,* nec aliud hic quærendum, quam merum calumniæ commentum, plenum extremæ impudentiæ. Et post parricidium et incendium, jam illudebat insultabatque patientiæ publicæ, cum omnia facinora, et fas nefasque perinde approbari videret Nero.

Nisi forte scripsit Tacitus, *Quin eum ut nobiles,* sicque intelligeret Silanum habuisse ministros *a rationibus et libellis,* ut Reges externos: sed nihil muto.

[u] *Nomina summæ curæ*] Jam capio, olim caligavi. Hæc, inquit, nomina, *Ab epistolis, et libellis,* sunt summæ curæ nomina, id est, *imperii* et *principatus,* itemque ejus meditamenta.

Significat, eo ipso quod talia officia et nomenclaturas Torquatus in domo habeat, jam nunc incipere et meditari imperare. Cur enim has imagines ejus usurpat? Nam alii privati *a manu* habent, non *ab epistolis, libellis* et talia: ac conveniunt in principes solos. *Lipsius.*

Nomina summæ curæ] Quia fere idem per idem interpretantur viri optimi, sic habe: ea esse nomina ministeriorum principis et quandam principatus meditationem, prolusionem, seu mimum. *Gronovius.*

[v] *Damnatio instaret*] In senatu, nempe et a senatu. Erant quippe delatores et accusatores, leges citabantur, judices vocabantur, quasi serio ageretur, quasi senatus, aut Respublica ea esset.

Sed re ipsa, neque leges valebant, neque Respublica fuit, neque vel imago Reipublicæ.

Sic illudebatur senatui, legibus, judicibus, Reipub. urbi, orbi, et ut inquit Tacitus, 'majoribus ludibriis, quam malis.'

[w] *Ex more*] Sic Tiberius l. II. De Libone: 'Juravitque petiturum se vitam, quamvis nocenti, nisi voluntariam mortem properavisset.'

diffisum, victurum tamen fuisse, si clementiam judicis expectasset.'

36. Nec multo post, omissa in præsens Achaia,[x] (causæ in incerto[1] fuere) urbem revisit; provincias Orientis,[y] maxime Ægyptum,[z] secretis imaginationibus[2] agitans.[a] Dehinc[3]

dentem, incolumem tamen futurum, si lenitatem principis opperiri voluisset.
Et paulo post relicta ad præsens Achaia, (cur relinqueret, *causæ non compertæ sunt,*) *Romam rediit, regiones Orientis arcanis cogitationibus agitans, præcipue*

1 *Caus. incertæ fuere* ed. pr.—2 In Ms. Reg. *machinationibus:* at vox obelo notata: eam tamen probabant Ursinus et Muretus. In Ms. Jes. *imaginibus.* —3 Sic Mss. et veteres editiones. Rhenanus, *dein.*—4 In Mss. Harl. Bodl.

NOTÆ

Ex more] Non solum ipsius Neronis, sed et superiorum principum, Tiberii et Caii, qui postquam optimos cives interfecissent: sic mortuis adhuc illudebant, conscientiamque generis humani, et leges ipsas aperte deridebant.

[x] *Omissa in præsens Achaia*] In quam cantandi causa ivit, et libertate eam donavit, uti Suetonius aliique tradidere. Illud Pausaniæ mirum, l. VII. 'Neronem Græciæ libertatem reddidisse, sine ullo imperii detrimento: quoniam pro ea Sardiniam prædivitem insulam in provinciæ formam redegerit.'

Aberrat; et intelligi voluit Alpes Coctianas, quæ solæ cum Ponto Polemoniaco, in provinciam a Nerone redactæ. Sardinia quidem, una cum Sicilia, prima provinciarum.

Interpreti hercules succenseo, (et si fido alias et docto, Romulus Amasæus est) qui me ut injuste Pausaniam arguerem, fecit. Nam ipsum Græce nuper editum cum vidi (antea nunquam fuit copia) verba ejus in aliam sententiam, hæc reperi: *Omnium immunem et liberam Nero reliquit Græciam, permutatione quadam cum populo Romano facta. Sardiniam enim insulam beatam et uberem, pro Græcia ei attribuit.* Ita palam lati erroris illius Pausanias liberatur: qui non hoc vult, ut Sardinia tunc demum provincia sit facta: non hercules, non: sed ut cum populo permutata.

Hoc tamen ipsum an vere? ambigas jure: quia Strabo libro ultimo, et Dio LIII. Sardiniam jam inde a prima divisione Augusti, collocant inter populares. Quod si mutatum a mediis principibus; Dionem id non monuisse, profecto mirum est. *Lips.*

[y] *Provincias Orientis*] Suet. Ner. 40. 'Spoponderunt tamen quidam destituto orientis dominationem, nonnulli nominatim regnum Hierosolymorum, plures omnis pristinæ fortunæ dominationem.'

Ideo occulta spe, seu secretis imaginationibus occupare et sibi obstringere tales provincias studebat, per Chaldæos et Mathematicos incitatus.

Et certe Parthi cum Oriente, post Tiridatem Armeniæ impositum, ipsi omnino favebant, et post mortem illius, etiam juvabant fovebantque Pseudo-Neronem.

Orientis] Lib. II. c. 9.

[z] *Ægyptum*] Quia præsertim modulata Alexandrinorum adulatione delinitus fuerat. Suet. Ner. 20. 'Captus autem modulatis Alexandrinorum laudationibus, qui de novo com-

edicto[4] testificatus, 'non longam sui absentiam,[5] et cuncta in Republica perinde[6] immota ac prospera fore;' super ea profectione adiit capitolium.[b] Illic[7] veneratus[8] [c] Deos, cum Vestæ quoque templum[d] inisset,[9] repente cunctos per artus

Ægyptum. *Exin cum edicto monuisset,* Non diu se abfuturum *Urbe,* et omnia Reipublicæ perinde pacata et felicia fore, *ac si adesset; de ea peregrinatione* cogitans *intravit Capitolium.* *Illic Deos cum adorasset, seu rogasset, Vestæ quoque delubrum ingressus, omnibus subito membris contremiscens, seu divinitus injecto*

Jes. Guelf. et editionibus veteribus, *dicto.* Rhenanus, *edicto.*—5 Ita Flor. et Meus Mss. et Edd. quas vidi omnes præter Berneggeranam, et quæ hanc insecuta; in quibus *usui absentiam.* Ryckius.—6 Sic bene Pichena e Ms. Flor. Vulgo in Mss. et Puteolanus, *exinde.*—7 Budens. non habet *illic*, et delet punctum post *capitolium.*—8 Sic Mss. Flor. Corb. editio princeps et Pichena. In Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et Puteolanus, *veneraturus.*—9 Ms.

NOTÆ

meatu Neapolim confluxerant, plures Alexandria evocavit.'

Ægypti etiam in extremis positus meminit Nero. Suet. 47. 'Varia agitavit, Parthosne, an Galbam supplex peteret, an atratus prodiret in publicum, proque rostris quanta maxima posset miseratione, veniam præteritorum precaretur: ac ni flexisset animos, vel Ægypti præfecturam concedi sibi oraret.'

Ægyptum] Lib. VI. cap. 28.

Ægyptum cogitabat] Quod explicat Suet. 20. 'Captus autem modulatis Alexandrinorum laudationibus,' &c. Ibi se voce et arte citharæ tueri sperabat, 'unde illa vox ejus celeberrima: *artem omnis terra nutrit.*' Suet.

Destitutus agitavit, *an postularet præfecturam Ægypti,* teste Suetonio, et in scrinio ejus inventus sermo de ea re formatus; sed quem habere et recitare pro rostris non ausus est, ne in via discerperetur.

[a] *Agitans*] Non omisit profectionem Achaiæ, quia Orientem et Ægyptum cogitaret, immo in Achaia propius orienti affuisset; sed cum revisit urbem, tum omissa Achaia, agitavit Orientem. Volvebat bellum in Albanos præcipue, et in Ægyptum transferre se et imperium parabat. Quia ibi Græca ingenia et plusquam Græca, cantibusque et citharæ ac scenæ aptiora sibi destinabat; aut etiam, ut amisso principatu, quod ipsi fatale fuit, se ibi tueretur arte citharœdica.

Quare, ut puto, velut in re gravissima *Capitolium adiit* et *Deos veneratus* est: et cum testaretur edicto, *non longam sui absentiam fore,* dissimulabat illudebatque vulgo.

Nam profectionem seu expeditionem longinquam, vel etiam absentiam perpetuam meditabatur: sed absterritus est illo tremore per omnes artus grassante, aut conscientia facinorum et mala mente abreptus. Inter arma et externos forte melior futurus, nec se pessumdedisset urbis et aulæ flagitiis passim et veluti certatim irrumpentibus.

[b] *Capitolium*] Lib. VI. cap. 12.

[c] *Veneratus*] Id est, cum Deos adorasset, simulque et orasset: quare et supra l. XIV. *Repetitum venerantium,* intelligo, veneratam iterum esse Deos plebem, ob repetitum matrimonium: quia nempe revocata erat Octavia; ideoque Diis grates agebant apud delubra.

[d] *Vestæ quoque templum*] Suet. Ner. 19. 'Peregrinationes duas omnino

tremens, seu numine exterrente,[e] seu facinorum[f] recordatione nunquam timore vacuus, deseruit inceptum, 'cunctas sibi curas[g] amore patriæ leviores' dictitans. 'Vidisse[10] civium mœstos[11] vultus, audire secretas querimonias, quod tantum aditurus esset iter, cujus ne modicos quidem egressus tolerarent, sueti adversum fortuita aspectu Principis refoveri. Ergo, ut in privatis[h] necessitudinibus proxima pignora præ-

pavore, seu criminum conscientia nunquam metu exemtus, omisit propositum; subinde jactans, amorem patriæ sibi cariorem *esse* omnibus negotiis. Animadvertisse ora civium mœsta, audire *se* tacitos questus, quod tantum itineris aggressurus esset, cujus ne breves quidem profectiones ferrent, soliti recreari præsentia principis adversus quoscumque casus. Itaque sicut in privatis familiis propinqua pignora præpollerent, ita cives Rom. longe prævalere *in*

Reg. *ivisset*.—10 Ms. Reg. *videre*.—11 Gronov. *mœstos civium*.

NOTÆ

suscepit, Alexandrinam et Achaicam: sed Alexandrina ipso profectionis die destitit, turbatus religione simul ac periculo. Nam circuitis templis, cum in æde Vestæ resedisset, consurgenti ei primum lacinia obhæsit: deinde tanta oborta caligo est, ut dispicere non posset.'

Id mali ominis, quod lacinia hærente fere ciderit: sic Otho, cum auguraretur assumto imperio, prolapsus est, et id velut omen exitii intellexit.

Vestæ] Vestæ templum fuit in octava regione Romæ antiquæ; *ædes Vestæ* in regione decima. Ex Roma Nardini l. XV. c. 5. p. 236. et l. VI. c. 14. p. 397. *Tillemon.*

[e] *Numine exterrente*] Præcipue forte Dea *Vesta* parricidam, incestum, et incendiarium principem exterrente, quod Vestæ perpetuæ virgini maxime adversum, quæ sanctimoniam et salutem publicam præcipue curaret. Et hic non modo matris, sed et patriæ parricida fuit.

[f] *Facinorum*] Nempe, ut post occisos patrem, matrem, fratrem, uxorem, amitam. De parricidiis Suet. 34. 'Neque tamen sceleris conscientiam, quanquam et militum et senatus populique gratulationibus confirmaretur, aut statim aut unquam postea ferre potuit: sæpe confessus exagitari se materna specie, verberibus furiarum, ac tædis ardentibus. [Quin et facto per Magos sacro, evocare manes, et exorare tentavit.'

Et 46. 'Occisa demum matre, vidit per quietem navem sibi regenti extortum gubernaculum, trahique se ab Octavia uxore in arctissimas tenebras,' &c.

[g] *Curas*] Præcipue voluptatum et cantuum. *Curas* intellige, quibus exagitatus, Achaiam, dein Ægyptum cogitabat.

[h] *Ut in privatis*] Ut in privatis familiis seu propinquitatibus proxima pignora, id est, filii seu liberi apud patrem; ita et in publica necessitudine populum Rom. prævalere, et præcipuam vim habere apud principem, velut apud patrem patriæ: sicque parendum esse populo Rom. ipsum retinenti in urbe, qui certe præferendus sociis atque provinciis.

valerent, ita Populum Romanum vim plurimam habere, parendumque[12] retinenti.' Hæc atque talia plebi volentia[13][i] fuere, voluptatum cupidine, et, quæ præcipua curà est, rei frumentariæ angustias, si abesset, metuenti. Senatus et primores[j] in incerto erant, procul an coram atrocior haberetur: dehinc, quæ natura magnis timoribus, deterius credebant, quod evenerat.

37. Ipse, quo fidem acquireret, nihil usquam perinde lætum sibi, publicis locis[1][k] struere[2] convivia, totaque urbe quasi domo uti. Et celeberrimæ luxu famaque[3] epulæ fuere, quas a Tigellino[l] paratas,[4] ut exemplum, referam,[5]

animo principis, cedendumque attinentibus. *Hæc et similia in vulgus læta et grata fuerunt, desiderio spectaculorum, et quæ maxima solicitudo est, quod metuerent annonæ difficultatem si abiret* princeps. *Senatus proceresque in ambiguo erant, an absens an præsens immanior esset: exin, quod magnis pavoribus innatum* est, *pejus* esse illud *arbitrabantur, quod acciderat.*

Ipse, ut fidem faceret, nihil usquam sibi tam jucundum esse, publicis locis exhibere epulas, totaque civitate velut penatibus uti. Et clarissimum magnificentia famaque convivium fuit, quod a Tigellino ornatum, ut specimen, memorabo, ne sæpius eadem

12 *Que* abest a Ms. Harl. Bodl. Jes.—13 Perperam emendarunt, Puteolanus, *valentia;* Rhenanus, *volenti*. Brotier.

1 Codices hic turbant. Flor. *locum locis*. Bud. *perinne locum sibi lætum publ. locis*. inde Rhen. conjectura *nihil usquam periculosum sibi*, *lætus p. l.* etc. Sed ipse vulg. tenet. *Oberlin*.—2 Ms. Jes. *statuere*.—3 Cod. Agr. *infamiaque*: glossa. *Oberlin*.—4 Sic Mss. Flor. Reg. Corb. editio princeps et recentiores. Male in Mss. Bodl. Jes. Guelf. et Puteolanus, *quasi Tigillino paratæ*. In margine Ms. Bodl. emendatum, *quas a Tigillino paratas*. Brotier.—5 Ita bene

NOTÆ

[i] *Volentia*] Alii *volenti*, sed ex Mss. *volentia*: sic et hist. l. III. 'Muciano volentia scripsere,' id est læta, grata, accepta; sic Sallust. Jug. 'Volentia de ambobus acceperant.'

Cui opponit *dolentia* idem Sallust. 'Magnifica pro se, et illis dolentia.' Etiam Jug. 'neque plebi militia volenti putabatur.' Et in frag. l. IV. 'Multisque suspicionibus volentia plebi facturus videbatur.' Nonnius: 'Volentia quæ plebs vellet.'

[j] *Senatus et primores*] Sueton. 37. 'Multasque nec dubias significationes sæpe jecit, ne reliquis quidem se parsurum senatoribus: eumque ordinem sublaturum quandoque e Rep. ac provincias et exercitus equiti Rom. ac libertis permissurum. Certe neque adveniens, neque proficiscens, quenquam (senatorum) osculo impertivit, ac ne resalutatione quidem. Et in auspicando opere Isthmi magna frequentia clare, ut sibi ac populo Rom. bene res verteret, optavit: dissimulata senatus mentione.'

[k] *Publicis locis*] Sueton. 27. 'Cœnitabatque nonnunquam et in publico, Naumachia præclusa, vel Martio Campo, vel Circo maximo, inter scortorum totius urbis ambubaiarumque ministeria.'

[l] *Tigellino paratas*] Vertunt, quasi honori Tigellini id daretur, quasi iis

ne sæpius eadem prodigentia[m] narranda sit. Igitur in stagno Agrippæ[n] fabricatus est ratem, cui superpositum convivium aliarum tractu navium[6] moveretur: naves auro et ebore distinctæ: remigesque exoleti per ætates[o] et scientiam libidi-

luxuria profusissima memoranda sit. Igitur in lacu Agrippæ construxit navem, cui superstructæ epulæ aliorum navigiorum motu traherentur. Rates auro et ebore ornatæ; et remiges adolescentuli ordinabantur per ætates, et ingenia cupidinum.

Ms. Flor. In Mss. Reg. Corb. et editione principe, *ut exempla referam.* Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et Puteolanus, *ut exemplum feram.* Idem. Gronovius et Ryckius habent *exemplar.*—6 Sic bene Mss. Reg. Corb. editio princeps et recentiores. Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et Puteolanus omisere, *navium*, quod immerito probat Ernestus, quia, inquit, potest commode intelligi *ratum.* Non vidit vir eruditus ratem ratibus moveri non posse. Nempe non noverat ratis formam. *Brotier.* Gronovius et Ryckius habent *navium*

NOTÆ

epulis Tigellinum exciperet Nero: male. Immo Tigellinus ἑστιάτωρ seu hospes dicitur a Dione, ut qui exciperet principem. Quasi Tigellinus suo sumtu parasset has epulas.

Sed potius forte paratæ sunt illæ epulæ sumtu et magnificentia, seu verius prodigentia principis, qui sic studia populi conciliare voluit. Nempe, 'quo fidem acquireret, nihil usquam perinde lætum sibi, publicis locis struere convivia, totaque urbe quasi domo uti.'

Curam tantum et operam subministrabat Tigellinus. Ut supra Narcissus sub Claudio XII. 57. 'Quin et convivium effluvio lacus appositum,' &c. simul Agrippina, &c. 'ministrum operis Narcissum incusavit.'

Patet, ministerio Tigellini tantum, ac sumtu luxuque principis paratas eas epulas. Nam *publicis locis struere convivia, totaque urbe quasi domo uti:* an id auderet privatus quispiam, an Tigellinus? Et hæc, quæ sequuntur, intelligenda de Nerone ipso: 'in stagno Agrippæ fabricatus est ratem,' ministro tamen Tigellino.

Neque certe Tigellinus complere potuisset *lupanaria illustribus fœminis.* Id solus Nero potuit, et perfecit solita sua *prodigentia.*

[m] *Prodigentia*] Suet. 30. 'Divitiarum et pecuniæ fructum non alium putabat, quam profusionem: sordidos ac deparcos esse, quibus ratio impensarum constaret; prælautos vereque magnificos, qui abuterentur ac perderent.'

[n] *In stagno Agrippæ*] Cujus mentio Straboni; itemque nemoris, de quo hic, l. XIII. ubi de Lampsaco: 'Illinc transtulit Agrippa leonem cadentem, Lysippi opus; posuit vero in nemore, quod Stagnum interjacet et Euripum.'

Ammianus, puto, idem intellexit: 'Inter quæ porticum excitavit ingentem lavacro Agrippæ contiguam, boni eventus cognomine.' *Lipsius.*

Stagno] Horti, Thermæ, et Stagnum Agrippæ fuerunt in nona regione Romæ antiquæ: hodie positio est circa Ecclesiam vulgo dictam *Santa Maria della Rotunda*, in regione *Colonna*, et palatium *Cesarini* regionis *Sant Eustachio* in Roma moderna. Ex Nardini Roma l. VI. c. 4. p. 336. *Tillemon.*

[o] *Per ætates*] Sic pædagogia disposita pro flore ætatis. Infra 69. de Vestino: 'Jubetque prævenire cona-

num componebantur. Volucres et feras[p] diversis e terris, et animalia[q] maris[7] Oceano abusque petiverat. Crepidinibus[r] stagni lupanaria astabant, illustribus fœminis completa:[8] contra scorta visebantur, nudis corporibus.[s] Jam gestus motusque obsceni: et, postquam tenebræ incedebant,[9]

Accersiverat aves, ferasque e longinquis regionibus, et belluas maris usque ab Oceano quæsiverat: *fornicibus lacus astructa erant prostibula, insignibus fœminis referta, et e regione meretrices aspiciebantur intectis corporibus. Jam gestus, motusque turpes; et postquam nox appetebat, quantum* astans *prope lucus* patebat, *et circum-*

aliarum tractu.—7 Heinsius mallet, *mari Oceano*, Ernesto suffragante. Nec displicet. Sic Annal. I. 9. 'Mari Oceano, aut amnibus longinquis, septum imperium.' Hæc autem animalia petiverat, ut stagno innatarent. *Brotier.*—8 *Et contra* Brotier. omnesque Edd. legunt. Budens. non habet *et*.—9 Frustra Rhenanus, *incidebant*. Jam dictum supra Annal. III. 26. 'ambitio et vis in-

NOTÆ

tus consulis, occupare velut arcem ejus, opprimere delectam juventutem; quia Vestinus imminentes foro ædes, decoraque servitia et pari ætate habebat.'

Seneca epist. 96. 'Transeo agmina exoletorum per nationes coloresque descripta, ut eadem omnibus lævitas sit, eadem primæ mensura lanuginis, eadem species capillorum.'

Per ætates] Ita ut distincti essent remiges alii ex ætate, alii per artes et ingenia libidinum, ita ut recentes et decori essent tales *exoleti*, et etiam scientiæ libidinumque specimen exhiberent, forte cum naves ipsas traherent, ut non solum littus, sed et ipsum mare flagitiis pollueretur.

p *Volucres et feras*] Quæ nempe terra et sylvis aluntur: anseres ex extrema Germania advectæ Romam pedibus suis, teste Plinio. *Animalia*, nempe quæ Oceano et aquis nutriuntur.

q *Animalia*] Teste Gellio lib. VII. 16. hæc præcellebant: 'Pavus e Samo, e Phrygia Attagen, Grues Melicæ, &c. Hædus ex Ambracia, Pelamis Chalcedonia, Muræna Tartessia, Aselli Pessinuntii, Ostrea Tarentina, Pectunculus Chius, Elops Rhodius, Scari Cilices, Nuces Thasiæ, Gallina Ægyptia, Glans Hiberica.'

r *Crepidinibus*] Fornicibus instructa lupanaria; et ibi fœminæ insignes, a quibus tamen separata videntur scorta, quæ e regione et in alia ripa.

Ibi tamen etiam haud dubie pollutæ illustres fœminæ tali colluvie, sed a nobilibus ganeonibus, non in vulgo: 'Quippe ipse per licita atque illicita fœdatus,' &c.

Et Augustani equites, quid? an abstinebant sub tali duce? quid per hæc innuit, 'lupanaria astabant illustribus fœminis completa?'

Crepidinibus] *Fornices* intelligunt; sed puto, discrimen fuit; nam lupanaria illa consulto exstructa, et fornices se ipsis lupanaria sunt.

s *Nudis corporibus*] Ita receptum in prostitutis, ut nudæ ostenderent quicquid sui. Juvenalis: 'tum nuda papillis Constitit auratis.'

Lampridius Eliogabalo: 'Et cum ad meretrices habitu muliebri processisset, papilla ejecta.' Optime omnium Dio in eodem monstro: 'Nudus semper stabat in limine, ut meretrices, et sindonem aureis annulis

quantum juxta nemoris, et circumjecta tecta,[t] consonare cantu et luminibus clarescere. Ipse, per licita atque illicita[u] fœdatus, nihil flagitii reliquerat, quo corruptior ageret, nisi paucos post dies uni ex illo contaminatorum grege, cui nomen *Pythagoræ*[v] fuit, in modum solennium conjugiorum denupsisset.[w] Inditum Imperatori flammeum:[x] visi[10] Au-

positæ domus, personare concentu, et facibus ardere. Ipse per fanda atque infanda quæque pollutus, nihil libidinum omiserat, quo sceleratior agitaret, nisi paucis post diebus denupsisset uni ex illa scelerosorum colluvie, quem Pythagoram *appellabant, ad instar legitimorum matrimoniorum. Flammeum impositum Cæsari; conspecti*

cedebat.' *Brotier*.—10 Sic optime Rhenanus. Aderant enim auspices ut vidimus in nuptiis Messallinæ, Annal. XI. 27. Perperam in Mss. Bodl. Jes. et editionibus veteribus, *misit auspices duos.* De his Neronis fœditatibus Aurel. Victor. in Epitom. 'Eo progressus est, ut neque suæ, neque aliorum pudicitiæ parcens, ad extremum amictus nubentium virginum specie,

NOTÆ

aptum commovens, prætereuntes molli et fracta voce conciliabat pelliciebatque.' *Lipsius.*

Nudis corporibus] Hujusmodi epulis forte nudæ puellæ ministrabant. Sic Sueton. Tib. 42. 'Cestio Gallo libidinoso ac prodigo seni, &c. cœnam ea lege condixit, ne quid ex consuetudine immutaret aut demeret: utque nudis puellis ministrantibus cœnaretur.' Athenæus sexcentis locis.

[t] *Tecta*] An veræ domus circumjectæ nemori? puto potius fuisse tabernas, ganeas, et institoria, quæ ripæ superstructa, et in quibus illa colluvies divertebat, et ubi videbatur, 'quod usquam corrumpi et corrumpere posset.' Erant αὐτοσχεδιάσματα, ut opinor, seu ædificia subitaria.

[u] *Illicita*] Ut stupro polluere nobiles pueros, rapere uxores alienas et splendidas, ipse pati muliebria. Sueton. 27. de luxuria Neronis: 'Super ingenuorum pædagogia et nuptarum concubinatus, Vestali virgini Rubriæ vim intulit.'

Hinc statim illi vel crimen suum imputabunt conjurati. Sueton. 36. 'Tanquam aliter illi non possent nisi morte succurrere dedecorato flagitiis omnibus.'

[v] *Cui nomen Pythagoræ*] At *Doryphorum* vocat Suetonius, facitque eum Neronis libertum. Enimvero errare Tranquillum aio, quoniam *Doryphorus* ante mortuus. Tacitus lib. XIV. 'Eodem anno potissimos libertorum veneno interfecisse creditus est: Doryphorum ut adversatum nuptiis Poppææ.' A Tacito etiam Dio stat. *Lipsius.*

Pythagoræ] Martial. lib. XI. 6. 'Misce dimidios puer trientes Quales Pythagoras dabat Neroni.' Non quod forte pocillator Neronis esset, sed quia inter amasios. Sic Hieron. in tradit. Hebr. 'Nec vile putetur officium, cum apud reges barbaros usque hodie maximæ dignitatis sit poculum regi porrexisse. Poëtæ quoque de Catamito et Jove scriptitant, quod amasium suum huic officio asscripserit.'

[w] *Denupsisset*] Putat Lipsius er-

spices, dos[y] et genialis torus[z] et faces[a] nuptiales: cuncta denique spectata, quæ etiam in fœmina nox operit.

auspices, dos, et lectus genialis, tædæque hymenæi: omnia demum visa, quæ etiam in muliere nox occultat.

palam convocato senatu, dote dicta, cunctis festa de more frequentantibus, nuberet.' Vide et Sulpicium Severum inter testimonia Veterum laudatum, qui hunc Taciti locum exscripsit. Pro *visi*, aut *missi*, ut olim emendabatur, conjiciebat J. Gronovius, *instita*. Brotier.

NOTÆ

rasse Suetonium in nomine Doryphori, qui interfectus a Nerone fuerat; at sæpe certe dissentit Suetonius a Tacito in circumstantiis personæ, numeri, loci, aut temporis.

Certe vel Pythagoras habuit duo nomina, vel duo fuerunt Doryphori in hac aula, vel ter nupsit Nero; nempe Pythagoræ, Doryphoro, et Sporo. Pythagoræ ut fœmina, Sporo ut vir, et iterum Doryphoro ut fœmina. Quippe muliebria patiebatur Nero, et conficiebatur a Doryphoro, teste Suetonio. At Sporum, 'exsectis testibus in muliebrem naturam transfigurare conatus est.'

Et hoc discrimen fuit inter has nuptias. Igitur a Doryphoro *ea patiebatur, quæ faciebat*.

Neque distingui debet Pythagoras a Doryphoro; quia Pythagoras pocillator Neronis, et Doryphorus ab epistolis; quippe tales concubini sunt omnes pocillatores apud Poëtas. Et Martialis id innuit de ipso Pythagora; sicque, ut puto, Pythagoras concubinus non magis fuit a poculis Neronis, quam ceteri exoleti.

Binomines hi liberti; ita ut nomine proprio seu Græco, simul et Latino, patroni nempe vocabulo insignirentur. Sic Narcissus, *Antonius* dictus, sic et Pallas *Claudius* vocabatur; sed nunquam duplici nomine patrio, seu Græco appellati; ita ut iste, v. g. Pythagoras simul et Doryphorus appellaretur. Igitur a Tacito dissentit Suetonius, aut errat.

Denupsisset] Anno Romæ conditæ 817. Christi nati 64. Vide notas cap. 12.

[x] *Inditum imperatori flammeum*] Flammeum, genus est vestimenti lutei coloris, quo nova nupta boni ominis causa amiciebatur. Martialis: 'Præluxere faces, velarunt flammea vultus.'

Qui versiculus a me de industria citatus est, quia plurimum facit ad intelligendum quod sequitur, cum facium nuptialium hoc loco Tacitus mentionem facit: tæda enim nuptialis novæ nuptæ præferebatur. Virg. 'nec conjugis unquam Prætendi tædas, aut hæc in fœdera veni.' *Lupanus*.

Flammeum] Quo pleramque capita matronæ tegerent, teste Nonio. Fuit tegmen, quo nova nupta amiciretur boni ominis causa, quod eo assidue utebatur Flaminica, id est, Flaminis uxor, cui non licebat facere divortium, ait Pompeius lib. VI. eratque velum lutei coloris, ut Plinius refert, XXI. 8. *Vertranius*.

Flammeum] Fuit velum luteum, de quo Plin. XXI. 8. 'Lutei video honorem antiquissimum in nuptialibus flammeis totum fœminis concessum, et fortassis ideo numerari inter principales, hoc est, communes maribus ac fœminis, quoniam societas principatum dedit.'

Flammeum] Sic dictum, forte quia

38. Sequitur clades, forte, an dolo Principis incertum: nam utrumque auctores prodidere: sed omnibus, quæ huic urbi per violentiam ignium acciderunt, gravior atque atro-

Mox clades obtigit, an casu, an fraude principis dubium est: nam utrumque scriptores tradidere; sed cunctis, quæ huic civitati per sævitiam flammarum evenerunt,

NOTÆ

simile velum induebat uxor Flaminis Dialis.

[7] *Visi auspices, dos*] E Sulpicio Severo, qui locum hunc transcripsit aperte, leg. videtur *auspices, dos et gen.* Melius etiam, *visi*, quam *missi*.

Verba Sulpicii: 'Inditum imperatori flammeum, dos, et genialis torus, et faces nuptiales, cuncta denique, quæ vel in fœminis non sine verecundia conspiciuntur, spectata.'

Victor de hac re: 'Amictus nubentium virginum specie, palam senatu, dote data, in manum convenit.' Sed et in Suetonio mentio dotis: nec hercle in his legitimis nuptiis omitti debuit. *Lipsius.*

Melius, *missi auspices duo*, hoc scilicet sensu: Misit Pythagoras libertus ad patronum imperatorem semifœminam auspices duos, ex more solenni, qui a se starent, et ex parte viri liberti nuptiarum auspiciis assisterent.

Ceterum genialis torus, facesque nuptiales, qui in honorem Cereris solenniter præferrentur, et solennia cetera aspectata. Beato magis placet, *visi auspices duo*: quod mihi perinde est. *Vertran.*

Auspices] Melius *visi auspices, dos, &c.* Numeri hujus circumstantiam verisimiliter non attigit, immo neglexit Tacitus pro genio suo. Sic lib. XI. 27. de Messallina. 'Cum uxore principis prædicta die, adhibitis qui obsignarent, velut suscipiendorum liberorum causa, convenisse; atque illam audisse auspicum verba, subisse, sacrificasse apud Deos, discubitum inter convivas; oscula, complexus, noctem denique actam licentia conjugali,' &c.

Visi auspices] Recte *visi*, quod non solum refertur ad *auspices* aut ad *dotem* numeratam; sed et ad ea, *quæ etiam in fœmina nox operit.*

Auspices] Quia nuptiæ non nisi sumtis prius auguriis fiebant. Valer. Max. lib. II. 1. 'Apud antiquos non solum publice, sed etiam privatim nihil gerebatur, nisi auspicio prius sumto: quo ex more nuptiis etiamnum auspices interponuntur: qui quamvis auspicia petere desierint, ipso tamen nomine veteris consuetudinis vestigia usurpantur.'

Dos] Quæ consignaretur auguribus.

[8] *Genialis torus*] Lectus, nempe nuptialis. Servius ad Æneid. VI. scribit, 'geniales eos esse lectos, qui puellis nubentibus sternuntur;' et ita dictos a generandis liberis; *geniales*, quasi *generales*. Arnobius lib. III. docet toga sterni lectos, et maritorum genios advocari consuevisse. Hinc forte Juven. Sat. VI. dicit, 'sacri genium lecti.' *Aurelius.*

[9] *Faces*] Festus: 'Pueri patrimi et matrimi prætextati tres, nubentem deducunt: unus qui facem præfert ex spina alba, quia noctu nubebant, duo qui tenent nubentem.'

Quintil. Declam. 28. 'Ego autem quid faciam? laqueum filiæ solvam, an flammeum superponam? facem nubenti præferam, an rogum jacentis accendam!'

cior.[1] Initium in ea parte circi[b] ortum, quæ Palatino[c] Cælioque[d] montibus contigua est: ubi per tabernas, quibus[e] id mercimonium inerat, quo flamma alitur, simul cœptus ignis et statim validus, ac vento citus, longitudinem circi corripuit. Neque enim domus munimentis septæ,[f] vel templa muris cincta, aut quid aliud moræ interjacebat. Impetu pervagatum incendium plana primum, deinde in edita assurgens, et rursum[2] inferiora populando, anteiit remedia velocitate mali, et obnoxia urbe arctis itineribus hucque et illuc flexis, atque enormibus vicis,[g] qualis vetus Roma fuit.

violentior et immanior. Initium habuit in ea parte Circi, quæ contermina est Palatino Cælioque collibus. Hic per tabernas, in quibus id genus *merces erant, quis nutritur ignis; simul orta flamma, et statim ingens ac vento incita, Circum,* qua *in longitudinem* patet, *invasit. Quippe nec ædes insulis firmatæ, nec delubra mœnibus septa* erant, *nec aliud quid moram interponebat. Prima violentia grassatur ignis* per domos, quæ *in plano* erant, *dein in ardua se attollens, et rursus subjecta vastando, prævenit remedia celeritate cladis, et facili* flammis alendis *civitate, viis angustis hucque et illuc contortis, informibus et inconditis vicis, qualis vetusta Urbs*

1 Budens. *gravius atque atrocius.*—2 *rursus* Brotier. et Homer.—3 Mss.

NOTÆ

[b] *Circi*] Lib. VI. cap. 45. *Tillemon.*

[c] *Palatino*] Lib. XII. c. 24. *Tillemon.*

[d] *Cælioque*] Cœlius, mons secundæ regionis Romæ antiquæ, in latere orientali. Hodie *Monte Celio*, in regione *Monti*, et circa Ecclesiam et Palatium Sancti Joannis Laterani in Roma moderna. Ex Nardini Roma l. II. c. 2. *Tillemon.*

[e] *Per tabernas quibus*] Nam ibi, id est, in Velabro, olearii. Plautus: 'De compacto rem gerunt, quasi in Velabro olearii.'

Ideo a Victore in regione undecima Circi maximi, locata ædes *Herculis Olivarii*. Sed et Thurarius vicus istic. Denique purpura, serica, aliæque merces. Martial. 'Nec nisi prima velit de Thusco vellera vico.' *Lipsius.*

[f] *Domus munimentis septæ*] Possit id duplici sensu accipi; nempe ita ut neque domus, licet munimentis septæ, neque templa etiam muris cincta, neque ulla res alia remorari incendium posset.

Vel ita ut tum temporis Romæ domus non essent munimentis septæ, neque templa ullis muris cincta, quæ moram flammis interponerent, ut probabilius est; enormi tum et incondita vetere urbe Roma.

Munimentis] Domus nullis munimentis septæ, aut invicem separatæ muris, templa etiam contigua domibus; ita ut nulla essent obstacula, quibus arceretur, aut retarderetur ignis, nullus obex objectus, quin obvia quæque statim absumeret flamma.

[g] *Enormibus vicis*] Livius lib. V. post Gallicum incendium, id excusat: 'Festinatio curam exemit vicos dirigendi, dum omisso sui alienique discrimine, in vacuo ædificant:' et addit, 'formam urbis esse magis occupatæ, quam divisæ similem.' *Lipsius.*

Enormibus] Ut quæ obliquæ, infor-

Ad hoc[3] lamenta paventium fœminarum, fessa senum[4] ac[h] rudis pueritiæ ætas, quique sibi, quique aliis consulebant, dum trahunt invalidos, aut opperiuntur, pars morans,[5] pars festinans, cuncta impediebant: et sæpe, dum in tergum respectant, lateribus aut fronte circumveniebantur: vel, si in proxima evaserant, illis quoque igni correptis, etiam,[6] quæ longinqua crediderant, in eodem casu[i] reperiebantur.[6] Postremo, quid vitarent, quid peterent ambigui, complere vias, sterni per agros; quidam amissis omnibus fortunis,

fuit. His adde ejulatus trepidantium mulierum, affecta ætate senes, aut rudis infantiæ pueros, quique sibi, quique aliis prospiciebant, dum ducunt infirmos, aut expectant, dum *alii retinent, alii properant, omnia turbabant; et sæpe dum post se respiciunt, a latere, vel ex adverso intercipiebantur; vel si in vicina* loca *enisi erant, in hæc etiam flamma grassante,* ea *quoque, quæ procul amota* ab incendio *putaverant, eadem clade involvebantur. Denique incerti, quid fugerent, quo se conferrent, complere itinera, jacere campis, nonnulli perditis omnibus bonis, diurni*

Harl. Jes. Guelf. et Puteolanus, *hæc;* errore, ut videtur, librariorum, qui ad *lamenta* referebant. In Ms. Harl. emendatum, *hoc*. Brotier.—4 Ita Ryckius e Ms. Agr. Corrupte in Ms. Reg. et editione principe, *fessa erant*. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *fessa ætate*, et sic Gronovius. Ursinus laudat ex veteri codice, *fessa ætate senes*. Pichena tentabat *fessa annis:* Lipsius, *fessa aut rudis pueritiæ ætas*. Agricolæ codicem sum secutus. Placet quoque conjectura eruditi Musgrave, *fessa senectæ*, quod hæ voces in Mss. nonnunquam confundantur, ut videbimus infra Hist. III. 65. *Idem*.—5 Ms. Flor. *mora*.—6 Ernestus putat vel delendum, *etiam*, vel legendum, *reperiebant*.—

NOTÆ

mes, angustæ, et nullo ordine, amœnitate, aut arte dispositæ essent, nempe post incendium Gallorum, fortuito, et veluti non occupatis, sed raptis locis, pro libito ædificantium.

[h] *Fessa senum ac*] Sentio corruptionem, et amolior: *Fessa, aut rudis pueritiæ ætas:* superfluenti voce inducta. Describit in incendio infirmi sexus pavorem, et ætatis. Ætas infirma duplex, pueritia, senectus.

Hanc noster vocat *fessam* supra, lib. XIV. 'Si quos imbellis sexus, aut fessa ætas attinuerat.' Hist. lib. I. 'Fessa jam ætate Galbæ.' Annal. l. I. 'An Augustum fessa ætate toties in Germaniam commeare potuisse?' *Lipsius*.

Fessa ætate] Alii aliter hic legunt: *Fessa annis, aut rudis pueritiæ ætas*, Rhenanus. *Fessa ætas aut rudis pueritia*, Freinshemius. Magis placet amoveri τὸ *ætate*, quæ vox huc intrusa per modum glossæ. Restitue: *fessa aut rudis pueritiæ ætas*.

[i] *In eodem casu reperiebantur*] Aut delendum est τὸ *etiam*, ut sit, *illis quoque igni correptis, quæ longinqua crediderant;* aut scribendum, *reperiebant* hoc sensu:

Illi ipsi, qui evaserant in proxima, quæ tuta putabant, ubi viderunt se frustra gavisos et instare ignem, properarunt ulterius ad quæ non accessurum periculum certe persuasum habebant: sed illa quoque correpta flammis reperiebant. *Gronovius*.

diurni[j] quoque victus,[7] alii caritate suorum, quos eripere nequiverant,[8] quamvis patente effugio, interiere.[9] Nec quisquam defendere audebat, crebris multorum minis, restinguere prohibentium, et quia alii palam faces jaciebant, atque esse sibi auctorem[k] vociferabantur:[10] sive ut raptus licentius exercerent, seu jussu.[l 11]

etiam cibi copia, *alii desiderio suorum, quos liberare non potuerant, quamvis data fugiendi copia, ultro periere. Et nemo arcere ignem audebat, crebris multorum comminationibus, qui opprimere* incendium *vetarent, et quia alii aperte tædas immittebant, nec sine auctore* id agi *clamitabant, sive ut audacius prædarentur, sive imperio* id facerent.

7 Ita libri scripti et editi. Vitium tamen inesse putat Ernestus: tentat, *diurni inopia victus.* Mallem, *diurno quoque victu.* Brotier. Bipont. ex conjectura Ernesti legunt *diurni inopes victus.*—8 Mss. Harl. Jes. *nequierant.* Ms. Bodl. *nequirant.*—9 Mss. Reg. Corb. Jes. *interire.*—10 In Mss. Reg. Corb. et editione principe, *vociferabant.* In iisdem, *sibi esse.*—11 In Ms. Reg. et editione principe, *jussum.* Illustr. Huetius emendabat, *jussi;* quod certe elegantius. *Brotier.*

NOTÆ

[j] *Diurni*] Amissis omnibus fortunis, amisso etiam diurno victu, quamvis patente effugio, interire malebant, flammis nempe. Amissis omnibus fortunis, spem omnem vitamque etiam abjecerunt. Dio LXII. 'Multis etiam in ignem præ dolore ultro se conjicientibus.'

[k] *Esse sibi auctorem*] Sueton. 55. 'Erat illi æternitatis perpetuæque famæ cupido, sed inconsulta. Ideoque multis rebus ac locis, vetere appellatione detracta, novam induxit ex suo nomine. Mensem quoque Aprilem Neronem appellavit. Destinaverat et Romam Neropolim nuncupare.'

Et cap. 16. 'Formam ædificiorum urbis novam excogitavit: et ut ante insulas ac domos porticus essent, de quarum solariis incendia arcerentur; easque sumtu suo exstruxit.'

Quod parum convenit cum eo quod habet idem Sueton. infra 38. 'Ac ne non hinc quoque quantum posset prædæ et manubiarum invaderet, pollicitus cadaverum et ruderum gratuitam egestionem, nemini ad reliquias rerum suarum adire permisit.'

Forte ex ea præda struxit insulas, quasi ex suo; sed parum secum convenit ipse Nero, qui se videns infamatum tali incendio, exhausit provincias collationibus, ut suo sumtu exstruere videretur porticus et insulas, sicut promiserat.

Quæ quanquam popularia in irritum cadebant, inquit Tacitus; quia lætitia gestierat, et cecinerat incendium Trojanum.

Hinc et postea *subdidit reos Christianos*, ut rumorem et infamiam incendii a se amoliretur. Quo scelere novam infamiam contraxit.

[l] *Seu jussu*] Sueton. 38. 'Incendit urbem tam palam, ut plerique consulares, cubicularios ejus, cum stuppa tædaque, in prædiis suis deprehensos non attigerint; et quædam horrea circa domum auream, quorum spatium maxime desiderabat, vi, bellicis machinis labefactata atque inflammata sint, quod saxeo muro con-

39. Eo in[1] tempore Nero,[m] Antii[n] agens, non ante in urbem regressus est, quam domui ejus,[o] qua palatium et Mæcenatis hortos continuaverat,[p] ignis propinquaret. Neque tamen sisti potuit,[r] quin et palatium et domus et cuncta

Iisdem diebus Nero, manens Antii, non prius in civitatem reversus est, quam immineret flamma domui illius, qua palatium et hortos Mæcenatis conjunxerat. Neque tamen cohiberi potuit, quin et palatium, et domus, et circumjecta omnia absumeren-

1 Grotius mallet, *eo enim tempore:* probo quoque plurimum. *Brotier.*

NOTÆ

structa erant.'

Dio lib. LXII. Nero, 'Priamum mirum in modum beatum fuisse dicebat, quod patriam simul cum regno perditam vidisset. Igitur paucos homines, quasi ebrii essent, aut alia maleficia facerent, clam in varias partes urbis dimisit. Hi primo unum et alterum locum, plurave alibi alia incenderunt.'

[m] *Eo in tempore Nero*] Connectam horum verborum sensus hoc modo: *Eo enim tempore:* causam reddit cur suspicari quis possit jussum a Nerone incendium. *Grotius.*

Non eam causam affert; immo prudenter in dubio relinquit Tacitus, an Nero incendium jusserit. Nec credendum statim Suetonio, qui hujus ævi vulgique fabulas indistincte refert, ut tum publicatæ sunt; et accusavit Nero Christianos, ut averteret rumorem vulgi, et præcipue quia domestica scena Ilii excidium cecinisse arguebatur. Quæ certa erant, et de quibus conveniebant auctores; ut certa et comperta tradit Tacitus; quæ vero dubia sunt, ut dubia memorat.

[n] *Antii*] Lib. XIV. c. 3.

[o] *Quam domui ejus*] Apoth. v. 51. M. Cato 'in quendam prodigum, cujus domus deflagrarat, ita jocatus est, ut diceret eum fecisse protervіam.' Id erat, 'priscum sacrificii genus, in quo si quid superfuisset, servari religio erat, sed igni cremabatur.'

Post interfectam abolitamque Æneadum, seu Cæsarum, et aliorum nobilium stirpem, addidit Nero *protervіam*, qua urbem ipsam Romam incenderet et solo æquaret. Ut nihil veterum opum remaneret.

[p] *Mæcenatis hortos continuaverat*] Horti Mæcenatiani in Esquiliis. His autem a Nerone ædificata domus, productaque ad Esquilias ipsas. Suetonius, 'domum a Palatio Esquilias usque fecit. Quam primo Transitoriam, mox incendio absumtam restitutamque, Auream nominavit.' Priorem ergo nunc intellige. *Lipsius.*

Mæcenatis] Horti fuerunt in quinta Regione Romæ antiquæ: hodie positio est circa Ecclesiam *San Martino de Monti*, regionis *Monti* in latere orientali Romæ modernæ. Ex Roma Nardini lib. IV. c. 2. p. 162. *Tillemon.*

[q] *Continuaverat*] Simul conjunxerat, ita ut una domus fieret ex Palatio et Mæcenatiana turre. 'Una domus fiet, Veios migrate Quirites.'

[r] *Neque tamen sisti potuit*] Ipse venit Antio in urbem, ut subveniret domui suæ, sed sero et huc illucque cursabat ipse, ad sistendum ignem, et ad incitandos homines, ut extinguerent.

Hinc infra 50. 'Cepisse impetum

circum haurirentur. Sed solatium populo[s] exturbato et profugo campum Martis[t] ac monumenta Agrippæ,[u] hortos[v] quin etiam suos patefecit; et subitaria ædificia exstruxit, quæ multitudinem inopem acciperent: subvectaque utensilia[w] ab Ostia[x] et propinquis municipiis;[2] pretiumque frumenti minutum[y] usque ad ternos nummos.[z] Quæ, quan-

tur. Sed ad levamen plebis extorris sedibusque pulsæ, aperuit campum Martium, et monumenta Agrippæ; sed et hortos suos: et extemporanea tecta erexit, quæ plebeculam egenam admitterent: allataque supellectilia ex Ostia, et vicinis oppidis; et valor annonæ levatus usque ad tres nummos. Quæ, licet civilia, in vanum recidebant,

2 Budens. *beneficiis:* manifesto errore. *Oberlin.*

NOTÆ

Subrius Flavius ferebatur, in scena canentem Neronem aggrediendi, aut cum ardente domo per noctem huc illuc cursaret, incustoditus.'

Et forte vana hæc fama, seu fabula fuit indignantis populi; nempe, jussisse ignem, et cecinisse cladem Trojanam. Forte non jussit, sed voluit, nec impediit statim, ut potuit; quod sufficit dominanti ad crimen: quod mox abolere voluit, supponendo reos, sed sero; et cum odium generis humani jam incurrisset. Conscientiam populorum omnium, quis princeps aut fallat, aut cohibeat?

Forte non jusserat ignem, sed lætatus tamen erat. Ut est rumor vulgi, ita et fere historia; cujus magna pars est famæ judicium aut opinio.

[s] *Solatium populo*] Suet. Ner. 39. 'Per sex dies septemque noctes ea clade sævitum est, ad monumentorum bustorumque diversoria compulsa plebe.'

[t] *Campum Martis*] Lib. XIII. c. 17.

[u] *Monumenta Agrippæ*] Quæ plurima in eo campo. Vide Dionem LIII. *Lips.*

Agrippæ] Supra c. 37.

[v] *Hortos*] Puto, hortos Sallustianos intelligit, quibus se colosseum pinxerat, quibus et dormiebat ea nocte, qua destitutus mox periit.

[w] *Utensilia*] Hoc nomine intelliguntur supellectilia, simul et omnia victui necessaria. Sed præcipue hic supellectilia significat, quæ una cum ædificiis igne absumta fuerant. Mox addit de annona.

[x] *Ostia*] Vel *Hostia*, l. II. c. 26.

[y] *Pretiumque frumenti minutum*] Apparet ergo non plane gratuitum frumentum fuisse: nisi tamen intelligit de eo, quod supra annonarium modum supraque menstruam tesseram capiebant.

Sane et antea mentio pretii fuit: 'Frumenti pretio nihil additum est, quamvis ducentas fere naves,' &c. Itemque post hoc libro: 'Addiditque militibus sine pretio frumentum, quo antea ex modo annonæ utebatur.' Hæc autem ratio conciliandi favoris, pulchre, et ex sui sæcli ritu descripta Lucano l. III. in Julii persona: 'Quoque modo vanos populi conciret amores; Gnarus et irarum causas, et summa favoris Annona momenta trahi: namque asserit urbes Sola fames, emiturque metus, cum segne potentes Vulgus alunt: nescit plebes jejuna timere.' *Lips.*

[z] *Ternos nummos*] Sunt quatuor asses et dimidius, nostro more Gallico.

quam popularia, in[3] irritum cadebant, quia pervaserat rumor,[4] 'ipso tempore flagrantis urbis, inisse eum domesticam scenam[a] et cecinisse Trojanum[c] excidium,[d] præsentia mala vetustis cladibus assimulantem.'[5]

40. Sexto demum die,[f] apud imas Esquilias,[g] finis incen-

quia percrebuerat fama, eo ipso tempore, quo civitas arderet, ascendisse theatrum intra penates, et Ilii exitium cantu celebrasse, præsentes clades cum priscis calamitatibus comparantem.

Tandem sexto die in ima parte Esquiliarum sævire flamma desiit, subversis per

3 E Budens. abest præpositio.—4 Mss. Harl. Jes. Guelf. *rumore*. Corrupte in editione principe, *persuaserat rumori*. Brotier.—5 Ms. Harl. *assimilantem*.

NOTÆ

[a] *Inisse eum domesticam scenam*] Incendium Nero e summo Palatii loco, quæ Mæcenatiana turris erat, cum hortis addita Palatio, dum populus ingemisceret, lætus flammæ (ut aiebat) pulchritudine prospexit, excidiumque Ilii, ut ipse dicebat, vel potius urbis Romæ, uti videbatur, in illo suo scenico habitu decantavit. In quo Tranquillus Xiphilinusque consentiunt. *Vertran.*

Domesticam scenam] Bene *domesticam*: nam incendium conspiciebat ex turri Mæcenatiana, quæ in hortis Mæcenatis, quibus domum suum Nero continuaverat. Hi horti in regione quinta, Esquilina nempe.

[c] *Cecinisse Trojanum*] Sueton. 38. 'Hoc incendium e turri Mæcenatiana prospectans, lætusque flammæ, ut aiebat, pulchritudine, ἅλωσιν, (excidium) Ilii in illo suo scenico habitu decantavit.' Sic et Dio LXII. fere ad verbum ex Suetonio vertit: 'In altissimum palatii locum ascendit, unde incendium ex magna parte conspiciebat, tulitque eo apparatum omnium citharœdicum, cecinitque cladem, ut ipse quidem dicebat, Ilii; sed certe, ut perspiciebatur, exitium Romæ fuit.'

[d] *Cecinisse Trojanum excidium*] Sueton. 38. 'Dicente quodam in sermone communi, 'Me moriente terra misceatur igni:' 'Immo,' inquit, 'me vivente.''

Trojanum] Lib. II. c. 11.

[f] *Sexto demum die*] At Suetonius ait, sex dies septemque noctes ea clade sævitum. Uterque longe abit a lapide prisco, qui novenos dies commemorat Romæ ad Basilicam Petri,

EX. VOTO. SUSCEPTO. QUOD. DIU.
ERAT.
NEGLECTUM. NEC. REDDITUM.
INCENDIOR. ARCENDORUM. CAUSA.
QUANDO URBS. PER. NOVEM. DIES.
ARSIT. NERONIANIS. TEMPORIBUS. ET.
HAC.
LEGE. DEDICATA. EST. NE.
CUI. LICEAT. INTRA. HOS. TERMINOS.
ÆDIFICIUM. EXSTRUERE.

Conciliari facile noster potest, quia mox addit ignem rediisse. Primum ut incendium sex dierum fuerit; alterum, trium. Suetonium aut lapidem certe non excuso. *Lips.*

[g] *Esquilias*] Esquilinus mons, regionis Tertiæ, et Quintæ, in latere orientali Romæ antiquæ. Hodie *Monte Esquilino* in regione *Monti:* ex Nardini Roma antiqua l. III. c. 2. p. 59. et l. IV. c. 1. p. 152. &c. *Tillemontius.*

dio factus, prorutis[1] per immensum ædificiis,[h] ut continuæ violentiæ campus et velut vacuum cœlum occurreret. Nec dum posito metu, redibat[j] levius[2] rursum grassatus[m] ignis,

longum spatium domibus, ut perpetuæ sævitiæ planities, et veluti vacuus æther objiceretur. Nec dum sedato pavore, rursus exardebat levis iterum flamma, gliscebat-

1 Sic bene Ernestus, Groslotium et Gronovium secutus. In Mss. et veteribus editionibus, *proruptis.* Brotier. *proruptis* Ryckius, sed in margine *prorutis.*—2 *Nec dum posito metu, redibat, haud levis, et rursum grass.* Brotier. cum Homero, et ille hanc notam adjungit: 'Ut locum hunc restituerem, secutus sum maxime Ms. Corb. et editionem principem, licet in iis, sicut in omnibus Mss. hæc sint misere deturpata. Ms. Corb. *nec dum post metus haud rediebat levis et rursum grassatus ignis.* Editio princeps, *nec dum metus post: aut redibat levis, et rursum, &c.* Corruptior Ms. Flor. *necdum p' metus rediebat libis i sum grassatus ignis.* Hæc cum non intelligerent librarii, veterem scripturam, adhuc immutatam, et præterea quid ipsi conjicerent, tradidere. Inde in Mss. Harl. Jes. Guelf. *post metus aut residebat levis: nec dum posito metu satis credebatur, cum levis rursum, &c.* Ms. Bodl. et Puteolanus, probata librariorum conjectura, retinuere tantum, *nec dum* (Puteolanus *nedum*) *posito metu, satis credebatur cum levis rursum, &c.* Ms. Agr. ex conjectura eruditi alicujus viri, ut alia multa in hoc codice, *nec dum posito, metus redibat non levis et rursum, &c.* [quod recepit Ryckius.] At displicet, *nec dum posito* incendio: tum quoque friget, *et rursum.* Nec placet magis quod recentiores edidere, *nec dum posito metu, redibat levis rursum grassatus ignis.* Id enim nimis recedit a Mss. omissis *haud, et.* Præterea ignis ille *levis* non fuit, qui per patula loca grassaretur, et delubra Deum, ac porticus amœnitati dicatas latius prorueret. Probabi-

NOTÆ

h *Prorutis per immensum ædificiis*] Vulg. *proruptis:* sed lege omnino *prorutis.* De quo verbo diximus. Incendium *prorumpit,* et mare *proruptum,* et similia: sed ædes *proruuntur,* ut incendium ruina exstinguatur. *Gronovius. Proruptis,* id est, ante ruptis: nempe ignem præveniebant, ruptis ante ædificiis, quam attingeret. Ibi *pro* vim habet, ut in voce *provideo.*

Proruptis] Forte ita dictum, quasi illa clade seu strage domuum anticipata, antevenirent incendium, et certe proruebant, prorumpebant et subvertebant domos in antecessum, ne nempe serpere longius, aut grassari posset ignis, solo cœloque inani reperto.

Proruptis] Abruptis, abscissis, quo validius quid innuitur quam per τὸ *prorutis.* Procul obviam ibatur igni, abrumpebanturque late ædificia, ut et suo casu ruinaque ignem obruerent, et sic sisterent, ut vacuo solo cœloque præverterent incendium, sicque necessario cessaret ignis.

Ædificiis] Tum etiam subversa horrea populi Rom. forte partim necessitate, partim ambitione Neronis, ut haberet spatium quo domum auream ædificaret.

Suet. 38. 'Quædam horrea circa domum auream, quorum spatium maxime desiderabat, vi, bellicis machinis labefactata, atque inflammata,' &c. Forte eodem modo et iisdem machinis, diruta illa per immensum ædificia, ut vacuo cœlo soloque tandem cohiberetur incendium.

j *Nec dum posito, &c.*] Punctum in vulgatis apponitur post verbum, *redi-*

patulis magis urbis locis; eoque strages hominum minor:[n]

que *patentioribus urbis locis; ideoque clades mortalium minor: templa numinum,*

liora melioraque, ut opinor, sum secutus. Si cui tamen, ut plus veteris scripturæ retineret, *post metus* probarentur, haud repugnarem. Placet tamen magis, *posito metu.*' Sic Brotier. Bud. a 1. m. *necdum post metus redibat levis rursus gr. i.* Bene Rhen. inde dedit *necdum posito metu.* Bene dein Acid. vidit legendum *levius grassatus ignis*, quia scil. *patulis locis et strages hom. minor.* Itaque cum Hillero Rac. 20. repono: *necd. pos. metu, redibat levius r. gr. i.* Bip. malunt *necd. posito,* (sedato incendio) *metus redibat haud levis* vel, quod longe nimium aberrat, *necdum penitus desæviebat clades et r. gr. i.* Oberlin.—

NOTÆ

bat. Ego nihil in verbis mutare ausus, aliam distinctionem ad quorundam manuscriptorum exemplum reposui, *Necdum posito metu, rediba levis rursum grassatus ignis*, quæ fortasse aliquid sensus habent.

Sed potius majora vitia subesse crediderim: nam mire turbant hic libri veteres. Nostrorum varias lectiones subjiciam, si quis forte elicere inde possit certius aliquid.

Flor. corruptissime: *Nec dum p' metus aut rediebat libis. i. sum grassatus ignis.* Venetus: *Necdum posito metu satis credebatur, cum levis rursum grassatus ignis.* Pichena.

Forte, *Cum levis rursum grassatur ignis:* vel, *Cum sævit rursum, grassaturque ignis.* Saltem sensus est.

Posito metu] Magis placet Veneti lectio: *Nec dum posito metu satis credebatur cum levis rursum grassatus* (scribo) *grassatur ignis.* Quod sic capio, *nec dum posito metu*, seu *metui*, satis credebatur.

Nondum satis quietus, aut sedatus pavor a tam horribili incendio, nondum tum satis quiescebat animus, cum rursus erumpit, et grassatur ignis.

Nec dum posito] Venet. *Nec dum posito metu satis credebatur, cum levis rursum grassatus ignis: metu* forte, pro *metui;* nec dum posito metui satis credebatur, seu posito metu nondum adhuc satis fidebatur, *cum levis, &c.*

Sic intellige, *nec dum positus metus, nec satis credebatur cessasse incendium, cum levis rursum grassatur ignis.*

Facile sensus eruitur ex Veneto, *nec dum posito metu* (pro metui) *satis credebatur, cum levis rursum grassatur ignis.* Sic etiam satis commode pro genio Taciti.

*Redibat * levis*] Inussi notam: tamen legi potest, sententia incolumi, *rediit, at levius rursum grassaturus ignis.* Lips.

Redibat levis] Sume, quasi scripsisset, redibat levis rursum, et grassabatur ignis patulis magis urbis locis.

[m] *Grassatus*] Forte, *grassaturus:* vel sic, *redibat levis rursum,* et *grassatus* est *ignis patulis magis urbis locis.* Nam conjunctiones omittit Tacitus.

Rursum grassatus] Lego *grassatur;* nam revera patulis locis mox grassatus est.

[n] *Strages hominum minor*] Arctis itineribus, vicisque enormibus longe facilius violentiusque grassabatur ignis: et homines se magis impediebant, inter ruinas, inter sarcinas et vehicula, inter pravitatem obstantium militum et grassatorum, qui prædam et lucrum ex calamitate publica aucupabantur.

Inter et familias operariorum, et architectorum, qui incendiis restin-

delubra Deum et porticus amœnitati dicatæ latius procidere. Plusque infamiæ id incendium habuit, quia prædiis[o] Tigellini[3] Æmilianis[p] proruperat. Videbaturque Nero[q] con-

et porticus elegantiæ ac decori destinatæ, latius fusiusque corruere. Et plus ignominiæ habuit ignis ille, quia ex ædibus Æmilianis Tigellini efflagraverat. Et cre-

3 Multi eruditi viri emendant, *in Æmilianis*, quod putarent ea esse Æmiliana extra Urbem. *Brotier.*

NOTÆ

guendis adhibiti. Eo casu alii ruinas impellebant, alii impellebantur in ipsum ignem, alii cum restinguerent, ipsi a flammis hauriebantur, et cetera mala, quæ talis clades invehit.

Strages hominum] Quia certe simili clade involvuntur homines, aut dum suas opes, et utensilia servare certant, aut ipsi dum reprimendis ignibus allaborant.

o *Prædiis*] Æmiliana et vicus Æmilianus, tractus quidam septimæ regionis, in Roma antiqua : positio videtur fuisse, ubi nunc Ecclesia *sancti Apostoli*, et palatium *Colonese* in regione *Trevi*. Ex Roma Nardini l. IV. c. 10. p. 207. *Tillemon.*

Prædiis Tigellini] Splendidæ civium ædes vocabantur *prædia* etiam in urbe. Forte propter hortos magnifice excultos, his domibus adjunctos.

p *Tigellini Æmilianis*] Puto legendum, *in Æmilianis*. Æmiliana enim, locus extra urbem ad Campum Martium, conjunctus tamen continensque Urbi. Varro l. III. de re rust. 'Eorum ædificia, qui habitant extra portam Flumentanam, aut in Æmilianis.'

Sueton. Claudio c. 18. 'Cum Æmiliana pertinacius arderent.' Est tamen in ipsa urbe, et vicus Æmilianus regione septima nominatus Sex. Rufo. *Lips.*

Æmilianis] *Æmiliana*, locus fuit Romæ, sed extra portam in continentibus, ut loquuntur jurisconsulti, urbis ædificiis, non procul a Campo Martio.

Tigellinus habuit villam, hortosque in Æmilianis, non autem fuit possessor totius loci, quem *Æmiliana* vocabant. Et capiendum hoc quasi scripsisset Tacitus : 'Quia ex prædiis Tigellini, quæ in Æmilianis, proruperat ignis.'

Divitiis pridem partis fruebatur ille. Fuit enim præfectus vigilum Tigellinus, priusquam prætoriis cohortibus imponeretur. *Aurelius.* Prædia Tigellini *Æmiliana*, et in Æmilianis erant; sed latius patebat regio illa, quam *Æmiliana* appellabant.

Quia prædiis Tigellini Æmilianis proruperat] Mirum sane est *Æmiliana*, e quibus prorupit incendium sub Nerone, etiam Claudio imperante, arsisse, teste Suetonio c. 18.

Ita autem appellata, puto, ab Æmiliorum familia, quæ ab Æmilio Pythagoræ philosophi ortum duxit, cui, propter eximiam humanitatem, quam αἱμυλίαν Græci vocant, cognomen inditum ex Plutarcho in Numa, et Paulo Æmilio, et Festo, l. I. unde per *y* scribendum contendunt.

Quamvis alii dixerint, ita gentem hanc vocatam ab *Æmilia* Italiæ regione, unde ortum duxit; ideoque per *i* scribendum.

Verum quicquid sit, manifestum est, ab hac familia Romæ potentissima, et viris præclarissimis insignita, *prædia Æmiliana* dicta, sicuti et

dendæ urbis novæ et cognomento suo appellandæ gloriam quærere. Quippe in regiones quatuordecim Roma dividitur: quarum quatuor integræ manebant, tres solo tenus dejectæ: septem reliquis pauca tectorum vestigia supererant, lacera et semiusta.

41. Domuum et insularum[r] et templorum, quæ amissa sunt, numerum inire haud promtum fuerit: sed vetustissima religione, quod Servius Tullius Lunæ,[1 s] et Magna ara[t] fanum-

debatur Nero ambire decus construendæ novæ civitatis, quam nomine suo Neroneam *appellaret. Nam urbs distribuitur in quatuordecim regiones, quarum illibatæ quatuor supererant, tres solo æquatæ erant, septem reliquis pauca domorum vestigia remanebant, abrupta et ambusta.*

Haud facile quis recensuerit multitudinem domorum, et insularum, et delubrorum, quæ absumta sunt; sed, in his periit *antiquissimæ cærimoniæ* templum, *quod Servius Tullius* dicaverat *Lunæ, et Magna ara, sacellumque, quæ astanti coram*

1 Cod. Agr. *Lucinæ*.

NOTÆ

vicus Æmilianus, qui fuit in regione urbis septima, via lata, ut Rufus docuit.

Sicuti et *Tribus Æmilia*, et *Æmilia via*, quæ a Placentia Ariminum usque producta fuit ab Æmilio consule. *Marcellus Donatus.*

[q] *Videbaturque Nero*] Sulpicius Severus, l. II. Sac. Histor. mutuatus hoc est a Tacito: 'Sed opinio omnium invidiam incendii in principem retorquebat, credebaturque imperator gloriam innovandæ urbis quæsisse.' *Lips.*

[r] *Insularum*] Insulæ Romæ antiquæ, sunt habitationes plebis. Hodie Itali vocant *Case;* Franci vero, *Maisons particulieres, ou Bourgeoises.* Domus sunt habitationes nobilium. Hodie *Palazzi* Italis, et *Palais ou Hostels* Francis: ex Nardino l. III. c. 4. p. 86. *Tillemon.*

[s] *Ser. Tullius Lunæ*] Templum Lunæ in Aventino reperio, apud Livium, l. XL. 'Forem ex æde Lunæ, quæ in Aventino est, raptam tulit.' Rufus in regione duodecima. 'Templum Lunæ in Aventino magnum.' Ovid. 'Luna regit menses; hujus quoque tempora mensis Finit Aventino Luna colenda jugo.'

Lunæ] Primus Soli et Lunæ ædes Romæ consecravit T. Tatius Sabinorum rex. Lunæ templa tria Romæ, ædicula una. At in monte Aventino magnum templum Lunæ fuit, quod forte struxerat Servius Tullius: fuit etiam in Capitolio, et in monte Palatino templum Lunæ Noctilucæ; in quo noctu lumina accendi solebant.

Fuit Luna inter numina, quæ bello præsiderent. Livius: 'Omnis generis arma cumulata in ingentem acervum, precatus Martem, Minervam, Lunamque.' Alii tamen *Luam* legunt.

Lunæ] Templum Lunæ fuit in Quarta regione antiquæ Romæ, aliud vero in decima; etiam aliud in decima quarta regione, ex Onuphrio Panvinio l. I. Reip. Roman. et Nardini Roma antiq. *Tillemon.*

[t] *Ara*] Ara Maxima, Herculi sacra

que,[u] quæ præsenti Herculi[w] Arcas Evander sacraverat, ædesque Statoris Jovis,[x] vota Romulo, Numæque[y] regia et delubrum Vestæ cum Penatibus[z] Populi Romani, exusta.[a]

Herculi Arcas Evander consecrarat, et templum Jovis Statoris, quod Romulus voverat, et palatium Numæ, et fanum Vestæ cum Diis *penatibus populi Romani com-*

NOTÆ

fuit in regione undecima Romæ antiquæ. Ex Nardino l. VII. c. 3. p. 423. *Tillemon.*

[u] *Magna ara fanumque*] An contigua ara illa fanumque? Verisimile est, prius structam fuisse aram, dein fanum appositum, aut templum aræ superstructum.

[w] *Præsenti Herculi*] Præsentem hic accipio, ipsius Herculis cognomen. *Pichena.*

Non putem ipsius Herculis cognomen hic esse *præsentem*, ut volebat vir eruditus; sed sensum esse, Evandrum aram istam Herculi consecrasse, ipso coram.

Hercule enim præsente, ara ista consecrata fuit; immo ipse Hercules eam sibi consecravit, si credimus Ovidio Fastorum I. qui sic de Hercule: 'et Evandrum ruricolasque vocas. Constituitque sibi, quæ Maxima dicitur, aram, Hic, ubi pars urbis de bove nomen habet.' Hoc est in Foro Boario. Evandrum tamen aram istam construxisse, non Herculem, cum nostro sentit Dionysius Halicarn. I. 40. *Freins.*

[x] *Statoris Jovis*] Putant nunc ædem esse *Sanctæ Mariæ de pœnis infernis;* contra ædem Vestæ in Palatini radicibus. Ovid. Fast. VI. 'Tempus idem Statoris erit, quod Romulus olim Ante Palatini condidit ora jugi.' De quo Livius: 'Inter hæc consul manus ad prælium attollens, voce clara, ita ut exaudiretur, templum Jovi Statori vovet, si constitisset a fuga Romana acies, redintegratoque prælio, cecidisset vicissetque legiones Samnitium.'

Paulo post ait: 'Fabium scribere, bellum a Samnitibus in Etruriam translatum, et ad Luceriam pugnatum, in qua pugna Jovis Statoris ædes vota sit, ut Romulus ante voverat, sed fanum tantum, id est, locum templo effatum, jam sacratum fuisse. Ceterum hoc demum anno, ut ædem etiam fieri senatus juberet, his ejusdem voti damnatam Rempub. in religionem venisse.'

Ædes Statoris Jovis] Fuit in Octava regione Romæ antiquæ: ex Nardino l. VI. c. 12. p. 380. *Tillemon.*

[y] *Numæque*] Templum Vestæ et Numæ regia fuerunt in Octava regione Romæ antiquæ: ex Nardino l. V. c. 5. p. 236. *Tillemon.*

Numæque regia] Quæ alias Curia Pompiliana, in qua sacrarium erat Opeconsivæ.

[z] *Cum Penatibus*] Nempe illorum ædes conflagravit.

Penatibus] Varia penatium genera: alii *Penates* totius generis humani, quales putarunt esse *Pallada summum æthera, Jovem medium æthera,* et *Junonem infimum;* alii *Penates cœli,* alii *terræ,* alii *cujusque civitatis,* alii *cujusque domus.*

Penates istos, de quibus hic Tacitus, olim in Italiam advexerat Æneas, quicumque sint.

Nam alii volunt, *Neptunum et Apollinem* esse, qui muros Trojæ exstruxerint, alii *Vestam,* alii alios. Dionys. Halic. refert se vidisse 'duos hastatos juvenes, habitu sedentium,' admodum antiqui operis, cum hac inscriptione, Denates, cum tunc nondum inventa esset litera *P.*

Jam opes,[b] tot victoriis[c] quæsitæ, et Græcarum artium decora,[d] exin monumenta ingeniorum[e] antiqua et incorrupta,[2] quamvis, in tanta resurgentis urbis pulchritudine, multa seniores meminerint,[3] quæ reparari nequibant. Fuere, qui

busta. Jam ornamenta tot triumphis parta, et Græcarum artium deliciæ, dein ingeniorum monumenta prisca, et intacta hactenus, *licet in tanta renascentis civitatis magnificentia, multa fuisse recordabantur vetustiores, quæ restitui non pote-*

2 Bipont. putant *igne corrupta.*—3 *Meminerant* Gronovius, et Ryckius, et Brotierus cum Homero. In Mss. et veteribus editionibus, *meminerint*, quia hoc verbum ad *quamvis* referebant. Præferunt et Bipont.

NOTÆ

Si eadem hæc sunt cum vetustis illis, certe illa simulacra magni pretii. Suet. Ner. 32. 'Ultimo templis compluribus dona detraxit, simulacra ex auro, vel argento fabricata conflavit: in his Penatium Deorum, quæ mox Galba restituit.'

Puto ea simulacra ablata Templo, cum arderet, quæ postea conflavit Nero, vel forte ex delubro Penatum detractæ illæ imagines a Nerone, inter alia sacrilegia, ut ea conflarentur.

[a] *Exusta*] Sueton. Ner. 38. 'Deorumque ædes ab regibus, ac deinde Punicis ac Gallicis bellis votæ dedicatæque, et quicquid visendum ex antiquitate duraverat.'

[b] *Opes*] Nempe donaria Diis sacrata, aut ornamenta templis dicata, velut in gratiam tot victoriarum.

[c] *Tot victoriis*] Ex victoriis gloriæ insignia, opibus majora, tum periere. Plin. XXXV. 2. 'Aliæ foris et circa limina animorum ingentium imagines erant, affixis hostium spoliis, quæ nec emtori refringere liceret; triumphabantque, etiam dominis mutatis, ipsæ domus, et erat hæc stimulatio ingens, exprobrantibus tectis, quotidie imbellem dominum intrare in alienum triumphum.' Et XXXVI. 15. 'Profecto incendia puniunt luxum: nec tamen effici potest, ut mores aliquid homine mortalius intelligant.'

[d] *Græcarum artium decora*] Statuæ, et tabulæ magnorum artificum. *Lipsius.*

[e] *Monumenta ingeniorum*] Libri veterum scripti multi ab ipsis auctoribus, qui in privatis aut publicis Bibliothecis, perierunt. O justam querelam, et si tunc, quid nunc post Barbaros dicam? Jure laboramus in restituendis. *Lipsius.*

Monumenta ingeniorum] Plurima erant talia monumenta ingeniorum et artium quæ reparabantur in ea magnificentia renascentis urbis: sed multa fuerant antiqua et hactenus incorrupta monumenta, quæ in tanta pulchritudine resurgentis urbis, tamen nec reperiri aut restitui poterant.

Et horum meminerant seniores, eaque corrupta amissaque desiderabant ac deflebant inter immensas eas opes, quibus civitas ut abundaret, pretiosiusque aleret incendia, totum orbem spoliaverat. Scil. tabulæ pictæ; statuæ unicæ, et alia celeberrimorum ingeniorum opera, quorum non extabat exemplar, deflebantur, ut in perpetuum irreparabilia.

Monumenta ingeniorum] Libri, tabulæ pictæ, statuæ, et alia ejusmodi Græcarum artium decora et monumenta ingeniorum eadem sunt. Nisi forte distinguat inter *Græcas artes*, quæ sint, nempe, opera artis; et per

annotarent, XIV. Kalend. Sextiles[g] principium incendii hujus ortum, quo[4] et Senones captam urbem inflammaverant.[5 h] Alii eo usque cura progressi sunt, ut totidem annos mensesque[i] et dies inter utraque incendia[6] numerent.[7]

rant. Nec defuere, qui observarent, quartodecimo Kalendas Sextiles initium hujus incendii cœptum, quo et olim Galli *Senones captam civitatem incenderant. Alii eo usque studio provecti sunt, ut inter duos illos ignes recenserent totidem annos,* totidem *menses diesque.*

4 Ms. Corb. *ex quo.* Editio princeps, *e quo.* Mss. Harl. Bodl. Jes. ac Puteolanus, *et quo.*—5 Ms. Reg. et editio princeps, *inflammaverint.*—6 Ita libri omnes scripti et editi, præter unum codicem Ms. Agr. in quo *totidem annos menses diesque inter conditam et utraque incendia.* At, ut sæpe jam monui, codex ille non tantum veterem scripturam, sed eruditi alicujus viri conjectationes continet, quæ neque hic difficultates, quibus interpretes omnes intricantur, explicent. Josephus Scaliger, *de Emendatione Temporum,* lib. v. p. 472. emendat, *ut tot annos mensesque et dies inter utraque incendia numerarent.* Quasi, inquit, ipsi ita digitis rationem temporum putarent: tot anni, tot menses, tot dies, sunt a capta Urbe. Inanem esse hanc doctissimi viri emendationem merito pronuntiat Samuel Petitus, *Observationum,* II. 13. Sed ipse portentosam affert, cum corrigit: *Alii eo usque cura progressi sunt, ut Thoth iidem annos mensesque et dies numerarent.* Quod ita exponit: Observat Tacitus nonnullos curiosos adeo fuisse, ut numerarent ipsi quot anni Thoth alicujus, ut puta Nabonazari (nam longe ante Thoth Philippi Roma a Senonibus incensa fuit) menses item et dies inter utraque incendia intercessissent. Difficultatem haud minuit, auget potius, codex Ms. Agr. Nam cum inter utraque incendia effluxerint anni 453. si hos annos duplicaveris, hic annus ab U. C. 906. erit numerandus, qui tamen, ut certissimis monumentis constat, fuit tantum annus 817. Itaque cum opiniosi homines non tam obviam veritatem, quam abstrusas antiquitates sectentur, arbitror otiosos illos Romanos

NOTÆ

monumenta ingenii, studia et manuscripta intelligas, quæ autographa, et forte manu ipsorum auctorum scripta, nunquam reparari potuerunt.

g XIV. *Kalend. Sextiles*] Satis mirus ille dierum concursus et convenientia, et ab arcanis providentiæ causis. Sicut et in templo Hierosolymitano Josephus notat l. VII. excidii: 'Eodem mense et die a Tito incensum, quo olim a Babylonio rege fuisset.'

Quis autem proprie ille dies Romani incendii? notatur a Tacito. *Decimus quartus Kal. Sextilium:* sed cum manifesto errore, vel librarii, vel ipsius potius, ut vult vir doctissimus in temporum emendatione: 'Nam omnes veteres,' inquit, 'incendium illud evenisse non XIV. sed XVI. Kal. Sextilis tradunt.'

Fateor miratum me cum legerem, et Taciti causa sedulo inquisivisse. Sed profecto omnis me ratio fugit, aut hic virum illum magnum, et a capite rem inquisivi in Excursu. *Lipsius.*

XIV. *Kal. Sextiles*] Pro eo Livius l. VI. habet XV. *Kal. Sept.* Ursinus.

XIV. *Kal.*] Decima nona die mensis Julii. Puto, scripsit Tacitus XVI. Kal.

h *Inflammaverant*] Anno 3. Olympiadis 97. Romæ conditæ 364. ante Christum natum 390. vide Titum Livium v. 39. *Tillemonius.*

i *Totidem annos mensesque*] Tricæ curiosorum hominum, quas non extri-

42. Ceterum Nero usus est patriæ ruinis,[1] exstruxitque

Ceterum subversæ urbis solum occupavit Nero, ædificavitque regiam, in qua pretiosi

non a vulgata Urbis conditæ æra, sed ab alia remotiore et abstrusiore, Romanis vulgo incomperta, computationis suæ primordia repetiisse. Sic Timæris, Siculus, apud Dionysium Halicarnassensem, Romam eodem quo Carthaginem anno, trigesimo nempe octavo ante primam Olympiadem, conditam vult; ac proinde plus quam sexaginta annis ante vulgarem U. C. æram. Antiquariorum aliæ adhuc potuerunt esse sententiæ. Id enim genus hominum est somniosum. *Brotier.*—7 Ita libri scripti et editi. Multis placet, *numerarent:* nec nobis displicet. At non peccat, *numerent.* Idem.

NOTÆ

co. Computem ab urbe condita? dispar ratio. A Troja incensa? æque dispar. Facile collectu tibi ex Fastis. Ut mihi nunc videntur, tenebræ sunt, quas non illustret ipse Phœbus. *Lipsius.*

Ut totidem annos mensesque] Colligebant enim, tot annos interfuisse inter urbis instaurationem et incendium hoc, quantum interfuit ab urbe condita incendium ejus ab Senonibus factum. *Ferretus.*

Sed Cephaloni Gergithio, Demagoræ, Agathyllo, Damasthi Sigeensi, Aristoteli, Calliæ, Agothocli, Xenagoræ, Dionysio Chalcidensi, Antiocho Syracusano, Timæo Siculo, Polybio, L. Cincio, M. Portio Catoni, Crispo Sallustio, Velleio Paterculo de initiis urbis Romæ non convenit: nam antiquitas creavit errorem, ait Servius.

De illo tamen Halicarnassei lib. I. Originum, superstes est diligentissima disquisitio. Verum apud et illum et Livium in hoc consentiunt auctores, ne plures trecentis sexaginta quinque annis a condita ad incensam a Gallis urbem, numerentur; quo tempore reædificata Roma est: exinde vero ad incendium jussu Neronis factum, unum quinquaginta et quadringentos annos reperias.

Quamobrem de vetustioribus, quot supersunt auctores, tot misere lapsos, aut necesse est dicere, aut posteris imponere voluisse, qui totidem annos, menses, et dies, inter utraque incendia se reperisse, prodiderunt. *Vertranius.*

Ut totidem annos] Ne sumas de ratione temporum seria, aut supputatione accurata. Vanitatis homines otiosos arguit Tacitus, qui *eo usque curæ*, seu potius vanæ curiositatis, dicam vesanæ imperitiæ, *progressi* sunt, ut talia inquirerent, et quasi vera credi vellent.

Nam prudentes, prudenter loquentes, et vulgus atque e trivio homines, inepte sæpe et absurde fabulas et inania disserentes inducit Cornelius, et pro summo judicio decorum ubique servat.

Audi tales homines similiter inania confabulantes apud Tac. I. 9. ' Multus hinc ipso de Augusto sermo: plerisque vana mirantibus, quod idem dies accepti quondam imperii princeps, et vitæ supremus: quod Nolæ in domo et cubiculo, in quo pater ejus Octavius, vitam finivisset.

Nota τὸ *vana mirantibus*, qui plures numero et e vulgo. Nam statim prudentes longe sapientiora disserunt ac loquuntur sequenti capite libri primi. Itaque vanitatis arguit tales confabulatores, qui sectantur sic vanas proportiones temporis et loci, mensium, dierum, et annorum. Ridet vana illa ingenia hominum, qui fortuita et inania cum magna cura inquirunt, quæ

domum,[k] in qua haud perinde gemmæ et aurum miraculo essent, solita pridem et luxu vulgata,[l] quam arva et stagna,[m] et in modum solitudinum hinc sylvæ, inde[1] aperta spatia et prospectus: magistris et machinatoribus Severo et Celere, quibus ingenium et audacia erat, etiam quæ natura denegavisset, per artem tentare et viribus Principis illudere.[n]

lapilli, et aurum, nota pridem, et per luxum vulgata, non perinde admirationi essent, atque agri et lacus, et instar solitudinum hinc saltus, illinc late patentes areæ, et liberi oculorum *prospectus: architectis structoribusque Severo et Celere, qui ingenio et audacia per artem moliebantur, etiam quæ abnuisset natura, et opibus principis illudebant. Quippe polliciti erant, se* perducturos canalem navium patien-

1 Budens. *hinc.*—2 Male Ms. Agr. et editio princeps, *sequenti littore.* Hic

NOTÆ

et repperisse vanum foret. Ne amplius satagite, boni interpretes. Nam certe vanos et otiosos homines sic describere, et vicissim irridere, decorum Tacito fuit.

j *Ceterum Nero usus est patriæ ruinis*] An materiam et lapides privatarum domuum, quæ dirutæ erant, ad usum suæ novæ domus vertit? Fortasse. Sed non hic præcipuus hujus loci sensus: immo potius super ipsas urbis ruinas spatiosius solum complexus est, ut longe ampliorem domum, quam antea fuerat, ædificaret, cum et arva, et stagna, et sylvæ in ea contineri deberent. *Pichena.*

k *Domum*] Plin. XXXVI. 15. 'Bis vidimus totam urbem cingi domibus principum Caii et Neronis, et hujus quidem ne quid deesset, aurea: nimirum sic habitarunt illi, qui hoc imperium fecere.'

In ea domo veluti captivum habuit celebrem Pictorem, de quo idem Plin. XXXV. 10. 'Fuit et nuper gravis, ac severus, idemque floridus, humilis rei pictor Amulius. Hujus erat Minerva spectantem aspectans, quacumque aspiceretur. Paucis diei horis pingebat, id quoque cum gravitate, quod semper togatus, quanquam in machinis. Carcer ejus artis domus aurea fuit.'

Domum] Neronis domus fuit primum dicta *Transitoria*, postea incendio consumta amplior ædificata est, inter montem Palatinum, Cœlium, et Esquilinum, in regione Tertia, Quarta, et Decima Romæ antiquæ: hodie positio est, ubi Ecclesia *Sanctæ Mariæ Novæ* in regione *Monti* ex Nardino l. III. c. 9. p. 111. et c. 18. p. 134. et l. VI. c. 13. p. 388. *Tillemon.*

l *Luxu vulgata*] Plin. l. XII. 18. 'Verum Arabiæ etiamnum felicius mare est. Ex illo namque margaritas mittit. Minimaque computatione millies centena millia sestertium, annis omnibus, India, et Seres, peninsulaque illa imperio nostro adimunt. Tanto nobis deliciæ et fœminæ constant.'

m *Arva et stagna*] Suetonius c. 34. et Martialis magis distincte loca ipsa describens l. I. Epigr. 11. 'Hic ubi conspicui venerabilis Amphitheatri Erigitur moles, stagna Neronis erant. Hic ubi miramur velocia munera thermas, Abstulerat miseris tecta superbus ager.' *Lipsius.*

n *Viribus principis illudere*] Sall. in Catil. 'Quid ea memorem, quæ nisi

Namque, 'ab lacu Averno[o] navigabilem fossam usque ad ostia Tiberina[p] depressuros,' promiserant, squalenti[a] littore,[q] aut per montes adversos.[r] Neque enim aliud humi-

tem ab lacu Averno usque ad ostia Tiberis, *arenti ripa, vel per montes oppositos. Neque enim alius humor suppeditandis aquis* hac regione *obvius, quam Pomptina*

enim squalidum aridumque littus, non vero sequax, memoratur. *Brotier.*—

NOTÆ

his qui videre, nemini credibilia sunt; a privatis compluribus subversos montes, maria constrata esse? quibus mihi ludibrio videntur fuisse divitiæ: quippe quas honeste habere licebat, per turpitudinem abuti properabant.'

Viribus principis] Plin. xxxvi. 13. ubi de Labyrintho Italico: 'Adeo vesana dementia quæsisse gloriam, impendio nulli profuturo. Præterea fatigasse regni vires, ut tamen laus major artificis esset.'

Viribus principis illudere] Quam melior et prudentior Vespasianus apud Suet. 18. 'Mechanico quoque grandes columnas exigua impensa perducturum in Capitolium polliceuti, præmium pro commento non mediocre obtulit, operam remisit, præfatus, sineret se plebeculam pascere.'

[o] *Ab lacu Averno*] Plinius l. xiv. 'Antea Cæcubo erat generositas, quod jam intercidit, et incuria coloni, locique angustia: magis tamen fossa Neronis, quam a Baiano lacu Ostiam usque navigabilem inchoaverat.' *Lipsius.*

Averno] Avernus, lacus Campaniæ provinciæ, et proximus Cumis, Baiis, et Puteolis: hodie vocatur *Lago d'Averno* et *di Trepergole.* Est in parte meridionali provinciæ Terræ Laboris, in regno Neapolitano, ex Cluverio. *Tillemonius.*

A lacu Averno] Sueton. 31. 'Fossam ab Averno Ostiam usque, ut navibus, nec tamen mari iretur, longitudinis per centum sexaginta millia, latitudinis, qua contrariæ quinqueremes commearent. Quorum operum perficiendorum gratia, quod ubique esset custodiæ in Italiam deportari, etiam scelere convictos, non nisi ad opus damnari præceperat.'

[p] *Usque ad ostia Tiberina*] Non ea *ostia*, quibus in mare confluit Tiberis; forte fossam ab Averno lacu huc usque navigabilem efficere voluit, non tamen eam in Tiberim deducere, ne exundationum causa foret; attamen sic pariter utilis in publicum esse potuit commercio et commeatibus invehendis et aliis causis.

[q] *Squalenti littore*] Id est, arido, sine arboribus aut frondibus aut herbis, et ne dum aqua, omni prorsus carens humiditate. *Pichena.* Non agitur hic de arboribus aut herbis, sed de fontibus et rivulis qui cœpta juvarent.

Squalenti littore] Puto, intelligit littus ipsum fossæ, quam ducere volebant ab lacu *Averno.* Quod littus, seu spatium terræ, si passim haberet humorem et aquas, circum scaturientes, longe facilior fossa foret, et propter propensionem a natura insitam, et quia huc multæ confluerent aquæ, quæ simul congregatæ perennem alveum facerent juvarentque.

Cum e contra squallenti et arido solo damnata tellus documentum sit pervicacis resistentisque naturæ, nec aquam illuc ultro vergere, nec favere

dum gignendis aquis occurrit, quam Pomptinæ paludes:[s] cetera abrupta, aut arentia: ac, si perrumpi possent, intolerandus labor, nec satis causæ. Nero tamen, ut erat incredibilium[t] cupitor,[u] effodere proxima Averno juga connixus[3] est: manentque vestigia irritæ spei.

43. Ceterum,[1] urbis quæ domui supererant,[v] non, ut

stagna; reliqua abscissa, aut sicca et squallida sunt; *et si penetrari possent, immensus labor, nec par operæ pretium* foret. *Nero tamen, ut qui appeteret ea quæ instar prodigii viderentur, conatus est vicinos Averno montes perrumpere: et extant adhuc monumenta vanæ cupidinis.*

Ceterum, quæ manebant urbis ædes ædificandæ, *non ut post Gallorum incendium,*

3 Mss. Harl. Bodl. Jes. *connissus.* In Mss. Harl. emendatum, *connixus.* Budens. *enixus:* unde Rhenanus forsan *annisus.*

1 Mullerus corrigit: *cetera urbis, quæ* etc. in ceteris nobiscum sentit. Placeret, si quid præcederet, ad quod illa *cetera* referri possent. Nunc, quoniam tantum addere aliquid velle videtur iis, quæ de conatis Neronis dixerat, *ceterum* aptius videtur. *Ernest.*—2 Sic Ms. Flor. Ryckius et recentiores.

NOTÆ

genium loci. Quippe si rivum vel mediocrem habet regio, qui duceret aquas, qua parte fossam cogitant, natura sane cœpta et conatus sponte adjuvare, et ipsa incipere præireque consiliis ac laboribus principis videretur.

[r] *Per montes adversos*] Fossam ducere non potuerunt, nisi per *abrupta*, aut *arentia* loca. Per *abrupta*, id est, per hos montes *adversos*, et qui oppositi erant tali viæ, qua ducendæ aquæ erant.

Vel per *arentia*, nempe per plana, quæ squallentia et arida, nihil juvabant fossam seu canalem aquarum. Quia quo plures influxissent aquæ, eo majus operæ pretium, et minus negotii ac laboris. Alioqui nulla satis justa tanti tamque immensi laboris ratio, aut prudentia fuit.

[s] *Pomptinæ paludes*] Plin. III. 5. 'A Circeis palus Pomptina est, quem locum viginti trium urbium fuisse, Mucianus ter consul prodidit.'

Pomptinæ] Paludes Volscorum populorum in Latio: hodie *Paludi Pontine*, in Campania Romana ad meridiem, et in statu Ecclesiastico. *Tillemonius.*

[t] *Incredibilium*] Suet. Ner. 55. 'Erat illi æternitatis perpetuæque famæ cupido, sed inconsulta.' Pausanias de Nerone post liberatam Græciam: 'Respicienti mihi ad illud opus Neronis, mihi recte dixisse videtur Plato, quæcumque facinora magnitudine et audacia præeminent, non esse quorumlibet hominum, sed generosæ indolis perversa educatione corruptæ.'

[u] *Cupitor*] Nam et Isthmum perfodere voluit, tentavitque. Sueton. 19. 'In Achaia Isthmum perfodere aggressus, prætorianos pro concione ad inchoandum opus cohortatus est: tubaque signo dato, primus rastello humum effodit, et corbulæ congestam humeris extulit.'

His conatibus gigantinis sæpius obsistit et reclamat genius naturæ. Ornari arte natura potest, sed non in immensum, nec pro vana superbia ho-

post Gallica incendia,[w] nulla distinctione, nec passim erec-

nullo discrimine, aut promiscue exstructa, sed dispositis certo *ordine vicis, et amplis*

Absurde in veteribus editionibus, *quæ domus.* Haud enim erectæ domus, quæ supererant. Mss. Bodl. Harl. Jes. Guelf. *quæ domuum.* In margine Ms. Harl. *domus.* Brotier. Budens. *domus*, sed in marg. a 2. m. *domuum*, et mox *erecta.* Hæc Bip. placent, qui dedere *quæ domuum sup. . . . erecta* hoc sensu, quod ceterum urbis erat ex iis, quæ domuum supererant s. ex reliquiis, exstructa ædificia. Verum Ryckii et Gronovii, quos et Brot. et Lall. sequuntur, potior mihi videtur sententia, quia cap. præced. immensam illam novam Neronis domum, quæ urbis fere instar esset, descripserat auctor, unde quæ sequuntur sic bene cohærent: *quæ* isti immensæ *domui supererant* etc. Adde,

NOTÆ

minis.

[v] *Quæ domus supererant*] Pugnat in se sententia. Si enim supererant, quomodo erectæ, quod in dirutas incensasque convenit? Putarim legendum, *quæ domus perierant.* Lipsius.

Quæ domus supererant] Hoc dicit Tacitus: Ceterum domus in locis, quæ urbi post tantum spatii detractum, et regia sua immensa occupatum, reliqua fecerat Nero, ædificatæ, non ut, &c.

Tanta parte recisa, quæ supererant struendæ domus urbis, seu quibus urbs censeretur et habitaretur, non erectæ, &c. Posset et *urbi* legere, sed necesse non est. *Gronovius.*

Quæ domus supererant] Sic capio, *quæ domus* laceræ et semiustæ *supererant* instaurandæ, *non ut post Gallica incendia, nulla distinctione, &c. passim erectæ.* Non enim verisimile est, domos integras et illæsas fuisse dirutas aut subversas, ut a fundamentis in ordinem exstruerentur.

Sed id intelligendum tantum de regionibus, in quibus vis flammarum sævierat; nec enim illæ domus laceræ et semiustæ instauratæ forent eo ordine, quo prius erant; sed novi vici, novæ domus, et veluti nova civitas condita fuit, prout intendebat Nero.

Hinc 'purgatas areas dominis traditurum pollicitus est.' Hinc etiam 'addit præmia pro cujusque ordine.'

Nempe ut alacrius, quæ *domus supererant*, nempe semiustæ et laceræ, statim plane subruerentur, et aliæ novæ in earum locum exstruerentur: nempe adhibita 'distinctione, et dimensis vicorum ordinibus, et latis viarum spatiis,' ut pulchrior ex ruinis resurgeret Roma.

Quæ domus] Quæ domus struendæ supererant; nempe, quæ spatia domorum, seu domibus struendis restabant; quæ scilicet, post accepta spatia domus aureæ Neronis, post immensa illa stagna ac nemora et solitudines; quæ tum spatia domuum supererant, meliori ordine constructa. De desolatis regionibus urbis, et de semiustis lacerisque ædificiis intelligit.

Neque enim verisimile est, domos, quæ quatuor regionibus urbis integræ et intactæ a flammis supererant, subversas fuisse statim, ut meliori ordine, simul cum ceteris partibus urbis, exstruerentur: sed paulatim id factum, pro libito et opibus possidentium.

Immo servatæ pretiosius, quo pauciores erant, ut in tanta multitudine civium et externorum. Itaque *domus* hic, id est, spatia domuum.

[w] *Post Gallica incendia*] Liv. l. v. 'Promiscue urbs ædificari cœpta est, &c. Festinatio curam exemit vicos

ta,[3] sed dimensis[x] vicorum ordinibus et latis viarum[y] spatiis, cohibitaque[4] ædificiorum altitudine[z] ac patefactis areis[b] ad-

viarum intervallis, prohibita sublimitate domuum, et apertis plateis, adjunctisque

quod *domui* in Regio cod. quoque reperit Lallem. *Oberlin.*—3 Sic Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. editio princeps et recentiores. Puteolanus, *erectæ*, et sic Gronovius et Rycklus.—4 Ita Mss. Flor. Agr. editio princeps et recentiores.

NOTÆ

dirigendi, dum omisso sui alienique discrimine, in vacuo ædificant.'

Idem l. VI. 4. ' Et Roma cum frequentia crescere, tum tota simul exsurgere ædificiis: et Repub. impensas adjuvante, et ædilibus velut publicum exigentibus opus, et ipsis privatis, (admovebat enim desiderium usus,) festinantibus ad effectum operis; intraque annum nova urbs stetit.'

Gallica] Senones populi ex Gallia oriundi, l. XI. c. 24. *Tillemonius.*

[x] *Dimensis*] Ita ut æqualia essent spatia viarum, quæ recta linea dispositæ ac dimensæ, sive rectæ, sive transversæ forent; non arcti vici, non flexiles et enormes, ut olim.

In tantis opibus urbis, ut in libero patentique solo, amoto rudere sumtu principis, simul dimetiebantur vicos, simul et domos construebant, forte eadem forma, parique inter se altitudine, (nam cohibita nimia altitudo;) quod ad pulchritudinem urbis non parum confert.

Ita ut intra paucos dies aut menses, vicos integros ædificatos magnifice videas: quod apud Lutetiam Parisiorum factum vidimus, et videmus, imperante Ludovico Magno; ita ut subito appareat nova civitas, velut artis et ingeniorum miraculum.

Unum incommodum est latis illis viarum spatiis, quod hyberno frigore, aut imbribus infesta sint, vel æstivo rursus sole nimis exardeant. Sed hæc vitant beatuli nostri curribus invecti, et populo incedenti per vias, æstu solis, et ipsis procellis aut frigoribus graviores.

[y] *Latis viarum*] Seneca Epist. 91. ait, ' Timagenem felicitati urbis invidentem dicere solitum: illa Romana incendia ob hoc unum dolere, quod scilicet Roma melior esset resurrectura, quam arsisset.'

[z] *Cohibitaque ædificiorum altitudine*] Quod jam ante Augustus fecerat, eadem fini: id est, ad incendia arcenda, et maxime ruinas. Strabo l. V. ' Adversus casus et ruinas domorum, et altitudinem novorum ædificiorum coarctavit, prohibuitque erigere ultra septuaginta pedes prope vias publicas.'

Sed et ante Augustum Rutilius orationem dixerat de modo ædificiorum. Et Augustus quidem pedes septuaginta tollere permisit: Trajanus duntaxat sexaginta, ut notat Sex. Aurelius, qui modus fortasse et Neronianus fuit. *Lipsius.*

Altitudine] Ad speciem et ornatum Urbis, domus debuerunt esse ejusdem ordinis, et ejusdem altitudinis; sicque prohibitum, ne alii aliis altius domos erigerent. Prohibita etiam nimia altitudo, quia frequentiores, et periculosiores ruinæ excelsarum domorum, et incendia difficilius arcebantur in tanta altitudine ædificiorum.

[b] *Patefactis areis*] Puto, *areis* urbis, quod non parum contulit ad arcenda incendia; sive contrahendis Architectis, et aliis huic ministerio delegatis, qui exstinguerent ignes; sive hamis, et aliis instrumentis hic in

ditisque[5] porticibus,[c] quæ frontem insularum[d] protegerent. 'Eas[6] porticus,' Nero, 'sua pecunia exstructurum, purgatasque areas dominis traditurum,' pollicitus est. Addidit præmia, pro cujusque ordine et rei familiaris copiis: finivitque tempus, intra quod effectis domibus aut insulis adipiscerentur.[7] 'Ruderi accipiendo Ostienses[e] paludes' destinabat, 'utique[8] naves, quæ frumentum Tiberi subvectassent,[9] onustæ rudere decurrerent: ædificiaque ipsa, certa sui parte, sine trabibus, saxo Gabino[f] Albanove[10] solidaren-

porticibus, quæ frontem insularum defenderent. Promisitque Nero ædificaturum illas porticus suo sumtu, et præbiturum areas purgatas possessoribus. *Adjecit præmia pro conditione cujusque, et facultatibus aut opibus: præscripsitque tempus, intra quod exstructis ædibus, aut insulis* præmium *obtinerent.* Ostienses lacus *designabat*, quibus rudera inveherentur, et rates, quæ annonam Tiberi subvexissent, oneratæ rudere decederent. Et domus ipsæ usque ad certam altitudinem, sine tignis, lapide Gabino et Albano firmarentur: *quia is silex*

Que abest a Mss. Harl. Bodl. Jes.—5 Mallem *quoque*. Jam enim dictum, *et*, *ac*, *que*. Brotier.—6 Ita Mss. editiones veteres et recentiores. In mediis, *easque*.—7 *Apiscerentur* Gronovius et Ryckius ex Flor.—8 Ita Mss. Flor. Guelf. Bodl. editiones veteres et recentiores. Rhenanus, *utque*. Sic quoque emendatum in Ms. Bodl.—9 Sic Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. Corb. Rhenanus et recentiores. Vitiose in Ms. Flor. et editione principe, *subvecta essent*. Puteolanus, *subvectæ essent*. Brotier.—10 Male Rhenanus, *Albanoque*. Idem.

NOTÆ

propatulo habendis; sive, quia istis *areis* dispositis, sic *vacuum cœlum* solumque grassantibus flammis opponebatur.

Areis] Alii de areis publicis, alii de areis privatarum domuum intelligunt: forte de utrisque indistincte intelligi possit.

[c] *Additisque porticibus*] Suet. Ner. 16. 'Formam ædificiorum urbis novam excogitavit, et ut ante insulas ac domos porticus essent, de quarum solariis incendia arcerentur; easque sumtu suo exstruxit.'

Non capio, nisi porticus e lapide, et fornicis instar, exstructæ essent, aut separatæ procul ab aliis ædificiis, sic ignem procul arcebant.

Additisque porticibus] Quæ separarent insulas, domusque simul et tegerent ac defenderent.

[d] *Frontem insularum*] Festus: 'Insulæ proprie dictæ, quæ non junguntur communibus parietibus cum vicinis, circuituque publico aut privato cinguntur, a similitudine videlicet earum terrarum, quæ fluminibus ac mari eminent, suntque in salo positæ.'

Insularum] Insulæ erant amplissimæ domus, instar palatiorum, (nos Parisiis *hospitia* vocamus,) circa quæ disposita erant spatia quædam, quibus ambulari poterat in orbem, ideoque appellatæ *insulæ*. Et spatiis illis separatæ erant ab aliis ædibus, eoque longe minus ignibus obnoxiæ fuerunt.

[e] *Ostienses*] Lib. II. 26. *Tillem.*

[f] *Saxo Gabino*] Eadem vis Sabino lapidi tributa ab Isidoro l. XVI. 'Sabinus lapis,' inquit, 'fuscus, addito

tur:'[g] quod is lapis ignibus[11] impervius est. 'Jam aqua,[h] privatorum licentia[i] intercepta,[j] quo[12] largior et pluribus

flammis inviolatus. Etiam aqua, quam privati per licentiam usurparant, quo

—11 Sic Mss. Flor. Reg. Guelf. Bodl. Jes. editiones veteres et recentiores. Rhenanus, *igni*.—12 Freinsh. *quo* delendum putat, planiorem sic locum fore ratus. *Oberlin.*

NOTÆ

oleo etiam lucere fertur. Est et quidam viridis lapis vehementer igni resistens.' Sed corrigo, *Gabinus* e Strabone. 'Gabii in via Prænestina urbs, latomias habet quibus non aliæ utibiliores Romanis.' De his similibusque lapidibus imperviis igni, vide Vitruvium lib. II. 7. *Lipsius.*

Confundit cum saxo e latomiis Gabinis lapidem Sabinum, et perperam apud Isidorum hunc in illud commutat. Lapis Sabinus e silicum genere fuit, et propterea non sic aptus ædificiis. Clare Plinius XXXVI. 18. e quo transcripsit Isidorus: 'Varro tradit Sabinum silicem fuscum, addito oleo etiam lucere.' Altera verborum Isidori pars de lapide viridi itidem e Plinio est, l. d. c. 22. *Reinesius.*

Gabino] Gabii, urbs Latinorum populorum: hodie *l'Osteria del Finocchio*, hospitium Campaniæ Romanæ versus amnes *Teverone* et *Osa*, in Statu Ecclesiastico: ex Cluverio. *Tillemon.*

[g] *Solidarentur*] Vertunt, quasi concamerari, seu in fornicem testudinemque exstrui domus deberent usque ad hanc certam altitudinem: id certe sic longe tutius foret adversus ignes et incendia.

Quippe infra fornicem pistores et coci sua exercere officia tuto potuerunt; et Tacitus dicit *sine trabibus*, ita ut nullus ligni usus esset in illa inferiori parte domorum.

Attamen forte potuerunt erigi domus, solidarique muro saxeo, usque ad certam sui partem. Deinde cetera e ligno confici sine ulla fornice in ima parte; sed nihil affirmo.

Solidarentur] Vertunt, quasi fornices lapidei struerentur usque ad certam altitudinem, qui cetera domus sustinerent, firmarentque adversus ignem.

Sed forte id non colligas ex verbis Taciti, qui tantum inferiori parti domus soliditatem astruit: nec omisisset de fornice seu testudine, si jussisset Cæsar.

Nam universum edictum Neronis nobis fere ad verbum expressit Tacitus hoc loco, et prolixe certe, si spectes genium et gravitatem illius.

[h] *Jam aqua*] Puto sic intelligi posse: Supra *destinabat*, seu statuebat, *utque naves*, &c. Et jam quo *aqua largior*, in publicum flueret, *custodes ei*, supple *destinabat*.

Et quo *subsidia reprimendis ignibus in propatulo quisque haberet*, ille *destinabat*, seu statuebat, *ne* ædificia *communione parietum, sed propriis quæque muris ambirentur.* Ex superioribus repetenda verba, quæ necessaria sunt, ad connectendum continuandumque sensum.

[i] *Privatorum licentia*] Livius XXXI. 'Aquam publicam omnem in privatum ædificium aut agrum fluentem ademerunt:' nempe, Censores. L. I. § 7. D. Ne quid in Fl. 'Plerosque scio prorsus flumina avertisse, alveosque mutasse, dum prædiis suis consulant.' Adde Plinium XXVI. 15. Martial. IX. 19. l. II. D. de extraord. crim. *Aurel.*

Privatorum licentia] Apud veteres,

locis in publicum flueret,[k] custodes[l] et subsidia[m] reprimendis ignibus in propatulo quisque haberet: nec communione

uberior, et pluribus locis in publicum scaturiret, additi custodes et instrumenta opprimendis flammis, quisque palam et in promtu haberet: neve

NOTÆ

omnis aqua in publicos usus erogabatur, et lege cantum erat, ne quis privatus aliam duceret, quam quæ ex lacu abundaret; quam posteri *caducam* vocaverunt; et hæc ipsa non in alium usum, quam in balinearum aut fullonicorum dabatur, eratque statutum vectigal, quod in publicum penderetur: aliquid et in principum domos concedebatur.

Jus dandæ vendendæque aquæ penes censores fuit, vel ædiles curules. Jus impetratæ aquæ, neque hæredem, neque emtorem, neque ullum novum dominum sequebatur.

Postea omnis aquæ instauratum est beneficium cum possessore. Balneis publicis semel concessum jus perpetuo manebat.

[j] *Intercepta*] Magna mulcta in eos constituta, qui aquæ ductus violassent, qui aquam alio derivassent, quam leges, statuta publica, censores vel ædiles permisissent, vel qui etiam plus sumsissent aquæ, quam ipsis primo concessum esset.

[k] *Pluribus locis in publicum flueret*] Plin. XXXVI. 15. 'Agrippa vero in ædilitate sua, adjecta virgine aqua, ceteris corrivatis atque emendatis, lacus septingentos fecit: præterea salientes centum quinque: castella centum triginta: complura etiam cultu magnifica. Operibus iis signa trecenta ærea aut marmorea imposuit, columnas ex marmore quadringentas, eaque omnia annuo spatio.'

In publicum] Plin. XXVI. 15. 'Vicit antecedentes aquarum ductus novissimum impendium operis inchoati a C. Cæsare, et peracti a Claudio. Quippe a lapide quadragesimo ad eam excelsitatem, ut in omnes urbis montes levarentur, influxere Curtius atque Cœruleus fontes. Erogatum in id opus sestertium ter millies.

'Si quis diligentius æstimaverit aquarum abundantiam in publico, balneis, piscinis, domibus, euripis, hortis, suburbanis, villis, spatioque advenientis (aquæ) exstructos arcus, montes perfossos, convalles æquatas, fatebitur nihil magis mirandum in toto orbe terrarum.'

[l] *Quo largior, &c. in publicum flueret, custodes*] Credamne ego quemlibet custodes in propatulo una cum aliis subsidiis habere debuisse? Et huic fini, ut largior in publicum flueret unda? Minime vero. Conjiciebam igitur: *Siphones et subsidia.* Plinius ad Trajan. 'Nullus usquam in publico sipho, nulla hama, nullum denique instrumentum ignibus compescendis.' Hesychius: Σίφων, ὄργανον εἰς πρόεσιν ὑδάτων ἐν τοῖς ἐμπρησμοῖς· *Sipho, instrumentum fuit ad immittendas aquas in incendiis.*

Ulpianus in l. XII. ff. 18. D. de instruct. 'Acetum quoque, quod exstinguendi incendii causa paratur, item centones, siphones, perticæ quoque et scalæ.' *Zinzerlingus.*

Vides omnes istas leges, tum aut repertas aut repetitas, ita nude concipi: 'Ædificia solidarentur, aqua flueret: custodes quisque haberet: ædificia muris ambirentur.' Sic ergo legendum arbitrer totum locum: *Jam aqua privatorum licentia intercepta largior et pluribus locis in publicum flueret: custodes et subsidia*, &c. Falso enim creditum est, custodes ad præcedentia verba pertinere, appositos

NOTÆ

que fuisse aquæ, ut viderent, ne qua interciperentur. *Custodibus* istis conjungenda sunt *subsidia reprimendis ignibus:* fuerunt enim servi, qui insulas custodiebant propter latronum aut ignium motum, qui ob hoc etiam *insularii* vocabantur, de quibus vide Pignorium de servis, p. 250. cui adde l. xvi. ff. 1. de usu et habitatione. Etiam *subsidia reprimendis ignibus in propatulo habere:* de aqua, intelligo, in publico ante ædes collocanda, quod etiam nostro ævo fieri solet, ut id jubeatur; velut in hac urbe, quoties tempore nundinarum, ob peregrinorum multitudinem aut negligentiam, incendiorum casus metuuntur. Sic olim præfectus vigilum solebat 'ut curam adhibeant, omnes inquilinos admonere, ne negligentia aliqua incendii casus oriatur; præterea ut aquam unusquisque in cœnaculo habeat.' l. iii. ff. 4. de Offic. præf. vigil. *Freinshem.*

Corrigo, *custodias et subsidia.* Tria sunt firma remedia incendiorum, aquæ abundantius in publico fluentes, et ut quisque paterfamilias receptacula earum vel cisternas in propatulo ædium suarum haberet, denique proprii cujusque domus muri.

Nam Lipsii interpretationem sequi non possum, qui per *custodes* intelligit dividiculos. Præterquam enim, quod horum officium publicum fuit, non privatum, quis credat Neronem cuivis ædificio hoc onus addere voluisse, ut aleret hominem nulli alii rei intentum, quam ut distribueret aquam exstinguendis incendiis, aut eam duceret per diversas ædium partes? *Harlæus.*

Mihi omnia hic sana et integra. Τὸ *ut*, non requiro cum Faërno; quippe quod ex superiori, *utque naves*, intellectu repetam, non ad hoc tantum. *Custodes* accipio, ἐπιστάτους, et procuratores, aquas publicas privatorum licentia intercipi prohibituros, et eas uberiores crebrioresque præstituros: et ad hoc vocabulum subaudio, ex sequente membro, verbum *haberet.*

Aqua, antehac *privatorum licentia intercepta, &c. custodes haberet*, id est, constituerentur ac præessent castellis et salientibus passim in publico certi homines, qui operam darent, ne tantum inde ducerent derivarentque in suum privati, ut partim siccarentur, alibi parum humoris ejacularentur.

Habes in Lapp. antiquis; *L. Varronio. L. F. Pal. Capitoni. Scribæ. ædilicio. &c. curatori aquarum.* Item, *L. Cæsonius. C. F. Quir. Lucillus. Macer. Rufinianus. &c. curator aquarum, et Minuciæ.* Item, *M. Granius. M. F. M. N. Cerdo. Cur. aquar. Allifis.*

Denique paterfamilias, *quisque in propatulo*, sive in vestibulis ædium, *subsidia reprimendis ignibus haberet;* hoc est, quodvis instrumentum incendiis compescendis, si non omnia singuli, at nemo non aliqua et fere complura. *Gronovius.*

Custodes] Puto custodes istos, castellarios appellatos, quia dividiculis, (uti veteres dicebant) sive castellis aquarum præfecti. Lapis Romæ: CLEMENTI. CÆSARVM. N. SERVO. CASTELLARIO. AQVÆ. CLAVDIÆ.

De castellis Hesychius, Vitruvius, Plinius, et Jurisconsulti, tit. de Aqua quotidiana. Sed et ad tutelam aquarum familiæ publicæ institutæ: 'Quæ in aliquot ministeriorum species diducuntur, villicos, castellarios, curatores, silicarios, tectores, aliosque opifices,' ait Frontinus; quem in his vide. *Lipsius.*

Custodes] Aquæ in castella primum, dein ex illis a castellario, certa mensura distributæ, fluebant in loca destinata. Castellum erat locus, qui recipiebat aquam publicam, et in alia

parietum,[o] sed propriis quæque muris ambirentur.' Ea, ex

domus communi pariete, sed propriis singulæ muris cingerentur. *Ea præ-*

NOTÆ

loca transmittebat: castellarius castellorum custos fuit.

Tutela aquarum locabatur, eorumque operum probandorum cura fuit penes Consules et Ædiles, interdum penes Censores. Postea tota res transiit ad Curatores.

Fuerunt familiæ duæ, quæ aquis operam præberent; una publica, Cæsaris altera. Publica antiquior fuit, quam Augustus, ab Agrippa sibi relictam, publicam fecit: erant homines fere 240. At numerus familiæ Cæsaris 460.; quam instituit Claudius, cum aquas in urbem perduceret.

Hi dividebantur in castellarios, curatores, solitarios, tectores, aliosque opifices.

Publicæ familiæ dabatur merces, et impensa ex ærario, idque ex reditu vectigalium ad jus aquarum pertinentium. Cæsaris familia ex fisco accipiebat, unde et plumbum, et ceteræ impensæ erogabantur. Puto, Nero non custodes novos instituit, sed renovat leges, et custodes acriores adhibet, ut *sunt ferme initia* omnium edictorum acriora, in fine remissiora.

Custodes] Repetendus sensus ex voce *destinabat* supra, ruderi accipiendo *paludes: destinabat, utque naves, &c. onustæ rudere decurrerent*. Sic *destinabat* etiam statuebatque, ut aqua a privatis *intercepta* custodes haberet. Et ut quisque *subsidia reprimendis ignibus in propatulo haberet*.

Vel sic, jam aqua privatorum licentia intercepta (ita ut aqua sit sexto casu) *destinabat*, statuebatque *custodes*, publicos nempe, *quo largior* aqua, *et pluribus locis in publicum flueret*.

[n] *Subsidia*] Sic cape, destinat custodes, quo aqua largior in publicum flueret, et ut sic *subsidia reprimendis ignibus in propatulo quisque haberet, &c.*

Attamen etiam inter illa subsidia fuit, *ne* domus *communione parietum, sed propriis quæque muris ambirentur*.

Subsidia] Hoc referri debet ad antec. et conseq. hoc modo: *destinat custodes, quo aqua intercepta largius in publicum flueret*, et quo subsidia reprimendis ignibus in propatulo quisque haberet; nempe aquas fluentes in publicum, et quæ ex lacu superabundarent. Et sic Nero destinat *custodes*, quo aqua privatorum licentia intercepta largior in publicum flueret, et etiam quo *subsidia reprimendis ignibus in propatulo quisque haberet* destinat; seu statuit, *ne* domus *communione parietum, sed propriis quæque muris ambirentur*.

Nam ii muri non contigui domorum vicinarum, etiam inter subsidia, quibus arceantur ignes; vel sic potius intellige: Quo largior aqua in publicum flueret, ipsi destinabat *custodes*. Et destinabat, ut subsidia reprimendis ignibus publice quisque haberet, nempe hamos, sitellas, siphones, &c. Simul etiam destinabat, seu cavebat, *ne communione parietum, &c. ambirentur*: ipsa aqua publica, ipsi custodes, ipsa instrumenta sitellæ, hami, &c. et insulæ seu muri non contigui: hæc omnia subsidia adversus ignes.

[o] *Ne communione parietum*] Sic Curt. lib. v. de Babylone: 'Ædificia non sunt admota muris, sed fere spatium unius jugeri absunt. Ac ne totam quidem urbem tectis occupaverunt. Per nonaginta stadia habitatur, nec omnia contigua sunt, credo, quia tutius visum est pluribus locis spargi.'

utilitate accepta, decorem quoque novæ urbi attulere. Erant tamen, qui crederent, 'veterem illam formam salubritati magis conduxisse, quoniam angustiæ itinerum et altitudo tectorum[p] non perinde solis vapore perrumperentur: at nunc patulam latitudinem,[q] et nulla umbra defensam, graviore æstu ardescere.'

44. Et hæc quidem humanis consiliis providebantur. Mox petita Diis[1] piacula,[r] aditique Sibyllæ libri, ex quibus supplicatum Vulcano et Cereri Proserpinæque, ac propitiata Juno per matronas, primum in capitolio, deinde apud

ter utilitatem, pulchritudinem etiam novæ civitati addidere. Erant tamen, qui existimarent, priscum illum *struendi* modum valetudini magis utilem fuisse, quia arcta spatia viarum, et sublimitatem ædificiorum non perinde æstus solis pervaderet: at nunc late patentes vias et nulla opacitate obtectas, acriore vapore exardere.

Et illa quidem humana prudentia disponebantur. Dein quæsita ex Diis placamenta, lectique sunt *libri Sibyllini, quorum monitu nuncupata* sunt *vota Vulcano et Cereri Proserpinæque, et placata Juno per insignes fœminas, primum in Capitolio,*

1 *A Diis* Edd. vulg. et Gronovius et Ryckius in suo textu retinent præpositionem; at uterque delendam putant. 'Nondum enim facta Deum placamenta, sed quæsita quæ iis fierent piacula, aditique Sibyllæ libri.' Sic Bro-

NOTÆ

[p] *Angustiæ itinerum et altitudo tectorum*] Quæ tamen alia causa improbantur Fabiano apud Senecam controv. 219. 'Tanta altitudo ædificiorum est, tantæque viarum angustiæ, ut neque adversus ignem præsidium, neque ex ruinis ullam in partem effugium sit.' *Freinshemius.*

[q] *Latitudinem*] Viarum nempe et vicorum: duo sunt, quæ sic augeant calorem, nempe, quia minus altæ sunt domus, et facilius perrumpit vapor solis usque ad medias et imas ædificii partes; et etiam latitudo viarum, lapide stratarum, vehementius et latius calorem reflectit.

Cum e contra angustæ viæ et ardua ædificia, unde opacitas viarum, talem vaporem seu calorem interrumpant; et sic neque ex pavimentis viarum æstus reflectitur, neque ex sole desuper vapor immittitur aut vibratur. Præsertim solo cœloque calido.

[r] *Mox petita Diis piacula*] Deleo præpositionem: vult enim conquisita piacula sive sacrificia piacularia et sacra, quæ Diis fierent.

A Diis] Bene, *a Diis* petita piacula, quibus, nempe, scelera mortalium eluerentur. Neque solum placandi Dii, sed etiam pollutis flagitio mentibus, et forte corporibus subveniendum fuit, supplicatione et sacrificio: quod repetendum remedium, seu piaculum fuit a Diis propitiis factis.

Dii vero non indigebant piaculo præcise; sed homines et hominum flagitia. Itaque non Diis, sed *a Diis* ipsis piacula sibi repetunt miseri mortales: quod per *veniam Deorum*

proximum mare:[a] **unde hausta aqua templum et simulacrum Deæ prospersum est:**[2] **et sellisternia**[3] **ac pervigilia**[4]

dein apud vicinum mare: unde sumta unda, aspersa est ædes, et statua Deæ, et

tier.—2 Emendatum in Ms. Harl. *persperssum est.*—3 Ita Mss. Flor. Bud. Guelf. Ryckius et recentiores. In Ms. Bodl. *selisternia.* Ms. Reg. et editiones veteres, *lectisternia.* Sic quoque altera manu emendatum in Ms. Guelf.

NOTÆ

intellexere.

a *Apud proximum mare*] Similem cærimoniam describit Dio, l. XLVIII. ad annum 716. 'Simulacrum virtutis, quod ante portam quandam stabat, in faciem decidit: et quidam, furore matris Deum correpti, irasci populo Deam dixerunt. Ejus rei causa inspecti sunt libri Sibyllini; qui cum eadem dicerent, ipsumque simulacrum ad mare deportari, et aqua maris lustrari juberent, quam longissime a terra in profundum mare progressa est Dea, et aliquandiu ibi morata, vix sero tandem recepta est.'

Et Prudentius de simulacro bonæ Deæ quod essedo seu carpento vehebatur, et quod præcedebant matronæ calceis amotis, usque ad rivum quo lavabatur. 'Lapis nigellus evehendus essedo, Muliebris oris clausus argento sedet. Quæ dum ad lavacrum præeundo ducitis Pedes remotis atterentes calceis Almonis usque pervenitis rivulum.' Arnob. l. VII. contra Gent. 'Lavatio matris Deum est hodie.'

Mare] Nam expiat omnia. Cic. pro Roscio Amer. ait, 'mari cetera, quæ violata sunt, expiari.'

4 *Sellisternia ac pervigilia*] Probe omnino *lectisternia.* Cum tamen in vet. Budensi et Flor. sit, *Sellisternia*: non nefas suspicari *Solisternia*: ut intelligat fœminas, (receptissimo tunc ritu) corpora in humum abjecisse, ad aras Deorum repsisse. Lucan. libro II. 'Hæ lacrymis sparsere Deos, hæ pectora duro Afflixere solo.' Statius: 'omnibus aris Illacrymat, signatque fores, et pectore terget Limina.' Et in Livio, Polybio, Apuleio, exempla. *Lipsius.*

Lectisternia] Gellius ait, Romæ in lectisterniis eodem in lecto positum Jovem cum Junone, Latiam cum Saturno, Horam cum Quirino, Maiam cum Vulcano, Salaciam, id est, Thetim cum Neptuno, Neriam cum Marte.

Tertull. in Apolog. 'Grande videlicet officium, et focos, et toros in publicum educere, vicatim epulari, civitatem tabernæ habitu abolefacere.'

Ritum pompamque describit Liv. v. 'Tota urbe, patentibus januis, promiscuoque usu rerum omnium in propatulo posito, notos ignotosque passim advenas in hospitium evectos ferunt, et cum inimicis quoque benigne ac comiter sermones habitos; jurgiis temperatum, vinctis quoque demta in illos dies vincula: religioni deinde fuisse, quibus eam opem Dii tulissent, vinciri.' In privatis domibus celebrata etiam lectisternia.

Pervigilia] Quæ, puto, in honorem Cereris, quemadmodum et Junonis Reginæ celebravere fœminæ, exemplo Atticarum, quæ Thesmophoria celebrabant.

Arnob. 5. contra Gentes: 'Vultis consideremus et illa divina, quæ Thesmophoria nominantur a Græcis, quibus gente ab Attica, sancta illa

celebravere fœminæ, quibus mariti erant.[u] Sed non ope humana,[v] non largitionibus Principis, aut Deum placamentis, decedebat infamia, quin jussum incendium crederetur. Ergo abolendo[4] rumori Nero subdidit reos, et quæsitissimis[5]

lectisternia, vigiliasque perpetuas celebravere mulieres nuptæ. Sed neque auxilio humano, neque munificentia principis, aut Deorum piaculis, ignominiæ labes eluebatur, quin imperatum incendium putaretur. Igitur ut exolesceret ea fama, Nero

---

—4 Ms. Reg. *vero rumori*. *Vero* additamentum est librarii alicujus Christiani. *Brotier*.—5 *Exquisitissimis* Budens.—6 Sic Ms. Corb. editio princeps et recen-

NOTÆ

pervigilia consecrata sunt, et Pannuchismi graves.'

Pervigilia] Id est, perpetuas, seu totius noctis, aut certe etiam plurium noctium vigilias agitabant nuptæ fœminæ, forte quia sic sanctius ritum celebrabant nuptæ: quæ nempe aberant a maritis ad aliquot noctes, quemadmodum fœminæ mysteria Cereris celebrantes apud Athenas.

[u] *Fœminæ, quibus mariti erant*] Puto excidisse vocem, ut fuerit, *quibus uni mariti erant*. Eæ enim Diis gratiores creditæ, quam quæ divortio aut viri morte, alias nuptias erant expertæ. Vide Tertullianum de Monogamia. *Grotius*.

Quibus mariti] Sensus est, quibus primi mariti erant, seu quæ unum matrimonium expertæ fuerant. Et id ob sanctitatem et castimoniam; nam et Athenis Thesmophoria, quæ *pervigilia*, celebrantes fœminæ, abstinebant a consuetudine virorum per illos dies noctesque, quibus illa Cereris mysteria colebantur.

Igitur hic intelligendum de fœminis, quæ nullum divortium fecerant; vel simpliciter de illis, quæ tum in matrimonio agebant caste sancteque, ut matres familias decet.

Sed potius intelligam de fœminis quibus primi et uni mariti erant, omnis divortii expertes; quæ virum, quasi matrimonium accepissent. Quod tradit Tacitus, de fœminis Germanorum.

Fœminæ, quibus mariti erant] Alii velint, *uni mariti erant*, sed inviolatus sit Tacitus. Primum *propitiata Juno per matronas* quascumque, sive nuptas sive viduas; credo tamen, istas et claritudine stirpis et castitate illustres in id delectas fuisse.

Attamen quia *matronarum* istarum, aliæ viduæ, aliæ repudiatæ et forte suspectæ, et forsan plusquam semel repudiatæ nonnullæ et post divortium seu repudium vacuæ erant; quod sæpe instar flagitii fuit: ideo forte pervigilia, (quod rarum in Urbe) *celebravere fœminæ, quibus mariti erant*. Nempe quia matrimonio notæ et castæ, minusque suspectæ.

Forte igitur intellexit fœminas, quæ nunquam repudiatæ, et unum matrimonium expertæ erant, quod sanctius fuit: quod forte non expressit hoc loco Tacitus, quia fas illud ex ritu solenne et notissimum fuit. Et hoc in idem recidit, quod afferunt de *unis maritis*.

[v] *Sed non ope humana*] Hæc, et quæ sequuntur, transcripsit iterum Sulpicius: 'Neque ulla re Nero efficiebat, quin ab eo jussum incendium putaretur. Igitur vertit invidiam in Christianos, actæque in innoxios crudelissimæ quæstiones. Quin et novæ mortes excogitatæ, ut ferarum tergis

poenis affecit,[w] quos, per flagitia[x] invisos, vulgus *Christianos* appellabat.[y] Auctor nominis ejus Christus, Tiberio[6] imperitante, per Procuratorem Pontium Pilatum[z] supplicio affectus[a] erat. Repressaque in præsens[b] exitiabilis[7] superstitio rursus[8] erumpebat, non modo per Judæam,[c] originem ejus mali, sed per urbem etiam, quo cuncta undique

suppoenit reos; et atrocissimis suppliciis interfecit, quos per scelera infensos, populus Christianos *vocabat. Istius appellationis auctor* CHRISTUS, *qui, Tiberio dominante, morte damnatus fuerat a procuratore Pontio Pilato. Coërcitaque hactenus perniciosa superstitio iterum invalescebat, non solum per Judæam, originem ejus mali, sed etiam per Urbem, quo cuncta undique immania, aut turpia concurrunt*

tiores. Ita Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *qui Tiberio.*—7 Mss. Vatic.

NOTÆ

contecti laniatu canum interirent. Multi crucibus affixi, aut flamma usti. Plerique in id reservati, ut cum defecisset dies, in usum nocturni luminis urerentur.' *Lipsius.*

[w] *Pœnis affecit*] Anno Romæ conditæ 817. Christi nati 64. Hæc prima persecutio contra Christianos. Vide notas c. 37. et 32. *Tillemonius.*

[x] *Flagitia*] Præcipue intelligit, occisos ac mactatos esse pueros a Christianis in conventibus nocturnis; quod vanum et falsum; etiam stupra, adulteria, et libidines promiscuas, quasi ea causa convenirent.

Per flagitia] Haud dubie innuit ea scelera, quibus accusati initio Christiani, nempe convenisse noctu, ut stupris et adulteriis se pollurent, pueros mactarent, vorarent; et alia similia, quæ stultum vulgus affingit, creditque pari facilitate.

[y] *Vulgus Christianos appellabat*] Sive *Chrestianos*, ut scripsere per inscitiam illi. Quod nomen ortum demum observo imperio Claudii extremo. Suidas: 'Sub Claudio imperatore Romano, cum Petrus Apostolus elegisset Evodium apud Antiochiam, tum transnominati sunt, qui ante Nazaræi et Galilæi appellabantur, et Christiani dicti sunt.'

Sed et Judæi appellati antea, quod frustra negant quidam. Aperte Arrianus, II. 9. 'Cum aliquem in ambiguo agitantem videmus, tum dicere solemus, non est hic Judæus, sed dissimulat. Cum vero assumsit studium affectumque baptizati et electi seu initiati, jam ille tunc, et est revera, et vocatur Judæus.'

Ait, τοῦ βεβαμμένου: qui ergo tincti et baptizati, præter Christianos? Suetonius Claud. c. 25. 'Judæos impulsore Chresto assidue tumultuantes Roma expulit.' *Lipsius.*

[z] *Pontium Pilatum*] Qui sextus Procurator Judææ, cum potestate Præsidis, fuit. Vide Josephum lib. XVIII. Antiq. c. 3. Miror autem cur *Syriæ Procuratorem*, nimis diffuse Tertullianus dicat, in Apologetico: 'Pontio Pilato Syriam tunc ex parte Romana procurante.' *Lipsius.*

[a] *Supplicio affectus*] Anno 1. Olympiadis 203. Romæ conditæ 786. Christi nati 33. imperii Tiberii 19. *Tillemonius.*

[b] *In præsens*] Hactenus *repressa:* intellige usque ad Neronem.

[c] *Judæam*] Lib. XII. c. 23.

atrocia aut pudenda confluunt celebranturque. Igitur primo[9] correpti, qui fatebantur, deinde,[10] indicio eorum, multitudo ingens, haud perinde in[11] crimine incendii, quam odio humani generis,[d] convicti[12] sunt.[e] Et[13] pereuntibus addita ludibria, ut ferarum tergis contecti, laniatu canum[f] interi-

coluntur que. Itaque primo apprehensi qui confitebantur, dein his indicantibus, numerus ingens, qui non tam scelere subjecti ignis, quam odio omnium mortalium damnati sunt. Et morientibus adjunctæ contumeliæ, ut ferarum pellibus induti,

Corb. *exitialis.*—8 Ms. Corb. *rursum.*—9 *primum* Flor. et Budens.—10 Ms. Corb. *dein.*—11 *In* abest a Ms. Corb.—12 Annotatum in margine Ms. Vatic. 1958. *Eritis odio omnibus hominibus propter nomen meum:* in hujus loci explicationem tractis Christi verbis, Matth. x. 22. in Ms. Flor. pro *convicti* legitur *conjuncti.* Id probat Pichena; et ingentem illam Christianorum multitudinem, non convictam, sed cum aliis confessis conjunctam, et quasi cumulo additam fuisse scribit: quod Jac. Gronovius, nimio suo Ms. Florentini studio abreptus, edidit, licet repugnent ceteri omnes libri scripti et editi, idque a Taciti narratione et mente omnino sit alienum. Acidalius emendat *odio Romani generis,* quasi Christiani Romanos oderint, quod falsum et ineptum est, atque ab usu Latinæ linguæ abhorrens, cum nunquam *Romanum genus,* passim *humanum genus* dixerint scriptores Romani. Muretus et Faërnus delent *humani,* ut maneat tantum *odio generis convicti sunt.* Hæc emendatio, solito Mureti acumine prorsus vacua, refutatione haud indiget. Verum cum non levis momenti sit insignem hunc Taciti locum illustrare, ceteraque, quæ ad eam de Christianis quæstionem spectant, diligentius inquirere, operæ pretium duxi de Christianorum crimine, supplicio, suppliciique tempore disserere. *Brotier.*—13 Mss. Harl. Bodl. Jes. *ea pereuntibus.*—14 Ms. Agr. *flammati,* [quod

NOTÆ

[d] *Haud perinde in crimine incendii, quam odio humani generis*] Non *incendii,* non ullius criminis convicti, sed *odio* Ethnicorum damnati sunt. Certe *odio* hominum, non *odii* in alios homines convicti sunt.

Odio humani generis] Faërnum legisse aiunt, *Odio generis convicti.* Sed non ea mens Taciti. Est ipsa, quam lib. v. Hist. expressit, de Judæis: 'Apud ipsos fides obstinata, misericordia in promtu, sed adversus omnes alios hostile odium.' At Arnobius dicet, Christianis hoc objectum, quia scilicet diversa omnia in moribus et sacris. Itemque contagem et congressum eorum, theatra et circos fugiebant. *Lipsius.*

Odio] Quod nempe Judæi ceteros homines odio haberent, et invicem odio haberentur.

[e] *Convicti sunt*] Magis placuit verbum, *conjuncti,* ex Flor. quam *convicti,* ut in vulgatis. Neque ingentem illam multitudinem convictam constat; sed, cum aliis confessis conjunctam, et quasi cumulo additam. *Pichena.*

[f] *Laniatu canum*] Nempe in id expositi per vicos urbis, vel etiam in hortis, quos ei *spectaculo Nero obtulerat.* Vel forte, ipsi crucibus affixi laniabantur, quanquam hic loci distinguere videtur Tacitus.

Sic ligati, et cum sese non moverent, dati canibus laniena, atque avibus cunctis; atque id vivi etiam, et id aliquando in judiciali sententia expressum.

Et Apuleius proprium hunc refert patibuli cruciatum, cum canes et vo-

rent, aut crucibus[g] affixi,[h] aut flammandi,[14 i] atque,[15] ubi de-

morsu canum necarentur, aut in crucem acti, aut flammis, ubi lux abscessisset, in

putat Ryckius non spernendum.] Male emendat Meursius, *aut flamma usti, atque ubi, &c.* Sulpitium Severum secutus, qui Tacitum hic exscripsit: 'Novæ mortes excogitatæ, ut ferarum tergis contecti, laniatu canum interirent. Multi crucibus affixi, aut flamma usti. Plerique in id reservati, ut cum defecisset dies, in usum nocturni luminis urerentur.' *Brotier.*—15 Delendum *atque* non immerito monet Ernestus; ni intelligas, *atque ut, ubi defecisset, &c.* Idem.

NOTÆ

laceres intima protrahunt viscera.

Hinc discas, cruces non semper fuisse præaltas; alioqui quomodo canes attingerent, atque etiam lupi? Lupos enim addit Catullus.

Laniatu] Triplex ibi genus supplicii. Nam aut laniatu canum interibant, aut crucibus affixi, sic exhausto cruore expirabant, aut flammis noctu exusti: illa disjungit Tacitus, quamvis duo ultima supplicia conjungere videatur Sulpicius.

Certe potuit fieri, ut illis crucibus, seu palis affixi per compita urbis in usum nocturni luminis comburerentur. Vel etiam palis affixi iidem laniarentur interdiu a canibus, et alii etiam comburentur noctu.

[g] *Crucibus*] Ubique gentium receptæ cruces. Apud Romanos fere servorum supplicium fuit, aut plebeiorum, qui juxta servos, nec nisi ex gravi crimine.

Ante fixionem duo adhibita, *flagellatio*, et *deductio:* rei verberati aliquando *virgis*, sæpius *flagris*, quæ servorum propria.

Flagella fuerunt taxillata, insitis talis, aut assiculis exasperata. Adeo ut sub illis flagellis aliquando interirent: idque domi aut in prætorio, vel in deductione per viam et sub furca.

Ipsi coacti ferre crucem suam, vel totam vel partem. Etiam per viam trahebant, stimulis agebant, divexabant reos per ludibrium et sævitiam.

[h] *Affixi*] Nudi dati in crucem, vel in jacentem vel erectam; utrumque enim fiebat, sed sæpius in erectam crucem agebantur. Astrictio facta clavis, aut funibus, sed sæpius clavis.

Funes etiam adhibiti, et quorundam judicio videntur necessarii fuisse in omni fictione; nam volunt manus ligatas fuisse, ne se subducerent ad ictum, aut commoverent, tum etiam ut firmius et cum adminiculo penderent.

Deinde alterum funem ad pectus corpus ambiisse sub ipsas alas, eoque sublevatum hominem, et attractum in summam crucem: idque factum admotis, utrimque scalis.

Alii de *ternis clavis* asserunt, alii de *quaternis:* forte etiam plures per sævitiam, et in alia corporis parte. Modus figendi fuit, ut *manus* primum figerent, dein *pedes;* atque initium a manu dextra, tum itum ad pedes.

Asserculum sive tabellam induxerunt, in quo innixi et fixi simul pedes. Quid si eidem ligno inhæserit, seu pars crucis fuerit illud adminiculum pedum?

Dein sequebatur mors lenta, molesta, vel a stillante paulatim sanguine vel sanie. A sanguine, quia fixi cruci, et quia acris verberatio præiverat.

[i] *Aut flammandi*] Meo judicio non bene. Quid si, *aut flamma usti; utque ubi, &c.* Meursius. Videtur significare Sulpicius: 'ut ferarum tergis contecti, laniatu canum interirent,

fecisset dies, in usum[16] nocturni luminis[j] urerentur. Hortos suos[k] ei spectaculo Nero obtulerat, et circense ludicrum

usum nocturnæ facis cremarentur. Hortos suos aperuerat Nero tali *pompæ, et*

16 Sic Puteolanus, ac deinde ceteri omnes. Mss. Flor. Harl. Bodl. Jes. Reg. Corb. Guelf. editio princeps, *in usu.*

NOTÆ

aut crucibus affixi et flammæ uncti escis, ubi defecisset dies, in usum nocturni luminis urerentur.' Sive malis, *alimentis*, aut *materia*. Lib. II. Hist. 'Fraude illata ignis alimenta credidit.' Ovid. l. XIV. 'Picem et ceras alimentaque cetera flammæ Mulciber urebat.' *Gronovius.*

Aut flammandi] Quidam intelligunt, quasi in crucem acti flammarentur, ut veluti latius arderent lucerentque per noctem. Sed distinguit Tacitus, et aliud supplicium fuit crucis, aliud tunica illa molesta qua lucebant. Juv. 'Pone Tigellinum: tæda lucebis in illa, Qua stantes ardent, qui fixo gutture fumant.' At non stabant cruci suffixi, nec *fixo gutture*, rei ligati erant.

Flammandi] Alii legunt, *flamma usti*, vel *flammæ uncti;* quæ non sunt Taciti, et puto vox *flammandi* satis exprimit mentem illius. Vult enim non statim combustos esse Christianos; sed sensim et durante flamma ustulatos, ut sic loco nocturnæ tædæ essent prætereuntibus.

Et id colligi potest ex ipso versu Juvenalis, 'tæda lucebis in illa;' lucebant ardebantque palis alligati, diuque fumabant, non statim in cineres redacti, vel etiam, quia tunica vestiti molesta, ut sic inflammarentur, et simul lucerent. Et sic etiam ad graviorem longioremque cruciatum. *Flammandi* simplex, pro composito *inflammandi.*

Flammandi] Ex Tertull. ad stipitem dimidii axis revincti, sarmentorum ambitu exurebantur, ideoque *semiaxii* dicti: et vetus Interpres Juven. ad hoc sat. I. 'Tæda lucebis in illa,' ut tæda et papyro circumvoluti, ceraque, et fixo stipiti igne admoto, sic candelæ fierent, et per noctem lucerent. Induebantur veste chartacea illita pice, de qua dixit idem Juven. Sat. IX. 'Tunica punire molesta.'

Et sic ignis velut allambebat miseros, non statim absumebat: hinc dixit Tacitus *flammandi*; quasi, in superficie corporis, et pelle tenus amburerentur; ut sic nempe diutius lucerent.

[j] *In usum nocturni luminis*] Pro lychno et lucerna. Credo Juvenalem ad hoc sævitiæ genus spectasse. 'Pone Tigellinum: tæda lucebis in illa, Qua stantes ardent, qui fixo gutture fumant.' Quos versus scio et vulgus interpretum, et egregium Turnebum, longe secius accipere. Ceterum prima hæc exercita in nostrum nomen crudelitas, sanguinis dico. Nam Claudius antea tantum expulerat. Sueton. c. 25.

Tertullianus: 'Consulite commentarios vestros, in illis reperietis Neronem primum in hanc sectam, tum maxime Romæ orientem, Cæsariano gladio ferocisse.' *Lipsius.*

In usum nocturni luminis] Moris enim in urbe fuit, per singulas domus lucernam accensam noctu fenestris appendere, qua vicus illuminaretur, vigilesque ut alacrius urbem lustrarent. *Vertranius.*

[k] *Hortos suos*] Forte ob multitudinem necandorum, vel in terrorem, et quia populus Rom. huc ad ludos Cir-

edebat, habitu aurigæ permixtus plebi, vel curriculo[17] insistens.[1] Unde, quanquam adversus sontes et novissima exempla meritos, miseratio oriebatur, tanquam non utilitate publica, sed in sævitiam unius, absumerentur.

45. Interea conferendis pecuniis pervastata Italia,[m] provinciæ eversæ, sociique populi et quæ civitatum liberæ[n]

Circenses ludos ipse *celebrabat, ad instar aurigæ populo immixtus, vel quadrigis insidens. Unde orta misericordia, quamvis in noxios et ultimis suppliciis dignos, tanquam non ex utilitate Reipub. sed immanitate unius interirent.*

Interea eversa Italia exigendis pecuniis, exhaustæ provinciæ, sociæque gentes, et

17 Sic Ms. Agr. Ryckius et recentiores. In aliis Mss. et veteribus editionibus, *circulo:* et sic Gronovius.

NOTÆ

censes confluebat, qui quasi in noxios et incendii auctores ipso prospectu sæviebat, talique spectaculo utroque avertebat oculos, et ingenia ac rumores vulgi ad alia, et ad sævitiam inauditam hactenus: quasi crimen incendii sic a se transferret, cum potius augeret. Hos perditos voluit; ut perderet, prætextum *odii* favorabilem tum reperisse sibi videbatur.

[1] *Vel curriculo insistens*] Vulg. *circulo:* at ego persevero legere, *vel curriculo*, sententia plane volente. Nero, inquit, interdum quasi spectator immiscebatur plebi, interdum currui insistebat, ut aurigator.

Proprie insistebant. Plinius l. IX. Epistolar. 'Quo magis miror tot millia virorum, tam pueriliter, identidem currentes equos, insistentes curribus homines videre.'

At Neronem currus rexisse, nimis notum; Plinium leviter emendo l. XXVIII. c. 17. 'Feruntque et Neronem principem hac potione recreari solitum, cum sic quoque se trigario, (immo *trigarium*,) approbare vellet.'

Approbare trigarium, valet, ostendere se legitimum aurigam et agitatorem equorum. *Lipsius.*

Curriculo] Tum forte hermaphroditis equabus suis trahebatur Nero, fato quodam, ut portentum portentis insisteret.

Plin. l. II. 49. 'Contra mulierum paucis prodigiosa assimulatio: sicut hermaphroditis utriusque sexus: quod etiam quadrupedum generi accidisse Neronis principatu primum arbitror. Ostentabat certe hermaphroditas subjunctas carpento suo, equas in Treverico Galliæ agro repertas; ceu plane visenda res esset, principem terrarum insidere portentis.'

[m] *Pervastata Italia*] Prætextu cladis, eversa Italia, direptæ provinciæ. Apud veteres enim speciosa admodum collatio seu exactio pecuniæ. In ejusmodi casibus, privati privatis amicis conferebant, civitates amicæ afflictis civitatibus aut Reipub. et nunc Cæsari. Martial. III. 51. 'Empta domus fuerat tibi, Tungiliane, ducentis: Abstulit hanc nimium casus in urbe frequens. Collatum est decies: rogo, num potes ipse videri Incendisse tuam, Tungiliane, domum?' Fuit igitur amplissimus prætextus hic Neroni spoliandi socios, civitates, provincias, aras, templa, Deos ipsos.

[n] *Quæ civitatum liberæ*] Liberæ manserant inter ceterorum hominum

vocantur. Inque eam[1] prædam etiam Dii cessere, spoliatis in urbe templis, egestoque auro, quod triumphis,[o] quod votis, omnis Populi Romani ætas prospere,[2] aut in metu,[p] sacraverat. Enimvero, per Asiam atque Achaiam non dona tantum, sed simulacra Numinum abripiebantur,[q] missis in eas

quæ oppidorum libera appellantur. Simul et Dii spoliati, direptis Romæ delubris, ablatoque auro universo, quod triumphis, quod supplicationibus per omne ævum populus Rom. rebus prosperis aut adversis dicaverat. Quippe in Asia et Græcia non donaria solum, sed etiam *statuæ Deorum auferebantur, missis in eas regiones*

1 Budens. *in eamque.*—2 Pro *prospere* Acidalius vult *prospera re:* quod pro-

NOTÆ

servitutem, si non re, saltem nomine. *Liberæ* factæ, vel quia societatem Rom. statim assumserant, et fuerant inter instrumenta servitutis vicinorum, vel aliis eximiis in Rempub. meritis id assecutæ; quod in bellis egregiam operam navassent, quod difficillimis temporibus opem tulissent.

Quod non prorsus immutatum fuit: nam vel restringebatur, vel demebatur ea libertas; concedebatur, vel reddebatur pro meritis, vel delictis.

Tac. l. XII. 58. ‘ Redditur Rhodiis libertas, ademta sæpe, aut firmata, prout bellis externis meruerant, aut domi seditione deliquerant.’ Suet. Claud. 25. ‘ Lyciis ob exitiabiles inter se discordias libertatem ademit; Rhodiis ob pœnitentiam veterum delictorum reddidit.’

Quæ civitatum liberæ] Distinguebant inter oppida, colonias, municipia, inter civitates, quæ *Latio*, quæ *libertate* et *civitate* donatæ, quæ *fœderatæ* aut *stipendiariæ* essent.

Sic Plin. l. III. 1. de Bætica: ‘ Oppida omnia numero 175. In iis coloniæ 8. municipia 8. Latio antiquitus donata 29. libertate 6. fœdere 2. stipendiaria 120.

[o] *Auro, quod triumphis*] Aurum e triumphis, coronarium capio: quod jam per alios innotuit: sive etiam, quod ab Imperatoribus per triumphos illatum. E votis, quod senatus in re trepida Jovi aliisque Diis vovebat. Petronius: ‘ ipse senatus recti bonique præceptor, mille pondo auri Capitolio promittere solet.’

Aut quod ipsi consules prætoresve in provincias et ad bellum ituri. Livius l. XXXI. ‘ Ludos Jovi, donumque vovere consulem, cui provincia Macedonia evenisset, jussit.’

Alibi: ‘ Tum P. Sulpicius secundum vota in Capitolio nuncupata, paludatus cum lictoribus profectus.’ Et exempla in Livio passim. *Lipsius.*

[p] *Prospere, aut in metu*] In prosperis, nempe, cum de victoria, aut prospero aliquo eventu gratiæ Diis agerentur: in metu etiam et adversis, vota nuncupabantur atque exsolvebantur.

Prospere] Nempe post victoriam e triumphis: *in metu*, nempe, votis in procinctu præliorum nuncupatis, aut peste, fame et similibus adversis urgentibus.

[q] *Simulacra Numinum abripiebantur*] Pausanias l. X. ‘ Non postremo Neronis impietatem Dei donaria effugere potuerunt. Is enim æneas quingentas, partim Deorum, partim hominum, sustulit imagines.’ *Lipsius.*

Simulacra Numinum] Quæ simulacra

provincias Acrato ac Secundo[r] Carinate.[3] Ille libertus, cuicumque flagitio promtus; hic, Græca doctrina[s] ore tenus exercitus,[4] animum bonis artibus non induerat.[5][t] Ferebatur 'Seneca,[6] quo invidiam sacrilegii[u] a semet averteret,

Acrato ac Secundo Carinate. Ille libertus in quodcumque crimen pronus paratusque; hic Græca sapientia verbo tenus eruditus, haud animo virtutem penitus hauserat. Dicebant, Senecam, quo sacrilegii odium a se transferret, *procul amota*

bat Ernestus.—3 Male Mss. Flor. Harl. Bodl. Jes. Guelf. *Caprinate*. Ms. Corb. *Crapinate*. Brotier.—4 Bene et eleganter. Hæc tamen, quod in Ms. Bud. omissa, deleta volebat Rhenanus. *Idem*.—5 Lipsius tentat *imbuerat*.—6 Quædam

NOTÆ

Diis reddita, et reposita in templo Pacis a Vespasiano principe.

Plin. xxxiv. 8. 'Atque ex omnibus, quæ retuli, clarissima quæque in urbe jam sunt dicata a Vespasiano principe, in templo pacis, aliisque ejus operibus, violentia Neronis in urbem convecta, et in sellariis domus aureæ disposita.'

[r] *Acrato ac Secundo*] Prior horum nominatus et Dioni Chrysostomo, et tota res et rapina hæc denarrata: sed nomen corruptum est in libris. Verba in oratione, quam *Rhodaicam* inscripsit, in scripto codice aiunt esse: *ἴστε γὰρ, Ἀκράτων ἐκεῖ μόνος τὴν οἰκουμένην, κ. τ. λ.* Lego, *Ἄκρατος ἐκεῖνος, κ. τ. λ.* Sic verto: *Nostis enim, Acratus ille, omnem orbem fere pervagatus, illius rei gratia,* (statuas auferendi, et talia ornamenta,) *et nullum pagum etiam aut vicum omittens, ut huc etiam venerit.*

Rhodum nempe. Hæc vera lectio, et Tacitus firmat, quod ad nomen attinet: in re autem, lucem a Dione etiam ipse capit capietque: locum totum vide. *Lipsius.*

Acrato] Hi duo scelerati haud dubie periti agnoscendi ingenii tabellarum pictarum et statuarum, quas vetustas ob præstantiam artis venerabatur: haud dubie *eruditos illi oculos* habuere, et per artem. Sed longe doctiores manus, et Nerone dignæ.

Secundo Carinate] Suspicari possis, Rhetorem illum esse, quem Dio scribit a Caio in exilium missum, quia contra Tyrannos declamitaverat; quemque Juvenalis tangit: 'Sicut Thrasymachi probat exitus, atque Secundi Carinatis.' Tinctum eum eloquentiæ literarumque studiis, Taciti consequa verba indicant. *Lipsius.*

[s] *Doctrinam*] Sapientiam seu philosophiam Græcam intelligit, quam ore tenus, non ingenio, non animo penitus induerat Carinas.

[t] *Non induerat*] Tentabam, *imbuerat*. Nunc affirmo vulgatam scripturam: et perplacet metaphoræ honestas.

Qua ipsa usus Agellius l. II. de Æsopo fabulatore: 'qui,' inquit, 'res salubriter ac perspicienter animadversas, in mentes animosque hominum cum audiendi quadam illecebra induit:' non ut corrumpunt, *induxit*. Lipsius.

[u] *Invidiam sacrilegii*] Mirum quod non metueret Nero exemplum avunculi Caii, qui jusserat simulacrum Jovis Olympiæ detrahi. Suet. Cal. 57. 'Futuræ cædis multa prodigia extiterunt. Olympiæ simulacrum Jovis, quod dissolvi transferrique Romam placuerat, tantum cachinnum repente edidit, ut machinis labefactis opifices diffugerint. Supervenitque

longinqui ruris secessum oravisse,[7] et, postquam non concedebatur, ficta valetudine, quasi æger nervis, cubiculum non egressus.' Tradidere quidam, 'venenum ei per libertum ipsius, cui nomen *Cleonicus*, paratum jussu Neronis: vitatumque a Seneca, proditione liberti, seu propria formidine, dum simplici[8] victu[v] et agrestibus pomis, ac, si sitis admoneret, profluente aqua vitam tolerat.'[9]

46. Per idem tempus gladiatores apud oppidum Præneste,[w] tentata eruptione, præsidio militis,[x] qui custos ade-

villæ solitudinem rogavisse, et ubi non permittebatur, simulato morbo, veluti podagra laboraret, cubiculo non exiisse. *Scripsere nonnulli*, noxium medicamen ei præparatum a liberto ipsius, qui *Cleonicus* vocabatur, mandato Neronis: idque vitasse Senecam, seu patefaciente liberto *ipso*, seu proprio metu, dum vitam sustentat tenui cibo, et sylvestri fructu, et si sitis urgeret, currente aqua.

Eodem tempore gladiatores in municipio Præneste effugere conati, auxilio militis

vett. edd. *ferebant Senecam*.—7 Ed. pr. *oratus esse*.—8 *Persimplici* edunt Gronovius, Ryckius, Brotierus, et alii: et sic Ms. Flor. Pichena et recentiores. Vulgo in Mss. et veteribus editionibus, *pro simplici*. Bipont. *persimplici*. —9 Ms. Bud. *tolerabat:* unde conjicit Ernestus, *toleraret*.

NOTÆ

illico quidam Cassius quoque nomine, jussum se somnio affirmans, immolare taurum Jovi.' Signum more militiæ *Jovem* dabat, cum occisus est.

Quin et teste Plin. xxxiv. 8. Apollinem 'a Triumviro Antonio sublatum restituit Ephesiis Divus Augustus, admonitus in quiete.'

Sic et postea Galba restituit Deos Penates conflatos a Nerone, et Vespasianus ceteras imagines raptas ab eodem, spolia templorum Deorumque, in templo Pacis et aliis operibus dicavit.

[v] *Dum simplici victu*] In tantis opibus magna et rara abstinentiæ laus. Ipse de se Epistola 84. 'Panis deinde siccus, et sine mensa prandium, post quod non sunt lavandæ manus. Dormio minimum. Consuetudinem meam nosti. Brevissimo somno utor, et quasi intervigilo:' ubi ex veteri libro assero, *et quasi interjungo*, ab aurigis metaphora.

Epist. 9. 'Inde in omnem vitam unguento abstinemus: quoniam optimus odor in corpore, est nullus. Inde vino caret stomachus, inde in omnem vitam balneum fugimus:' et plura ibidem. *Lipsius*.

Simplici victu] Idque per virtutem et sapientiam, non omnino metu veneni: nam ignorabat insidias Seneca, et quod hic habet Tacitus de *formidine*, ut incertum tradit.

Et abstinentissimum fuisse Senecam, patet ex ipsomet Tacito, infra, hoc libro xv. 63. 'Quoniam senile corpus et parvo victu tenuatum, lenta effugia sanguini præbebat,' &c. Ut virtutem mireris in tanta abundantia, in tali aula, et sæculo corruptissimo.

[w] *Præneste*] Oppidum Latinorum populorum: hodie *Palestrina*, Urbs Campaniæ Romanæ in Statu Ecclesiastico. *Tillemon*.

[x] *Præsidio militis*] Custos aderat

rat,[1] coërciti sunt: jam 'Spartacum[y] et vetera mala' rumoribus[2] ferente[3] populo, ut est novarum rerum cupiens paviduşque.[z] Nec multo post clades rei navalis accipitur: non bello: quippe haud alias tam immota pax: sed certum ad diem, 'in Campaniam redire classem,' Nero jusserat, non exceptis maris casibus. Ergo gubernatores, quamvis sæ-

custodiæ appositi compressi sunt: jam plebe differente sermonibus Spartacum, et priscas calamitates; *ut est* vulgus *novorum motuum amans metuensque. Nec multo post audita clades navium, non armis; quippe nunquam alias tam inconcussa pax* fuit; *sed Nero præceperat*, reverti classem in Campaniam *ad diem constitutum; neque vel accidentia maris exceperat. Itaque trierarchi, licet ingruente*

1 Omnes fere edd. habent *adesset*. Ms. Corb. *aderat:* quod cum Bipont. recepit Oberlin.—2 Pessime Budens. *malorum moribus*. Oberlin.—3 Heinsius conjicit *serente*. Bene. *Idem*.

NOTÆ

miles, quia ludus illic celebris et ingens numerus gladiatorum exercebatur eo loco haud dissimili ergastulorum.

Haud dubie gladiatores Neronis erant: nec tamen per se adeo metuendi, sed magis terrebant, quia erumpentes, ergastula et carceres infringebant, et servos suæque sortis homines ad libertatem et arma vocabant.

Magnus tamen gladiatorum tum numerus fuit, quos in sui tutelam mox armavit Otho. Etiam minores Cæsare duces talia prodigia in castra ducebant, non usuri in præliis, sed in sui subsidium adversus imminentia stipatores habuere, aut etiam ad spectacula in castris exhibenda.

[y] *Spartacum*] De quo Flor. III. 20. 'Spartacus, Crixus, Œnomaus, effracto Lentuli ludo, cum triginta aut amplius ejusdem fortunæ viris erupere Capua, servisque ad vexillum et ad auxilium vocatis, cum statim decem amplius millia coissent hominum, non modo effugisse contenti, jam vindicare volebant.'

Hinc occupant montem Vesuvium, dein Coram totamque Campaniam, Nolam, Nuceriam, Thurios et Metapontum populantur: mox in Apennino Lentuli exercitum profligavit Spartacus, et apud Mutinam C. Cassium, quibus elatus victoriis de invadenda urbe Rom. deliberavit, et tandem a Licinio Crasso pulsus fugatusque et occisus est, cum sine missione pugnatum esset, ut tali duce decuit.

[z] *Cupiens paviduşque*] Plinius de celebri pictore XXXV. 10. 'Pinxit demon, (id est, populum,) Atheniensium argumento quoque ingenioso: volebat namque varium, iracundum, injustum, inconstantem, eundemque exorabilem, clementem, misericordem, excelsum, gloriosum, humilem, ferocem fugacemque et omnia pariter ostendere.'

Sed qua arte, qua specie, et quibus coloribus tot res simul una tabella tam diversas adumbrare pictor potuerit, operæ pretium fuit scire et docere. Puto, vix suffecissent sacræ et vetustæ literæ omnes, quas habuere prisci Ægyptii.

Sic tamen fuit, et populus Rom. omnia hæc habuit capite multiplex bellua, quod concipere et adumbrare animo nos, non alia tabella possumus.

viente pelago, a Formiis[a] movere: et gravi Africo,[b] dum promontorium Miseni[c] superare contendunt, Cumanis[d] littoribus impacti, triremium plerasque et minora navigia passim amiserunt.

47. Fine anni vulgantur prodigia,[e] imminentium malorum nuntia. Vis fulgurum non alias crebrior[f] et sidus co-

procella, solvere a Formiis; et sæviente Africo vento, *dum conantur transmittere promontorium Miseni, ad Cumanas ripas impulsi atque allisi, maximam partem triremium, et minores naves passim perdidere.*

Exitu anni publicantur ostenta, prænuntia malorum impendentium. Violentia

NOTÆ

Mirari mentem et consilium pictoris nunc satis sit; neque forte tota porticus Ποικίλη tanto proposito capiendo sufficiat.

Pars plebis integra, honesta, et quæ opes et honestas affinitates habet, *res novas* metuit pavetque: at sordida plebs, egena, et flagitiis corrupta, res novas cupit, quasi fortunam commutatura: qua spe lactatur vulgus et fallitur.

[a] *Formiis*] Formiæ, Urbs Auruncorum populorum in Latio provincia, et ad mare Tyrrhenum: hodie non extat. Situs est prope *Mola* oppidum provinciæ Terræ Laboris ad occidentem et meridiem, in Regno Neapolitano. *Tillemonius.*

[b] *Africo*] Africus, ventus sic dictus, quia ab Africa spirat, inter Austrum et Favonium. Hodie nautæ Oceani vocant *Sud-Ouest;* et in mari Mediterraneo dicitur *Garbino*, vel *Libeccio*, ex Brietio. *Tillemonius.*

[c] *Dum promontorium Miseni*] Classis Romana in portu Misenensi ordinariam stationem habebat; uti Alexandrina Puteolis, ut Strabo l. XVII, indicat. Promontorium hoc infame naufragiis, uti e Seneca colligas Epist. 77. ubi de Alexandrinis navibus: 'Cum intravere Capreas, et promontorium, ex quo 'Alta procelloso speculatur vertice Pallas,' cetera velo jubentur esse contentæ.' Statius: 'Prima salutavit Capreas, et margine dextro Sparsit Tyrrhenæ Mareotica vina Minervæ.' Litabant ergo procellosæ illi Palladi nautæ, periculo maris defuncti. *Lipsius.*

[d] *Cumanis*] Cumæ Urbs Campaniæ provinciæ ad mare Tyrrhenum: hodie *Cuma* Urbs eversa Terræ Laboris, in regno Neapolitano. *Tillemon.*

[e] *Prodigia*] Sic Plin. II. 13. 'Amnes retro fluere et nostra vidit ætas, Neronis principis annis supremis, sicut in rebus ejus retulimus; et prata et oleæ in contrarias sedes transgressæ.' Hæc diversa a Taciti prodigiis, sed quæ visa forte postea sub finem Neronis.

[f] *Non alias crebrior*] Sic et tempore Domitiani. Suet. 15. 'Continuis octo mensibus tot fulgura facta, nuntiataque sunt, ut exclamaverit, feriat quem jam volet.'

Non mirum tamen est, crebra esse fulgura in ea regione, quia, inquit Plin. II. 52. 'Mobilior aër mitiore hyeme, et æstate nimbosa, semper quodammodo vernat, vel autumnat, Italiæ quoque partibus iis, quæ a Septentrione descendunt ad teporem, qualis est Urbis. Campaniæ tractus juxta hyeme et æstate fulgurat, quod non in alio situ.'

metes, sanguine illustri semper Neroni[1] expiatum.[g] Bicipites hominum aliorumve animalium[h] partus abjecti[i] in publicum, aut in sacrificiis, quibus gravidas hostias immolare[j]

fulminum haud alias frequentior, et stella crinita, cruore nobilium semper a Nerone placata. Biformes fœtus hominum, aut aliarum animantium expositi in publicum,

1 Grotius delet *semper*.

NOTÆ

[g] *Et sidus cometes sanguine illustri semper Neroni expiatum*] Quasi vero quotidianum, aut frequens adeo sidus esset cometes, ut mos Neroni in eo expiando notari potuerit. Dele importunam vocem ex interpretamento male intextam, et scribe : *et sidus cometes sanguine illustri expiatum.*

Idem vult, quod alibi, cum dicit eo sidere mutationem regis portendi, et quod statim sequitur in alterius prodigii explicatione, 'parari rerum humanarum aliud caput.'

Nec his obstat, quod aliquo post hæc tempore supervixit Nero. Præsagia enim talia ἐν πλάτει, *(late)* non ἐν στίγμῃ, *(stricte)* sumebantur.

Sic in fine hujus libri : 'Quod ad omen olim sui exitus verteretur.' De eodem hoc comete, Seneca Naturalium 7. 'Hunc, qui sub Nerone apparuit, et cometis detraxit infamiam.' *Grotius.*

Quod hic Senecæ de infamia cometis detracta dictum est, verum forte de initiis Neronis, de fine falsissimum.

Cometes] Sueton. Ner. 36. 'Stella crinita, quæ summis potestatibus exitium portendere vulgo putatur, per continuas noctes oriri cœperat. Anxius ea re, ut ex Babylo astrologo didicit, solere reges talia ostenta cæde aliqua illustri expiare, atque a semet in capita procerum depellere, nobilissimo cuique exitium destinavit.'

Semper Neroni expiatum] Hoc falsum, si audimus Senecam in lib. Quæst. Nat. Sed adulationis suspectus ille, cum hæc scriberet, aut de primis annis Neronis intelligit.

[h] *Bicipites hominum aliorumve animalium*] Monstrosos animalium partus ne celarent veteres, fecit mentibus inhærens religio. De ceteris, fœtus hominum abjici in publicum a parentibus ita potuerunt, si prius indicati proximioribus quinque vicinis, abjiciendi illis quoque visi forent.

Alias, natos masculos omnes, et filias primogenitas educare præceptum Romulea lege fuit. Auctor Dionysius Antiquitat. l. II. *Vertranius.*

[i] *Abjecti*] Aliquando in insulam desertam deportati, interdum in mare, vel in profluentem projecti. Liv. l. XXXI. 'Jussi in mare extemplo deportari, sicut proxime, &c. deportatus similis prodigii fœtus erat.' Jul. Obsequens : 'In Etruria Clusii materfamilias unum serpentem peperit, qui jussu haruspicum in profluentem dejectus adversa aqua natavit.'

[j] *Gravidas hostias immolare*] Pauca reperio super eo sacrorum ritu. Trahere huc possis illud Festi : 'Confœta sus, quæ cum omni fœtu adhibebatur ad sacrificium.' *Lipsius.*

Gravidas] Hæc sacrificia dicta *fordicidia*, a fordeis bobus, inquit Varro : hæc sacra fiebant die 15. Aprilis Ovid. Fast. 'Forda ferens bos est, fœcundaque dicta ferendo ; Hinc etiam fœtus nomen habere putant.'

mos est, reperti. Et in agro Placentino,[k] viam propter, natus vitulus, cui caput in crure esset. Secutaque[2] Haruspicum interpretatio: 'parari rerum humanarum aliud caput: sed non fore validum,[l] neque occultum: quia in utero repressum, aut[3] iter juxta editum sit.'

aut inventi in sacrificiis, quibus prægnantes victimas mactari fas habetur. Et in regione Placentina, juxta iter, editus est *vitulus, qui caput in femore haberet.* Quæ *mox* sic *interpretati sunt haruspices:* destinari aliud caput Reipub. sed non fore firmum, neque secretum; quia in ventre cohibitum, aut propter viam genitum sit.

2 *Que* abest a Ms. Harl.—3 *Quia non in utero repressum, at,* &c. Sic edidit Brotierus, et sic lectionem suam defendit: 'Perperam in scriptis et editis libris, *quia in utero repressum, aut iter juxta editum sit.* Ego ultro sum secutus Mureti emendationem, quam reperi in Beroaldino Taciti exemplari, quod extat Romæ in Bibliotheca Collegii Romani Societatis Jesu, manu Mureti emendatum. Tam certa mihi videtur hæc emendatio, ut de ea nulla oriri possit dubitatio. Illustr. Huetius, qui eam non noverat, corrigebat *et iter* pro *aut iter.*' At audi alteram partem. *Quia in utero repressum.* Intellige: quia caput jam in utero loco suo motum et retro versum sit, ut cum crure demum prodierit. s. brevius, corruptum ac vitiatum sit. Cic. Brut. 4. 'omnis fœtus repressus, exustusque flos siti veteris ubertatis exaruit.' Porro vel *et* legendum, vel *aut* pro *et* accipiendum. Muretus corrigebat *at,* quod et ipsum rectum: et quod idem *non in u. r.* Id probare cum Broterio non possum, qui adeo in textum recepit: nam *iter juxta editum* refertur necessario ad alterum membrum *neque occultum:* prius igitur ad imbecillitatem; quare negatio locum non habet. *Ernest.* Nostram lectionem habent Bipont.

NOTÆ

Sic Varro l. v. de Ling. Lat. 'Fordicidia a fordeis bubus. Bos forda, quæ fert in ventre; quod ea die publicè immolantur boves prægnantes in curiis complures. A fordeis cædendis fordicidia dicta.' Glossæ, fordas *ἐγκυμονούσας.* Forda *θυσία ἐγκύμονος βόος.*

Gravidas hostias] Præter honorem Deorum, id utile habuere immolationes hostiarum, ut ex visceribus animalium deprehenderetur salubritas loci cœlique, et herbarum, et talia hæc signa, ex quibus alia naturæ et tempestatum prospera aut adversa conjici possent.

Sed cum natura medicinaque ipsa traheretur ad superstitionem, inde magica, inde haruspicina, et mille aliæ fallendi artes.

k *Placentino*] Placentia, urbs Anamanum populorum, in Gallia Cispadana Italiæ regione. Hodie *Piacenza* Italis, *Plaisance* Francis, urbs primaria Ducatus Placentini in Lombardia. *Tillemon.*

l *Non fore validum*] Quia *in utero repressum* illud vituli caput, *non validum fore;* quia expositum monstrum *propter viam,* ideo *non occultum fore.* Per *aliud caput,* intelligit Pisonem, cujus conjuratio conflatur sensim, statimque erumpet, ingenti clade Reipublicæ et conjuratorum.

Sed non fore validum] Innuere volunt, Pisonem et ejus conjurationem, quam statim narrare incipit Tacitus. Et certe Piso *aliud* velut *caput* orbis

48. Ineunt deinde Consulatum Silius[l] Nerva[m] et Atticus Vestinus, cœpta simul et aucta conjuratione, in quam certatim nomina dederant, Senatores, Eques, miles,[n] fœminæ etiam,[o] cum odio Neronis, tum favore in C. Pisonem. Is Calpurnio[p] genere ortus, ac multas insignesque familias paterna[q] nobilitate complexus, claro apud vulgum rumore erat, per virtutem,[r] aut species[s] virtutibus[2] similes. Nam-

Exin Silius Nerva et Atticus Vestinus consulatum obtinent, orta simul et adulta conspiratione, in quam certatim ascripti erant patres, equites, milites, mulieres etiam, simul et odio Neronis, et studio in C. Pisonem. Is Calpurnia gente oriundus, ac plures nobilesque familias paterna stirpe amplectens, celebri apud populum fama erat, per virtutem et bonas artes, *aut per prætextus virtutum similes.*

1 Hic consul appellandus est A. Licinius Nerva Silianus, ut videtur ex veteri lapide, Phlegonte, et epistola consulari Em. Noris, *Opera*, Vol. II. col. 893. et seq. Laudatur tamen a Cl. Muratori, *Thesaur. Inscript.* Vol. I. p. 305. vasculum inscriptum:

ASSIS SILANO ET

ATTICO COS

Ob eam diversitatem et consensum scriptorum et editorum Taciti librorum nihil mutavi. Silium Nervam, forte ejus patrem, consulem vidimus supra Annal. IV. 68. *Brotier.*—2 Ms. Corb. *virtutis.*

NOTÆ

et imperii; sed neque *validum, neque occultum.* Nam statim propalata conjuratio illa Pisoniana, simul et oppressa est.

[m] *Silius Nerva*] E fastis et lapidibus, *Silanus Nerva.* Lipsius.

[n] *Miles*] Nulli manipulares, seu gregarii vel caligæ, scientes conjurationis; vix talibus fides aut constantia; sed præpositi prætorianorum, centuriones, tribuni, et alter præfectorum Fenius Rufus, illustres omnes.

[o] *Fœminæ etiam*] Et tamen nulla fœmina apparet conscia conjurationis, præter Epicharim libertinam, et Atillam matrem Lucani, quam ipse prodidit, potius ostentui fidei, et ut pararet sibi impunitatem, quam quod revera conscia esset: nam ab ipso solo filio nominata.

Et ut in crimine incerto, non absoluta aut damnata Atilla, dissimulata est; et si rescierat ipsa, quia nihil contulit, inter principem et filium distracta curis mater, ideo forte dissimulata est, et præsertim, quia non constabat de culpa aut conscientia.

Cadicia uxor Scævini Italia prohibetur, sed odio potius dominantium, quam quia culpæ convicta esset. Nemo eam nominavit, nec ream fuisse se, nisi pœna, experta est.'

[p] *Calpurnio*] Calpurnio, Numæ Regis filio, ortos se ferebant Pisones. Ideo forte Plancina Pisonis uxor, filios Tiberii contemnebat, ut stirpe, origine, et nobilitate impares.

[q] *Paterna*] Sic innuere videtur, genere materno imparem fuisse nobilitatem illius.

[r] *Virtutem*] Habuit veras virtutes, aut quæ veræ viderentur in speciem.

[s] *Aut species*] Id dicit, quia procul

que facundiam tuendis civibus[t] exercebat, largitionem[3] adversus amicos, et ignotis quoque comi[4] sermone et congressu. Aderant etiam fortuita,[u] corpus procerum, decora facies. Sed procul gravitas morum, aut voluptatum parcimonia: lenitati ac magnificentiæ et aliquando luxui[v] indulgebat. Idque pluribus probabatur; qui, in tanta vitiorum dulcedine,[w] summum Imperium non restrictum nec perseverum volunt.

Quippe eloquentiam defendendis civibus usurpabat, liberalitatem erga amicos, et ignotis etiam civilis, facilisque aditu et colloquio. Inerant etiam ipsi *dotes forte a natura datæ, statura eximia et dignitas oris. Sed longe* aberat *severitas morum, aut oblectamentorum abstinentia. Elegantiæ, magnificentiæ, et interdum luxui sese permittebat. Idque pluribus gratum erat, qui in tantis voluptatum illecebris, summam fortunam, neque austeram, neque omnino rigidam cupiunt.*

3 Ms. Reg. *largitiones.*—4 Ita libri omnes. Lipsius mallet *comis:* nec ineleganter; haud tamen necessario. *Brotier.*

NOTÆ

gravitas morum, aut voluptatum parcimonia, *et aliquando* Piso *luxui indulgebat.*

Et infra 66. ' Quin et verba Flavii vulgabantur, non referre dedecori, si citharœdus dimoveretur, et tragœdus succederet; quia ut Nero cithara, ita Piso tragico ornatu canebat.'

[t] *Facundiam tuendis civibus*] Has omnes laudes ejus cecinit, quicumque ille adolescens Poëta, in Panegyrico ad Pisonem. *Lipsius.*

[u] *Fortuita*] Dotes habuit, quæ forte a natura inditæ ipsi atque ingenitæ erant. *Fortuita* dicit, quia non omnibus eadem promiscue concessa. Potuit habere Piso nobilitatem, virtutem, opes, nec tamen habere eas dotes corporis.

Fortuitum fuit, quod opibus, nobilitati, ingenio, ac facúndiæ, eximiam corporis speciem conjungeret.

[v] *Aliquando luxui*] Sic sunt plerique homines a natura comparati, amant virtutem, non tamen sèveram aut horridam.

Sic Vell. II. ubi de Tiberio: ' Cum in iis, quæ minoris erant discriminis, Sentium Saturninum, qui tum legatus patris ejus in Germania fuerat, præfecisset; virum multiplicem in virtutibus, navum, agilem, providum, militariumque officiorum patientem ac peritum pariter, sed eundem ubi negotia fecissent locum otio, liberaliter lauteque eo abutentem, ita tamen ut eum splendidum ac hilarem, potius quam luxuriosum aut desidem diceres.'

[w] *In tanta vitiorum dulcedine*] Sensus proprie est: In sæculo tot tantisque vitiorum illecebris corrupto; vel in ea dulcedine vitiorum, quæ eo sæculo omnium animis irrepserat.

Fuit certe illud sæculum omnibus flagitiis profligatissimum, et quod non instaurabitur, nisi rerum potiente Vespasiano, et exemplo ipsius principis, non edicto aut imperio, ut fatetur ipse Tacitus. Vel in genere, et indistincte de vitiorum illecebris, ac delinimentis voluptatum, id intelligi potest.

In tanta vitiorum dulcedine] Respicit

49. Initium conjurationi[1] non a cupidine[2] ipsius fuit: nec tamen facile memoraverim, quis primus auctor, cujus instinctu concitum sit, quod tam multi sumserunt. Promtissimos Subrium Flavium, Tribunum Prætoriæ cohortis, et Sulpicium Asprum Centurionem extitisse, constantia exitus docuit. Et Lucanus Annæus Plautiusque Lateranus,[x] Consul designatus, vivida odia[y] intulere. Lucanum propriæ causæ accendebant, quod famam carminum ejus premebat Nero,[z] prohibueratque ostentare, vanus æmula-

Principium conjurationis non ipsius ambitione cœpta; nec tamen facile dixerim, quis primus motor, cujus hortatu monituque commotum sit, quod tam multi susceperunt. Constantia mortis compertum est, acerrimos fuisse Subrium Flavium, tribunum prætoriæ cohortis, et Sulpicium Asprum centurionem. Et Lucanus Annæus, et Plautius Lateranus destinatus consul, vehementibus odiis incitati sunt. Propriæ simultates Lucanum impellebant, quod Nero gloriam carminum ejus cohiberet, ve-

1 *Conjurationis* Brotier. et Homer. et ita Mss. Flor. Reg. Agr. Corb. et editio princeps. Sic quoque Ms. Jes. prima manu. Altera manu sic etiam emendatum in Ms. Harl. Puteolanus, *conjurationi*; et sic Gronovius, et Ryckius, et Bipont.—2 Puteolanus, *cupiditate*. Mss. editio princeps et re-

NOTÆ

ad ipsa vitia, ad opes et luxum, qui eo ævo invaluerat, sed præcipue ad licentiam summæ fortunæ, quæ optimos etiam labefactare solet; et plerique luxui indulgentem principem malebant.

[x] *Plautius Lateranus*] Num ille ipse qui adulterio Messallinæ pulsus ordine fuerat, dein restitutus a Nerone?

[y] *Vivida odia*] Id certe de Lucano dici potuit. At cur Lateranus *vivida odia* inferret, qui consul designatus a Nerone, in quem nulla injuria Neronis, immo beneficium?

Adverte quod dicit Tacitus: *Nulla injuria, sed amor Reipub. sociavit*: et ex amore Reipub. incitabantur *vivida odia* Laterani. Et sine ulla propria injuria, quis non odisset talem dominantem, solo amore publici boni?

Quis non horreat parricidam, incestum, incendiarium, sacrilegum, qui familiam, civitatem, Rempub. orbem denique, illustri sanguine exhausit?

[z] *Famam carminum ejus premebat Nero*] Cum Orpheum in theatro Nero et Lucanus pronuntiassent, Lucano judices coronam dedere: quod Nero iniquo animo ita tulit, ut foro et theatro Lucano interdiceret, eo vanior, quod suis et Lucani carminibus similitudinem inesse credebat. Ideoque Papinius in Sylvis ait: 'Ingratus Nero dulcibus theatris Et noster tibi præferatur Orpheus.' *Vertran.*

Premebat Nero] Sed idem tamen post mortem, famam ei non invidit, id est, legi et edi permisit. Hoc vult inscriptio vetus:

M. ANNÆO. LVCANO.
CORDVBENSI. POETÆ.
BENEFICIO. NERONIS.
FAMA. SERVATA.

Gaude, liberrime poëtarum: litasti

tione.[3] [a] Lateranum, Consulem designatum, nulla injuria, sed amor Reipubl. sociavit. At Flavius Scevinus et Afranius Quintianus,[4] uterque Senatorii ordinis, contra famam sui, principium tanti facinoris capessivere.[b] Nam Scevino dissoluta luxu mens, et proinde vita somno languida: Quin-

tuissetque publicare studia, *vana imitatione. Nulla contumelia adjunxit Lateranum consulem destinatum, sed studium in Remp. Sed Flavius Scevinus, et Afranius Quinctianus, ambo senatoriæ dignitatis, præter existimationem sui, primas partes tanti facinoris suscepere. Quippe Scevino fractus luxuria animus, et sic vita sopore*

centiores, *cupidine.*—3 *Vanus assimulatione* Gronovius et Ryckius; et sic Brotierus cum Homero. Ms. Reg. *vanus a simulatione.* Ms. Agr. *vanitatis assimulatione.* Ms. Farnes. *vana assimulatione.* Lipsius mallet *vanus æmulatione:* Heinsius, *vana æmulatione.* Bipont. sequuntur Lipsii conjecturam. Sequor et ego. Freinsh. volebat *vanissima æmulatione,* quod ad vulg. probe accedit. Jac. Gron. in subsidium vulgatæ lectionis affert ex 16, 17. 'assimulatas Lucani literas.' *Oberlin.*—4 Ita vulgo Mss. et editiones veteres. In Ms.

NOTÆ

genio æternitatis. *Lipsius.*

Non amore doctrinæ aut famæ Lucani, famam ipsius servavit. Sed ne odium mortalium in se intenderet, et præsertim poëtarum, qui statim exitium illius infeste deridebunt.

[a] *Vanus æmulatione*] Vulgo *assimulatione:* sed quid sibi vult hic, *vanus assimulatione?* An quod Nero vano et irrito conatu assimilare, et reddere Lucani versus voluit? Ita scriberes, *assimilatione.* Sed non placet, ne Farnesianum quidem scriptum, *vana assimulatione.* Lego clarius, *vanus æmulatione.* Lipsius.

Certe *æmulatus est* Nero carmina Lucani, sed sua *assimilare* non potuit: potuit *assimulare,* et de facto *assimulavit,* et in eo *vanus* fuit, quia haud par ingenium, non par indoles et doctrina, impar facundia. *Assimulare,* est comparare, æquiparare, et simile fingere, quod patebit ex aliis Taciti locis. Lib. de Mor. Germ. 9. 'Nec cohibere parietibus Deos, neque in ullam humani oris speciem assimulare, ex magnitudine cœlestium arbitrantur.' Neque forte toto Tacito *assimilare* reperias.

Vanus assimulatione] Vana comparatione. Tantæ vecordiæ fuit Nero, ut carmina sua cum Lucani compararet. Sic supra c. 39. 'Præsentia mala vetustis cladibus assimulantem.'

Sic infra XVI. 17. 'Mixta inter patrem filiumque conjurationis scientia fingitur, assimulatis Lucani literis, quas inspectas Nero ferri ad eum jussit.'

Vanus, quasi adæquaret ingenium et carmina Lucani, quasi par et similis divino juveni esset; quæ vanitas fuit, non veritas; ut *assimulatæ* literæ vanæ, non veræ, non ipsa autographa sunt.

[b] *Principium tanti facinoris capessivere*] Non principium conjurationis; nam ignoratur a quo inceperit, teste Tacito: sed executionem facinoris, seu primos ictus, et id ipsum quod dicit Suetonius Cal. 56.

'Primas sibi partes Cassius Chærea tribunus cohortis prætoriæ depoposcit,' &c. Et ipse Tac. infra 53. 'Primas sibi partes expostulante Scevino, qui pugionem templo Salutis,

tianus mollitia[5] [c] corporis infamis, et a Nerone probroso carmine diffamatus, contumelias ultum ibat.

50. Ergo, dum 'scelera Principis, et finem adesse Imperii,[1] diligendumque, qui fessis rebus succurreret,' inter se aut inter amicos jaciunt, aggregavere Tullium Senecionem, Cervarium Proculum, Vulcatium Araricum, Julium Tugurinum, Munatium Gratum, Antonium Natalem,[d] Martium Festum, Equites Romanos: ex quibus Senecio, e præcipua[e] familiaritate Neronis, speciem amicitiæ[f] etiam tum retinens: eo pluribus[2] periculis[g] conflictabatur. Natalis

iners. Quinctianus mollitia corporis ignominiosus, et a Nerone famoso carmine notatus, injurias vindicabat.

Itaque dum jactant inter se aut inter amicos scelera Neronis, et instare exitum imperii, et assumendum esse, qui exhaustæ eversæque Reipublicæ subveniret, sibi *adjunxere Tullium Senecionem, Cervarium Proculum, Vulcatium Araricum, Julium Tugurinum, Munatium Gratum, Antonium Natalem, Marcium Festum, equites Rom. e quibus Senecio, qui ex intima amicitia Neronis, et adhuc speciem familiaritatis conservabat, ideoque pluribus periculis objectabatur. Natalis*

Guelf. *Quintilianus*.—5 Sic Ms. Flor. et editiones recentiores. In Mss. Farnes. Corb. Reg. et editione principe, *mollitie*. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *molli corpore*.

1 Mss. Reg. Corb. et editio princeps, *imperio*.—2 Puteolanus, *eo propriis*.

NOTÆ

&c. velut magno operi sacrum detraxerat.'

[c] *Mollitia*] Quidam intelligunt de prostituto corpore: sed prostituisse pudicitiam, seu pati muliebria, majus forte flagitium, quam mollitia: video tamen confundi.

[d] *Antonium Natalem*] Non arbitror illum esse, quem Seneca cum probro describit: 'Nuper Natalis tam improbæ linguæ, quam impuræ, in cujus ore fœminæ purgabantur.' *Lipsius*.

[e] *Senecio, e præcipua*] Ergon' ille, qui l. XIII. una cum Othone familiarissimus Neroni ostenditur, libidinum ejus in Acten administer et interpres? Putem, sed ibi *Claudius* Senecio dicitur, hic *Tullius*. Itaque me sustineo. *Lipsius*. Familiaritas illa convincit hunc ipsum esse, qui internuntius amoris in Actem fuerat, Quidni triplici nomine dictus sit?

[f] *Speciem amicitiæ*] Id ambiguum, nempe, an Nero servaret amicitiam in speciem tantum cum Senecione, an Senecio cum Nerone? Forte utrimque species et larva. Et patet clare fuisse tantum speciem ex parte Senecionis, qui Neronem e medio sublatum voluerit.

Speciem] Speciem amicitiæ erga Neronem etiam tum ipse retinebat. Forte et Nero vicissim, cujus amicitia facile mutabilis. Sed de Nerone præcise hic non agitur, sed de Senecione.

[g] *Pluribus periculis*] Vertunt, quasi

particeps[h] ad omne secretum Pisoni erat: ceteris spes ex novis rebus petebatur. Ascitæ sunt, super[3] Subrium et Sulpicium, de quibus retuli, militares manus,[i] Granius Silvanus et Statius Proximus, Tribuni cohortium prætoriarum, Maximus[4] Scaurus et Venetus Paulus Centuriones. Sed summum robur in Fenio Rufo[j] Præfecto videbatur, quem,

sciens omnia arcana Pisonis: reliqui spem in novis rebus positam habuere. Præter Subrium et Sulpicium, de quibus dixi, adjuncti sunt viri militares, Granius Silvanus, et Statius Proximus, tribuni prætoriani, Maximus Scaurus, et Venetus Paulus centuriones. At summa virium in Fenio Rufo prætorii *præfecto* reposita *crede-*

—3 Lipsii libri *per Subrium.*—4 Eruditus Spanheimius, *de Præstantia et Usu Numismat.* Vol. II. p. 37. emendat *Mamercus Scaurus,* quod nuspiam Scauri cognominentur *Maximi.* At in tanta scriptorum et editorum librorum consensione nihil mutaverim. Tunc enim valde diversa a priscis temporibus nominum ratio, ut observat eruditus Sirmondus in præfatione notarum ad

NOTÆ

majori scelere pollutus Senecio per ingratitudinem, majus etiam supplicium expectare deberet. Sed melius, ut explicui supra. Certe Senecio, ut qui propius accederet ad principem, longe plures occasiones periculi adiit ac sustinuit.

Confabulationes, literæ, servi, liberti, amici, amasiæ, uxor ipsa, ipsæ cogitationes profundæ, interventores, salutationes activæ et passivæ, mens ut et facies non firma, nec semper satis composita, ipsa etiam inter quiescendum somnia; suspecta omnia hæc, et veluti tot discrimina.

Pluribus periculis] Quia retinens speciem amicitiæ cum Nerone, forte semper ita dissimulare non potuit in tali aula, ut non alienum animum erga principem proderet, vel quia magis objectus oculis omnium aulicorum et delatorum, qui observare potuerunt, qua consuetudine aut familiaritate uteretur, quos frequentaret in aula, et extra aulam. Sic statim invasere Senecam, quod Natalis eum semel adiisset, nomine Pisonis.

[h] *Natalis particeps*] Et ideo tantum conjurare videbatur. Alii diversas spes, diversa vota habuere, cum conjurarent.

[i] *Militares manus*] Intelligo viros militares, quorum manus suetæ ferro, et ad cædem Neronis paratæ. Ne agmen aut cohortem militum intelligas, veras *manus* seu dextras militarium intelligit.

Militares manus] Hic *manus militares,* idem est, ac *militares viri;* nempe tribuni prætoriani, et ipse præfectus præt. Fenius Rufus: quo eos distinguit a togatis, a senatoriis viris, qui inter conjuratos.

Militares manus] Vertunt, milites seu manipulares; quod præcise falsum. Nulli ad tantum facinus asciti caligæ, sed tantum tribuni et centuriones, et quidem prætoriani, quæ nobilior militia imperii.

[j] *Fenio Rufo*] Volaterranus in Anthropologia, legit *Ferinio Rufo:* huic Senecam socium conjurationis addidit Cassius, ut est apud Xiphilinum: de quo paulo infra Cornelius ex Antonii Natalis indicio meminit. *Vertranius.*

Mendax Cassius et obtrectator Senecæ, nec nisi cum mica salis audiendus.

vita famaque laudatum, per sævitiam impudicitiamque Tigellinus in animo Principis anteibat, fatigabatque criminationibus, ac sæpe in metum adduxerat, quasi 'adulterum Agrippinæ, et desiderio ejus ultioni intentum.' Igitur, ubi conjuratis, Præfectum quoque Prætorii in partes descendisse, crebro ipsius sermone facta fides; promtius jam de tempore ac loco cædis agitabant. Et 'cepisse impetum' Subrius Flavius ferebatur, 'in scena[k] canentem Neronem aggrediendi; aut cum ardente[5] domo[l] per noctem huc illuc

batur, quem moribus, et insigni existimatione commendatum, superabat Tigellinus gratia apud principem, propter immanitatem et flagitia libidinum, exagitabatque collegam *criminibus seu calumniis, ac sæpe formidinem illius suspicionemque moverat* Neroni, *velut* amasii seu corruptoris Agrippinæ, et amore ejus vindictam cupientis. *Itaque, postquam conjuratis, præfectum etiam prætorii in societatem venisse, innotuit ex frequenti ipsius colloquio; tum alacrius consultabant de tempore et loco patrandi facinoris. Et dicebant Subrium Flavium subito quodam* instinctu impulsum esse, ut Neronem in theatro canentem adoriretur, aut cum flagrante domo per noctem, hucque et illuc discurreret, sine custodibus. *Hic occasio*

libros Sidonii Apollinaris. *Brotier.*—5 Frustra tentat Muretus, *aurea e domo.* Heinsius, *marcente domo.* Gronovius, *cum madens vino per noctem, &c.* Id de incensa domo intelligendum optime vidit Illustr. Huetius. Idem.

NOTÆ

[k] *In scena*] Tacitus, occasione data describendi, quam promto animo in id consilii ferretur Flavius, revocat repetitque, per eam occasionem, aliquid priorum temporum, nempe quod antea dictum aut factum erat.

Quasi diceret, jam tum promtius agitabant conjurati, et jam antea *cepisse impetum Subrius Flavius ferebatur;* id est, dicebatur Flavius unus solitariusque eum impetum cepisse, jam forte ante initam, nempe, et conflatam Pisonis conjurationem, nimirum, aggrediendi Neronem, aut cum caneret in scena, *aut cum ardente domo* discurreret; nempe, cum Nero rediit Antio, ut incendium domus ipse restingueret, cum noctu, ad illud extinguendum, hucque et illuc cursaret parum custoditus, ut in tanta consternatione hominum et rerum confusione.

Cum, nempe, una cum domo commentarios principales, et pretiosissima quæque imperii monumenta, instrumentaque regni simul absumenda, et peritura videret eo casu; quicquid ars, labor, opera, aut industria hominum in contrarium niteretur.

[l] *Aut cum ardente domo*] An incendii tempore? Non potest: nam conjurationis initium fuit, Nerva et Vestino consulibus, qui magistratum post incendium inierunt.

An, quod de Subrio Flavio narratur, nihil ad præsentem conjurationem pertinet, quæ paulo antea inceperat; sed quod ipsemet olim sua sponte, vel paucis consciis, consilium de occidendo Nerone agitaverit, aut cum in scena caneret, aut dum illius domus arderet?

Non crediderim: nam verba hæc

cursaret incustoditus.' Hic occasio solitudinis; ibi ipsa frequentia, tanti decoris testis, pulcherrimum animum exstimulaverant: nisi impunitatis[m] cupido retinuisset, magnis semper conatibus adversa.

51. Interim cunctantibus prolatantibusque spem[n] ac metum,[1] Epicharis quædam, incertum quonam modo sciscitata[2 o] (neque illi ante ulla rerum honestarum cura fuerat)

solitarium et incustoditum *aggrediendi, illic ipsa celebritas tantæ gloriæ testis, generosissimam indolem accenderant; nisi vitandæ pœnæ cupido cohibuisset, quæ magnis semper ausis obsistit.*

Interea dubitantibus differentibusque spem ac formidinem, mulier *quædam* nomine *Epicharis, dubium* est *quonam pacto* rem *comperisset (neque ei antea virtutis*

1 Placet quoque Lipsio, *spe ac metu:* Acidalio, *spem inter ac metum.*—2

NOTÆ

congruunt cum superioribus *de tempore ac loco cædis agitabant.*

Potius censeo, *ardentem domum* hic accipi, pro lucente, id est, luminum faciumque plena: cum scilicet Nero noctes infames, et quasi bacchanal domi exercebat.

Paulo infra de pugione Scevini dixit: 'asperari saxo, et mucronem ardescere jussit.' *Pichena.*

Conjiciebam; *cum madens vino per noctem.* Gronovius.

Ardente domo] De qua supra 39. 'Non ante in urbem regressus est, quam domui ejus, qua palatium et Mæcenatis hortos continuaverat, ignis propinquaret, neque tamen sisti potuit, quin et palatium et domus, et cuncta circum haurirentur.'

Igitur igne ardebat illa domus, et huc illucque cursabat Nero ad prohibendum restinguendumque incendium, et ideo, dedita opera, Antio in urbem redierat.

Male vertunt de ardente luminibus domo. Suet. Neron. 11. 'Inducta est et Afranii Togata, quæ *incendium* inscribitur, concessumque, ut scenici ardentis domus supellectilem diripe-rent, ac sibi haberent.' Virg. 'Jam proximus ardet Ucalegon.'

Ardente domo] Vertunt, quasi arderet facibus. Immo ardebat flammis iisdem quibus urbs ipsa, nempe, cum Antio rediit, et discurrebat ad cohibendum ignem incustoditus, aut certe parum stipatus.

[m] *Impunitatis*] Nempe veniæ ac vitæ cupido. Idem repetit infra Tacitus, ubi de Civili Batavo libris histor.

[n] *Spem*] Lege, *spe metuque,* vel *inter spem metumque:* quamvis etiam sic, aliquem sensum patiatur. Nam qui tanti facinoris conscientia subigebantur, quanto tempore moras nectebant, tanto differebant spem suam, metumque prolatabant, inter utrumque ambigui et anxii.

[o] *Quonam modo sciscitata*] Id est, unde aut per quem odorata de conjuratione. Sperne Vertranii, *suscitata.* Lipsius.

Quonam modo sciscitata] Forte ex stupri consuetudine cum aliquo e conjuratis, id rescierat. Vel forte, ut sunt subdola ingenia mulierum, alicubi abdita, nonnullos inter se colloquentes conjuratos audiverat, aut subdole sciscitando percunctata erat.

accendere et arguere conjuratos: ac postremo lentitudinis eorum pertæsa, et in Campania agens, primores classiariorum Misenensium labefacere, et conscientia illigare[3] connixa est tali initio. Erat Chiliarchus[4] [p] in ea classe Volusius Proculus, occidendæ matris Neronis inter ministros,[q] non

aut honoris studium fuerat) incitare et increpare cœpit *conjuratos: ac demum cunctationes illorum perosa, et in Campania degens, præpositos classiariorum corrumpere et conscientia* facinoris *innectere conata est tali principio. Volusius Proculus erat in ea classe Chiliarchus,* seu tribunus, *inter ministros interficiendæ Agrippinæ, non*

Vertranii *suscitata* spernendum. *Lipsius.*—3 Ms. Corb. *alligare.*—4 Ita Mss. Reg. Corb. editio princeps et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et Puteolanus, *navarchus:* quod quidem nomen frequens est in scriptoribus et monumentis Romanis. Rarissime vero memorantur Chiliarchi; nec scio

NOTÆ

Sic conjuratio Catilinæ per fœminam prodita olim, et fere talibus immixtæ semper fœminæ.

p *Erat Chiliarchus*] Ita libri. Vulgo, *Navarchus:* bene *Chiliarchus,* pro *Tribuno:* sicut et Centuriones reperies plus semel in classe. *Lipsius.*

Chiliarchus] Verba Græca non amat usurpare Tacitus: sed eo loco scripsit *Chiliarchus,* ut nempe distinguat Tribunum classiarium, seu Tribunum militum classiariorum, quæ vilior militia fuit, a Tribuno militum legionariorum, seu prætorianorum, quæ longe nobilior militia.

Chiliarchus] Id est, Tribunus classiariorum, et qui tali cohorti præerat: quia classiariorum militia vilis, abjecta, et longe inferior legionariis, ideo neque legionis vel nomen habuere classiarii.

Idcirco neque præfecti illorum iisdem nominibus vocati, quibus præfecti seu Tribuni legionariorum. Hinc Chiliarchi nomen usurpat Tacitus hoc loco, ut sic præpositi legionariorum et classiariorum distinguantur invicem.

Reperio tamen supra aliquem dici *Centurionem classiarium,* ubi de cæde Agrippinæ supra XIV. 8. Agrippina 'respicit Anicetum Trierarcho Herculeo, et Oloario Centurione classiario comitatum.' Vocat *Centurionem,* sed cum addito, *classiarium,* nempe, ne, ut in legionibus, *Centurio* simpliciter et absolute vocaretur.

q *Inter ministros*] Ejus ministerii tamen nulla mentio supra, ubi de parricidio Neronis. Haud dubie foribus villæ astabat, præsidebatque globis militum classiariorum; quibus septa interim domus, dum occideretur Agrippina.

Inter ministros] Non qui certe cædem sua manu patraret, sed qui agmen duceret; de quo ibidem: 'Donec aspectu armati et minitantis agminis disjecti sunt. Anicetus villam statione circumdat;' cui agmini seu stationi haud dubie præerat ille Volusius Chiliarchus, nempe, ad exequendum facinus, Oloarii *centurionis ferro.*

Nam Anicetus præfectus totius classis assistebat, tanquam custos et exactor cædis, quam exequebatur Chiliarchus ille, aut juvabat. Tribunus ante occiderat Messallinam sua manu.

Summam sceleris Aniceto mandarat Nero, nempe ut eam exequeretur, vel per se, vel per alios satellites.

ex magnitudine sceleris provectus, ut rebatur. Is mulieri olim[5] cognitus, seu recens orta amicitia, dum 'merita erga Neronem sua, et quam in irritum cecidissent,' aperit, adjicitque questus et 'destinationem vindictæ, si facultas oriretur,'[6] spem dedit, posse impelli et plures conciliare: nec leve auxilium in classe, crebras occasiones; quia Nero multo apud Puteolos et Misenum maris usu lætabatur. Ergo Epicharis[r] plura: et omnia scelera Principis orditur: 'neque se jactare, quod[7] inane esset;[s] provisum, quonam modo

ex amplitudine facinoris evectus, ut putabat. Sive *is fœminæ pridem notus* esset, *seu nuper cœpta amicitia, dum ei narrat* ministeria exhibita Cæsari, et quam *sibi* infructuosa fuissent, *questusque adjungit, et* propositum ultionis, si se daret occasio, *spem fecit, posse incitari, et plures allicere: nec mediocre subsidium* fore *in classe, frequentes occasiones* offerri; *quippe Nero apud Puteolos et Misenum commeatu maris non parum delectabatur. Igitur Epicharis plura* addit, *cunctaque facinora Neronis enumerat:* Et ne senatum quidem manere *in fide; sed jam* prospectum *esse,* quonam pacto subversæ Reipublicæ pœnas lueret. Solum-

utrum ulla de iis extet inscriptio. *Brotier.*—5 Brotierus omisit *olim,* et sic Homer.—6 Mss. Harl. Bodl. Jes. *oreretur.* Sic quoque in Ms. Guelf. prima manu. Ernestus conjicit *offerretur.*—7 Brotierus habet *neque senatui quid manere:* et ita Mss. Vatic. Flor. Reg. Agr. editio princeps et recentiores: et sic Ryckius et Gronovius. Mss. Farnes. et Corb. *quod manere.* Ms. Bodl. et Puteolanus, *quod inane esset.* Emendabat Grotius, *neque senatui fidem manere:* Illustr. Huetius, *neque senatum quidem manere,* id est, ut ipse explicat, ne senatum quidem expertem conjurationis manere: Agricola, *neque se novum*

NOTÆ

[r] *Ergo Epicharis*] Sic capio: cum Epicharis spem concepisset posse impelli Volusium, tum plura sensim addit, veluti securior incepti; dein et omnia demum scelera Neronis percurrit.

[s] *Neque se jactare, quod inane esset*] Vulgo *neque Senatui, quid manere;* et hæc Vatic. codicis scriptura. Nec dissentit Farnesianus, nisi quod refert, *quod manere.* Quis Castor aut Pollux liberat me ab hoc æstu?

Forte, *Neque se nautam quidem manere.* Quasi attollens conjuratorum numerum splendoremque id dicat mulier. Etiam ipso cessante, provisum viris melioribus, quomodo nefarius ille pœnas daret. *Lipsius.*

Neque Senatui quid manere] Scribe: *Neque Senatui, quid provisum secus, manere quonam modo.* Sententia est, nec Senatum jamdudum in alia sententia esse, quam tollendum principem, manere eum saltem modum, quo tollendus sit de medio. *Barthius.*

Lege: *Neque Senatui fidem manere.* Nempe in Neronem. Id affirmat Epicharis, tanquam non ignota et Senatoribus. *Grotius.* Forte, *Neque Senatui quidem fidem manere.*

Neque Senatui] Alii aliter reponunt: *Neque Senatui quod inane esset, provisum quonam modo pœnas eversæ Reipub. daret.* Salinerius.

Neque Senatui, quod in manus esset, provisum quonam modo, &c. Ursin.

pœnas eversæ[8] Reipublicæ daret: accingeretur modo navare[9] operam et militum[10] acerrimos ducere[9] in partes, ac digna pretia expectaret.' Nomina tamen conjuratorum reticuit. Unde Proculi indicium irritum fuit, quamvis ea, quæ audierat, ad Neronem detulisset. Accita quippe Epicharis, et cum indice composita, nullis testibus innixum facile confutavit. Sed ipsa in custodia retenta est, suspectante Nerone, haud falsa esse, etiam quæ vera non probabantur.[11]

52. Conjuratis tamen, metu proditionis permotis, placi-

modo se præpararet, operam navaret, et promtissimos classiariorum traheret in partes, ac digna *se* præmia speraret. *Vocabula tamen conspiratorum* ei *non aperuit. Quare indicium Proculi frustra fuit, quanquam ea, quæ acceperat, Neroni denuntiasset. Nam Epicharis accersita, et cum delatore composita,* eum *nullius hominis testimonio fultum facile refellit. Sed ipsa in carcere detenta est, existimante Nerone, non falsa* hæc *esse, etiam si vera non demonstrarentur.*

Attamen conjurati, timore, ne res proderetur, inciti, statuerunt properare facinus

quid monere: Ernestus, *neque salvi quid manere:* omnium infelicissime Lipsius, *neque se nautam quidem manere.* Si quid foret mutandum, sola placeret Grotii emendatio. At non ita displicent vulgata. *Brotier.* Emendationi Ernestianæ Lall. supplet *potestatis* quid *ac dignitatis,* quod non plane spernendum. Hiller. Rac. 19. levi mutatione efficit: *ne Senatum quidem manere,* scil. in fide, quo sensu id verbi H. I. 76. et passim. Sic fere jam Grotius, qui conjiciebat, *neque Senatui fidem manere.* Bip. e lectione Puteolani, qui, cod. Genuensi usus, ita dedit: *neque Senatui quod inane esset,* quod secuti Rhen. et Alciatus, ingeniose exsculpunt, quod vero perquam simile: *neque se jactare, quod inane esset.* Recipiendum puto; verum cum Rhen. tollendum quod sequitur *sed,* ex posteriori syllaba vocis præcedentis ortum. *Oberlin.*—8 Rhenanus, *versæ.* —9 Ita Mss. Flor. Harl. Bodl. Jes. Guelf. Ryckius et recentiores. In Mss. Reg. Corb. et editionibus veteribus, *navaret .... duceret.* Sic Gronovius.—10 Ms. Corb. *multos acerrimos.* Mss. Harl. Bodl. Jes. vulgari in Mss. errore, *multum.* Brotier.—11 Ita libri omnes editi. In Mss. Reg. Jes. Guelf. *probantur.* Sic quoque in Ms. Harl. sed altera manu emendatum, *probabantur.*

1 Ita Mss. Flor. Reg. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et editiones veteres ac recentiores. In Ms. Corb. et Lipsianis quibusdam editionibus omissum, *per*

NOTÆ

Neque se novum quid monere. Modius.

Neque se natam, quid movere: sed provisum. Acidalius.

Forte neque Senatum quidem in fide manere, provisum, &c.

Neque Senatui] Forte, *Neque Senatum quidem manere,* vel sensus erit ne manere quidem Senatum in obsequio et fide. Vel ne Senatum quidem manere, id est, non otio et inertia torpere, sed jam providisse plures e Senatu, *quonam modo pœnas eversæ Reipub. daret.*

Neque Senatui] Forte, *Neque Senatum in fide manere:* vel, *Neque Senatum quidem manere.* Id est, expectare, morari.

tum[2] maturare cædem apud Baias[t] in villa Pisonis: cujus[u] amœnitate captus Cæsar creber eo[3] ventitabat, balneasque[4] et epulas inibat, omissis excubiis et fortunæ suæ mole.[5] [v] Sed abnuit Piso, 'invidiam' prætendens, 'si sacra mensæ, Diique hospitales cæde qualiscumque Principis cruentarentur: melius apud urbem, in illa invisa et spoliis civium exstructa domo; vel in publico patraturos, quod pro Republica suscepissent.' Hæc[6] in commune:[7] ceterum timore occulto, ne L. Silanus, eximia nobilitate disciplinaque C. Cassii,[w] apud quem educatus erat, ad omnem claritudinem

apud Baias, in prædio Pisonis; quo frequenter veniebat Cæsar, villæ *amœnitate delinitus, balneasque et epulas celebrabat, amota cohorte, quæ* pro more *excubat* principi, *et* alio *regiæ fortunæ paratu. Sed recusavit Piso*, publicum odium *prætexens*, si sacra mensæ, Diique hospitii præsides, qualiscumque imperatoris cruore polluerentur. Convenientius id perpetraturos apud urbem, in illa infensa, prædaque et opibus civium constructa domo, vel in publico, quod Reipub. amore cœpissent. *Hæc palam* disserebat: *ceterum arcano metu*, sic agebat, *ne L. Silanus, insigni claritudine, et disciplina C. Cassii, apud quem eru-*

motis.—2 *Placuit* Budens.—3 *Crebro ventitabat* Brotier. cum Homer. et sic Gronovius et Ryckius. Heinsius emendabat, *creber eo ventitabat*. Pichena, *quo ejus amœnitate captus crebro ventitabat*. Hic Heinsium sequor cum Bipont. *Oberlin*.—4 Mss. Jes. Corb. *balnea*.—5 Ernestus frustra addi vellet, *fretus*. Brotier.—6 Mss. Harl. Jes. *hoc*.—7 Ms. Corb. *in communi*.—8 Ab editione

NOTÆ

[t] *Baias*] L. XI. c. 1.

[u] *Cujus*] Nihil adde, nil muta; pro genio Taciti est. Intellige quasi scripsisset: *Cujus amœnitate captus Cæsar, eo crebro ventitabat.*

Cujus] Debuit dicere, *quo ipsius amœnitate captus*, &c. Vel, *Ad quam ejus amœnitate captus* ventitabat. Sed parcit verbis Tacitus.

[v] *Mole*] Vertunt, quasi fortunæ suæ mole tutus esset; perperam. Omittebat, amovebatque aulicorum et satellitum comitatum, quæ moles sæpe onerat dominantes.

[w] *C. Cassii*] De quo XII. 11. 'Datum posthæc C. Cassio, qui Syriæ præerat, deducere juvenem ripam ad Euphratis.' Nempe Meherdatem in regnum Parthorum accitum.

Ibid. Tacitus: 'Ea tempestate Cassius ceteros præminebat peritia legum. Nam militares artes per otium ignotæ; industriosque ac ignavos pax in æquo tenet. Attamen quantum sine bello dabatur, revocare priscum morem, exercitare legiones, cura, provisu perinde agere, ac si hostis ingrueret, ita dignum majoribus suis, et familia Cassia ratus, per illas quoque gentes celebrata.'

Sed infra subvertitur, XVI. 7. 'Mortem Poppææ ut palam tristem, ita recordantibus lætam ob impudicitiam ejus sævitiamque, nova insuper invidia Nero complevit, prohibendo C. Cassium officio exequiarum, quod primum indicium mali, neque in longum dilatum est.'

sublatus, imperium invaderet,[x] promte daturis operam, qui a[8] conjuratione integri essent, quique miserarentur Neronem, tanquam per scelus interfectum. Plerique, 'Vestini quoque Consulis[y] acre ingenium vitavisse Pisonem' crediderunt, 'ne ad libertatem moveretur,[9][z] vel, delecto Imperatore alio, sui muneris Rempublicam faceret.' Etenim expers conjurationis erat; quamvis super eo crimine[a] Nero vetus adversus insontem odium expleverit.

53. Tandem statuere, circensium ludorum die, qui Cereri celebratur,[b] exequi destinata: quia Cæsar, rarus egressu,

tritus erat, et sic *ad omnem gloriam erectus, principatum occuparet, strenuam operam navaturis, qui a conjuratione intacti essent, et qui misererentur Neronis, quasi non sine crimine interemti. Multi existimarunt*, Pisonem declinasse etiam Vestini consulis ingenium ferox, ne ad libertatem incitaret ultro, vel, assumto alii principi, gratiæ causa, tribueret imperium. *Etenim a conjuratione integer erat; quanquam hujus facinoris obtentu Nero priscas adversus innocentem inimicitias ultus fuerit.*

Demum conjuratis *placuit, Circensis ludicri, quod in honorem Cereris exhibetur, die, destinatum* facinus *patrare: quippe princeps raro exibat* in publicum, *palatio vel*

---

principe abest præpositio. In Ms. Bud. *conjurationem.* Unde Rhenanus tentabat *conjuratione*, vel *conjurationis.*—9 Sic bene Muretus. In Mss. Vatic. Reg. Agr. et editione principe, *ne ad libertatem moraretur.* In Mss. Flor. Harl. Bodl. Jes. Guelf. Puteolanus ceterique omnes, *a libertate moraretur:* et sic Ryckius. In illis adulteratum, *moraretur;* in his, *a libertate.* Brotier.

NOTÆ

[x] *Invaderet*] Nempe ne interim in urbe eligeretur Silanus, promte daturis operam civibus, qui innoxii, innoxio Silano imperium ultro traderent.

[y] *Consulis*] Quia cum Vestinus, qui tum temporis Consul, esset acris et pervicacis ingenii, potuit vel hortari patres ad reciperandam libertatem, vel saltem deligere ipse meliorem principem, pro nutu et ingenio suo, et Rempub. beneficii sui facere, seu imputare tale donum amico, quod idem est.

[z] *Ne ad libertatem moveretur*] Vatic. *ne ad libertatem moraretur.* Ducit me sententia, ut legam, *ne aut libertatem moliretur.* Duplex videlicet a Vestino metus. Ne aut homo acer ad libertatem populum vocaret; aut alium a Pisone principem diligeret. *Lipsius.*

Moveretur] Alii *ad libertatem moveretur*, alii *moneretur.* Puto potius scripserat, *ne ad libertatem hortaretur*, nempe Pisonem, et alios conjuratos.

Erat enim Vestinus pervicacis ingenii, et qui Rempub. mallet; idque metuere potuit Piso. In Vatic. *Ne ad libertatem moraretur*, quod potuit fieri ex voce *hortaretur.*

[a] *Quamvis super eo crimine*] Sic infra 71. 'Pellitur et Rufus Crispinus occasione conjurationis, sed Neroni invisus,' &c.

[b] *Qui Cereri celebratur*] Qui dies pridie Idus Apriles, ita notatus Kalendario veteri: LUDI CERERI: et biduo ante, LUDI IN CIRCO. Infra, noster: 'utque Circensium Cerealium

domoque[1] aut hortis clausus, ad ludicra circi[c] ventitabat, promtioresque aditus erant lætitia spectaculi. Ordinem insidiis composuerant, 'ut Lateranus, quasi subsidium rei familiari oraret, deprecabundus et genibus Principis accidens,[2] prosterneret incautum premeretque, animi validus et corpore ingens.[3] Tum jacentem et impeditum Tribuni et Centuriones et ceterorum, ut quisque audentiæ[4] habuisset,[5] accurrerent trucidarentque:' primas sibi partes expostulante Scevino, qui pugionem templo Salutis (in Etruria),[d] sive, ut alii tradidere, Fortunæ Ferentino[6][e] in oppido,

hortis inclusus, et tunc *ad ludos Circenses crebro veniebat*, *facilioresque aditus* ad ipsum *erant gaudio spectaculi*. Hunc *ordinem facinori constituerant*, ut Lateranus, tanquam levari angustias rei familiaris rogaret, venerabundus et ad genua Cæsaris procumbens, dejiceret inopinantem, constringeretque animi firmus, et corpore ingens. Tum accurrerent tribuni et centuriones, et aliorum, prout singuli audacia polluissent, prostratumque et implicitum occiderent. *Principium* tanti facinoris *sibi deposcente Scevino*, *qui* ideo *abstulerat pugionem e delubro Salutis apud Etruriam*, *sive*, *ut alii memoravere*, *e* templo *For-*

1 Sic Ms. Flor. editio princeps et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *domo;* omissa copula.—2 Sic bene Rhenanus. In Mss. et veteribus editionibus, *accedens*. Brotier.—3 Non ita bene Mss. Harl. Bodl. et Puteolanus, *vigens*. Idem.—4 Ita Lipsius e Ms. Vatic. sic et editio princeps ac recentiores. Mss. Farnes. et Corb. *audaciæ habuisset*. Mss. Harl. Bodl. et Puteolanus, *audaciæ plus habuisset*.—5 Quædam vett. Edd. *audivisset*. —6 In editione principe, *Frentano*. Puteolanus, *Ferentano*. At *Ferentanum*, et *Frentanum*, veteribus scriptoribus omnino ignota. Itaque emendandum, *Ferentino*, ut observat Cluverius, *Italia Antiq*. Vol. I. p. 563. Sic olim apud Strabonem, v. p. 226. legebatur Φερενταινόν, ubi nunc Φερεντινόν. Egregiam hospitalitatis tesseram a Ferentinis datam exhibet eruditus Gori, *Inscript. Antiq*. Vol. I. p. 65. Et in Mss. Sirmondi schedis extat vetus Inscriptio Ferentini reperta.

FORTVNAE
SACRVM
VOTO
SVSCEPTO
C. CALINIVS
SECVRVS *Brotier.*

NOTÆ

ludicrum pluribus equorum cursibus celebraretur.'

Dio l. XLVII. inter prodigia refert, quod 'Ædiles Cereri, loco Circensium et equestrium ludorum, gladiatorios exhibuerint.'

Ovidium adde IV. Fastorum: et nummum veterem: MEMMIVS AEDILIS CERIALIA PREIMVS FECIT. Quod Cæsaris et Tullii ævo factum. Vide Politianum, Miscel. c. 75. *Lipsius.*

[c] *Circi*] L. VI. c. 45.

[d] *Etruria*] Lib. XI. c. 14.

[e] *Ferentino*] Ferentinum, oppidum

detraxerat, gestabatque[7] velut[f] magno operi[8] sacrum. 'Interim Piso apud ædem Cereris[g] opperiretur, unde eum Præfectus Fenius et ceteri accitum ferrent in castra, comitante Antonia,[h] Claudii Cæsaris filia, ad eliciendum vulgi favorem:' quod C. Plinius memorat. Nobis quoquo modo traditum non occultare in animo fuit, quamvis absurdum videretur, aut inanem[i] ad spem[9] Antoniam[j] nomen et periculum

tunæ apud Ferentanum oppidum, ferebatque telum *tanquam magno facinori dicatum.* Interea Piso expectaret in templo Cereris, unde illum præfectus Fenius et reliqui *conjurati* accersitum in castra raperent, adjuncta Antonia, Claudio principe genita, ad conciliandos plebis animos: *quod C. Plinius tradit. Et nos id quovis modo memoratum, prætérire silentio noluimus, quamvis ineptum videretur, vel Antoniam inane vocabulum et discrimen ad spem vanam*

7 Frustra divinat Lipsius, *tentabatque* vel *jactabatque:* Ernestus *servabatque.* Brotier.—8 Sic bene Pichena. In Mss. Flor. et Reg. *magno operis.* Ms. Agr. et editio princeps, *magnoperis.* Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et Puteolanus, *magni operis.* Male Lipsius, *magnis operis.* Brotier. *Magnopere* vellent Bipont.—9 Ita Pichena e Ms. Flor. in quo *aut inane aut spem.* Sic quoque

NOTÆ

Hernicorum populorum in Latio provincia. Hodie *Ferentino,* urbs Campaniæ, Campaniæ Romanæ versus orientem, in Statu Ecclesiastico. *Till.*

[f] *Gestabatque velut*] Gestabatne pugionem? Non is mos Romæ, et per hanc vanitatem homo se palam retexisset. Aliud omnino verbi fuisse suspicor: *servabatque; jactabatque,* aut tale. *Lipsius.* *Gestabat,* id est, ostentabat; non quidem palam, sed clam sociis et conjuratis.

Gestabatque velut] Vulgatum *gestabatque, velut magni operis sacrum,* quod Græcismo posset defendi. Apollonius Rhodius l. II. 'Si ergo insulam Apollinis sacram deflemus.' Strabo l. XIV. ubi de colle quodam, qui *sacer Veneris.* Lucianus Hermotimo: 'Urna argentea astat sacra Dei.'

Nam *magnis operibus* omnino male. Plinius XI. 37. 'Lupi dexter caninus in magnis habetur operibus.' *Gronov.*

Non forte tam male, *magnis operibus.* Sic enim superstitionem extendebat, incitabatque animos.

Gestabat] Bene, *gestabat;* nempe consilio et destinatione magni operis.

Gestabat] Gestabat nempe ad exequendum facinus. Non quod pro solito gestaret illum pugionem; sed gestaturus fuit in ea occasione. *Gestabat,* id est, se gestaturum jactabat, destinabat.

[g] *Cereris*] Ædes duæ fuerunt in regione Decima et Undecima Romæ antiquæ. Ex Nardini Roma, l. VI. c. 12. p. 384.: et l. VII. c. 3. p. 422. *Tillemon.*

[h] *Antonia*] Suet. Claud. 27. 'Liberos ex tribus uxoribus tulit: ex Urgulanilla Drusum et Claudiam: ex Petina Antoniam, &c. Antoniam Cn. Pompeio Magno, deinde Fausto Syllæ, nobilissimis juvenibus, &c. collocavit;' sed eos recusavit, aut interemit. Et Ner. c. 35. 'Antoniam Claudii filiam recusantem, post Poppææ mortem, nuptias suas, quasi molitricem novarum rerum intermit.'

[i] *Inanem*] Forte dicit *inanem,* non quia inanis spes imperii; sed quia

commodavisse, aut Pisonem, notum amore uxoris, alii matrimonio se obstrinxisse: nisi si[10] cupido dominandi cunctis affectibus flagrantior est.

54. Sed mirum,[k] quam[l] inter diversi generis, ordinis, ætatis, sexus, dites, pauperes taciturnitate omnia cohibita sint; donec proditio cœpit[m] e domo Scevini: qui pridie insidiarum multo sermone cum Antonio[n] Natale, dein regressus

accommodasse, vel Pisonem insignem cupidine conjugis, aliis nuptiis se devinxisse, nisi si forte *imperandi libido cunctis cupiditatibus sit vehementior.*

Sed dignum admiratione sit, *quanto silentio cuncta compressa sint, inter* homines *diversæ conditionis, dignitatis, ætatis, sexus, divites, inopes; donec notescere res cœpit e penatibus Scevini: qui die præcedente facinus, longo* habito *sermone*

Mss. Reg. Corb. et editio princeps. Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *inane, aut ipsi Antoniam.* Ms. Agr. e conjectura eruditi viri, ut videtur, *aut inani spei;* quod Ryckius recepit.—10 *Si* abest a Ms. Reg.

NOTÆ

nomen Antoniæ velut inane subsidium ad talem spem. Vel quia id non cupiebat Antonia; nam et recusavit Neronis nuptias.

Inanem ad spem] Ob amorem Pisonis in conjugem; forte etiam ob mutabilitatem dominantium ac dominationum. Et quia raro fausta ea cœpta, raro felicia matrimonia principalia; et quæ ambitio contraxit, alia cupido aut libido facile dissolvit. Etiam simul et subvertit ambitiosos. Quid Hipsicratea illa Mithridatis, licet ingens animi fideique, et forma præcellens? quid, nisi multis et magnis periculis nobilitata? quid Statilia Messallina, tot matrimoniis principum ambita, quid nisi malam famam lucrata, et invidiam?

[j] *Antoniam*] Quæ, ut puto, tum nulli marito juncta erat, et quamvis esset, potuit tamen illam abducere, qui imperitaret, quasi e Republica esset, et in speciem, quasi familiæ Claudii restitueretur principatus, per injuriam et parricidium ablatus.

[k] *Sed mirum*] Certe mirum, in lubrico et præpeti hoc sermonis. Simile plane, quod Claudianus miratur, conspiratione militari in Ruffinum: ' Nec quisquam tanta de plebe repertus, Proderet incautis qui corda minantia verbis. Quæ non posteritas, quæ non mirabitur ætas Tanti consilium vulgi potuisse taceri, Aut facinus tam grande tegi?' Et plura, quæ addit. *Lipsius.*

[l] *Quam*] Refer ad *τὸ diversi,* vel potius ad *taciturnitate.* Sic *quam* pro, quanta, inter tam diversi generis. Vel pro, quantum cohibita sint.

[m] *Donec proditio cœpit*] Plutarchus libello de Garrulitate, longe aliter elatum et apertam narrat conjurationem. Sed ne tibi imponat, non istam. Duplex enim in Neronem conjuratio, Pisoniana, et Viniciana, ut auctor Sueton. c. 36.: ad Vinicianam ergo refer illa Plutarchi. *Lipsius.*

[n] *Multo sermone cum Antonio*] Si extra domum ille sermo, et aliunde *regressus domum* sit Scevinus, ut innuere videtur Tacitus, unde scire potuit famula illa Scevini, quæ uxor Milichi et eosdem penates habitavit, Scevini nempe, ipsum habuisse lon-

domum, testamentum obsignavit; promtum vagina pugionem, de quo supra retuli, 'vetustate obtusum' [o] increpans, 'asperari saxo et in[1] mucronem ardescere' jussit, eamque curam liberto Milicho mandavit. Simul affluentius solito convivium initum: servorum carissimi libertate et alii pecunia donati: atque ipse mœstus et magnæ cogitationis manifestus[p] erat, quamvis lætitiam[2] vagis[3] [q] sermonibus simularet. Postremo 'vulneribus ligamenta, quibusque sistitur

cum Antonio Natale, dein reversus domum, supremas tabulas annulo, seu *signo munivit; et extractum vagina pugionem, de quo supra memoravi*, diuturnitate temporis hebetatum *esse querens*, acui cote, aciemque *ejus* excitari *jussit. Et eam curam dedit Milicho liberto. Simul splendidiores epulæ, quam solebat, celebratæ: dilectissimique servorum libertate, alii opibus ornati* sunt: *atque ipse tristis et profundi consilii compertus erat, quanquam vagis alloquiis gaudium præferret. Demum præcipit eidem Milicho*, ut disponeret fomenta, quibus curantur vul-

1 Ita Mss. Flor. Reg. editio princeps et recentiores. Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus omisere præpositionem.—2 Ms. Reg. *licentiam*.—3 Cod.

NOTÆ

gum sermonem cum Natali?

Nisi forte post sermonem domi habitum, Scevinus Natalem foras et in publicum comitatus sit, dein *regressus domum* fuerit.

Vel nisi forte simul in porticu proxime aliqua collocuti sint, aut in hortis, quod animadvertit prava et ingeniosa in malum fœmina, unde *regressus domum* Scevinus, ferrum parari jussit, epulasque celebravit, et testamentum obsignavit.

[o] *Obtusum*] Forte rubigine obsitum; sicque obstrusum obtusumque et hebetatum fuit acumen ferri.

[p] *Magnæ cogitationis manifestus*] Seneca in Controversia v. l. II. 'Tyrannus suspicatus est, sive isti aliquid excidit, sive magna consilia non bene vultus tegit.' *Lipsius.*

Cogitationis] Magni motus animi conjiciuntur inferunturque ex vultu, motuque seu gestu corporis. Sic apud Sallustium bello Jug. ubi Bocchus Rex cogitabundus delIberat de tradendo Jugurtha Romanis: 'Sed nocte ea, quæ proxima fuit ante diem colloquio decretum, Maurus, (Bocchus) adhibitis amicis, ac statim immutata voluntate, remotis ceteris, dicitur secum ipse multum agitavisse, vultu, colore, ac motu corporis pariter atque animo varius, quæ scilicet, tacente ipso, occulta, oris immutatione patefecisse.'

Contra Tacit. xv. 61. de Seneca: 'Tribunus nulla pavoris signa, nihil triste in verbis ejus, aut vultu deprehensum confirmavit.'

Et lib. xvi. ubi de Thrasea 34. 'Maxime intentus Demetrio Cynicæ institutionis doctori: cum quo, ut conjectare erat intentione vultus, &c. de natura animæ, &c. inquirebat.'

[q] *Vagis*] Incertis, male cohærentibus, intempestive promtis, et quasi aliud cogitantis hominis.

sanguis, parare'[4] eundem Milichum monet;[4] sive gnarum conjurationis et illuc[5] usque fidum, seu nescium[r] et tunc primum arreptis suspicionibus, ut plerique tradidere de consequentibus.[6] [s] Nam, cum secum servilis animus præmia perfidiæ reputavit, simulque immensa pecunia et potentia obversabantur, cessit fas et salus patroni et acceptæ libertatis memoria. Etenim[7] uxoris quoque consilium assumserat, muliebre ac deterius: quippe ultro metum intentabat, 'multosque astitisse libertos ac servos, qui eadem viderint: nihil profuturum unius silentium: at præmia penes unum fore, qui indicio prævenisset.'

55. Igitur, cœpta luce, Milichus in hortos Servilianos pergit: et, cum foribus arceretur, 'magna et atrocia afferre' dictitans, deductusque ab janitoribus ad libertum Neronis,

nera, et *alia* quibus cohibetur sanguis; sive libertus ille *conscius conjurationis* esset, *et hactenus fidelis* fuisset; *sive inscius, et tunc primum in suspicionem venisset*, seu conjectasset ea, *quæ ex eo apparatu consequi poterant*, *ut plerique memoravere. Nam cum servili ipse ingenio secum pensitavit præmia proditionis, simulque immensæ opes et potestas se offerebant* animo, tum *abiit pudor*, *et incolumitas patroni*, *et datæ sibi libertatis memoria* obliterata est. *Quippe conjugis etiam consilium acceperat*, quod *fœmineum ac pejus* est. *Nam* ipsa *formidinem incutiebat ultro*, multosque affuisse libertos ac servos, memorabat, qui eadem animadverterint: nulli usui futuram unius taciturnitatem: et mercedem unius *illius* fore, qui delationem occupasset.

Igitur orta die Milichus petit hortos Servilianos: et, cum aditu prohiberetur, ingentia et immania *se* nuntiare *dictitabat*, *ducentibusque illum ostiariis ad Epa-*

Agr. *variis*.—4 Sic optime Puteolanus. Mendose in Mss. et editione principe, pro *parare*, *partiebatur*, vel *partiebatque*, vel *sartiebat*. Inde in Ms. Harl. pro *monet*, altera manu emendatum, *movere*. Brotier.—5 Ita Mss. editiones veteres et recentiores. Rhenanus, *et huc usque*.—6 Frustra tentat Grotius, *de conscientibus*. Brotier.—7 Ita Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus. In Ms. Reg. et editione principe, *ut enim*. Ms. Corb. *tunc enm*.

NOTÆ

[r] *Seu nescium*] Seu omnino ignoraret conjurationem, et tunc primum ex his, quæ videbat præparari, suspicionem arriperet, conjectaretque de his, quæ ad talem apparatum sequi possent, ut multi auctores scripsere. Infra 55. 'Cetera, quæ audierat conjectaveratque, docet.'

[s] *De consequentibus*] Cum vidisset libertus apparatum illum gladii, et fomentorum aliaque similia, forte ex his primum arripuit suspicionem, et in animum induxit, conjectavitque ea, quæ ex talibus consequi possent, nempe conjurationem et cædem principis: infra, 'quæ audierat conjectaveratque, docet.'

Epaphroditum,[t] mox ab eo ad Neronem, 'urgens periculum, graves[1] conjurationes,'[u] et cetera, quæ audierat conjectaveratque, docet. Telum quoque in necem ejus paratum ostendit, accirique reum jussit. Is raptus per milites et defensionem orsus, 'Ferrum, cujus argueretur, olim religione patria cultum, et in cubiculo habitum ac fraude liberti subreptum,' respondit. 'Tabulas testamenti sæpius a se, et incustodita dierum observatione, signatas. Pecunias et libertates servis et ante dono datas, sed ideo tunc largius, quia, tenui jam re familiari et instantibus creditoribus, testamento[v] diffideret. Enimvero liberales[2] semper epulas struxisse et vitam amœnam et duris judicibus parum probatam. Fomenta vulneribus nulla jussu suo, sed, quia

phroditum, Neronis libertum, dein liberto ad Neronem, defert, ingruere discrimen, atroces conjurationes, *et alia omnia, quæ acceperat conjeceratque. Monstravit etiam pugionem in cædem ejus destinatum, accersirique Scevinum jussit. Is tractus a militibus, et diluere crimen aggressus, respondit*, Telum, cujus accusaretur, olim avita cærimonia sacrum, et in cubiculo servatum, ac scelere liberti sublatum *fuisse*. Supremas tabulas sæpe se obsignasse, nulla habita ratione diei, *vel temporis*. Opes, libertatemque *se* mancipiis et antea tribuisse; sed ideo tunc liberalius, quia modicis jam facultatibus suis, et ingruentibus creditoribus, metuebat ne testamenti tabulæ irritæ forent. Etiam et affluentes semper epulas celebrasse *se*, ac vitam lætam *duxisse*, et quam perseveri censores non satis approbarent. Ligamenta nulla vulneribus mandasse,

1 Ms. Bodl. *gravesque*. Ms. Flor. *conjuratos*.—2 Forte excidit, *se*; et scriptum olim, *liberales se semper epulas struxisse; vitam amœnam, et duris judicibus parum probatam*. Nam in Ms. Corb. et editione principe, pro *et vitam* legitur,

NOTÆ

[t] *Epaphroditum*] Qui a libellis fuit, de quo Sueton. Neron. c. 49. et Domit. c. 14. Est ille ipse, cui nobilis servus Epictetus fuit. Suidas et Arrianus. *Lipsius.*

Epaphroditum] Qui juvit manum Neronis, cum, pro insita ignavia, sibi occidendo non sufficeret: qui dein omnium dominationum sequentium libertus, Galbæ, Othonis, Vitellii, et trium Flaviæ gentis principum, et jam aulæ veterrimus, occisus est a Domitiano, ut qui, malo exemplo, vel Neronem perire volentem juvisset. Sueton.

[u] *Conjurationes*] Anno 1. Olympiadis 211. Romæ conditæ 818. Christi nati 65. Vide notas c. 44. *Tillemon.*

[v] *Testamento*] Quod spectat ad opes legatas, irritum foret testamentum, ut puto; idem et de servis, quibus libertas legaretur; nam hi servi in bonis censebantur: nec potest dare quispiam testamento quod alienum est. Ideoque ante supremas tabulas eos manumittebat, ut tempore mortis non essent illi in ipsius possessione. Nam tum opes et servi illi creditorum essent; ideoque non abs re metuebat, ne testamentum irritum foret,

cetera palam vana objecisset, adjungere crimen,[w] ut[3] sese pariter indicem et testem faceret.' Adjicit dictis constantiam: incusat[4] ultro 'intestabilem et consceleratum,' tanta vocis ac vultus securitate, ut labaret indicium, nisi Milichum uxor admonuisset, 'Antonium Natalem multa cum Scevino ac secreto[5] collocutum,[x] et esse utrosque C. Pisonis intimos.'

56. Ergo accitur[1] Natalis: et diversi interrogantur,[2] 'quisnam is sermo, qua de re fuisset?' cum[3] exorta suspicio, quia non congruentia responderant: inditaque vincla. Et[4] tormentorum aspectum ac minas non tulere. Prior tamen Natalis, totius conspirationis[5] magis gnarus,[6] simul arguen-

sed *libertum*, quia cetera evidenter falsa objectavisset, adjicere crimen, ut simul indicis et testis partes ageret. *Addit verbis securitatem animi: increpat ultro* servum, ut scelerosum et execrabilem, *tanta vocis frontisque constantia, ut delatio nutaret, nisi conjux Milichum docuisset*, Antonium Natalem, longum *pridie* arcanumque sermonem habuisse cum Scevino, et utrumque esse familiarem C. Pisonis.

Igitur accersitus est *Natalis: et seorsim uterque interrogantur*, quodnam illud colloquium, et de quo negotio fuisset? *Tunc enata* est *suspicio, quia* invicem *contraria responderant: injectaque illis vincula. Et cruciatuum aspectum ac terrorem non toleravere. Attamen Natalis prior, qui universam conjurationem penitius*

diffideret enim vitam, repetitis e linea superiore, *diffideret enim*. Brotier.—3 Hæc lectio a Pichena in contextum assumta, tanquam ab ingenio Rodolphi Agricolæ profecta, revera ejus Msto debetur; quod si scivisset J. Gronovius non præposuit ei Acidalii conjecturam: *adjungere crimen cujus se pariter, &c.* Ryckius. Sed hanc lectionem Brotier. recipit, et ita defendit: 'Bene Acidalius et Lipsius. In Mss. Reg. Corb. *jussisse pariter .... faceret.* Pro *jussisse* in Ms. Flor. *l; sisse.* Ms. Bud. *vixisse.* Editio princeps, *dixisse.* In Mss. Bodl. Jes. Guelf. et Puteolanus, *adjungere crimen visum: se pariter .... facere.* Sic quoque Ms. Harl. prima manu: altera emendatum, *si se pariter .... faceret.*' Sic Brotier. Ex lectione Bud. Rhenanus conjiciebat legendum *nixum se pariter, &c.*—4 Ms. Corb. *accusat.*—5 Sic Puteolanus. Brotier. cum Homero, ex Mss. Flor. Bodl. Jes. Guelf. et Ed. pr. *ac secreta.* In Ms. Harl. *et secreta.*

1 Ita Mss. edd. vett. et recentiores. Rhenanus, *accitus.*—2 Ms. Corb. *interrogabantur.*—3 Budens. *tum.*—4 Ms. Agr. *sed.*—5 Lipsius *conjurationis*, et sic Gronov. et Ryck. et Brotier. At Flor. Budens. et edd. vett. *conspirationis.*

NOTÆ

aut certe metuere simulabat.

[w] *Crimen*] Alii legunt: *adjungere crimen cujus sese pariter indicem et testem faceret.*

[x] *Cum Scevino ac secreto collocutum*] Unde didicit hoc serva ea fœmina? nisi forte id coram servis jactarit Scevinus. Quantum tamen patet ex narratione Taciti, hic sermo habitus in Scevini penatibus. Sed post illum sermonem, forte exiit Scevinus, dein *regressus domum, &c.* quod non satis clare exprimitur Tacito.

di peritior,[7] 'de Pisone' primum fatetur. Deinde adjicit 'Annæum Senecam,' sive internuntius inter eum Pisonemque fuit,[8] sive ut Neronis gratiam pararet, qui infensus Senecæ, omnes ad eum opprimendum artes conquirebat. Tum, cognito Natalis indicio, Scevinus quoque, pari imbecillitate, an cuncta[9] jam patefacta credens nec ullum silentii emolumentum, edidit ceteros: ex quibus Lucanus Quintianusque et Senecio diu abnuere. Post, promissa impunitate corrupti, quo tarditatem excusarent, Lucanus 'Atillam[10] matrem suam,' Quintianus 'Glitium Gallum,' Senecio 'Annium Pollionem,' amicorum præcipuos,[7] nominavere.

57. Atque interim Nero recordatus, Volusii Proculi in-

noverat, simul convincendo reo magis idoneus, primum confitetur de Pisone. *Mox adjungit* Annæum Senecam, *sive per illum sermones commeabant inter ipsum et Pisonem, sive, ut Neronis favorem sibi conciliaret, qui infestus Senecæ, omni modo pervertere illum cupiebat. Tum Scevinus comperta Natalis confessione, etiam pari inconstantia,* forte *quia prodita jam omnia putaret, nec ullam taciturnitatis utilitatem* esse, *ceteros prodidit: inter quos Lucanus, Quinctianusque et Senecio diu negavere. Mox spe veniæ ostentata labefacti, quo cunctationem approbarent, edidere, Lucanus,* Atillam matrem suam, *Quinctianus,* Glicium Gallum, *Senecio,* Annium Pollionem *familiarium* suorum *potissimos* promsere.

Atque interea Neronis animum subit, Epicharim in custodia *haberi, ex delatione*

—6 Budens. *ignarus.*—7 Faërnus dabat *paratior*, sed simul mutat *arguendi* in *arguenti*, Pricæus in *urgenti*. Bipont. legunt *arguendi promtior*. Lall. *apertior*, quod placet, quippe proxime ad vulg. accedens. *Oberlin.*—8 Ms. Corb. *sive quia internuntius .... fuerit.*—9 Sic Lipsius et recentiores. In Ms. Corb. *an cuncta quoque jam*. In Ms. Reg. atque editione principe, *et cuncta jam*. Mss. Harl. Jes. et Puteolanus, *ante cuncta.*—10 *Aciliam* Brotier. et Puteolanus. In Ms. Reg. *Acciliam*. Mss. Bodl. Jes. *Atiliam*. Gronovius, *Accillam*. Editio princeps, *Atillam*, et sic Ryckius et Bipont.

NOTÆ

[7] *Præcipuos*] Intimos amicorum Neronis, vel exemplo seu instituto prisco sic ulciscentes Tyrannum: vel ipsi Neroni, vel sibi ipsis tale indicium gratificantes. Sic Natalis prodidit Senecam amicum. Sic Lucanus matrem, et alii alios; sic *tarditatem excusabant*.

Amicorum præcipuos nominavere] Quam melius, quam fortius antiquus ille Zeno Eleates de quo Apoph. l. VII. 'Zeno accusatus, quod conjurasset in perniciem Nearchi Tyranni, cum in quæstionibus juberetur edere nomina conjuratorum, nominavit plerosque illi amicissimos. De his cum Tyrannus sumsisset supplicium, rogaretque, num quis super esset adhuc? Tu solus, inquit, Reipub. pernicies. Tandem et linguam dentibus amputatam in os Tyranni, quod præ iracundia hiabat, exspuit.'

dicio Epicharin attineri, ratusque muliebre corpus impar dolori,[a] 'tormentis dilacerari' jubet. At illam non verbera, non ignes, non ira eo acrius torquentium, ne a fœmina spernerentur, pervicere, quin objecta denegaret. Sic primus quæstionis dies contemtus. Postero, cum ad eosdem cruciatus retraheretur gestamine sellæ,[a] (nam dissolutis membris insistere nequibat) vinclo fasciæ, quam pectori[b] detraxerat, in modum laquei ad arcum sellæ restricto, indidit cervicem, et, corporis pondere connisa,[1] tenuem jam

Volusii, putansque, fœmineum corpus cruciatui impar fore, tormentis *eam* dilaniari *jubet. Sed illam, neque plagæ, neque flammæ, neque furor* ministrorum *eo atrocius sævientium, ne a muliere contemnerentur, extorsere, quin exprobrata inficiaretur. Sic primus tormentorum dies in irritum abiit. Postridie, cum ad eandem quæstionem rursus raperetur,* et *gestatoria sella* deferretur *(quippe distractis luxatisque membris, nec stare,* nec incedere *poterat) nodo fasciæ, quam pectori demserat, instar laquei ad arcum lecticæ annexo, collum immisit, et mole corporis enixa,*

1 *Connixa* Budens.—2 Sic optime Mss. Farnes. et Corb. In Mss. Vatic.

NOTÆ

[a] *Muliebre corpus impar dolori*] Forte plura sunt exempla constantiæ mulierum, etiam servientium, quam virorum ingenuorum. Adverte quantos cruciatus sustinuerint ancillæ Octaviæ, ut ejus innocentiam tuerentur.

Et Suet. Calig. 16. 'Quoque magis nullius non boni exempli fautor videretur, mulieri libertinæ octoginta donavit, quod excruciata gravissimis tormentis, de scelere patroni reticuisset.'

Plin. XXXIV. 8. 'Et Iphicratis Leæna laudatur. Scortum hæc lyræ cantu familiare Harmodio et Aristogitoni, consilia eorum de Tyrannicidio, usque ad mortem excruciata, Tyrannis non prodidit.'

Idem Plin. VII. 23. 'Clarissimum in fœminis Leænæ meretricis, quæ torta non indicavit Harmodium et Aristogitonem tyrannicidas: in viris, Anaxarchi, qui simili de causa cum torqueretur, prærosam dentibus linguam, unamque spem indicii, in tyranni os exspuit.'

[a] *Gestamine sellæ*] Eadem sævitia est quam tangit Ammianus l. XXIX. 'Promiscue juvenes, aliique membris omnibus capti, ad supplicia sellis gestatoriis ducebantur.' *Lipsius.*

[b] *Fasciæ, quam pectori*] Gerebant fascias super pectore, in cruribus, ad pedes, et ad caput. De fascia pectoris Suet. Cal. 'Pueris ac fœminis fascias purpuræ ac conchylii distribuit.' Strophium vocat Nonius Marc. Id est, *fasciam brevem*, quæ virginalium tumorem papillarum cohibet. Catullus: 'Non contecta levi velatum pectus amictu, Non tereti strophio lactentes vincta papillas.' Martial. 'Fascia crescentes dominæ compesce papillas, Ut sit, quod capiat nostra, tegatque, manus.' Hor. Od. III. 27. 'Potes hac ab orno Pendulum zona bene te secuta elidere collum.'

spiritum expressit: clariore exemplo libertina mulier, in tanta necessitate, alienos ac prope ignotos protegendo, cum ingenui et viri et Equites Romani Senatoresque, intacti[a] tormentis,[c] carissima suorum quisque[3] pignorum[4] proderent. Non enim omittebant Lucanus quoque et Senecio et Quintianus passim conscios edere, magis[5] magisque pavido Nerone, quanquam multiplicatis excubiis semet sepsisset.

58. Quin et urbem, per manipulos occupatis mœnibus, insesso etiam mari et amne, velut in custodiam dedit. Volitabantque per fora, per domos, rura quoque et proxima municipiorum, pedites equitesque, permixti Germanis, quibus fidebat Princeps, quasi externis. Continua hinc et juncta agmina trahi ac foribus hortorum adjacere. Atque, ubi dicendam ad causam introissent, 'lætatum[1] erga conjuratos,[d] sed,[2] fortuitus sermo et subiti occursus, si convi-

evanidam jam fere animam ejecit: sic *illustriori documento libertina fœmina in tantis angustiis* posita, *extraneos ac fere incognitos tuebatur, cùm liberi et viri et equites Romani senatoresque, illibati cruciatibus, dilectissimas suas quisque necessitudines patefacerent. Quippe Lucanus etiam et Senecio et Quinctianus* non cessabant *prodere socios, magis exterrito Nerone, quamvis sese validiori satellitio firmasset.*

Quin et insessis muris per stationes militum, occupato etiam mari et flumine, urbem quasi custodia sepsit clausitque. Advolabantque per plateas, per ædes, ac villas quoque et vicina oppida pedestres et equestres copiæ, admixtis Germanis, quibus præcipue confidebat Cæsar, velut extraneis. Perpetua hinc et socia agmina reorum *rapta, atque ad januas hortorum opperiebantur. Et postquam introducti erant, ad causam orandam,* Si læti aspexissent conjuratos, si forte eos allocuti

Flor. et editione principe, *intactis.* Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et Puteolanus, *in tantis.* Additum in margine Ms. Harl. *intacti.*—3 Male Rhenanus, *carissima quoque suorum pignorum.* Brotier.—4 *Pignora* Budens.—5 In Ms. Corb. tantum, *magisque.*

1 Sic Ms. Guelf. et editio princeps. Mendose in Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *latatum.* Brotier.—2 Ita Mss. Harl. Bodl. Jes. Reg. Guelf. editiones veteres et Ernestus. Beroaldus emendavit, *si fortuitus:* quod minime necessarium. Plus varietatis et elegantiæ, si *sed* retinueris. *Idem.*

NOTÆ

[c] *Senatoresque, intacti tormentis*] Ita Farnes. optime. Vatic. *intactis,* litera una redundante. Ex quo fonte vulgatus error, *in tantis.*

Res clara. Insigni laude, ait, dignanda libertina mulier, quæ toties pressa, constanter indicare abnuerit ignotos: cum viri et senatores etiam proxima pignora sua proderent, sine tormentis. *Lipsius.*

[d] *Lætatum erga conjuratos*] Arrisisse aliquando quacumque occasione cuiquam e conjuratis; frontem exporrexisse, et vultum hilariorem finx-

vium, si spectaculum simul inissent,' pro crimine accipi: cum, super Neronis ac Tigellini sævas percunctationes, Fenius quoque Rufus violenter urgeret, nondum ab indicibus nominatus, sed, quo[3] fidem inscitiæ pararet, atrox adversus socios. Idem Subrio Flavio assistenti annuentique,[4] an inter ipsam cognitionem destringeret[5] gladium, cædemque patraret, renuit[6] infregitque impetum jam manum ad capulum referentis.*

59. Fuere, qui prodita conjuratione, dum auditur Milichus, dum dubitat Scevinus, hortarentur Pisonem, 'pergere in castra, aut rostra escendere,[1] studiaque militum et populi tentare, si conatibus ejus conscii aggregarentur, secuturos etiam integros: magnamque motæ rei famam, quæ plurimum in novis consiliis valeret. Nihil adversum hoc[2] Neroni provisum: etiam fortes viros subitis terreri; nedum

erant, si repente occurrissent, si epulas, si ludos simul intrassent, *crimini tribuebatur: cum præter truces Neronis ac Tigellini interrogationes, Fenius Rufus etiam atrociter instaret, nondum a delatoribus proditus, sed quo innocentiæ fidem faceret, sævus* erat *adversus conscios. Idem Fenius Subrio Flavio astanti nutuque sciscitanti, an inter ipsam quæstionem, stricto ferro* Neronem *occideret, renuit, retuditque impetum* Subrii, *jam dextram ad gladium ferentis.*

Extitere qui aperta conjuratione, dum rem defert Milichus, dum cunctatur Scevinus, monerent Pisonem, ut iret in castra, vel rostra ascenderet, militumque et plebis animos experiretur, an cœptis ejus participes conjurationis sociarentur, sese adjuncturos, etiam expertes et ignaros: ingentemque excitæ rei famam *fore*, quæ in novis cœptis multum polleret. Nihil adversus id Neroni paratum *esse*, strenuos etiam viros repentinis *consiliis* turbari; tantum abesse,

—3 Acid. et Freinshem. mallent *et quo fid.*—4 Ryckius e Ms. Agr. dedit *innuenti*, ut placuerat Acidalio. At etiam *annuere* pro *innuere* dicitur, ut ap. Cicer. pro Quint. cap. 5. 'Simul atque sibi hic annuisset, Numeraturum se dicebat,' ut omnes scripti; sed et ibi contra libros Lambinus edidit *innuisset*: male, ut judicant Gruterus et Passeratius. Reperit tamen Broterius *innuentique* et in tribus aliis Mss. *Ernest.* Budens. *annuenti.* Brotier. cum Homer. *innuenti.*—5 Budens. *stringeret.*—6 Sic bene Ms. Flor. et editio princeps. Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *retinuit.* In margine Ms. Bodl. *residuit.* Brotier.

1 Ita Lipsius e Mss. In aliis Mss. et editionibus veteribus, *conscendere.* —2 Ms. Corb. *hæc.*—3 Ms. Corb. *minitante.*—4 Sic bene Pichena e Ms. Flor.

NOTÆ

isse ad adventum, aspectum, abitum, occursum, alloquium, dictum, gestum, motumve alicujus. *Gronovius.*

* *Referentis*] Compositum pro simplici *ferentis.* Vel jam primo nutu tulerat manum capulo, et ut magis innueret, quid vellet, iterum adhuc *referebat.*

ille scenicus, Tigellino[f] scilicet cum pellicibus suis comitante,[3] arma contra cieret. Multa experiendo confieri,[4] quæ segnibus ardua videantur. Frustra silentium et fidem in tot consciorum[5] animis et corporibus sperari. Cruciatu[6] aut præmio cuncta pervia esse. Venturos, qui ipsum quoque vincirent, postremo indigna nece afficerent. Quanto laudabilius periturum, dum amplectitur Rempublicam, dum auxilia libertati invocat. Miles[7] potius deesset et plebes[8] desereret; dum ipse majoribus, dum posteris, si vita præriperetur, mortem approbaret?' Immotus his[9] et paululum in publico versatus, post domi secretus, animum adversum suprema firmabat,[10] donec manus militum adveniret, quos

ut theatralis ille *Cæsar*, Tigellino nimirum cum concubinis suis stipante, arma contra moveret. Multa periclitando confici, quæ ignavis difficilia putantur. Frustra expectari taciturnitatem et fidem in tot conjuratorum ingeniis corporibusque. Tormento, aut pretio cuncta facile perrumpi. Advolaturos, qui ipsi etiam inderent vincula, et tandem inhonesta morte conficerent. Quanto gloriosius interiturum illum, dum suscipit imperium, dum libertati opem implorat, dum miles potius desereret, et populus relinqueret; dummodo dignam majoribus, et commendabilem posteris, si vita auferretur, mortem oppeteret. *His* rationibus *haud incitus, cum paulisper se in publicum ostendisset, mox domum secessit, mentemque adversus mortem præparabat, donec adventaret*

Vulgo in Mss. *fieri*. In Mss. Reg. Corb. et editióne principe, *experientia fieri*. Brotier.—5 Ms. Guelf. *consociorum*.—6 Ita Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus. In Mss. Reg. Corb. et editione principe, *cruciatui*. Sed scriptores Latini æque dixere, *luxu* vel *luxui*, *cruciatu* vel *cruciatui*. Brotier.—7 Ita Mss. Flor. Harl. Bodl. Jes. Ernestus et recentiores. Sic quoque Ms. Guelf. Altera tantum manu emendatum, *dum miles potius;* quod legitur in Ms. Reg. et editione principe: sic Gronovius et Ryckius, commate posito post *invocat*.—8 In Mss. Harl. Corb. *plebs* pro *plebes*.—9 Ita Mss. Harl. Jes. Corb. editio princeps, et recentiores. Ms. Bodl. et Puteolanus, *iis*.—10 Male

NOTÆ

[f] *Tigellino*] Qui de ignavia certabat cum Nerone suo, et quo promtior ille ad scelera et flagitia, eo magis iners et socors ad bonas artes; et haud dubie ambo illa portenta statim relicta forent communi consensu militum et senatus populique Rom. si Piso ausus fuisset ad arma ire: quod certe postea contigit. Nam Tigellinus prior deseruit bonum Cæsarem per flagitium, solo Tigellino dignum. Dein Tigellinus ipse præfectura prætorii abdicatus a Nymphidio pejore collega, ut meruit. Dein post turpes moras inter concubinos et concubinas suas gulam sibi novacula abscidit, non quidem sponte Othonis, sed potius populi Romani vociferationibus id expressum ab Othone, qui aulam Neronianam non ultro damnabat.

Nero tirones aut stipendiis[g] recentes delegerat. Nam vetus miles timebatur, tanquam[11] favore imbutus.[h] Obiit, abruptis brachiorum venis.[i] Testamentum fœdis[j] adversus Neronem adulationibus amori uxoris dedit; quam degenerem,[k] et sola corporis forma[12] commendatam, amici matrimonio abstulerat. Nomen mulieris[13] Arria[14] Galla; priori

globus militum, quos Nero assumserat, vel tirones, vel non pridem militiæ ascriptos. Quippe veterani metuebantur, veluti favore conjuratorum *illecti. Interiit, abscissis brachiorum venis. Supremas tabulas implerit pudendis in Neronem assentationibus,* incitus *amore conjugis, quum degenerem et sola corporis specie laudatam, amici conjugio abduxerat. Vocabulum fœminæ, Arria Galla,* nomen *priori viro,*

Ms. Guelf. et Rhenanus, *firmat*. Brotier.—11 Sic bene Rhenanus. In Mss. et veteribus editionibus, *quamquam*. In Ms. Corb. *pavore*, postea emendatum, *favore*. Contra Ms. Harl. *favore*, in margine *pavore*. Idem.—12 Ms. Corb. *fama*.—13 Acidalius corrigit *mulieri:* contra fidem Mss. et edd.—14 Ita Beroaldus et recentiores. In Mss. et veteribus editionibus *Atria Galla*. *Atrii* quidem memorantur in antiquis Inscriptionibus. At ob claritatem nominis et Pisonis nobilitatem certa videtur Beroaldina emendatio. *Brotier.*

NOTÆ

[g] *Stipendiis*] *Tirones*, qui nulla adhuc stipendia fecerant: *stipendiis recentes* puto, qui stipendia incipiebant, ac recens militiæ ascripti, pauca adhuc stipendia meruerant. Nam *vetus miles* talibus opponitur.

[h] *Favore imbutus*] Nempe Fenii Rufi præfecti prætorii, qui et ipse pridem suspectus erat Neroni ob illum favorem, et ob amicitiam Agrippinæ, quam vindicatam velle existimabatur, licet nondum proditus esset. Etiam aliorum præpositorum favore imbutus miles; nempe tribunorum et centurionum, qui inter conjuratos erant: quod præcise ibi intelligit.

[i] *Abruptis brachiorum venis*] Forte medico immisso ab ipso Nerone, quem postea percussorem vocat; ubi de Paulina Senecæ, 'Sibi quoque destinatam mortem asseverat, manumque percussoris exposcit.'

Is percussor forte unus e libertis aulicis, qui tamen medicus, et qui simul auctor et exactor mortis fuerit: nec id novum, et id jam usurpatum fuerat vetere Repub. quamvis etiam tum præter leges. Sic Cic. in L. Pisonem: 'Thessalonicam fide tua venire jussisti, quem ne majorum quidem more supplicio affecisti, cum miser ille securibus hospitis sui cervices subjicere gestiret, sed ei medico, quem tecum eduxeras, imperasti, ut venas hominis incideret.'

[j] *Testamentum fœdis*] Quandoque supremas tabulas sic fœdabant adulationibus in principem, vel etiam alii flagitia ipsi et ministris objectabant.

Sic se pereuntes ulciscebantur, aut suis consulebant, pro ingenio quisque suo. Sic infra Fenius Rufus, non ut virum militarem decuit, 'lamentationes suas etiam in testamentum contulit.'

[k] *Degenerem*] Infidelem, impudicam, indignam majoribus, juxtaque et posteris, indignam amore et conjugio Pisonis.

marito; Domitius Silus:[15] hic patientia,[l] illa impudicitia, Pisonis infamiam propagavere.

60. Proximam necem Plautii Laterani, Consulis designati, Nero adjungit, adeo propere,[m] ut non complecti liberos, non illud breve mortis arbitrium[n] permitteret. Raptus in locum servilibus pœnis sepositum[o] manu Statii, Tribuni,[p]

Domitius Silius: hic facilitate, illa libidine, Pisonis dedecus prorogavere.

Statim adjicit Nero cædem Plautii Laterani, consulis designati, adeo festinanter, ut non osculari filios, non illud horarium occupandæ *ex libito mortis spatium concederet. Tractus ad locum servilibus suppliciis destinatum, manu Statii tribuni*

—15 *Silius* Gronovius, Ryckius, cum Brotiero et Homero: et ita Mss. Harl. Bodl. Jes. Ms. Flor. *Silus;* editio princeps, *Sillus;* Puteolanus, *filius.* Bipont. recepere *Silus.*

NOTÆ

[l] *Hic patientia*] Quia passus erat uxorem sibi abduci a Pisone, forte non sine adulterio præcedenti, impune et nulla ultione efflagitata. Forte qui et adulteria uxoris cum aliis passus erat, quæ ignota Pisoni, quæ nec tum, nec postea accusaverat Silus, ut debuit maritus.

Habuit autem lege Julia maritus sexaginta dies post divortium ad accusandum, quod neglexit Silus; sicque *patientia* sua propagavit infamiam Pisonis et suam, ut et ipsa impudicitiam, etiam post decessum Pisonis, propagavit: unde infamia et flagitii labes Pisoni in longum inurebatur.

[m] *Adeo propere*] Forte quia consul designatus, et quia valde ingratus in Neronèm videretur, a quo nuper evectus erat ad consulatum. Forte quia consul, eum statim occidi interfuit, ne quid auderet: et quia *animi validus et corpore ingens:* sic forte et in exemplum terroris publice et propere occisus.

[n] *Breve mortis arbitrium*] Profecto breve. Nam Nero 'mori jussis non amplius quam horarium spatium dabat.' *Lipsius.*

Breve] Nempe tempus, quo mortem pro arbitrio occuparet; quo *arbitrio* comprehenditur et tempus et mortis genus, quod penes libitum morientis relinqueret Nero; at Laterano neutrum concessum est.

Sed cur concedit arbitrium mortis Pisoni, non Laterano? Capite conjurationis sublato, cetera pro libidine et sævitia exercuit, contentus quoquo modo occidisse Pisonem, modo occideret: statim occidendus fuit, sed arbitrio suo, ne desperatus aliquid auderet; vel quia consul designatus Lateranus et vir acer fuit, aliter occiditur.

Non illud breve] 'Mori jussis non amplius quam horarium spatium dabat. Ac ne quid moræ interveniret, medicos admovebat, qui cunctantes continuo curarent. Ita enim vocabat, venas mortis gratia incidere.' Sueton. Neron. 37.

Respicit ad Senecam, Lucanum, Vestinum, Thraseam et alios sic mori adactos.

[o] *Servilibus pœnis sepositum*] Disce ergo clare, lector, locum certum fuisse in pœnam servorum viliumque capitum. Quem illum? *Sestertium*, ut opinor. Ita enim locus, non Ro-

trucidatur, plenus constantis silentii,[q] nec Tribuno objiciens

occiditur, firmitudinis et silentii pervicax, qui *nec* trucidanti *tribuno idem scelus*

NOTÆ

mæ, sed extra urbem, ubi cruces, patibula defixa, cadavera abjecta, aliaque quæ ad supplicia plebis.

Plutarchus in Galba: 'Galbæ caput Patrobii et Vitellii servis' donarunt, quod illi acceptum omni contumeliarum et ludibriorum genere afficientes 'abjecerunt in locum, ubi occidi solent, in quos Cæsar jussit animadvertere. Locus Sestertium dicitur.' Extra urbem dico, is locus, (errant qui de Gemoniis suspicantur,) vel nominis argumento. Sic enim dictus, quia *semitertio* ab urbe *milliari.* Ea quidem ratio appellandi recepta Romanis.

Ita *Septimum,* Palatium sub urbe, Justiniani, lib. XXXIV. C. De donation. *Decimum,* suburbanum Carthaginis Procopio. *Septimum,* Hostiense, Symmachi villa, lib. VI. ep. *Quartum* Latinæ apud eundem lib. IX. *Quartum* Pollionis, apud Martialem lib. III.

Credo fuisse extra portam Esquilinam: et odorari videor corruptionem ejus verbi in commentatore Horatii, uti Cruquius sedulæ industriæ interpres eum edidit: 'Esquilinus mons Romæ ex septem montibus. Hinc Esquilina porta Romæ dicitur, adsessorium, ubi certus erat locus sepulcrorum ad corpora pauperum aut sceleratorum viliumque comburenda, aut canibus projicienda.'

Legerim, *ad Sestertium.* Sicut in vita Cypriani: 'Cum venisset ad eum locum, qui dicitur Sextus, quarto ab urbe milliari:' emendatum ab aliis recte, *Sextertius.* Lipsius.

[o] *Servilibus pœnis*] Forte in exemplum, et terrorem, et ad majorem infamiam, ut qui præ ceteris ingratus, pro beneficiis collatis pessimam *bono principi vicem* redderet, et sic veluti servili supplicio plectendus videretur.

Non in castris, ut qui togatus et senatorius esset, non vir militaris. Miror tamen, quod eo loco occisus sit a viro militari. Forte sic amovetur, nec in urbe interficitur, ne dignitas consulis plebem irritaret.

[p] *Manu Statii, Tribuni*] Tales nobilium cædes manu propria exequebantur tribuni prætorianarum cohortium, cum dominantes imperassent. Sic Agrippa Postumus Augusti filius, Tiberio jubente, a tribuno occisus. Sic etiam Messallina sub Claudio.

Sic Sylla, sic Rubellius Plautus, manu tribunorum aut centurionum prætorianorum occisi. Et infra 67. 'Pœna Flavii (tribuni) Veiano Nigro tribuno mandatur.'

Sic, ut puto, conjurati centuriones prætoriani centurionum manu occisi, ex more militiæ. Certe aliter puniti viri militares, aliter alii. Namque Piso, Lucanus, Vestinus, Seneca, et alii senatorii viri moriuntur abruptis venis.

[q] *Plenus constantis silentii*] Egregii viri mortem plenius Arrianus descripsit, l. I. c. 1. 'Lateranus in urbe, cum jussisset Nero illi amputari caput, extendens collum, cum percussus esset, et plaga modica impressa foret, rursus collum obtulit. Sed et antea accedenti Epaphrodito Neronis liberto, et interroganti de conjuratione, respondit; Si quid dicere velim, tuo domino dicam.' O excelsum animum!

eandem conscientiam.[r] Sequitur cædes Annæi Senecæ, lætissima Principi, non quia conjurationis manifestum[1] compererat, sed ut ferro grassaretur, quando[2] venenum non processerat. Solus quippe Natalis et hactenus promsit:[s] 'missum se ad ægrotum Senecam, uti[3] viseret conquereretur que, cur Pisonem aditu arceret? melius fore, si amicitiam familiari congressu exercuissent.'[4] Et respondisse Senecam: 'sermones mutuos et crebra colloquia neutri conducere: ceterum salutem suam[t] incolumitate Pisonis inniti.'

objectaret. Additur cædes Annæi Senecæ gratissima Cæsari, non quod eum conjurationis compertum novisset, sed ut gladio necaret, quem veneno interimere nequiverat. Nam solus Natalis, et id tantum prodidit, se missum ad Senecam morbo laborantem, ut *eum* inviseret, et quereretur, cur Pisonem se adire prohiberet? utilius futurum, si amicitiam coluissent familiari colloquio. *Et subjecisse Senecam*, sermonum commercia et frequentes congressus neutri expedire;

1 *Manifestum* abest a Mss. Flor. et Jes. Immerito Gronovius omissum vellet, refragantibus ceteris libris scriptis et editis. *Brotier.*—2 Budens. *quoniam.*—3 Ita Mss. Flor. Bodl. Jes. Guelf. editiones veteres et recentiores. Beroaldus, *ut.*—4 Budens. *exercuisset.*—5 *Gravius* Brotier. Mss. Harl.

NOTÆ

et supra omnem hanc terrenam fæcem. *Lipsius.*

[r] *Conscientiam*] Scil. esse conscium ejusdem facinoris: sed interroganti Epaphrodito, qui haud dubie datus erat exactor Statio talis supplicii, respondet Lateranus, spreto vili capite, 'si quid velim dicere, tuo domino dicam.'

[s] *Et hactenus promsit*] Et hoc tantum prodidit de Seneca, nempe *missum se ad ægrotum Senecam*, &c.

[t] *Ceterum salutem suam*] Forte reddiderat Seneca vicem honoris Pisoni. Nam *comitatem honestam* præferebat; sed non iisdem verbis, nec perinde amplis aut honorificis, ut illa referebat Natalis. Quæ negare prorsus Senecæ satius fuit, quam tales verborum temere, aut per honorem, et nullo alio consilio prolapsorum, rationes, ut in crimine majestatis, discutere velle.

Nam si usque adeo honorasset Pisonem Seneca, an opibus, an artibus carebat, quibus sermones invicem commearent? Verisimile est, sprevisse talia cœpta Senecam senem et opibus honoribusque fessum, et jam sapientiæ studio, posterisque et famæ soli operam navantem.

Verisimile est Natalem, venia et impunitate sibi proposita, quam et mox obtinuit ob festinata indicia, indulsisse odio Neronis talia verba ex suo, vel ea certe auxisse: sic, nempe, ut veniam sibi, et 'Neronis gratiam pararet, qui infensus Senecæ, omnes ad eum opprimendum artes conquirebat.'

Ob favorem vulgi et optimorum civium, cædem illius aperte moliri non audebat Nero. Veneno grassatus erat, sed cum non procederet venenum, ferrum quoquo modo adversus innocentem adhibendi occasionem quæsivit, quam datam tandem ipsi ex verbis Natalis, statim arripuit.

Hæc ferre Granius[5] Silvanus, Tribunus Prætoriæ cohortis, et, 'an dicta Natalis suaque responsa nosceret,' percunctari Senecam jubetur. Is, forte, an prudens, ad eum diem ex Campania[u] remeaverat, quartumque apud lapidem,[v] suburbano rure, substiterat. Illo propinqua vespera Tribunus venit et villam globis[6] [w] militum sepsit. Tum ipsi, cum Pompeia Paullina uxore[x] et amicis duobus epulanti, mandata Imperatoris edidit.

61. Seneca, 'missum ad se Natalem conquestumque no-

ceterum se incolumitatem suam in salute Pisonis reponere. *Hæc nuntiare jubetur Senecæ Granius Silvanus tribunus prætoriæ cohortis, et eum interrogare,* an agnosceret verba Natalis, et quæ ipse respondisset. *Ille, casu, seu consulto, ad id tempus rediverat ex Campania,* et *in suburbana villa manserat ad quartum milliare. Proxima die sub vesperam* eo *advenit tribunus, et prædium custodiis militum cinxit. Tum ipsi jussa principis exposuit, cœnanti cum Pompeia Paulina conjuge, et duobus amicis.*

Seneca respondit, venisse ad se Natalem, et questum *esse nomine Pisonis,*

Bodl. Jes. *Gravius.* Ms. Corb. *Sillanus.* Idem Ms. Corb. cap. 71. *Gaius Silanus.*—6 Ita Mss. Flor. Reg. Harl. Jes. Guelf. Corb. editio princeps et recentiores. In Ms. Corb. et Puteolanus, *globis.*

NOTÆ

Salutem suam] Vertunt *sanitatem,* sed *salus* aliquid majus est: complectitur prosperam valetudinem, fortunas seu opes integras, incolumem statum, dignitatem, et pleraque alia, quibus salus et incolumitas continetur.

[u] *Ex Campania*] Ubi extremis annis multus fuit, rarior in aula, et sapientiæ studiis occupatus. *Epistolæ* ibi, et *Quæstiones Naturales,* sub hoc tempus structæ. *Lipsius.*

[v] *Quartumque apud lapidem*] In villa sua *Nomentana,* ut volunt, qui vitam nobis scripsere. Sed ambigo, quia Nomentum longius aberat, et duodecimo fere lapide. Nisi si tractus eo versus hucusque *Nomentanus* diceretur. *Lipsius.*

Quartumque apud lapidem] Sunt duæ leucæ Gallicæ; et certe locus vicinus urbi fuit: quippe cum animadvertissent cursores Neronis, statuisse et Paulinam perire simul cum Seneca suo, et jam abrupisse venas, habuere spatium commeandi Romam, et redeundi, adhuc spirante fœmina, cum mandatis Neronis, et satis ad tempus sistendi sanguinem. Nec certe frustra, cum ad aliquot annos supervixerit Paulina.

[w] *Globis*] Quia amplissimus villæ circuitus, multaque ædificia, quæ cingere oportuit et observare, ideo forte multis globis militum, seu stationibus circumdat villam: et pleraque facienda in speciem, quia quot mortes jussæ, tot exactores dati, vilia capita libertorum, instar satellitum regiorum.

[x] *Cum Pompeia Paulina uxore*] Quam nobilissimam fœminam Dio appellat: filiam forte Pompeii Paulini, qui supra consularis dicitur, et vectigalibus publicis præpositus. *Lipsius.*

mine Pisonis, quod a[1] visendo eo prohiberetur, seque rationem valetudinis et amorem[2] quietis excusavisse,' respondit, 'Cur salutem privati hominis incolumitati suæ anteferret, causam non habuisse: nec sibi promtum[y] in adulationes ingenium. Idque nulli magis gnarum, quam Neroni, qui sæpius libertatem Senecæ,[z] quam servitium expertus esset.' Ubi hæc a Tribuno relata sunt, Poppæa et Tigellino coram, quod erat sævienti Principi intimum consiliorum,[a] interrogat: 'an Seneca voluntariam mortem pararet?' Tum Tribunus, 'nulla pavoris signa,[b] nihil triste in verbis ejus aut vultu deprehensum,' confirmavit. Ergo 'regredi et indicere mortem' jubetur.[c] Tradit Fabius Rusticus, 'non eo,

quod aditu illius arceretur, seque causam in morbum et cupidinem otii retulisse. *At* nihil causæ fuisse, cur incolumitatem privati hominis suæ saluti præponeret: nec sibi pronum in assentationes animum. Idque nemini magis compertum, quam Neroni *ipsi*, qui sæpius cognovisset libertatem Senecæ quam servitutem. *Cum hæc tribunus renuntiasset, præsentibus Poppæa et Tigellino, quod erat grassanti per immanitatem imperatori sanctissimum consiliorum, percunctatur;* an Seneca se ad spontaneam mortem disponeret? *Tum asseveravit tribunus*, nulla *animadvertisse* formidinis indicia, nihilque mœstum in sermone illius aut facie perspexisse. *Itaque* reverti *jubetur*, et mortem ei denuntiare. *Scribit Fabius Rusticus*, non eadem via rediisse *tribunum*, qua venerat, sed

1 Ita Mss. Flor. Reg. editiones veteres et recentiores. Præpositio abest a Mss. Harl. Bodl. Jes. Rhenanus eam quoque omisit.—2 Ita Mss. Flor. Corb. editio princeps, Pichena et recentiores. Puteolanus, *se ratione valitu-*

NOTÆ

[y] *Nec sibi promtum*] Ipse de se ad Neronem: 'Non blandiar auribus tuis: nec enim mihi hic mos est. Maluerim veris offendere, quam placere adulando.' *Lipsius.*

[z] *Qui sæpius libertatem Senecæ*] Quæ libertas adversus principes sæpe vindicata ferro. Apoph. l. VII. Aristoteles 'Callisthenem discipulum liberius multa dicentem apud Alexandrum Homerico carmine admonuit. ὠκύμορος δή μοι, τέκος, ἔσσεαι, οἷ' ἀγορεύεις: *Talia, nate, loquens haud multo tempore vives.*

[a] *Quod erat sævienti Principi intimum consiliorum*] Hoc ipsum graviter perstringit. Plin. XXX. 2. 'Utinam inferos potius, et quoscumque de suspicionibus suis Deos consuluisset, quam lupanaribus atque prostitutis mandasset inquisitiones eas: nulla profecto sacra, barbari licet ferique ritus, non mitiora quam cogitationes ejus fuissent.' *Freinshemius.*

[b] *Nulla pavoris signa*] Lege hæc cum sequentibus: et admitte, sodes, calumnias Dionis. *Lipsius.*

[c] *Indicere mortem jubetur*] Interrogatus Tribunus an mortem voluntariam sibi Seneca pararet, eam non paranti indicere a Nerone jussus est. Erat enim summum, quod tyranni veteres haberent, damnato jure vel injuria liberam mortis electionem con-

quo venerat, itinere reditum,[3] sed flexisse ad Fenium, Præfectum, et expositis Cæsaris jussis, an obtemperaret, interrogavisse; monitumque ab eo, ut exequeretur;' fatali omnium ignavia: nam et Silvanus inter conjuratos erat, augebatque scelera, in quorum ultionem consenserat. Voci tamen et aspectui pepercit. Intromisitque ad Senecam unum ex Centurionibus,[d] qui ' necessitatem ultimam' denuntiaret.

vertisse ad Fenium, præfectum *prætorii*, et editis *mandatis principis*, postulasse, an obediret: Feniumque *ei* præcepisse, ut ageret, *quod imperatum erat*, *fatali cunctorum socordia. Quippe et Silvanus inter affines conjurationis erat*, *intendebatque facinora*, *in quorum vindictam* ipse *conspiraverat*. *Attamen* id *denuntiare* ipse coram Seneca, *seque* ejus *aspectui exhibere non sustinuit*. *Introduxitque* in villam *unum ex centurionibus*, *qui* supremam *ei* necessitatem *indiceret*.

....

dinis et amore. Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. *seque ratione .... amore.*—3 Sic altera manu emendatum in Ms. Harl. Prius fuerat scriptum, *redditum;* ut et in Ms. Guelf. Mendose in Ms. Reg. et editione principe, *redditurum*. Brotier.

NOTÆ

cedere, quo de se statueret reus genus mortis, quod expeditissimum videretur.

Sic supra l. XI. Vitellius sub Claudio, ' Valerio Asiatico liberum mortis arbitrium permisit:' sic paulo ante, ' Plautio Laterano non illud breve mortis arbitrium permisit Nero.'

Ita quoque infra l. XVI. ' Thraseæ, Sorano Serviliæque datur mortis arbitrium ex Senatusconsulto.' Apud Sueton. Tib. 54. ' Germanici filium putant Neronem ad voluntariam mortem coactum.'

Placuitque Senecæ mortem eo modo, quo brevior futura esset, magis eligendam adversus Platonem, qui non licere sibi ipsi manus inferre censuerat, Ep. 71. ad Lucilium.

' Proinde,' ait Ulpianus, ' nec liberam mortis facultatem concedendi jus præsides habent: multo minus, (ita lego, non, multo magis) vel veneno necandi. Divi tamen fratres rescripserunt, permittentes liberam mortis facultatem.' l. VIII. c. 1. D. de pœnis. *Vertranius.*

Indicere mortem] Sic et Alexander occidit Callisthenem; sic et Pericles, quod mireris, interfecit præceptorem suum Anaxagoram: occidit, inquam, qui non fovit, qui non pavit.

Apoph. l. VII. ' Cum Pericles negotiis intentus desiisset agere curam Anaxagoræ, jam ad decrepitam provecti senectutem, constituit ille inedia finire vitam. Id simul ut renuntiatum est Pericli, anxius accurrit, et argumentis, precibus et lacrymis conatus est hominem a spontaneæ mortis proposito revocare; idque magis sua ipsius causa, quam Philosophi. Cui Anaxagoras retecta facie, jam moribundus, hactenus respondit: O Pericles! et quibus lucerna opus est, infundunt oleum.'

[d] *Unum ex Centurionibus*] Itaque plures centuriones advecti ad unum homuncionem intra villam occidendum. Puto, sex fuisse centuriones, quot in una cohorte; et illi sub uno Tribuno.

62. Ille interritus poscit 'testamenti tabulas:' ac, denegante Centurione,[e] conversus ad amicos, 'quando meritis eorum referre gratiam prohiberetur,'[1] quod unum jam et pulcherrimum[2] habebat,[3] 'imaginem vitæ suæ relinquere;'

Ille impavidus petit supremas tabulas: *et recusante centurione, vertit se ad amicos, testaturque* se, quando quidem meritis illorum grates rependere vetaretur, *ipsis*, quod tunc solum *sibi* supererat, ac tamen præclarissimum, exemplum vitæ suæ relinquere: cujus virtutum memoriam si retinerent animis, fore ut

---

1 Brotierus auctoritate Msti Reg. habet *prohibetur*.—2 Hunc locum Brotierus sic edidit: *quod unum jam, et tamen pulcherrimum*.—*Et tamen* Ms. Flor. (et ed. Ven.) teste J. Gron. Guelf. ed. pr. et ceteræ ante Rhen. qui (e Bud.) fecit *jam tamen et*. Pichena velut e Ms. Flor. et ed. Puteol. *jam attamen*, quod falsum est, et secuti sunt tamen omnes usque ad Ryckium, qui velut e Flor. dedit *jam tamen pulch.* Sed *et tamen* restituit J. Gron. Mihi vero illud *tamen* friget: et alias Tacitus *et* pro *at* sæpe, sed semper sine *tamen*: unde vereor, ne ex *jam et* natum sit. Deinde *habeat* e Flor. edidere Ryckius et J. Gron. Conjunctivus hic quidem melior, sed *haberet* esse deberet, non *habeat*, quia præcedit *prohiberetur*. Itaque *habebat* servavi, quod e Taciti persona dictum accipe: nam, si Seneca dixisset, jactantius foret: quare etiam *habeat* displicet. Aliis quoque locis tales indicativos vidimus, quos dixi accipiendos esse e persona narrantis, ut sæpe etiam apud Livium. *Ernest.* Bud. *hebat* vitiose pro *habebat*. Certatim *habeat* recepere post Ryckium et J. Gron. Brot. Lall. Bip. Verum recte monet Ern. jactantiam istam ingenio Senecæ non convenire. Sunt ergo verba Taciti, quod literis mutatis indicavi, servato *habebat*, quod Ern. restituit, et deleto *tamen*, quod sensum turbat. Sic sentit et Hiller. Rac. 15. *Oberlin.*—3 *Habeat* Ryckius et J. Gronovius e Ms. Flor. et sic

NOTÆ

[e] *Testamenti tabulas; ac, denegante Centurione*] Vel suppressum testamentum Senecæ, ut omnia bona raperet Nero, seu Tigellinus, ut narrat Suet. 35. De amita Neronis Domitia Lepida: 'Nam necdum defunctæ bona invasit, suppresso testamento, ne quid abscederet.' Sed tum poscebat testamenti tabulas, ut aliquid adderet in gratiam amicorum præsentium.

Vel testamentum Senecæ se ipso irritum fuit, quia reus majestatis, et damnatus periit, aut quasi damnatus, quia inter conjuratos nominatus.

Denegante] Cur id negavit Centurio? Neque enim id jusserat Nero, aut tribunus. Forte, sic jubente aliquo exactore promtissimæ mortis, ne forte vel moriens in amicos opes profunderet supremis tabulis. Vel forte ea secreta mandata habuit satelles ille, ut omnes Senecæ opes statim Nero invadere posset, seu Tigellinus sævitiæ Neronianæ magister.

Attamen jam antea condiderat testamentum Seneca; nam infra, 'ita codicillis præscripserat,' Seneca nempe, ut 'sine ullo funeris solenni cremaretur.'

Forte etiam id ei denegarunt ne licentia testamenti uteretur in contumeliam principis aut Tigellini. Quæ licentia tum in usu fuit. Vel id sola ferocia, et pro suo libito militari, negavit Centurio, quia nihil super ea re ipsi mandatum fuerat.

Aspectu abstinet Silvanus Tribunus, quia e conjuratis, ne forte sic se proderet, aut faceret diceretve aliquid quod observaretur a custodibus seu exactoribus mortis, quo societas aut conscientia conjurationis

testatur: 'cujus si memores essent, bonarum artium famam, tum[4] constantis amicitiæ laturos.' Simul lacrymas eorum, modo sermone, modo intentior, in modum coërcentis, ad firmitudinem revocat, rogitans; 'ubi præcepta sapientiæ? ubi tot per annos meditata ratio adversum imminentia? Cui enim ignaram fuisse sævitiam Neronis? Neque aliud superesse, post matrem fratremque interfectos, quam ut educatoris præceptorisque necem adjiceret.'

63. Ubi hæc atque talia[1] in commune disseruit, complectitur uxorem, et, paululum[f] adversus præsentem for-

tam firmæ amicitiæ gloriâ florerent. *Simulque in fletu effusos, interdum lenitate verborum, interdum* et *severior instar cohibentis* dolorem, *ad constantiam erigit*, subinde *rogans:* Ubi præcepta philosophiæ? ubi per tot annos firmata et præparata mens adversus accidentia? Cui enim inexpertam fuisse Neronis immanitatem? Nihil aliud relinqui post patrem et fratrem interfectos, nisi ut rectoris et magistri cædem adderet.

Postquam hæc et similia velut in commune protulit, osculatur conjugem, et tum

---

Brotier. Vulgo in Mss. et veteribus editionibus, *habebat.*—4 *Tam constantis amicitiæ* Brotier. In veteribus editionibus, *cujus si memores essent: bonarum artium famam tam constantis amicitiæ laturos.* Faërnus omitti volebat, *bonarum artium:* Muretus et Acidalius pro *tam* emendabant *tum*, ut sensus sit, *cujus si memores essent, bonarum artium famam, tum constantis amicitiæ laturos;* quod Ryckio placet.

1 Ita Ms. Reg. In libris editis, *talia velut in commune. Velut* frigere recte observat Ernestus. Mss. Harl. Guelf. *ultro in commune.* Ms. Jes. *ultra.* Bro-

NOTÆ

evulgaretur, vel solo honore et reverentia Senecæ.

Denegante Centurione] Forte non injussu Neronis aut Tigellini, qui Senecæ opes amplissimas invadere cupiebat, tanquam rei, tanquam damnati.

Nec abs re exitiales istas opes *in fortunam* principis referri postulabat supra Seneca. Forte sævitia propria centurionis id factum. Nam et testamenta condebant rei, quorum nondum peracta esset accusatio, etiam in procinctu mortis spontaneæ.

[f] *Complectitur uxorem, et paululum*] *Et paululum adversus præsentem fortitudinem mollitus;* ne minimum quidem dubitavi, quin hanc *fortitudinis* vocem Florentini codicis auctoritate reponerem.

Nam vulgata, *adversus præsentem formidinem*, mihi a Taciti mente et ab historia ipsa aliena videtur, cum nulla hic appareat formido; neque antecedentia aut subsequentia verba ullam in Seneca formidinem arguunt.

Sensus est: Senecam, dum complectitur uxorem, aliquantulum contra ingenitam præsentemque animi fortitudinem mollitum, quasi mors ei molesta esset, amore uxoris.

Firmatur hic sensus ex ipso Seneca Epist. cv. in principio: 'Ille, qui non uxorem, non amicum tanti putat, ut diutius in vita commoretur, qui perseverat mori, delicatus est. Hoc

titudinem[1] mollitus,[2] rogat oratque,[3] 'temperaret dolori,

paulisper contra præsentem firmitudinem animo fractus, precatur obsecratque illam,

tiet.—2 *Adversus præsentem formidinem mollitus.* (Sic Brotier.) Ita Mss. Harl. Jes. Guelf. editio princeps et recentiores. Sic quoque emendatum in Ms. Reg. in quo ante scriptum, *mollitus*, ut habet Ms. Bodl. et Puteolanus. In Ms. Flor. *fortitudinem* pro *formidinem*, quod Pichenæ placet. Ryckius emendavit, *adversus præsentem formidine mollitus.* Mihi lectio Flor. potior videtur; et eam recipio cum Bipont. *Oberlin.*—3 Budens. *orat rogatque.*—4 Brotierus habet *temperaret dolorem, ne æternum susciperet.* Ms. Agr. et libri editi, *temperaret dolori.* Mss. Flor. Harl. Bodl. Jes. Guelf. *dolorem.* Gronovius emendabat, *temperare dolorem æternum suscipere.* In Ms. Jes. *temperet.* Cum Bipont. Oberlin. recepit *nec.*

NOTÆ

quoque imperet sibi animus, ubi utilitas suorum exigit: nec tantum sibi velit mori, sed si cœpit, intermittat, et suis se commodet. Ingentis animi est, aliena causa ad vitam reverti, quod magni viri sæpe fecerunt.' *Pichena.*

[8] *Adversus præsentem formidinem*] Liber Flor. *fortitudinem.* Quod Pichena explicat, contra ingemitam ac præsentem fortitudinem. Et ego *formidinem* retineam: sed a Seneca amoliar in uxorem, legamque *mollitam.* Quod si de Seneca, legam: *Adversus præsentia, formidine mollitus.* Nimirum aspectu illo amplexuque amatæ et amantis uxoris, et cogitatione instantium, sensit metus aliquos motus: sed compressit, et evicit. Statimque uxorem ad robur etiam hortatur. *Lipsius.*

Adversus] *Adversus præsentem fortitudinem*, et *adversus præsentem formidinem*, fere eodem sensu sumi possint. Neque tamen formidinis arguo Senecam eo modo, quo Dio, et alii multi, qui virtuti ipsi et veritati infesti obtrectant.

Et hoc casu certe respondere Dioni potuit Seneca, quod Aristippus olim apud Gellium, XIX. 1. Petebat aliquis a Philosopho, cur in tempestate et evidenti naufragio palleret: 'Si quid ego (inquit Philosophus) in tanta violentia tempestatum videor paulum pavefactus, non tu istius rei ratione audienda dignus es. Sed tibi sane Aristippus ille pro me responderit: qui cum in simili tempore a simillimo tui homine interrogatus, quare philosophus timeret, cum ille contra nihil metueret, Non eandem esse causam sibi atque illi, respondit; quoniam is quidem esset non magno opere solicitus pro anima nequissimi nebulonis, ipsum autem pro Aristippi anima timere.'

Et infra philosophus talis affectus causam refert ex Epicteti libro apud Arrianum: 'Visiones animi, quas φαντασίας philosophi appellant, quibus mens hominis, prima statim specie accidentis, ad animum repellitur, non voluntatis sunt neque arbitrii, sed vi quadam sua inferunt sese hominibus. Noscitandæ autem probationes, quas συγκαταθέσεις vocant, quibus eadem visa noscuntur ac dijudicantur, voluntariæ sunt, fiuntque hominum arbitratu. Propterea cum sonus aliquis formidabilis aut e cœlo aut ex ruina, aut repentinus nescius periculi nuntius, vel quid aliud ejusmodi factum est, sapientis quoque animum paulisper moveri, et contrahi, et pallescere necessum est, non opinione alicujus mali præcepta; sed quibusdam motibus rapidis et incon-

NOTÆ

sultis officium mentis atque rationis prævertentibus. Mox tamen ille sapiens ibidem τὰς τοιαύτας φαντασίας, visa istæc animi sui terrifica, non approbat. Hoc est, οὐ συγκατατίθεται οὐδὲ προσεπιδοξάζει· sed abjicit respuitque, nec ei metuendum esse in his quicquam videtur: atque hoc insipientis et sapientis animum differre dicunt, quod insipiens qualia sibi esse primo animi sui pulsu visa sunt sæva et aspera, talia vere esse putat: et eadem incepta tanquam si jure sint metuenda, sua quoque assentione approbat, καὶ προσεπιδοξάζει, (hoc enim verbo Stoici cum super ista re disserunt, utuntur,) sapiens autem cum breviter et strictim colore atque vultu motus est, οὐ συγκατατίθεται, sed statum vigoremque sententiæ suæ retinet, quam de hujuscemodi visis semper habuit, ut de minime metuendis, sed fronte falsa et formidine inani territantibus. Hæc Epictetum philosophum ex decretis Stoicorum sensisse atque dixisse, in eo, quo dixi, libro legimus, annotandaque esse idcirco existimavimus, ut rebus forte id genus, quibus dixi, obortis, pavescere sensim, et quasi albescere non insipientis esse hominis, neque ignari, putemus. Et in eo tamen brevi motu naturali magis infirmitati cedamus, quam quod esse ea, qualia visa sunt, censeamus.'

Igitur salva tota virtute sapientiaque, Seneca pallere et pavescere in tali casu potuit: sive scripserit Tacitus adversus *præsentem formidinem*, seu *formidine*, sive adversus *præsentem fortitudinem*, in eundem fere sensum hæc recurrunt.

Nam quocumque modo, tamen mollitus est Seneca, cum uxorem ultimo complexus est.

Puto tamen potius scripsisse, *adversus præsentem fortitudinem*; hoc magis decuit et Senecam, et Tacitum ipsum, qui semper æquus Senecæ, et qui nihil præmiserat de ejus *formidine*.

Et certe quis sic scribat, *mollitus adversus formidinem?* nam si formidat, jam *mollitus* est. Potius dixisset, *præsenti formidine mollitus*.

Et meliori sensu scripsit Tacitus *fortitudinem:* nempe summam constantiam et animi firmitudinem Seneca exhibebat, cum nuntium mortis accipit, et cum alloquitur amicos, pridem adversus talia sapientiæ studio firmatus; at cum ad uxorem convertitur, paulum *mollitus*, ut par est, *adversus* illam *fortitudinem*, quam in præsenti casu exhibebat, et hactenus exhibuerat.

Et si legis, *adversus præsentem formidinem* idem fere sensus erit, id est, adversus instantem necessitatem, seu præsentem mortem metumque, paulum mollitus est, id indulgens Paulinæ suæ, quam ultimo complectebatur, et cui supremum vale dicebat.

Sed præstat retinere veterem lectionem Ms. Flor. auctoritate firmatam, scil. *paululum adversus præsentem fortitudinem mollitus*. Ubi nota *paululum*, quod nihil aut certe parum imminuit famam constantiamque Senecæ. Quod Dionem et similes obtrectatores, qui nihil nisi quod par animo suo sit approbare possunt, rejicit revincitque, ut male et insulse de sapientia opinantes.

Adversus præsentem fortitudinem] Bene *adversus præsentem fortitudinem*, qua nempe tum *lacrymas eorum, modo sermone, modo intentior in modum coërcentis ad firmitudinem revocat, rogitans: ubi præcepta sapientiæ? &c.*

Hæc *fortitudo* præsens, intenta, urgens hactenus; sed tamen ultimo complexu emollita. Certe atrocem injuriam infert Lipsius Senecæ, cum

nec[4] æternum susciperet,[h] sed in contemplatione[5] vitæ, per

ut mœrori modum adhiberet, ne perpetuum *mœrorem* capesseret, sed memoria

5 Ms. Bodl. *contemplationem.*

NOTÆ

illi tribuit formidinem, nec aliter inveheretur in virtutem ipsam Dio, semper infestus Senecæ virtutique Romanæ.

In eo momento supremæ necessitatis, quidni mollitus ille adversus imminentia? quidni lenitus adversus præsentem fortitudinem, quantumvis sapiens et fortis Seneca?

Quidni eo momento flexus, cum ultimo salutaret Paulinam suam, quam ipse admodum diligebat ob virtutem et nobilitatem? Quidni virtutem ipse emollivit flexitque Seneca tantisper ad illud instans temporis?

Num et ipsi flevere Heroës? nec et illæ lacrymæ sine fortitudine. Immo pietas fortitudinem ipsam auget, et magis attollit, qui cum mortalium affectus habeant, virtutem tamen fere cœlestem assecuti sint.

Præsentem] Alii aliter legunt: *paululum adversus præsentem formidinem, orat rogatque.* Rhenanus.

Et paulo adversus formidinem mollitus rogat oratque Acidalius. *Paululum adversus præsentem* (uxorem nempe) *formidine mollitus.* Gronovius.

Forte *paululum adversus præsentem fœminam mollitus.* Nempe *mollitus* metu semel et *amore, ne sibi unice dilectam ad injurias relinqueret;* et certe infra, 'ne dolore suo animum uxoris infringeret, atque ipse visendo ejus tormenta, ad impatientiam delaberetur, suadet, ut in aliud cubiculum abscederet.'

Non certe metu, qui ad ipsum pertineret, sed amore et metu erga uxorem solicitus eo momento Seneca.

Adversus præsentem fortitudinem] Recte *fortitudinem,* quam nempe usque ad præsens tempus exercuerat erga se et amicos, de qua paulo ante, 'modo intentior in modum coërcentis, ad fortitudinem revocat.'

Quid mirum, si dum *complectitur* Paulinam suam, dilectissimam uxorem paululum flexus et emollitus sit *adversus præsentem fortitudinem,* quam nempe prætulerat hactenus?

Quid mirum, si magis se flexerit, et velut emollierit erga uxorem, quam in commune adversus amicos? ob amorem præsertim, etiam et sexus infirmitatem? An homo esse desiit Seneca, quia sapiens? an quia sapiens, fortis, et adversus pericula firmatus, naturam sensusque humanitatis spernet? an jam nihil audiet, nihil videbit, nihil sentiet?

Fortitudinem] Nullatenus dubitandum de voce *fortitudinem,* quia bonum et commodum sensum recipit, et quia vetus lectio est, sicque præferenda lectioni interpretum novæ et commentitiæ.

Quod et fatetur ipse Dio, quamvis infensus Senecæ et virtuti omni Romanæ. 'Neque prius,' inquit, 'Seneca sibi manus attulit, quam libellum, quem conscribebat, correxisset, et alia quædam, apud amicos deposuisset, quod metueret ne perirent, si Neronis in manus venissent.'

Nonne ergo fortis ille, qui in procinctu ad mortem certam, ultro conscribit libellum integrum, quem et corrigit mira tranquillitate animi, quasi adhuc toto lætitiæ paratu nunc adesset arrideretque, ut olim, fortuna? quasi nihil sui amissurus foret, quasi in extraneo corpore scena mortis adornaretur.

[h] *Temperaret dolori, nec æternum susciperet*] Corrupte Flor. *Temperaret*

virtutem actæ, desiderium mariti solatiis honestis toleraret.' Illa contra, 'sibi quoque destinatam mortem,' asseverat, manumque percussoris[i] exposcit. Tum Seneca, gloriæ ejus[j] non adversus, simul amore, ne sibi unice dilectam ad injurias relinqueret:[k] 'vitæ,' inquit, 'delinimenta[6] mon-

et exemplo vitæ per bonas artes transactæ, desiderium viri delinimentis honestis sustineret. *Illa contra* se etiam mori statuisse *affirmat, ferrumque interfectoris efflagitat. Tum Seneca, decori ejus haud se opponens, simul et cupidine, ne contumeliis* expositam *relinqueret, quam unice dilexerat,* Tibi, *inquit,* ostende-

6 Budens. *delenimenta.*

NOTÆ

dolorem, æternum susciperet. At vulgatæ lectionis non ineptus sensus. Hortatur uxorem Seneca, ut dolori temperet, nec in eo, dum vixerit, perseveret. *Pichena.*

Legendum, *temperaret dolorem æternum suscipere.* Gronov.

Nec æternum susciperet] Quid hic turbent aut rescribant, nescio: creber et velut ex formula sermo erat de *æterno;* id est, magno et insolabili dolore. Lucret. 'æternumque Nulla dies nobis mœrorem e pectore tollet.' In lapidibus: 'Æterno dolore afflictus.' Rogat ergo parce et modice, id est, sapienter dolere. *Lipsius.*

[i] *Percussoris*] Qui haud dubie medicus. Nam Nero 'medicos admovebat, qui cunctantes continuo curarent. Ita enim vocabat venas mortis gratia incidere.' Sueton. 57.

[j] *Gloriæ ejus*] Audi mendacem Græculum, Dionem nempe, l. LXIII. 'Seneca vero Paulinam uxorem interficere voluit; dicebat enim se ei persuasisse mortem contemnere, eamque secum una mortem obire cupivisse. Igitur ejus quoque Seneca venas incidit. Sed cum ille difficile moreretur, militibus mortem ei accelerantibus, ante mortuus est, quam uxor. Ita Paulina superstes fuit.'

O Bithynum nebulonem! Si hunc audietis, sua manu ferroque percussit Paulinam Seneca, ipse abrupit venas uxoris, ipse percussor, ipse homicida fuit. Num et ipsi cicutæ Atticæ partem propinavit? Adeo sese in omnes partes vertit Dio, ut obtrectet Senecæ; ipsius virtuti, vel magis infestus quam Nero, qui mortuos non laceravit.

[k] *Ad injurias relinqueret*] Supra l. XII. c. 15. de Rhadamisto Rege: 'Sed conjux gravida, &c. orare, ut morte honesta contumeliis captivitatis eximeretur. Ille primo amplecti, allevare, adhortari, modo virtutem admirans, modo timore æger, ne quis relicta potiretur. Postremo violentia amoris et facinorum non rudis, distringit acinacem, vulneratamque ad ripam Araxis trahit, flumini tradit, ne corpus etiam auferretur.'

Eo usque vecordes et insani qui amant, quia amant, occidunt, et ne perdant, perdunt suos. In ultima clade Turcarum, qua præcipites in fugam acti sunt a fortissimo Sarmatarum seu Polonorum rege apud Viennam, narrant primum administrum, quem *Visirum* vocant, tres concubinas dilectissimas occidisse, ne in potestatem hostium venirent. Capita fœminarum amputata in ipso tabernaculo ducis reperta sunt; et ipsum, ob belli adversa, principis jussu interfectum nuntiant.

straveram tibi; tu mortis decus mavis: non invidebo exemplo. Sit hujus tam fortis exitus constantia penes utrosque par,[l] claritudinis plus in tuo fine.' Post quæ eodem ictu[m] brachia ferro exsolvunt.[x] Seneca, quoniam senile corpus et parvo victu[7] tenuatum[n] lenta effugia sanguini præbebat, crurum quoque et poplitum venas abrumpit. Sævisque cruciatibus defessus, ne dolore suo animum uxoris infringeret, atque ipse visendo ejus tormenta ad impatientiam delaberetur, suadet, 'in aliud cubiculum abscedere.'[8] Et novissimo[o] quoque momento suppeditante elo-

ram solatia vitæ, tu mortis gloriam anteponis: non adversabor exemplo. Sit fortitudo hujus tam generosæ mortis in utrisque eadem, *at* plus gloriæ *erit* in tuo exitu. *Post hæc eadem manu ferroque venas brachiorum abrumpunt. Seneca, quia senio confectum corpus, et tenui cibo debilitatum erat, lente emittebat sanguinem, etiam crurum et poplitum venas exsolvit. Et violentis doloribus excruciatus, ne tormento suo animum conjugis infringeret, atque ipse ejus dolores coram intuendo constantia dejiceretur, monet* illam, *ut in* aliud cubiculum secederet. *Et supremo etiam instanti* Seneca, *affluente facundia, accitis amanuensibus* libertis,

—7 *Parco victu* Ms. Flor. prima manu, Ryckius et Gronovius; sicque legendum Heinsio jam suboluerat. Postea emendatum in Ms. Flor. *parvo ictu*, quod quoque legitur in Mss. Reg. Agr. Jes. Editio princeps, *cum parvo ictu*. Puteolanus, *parvo victu;* probatque Ernestus. *Brotier.*—8 Ita Mss. Reg. Guelf. editiones veteres et recentiores. Rhenanus e Ms. Bud. *abscederet:* et

NOTÆ

[l] *Constantia penes utrosque par*] Ad id advertebat Augustinus Confess. VI. 11. 'Multi magni viri et imitatione dignissimi, sapientiæ studio cum conjugibus dediti fuerunt, pares studio, pares matrimonio.'

[m] *Eodem ictu*] Eodem ferro, seu eadem manu, et ejusdem percussoris ictu; non quidem uno ictu, sed eodem scalpello.

[x] *Brachia ferro exsolvunt*] Ipse Seneca de Ira, l. III. 'Quæris, quod sit ad libertatem iter? Quælibet in corpore tuo vena.' Et Epist. 71. 'Non opus est vasto vulnere dividere præcordia, scalpello aperitur ad illam magnam libertatem via, et puncto securitas constat.'

[n] *Et parvo victu tenuatum*] Vel quia senio fessus, vel sapientiæ studio, aut etiam religione, forte eadem qua dicit ipse aliquo loco se a carnibus abstinuisse, vel etiam tædio curarum.

Nam id saltem obtinent infesti infensique obtrectatores, ut fatigent exedantque animum curis, et hinc corpus excrucient, alimentaque eo æstu curarum et molestiis arceant, et cum ferro ipsi aut veneno grassari seu necare nequeant, mœrore tamen qui omni veneno durior, et quandoque rapidior est, grassentur atque interimant. Sicque parricidæ sibi innocentiam donant, ut sibi videtur.

[o] *Novissimo*] Exhinc et miram fortitudinem sapientis agnosce, summamque animi constantiam ac securitatem in ipso extremo discrimine vel et semet superantem. Hinc agnosce, quantum ultro errant vesani

quentia, advocatis scriptoribus,[p] pleraque tradidit,[q] quæ, in vulgus edita ejus verbis,[r] invertere[9] supersedeo.[s]

pleraque dictavit, quæ, cum *publicata* sint *ejus* ipsius *verbis, huc transferre noluimus.*

sic Gronovius et Ryckius.—9 Male Ms. Reg. *evertere*. Rhenanus frustra tentat, *innectere*. Idem.

NOTÆ

illi homines, qui *formidinem* Senecæ ascribant supra.

[p] *Scriptoribus*] Libertis nempe amanuensibus, qui et ipsi docti et eruditi aderant Senecæ, ut in tantis opibus, et ea ætate, qua eruditus orbis universus, qua summa elegantia bonæque artes adhuc florebant.

Qui liberti verba Senecæ morientis, et forte ut in extremis laborantis, non satis ordine, sed interrupte promta, mox ipsi composuere, et in vulgus edidere; sed quæ, ut multa alia Senecæ, fatis iniquis intercepta sunt.

[q] *Pleraque tradidit*] Inter quæ et fuerunt ea quæ supra dictitabat, 'ubi præcepta sapientiæ? &c. Cui enim ignaram fuisse sævitiam Neronis? neque aliud superesse post matrem fratremque interfectos,' &c. et alia flagitia Neroni exprobravit. Nam infra comparat Tacitus verba Senecæ, cum verbis istis Subrii Flavii viri militaris: 'Odisse cœpi, postquam parricida matris et uxoris, auriga, et histrio, et incendiarius extitisti.'

Forte et alia immixta, quæ sumta ex intimis sapientiæ adytis, *de dissociatione animi et corporis*, de immortalitate animorum, et similibus motivis spernendi brevis miserique ævi mortalium.

Forte et quædam addita, quæ ad Cæsarem alumnum, et ad exemplum principum, et ad Rempub. pertinerent, ut peritus fuit aulæ et dominationum Seneca.

[r] *Quæ in vulgus edita ejus verbis*] Temporibus Cornelii nostri liber Senecæ extabat, et lectitabatur, quo in sævitiam Neronis invectus supremis potius verbis quam tabulis exitum descripsit suum.

Is vero libellus non inter Tragicos Neronis nunc superest, quamvis nonnullis id commentum placeat.

Fuit autem, ni fallor, factus dissimili argumento, oratione, ac stylo. De quo Xiphilinus Cassii epitomator inquit: 'Seneca non prius sibi manus attulit, quam libellum, quem tum scribebat, ceteraque emendavisset, quæ non audebat apud quemquam deponere, metuens, ne, si forte in Neronis manus venissent, interirent. Itaque Seneca hoc modo decessit e vita, licet, ut homo imbecilli animo, Neroni consuetudinem, quam cum ipso habuisset, exprobraret.' *Vertranius.*

[s] *Invertere supersedeo*] Seneca pater Suasor. 2. 'Tam diligentes tum auditores erant, ne dicam tam maligni, ut unius verba surripi non possent. At nunc cuilibet orationes invertere tuto licet pro suis.'

Apophtheg. l. VIII. 'Severus Cassius, qui alienas sententias, paucis immunitatis vocibus, usurparent pro suis, dicere solet, eos esse similes furibus, qui poculis alienis mutarent ansas, ne possent agnosci.'

Invertere] Sic dicit, quia eadem verba in opus suum transferre non debuit; sed tamen iisdem fere rationibus et sententiis uti licuit; et sic solet Tacitus.

64. At Nero, nullo in Paulinam proprio odio, ac, ne glisceret invidia crudelitatis, inhiberi [1] mortem imperat. Hortantibus militibus, servi libertique obligant brachia, premunt sanguinem, incertum an ignaræ: [2] [t] nam, ut est vulgus ad deteriora promtum, non defuere, qui crederent,[3] 'donec implacabilem Neronem timuerit, famam sociatæ cum marito mortis petivisse: deinde, oblata mitiore[4] spe, blandimentis vitæ evictam:' cui addidit paucos postea[5] annos, laudabili in maritum memoria, et ore ac membris in eum pallorem albentibus, ut ostentui esset, multum vitalis spiritus eges-

Sed Nero nulla propria in Paulinam offensione, ac ne ingravesceret odium immanitatis ipsius, *impediri necem jubet. Incitantibus militibus, servi libertique obstringunt venas, cohibent sanguinem, dubium an inscia fœminæ. Quippe, ut est vulgus ad pejora* credenda *pronum, non defuere, qui existimarent, Paulinam,* donec metuerit Neronem inexorabilem, gloriam juncti cum marito finis cupivisse; dein exhibita leniore spe, delinimentis vitæ illectam fuisse; *cui postea adjecit paucos annos, commendabili in virum memoria, et facie ac membris in eum colorem pallentibus, ut documento esset, plurimum vitalis spiritus exhaustum* fuisse. *Interea*

1 Ita Mss. Harl. Bodl. Jes. Puteolanus ac Ryckius. *Inhiberi mortem* habent quoque Mss. Flor. Reg. Bud. Agr. Corb. et editio princeps; verum ab iis abest, *imperat:* unde Berneggerus emendavit, *inhibere.* Brotier.—2 Acidalius vult *ingratæ.*—3 Ms. Reg. *crediderint.*—4 Ms. Corb. *meliori spe.*—5 Ms. Reg.

NOTÆ

Et certe rerum auctoribus condonandum, quod increpat in aliis hominibus Cicero de Fin. l. v. 70. 'Ut fures earum rerum, quas ceperunt, signa commutant, sic multi alienis sententiis, pro suis utuntur, nomina tanquam rerum notas mutantes.' *Invertere,* est eandem rem aliis verbis referre.

Invertere] Id est, transferre in historiam suam noluit Tacitus ipsa verba Senecæ, aut sensa illius aliis verbis vertere, et sibi arrogare: hoc intelligit per τὸ *invertere.*

Cum Tacitus in historia memorat affertque orationem, seu epistolam principis, aut etiam sententiam consulis designati, qui primus ex more censebat in senatu, aut etiam senatoris alicujus, non verba propria illorum affert, sed præcipuos sensus assumit, et alios forte etiam validiores, qui ad rem faciant, adhibet, et verbis suis, suaque eloquentia pro jure suo utitur: hoc vocat Tacitus *invertere.*

Lege orationem Claudii Cæsaris de Gallis nostris, senatum seu jus magistratuum obtinendorum in urbe postulantibus. Dein compone cum ipsa Taciti oratione l. xi. de eodem argumento compositam, et hæc, quæ monemus, ultro ipse animadvertes

[t] *An ignaræ*] Quia jam non vividum pectus fœminæ, nec ipsa mentis aut sensus satis compos erat, et emisso sanguine, jam animi deliquium patiebatur. Ideoque forte ignara quid circa se ageretur, an extinguerent, an necarent, an aliud agerent liberti, inscia erat Paulina.

tum. Seneca interim, durante tractu et lentitudine[6] mortis, Statium Annæum,[7] [u] diu sibi amicitiæ fide et arte medicinæ probatum, orat, 'provisum pridem venenum,'[v] quo[w] damnati publico Atheniensium judicio exstinguerentur, 'promeret:' allatumque hausit frustra, frigidus jam [x] artus,[8] et clauso[9] corpore adversum vim veneni. Postremo stagnum calidæ aquæ [y] introiit, respergens proximos servorum, addita voce;

Seneca, vexatus lenta mora et diuturnitate exitus, rogat Statium Annæum, pridem sibi expertum et fide amicitiæ et scientia medicinæ, ut paratum olim virus proferret, *quo Athenis publice damnati necabantur: prolatumque* illud *sumsit frustra, frigidis jam membris, et obstructo corpore contra violentiam veneni. Tandem lacum ferventis balnei intravit, circumstantes servos* aqua *aspergens, adjecto verbo,* Li-

post.—6 Sic bene Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. Puteolanus et recentiores. Sic enim legebat vetus Scholiastes Juvenalis laudatus inter Testimonia Veterum. In Ms. Reg. editione principe aliisque nonnullis, *lenitudine.* Brotier. —7 Ms. Jes. *Annium.*—8 Ita Mss. Flor. Reg. Harl. Bodl. Jes. Bud. Guelf. editiones veteres et recentiores. In Ms. Corb. et Beroaldus, *frigidis jam artubus:* et sic Ryckius.—9 *Cluso corpore* e Mss. Flor. et Bud. Brotierus

NOTÆ

[u] *Statium Annæum*] Puto, is libertus fuit Senecæ, medicinæ peritus: nam liberti nomen patroni assumebant, et iste *Annæus* vocatur nomine Senecæ; et ille distinguendus a percussore, qui, ut puto, immissus a Nerone fuerat, aut certe alius ab isto fuit: forte unus ex amicis illis qui tum aderant.

Statium] Græci medici, ut plurimum liberti, sed Statii nomen, Latinum fuisse arguit, et jam Latini medicinam ut summam facilemque quærendarum opum artem discebant.

[v] *Provisum pridem venenum*] Inter pretiosa opum et regni instrumenta principes asservant mortem ipsam, qua fugiant ipsas opes vitamque et regnum. Sic Massinissa, sic Hannibal, sic et alii multi habuere venenum in annulis et scriniis; sic inter instrumenta imperii assiduæ veneficæ, Locusta, Martina, &c.

Sic Caligula multas habuit species venenorum, quæ et in ipsum Oceanum mox projecta, mare quod purgat omnia, polluere.

Sic et ipse Nero sibi paraverat venenum arte et opera Locustæ; quod et ipsi defuit in extremis, cum ab omnibus destitutus esset. Suet. 47. 'Sumto a Locusta veneno et in auream pyxidem condito, transiit in hortos Servilianos,' &c.

[w] *Venenum, quo*] Cicutam. *Lipsius.*

[x] *Frigidus jam artus*] Quod calefacto corpore vim suam exerit, cum natura sua sit frigidissimum, ut ostendit Plinius xxv. 13. Ideoque Athenis, qui cicutam bibere debebant, ambulare jubebantur; ut apparet ex Phædone Platonis in fine. *Freinshem.*

[y] *Stagnum calidæ aquæ*] Non solet: et scribit ipse, 'in omnem vitam balneo se abstinuisse:' sed nunc usurpat primum et postremum, maturandæ morti, et ut sanguis effiueret, vel ut venenum in calidum corpus permearet. *Stagnum autem intelligit solium, opinor. Lipsius.*

'Libare se liquorem[z] illum JOVI LIBERATORI.' Exin balneo illatus,[a] et vapore ejus exanimatus, sine ullo funeris solenni[b] crematur. Ita codicillis præscripserat,[10] cum

bare se laticem illum JOVI LIBERATORI. *Dein sicco balneo immissus, et calore ejus suffocatus, sine ulla exequiarum pompa comburitur. Ita supremis ta-*

edidit. Id enim antiquum et ex usu hujus temporis, ut patet ex Neronis nummis, IANVM CLVSIT. In libris editis, *clauso.*—10 Ita Ms. Reg. editio princeps, Lipsius et recentiores. Puteolanus, *perscripserat.* In Ms. Harl.

NOTÆ

[z] *Libare se liquorem*] Ita Thrasea moriturus, 'libemus, inquit, Jovi liberatori.' Causa viris magnis, hujus in supremis joci, a more Græciæ, qui discessuri e convivio libabant Jovi servatori. Sic isti e vita, Jovi liberatori.

Athenæus l. xv. in fragmento, quod Canterus olim amicus noster publicavit: 'Primo post cœnam mixto poculo oblatoque Jovem servatorem invocant.' Suidas: 'morem habuere veteres post cœnam bibendi in honorem boni dæmonis, sorbentes purum, et hæc proferre verba: Boni dæmonis. Alii vero dicunt primum poculum sic vocari. Et cum abscessuri sunt epulis, Jovis servatoris.'

Adde huc, si vis, plura ab Erasmo in Chiliade II. centuria 8. in Proverbio, 'Servatori tertius.' *Lipsius.*

[a] *Balneo illatus*] Sicco et Laconico, ut videtur; nam addit *vapore exanimatum*, acri illo et ardenti. *Lipsius.*

Tale describit et aversatur Seneca, Epist. 87. 'Quid mihi cum istis calentibus stagnis? quid cum sudatoriis, in quæ siccus vapor corpora exhausturus includitur?'

Balneo] Quam balnea veterum splendida fuerint, docet ipse Seneca Epist. 87. 'At nunc quis est, qui sic lavari sustineat? pauper sibi videtur ac sordidus, nisi parietes magnis et pretiosis orbibus refulserint; nisi Alexandrina marmora Numidicis crustis distincta sint; nisi Thasius lapis, quondam rarum in aliquo spectaculum templo, piscinas nostras circumdederit, in quas multa sudatione corpora nostra exinanita demittimus.'

[b] *Sine ullo funeris solenni*] In funeribus magnæ impensæ. Odores, unguenta, loci pretium, in quo defunctus inhumatur, vectigal, quod in itinere præstatur, dum corpus ex uno loco perfertur in alium, marmoreus sarcophagus, vestis, ac tandem compotatio, sive silicernium dictum a silentio, quod in eo, nullo accenso lumine, silentes umbræ tantum cernantur.

Sine ullo funeris solenni] Congruenter doctrinæ et meditationi suæ Seneca de Tranq. animi l. I. 1. 'Quid opus est sæculis duratura componere? vis tune id agere, ne te posteri taceant? morti natus es, minus molestiarum habet funus tacitum.' Aliud sibi monumentum majus firmiusque struxerat Seneca, nempe virtutem et doctrinam, quæ solæ durant, et æternitati pares sunt.

Solenni] Perfecte imitatur Seneca Socratem sapientiæ magistrum. Apoph. l. III. 4. 'Eo die quo Socrates bibiturus erat venenum, Apollodorus ei pallium multi pretii ad solatium obtulit, ut eo indutus moreretur. At ille recusans donum: Quid, inquit, hoc pallium, quod viventi convenit, mortuo non conveniet?'

etiam tum[11] prædives et præpotens supremis suis consuleret.

65. Fama fuit, Subrium Flavium cum Centurionibus occulto consilio, neque tamen ignorante Seneca, destinavisse, 'ut, post occisum opera[1] Pisonis Neronem, Piso quoque interficeretur, tradereturque Imperium Senecæ, quasi insontibus[2] [c] claritudine virtutum ad summum fastigium delecto.' Quin et verba Flavii vulgabantur: 'non referre[3] dedecori,

bulis mandaverat, cum etiam potentia et opibus præpollens suæ morti, seu fini, *provideret.*

Manavit rumor, Subrium Flavium cum centurionibus arcano consilio decrevisse, neque tamen ignaro Seneca, ut post interemtum ope Pisonis Neronem, Piso etiam trucidaretur, daretur que imperium Senecæ, velut innocenti, et bonarum artium gloria ad summam fortunam evecto. *Quin et promebantur in vulgus, quæ dixisset Flavius*, haud dispar esse flagitium, si citharœdus deturbaretur,

scripserat.—11 Ryckius edidit, *etiam num.* Sic quoque emendabat Heinsius. Minime tamen repugnat, *etiam tum*, nempe jam prædives et præpotens, cum aliquot ante annis codicillos scriberet. *Brotier.*

1 Ita Mss. Flor. Harl. Bodl. Jes. Guelf. editio princeps et recentiores. Puteolanus, *ope:* sic quoque in margine Ms. Bodl.—2 Puteolanus, ut et plerique Mss. *insonti.* In Mss. Flor. Reg. et editione principe, *insontibus.* Veteres editiones ita distinguunt, *quasi insonti: claritudine virtutum ad summum fastigium delecto.* Frustra tentant Acidalius et Pichena, *insonti et claritudine.* Brotier. Qui cum plurimis edd. habet *insonti.*—Bipont. arripiunt Flor. lectionem, quæ optime convenit. Intelligitur *ab insontibus* (crimine necati Neronis) *delecto.* Habet *insontibus* et pr. ed. Amat noster omittere præpositiones *e, in, ab.* Sic vi. 41. 'Macedonibus sitæ.' *Oberlin.*—3 Ms. Corb. *deferre.* Forte pro *differre*, ut habet Ms. Agr. *Brotier.*—4 Ita Mss. Flor. Reg. Guelf. editio princeps et recentiores. Puteolanus, *dimoveretur.* Sic et Ms. Bodl. prima manu: altera emendatum, *demoveretur.*

NOTÆ

Sine ullo] Ad rogum crematæ res carissimæ; quod testatur Plin. Ep. iv. 2. 'Hunc (filium) Regulus emancipavit, ut hæres matris existeret. Mancipatum (ita vulgo ex moribus hominis loquebantur,) fœda et insolita parentibus indulgentiæ simulatione captabat: incredibile; sed Regulum cogita. Amissum tamen luget insane. Habebat puer mannulos multos et junctos et solutos. Habebat canes majores minoresque. Habebat luscinias, psittacos, merulas; omnes Regulus circa rogum trucidavit: nec dolor erat ille, sed ostentatio doloris.'

[c] *Insontibus*] Alii legunt, *insonti et claritudine virtutum;* alii omittunt *et.* Perinde est, nam Seneca deligeretur ad imperium, et quia insons, et quia clarus virtutibus, saltem præ Pisone: nec est Seneca insons aut innoxius claritudine virtutum.

Potest enim aliquis esse innocens sine claritudine virtutis, et sine eminenti fama bonarum artium. Potest quis habere innocentiam cum summa claritudine, ut habuit Seneca, sed non ideo præcise clarus est, quia insons.

si citharœdus demoveretur[4] et tragœdus succederet:' quia, ut Nero cithara, ita Piso tragico ornatu[d] canebat.

66. Ceterum militaris[e] quoque conspiratio non ultra fefellit, accensis[1] [f] indicibus ad prodendum[2] Fenium Rufum, quem eundem conscium et inquisitorem non tolerabant. Ergo instanti minitantique renidens[3] [g] Scevinus, 'neminem,' ait, 'plura scire, quam ipsum.' Hortaturque ultro, 'redderet[h] tam bono Principi vicem.' Non vox adversum ea

et tragœdus exciperet principatum. *Quippe, ut Nero cithara, ita Piso tragico habitu cantabat. Ceterum non ultra latuit conjuratio* virorum *militarium, indicibus ad nominandum Fenium Rufum, quem eundem conjuratum et quæstioni præpositum haud ferebant. Igitur urgenti exterrentique* Fenio *renidens Scevinus dixit,* neminem rei peritiorem esse, quam ipsum. *Incitatque ultro,* ut tam bono imperatori gratiam referret. *Neque vox adversus ea Fenio* constitit, *neque silen-*

1 Mss. editiones veteres et recentiores, *accensis quoque indicibus.* Lipsius merito omisit, *quoque,* errore librariorum repetitum e superioribus, *militaris quoque conspiratio.* Brotier.—2 Ms. Corb. *perdendum.*—3 Sic Mss. editiones

NOTÆ

[d] *Tragico ornatu*] An Romæ ille inter flagitia et colluviem Neronis? an seorsim? Forte id in aliquo municipio avito, ut infra Thrasea Patavii. Certe luxus Pisonis arguebatur studiosis prisci moris.

Tragico ornatu] Quod tamen quandoque haud indecorum, præsertim in ludis, qui ad religionem Deorum spectarent. Hoc idem agebat Thrasea apud Patavium, unde ortus erat: id tamen et ipsi etiam exprobratum, et talia Græcis usurpata spernebant fortiores severioresque Romani.

Infra l. XVI. arguitur Thrasea, quod 'Juvenalium ludicro parum expectabilem operam præbuerat (*cantanti Neroni*): eaque offensio altius penetrabat, quia idem Thrasea Patavii, unde ortus erat, ludis Cæsticis a Trojano Antenore institutis, habitu tragico cecinerat.' Id quasi flagitium fuit in senatore Romano, et magis in viro gravitatem asseverante.

[e] *Militaris*] Non quod alia, aut diversa esset conspiratio virorum militarium, sed quia hucusque ignoraverat Nero tribunos et centuriones prætorianos, et ipsum præfectum prætorii, facinoris affines esse, et tum quasi nova et acrior illa conspiratio videri debuit.

[f] *Accensis*] Hucusque sustinuerant conjurati, proditi licet captique, expectantes an viri militares aliquid auderent: sed cum id frustra diu sperassent, immo et ipse præfectus prætorii ingrueret sæviretque, exhausta patientia tandem silentium abrumpunt.

[g] *Renidens*] Acerbe et maligne ringens rictu et ritu canino, potius quam ridens. Sic l. IV. 60. 'Tiberius torvus, aut falsum renidens vultu.'

Sic hist. l. IV. 43. 'Sequebatur Vibius Crispus, ambo infensi, vultu diverso; Marcellus minacibus oculis, Crispus renidens,' &c.

[h] *Redderet*] Ipsemet redderet eam gratiam tam bono principi. Vel redderet principi vicem, pro beneficio quo eum prætorio præfecerat, et vi-

Fenio, non silentium, sed verba sua præpediens[4] [i] et pavoris manifestus ceterisque, ac maxime Cervario[5] Proculo Equite, ad convincendum eum connisis, jussu Imperatoris a Cassio milite, qui ob insigne corporis robur astabat, corripitur vinciturque.

67. Mox eorundem[1] indicio[j] Subrius Flavius Tribunus pervertitur,[2] primo 'dissimilitudinem morum' ad defensionem trahens, 'neque se armatum cum inermibus[3] et effœminatis[k] tantum facinus consociaturum:' dein, postquam urgebatur, confessionis gloriam amplexus interrogatusque a Nerone, quibus causis ad oblivionem sacramenti[l] proces-

tium, sed sermone titubans, seque implicans, et formidinis compertus fuit, *ceterisque* conjuratis, *ac præcipue Cervario Proculo equite incumbentibus pro virili ad eum coarguendum* facinoris, *jussu Neronis invadit eum Cassius miles, qui ob vim corporis eximiam assistebat, eique vincla induntur.*

Dein eorundem testimonio perculsus est Subrius Flavius tribunus prætorius, *qui primo* diversitatem ingenii *institutæque vitæ, ad diluendum crimen vertebat;* neque se militarem *virum,* tanti momenti facinus cum imbellibus atque enervatis *hominibus* communicaturum. *Mox cum instarent acrius, decus confessionis assumens, et sciscitante Nerone, quare sacramenti* sui *oblitus esset?* Odio te habe-

veteres et recentiores. Male Alciatus, *renitens.* Brotier.—4 Ms. Guelf. a man. sec. *propediens.*—5 Perperam Mss. Reg. Guelf. *cum vario Proculo.* Brotier.

1 Ita Mss. editio princeps et recentiores. Puteolanus, *eorum.*—2 Male Ms. Reg. et editio princeps, *prævertitur.* Brotier.—3 Ms. Jes. *inermis.* Copula *et*

NOTÆ

cissim bonus esset tam bono principi.

[i] *Verba sua præpediens*] Sall. in frag. 'Sic vero quasi formidine attonitus, neque animo, neque auribus, aut lingua competere.' Apud Nonium Marcellum.

[j] *Indicio*] Melius credam, *eorundem judicio.* Acidalius.

Flor. *eorundem indicio:* alii *eorum indicio.* Pichena.

Cum statim subjiciatur, hunc Flavium, 'dissimilitudinem morum ad defensionem traxisse: neque se armatum cum inermibus et effœminatis tantum facinus consociaturum:' patet, vocem *eorundem* non referendam ad Scevinum, et Fenium Rufum, sed potius ad Cervarium Proculum aliosque, de quibus modo præcedit; certe Fenium ei numero eximendum constat. *Freinshemius.*

[k] *Et effœminatis*] Intelligit præcipue Scevinum et Afranium viros senatorios, qui mollitia corporis infames.

[l] *Oblivionem sacramenti*] Non temere sacramenti mentio. Nam milites sub impp. ante omnia jurabant in principis salutem.

Pulchre Arrianus lib. I. 14. 'Deo præstandum nobis jusjurandum est, quale militibus, Cæsari. At illi mercede accepta jurant rebus omnibus se

sisset: 'Oderam[4] te,' inquit: 'nec quisquam tibi fidelior militum fuit, dum amari meruisti. Odisse cœpi, postquam parricida[m] matris et uxoris, et[5] auriga et histrio et incendiarius extitisti.' Ipsa retuli verba, quia non, ut Senecæ,[n]

bam, *inquit;* et nemo vir militaris in te majori fide fuit, dum diligi meruisti. Odio *te* habere cœpi, cum interfector parentis et conjugis, auriga et citharœdus et incendiarius fuisti. *Ipsa verba tradidi, quia non, ut Senecæ, publicata*

abest a multis Mss.—4 Ita libri omnes scripti et editi. Annotabat tamen Illustrissimus Huetius: 'omnino sensus postulat, ut negativa particula præfigatur, *non oderam te;* vel ut sic legatur, *non amabam te.*' Huetiana emendatio primum mihi arriserat. Postea nihil mutandum existimavi propter consensum librorum et militaris viri incomtos et validos sensus. Dignumque Flavio responsum, si sic legas: *Oderam te....Nec quisquam tibi fidelior militum fuit, dum amari meruisti....Odisse cœpi, postquam parricida, &c.* Brotier.—5 Sic Ms.

NOTÆ

præposituros salutem Cæsaris.'

Tertullianus allusit docte, ut solet, de Corona militis, ubi dissuadet Christiano militiam: 'Credimusne humanum sacramentum divino superduci licere? et in alium Dominum respondere post Christum? et ejerare patrem ac matrem et omnem proximum, quos et lex honorare præcepit?'

Nam expressit propemodum formulam ipsam: quam attentus lector hauriet e Suetonii Calig. c. 15. 'De sororibus auctor fuit, ut omnibus sacramentis adjiceretur: Neque me liberosque meos cariores habeo, quam Caium et sorores ejus:' ubi scribendum aio, *habebo.*

Quod juramentum Dio etiam communicare cum senatoribus videtur, in acta jurantibus anno novo, de ipso Caio, l. LIX. 'De Augusto et Caio Cæsare multaque alia jurarunt, ut solenne est, ac etiam præ se ipsis et liberis suis, et ipsum et sorores ipsius honoraturos.'

Apposite ergo hic Nero a milite quærit, cur oblitus sacramenti, perditum ire voluerit, in cujus salutem juraverat. *Lipsius.*

Sacramenti] Etiam cum expiraret Nero, idem exprobravit centurioni, qui ipsius auxilio advenisse simulabat, teste Sueton. Ner. 49. 'Semianimisque adhuc interrumpenti centurioni, et pænula ad vulnus apposita in auxilium se venisse simulanti, non aliud respondit, quam, Sero, et, Hæc est fides,' nempe sacramenti.

Ad oblivionem sacramenti] Id postulabat præcipue, quia vir ille militaris et tribunus cohortium prætorianarum, qui præcipuo quodam fidei sacramento obstrictus erat principi, qui præesset cohorti, quæ per vices excubias ageret, pro foribus palatii ex more.

[m] *Parricida*] *Parricida* dici potuit etiam de Octavia, quia ipsa hæc soror simul et uxor. Parricida etiam fuit patris et fratris, amitæ, et omnium propinquorum, et ipsius patriæ, quippe incendiarius, et sic etiam publicus parricida fuit.

[n] *Ut Senecæ*] An tantæ audaciæ verba Senecæ, an tam vividi et acres sensus illius orationis adversus principem? Puto, potius Seneca ad seipsum convertit sermonem, et de virtute sapientiaque aliquid eximium disseruit.

vulgata erant: nec minus nosci decebat militaris viri sensus incomtos et* validos. Nihil in illa conjuratione gravius auribus Neronis accidisse constitit, qui, ut faciendis sceleribus promtus, ita audiendi, quæ faceret, insolens erat. Pœna Flavii Veiano[6] Nigro Tribuno[o] mandatur. Is proximo[p] in agro scrobem effodi jussit, quam[7] Flavius, ut ' humi-

erant: nec minus conveniebat, sciri militaris viri sensus inconditos, sed fortes. Nihil in ea conspiratione acerbius Neronis auribus auditum fuisse compertum est, qui ut ferox criminibus perpetrandis, ita audiendi, quæ patrasset, inscius et impatiens erat. Supplicium Flavii imperatur Veiano Nigro tribuno. Is propinquo in campo fieri scrobem jussit, quam Flavius veluti brevem et exiguam, *nec satis profundam,*

Corb. Copula abest a Mss. Harl. Bodl. Jes. et libris editis.—* Ita Ms. Corb. editio princeps et recentiores. Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *et incomtos.* Rhenanus, *sed validos.* Et sic Gronovius et Ryckius.—6 Puteolanus, *Veianio.* Ms. Jes. *Vegiano.* Ms. Corb. *Veranio.*—7 Male in Mss. et veteribus

NOTÆ

Et forte comparat Tacitus hic utriusque verba præcise tantum, quia oratio Senecæ vulgata est et edita, non item verba Subrii Flavii, quæ pressa silentio, metu dominantis.

Quia non, ut Senecæ, vulgata erant] Videtur sic innuere Tacitus, eo libello quem moriens conscripsit Seneca, promsisse eum aliqua constanter adversus Neronem, forte et magistros malæ dominationis, ut et Flavius, non sine probro; quod ut vetus aulæ facile et facunde exequi potuit Seneca.

Et id firmare videtur Dio, qui tradit libellum conscriptum correctumque Senecam deposuisse apud quosdam amicos: quod si verum sit, verisimile est, compositum depositumque hunc libellum in sinu amicorum, non advertentibus, aut certe conniventibus centurionibus, qui testes et exactores mortis aderant.

Illi forte parum anxii de libello, aut de sapientiæ studio, ut viri militares. Nec ipse Nero, teste Suetonio, convicia admodum curabat, contemtu infamiæ, vel alia causa. Vide et constantiam ipsius c. 62.

o *Veiano Nigro Tribuno*] Tribuni ergo interdum supplicium ipsi manu sua sumebant, uti supra hocce libro, Lateranus *manu Statii tribuni trucidatur,* cui caput incisum esse ex Arriano didicimus.

Et lib. XI. Messallina *ictu tribuni transfigitur.* Apud Senecam etiam scriptum, Epist. IV. *Caius Cæsar jussit Lepidum Decio tribuno præbere cervicem.* Notari volo: nam alias, speculatores fere ad supplicia sumenda destinati, non insignes milites. *Lips.*

p *Proximo*] Nempe campo, qui castris prætorianis præjacebat. Nam extra castra supplicium sumtum de militibus, seu militaribus viris, qualis fuit Flavius: sed forte de plebeiis tantum.

Proximo in agro scrobem] Nempe proximo castris prætorianis, ut in pœna virorum militarium, qui ex more supplicio affecti extra castra, raro in ipsis principiis puniti; et haud dubie ipsi in custodia seu carcere castrensi, et in ipsis castris prætorianis vincti habebantur; unde educti ad supplicium.

lem et angustam' increpans,[q] circumstantibus militibus, ' ne

arguens, præsentibus militibus: ne illud quidem, *ait,* ex militiæ instituto: *jus-*

NOTÆ

Nempe alligata erat dextra rei catena eadem, qua simul et miles vinctus, qui sic custodiebat et custodiebatur; et paria ista sic vincta, *custodiæ* vocabantur. Et ita vinctus erat simul cum reo miles aut centurio, ut vinclum ipse abjicere pro libito non posset: sed a præposito custodiarum debuit exsolvi, cum juberet princeps.

[q] *Quam Flavius ut humilem et angustam increpans*] Sententiam meam accommodo Lipsianæ interpretationi; arbitranti hujusmodi scrobes effossas, ut in eas conderentur corpora.

Nam qui censent præparatas, quo honestius caderetur post vulnus, eis non admodum velificatur locus Dionis, ubi Eunuchus Cleopatræ jam serpentum morsu petitus; ideoque ex animi arbitratu se compositurus, eandem scrobem appetit. Verba sunt l. LI. ' Quippe Eunuchus, simul atque comprehensa est ipsa, serpentibus se ipsum permisit, et morsu appetitus ab ipsis, in scrobem sibi præparatam insiluit.'

Sed nec turpe quid præcavere voluisse videntur milites; de quibus Livius l. XXII. ' Inventi sunt quidam mersis in effossam terram capitibus, quos sibi ipsos fecisse foveas, obruentesque ora subjecta super humo injecta, interclusisse spiritum apparebat.' Aliaque omnia voluisse Neronem apparet ex Sueton. 49. ' Scrobem coram fieri imperavit, dimensus ad corporis sui modulum,' &c.

Nimirum, quibus ignis negabatur, ac reliquus apparatus funeris, terra saltem operiri amabant; ne centum annos errarent circa Stygem, &c.

Idque ea propter tralatitia humanitate eisdem quoque a prætereuntibus indultum: ut liquet ex Horatii Oda 28. l. I. aliorumque locis. Hucque facit istud Lucani l. VIII. ' summas dimovit arenas; Et collecta procul laceræ fragmenta carinæ Exigua trepidus posuit scrobe.'

Nec abit versus Taciti Hist. III. 25. ' Simul attollere corpus, aperire humum, supremo erga parentem officio fungi;' de eo qui bello civili occiderat patrem.

Ceterum confirmandæ opinioni nostræ maxime servit Dionysius Antiq l. III. Descripto enim parricidio Horatii, subjicit de patre ejus: ' Ille neque domum permisit inferri corpus mortuæ filiæ, neque patrio sepulcro sepeliri, neque exequiis aut alio apparatu, neque ceteris solennibus celebrari voluit: sed prætereuntes ipsam abjectam destitutamque eo ipso, quo interfecta erat, loco, operuerunt lapidibus terraque superimpositis, quasi cadaver desertum curarent ac sepelirent.'

Ex cujus verbis clarissima lux affulget Senecæ Hippolyto, carmine penultimo: ubi filio funeris solennia meditatus, uxorem Phædram damnat terræ his verbis: ' Vos apparate regii flammam rogi: At vos per agros corporis partes vagas Anquirite: istam terra defossam premat; Gravisque tellus impio capiti incubet.' *Freinshemius.*

Ut humilem] Ut brevem, neque satis profundam: et ad militarem artem pertinuit, tales scrobes ex disciplina effodere, cum nempe noxii milites in castris damnati supplicio afficerentur.

Ut humilem] Dicuntur *scrobes alti.* Quidni et *humiles* dici possunt, ita ut *humilis* et *altus* inter se opponantur?

hoc[8] quidem,'[r] inquit,[9] 'ex disciplina:' admonitusque,[10] fortiter protendere cervicem:[s] 'Utinam,' ait, 'tu tam fortiter ferias.' Et ille multum tremens, cum vix duobus[t] ictibus caput amputavisset, sævitiam apud Neronem jactavit, 'sesquiplaga interfectum[u] a se' dicendo.

suusque constanter collum præbere: Utinam, *inquit,* tu tam strenue percutias. *Et ille valde trepidans, cum vix duplici ictu caput* Flavio *abscidisset, crudelitatem* suam *celebravit apud Neronem,* et plusquam uno ictu *eum* interemisse *gloriabatur.*

editionibus, *quamvis:* unde Freinshemius tentabat, *qua visa.* Brotier.—8 Ita Mss. Puteolanus, *hæc.*—9 Budens. transponit hæc verba *ne h. q. ex. d. inquit.* —10 Ita Mss. Flor. Reg. Corb. editio princeps et recentiores. Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus omisere copulam.

NOTÆ

Itaque *humilis* scrobs erit, non *altus,* non *profundus.*

Plinius xvii. 19. 'Supradicta ratio et scrobes fodere monstravit. In aquosis enim, neque altos neque amplos facere expediet, aliter in æstuoso solo et sicco,' &c.

Ut humilem] Haud satis depressam, ut debuit ex more et instituto militari: sic æstuaria, sic littora *brevia* vocat Tacitus, quæ non profunda, neque navigationi opportuna.

[r] *Ne hoc quidem*] Sic arguit, morem militiæ, disciplinamque belli omnem, penitus corruptam ac labefactam esse flagitio imperitantium.

Ne hoc quidem] Arguit in omnibus imperii et militiæ partibus labare disciplinam, ita ut ne quidem hanc scrobem foderet miles ex more antiquo, aut ex disciplina Rom.

[s] *Protendere cervicem*] Habitum hunc eorum, qui gladio feriendi, describit Panegyristes in Theodosii laudatione: 'Poplitem flectere; cervicem extendere ad plagam, fortasse non unam.' Quod supplicii genus tamen ignotum Reip. priscæ, etiam in militia. Ideo Lucanus: 'Nondum artis erat, caput ense rotare.'

Cœpit sub Impp. statimque in creberrimo usu. A militia cœpisse credo, et in milites primo et a militibus usurpatum.

Suetonius Calig. c. 32. 'Miles decollandi artifex, quibuscumque e custodia capita amputabat.'

Seneca de ira, i. 16. 'Damnatus extra vallum deductus est, et jam cervicem porrigebat: cum subito apparuit ille commilito, qui occisus videbatur. Tunc centurio supplicio præpositus, condere gladium speculatorem jubet.' Et exempla obvia post Augustum.

Honestior autem pœna gladii, quam securis; ab eaque mente illam Antonini Caracallæ vocem capio. Cum securi Papinianus occisus esset, 'Gladio te exequi oportuit meum jussum.'

Xenophon eleganter de Cyri expedit. l. ii. extremo: de cæde Menonis Thessali: 'Post aliorum Prætorum cædem, damnatus a rege interiit. Non ut Clearchus aliique duces, capite a cervicibus ablato, (quod pulcherrimum mortis genus esse censetur,) sed annum totum variis contumeliis cruciatibusque affectus, ut sceleratus quispiam, tandem obiit.' *Lipsius.*

[t] *Duobus*] Debuit uno ictu, nisi trepidasset præ ignavia et socordia.

[u] *Sesquiplaga interfectum*] Caligulæ

68. Proximum constantiæ exemplum Sulpicius Asper Centurio præbuit: percunctanti Neroni, 'cur in cædem suam conspiravisset?' breviter respondens, 'non aliter tot flagitiis[v] ejus subveniri[1] potuisse.[w]' Tum jussam pœnam subiit. Nec ceteri Centuriones in perpetiendis suppliciis degeneravere.[2] At non Fenio Rufo par animus, sed lamentationes suas etiam in testamentum contulit. Opperiebatur

Postea par *fortitudinis specimen exhibuit Sulpicius Afer centurio: interroganti Neroni*, cur in necem suam conjurasset? *paucis respondens:* non aliter tot sceleribus ejus succurri potuisse. *Tum imperatam mortem sustinuit. Nec alii centuriones in tolerandis pœnis minus constantes fuere. At non Fenio Rufo par virtus, sed supremis tabulis etiam questus suos inscripsit. Expectabat Nero, ut Vestinus*

1 Male tentat Faber, *obveniri*. In Ms. Jes. *subvenire*. *Potuisse*, habent Mss. Flor. Reg. Harl. Bodl. Jes. Guelf. editiones veteres et recentiores. Rhenanus e Ms. Bud. *posse*. Brotier.—2 Ita Mss. editio princeps et recen-

NOTÆ

præceptum: 'Ita feri, ut mori se sentiat.' *Lipsius.*

Sesquiplaga] Quia *tremens* una plaga commilitonem interficere non poterat; et tamen *sesquiplaga* per sævitiam eum interfecisse jactabat, ut sic se Neroni sævienti approbaret.

Sesquiplaga] Quasi sic duplici morte, duplicique supplicio eum confecisset.

[v] *Flagitiis*] Præcipue incestum cum matre perpetratum, et parricidium, et incendium intelligit. Quod innuit alio loco Tacitus supra.

[w] *Flagitiis ejus subveniri potuisse*] Simile Suet. Tib. 66. 'Quin et Artabani Parthorum regis laceratus est literis, parricidia, et cædes, et ignaviam, et luxuriam objicientis, monentisque, ut voluntaria morte maximo justissimoque civium odio quam primum satisfaceret.' *Pichena.*

Cicero de Verre l. I. 'Ut ego hunc unum ejusmodi reum post hominum memoriam fuisse arbitrer, cui damnari expediret.'

Seneca Epist. 77. 'Hoc istis respondendum est, quibus succursura mors est.' *Gronovius.*

Subveniri potuisse] Legi voluit *obveniri* optimus et doctissimus Faber. Interpretaturque, resisti, et obviam iri. Probabili per se conjecturæ fidem demit Suetonius, qui ad hæc ipsa verba respiciens scripsit, c. 37. 'Cum quidam crimen ultro faterentur, nonnulli etiam imputarent, tanquam aliter illi non possent, nisi morte, succurrere dedecorato flagitiis omnibus.'

Clare Dio qui vertit: ὅτι ἄλλως σοι βοηθῆσαι οὐκ ἠδυνάμην: *quia aliter tibi subvenire non potui*. Sententia ergo animosior retinenda ex horum scripto et interpretamento videtur. *Lips.*

Subveniri non posse] Sic VI. 49. De Papinio: 'Repentinum et informem exitum delegit, jacto in præceps corpore: causa ad matrem referebatur, quæ, pridem repudiata, assentationibus atque luxu perpulisset juvenem ad ea, quorum effugium non nisi morte inveniret.'

Quod intelligunt, quasi incestum admisisset cum matre: quod crimen ac parricidium Neronis fere æquaret.

Nero, ut Vestinus quoque Consul in crimen traheretur, violentum et infensum ratus: sed ex conjuratis[3] consilia cum Vestino non miscuerant, quidam, vetustis in eum simultatibus, plures, quia præcipitem et insociabilem credebant. Ceterum Neronis odium adversus Vestinum ex intima[4] sodalitate cœperat, dum hic ignaviam Principis penitus cognitam despicit, ille ferociam amici[5] [x] metuit, sæpe asperis facetiis illusus;[y] quæ, ubi multum ex vero traxere, acrem

etiam consul criminis argueretur, ferocem eum *et infestum existimans: sed conjurati cœpta non sociarant cum Vestino, nonnulli priscis in illum offensionibus, plures, quia violentum et insociabilem putabant. Ceterum Neronis simultas contra Vestinum orta erat ex familiari consuetudine, dum hic inertiam imperatoris notam* sibi *penitus contemnit, ille amici violentiam formidat, sæpe acri dicacitate* Vestini *irrisus; quæ cum plurimum ex vero* admixtum *habuerit, penitus infixos iræ stimulos*

tiores. Puteolanus, *denegavere.*—3 Ita Mss. Flor. Harl. Bodl. Jes. Guelf. Ernestus et recentiores. In Ms. Reg. et Puteolanus, *sed conjurati.* In Ms. Corb. et editione principe, *sed et conjurati.*—4 Mss. Corb. Reg. et editio princeps, *ex nimia.*—5 Mallet Lipsius, *animi.* At *amici* optime convenit. *Brotier.*

NOTÆ

[x] *Ferociam amici*] Seneca de Tranq. animi, c. 4. 'Quorundam parum idonea est verecundia rebus civilibus, quæ firmam frontem desiderant: quorundam contumacia non facit ad aulam. Quidam non habent iram in potestate, et illos ad temeraria verba quælibet indignatio effert. Quidam urbanitatem nesciunt continere, nec periculosis abstinent salibus. Omnibus his utilior negotio quies est. Ferox impatiensque natura irritamenta nocituræ libertatis habet.'

[y] *Illusus*] Sunt, qui malint perdere amicum, vel ipsam principis gratiam, et, ut ita dicam, caput et se ipsos, quam festivum seu lepidum dictum. Hi per vanitatem ac vecordiam ingenio abutuntur in exitium suum; quod patet exemplis multis.

Apophthegm. l. vi. de Theocrito Chio: 'Cum duceretur ad Antigonum Regem, atque hi, qui ducebant, juberent hominem bono esse animo; fore enim incolumem, simul atque venisset ad oculos regis: Omnem, inquit, spem salutis mihi adimitis: mordens regem, quod luscus esset. Rex, audito joco, jussit hominem agi in crucem.'

Et de Stratonico citharœdo, post multa libere salseque dicta: 'Si rogas, quod libertatis præmium tulerit, offenso Nicocle Cypriorum rege? venenum bibit, et mortuus est.'

Apud Senecam Suasor. 4. Si Fuscus, &c. 'male de magnitudine Deorum dixisset mereri eum, qui illos circa puerperas mitteret, summis clamoribus dixit illum Virgilii versum, Scilicet is superis labor est, ea cura quietos Solicitat! Auditor Fusci quidam, cujus pudori parco, cum hanc Suasoriam de Alexandro ante Fuscum diceret, putavit æque belle poni versum eundem, dixitque: Scilicet is superis labor, &c. Fuscus illi ait: Si hoc dixisses audiente Alexandro,

sui memoriam relinquunt. Accesserat repens[6] causa, quod Vestinus Statiliam[a] Messallinam matrimonio sibi junxerat, haud nescius, inter adulteros ejus et[7] Cæsarem esse.

69. Igitur, non crimine, non accusatore existente, quia

animo relinquit. Adjungebatur nova causa, quod Vestinus uxorem duxisset Statiliam Messallinam, haud ignarus, recenseri inter adulteros ejus et Neronem.

Itaque nullo facinore, neque delatore existente, quia tum judicis partes sustinere

—6 Ita Mss. veteres et recentiores editiones. Lipsius, *recens*, et sic Gronovius et Ryckius. *Repens* pro *recens* sæpissime dixit Tacitus. *Brotier.*—7 Male Beroaldus, *ad Cæsarem.* Idem.

NOTÆ

scires apud Virgilium et illum versum esse: Capulo tenus abdidit ensem.'

Et Xenophanes dicebat: 'Cum Tyrannis aut jucundissime aut minime loquendum.'

[a] *Statiliam*] Quæ filia Statilii Tauri, qui amphitheatrum Romæ struxit, et abneptis viri qui bis consul et triumphalis fuit. De hac fœmina vetus interp. Juven. Sat. 6. ad hunc versum, 'Illa tamen gravior,' sic scribit: 'Statiliam Messalinam insectatur, quæ post quatuor matrimonia diverso exitu soluta, postremo Neroni nupsit. Post quem interemtum et opibus et forma et ingenio plurimum viguit. Consectata est usum eloquentiæ usque ad studium declamandi.'

Itaque quartus eam vir duxit Vestinus, quintus Nero. Potuit ètiam numerari Otho inter mœchos aut maritos illius, qui tamen non ipsam duxit.

Statiliam] Antea ejus adulter fuerat Nero in aliis matrimoniis. Nam tertiis nuptiis illam duxit Vestinus, qui propterea occisus est a Nerone, ut eandem ipse duceret, duxitque; et post mortem Neronis eam ducere voluit Otho.

Suet. Oth. 10. 'Binos codicillos exaravit ad sororem consolatorios, sed et ad Messallinam Neronis, quam matrimonio destinaverat, commendans reliquias suas et memoriam.' Et Tacitus haud dubie scripserat nuptias illas Neronis cum Messallina, sed in libris qui periere.

De hac Sueton. Ner. 35. 'Tauri bis consulis ac triumphalis abneptem, (duxit;) qua ut potiretur, virum ejus Atticum Vestinum Cos. in honore ipso trucidavit.'

Statiliam Messallinam] Hanc, occiso Vestino, Poppæaque ictu calcis interfecta, duxit uxorem Nero, dein Otho eam sibi destinabat, si vicisset.

Mire ingeniosa et erudita hæc fœmina, ornamentum sæculi sui futura, si formæ pudicitiam, si ingenio et studiis sanctimoniam et bonas artes sociaret. Sed 'rara est adeo concordia formæ Atque pudicitiæ.'

Mutabat hæc maritos ut adulteros, et causa fuit exitii Vestino consuli, jam ante adulterio Neronis et aliorum fœdata stupris. Et quo magis famosi amores illius, eo latius diutiusque maritorum infamiam propagavit procacis ingenii fœmina.

speciem[a] judicis[1 b] induere non poterat, ad vim[c] dominationis conversus, Gerelanum[2] Tribunum cum cohorte militum immittit: jubetque 'prævenire conatus Consulis, occupare[3] velut arcem ejus, opprimere[3] delectam juventutem:' quia Vestinus imminentes foro ædes decoraque servitia et[4] pari ætate[d] habebat. Cuncta eo die munia Consulis[5] impleverat conviviumque[6] celebrabat, nihil metuens, an[7] dissimulando metu: cum ingressi milites, 'vocari eum a Tribuno,' dixere. Ille, nihil demoratus, exsurgit: et omnia simul properantur: clauditur

non poterat, ad vim imperii flectit, immittitque Gerelanum tribunum cum prætoria cohorte; imperatque prævertere consilia consulis, invadere velut arcem illius, et profligare delectum exercitum juvenum: *nam Vestinus habebat imminentem foro domum, servos forma præcellentes, et simili ætate. Illo die omnia munia consulis obierat, et epulas celebrabat,* sive *quia nihil timebat, sive ut sic formidinem tegeret: cum introëuntes milites,* illum vocari a tribuno, *nuntiarunt. Ille nihil cunctatus assurgit: et cuncta simul festinantur: cubiculo includitur, adest medicus, abrum-*

1 Sic bene Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et Puteolanus. In Mss. Reg. Corb. et editione principe, *judiciis*. Rhenanus, *judicii*. Flor. *indiciis*, corrupte, ut Ryckius putat, pro *indiciis*, quod non spernendum.—2 Ms. Reg. *Gerellanum*. Frustra conjicit Reinesius, *Ceretanum*. Brotier.—3 Ms. Corb. *occuparet .... opprimeret*. Mss. Harl. Jes. habent quoque, *occuparet*.—4 Copulam non habet Budens.—5 Ms. Corb. *consul*. Alternis diebus hæc munia implebant consules. *Brotier*.—6 Ita Mss. editio princeps et recentiores. Puteolanus omisit copulam. Ms. Bodl. et Puteolanus, *celebrarat*. Mss. Flor. Guelf. editio princeps et recentiores, *celebrabat*.—7 Ms. Bodl. et Puteolanus, *aut*.

NOTÆ

[a] *Speciem*] Quia illudere non potuit Senatui et legibus per delatores, ut solebat, idcirco ad vim et potestatem imperii convertitur; et quia jure non potuit Vestinum subvertere, vi dominationis afflixit.

[b] *Judicis*] Perfecta sic erit oppositio sive antithesis: quia speciem judicis *induere non poterat*, ad vim dominationis conversus. Vel sic, *quia speciem judicis induere non poterat, ad vim* principis *conversus*. Sic supra, *ignaviam principis*, et *ferociam amici* opponit Tacitus, ubi de Vestino.

[c] *Ad vim*] Cum jure interficere eum non posset, ad vim imperii, ad supremum dominium recurrit.

[d] *Decoraque servitia et pari ætate*] Existimo, pædagogia describit, id est, cœtum elegantium puerorum, quos composita veste, facie, capillis in publico habebant: et plerumque una ætate. Sic dicta quia sub Pædagogo. Martialis: 'Et, pædagogo non jubente, lascivi Parere gaudent villico capillati.' Plura supra istis in excursu. *Lipsius*.

Pari ætate] Habuerunt et *pædagogia ingenuorum*, ut tradit Sueton. de Nerone 27. Sed puto, soli principes, et vi dominationis, non ex more; nam et ex nobilitate libidinis incitamentum.

cubiculo, præsto est medicus,[e] abscinduntur venæ, vigens adhuc balneo[f] infertur, calida aqua mersatur, nulla edita voce, qua semet miseraretur.[8] Circumdati interim custodia, qui simul discubuerant, nec, nisi provecta nocte, omissi[9] sunt, postquam pavorem eorum, ex mensa[10] exitium opperientium, et imaginatus et irridens, Nero, 'satis supplicii luisse,' ait, 'pro epulis Consularibus.'

70. Exin M. Annæi[1] Lucani cædem imperat. Is, profluente sanguine, ubi frigescere pedes manusque et paulatim ab extremis cedere spiritum, fervido adhuc et compote mentis pectore, intelligit recordatus carmen a se compositum, quo vulneratum militem, per ejusmodi[2] mortis imaginem obiisse[3] tradiderat, versus ipsos retulit:[g] eaque illi suprema

puntur venæ, spirans adhuc balneo inducitur, tepenti aqua immergitur, nulla emissa voce, qua deploraret exitium suum. Interea septi satellitio, qui simul epulati erant, nec nisi multa jam nocte dimissi sunt, cum metum illorum, instantem mortem expectantium, et sibi fingens animo, et illudens Nero, dixit, illos satis pœnarum subiisse pro consulari convivio.

Postea M. Annæi Lucani necem præcipit. Is, effluente cruore, cum pedes et manus frigere advertisset, et sensim ab extremis partibus *abscedere calorem, vivido adhuc et compote rationis pectore, venere in memoriam versus a se compositi, quibus saucium militem eadem specie mortis interiisse* olim *scripserat, et ipsum carmen*

Ms. Jes. *ut.*—8 Budens. male *misereretur.*—9 Ita Mss. Flor. Harl. Bodl. Jes. Guelf. Puteolanus et recentiores. In Ms. Reg. et editione principe, *emissi sunt:* et sic Gronovius et Ryckius. Non ineleganter quidem. Sed elegantius *omissi sunt:* tunc enim recessit custodia. *Brotier.*—10 Sic emendandum feliciter conjecit Franciscus Medicis. Freinshemius et recentiores omnes probavere. In Mss. et editionibus veteribus, *et mensæ.* Ms. Corb. *exitum.* Rhenanus, *imminens exitium.* Idem.

1 Corrupte Mss. et veteres editiones, *Manenio et Lucani. Manie,* vel *Mame et Lucani.*—2 Ms. Corb. *ejusdem.*—3 Idem *obisse.*

NOTÆ

[e] *Medicus*] Qui secabat venas: tales medicos, seu potius carnifices mittebat ipse Nero, tali arte et opera dignus artifex.

[f] *Balneo*] *Calida aqua mersatur*, ut velocius manet cruor e venis: non igitur in balneo Laconico et sicco, ut vult Lipsius, ubi de Seneca: 'Balneo illatus, et vapore ejus exanimatur.' Nempe, vapore aquæ calidæ, qua mergebatur corpus, ut habet hic Tacitus de Vestino; qui vigens adhuc mersatur tali aqua, et ejus vapore enecatur.

[g] *Versus ipsos retulit*] Sunt haud dubie isti, 'Scinditur avulsus, nec sicut vulnere sanguis Emicuit lentus: ruptis cadit undique venis, Discursusque animæ diversa in membra meantis Interceptus aquis.' *Lips.*

Versus ipsos retulit] Sic in Pharsalide quisquam est miles, cujus expirantis imaginem Lucanus moriens expressit. Is est Tullus, lethifero

vox fuit. Senecio posthac et Quintianus[4] et Scevinus, non ex priore vitæ mollitia, mox reliqui conjuratorum periere, nullo facto dictove memorando.

71. Sed compleri interim[h] urbs funeribus, capitolium victimis:[i] alius filio, fratre alius, aut propinquo, aut amico interfectis, agere grates Deis, ornare lauru domum,[j] genua ipsius advolvi[k] et dextram osculis fatigare.[l] Atque ille,

memorarit. Eaque illi ultima vox fuit. Mox Senecio et Quintianus et Scevinus, non ex priore vitæ lasciria, dein ceteri conjurati interiere, nullo facto aut dicto quod celebrari in posteris *debeat.*

Sed interea civitas impleri exequiis, Capitolium hostiis: interemtis, alius filio, fratre alius, aut cognato, aut amico, gratias Diis referre, ædes lauro exornare, ad pedes Cæsaris procumbere et manum identidem osculari. Atque ille id lætitiæ

4 Ita Gronovius, Brotier. et Homer. *Quintilianus* Budens.

NOTÆ

serpentis ictu, de quo ille scripserat. l. IX. 806. *Vertran.*

[h] *Interim*] Interea dum completur urbs *funeribus*, impletur simul et *Capitolium victimis*, nempe quæ pro salute et incolumitate principis mactabantur innumeræ. Et greges universi immolati a privatis, sic principem demerentibus, Deorumque iram, vel Neronis potius sævitiam cohibere effuso eo sanguine conantibus.

Mactabant pecora et armenta, ne mactaret homines Nero. Sic et Domitiano grassante, greges hostiarum in Capitolio immolati. Vide Plin. Panegyr.

[i] *Victimis*] Sic post occisam matrem victimæ passim cæsæ in Campania. Rebus lætis talia invaluerant. Suet. Cal. 13. 'Tamen inter altaria et victimas ardentesque tædas, densissimo et lætissimo obviorum agmine incessit.'

Sic apud Orientales reges usurpatum. Curt. 8. 'Cum Rex sane in publico conspici patitur, thuribula argentea ministri ferunt,' &c.

Et l. v. 'Totum iter floribus coronisque constraverat, argenteis altaribus ab utroque latere dispositis, quæ non thure modo, sed omnibus odoribus cumulaverat.'

[j] *Ornare lauru domum*] Id est, fores ædium; quod solenne fuit in lætitia rebusque prosperis; ut patet supra l. III. ubi de Pisone.

[k] *Genua ipsius advolvi*] Ritus ille adorandi alibi opportunior memoratu. Nam Tacitus Neronis dextram intelligit. Suetonius Domitiano: 'Cænidi, patris concubinæ, ex Istria reversæ, osculumque, ut assuerat, offerenti, manum præbuit.' *Gronov.*

[l] *Osculis fatigare*] Nempe dextram Neronis: sic Tac. hist. I. 45. de Senatoribus: 'Laudare militum judicium, exosculari Othonis manum.' Sic et Suet. Cal. 56. 'Modo ex aliqua causa, osculandam manum offerre.'

Igitur osculandam manum offerebant principes; et Caius etiam pedes: usque adeo vesanus fuit, et civilis ingenii ac principatus immemor, qui libertatem premit, non opprimit, qui cives, non servos cogitat.

gaudium id[1] credens, Antonii Natalis et Cervarii Proculi[m] festinata indicia impunitate remuneratur:[2] Milichus, præmiis ditatus, *Conservatoris* sibi nomen,[n] Græco[o] ejus rei vocabulo, assumsit. E Tribunis Granius[3] Silvanus, quamvis absolutus,[p] sua manu cecidit: Statius Proximus veniam, quam ab Imperatore acceperat, vanitate[4] exitus[q] corrupit.

specimen *arbitratus, venia donat Antonium Natalem, et Cervarium Proculum, ob festinatam* insidiarum *proditionem.* Et *Milichus mercede atque opibus cumulatus,* SERVATORIS *vocabulum Græca ejus rei appellatione accepit. E tribunis Granius Silvanus, licet impunitate concessa, sibi manus attulit: Statius Proximus salutem, quam ipsi princeps tribuerat, vanitate interitus abjecit. Post hæc abdicati tribu-*

1 *Id* abest a Ms. Agr. Unde amicus Ryckii, *gaudio credens.*—2 Mss. Corb. et Jes. *remunerantur.* Sic quoque Ms. Harl. prima manu: altera, *remuneratur.*—3 Budens. *et Tribunus Gaius.*—4 Ita libri omnes. Faërnus tentabat,

NOTÆ

[m] *Cervarii Proculi*] Quia convicerat Feninm Rufum præfectum. De quo supra: 'Ceterisque ac maxime Cervario Proculo equite ad convincendum eum connisis,' &c.

[n] *Conservatoris sibi nomen, &c.*] Quem enim nos *servatorem*, seu *salutarem*, dicere possumus, Græci, σωτῆρα vocant. Nam *salvus* dicitur, *salvare* non dicitur. *Sospitam* Junonem, quasi servatricem coluit antiquitas: σωτὴρ vocabatur, qui servarat. Unde Græci Bacchum σωτῆρα appellabant, quod eos in Mysia Telepho grassante servasset.

Plinius de corona graminea lib. XXII. 'Contigit nulli, nisi ab universo exercitu servato, servatori data.' Extabat quoque elogium in Pharo insula *Deis salutaribus* ob navigantes.

Noster Hist. l. II. 'Mariccus quidam e plebe Boiorum concitis octo millibus hominum. assertor Galliarum, et Deus dicebatur.'

Idem refert, Domitianum in conflagratione Capitolii, irrumpentibus Vitellianis, cum lineo amictu saericolis immixtus evasisset, potiente rerum Patre, *Jovi conservatori* aram posuisse.

Liv. l. XLIV. 'Quorum agmen Imperator secutus, prosequentibus cunctis servatorem liberatoremque acclamantibus.' *Lips.*

[o] *Græco*] Cic. de Verre act. 2. 'Itaque eum non solum patronum istius insulæ, sed etiam *Sotera* inscriptum vidi Syracusis. Hoc quantum est? Ita magnum, ut Latino uno verbo exprimi non possit: is est nimirum *Soter*, qui salutem dedit.'

[p] *Absolutus*] Unde hoc? cur absolvuntur a Nerone Tribuni prætoriani? forte ne inter funera tot virorum illustrium, tandem invisum se faceret militibus. Hinc aliis parcit, aliis dat exilia.

Absolutus] Sed cur Silvanus absolutus? Fuit certe ille inter conjuratos. Forte aliquam operam egregiam navarat inter tot procellas et pavores Neronis, et quia vir militaris et prætorianus, veniam meruit.

[q] *Vanitate exitus*] Ad quid enim talis mors seu exitus? Vel prius, audendo aliquid, mori debuit, vel vivere post veniam. Certe, intempestivus

Exuti dehinc Tribunatu Pompeius, Cornelius Martialis, Flavius Nepos, Statius Domitius, 'quasi Principem non quidem odissent, sed tamen existimarentur.'[5 r] Novio[6] Prisco, per amicitiam Senecæ, et Glitio Gallo atque Annio Pollioni, infamatis[s] magis, quam convictis, data exilia.

natu Pompeius, Cornelius Martialis, Flavius Nepos, Statius Domitius, non quidem velut imperatorem odio haberent, sed tamen *odisse* existimarentur. *Exilio pelluntur Nonius Priscus, ob familiaritatem Senecæ, et Glitius Gallus, atque Annius Pollio, diffamati magis, quam comperti rei. Antonia Flacilla se Prisco viro*

velocitate.—5 Ita Mss. vel *extimarentur*, quod idem est, ut norunt, qui Mss. codices terere sunt soliti. Frustra Pichena, *extimerentur*, quod verbo *extimescere* nonnunquam utitur Tacitus. *Brotier.* Hanc vero lectionem Ryckius et Gronovius habent, et receperunt Bipont.—6 In Ms. Guelf. *Nævio.* Ceteri Mss. et veteres editiones, *Novio.* Male Ryckius et alii, *Nonio.* In veteri lapide apud Gruterum, p. 104. n. 6. D. NOVIVS. PRISCUS. *Brotier.*

NOTÆ

et vanus ille exitus. Cui enim bono? Nisi forte Remp. subversam cogitaret, et futura mala sic effugeret; sed quid, nisi ignavia?

Vanitate exitus] Forti exitu vanam gloriam captavit, sed frustra. Namque cum se occidit, cum vita simul et gloriam amisit. Neque enim laudata mors in tali homine, aut casu: sicque inanis et vanus talis exitus.

r *Sed tamen existimarentur*] Scripsimus, *existimarentur.* Paulo post in regio codice est, *Brutio Catullino.* Rhenan.

Libri veteres fere omnes, *extimarentur*, cui Rhenanus supposuit, *existimarentur.* Ego levissima mutatione restitui, *extimerentur:* optimo sensu, id est, non quasi ipsi principem odissent, sed quia princeps eos extimescebat.

Et est verbum Tacito familiare. Annal. l. XI. 'Cujus si filius hostili in solo adultus, in regnum venisset, posse extimesci.' Lib. XVI. 'Vultumque et spiritus et libertatem insontis ultro extimuit.' *Pichena.*

Extimerentur] Alii *existimarentur*, sed fere eodem sensu: nam si timentur, odio habentur; si existimantur odisse principem, etiam odio habentur et timentur: 'Quem metuunt, oderunt.'

Existimarentur] Puto, scripserat *extimarentur*, et sic in veteribus libris fuit. Et sic etiam habet Plin. x. 48. 'Attagen maxime Ionius celebratur, vocalis alias, captus vero obmutescens, quondam extimatus inter raras aves.' Idem ipse et aliis locis.

Sed extimerentur] Non forte quidem oderant ipsi principem, sed *existimabantur* odisse, unde odium principis, et quasi crimen, unde et exitium. Malim *extimarentur*, nempe pro *existimarentur.*

s *Infamatis*] Infamati, quia temere nominati a conjuratis, forte metu et dolore cruciatuum, vel spe effugiendi; sed nihil probatum. Nominati et diffamati, non rei, non convicti illi.

Infamatis] Nonius Priscus propter amicitiam Senecæ subversus est, et Glitius Gallus, atque Annius Pollio infamati, seu suspecti magis quam convicti illi.

Priscum Antonia Flacilla[7] conjux comitata est: Gallum Egnatia Maximilla, magnis primum[t] et integris opibus, post ademtis:[u] quæ utraque gloriam ejus[8] auxere. Pellitur et

suo comitem exilii adjunxit, et Egnatia Maximilla Gallo, ingentibus primum et intactis opibus, dein ablatis: qua utraque re decus fœminarum magis inclaruit. Eji-

—7 Brotierus cum Homero, *Antonia Flaccilla.* Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *Antonia.* Ms. Bodl. *Flaccilla,* ut volebat Ill. Huetius. Puteolanus, *Flacilla,* et sic Ryckius et Gronovius. Ms. Reg. *Artoria Flacilla.* Editio princeps, *Arcoria.* Ms. Corb. *Artonia Flacilla.*—8 Ita Mss. et editiones om-

NOTÆ

Puto, tres istos infamatos per amicitiam Senecæ. Quippe eos pari exitio involutos innuere videtur Tacitus.

Patet supra cap. 50. Senecionem fuisse amicum Annii Pollionis, et etiam Glitii Galli; at Senecio amicus pridem Senecæ; nam ille ipse est, qui initio simulabat amorem in Acten, et nomine principis dona libertinæ offerebat.

Illi itaque ob amicitiam Senecæ suspecti, et existimati sunt participes fuisse conjurationis, non autem convicti sunt.

Verisimile est, Senecam fessum ambitione, honoribus, aula, et opibus, abfuisse mente procul a talibus juvenum consiliis; forte et amicos istos, licet nominatos a Senecione et Lucano, qui forte hinc veniam et innocentiam sperarent. Sic multos et innocentes etiam monstrarent, sicque rem involverent.

Quod notandum: Atilla a solo filio nominata, a solo Quintiano Glitius Gallus, a solo Senecione Annius Pollio. Sicque non convicti sunt, sed tantum infamiæ monstrati.

[t] *Magnis primum*] Est qui intelligat de opibus maritorum; ita ut uxores secutæ sint viros exules, cum ipsi magnas opes possiderent, dein et ademtis, comitari ipsæ perseverarent viros inopes: quod falsum puto.

Potius ademtæ erant opes viris, ut reis, ut damnatis, et intactæ manserant opes fœminarum, quas suppeditabant in subsidium virorum inopum; unde major gloria ipsarum: dein et ademtæ opes etiam fœminis, crescente indies sævitia simul et avaritia Neronis, cujus odium et cupiditas crimen fœminarum fuit.

Nisi forte utrique et viri et fœminæ retinuerint suas opes, cum in exilium abirent: quod falsum puto de viris, ut dixi; et quia præcipue hic agitur de gloria fœminarum, puto etiam propriis opibus spoliatas esse. Et certe liberi exulum ad ultimam necessitatem redacti; ita ut et stipem corrogare prohiberentur: si id in liberis et filiis, quid in uxoribus et matribus factum putas?

[u] *Ademtis*] Opes exulibus viris primo ademtæ, dein etiam uxoribus exulum. Exilio damnati amittebant suas opes, non uxores illorum, et in hoc gloria istarum fœminarum, quod secutæ essent viros cum propriis et suismet opibus, quibus se et viros sustentabant; et quod etiam ademtis sibi illis opibus, tamen sequi viros non destiterint; et puto, propterea ademtæ opes fœminis, quia secutæ viros exules erant, et opibus eos juvabant; sic ipsæ ob virtutem punitæ

Rufius[9] Crispinus, occasione conjurationis, sed Neroni invisus, quod Poppæam quondam matrimonio tenuerat: Verginium Flaccum et Musonium Rufum[10 v] claritudo nominis expulit. Nam Verginius studia juvenum eloquentia, Musonius præceptis sapientiæ, fovebat.[w] Cluvidieno Quieto, Julio Agrippæ, Blitio Catulino,[11] Petronio Prisco, Julio Altino, velut in agmen et numerum, Ægæi maris insulæ[x]

citur etiam Rufus Crispinus, prætextu conjurationis, sed re ipsa *Neroni infestus, quod Poppæam olim uxorem habuisset. Verginium et Rufum famæ celebritas ejecit. Quippe Verginius adolescentum animos facundia* excolebat, *Musonius Philosophiæ institutis informabat. Cluvidieno Quieto, Julio Agrippæ, Blitio Catulino, Petronio Prisco, Julio Altino, quasi in turbam et confertim Ægæi æquoris insulæ*

nes veteres. Recentiores, *eis;* et sic Gronovius et Ryckius.—9 Sic bene Ms. Jes. In Mss. Harl. Bodl. et editionibus veteribus, *Rufrius*, vel *Rufus*. Brotier.—10 In Mss. et veteribus editionibus, *Verginium* vel *Virginium Rufum*. Bene Lipsius, *Verginium et Rufum*. [et sic edidit Brotier. cum Gronovio et Ryckio.] Forte etiam scriptum olim *et Rufum Musonium*. Verginius fuit Persii præceptor, ut auctor est qui vitam ejus scripsit. *Inde Romæ apud Grammaticum Rhemmium Polemonem et apud Rhetorem Verginium Flaccum.* Pro *Flaccum* in Ms. Vulcanii, *Flavum;* in Ms. Vatic. 1518. quem vidi in Bibliotheca Vaticana, *Flavium*. Idem.—11 Ms. Harl. et Puteolanus,

NOTÆ

sunt. Mirum exemplum eo sæculo, et sexu.

[v] *Verginium Rufum*] Mancus locus: censeoque immissa voce legendum, *Verginium et Musonium Rufum:* aut *Verginium et Rufum*. Ecce enim de Musonio causam statim subjecit ejus pulsi: et Dio, narrata conjuratione: 'Rufus Musonius Philosophus propterea exilio pulsus est.'

Sed Verginius iste quis est? Non enim ille, opinor, illustris, de cujus exilio non apud Tacitum, non apud Plinium usquam lectum. Et quomodo potuit, qui Germaniæ et legionibus præfuit, his ipsis annis?

Fuerit ergo hujus ævi Rhetor, quem Persii vetusta vita commemorat: 'Studuit,' inquit, 'apud Grammaticum Remmium Palæmonem, et apud Rhetorem Verginium Flaccum.' Ubi tamen vetustus codex B. Vulcanii *Flavum* habet.

Est ille ipse de quo Fabius l. III. 'Scripsit de eadem materia' (Rhetoricorum) 'non pauca Cornificius, Celsus, et Lænas, et ætatis nostræ Verginius, Plinius, Rutilius:' nominatque et alias. *Lipsius.*

[w] *Musonius præceptis sapientiæ fovebat*] De Musonio vide Philostratum in vita Apollonii l. IV. c. 12. et 16. Meminit etiam Tacit. Hist. l. III. prope finem. *Pichena.*

[x] *Insulæ*] Insulæ maris Ægæi prope Græciam, vocantur ut plurimum *Cyclades;* prope Asiam minorem peninsulam, dicuntur *Sporades*.

Hodie in universum vocamus, *les Isles de l'Archipel*. Reguntur a Præfecto Maris, vulgo a Turcis dicto *Kupudan*, vel ut Franci vocant, *Capitan Bacha*, id est, Gallice, *Amiral de la flotte du Grand-Seigneur*.

permittuntur. At Cadicia, uxor Scevini, et Cæsenius[12] Maximus[y] Italia prohibentur, reos fuisse se, tantum pœna experti.[z] Atilla, mater Annæi Lucani, sine absolutione, sine[13] supplicio dissimulata.

72. Quibus perpetratis Nero, et concione militum[1] habita, bina numum millia[a] viritim manipularibus divisit, additque sine pretio frumentum,[b] quo ante ex modo annonæ utebantur. Tum, quasi gesta bello[c] expositurus, vocat Senatum,

conceduntur. Sed Cadicia conjux Scevini, et Cæsonius Maximus arcentur Italia, cum se in culpa fuisse, solo supplicio sensissent. Attilla, Annæi Lucani parens, sine venia, sine pœna dissimulata est.

Quibus peractis Nero, et pro concione milites allocutus, duo millia nummorum singulis caligis elargitus est, adjecitque gratuitam annonam, quam antea pro copia frugum emercabantur. Tum veluti gesta armis enarraturus, vocat Patres, et tri-

Catullino.—12 Perperam in multis Mss. *Cæsenius.* Brotier.—13 In Ms. Flor. *sin supplicio.* Male in ceteris Mss. et veteribus editionibus, *in supplicio.* Idem.
1 *Militum* abest a Ms. Corb.

NOTÆ

Hæc præfectura vocatur *Dine Beglerbeg*, aut *Denizi Beglerbeg*, id est, Gallice, *Gouvernement de la mer.* Tillemon.

[y] *Cæsonius Maximus*] Martiali ab hac historia fœneranda lux, l. VII. ad Ovidium quendam: 'Maximus ille tuus, Ovidi, Cæsonius hic est, Cujus adhuc vultum vivida cera tenet. Hunc Nero damnavit, sed tu damnare Neronem Ausus es, et profugi, non tua fata, sequi. Æquora per Scyllæ magnus comes exulis isti, Qui modo nolueras Consulis ire comes. Si victura meis mandantur nomina chartis, Et fas est cineri me superesse meo; Audiet hæc præsens venturaque turba, fuisse Illi te, Senecæ quod fuit ille suo.' Ubi discis et consulem fuisse hunc Cæsonium, et inter Senecæ amicos, quæ causa certe damnationis. *Lips.*

[z] *Tantum pœna experti*] Et post conjurationem sæviit etiam in liberos damnatorum. Suet. Ner. 36. 'Damnatorum liberi urbe pulsi, enectique veneno aut fame. Constat quosdam cum pædagogis et capsariis, uno prandio pariter necatos, alios diurnum victum prohibitos quærere.' Quod mox solicitum habuit Galbam principem, quomodo tot nobilium exulum liberis succurreret.

[a] *Bina numum millia*] Sunt quinquaginta coronati, seu centum et quinquaginta libræ.

[b] *Additque sine pretio frumentum*] Suetonius Neron. cap. x. 'Constituit prætorianis cohortibus frumentum menstruum gratuitum.' Severus Imp. modum frumenti etiam auxit, de quo Herodianus: 'Et primus frumentum auxit, et annulis aureis uti permisit.'

Iterumque Antoninus, ejus Fil. patrata cæde Getæ. Idem scriptor: 'Adjecit annonæ, supra quam soliti accipere, dimidium.' *Lips.*

[c] *Gesta bello*] Pro more duces, qui triumphum petebant redeuntes e bello, senatu vocato in templum aliquod extra urbem, gestas res suas expone-

et triumphale decus[d] Petronio Turpiliano[2] Consulari,[e] Cocceio Nervæ Prætori designato, Tigellino[f] Præfecto[3] Prætorii tribuit, Tigellinum et Nervam ita extollens, ut, super triumphales[g] in foro imagines, apud palatium quoque effigies[h] eorum[4] sisteret.[5] Consularia[i] insignia[6] Nymphidio ;[j]

umphi insignia concedit Petronio Turpiliano consulari, Cocceio Nervæ prætori destinato, et Tigellino prætorii præfecto, adeo celebrans Tigellinum et Nervam, ut præter triumphales in comitio statuas, etiam in palatio imagines illorum statueret. Dedit etiam *ornamenta consularia Nymphidio, de quo nunc, quia primum*

2 Quædam vett. edd. *Turpiano.*—3 *Præfecturam* Budens.—4 Ita Mss. et veteres ac recentiores editiones. Rhenanus, *eorum quoque.*—5 In Ms. Corb. pro *sisteret, statuit ;* scriptum forte pro *statuerit.* Brotier.—6 Ita Mss. et

NOTÆ

bant oratione continua, et has orationes *triumphales* vocabant. Sic et hic Nero vocat senatum, quasi *gesta bello expositurus*, quasi triumphaturus de clade et exitio Reipub.

Gesta bello] Sueton. 37. 'Elatus inflatusque tantis velut successibus, negavit quenquam principum scisse quid sibi liceret.'

[d] *Triumphale decus*] Quod patrum consulto decernebatur, ut et insignia consularia. Talia impetrabat a senatu Cæsar, seu potius vi extorquebat.

Triumphale decus] Suet. Ner. 15. 'Triumphalia ornamenta, etiam quæstoriæ dignitatis, et nonnullis ex equestri ordine tribuit: nec utique de causa militari.' Non reperio apud Tacitum, Neronem dedisse insignia *quæstoria ;* de Claudio reperi.

[e] *Petronio Turpiliano consulari*] Malim *Turpiliano :* ut sit consularis ille Petronius Turpilianus, qui supra lib. proximo cum Cæsonio Pæto gessit consulatum.

Ineptum est enim dicere, quod quidam scripsit, eidem nomen, *Petronio Turpiliano Turpiano,* quasi *Tarpeiano :* temerariumque est in Augusti numismate, cujus altera facies insculptum habet, III. VIR. TVRPILIANVS, Petronium, ob idem inibi scriptum nomen, triumvirum asseverare. *Vertran.*

[f] *Tigellino*] Triumphi insignia Tigellino data, ob subversam civitatem et Rempublicam, ob profligatum ipsum principem! O triumphale portentum! O triumphum, post quem nemo, qui saperet, ambire triumphum jam omni modo pollutum debuit.

[g] *Super triumphales*] Inter *insignia triumphi* fuit *imago* triumphalis, quæ haud dubie ex more locabatur in foro præcipue, ut loco urbis magis celebri, et *oculato*, ut ait Plinius. Itaque *triumphales* istorum imagines locatæ in foro, at aliæ non triumphali habitu effigies ipsis positæ apud palatium.

Quod tamen maximæ gratiæ, et gloriæ argumentum fuit. Nempe ut quisque maxime subvertisset Rempub. ita maximis honoribus augebatur a Nerone.

[h] *Apud palatium quoque effigies*] Sueton. I. de patre Othonis: 'Namque et senatus honore rarissimo, statua in palatio posita, prosecutus est eum,' &c.

[i] *Consularia*] Igitur Nymphidius

de quo, quia nunc primum oblatus est, pauca repetam: nam et ipse pars Romanarum cladium erit. Igitur matre libertina ortus, quæ corpus decorum inter servos libertosque Principum[k] vulgaverat, ex C. Cæsare se genitum ferebat, quoniam forte[7] quadam habitu procerus[l] et torvo vultu erat: sive C. Cæsar, scortorum quoque cupiens, etiam[8] matri ejus illusit.

73. Sed Nero, vocato Senatu,[1] oratione inter Patres habita, edictum apud populum et collata in libros indicia[m]

se obtulit occasio, *breviter disseram: quippe etiam ipse pars calamitatum Romanarum erit. Itaque natus ille matre libertina, quæ formosum corpus servis libertisque imperitantium prostituerat, se ex C. Cæsare procreatum jactabat; sive quia fortuito statura ingens et truculenta facie erat: sive C. Cæsar, et in ipsas quoque meretrices pronus, etiam cum matre illius rem habuit.*

At Nero, vocatis patribus, et concione in senatu habita, adjecit edictum ad populum, et collecta in libros indicia et confessiones conjuratorum. Quippe crebris

veteres editiones ac recentiores. Beroaldus addidit, *Dedit etiam consularia insignia.*—7 *Sorte* Budens.—8 *Etiam* abest a Ms. Corb.

1 *Vocato senatu.* Verba Ernesto suspecta. Additum saltem vellet, *iterum vocato.* Supra enim, *vocat senatum.* Sed haud ita diligens verborum indagator Tacitus. Hinc *vocat senatum.... vocato senatu.... concione habitu....*

NOTÆ

præcelluit Pallantes et Narcissos, quibus data tantum *quæstoria* aut *prætoria insignia;* qui tamen filius gladiatoris, nomine Martiani puto; quia ipse ingenuus, et militaris et equestris; nam loco Rufi postea præfectus est prætorio.

j *Nymphidio*] Qui novum aulæ Neronianæ portentum, et ipso Tigellino pejus, qui post exitum Fenii Rufi prætorio præfectus est, an immediate, non satis liquet: sed post finem Neronis, præfectura ejecit, gladioque exuit Tigellinum collegam et Neronis desertorem.

Dein eo usque audaciæ provectus est, ut absente adhuc Galba electo, convivium senatorum et fœminarum illustrium celebraret, ut puto, in ipsa regia, seque imperio destinaret. Ideoque statim a melioribus prætorianis occisus est in ipsis castris, quibus præerat.

k *Principum*] Tiberii, Drusi, Germanicorum, Caligulæ, et aliorum forte Cæsarum. Nam servi libertique Cæsaris cum hæreditate et imperio transibant in domum et familiam succedentis cujuscumque principis.

Sic familia Neronis Cæsaris ad Galbam pertinuit, licet ille nullo gradu propinquitatis Cæsares contingeret; quia scil. Cæsari succedebat Cæsar Galba; et sic de sequentibus principibus.

l *Habitu procerus*] Sueton. Cal. 50. 'Statura fuit eminenti, pallido colore, corpore enormi, gracilitate maxima cervicis et crurum, et oculis et temporibus concavis, fronte læta et torva, capillo raro, ac circa verticem nullo, hirsutus cetera,' &c.

m *Collata in libros indicia*] Quia nimia et prolixa hæc, *in libros collata*

confessionesque damnatorum adjunxit. Etenim crebro vulgi rumore lacerabatur, 'tanquam viros[2] [n] insontes ob invidiam aut metum[3] exstinxisset.' Ceterum cœptam adultamque et revictam conjurationem, neque[4] tunc dubitavere, quibus verum noscendi cura erat, et fatentur,[5] qui post interitum

populi sermonibus lacerabatur, quasi viros innocentes per odium *seu æmulationem*, vel ob formidinem, interfecisset. *Ceterum ortam, adauctam, et compertam esse conjurationem, neque tunc in dubium revocavere, quibus veritatis inquirendæ cupido fuit; et confitentur etiam tum, qui post mortem Neronis in urbem reversi sunt.*

oratione habita. Brotier.—2 Sic bene Ms. Corb. et editiones recentiores. Vulgo in Mss. et editionibus veteribus, *viros et insontes:* unde Freinshemius tantabat, *claros et insontes.* Idem. Bipont. emendant *veros.*—3 Ms. Corb. *metumque,* deleto *aut.*—4 Budens. *nec.*—5 Ernestus mallet, *fatebantur*, ni vixe-

NOTÆ

atque collecta vulgavit, oratione habita primo apud senatum, dein apud populum edicto, multis exemplaribus editis in vulgus, distributisque forte toto imperii orbe, ut sic se absolveret, ut sibi ipse innocentiam donaret, aut arrogaret quocumque modo.

Indicia et confessiones] Vertunt, quasi *edictum* illud et *indicia* illa in ærarium, seu in acta publica, referri jussisset Nero. Non repugno.

Id tamen præcise ex verbis Taciti non satis liquet: immo, ut edicta ad populum publice proposuit proscripsitque, ita et indicia confessionesque eas apud senatum populumque Rom. vulgavit ac publicavit; addito scil. edicto, quo populum monebat, increpabat, &c.

Nempe ut *rumores* istos, *quibus lacerabatur*, cohiberet, lectis publice libris illis confessionum et indiciorum, quæ ultro promserant de se et invicem conjurati.

[n] *Viros*] Intellige, quasi omnes illos viros, non ob conjurationem, sed ob metum vel invidiam interfecisset; ut antea Rubellium Plautum, Syllam, et mox Scribonios fratres, Corbulonem, et alios multos occidit. Nec enim distinguebat vulgus, nec certe recenti re satis distinguere verum potuit.

Arcana aulæ aut ambigua sunt, aut de industria sæpe obscurantur, et Nero tum certe sontes multos occidit; sed simul interemit etiam insontem Vestinum consulem æmulatione uxoria, et Senecam odio proprio aut metu.

Sic et Rufum Crispinum subvertit etiam occasione, non crimine conjurationis, aliique pulsi metu et odio, quasi principem 'non quidem odissent, sed tamen (odisse) existimarentur.'

Tanquam viros insontes] Certe multos subvertit Nero occasione conjurationis, quasi sævitiæ implendæ non sufficerent tot conjurati.

In his Seneca solo odio damnatus, Vestinus consul ob facetias et uxorem Statiliam, Nonius Priscus 'per amicitiam Senecæ,' Rufus Crispinus, 'quod Poppæam quondam matrimonio tenuerat,' Verginius ob eloquentiam, Musonius ob sapientiam, et alii multi, qui 'se tantum reos pœna experti sunt.'

Neronis in urbem regressi sunt. At in Senatu cunctis, ut cuique plurimum mœroris,[o] in adulationem demissis, Junium Gallionem,[p] Senecæ fratris morte pavidum et pro sua incolumitate supplicem,[q] increpuit Salienus Clemens, 'hostem et parricidam' vocans: donec consensu Patrum deterritus est, 'ne publicis malis abuti ad occasionem pri-

Sed in senatu universis, ut quisque maximo mœrore affectus erat, *in assentationem abjectis, Salienus Clemens objurgavit Junium Gallionem, Senecæ fratris nece exterritum, et pro sua salute orantem, eumque* hostem et parricidam *appellabat; donec concordia patrum absterritus est*, ne malis publicis abuti ad ultionem privata-

NOTÆ

[o] *Ut cuique plurimum mœroris*] An simulatum civium mœrorem intelligit, propter pericula conjurationis a principe adita? minime: nam potius per adulationem dissimulanda lætitia fuisset.

An mœror ex publica clade tot illustrium virorum? Verius interpretor ex consanguineis et amicis necatis, cujus cladis neminem expertem fuisse credendum est. Sed ad quoscumque ea plurimum pertinebat, eo magis dolorem per demissam adulationem dissimulabant. *Pichena.*

Ex utroque potuit esse mœror, et ex clade virorum illustrium, quia spectabat res et exemplum ad optimos et nobilissimos cives, et etiam ex nece consanguineorum.

Sive spectarent Rempub. sive se et familiam aut propinquitates, *plurimum mœroris* inerat; qui quo major, eo cautius occultabatur.

Plurimum mœroris] Sic lib. I. 7. 'At Romæ ruere in servitium consules, patres, eques, quanto quis illustrior, tanto magis falsi ac festinantes.'

Sic et hic patres, quo propinquiores eorum interemti, quo cariora eorum pignora sublata erant, eo impensius in adulationem demissi abjectique, nempe in senatu ipso.

Ut supra 71. 'Alius filio, fratre alius, aut propinquo, aut amico interfectis, agere grates Diis, &c. genua ipsius advolvi, et dextram ipsius osculis fatigare.'

[p] *Junium Gallionem*] Quem Nero post interfecit. Dio. In Eusebio autem clarius: 'Junius Annæus Gallio, frater Senecæ, egregius declamator, propria se manu interfecit: mortem ejus Nerone in suam præsentiam differente.'

Hoc confert illud Chronicon in annum hunc eundem, quo Lucanus et Seneca occisi. Mirum in Tacito nihil esse, si tamen hoc tempore ea cædes. *Lipsius.*

Gallionem] Is est, qui '*unco tractum in cœlum Claudium*' dixit, eleganti irrisione. Quique nominatim voce Neronem citavit, ut in theatrum prodiret.

[q] *Supplicem*] Nempe, apud patres in curia, non apud principem, qui tum non aderat in senatu. Forte Junius Gallio loco sententiæ aliquid addiderat de sua innocentia. Sed cum ea, quæ diceret, vera aut falsa pro opinione, favore, aut libidine cujusque Patrum reputarentur, ad preces in tanta consternatione confugit, rogavitque Patres pro sua salute.

At in tanto numero senatorum, non defuit acer adversarius, qui occasione data, non certe amore boni publici, sed proprio odio, tales preces repelleret, et acriter inveheretur in supplicem.

vati odii videretur, neu composita[6] aut obliterata mansuetudine Principis novam ad sævitiam[r] retraheret.'

rum inimicitiarum putaretur, et ne quæ pacata jam et abolita erant lenitate imperitantis, ad novam crudelitatem revocaret.

rint, cum hæc scriberet Tacitus. Certe vivere potuerunt. *Brotier.*—6 Sic bene Lipsius. In Mss. et veteribus editionibus, *Neu compositam et obliteratam mansuetudinem Principis:* quod absurdum. Tentabat quoque Ernestus, *neu composita re et obliterata, mansuetudinem Principis.* At probabilior Lipsii emendatio. Alii quoque emendant, *neu composita, aut obliterata:* eodem sensu. *Idem.*

NOTÆ

Qui tamen a melioribus comprimitur absterreturque, 'ne publicis malis abuti ad occasionem privati odii videretur.'

[r] *Neu composita aut obliterata mansuetudine Principis novam ad sævitiam, &c.*] Lectionem Flor. reposui: *Neu compositam aut obliteratam mansuetudinem principis novam ad sævitiam retraheret.* Vulgati, *et obliteratam;* ac deinde, *traheret.*

Fortasse locus sic construi potest: Neu mansuetudinem principis retraheret ad novam sævitiam, compositam jam, aut obliteratam: sed inepta et absurda constructio.

An legendum, *immansuetudinem?* sensus certe aliquid tale exigit, cum dicat *novam ad sævitiam.* Pichena.

Neu compositam, &c.] Prave scriptum, et in contumeliam Neronis. Valde scilicet principem laudent, si *obliteratam* clementiam ejus dicant: id est, abolitam et sepultam.

Ne dubita scribere: *composita et obliterata mansuetudine principis.* Hoc volunt: Ne ea, quæ obliterata jam essent, et tantum non deleta ex animo principis, ille renovaret, et novæ sævitiæ materiem suggereret. *Lipsius.*

Sensus hic verus; sed tamen retinenda verba Taciti, ut sunt, quia Mss. lectio hæc.

Neu compositam] Pro palato vulgi mallent, *neu composita aut obliterata, &c.* sed pro genio Taciti præferimus lectionem Mss. *Neu compositam et obliteratam mansuetudinem principis, &c.* quia justior oppositio seu antithesis inter illa duo, *mansuetudinem* et *sævitiam, obliteratam* et *novam.*

Nec contumeliosum, quod *clementia* principis *composita* dicatur, isto nempe sensu, quo intelligi verba Taciti debent: *Neu principem a composita et obliterata mansuetudine ad novam sævitiam retraheret.* Dicitur *obliterata* et quasi vetusta *mansuetudo principis,* non quia sit abolita aut sepulta, sed per oppositionem ad novam nempe et irritatam iterum *sævitiam* illam, ad quam retrahebatur Nero.

Neu compositam, &c. mansuetudinem] Et quidni dici possit *composita mansuetudo* ex ira et post iram, ut et ira dicitur *componi,* mitigari, aut placari? hæc quippe certe reciprocantur.

Nonne irritatur *mansuetudo principis?* quidni et componi ac *composita mansuetudo* ejus dici possit? Quidni et *obliterata,* ut ira, ita et *mansuetudo* dici possit, cum res nempe et iræ causæ, et omnia quæ mansuetudinem irritabant, abolita jam et *obliterata* sunt, ut hoc casu?

Id genus loquendi condonandum genio Taciti fuit, qui gravior ac vehementior; et qui res pro verbis ipsis, qui sensus verbis rebusque ipsis validiores promere solet: qui sensus, li-

74. Tum 'dona et grates Deis'[s] decernuntur[1] [t] 'propriusque honos Soli,' cui est vetus ædes apud circum,[u] in quo facinus parabatur, 'qui occulta[2] conjurationis Numine[v] retexisset: utque Circensium Cerealium[w] ludicrum pluribus[x] equorum cursibus celebraretur: mensisque[3] Aprilis *Neronis* cognomentum acciperet: templum Saluti exstrueretur eo loci,[y] ex quo Scevinus ferrum promserat.' Ipse

Tum censentur donaria, et grates Diis, atque proprium decus Soli, *qui priscum delubrum habet in Circo, quo* loco *cædes destinabatur, ut* qui clandestina *consilia* facinoris *suo* numine aperuisset: statutumque, ut Circenses ludi Cereales pluribus equorum cursibus ederentur; et Aprilis mensis vocabulo *Neronis* appellaretur: fanum Saluti statueretur eo loco, ex quo Scevinus pugionem detraxerat. *Ipse*

1 Brotierus delet *decernuntur*, monente Lipsio: sed omnes editi servant.—2 Certe, cum hæc relego, *honos Soli, cui est vetus ædes .... in quo facinus .... qui occulta*, si librarii nihil peccarunt, accusanda Taciti indiligentia. Ignoscendum tamen, 'Quandoque bonus dormitat Homerus.' *Brotier.*—3 *Mensis quoque Aprilis* Mss. Reg. Corb. et editio princeps, et sic Brotierus cum Ho-

NOTÆ

cet parum *comti* in speciem videantur, in mente, in re tamen efficacissimi sunt; et hi certe palatum magistrorum hujus ævi longe superant atque præcellunt.

Vetus et manuscriptorum lectio hæc; ideoque vera, aut certe longe verior ac certior, quam eæ variæ lectiones, quas cudunt ac confingunt ultro nostræ ætatis interpretes.

[s] *Grates Deis*] Forte et imagini suæ, a qua sibi detegi insidias credebat, vel fingebat.

Suet. Ner. 56. 'Icunculam puellarem, cum quasi remedium insidiarum a plebeio quodam et ignoto muneri accepisset, detecta confestim conjuratione, pro summo numine, trinisque in die sacrificiis colere perseveravit. Volebatque credi monitione ejus futura prænoscere.'

Amazonem vocat Plinius eam imaginem, quam circumferebat passim Nero, quocumque iret.

[t] *Decernuntur*] Adulterina illa vox delenda est: facta fuit ex præced. voce *decreta*, quæ sufficit. Nam ibi *decreta dona*, grates Deis, propriusque honos Soli, *atque Circensium*, &c.

Alterutra vox superflua, vel *decreta*, vel *decernuntur*.

[u] *Ædes apud Circum*] De qua Tertullianus libello de spectaculis. *Lipsius.*

[v] *Numine*] De Sole Plin. II. 6. 'Hunc mundi esse totius animum ac planius mentem: hunc principale naturæ regimen ac numen credere decet, opera ejus æstimantes,' &c. 'Hic suum lumen ceteris quoque sideribus fœnerat, præclarus, eximius, omnia intuens, omnia etiam exaudiens, ut principi literarum Homero placuisse in uno eo video.'

[w] *Cerealium*] Quia scil. ludis Cereris exequi facinus destinaverant conjurati, supra 53. 'Tandem statuere Circensium ludorum die, quo Cereri celebratur, exequi destinata.'

[x] *Pluribus*] Pluribus cursibus equorum Collegam, quam pro more celebrari soleret.

[y] *Eo loci*] Supra 53. 'Primas sibi partes expostulante Scevino, qui pu-

eum[4] pugionem apud capitolium sacravit,[z] inscripsitque JOVI VINDICI.[a] In præsens haud animadversum:[b] post arma Julii Vindicis, ad auspicium et præsagium futuræ ultionis[c] trahebatur. Reperio in commentariis Senatus, Cerialem Anicium, Consulem designatum, pro sententia dixis-

Nero *hunc gladium dicavit in Capitolio, et inscripsit* JOVI VINDICI. *Quod tunc non advertere, sed post exortum bellum Julii Vindicis, velut omen et ostentum futuræ vindictæ interpretabantur. Invenio apud Acta senatus, Cerialem Anicium designa-*

mero. Puteolanus, *mensisque*.—4 Ms. Reg. *ipse enim*.—5 *Ut* abest a Mss.

NOTÆ

gionem templo Salutis in Etruria, sive ut alii tradidere, Fortunæ, Ferentano in oppido detraxerat,' &c. Cur templum Saluti, si jam templum Salutis fuit eo loco, ex quo pugionem promsit?

Sed hæc omnia per assentationem, quæ eo citius mox obliterantur, quo in præsens flagrantior est adulatio.

Nec conveniebant etiam tum, an ex templo Fortunæ accepisset pugionem: et assentatores, ut falsi et mendaces, ita parum memores. Modo adulentur, parum interest.

[z] *Apud Capitolium sacravit*] Ritu veteri, et recepto. Sueton. Cal. c. 24. 'Tres gladios in necem suam præparatos, Marti ultori, addito elogio, consecravit.' Idem Vitellio c. 10. 'Pugionem quo se Otho occiderat, in Agrippinensem coloniam misit Marti dedicandum.' Dio in Antonino Caracalla: 'Et gladium, quo fratrem occiderat, dicare Deo ausus est.'

Sed et apud Græcos, Olympias 'gladium, quo rex (Philippus) percussus erat, Apollini, sub nomine Myrtales, consecravit,' ait Justinus.

Tertullianus pulchre de Resurrectione carnis: 'Gladius bene de bello cruentus, et melior homicida, laudem suam consecratione pensabit.' *Lips.*

[a] *Inscripsitque Jovi Vindici*] Malim singulari nota J. Vindici. Sic enim ad præsagium et auspicium futuræ ultionis, ac Julii Vindicis nomen ac res, facilius trahi tandem potuerunt. *Boxhornius.*

[b] *In præsens haud animadversum*] Multa hic male ac misere miscet optimus Maurus: sed error capitalis, Vindicis motum assignari anno, quo Caii Vipsanius et Fonteius Coss. fuerunt.

Nam ubi Suetonius, 'ipso die quo matrem occiderat,' non *diem* intelligit etiam ejusdem anni, quo Agrippina trucidata, sed idem, qui, nono post anno, redibat, C. Silio Italico M. Galerio Trachalo Coss. Nulla igitur ista oblivio Taciti. *Gronovius.*

[c] *Futuræ ultionis*] Quasi tandem Deus cui sacraverat pugionem, ulturus esset ipsius facinora, sceleraque. Post arma mota Vindicis, tandem nomen illud in præsagium ultionis trahebant.

Sic apud Suet. de eodem Nerone 46. 'Cum ex oratione ejus, qua in Vindicem perorabat, recitaretur in senatu, daturos pœnas sceleratos, ac brevi dignum exitum facturos, conclamatum est ab universis, Tu facies, Auguste.'

Quæ vox in omen accepta est, quasi sceleratus ipse Nero brevi daturus esset pœnas: quod et brevi contigit.

se, 'ut[5] templum D. Neroni[d] quam maturrime publica pecunia poneretur.' Quod quidem ille decernebat, tanquam mortale fastigium egresso et venerationem hominum[6] merito,

tum consulem protulisse sententiam, ut quam celerrime templum exstrueretur Divo Neroni publico sumtu. *Quod quidem consul censebat principi, quasi qui sortem mortalium* jam *excessisset, ac cœlestes honores meruisset: quod* quidem *ad*

Harl. Jes.—6 Brotier. legit *venerationem Deum;* et sic emendationem explicat: Ms. Reg. *venerationem ad Deum item hominum merito.* Mss. Harl. Bodl. Jes. et veteres editiones, *venerationem item hominum merito.* In recentioribus editionibus omissum, *item.* Muretus, Ursinus, Schurzfleischius pro *hominum* emendabant *numinum.* Jac. Gronovius, *cœlitum.* Ex Ms. Reg. et ipso sensu emendavi, *Deum.* Glossema est, *item hominum.* Brotier. *Venerationem hominum.* Muretus et Ursinus corrigebant *Numinum.* Jac. Gronovius *cœlitum. Numinum* placebat etiam Schurzfleischio. Oppositionis lex tale quid desiderat. *Mortali fastigio* opponitur *veneratio Numinum.* Mss. et edd. vett. addunt *item* ante *hominum;* quod sustulit Rhenanus. Brotierus e Ms. Reg. et sensu dedit *ven. Deum.* non male. *Ernest.* Illud *item* ortum erat e vitiosa scriptura, quam Bud. servat, *veneratio item hom.* pro *venerationem hom.* Non video, quomodo Rhen. asserere potuerit, *item* non esse in libro manuscripto. Ipse dedit *venerationem*, emendans scil. Bip. sic locum constituunt: *et ven. merito: item, hominum quorundam ad omina dolo* i. e. inani solertia rebus, ubi evenere, omina quærendi, *in signum exitus*, præsagium mortis, *verteretur.* Mihi simplicior longe emendatio in mentem venit, quam Hillero etiam placuisse video Rac. 19. *quorundam dolo ad omina sui exitus verteretur*, vel, ut Hill,

NOTÆ

[d] *Templum D. Neroni*] Hinc præsagium mortis Neronianæ, et *Divum* appellans Neronem, si de mendacio non erubuit, de infausto potuit timere: quoniam maledictum est, ante ἀποθέωσιν, Deum Cæsarem nuncupare. Tertullianus Apologet. 34. *Vertran.*

Templum Divo Neroni] Tales Divos salse derisit Diogenes Cynicus Apoph. III. 74. 'Athenienses per adulationem decreverunt, ut Alexander pro Libero patre haberetur et coleretur. Hunc honorem irridens Diogenes: Et me, inquit, Serapin facite. Ut enim Bacchus inter Satyros est, ita Serapis ab Ægyptiis, specie bovis, colitur.'

Et Alexander ipse cum aliquis ipsi talem divinitatem ingereret, 'quales,' inquit, 'Dii sumus, timeo, ne Diis invisi.'

D. Neroni] Forte, quia vitata tam infesta conjuratione, jam quasi mortalitatem effugisse, jam quasi mortale fastigium egressus, et quasi divinitatem assecutus reputabatur.

Sed id potius omen mortis postea interpretati sunt homines. Ideoque magis mortalis creditus, quod jam Divus vocaretur.

Sic Vespasianus moriens in semet jocatus est, 'ut puto, Deus fio,' teste Suetonio.

At quomodo Deus, qui ne quidem homo est, qui nullibi gentium est? an Deus esse potest, qui esse et imperare desiit? Sic tamen post fata et cineres adulationem propagabant boni patres, quasi sævitiam successorum sic redemturi. Nam ex clementia et Reipub. bene gestæ gloria boni principes cœlo dicati: ut contra scelerosi gloria omni, cœloque æternum abdicati, perpetuaque in posteros infamia damnati sunt.

quorundam dolo ad omina[7] sui exitus vertebatur: nam Deum honor[e] Principi non ante habetur, quam agere inter homines desierit.

præsagia suæ mortis aliquando trahi posset. Quippe cultus Deorum non ante exhibetur imperatori, quam inter mortales vivere desierit.

vertebatur. Oberlin.—7 *Ad omina solum sui exitus.* Sic bene Ms. Corb. altera manu. Nam prima erat, ut in editione principe, *ad omnia solum.* *Omina* habet quoque Ms. Bodl. sed mendose, ut multi Mss. *dolo sui exitus.* Ms. Flor. *dolum.* Inde Puteolanus, *ad omina olim sui exitus;* [et sic Gronovius et Ryckius.] Ms. Agr. *quod ad omen futurum sui exitus vertebatur.* At mera est librarii conjectura, quam ne Ryckius quidem probavit. Verius et ex Mss. emendavi, *ad omina solum.* Brotier.

NOTÆ

[e] *Deum honor*] Curtius, l. VI. Alexander de Philota: 'Hic, cum scripsissem ei pro jure tam familiaris usus, atque amicitiæ, qualis sors edita esset Jovis Hammonis oraculo, sustinuit scribere mihi, se quidem gratulari, quod in numerum Deorum receptus essem; ceterum misereri eorum, quibus vivendum esset sub eo, qui modum hominis excederet.' At fortius Callisthenes apud Curt. l. VIII. 'Intervallo enim opus est, ut credatur Deus; semperque hanc gratiam magnis viris posteri reddunt. Ego autem seram immortalitatem precor regi, ut vita diuturna sit, et æterna majestas. Hominem consequitur aliquando, nunquam comitatur divinitas.'

C. CORNELII TACITI

AB

EXCESSU DIVI AUGUSTI

ANNALIUM

LIBER SEXTUS DECIMUS.

BREVIARIUM LIBRI.

CAP. 1. 2. Illudit fortuna vanitati Neronis per Bassum, qui thesaurum in Numidia defossum jactat, quem 3. Nero frustra quærit. 4. Lustrali certamine victoria cantus oblata Neroni, et corona facundiæ. 5. In eo spectaculo auditorum molestia et Vespasiani periculum. 6. Poppæam mortuam laudat Nero apud rostra.

7—9. Pulsi Cassius et Silanus necantur. 10. 11. L. Vetus cum Sextia socru et Pollutia filia perit. 12. Accusatoris præmia. Mensium nova nomina. 13. Turbine ventorum vastata Campania. Pestilentia. Lugdunensem cladem Princeps solatur. 14. 15. Sosiani fraude Chaldæorum consultores, P. Anteius et Ostorius Scapula, delati mortem jussi properant. 16. Taciti super tot cladibus querelæ. 17. Rufius Crispinus coactus se interficit. Mella falsis literis circumventus, similique arte Cerialis. 18. 19. C. Petronius, erudito luxu notus, Tigellini invidia exosus, venas sibi incidit, flagitia Principi codicillis exprobrat: 20. inde Siliæ exilium.

21. 22. Thraseam Pætum accusant Cossutianus et Eprius; 23. Baream Soranum Ostorius Sabinus. 24. Ad Neronem codicillos dat Thrasea. Is Patres vocari jubet. 25. 26. Consultat Thrasea, an in curia defensionem tentet. 27. Nero Senatum armis obsidet, infrequentiam Patrum arguit. 28. 29. Marcellus Eprius Thraseam, Helvidium, Agrippinum, Montanum, 30. Ostorius Baream cum filia Servilia accusant. 31. Eorum miserabilis defensio in Senatu. 32. Egnatius pseudostoicus perfide in Soranum agit; cui 33. Cassius Asclepiodotus egregiam fidem præstat. Thraseæ, Sorano, Serviliæ datur mortis arbitrium. Helvidius, Paconius, Italia pulsi. Montanus patri concessus. Accusatores remunerati. 34. Thrasea libat Jovi Liberatori. Anni unius hæc gesta, quia reliqua libri Fatum invidit.

C. SUETONIO. L. PONTIO. TELESINO. COSS.

ILLUSIT dehinc Neroni fortuna, per vanitatem ipsius et promissa[1] Cesellii Bassi; qui origine Pœnus,[a] mente turbida, nocturnæ quietis imaginem ad spem haud dubiam[2] retraxit:[3] vectusque Romam,[4] Principis aditum emercatus, expromit, 'repertum in agro suo specum altitudine immensa, quo magna vis auri contineretur, non in formam pecuniæ, sed rudi et antiquo pondere: lateres quippe præ-

Postea Neronem delusit fortuna per vesaniam illius, et pollicitationes Cesellii Bassi, qui natione Carthaginensis, mente emota, nocturni insomnii speciem ad certam spem flexit. Delatusque in Urbem, cum Cæsaris aditum pretio redemisset, renuntiat, inventam in rure suo speluncam, profunditate maxima, in qua ingens auri copia haberetur, non in speciem pecuniæ *signatæ,* sed informi et vetusta mole. Etenim lateres magni ponderis *specu* inesse, positis alia parte

1 Sic bene Mss. Harl. Bodl. Jes. Puteolanus et recentiores. Sic quoque Pichena e Ms. Flor. Ait tamen Gronovius in Ms. Flor. scriptum, *et promisso.* In Ms. Reg. et editione principe, *ex promisso.* Brotier.—2 Mss. Bodl. Jes. Corb. *dubie.*—3 Ms. Corb. *detraxit.*—4 Cod. Agr. *et Principis.*—5 Addunt

NOTÆ

[a] *Pœnus*] Lib. xv. cap. 13.

graves jacere, astantibus parte alia columnis: quæ per tantum ævi occulta augendis præsentibus bonis.[5] Ceterum, ut conjectura demonstraret,[6] Didonem Phœnissam,[7] [b] Tyro[c] profugam,[d] condita Carthagine,[e] illas opes abdidisse, ne novus populus nimia pecunia lasciviret, aut Reges Numidarum,[f] et alias[8] infensi, cupidine auri ad bellum accenderentur.'

2. Igitur Nero, non auctoris, non ipsius negotii fide satis spectata, nec missis,[1] [g] per quos nosceret, an vera afferren-

antri columnis. Quæ *gaza* tot per ætates obtecta *jacuerat*, ut *hinc* præsentis *ævi* opes increscerent. Ceterum, ut conjectare liceat, Reginam Phœnissam Tyro fugientem, constructa Carthagine, illas divitias ibi occultasse, ne nova plebs nimiis opibus superbiret, aut Numidarum reges alioquin infesti, cupiditate auri ad arma *inferenda* excitarentur.

Itaque Nero, neque monentis, neque ipsius rei fide satis perspecta aut explorata, nec missis, qui rem *inspicerent, et per quos comperiret, an vera* et certa essent, quæ

Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et Puteolanus, *latuerint;* quod recte omissum in Mss. Flor. Reg. Bud. Corb. editione principe et recentioribus. Prius enim dictum, *occulta*. Brotier.—6 In Mss. Harl. Bodl. Jes. Reg. Corb. et editionibus veteribus, *demonstrat*. Freinshemius emendavit, *demonstret*, [quod habet Ryckius et Gronovius.] Ernestus ex erasa Ms. Guelf. syllaba conjecit, *demonstraret*. Quod verius et aptius. *Idem*.—7 Vulgo legitur *Fenissam;* sed *Phœnissam* etymologia postulat. *Ryckius*.—8 *Et alias* absunt a Ms. Reg. et editione principe. Pro *et* Heinsius conjicit legi *ei*.

1 In scriptis et editis libris, *nec missis visoribus, per quos nosceret,* [et sic

NOTÆ

[b] *Phœnissam*] Phœnicia, vel Phœnice, provincia Syriæ regionis, ad mare Phœnicium, partem maris Mediterranei. Hodie pars Meridionalis præfecturæ *Tripoli*, et pars septentrionalis præfecturæ *Scham* vel *Damas;* in Souria regione Imperii Turcici Asiatici. Ex Chartis Sansonis. *Tillemonius*.

[c] *Tyro*] Tyrus, urbs Phœniciæ provinciæ, in Syria regione. Hodie *Sor*, urbecula præfecturæ Damasci, in Souria. *Tillemonius*.

[d] *Didonem .... profugam*] Anno Mundi 3147. ante Christum natum 907. *Tillemonius*.

[e] *Carthagine*] Carthago, urbs Africæ provinciæ ad mare Africum. Hodie ruinæ visuntur prope urbem *Tunis*, in regno Tunetano, et in Barbaria. *Tillemonius*.

[f] *Numidarum*] Numidia, provincia Africæ minoris, sub Romanis. Hodie *Constantina* provincia regni *Alger* in Barbaria: priscis temporibus Numidia latius patuit, et eo usque, ubi nunc regnum *Alger* integrum, et forsan pars regionis *Biledulgerid*, late sumtæ. *Tillemonius*.

[g] *Nec missis*] Vulgo *missis visoribus:* et ita *invisores* Apuleius dixit, et si alio quodam sensu, I. Florido: 'Si quis forte in hoc pulcherrimo cœtu ex illis invisoribus meis malignus sedet.'

Mirum ni Sallustio quoque hæc vox restituenda apud Fabium l. IX. 'Unde usque eo processum est, ut non pœniturum pro non acturo pœnitentiam: et visuros, ad videndum missos idem auctor (Sallustius) dixerit.' Puto, *visores;* et hinc sumsisse

tur,[2] auget ultro rumorem, mittitque, qui velut paratam[3] [h] prædam aveherent.[4] Dantur triremes et delectum remigium[5] [i] juvandæ festinationi: nec aliud per illos dies populus[6] credulitate,[j] prudentes diversa fama, tulere.[7] Ac forte quinquennale ludicrum secundo lustro[k] celebrabatur:[l]

nuntiabantur, intendit ultro famam ipse, *et mittit, qui veluti paratas opes deferrent. Triremes conceduntur et eximium remigium* additur *augendæ celeritati: nec aliud per id tempus, vulgus credendi facilitate disseruit*, nec aliud *prudentes diversis sermonibus* agitavere. *Ac forte Neronium certamen secundo quinquennio exhibe-*

Ryckius et Gronovius.] At *visoribus* vox insolens, nec unquam scriptoribus Latinis audita; indigna etiam brevitate Corneliana. Librarii, quorum ætate vigere potuit, eam ad libri oram adscripsisse videntur; inde ipsum in librum irrepserit. Eadem est quoque Cl. Ernesti sententia. *Brotier.*—2 Bene Mss. Reg. Corb. Puteolanus, *afferrentur*. Perperam in Mss. Harl. Jes. et editione principe, *assererentur*. Male quoque Ms. Flor. *adserrerentur*. Forte tamen hic error innuit emendandum, *asseverarentur*. Sæpe enim in hoc verbo errant librarii. *Idem.*—3 *Partam prædam*. Ita libri scripti et editi. Acidalius frustra tentat, *paratam*. Brotier.—4 Sic bene Ernestus. Verbum enim illud exquisitius est, quam *advehérent*, ut est in Mss. et veteribus editionibus, solito librariorum errore. *Idem*. Gronovius et Ryckius habent *advehérent*. Budens. *partem prædam veherent.*—5 Vulgo *navigium*; quod habet Gronovius, et Brotierus probat. Ryckius *navigium*, sed in margine *remigium*. Boxhornius emendat, *remigium*, ex III. 1. XIV. 39.—6 Male Puteolanus, *populus plus*. Natus error, quod in quibusdam Mss. ut in Ms. Bodl. sit scriptum per literarum compendia *plus*, et in margine *populus*. Brotier.—7 Bene Mss. Flor.

NOTÆ

nostrum. *Lipsius*. Sic Tacitus; at non Sallustius.

[h] *Paratam*] Vulgo *partam*; et bene; quasi *partam* felicitate Principis prædam, vindicabat, jamque advehebat Romam.

[i] *Remigium*] Vulgo *navigium*: vel scripsit *remigium*, vel intelligendum de navigio præcipuo, quod proprie in id ornatum esset, ut aurum adveheret.

Navigium] Alii *remigium*, bono sensu. Ita ut lectissimi remiges in id missi fuerint, ut celerius, promtius certiusque adveheretur aurum. Attamen cum sileant omnes libri Mss. puto id dictum per figuram quam vocant ἓν διὰ δυοῖν.

Ita ut triremes et delectum illud *navigium* unum et idem sit: innuit Tacitus in id potissimum delectum *navigium*, nempe Triremes, ut scilicet acceleraretur iter et expeditio, et ut opes illæ citius in urbem et aulam inveherentur.

[j] *Populus credulitate*] Sic Tac. lib. I. 47. de Tiberio: 'Ceterum ut jam jamque iturus legit comites, conquisivit impedimenta, adornavit naves: mox hyemem aut negotia varie causatus, primo prudentes, dein vulgum, diutissime provincias fefellit.'

[k] *Secundo lustro*] Id est, secundo quinquennio. Tum secundo celebrabatur illud ludicrum, quod primo instituerat Nero ante quinque annos, more Græcorum, et in quo proposita præmia Poëtis, Oratoribusque, qui vicissent.

[l] *Celebrabatur*] Nempe intra paucos

a narratoribus[8] oratoribusque[m] præcipua materia in laudem Principis assumta est: 'non enim tantum solitas fruges, nec metallis confusum aurum gigni, sed nova ubertate provenire terram[9] [n] et obvias opes deferre Deos:' quæque alia, summa facundia nec minore adulatione, servilia[10] fingebant, securi de facilitate credentis.

3. Gliscebat interim luxuria spe inani, consumebanturque veteres opes, quasi oblatis, quas multos per[1] annos prodi-

batur; oratoresque illud tanquam *præcipuum argumentum in decus Cæsaris sibi delegere:* quippe non tantum suetas messes *provenire*, nec *solummodo* in terræ visceribus rude ac informe aurum gigni, sed nova fœcunditate abundare arva, et faciles promtasque opes Deos elargiri; *et cetera* hujusmodi *quæ magna eloquentia, nec minori assentatione excogitabant, securi de credulitate Neronis.*

Interea crescebat luxus vana spe, et absumebantur antiquæ opes, velut exhibitis novis, *quas per multos annos* Nero *profunderet. Quin et inde jam donabat; et*

Corb. Reg. *tulere.* At corrupte in iis, ut in ceteris Mss. *prodentis* pro *prudentes*, quod forsan erat antique scriptum *prudentis*, vel *prudenteis.* In Mss. Harl. Bodl. Jes. *tulerat* pro *tulere.* [Et sic Ryckius.] *Brotier.*—8 In Ms. Flor. *auaratoribus oratoribusque.* Mss. Vatic. Harl. Bodl. Jes. Guelf. Corb. *ab aratoribus oratoribusque.* Ms. Agr. *ab auctoribus oratoribusque:* sed, ut sæpe monuimus, non ex veteribus libris, sed ex viri eruditi conjectura. Inde Gronovius emendabat *ab actoribus.* Melius veriusque Lipsius, *a vatibus.* Vates enim et oratores in hoc ludicro certabant. Suetonius in Ner. xii. *orationis carminisque Latini coronam* memorat. *Brotier. A vatibus* recepit Brotierus. Pich. volebat *ab adulatoribus*, quia mox adulationis mentio. Hill. Rac. 16. vel hoc probat, vel Lipsii *ac vatibus.* Bip. legunt *a narratoribus*, i. e. poëtis, quibus scil. tribuuntur narrationes, narratiunculæ ap. Quint. ii. 4. i. 9. Etsi hoc non satis arrideat, recipiendum puto, quippe quod proxime ad Flor. lectionem accedit. *Oberlin.* Gronovius habet *ab actoribus orat:* Ryckius solummodo *oratoribusque.*—9 Ita Mss. Flor. Reg. Harl. Bodl. Corb. Guelf. editio princeps et recentiores. Puteolanus emendavit, *terræ;* Rhenanus, *terra;* Lipsius, *terras;* et sic Gronovius et Ryckius.—10 Ernestus veretur, ne *ingenia* exciderit.

1 Ms. Corb. *per multos.*—2 *Promissi specus* absunt a Mss. Reg. Agr. et edi-

NOTÆ

dies celebrari debuit. Nam infra: 'Senatus propinquo jam lustrali certamine:' quia instabat certamen, Oratores materiam hanc arripuerunt in laudem principis.

[m] *Oratoribus*] Vatic. *Ab aratoribus, oratoribusque;* unde Lipsius refingebat, *rhetoribus oratoribusque*, vel *vatibus oratoribusque.* Flor. habet, an *aratoribus, oratoribusque.* Unde Pichena, *adulatoribus, oratoribusque.*

Num forte *narratoribus?* nam suas historias aut carmina recitabant ipsi auctores: vel forte eadem vox *Oratoribus* bis intrusa est perperam ab exscribentibus.

[n] *Provenire terram*] *Nova ubertate provenire terram*, est novo genere fœtus esse fœcundam et fertilem.

Sic Plautus in Truculento ii. 4. 'Cumque bene provenisti salva, gaudeo:' Et eadem fabula ii. 6. 'Cum tu recte provenisti, cumque es aucta liberis, gratulor.' *Gronovius.*

geret. Quin et inde[o] jam largiebatur: et divitiarum expectatio inter causas paupertatis[p] publicæ erat. Nam Bassus, effosso agro[q] suo latisque circum arvis, dum hunc vel illum locum promissi specus[2] assevérat, sequunturque non modo milites,[r] sed populus agrestium, efficiendo operi assumtus, tandem, posita vecordia, 'non falsa[3] ante[4] somnia[s] sua, seque tunc primum[5] elusum,' admirans, pudorem et metum morte voluntaria effugit. Quidam, 'vinctum ac mox dimissum,' tradidere, 'ademtis bonis, in locum Regiæ gazæ.'

spes opum inter causas publicæ egestatis erat. Quippe Bassus, effosso campo suo, et latis passim terris, dum hanc vel illam sedem oblati sibi per quietem *metalli affirmat, sectanturque non solum milites, sed et multitudo rusticanorum, effodiendis specubus evocata, demum omissa vesania,* obstupescens, quod nulla ante vana sibi per somnum species oblata *esset,* et se tunc primum deceptum *admirans, dedecus et formidinem spontanea morte vitavit. Quidam* in vinculis habitum, ac dimissum posthac *prodidere,* ablatis *illi* opibus *suis,* loco regii thesauri, *quem promiserat.*

tione principe. Ms. Flor. et Puteolanus, *promi specus.* In Mss. Bodl. Guelf. *dum hoc vel illo loco promi specus.* Mss. Harl. Jes. *dum hæc vel illo loco promi specus.* In Ms. Harl. altera manu emendatum, *hoc.* Beroaldus emendavit, *promissi specus;* quæ forte redundant. Specus enim erat in agro Cesellii Bassi jam effosso, et latis circum arvis. *Brotier.*—3 Male Ms. Harl. *falso.*—4 Ms. Flor. *antea,* et sic Ryckius et Gronovius.—5 Ita plerique Mss. et Puteolanus. In Ms. Reg. et editione principe, *primo;* quod auribus foret gratius. *Brotier.*

NOTÆ

[o] *Inde*] De illis imaginariis opibus munificus, jam multa largiebatur multis.

[p] *Paupertatis*] Jam præsentes opes impendebant, inani spe auri, quod nunquam habituri erant. Sic 'gliscebat luxuria spe inani, consumebanturque veteres opes, quasi oblatis' novis divitiis, quas postea decoquerent.

Et per talem luxum gliscebat simul paupertas publica, cum falsa et vesana spe opes publicæ absumerentur.

[q] *Effosso agro*] Simillima stultitia Pompeii exercitum incidit, cum is in eadem Africa contra Domitium et Iarbam, militaret. Nam cum quidam thesauros aliquos casu reperissent, fuere qui dicerent persuaderentque, totum eum locum auri plenum, a cladibus Pœnorum ibi repositi, atque ita miles avidus ad fodiendum se dedit per plures dies.

Interim Pompeio ridente simul et indignante, tantam illam multitudinem stulta avaritia et labore fatigari: donec tandem fessi et irriti, clamarent, 'Duceret jam quo vellet, satis se pœnarum stultitiæ suæ dedisse.' Plutarchus in Pompeio. *Lipsius.*

[r] *Milites*] Anno Romæ conditæ 818. Christi nati 65. *Tillemonius.*

[s] *Non falsa ante somnia*] Admirans multa se vera per quietem antea vi-

4. Interea Senatus, propinquo jam[1] lustrali certamine,[t] ut dedecus averteret,[u] offert Imperatori 'victoriam cantus,' adjicitque[2] 'facundiæ[v] coronam,' qua ludicra deformitas velaretur. Sed Nero, 'nihil ambitu, nec potestate Senatus opus esse,' dictitans, 'se æquum adversus[3] æmulos,[w] et[4] re-

Interea senatus imminente jam quinquennali ludicro, ut flagitium publicum *amoveret, præbet* ultro *Cæsari* palmam cantus, *additque* coronam eloquentiæ, *qua histrionicum dedecus obtegeretur. Sed Nero jactabat* nihil favore, vel auctoritate patrum opus esse, seque justum erga concertatores, et *sola* conscientia judi-

1 Ita libri scripti et editi, ante Cl. Ernestum, qui omisit, *jam*. Eum secutus est Cl. Lallemand.—2 Ita Mss. Flor. Guelf. Corb. editio princeps et recentiores. Puteolanus omisit, *que*.—3 Ms. Reg. *adversum æquos æmulos*. Mss. Harl. Bodl. Corb. et editio princeps, *adversum æmulos*. Lipsius mallet, *seque unum adversus æmulos*.—4 *Et* delendum putat Oberlinus.—5 Mss. et

NOTÆ

disse, et se tunc primum elusum. *Ferrettus*. Flor. *antea*. Pichena.

[t] *Lustrali certamine*] Sive, Quinquennali. Quod hic quidem anno sexto celebrari, miratur vir doctissimus, et erroris, cui latebra non sit, pæne Tacitum accusat. Nam debebat *quinto* celebrari, inquit, quatuor dumtaxat annis interjectis.

An distulisse Neronem aliquis dixerit? Ille vero antevenire solet, cupidine certaminum, et ante præstitutam diem revocare; quod Suetonius in Nerone, c. 21. scripsit. Hæc vir ille magnus.

Ego autem, si quid video, aut firmiter numero, abnuo Tacitum ultra quintum annum produxisse.

Ecce institutum est Nerone IV. Cornelio Cosso, Coss. urbis anno 813. nunc secundo editur, Silio et Attico Coss. anno 818. Certe ab illo ad istum ipsi anni quatuor intersunt, et quinto nunc anno editur; aut omnes calculi me fallunt. *Lipsius*.

[u] *Dedecus averteret*] Nempe, ne publice cantaret Nero, ne se theatro fœdaret, prævenit eum Senatus, et illi offert victoriam cantus, priusquam cantet; et ne cantaret, eum victorem pronuntiare paratus ultro erat.

[v] *Facundiæ*] Decus seu coronam eloquentiæ addit Senatus, quo sic Theatrale flagitium contegeretur. Supra lib. XIV. 20. 'Queruntur, quod proceres Romani, specie orationum et carminum, scena polluantur, &c.'

[w] *Se æquum adversus æmulos*] Ait Nero, se in scena *æquum*, hoc est, æqualem paremque esse adversus æmulos et fore: victoriam cantus, coronamque facundiæ adipisci velle judicum religione ac conscientia, nec ut principi sibi deferri.

Ideo paulo infra ait: 'Sententias judicum opperiebatur ficto pavore.' *Pichena*.

Quasi diceret, Se æqualem et parem in hoc certamine, sicut explicavit Vir doctissimus, quanquam et conjecturam suam retineat: *seque unum adversus, &c.* Sed nec mutatione quacumque opus esse putem, et illud *æquum*, ita exponi debere, quasi dicat, se æquali Marte cum ipsis certatorum. Sic Drusus 'habebatur æquus filiis Germanici.' *Freinshem*.

Id est, Se justum et æquum concertatorem futurum, neque ulla vi dominantis, aut gratia vel auctoritate

ligione judicum meritam laudem assecuturum,' primo carmen in scena recitat: mox, flagitante vulgo, 'ut omnia studia sua publicaret,' (hæc enim verba dixere,) ingreditur theatrum, cunctis citharæ legibus obtemperans: ne fessus resideret, ne sudorem, nisi ea, quam indutui[x] gerebat, veste detergeret: ut nulla oris aut narium excrementa viserentur.[5] Postremo flexus genu,[y] et[6] cœtum illum manu veneratus,[z]

cum meritam victoriam adepturum, ac *primo versus* suos *pronuntiat apud theatrum: dein postulante plebe*, ut omnia studia sua publicaret, (*has enim* ipsas *voces promsere,*) *intrat scenam, omnes citharæ regulas observans: ne lassus sederet; ne sudorem abstergeret, nisi eo vestimento quo indutus* erat; *ut nulla oris, aut nasi purgamenta conspicerentur. Tandem genua flectens, cum turbam illam et collu-*

editio princeps, *viserent*. Puteolanus aliique, *viserentur*. Sic quoque in Ms. Jes. altera manu.—6 *Et* omisit Pichena, errore forte operarum. Nam extat

NOTÆ

Patrum; sed sola arte vincere velle, et sic victurum.

[x] *Quam indutui*] Qua induebatur veste, haud dubie citharœdica toga fuit, ut omnia arti congruerent. Hinc Suet. 25. posuit 'statuas suas citharœdico habitu: qua nota etiam nummum percussit.'

[y] *Flexus genu*] Immo et solennia histrionum verba hæc pronuntians, 'Domini mei, audite me libenter.' Ex quo intelligis, quid *principium* apud Suetonium sit Neron. cap. 21. 'Utque constitit peracto principio, Nioben se cantaturum per Cluvium Rufum pronunciavit.'

Anteloquium scilicet illud citharœdicum, emerendi favoris: uti et principia quædam, legitimo carmine, olim oratorum. De adoratione manu, dico ad lib. I. Hist. *Lipsius*.

Flexus genu] Nempe ut citharœdum decuit, non principem; neque enim, puto, princeps flexus genu populum adoravit in Circo, sed inclinatione capitis, aut potius *voce et manu*, qui mos eo ævo.

[z] *Cœtum illum manu veneratus*] In culpa ponit Tacitus. Tamen Imperatoribus postea id servatum, ut solenni ritu populum adorarent in Circo. Claudianus pulchre de VI. Cons. Honorii: 'O quantum populo secreti numinis addit Imperii præsens species! quantamque rependit Majestas alterna vicem! cum regia Circi Connexum gradibus veneratur purpura vulgus: Consensuque cavæ sublatus in æthera vallis Plebis adoratæ reboat fragor.' *Lipsius*.

In culpa ponit principem, non præcise quia adoraret populum; sed quia sic veneraretur cœtum illum, seu colluviem illam flagitiis corruptam, quæ certe sordida plebs ex magna parte; neque certe boni, nisi inviti aderant.

Cœtum illum] Non quia populum adorare non debuerit Nero, sed *quia cœtum illum*; quod per contentum ait Tacitus. Non enim populum Rom. victorem gentium rerumque dominum adorabat Nero; sed colluvionem illam infimæ et sordidæ plebis, quæ jam unam Reipub. curam habuit, 'Panem et Circenses.'

Cœtum illum] Reprehendit Nero-

sententias judicum opperiebatur ficto[a] pavore. Et plebs quidem urbis,[7] [b] histrionum quoque gestus juvare solita, personabat certis modis plausuque composito.[c] Crederes

viem adorasset, expectabat sententias judicum simulato metu. Et quidem plebecula urbana mimorum etiam gestus adjuvare sueta, concentum augebat certis modis et

in Ms. Flor. aliisque libris scriptis et ante editis. *Brotier.*—7 Sic bene Mss. Reg. Corb. editio princeps et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Pu-

NOTÆ

nem præcise, quod colluvionem illam adoraret genu flexus, et habitu citharœdi.

Quod nempe veneraretur sordidam illam plebem, quæ flagitium principis et dedecus Reipub. non curabat, immo et incitabat. Neque enim illa veneratio spectabat ad primores, aut Senatum, aut ad optimam partem populi; nam hos certe hostiliter aversabatur Nero, ut notissimum est.

Manu veneratus] Suet. Claud. 12. 'Cognitionibus magistratuum, ut unus de consiliariis, frequenter interfuit. Et eosdem spectacula edentes surgens et ipse cum cetera turba, voce ac manu veneratus est.

[a] *Ficto*] Vel reipsa, vel per artem, de eventu judicii trepidabat: sic Hist. I. 69. 'Claudius Cossus unus ex legatis nota facundia, sed dicendi artem apta trepidatione occultans, atque eo validior, militis animum mitigavit.'

Ficto pavore] Instar hominis metuentis, quasi de judicii eventu dubitaret: pavebat, seu pavere fingebat, ut sic artem totam exprimeret, verumque artificem sic se approbaret. Supra: 'æquum adversus æmulos.' Apud Suet. 'Quantus artifex pereo,' inquiebat ipse, nempe cum damnatus a Senatu esset, vel id etiam histrionicæ artis fuit.

[b] *Urbis*] Ut eam scilicet plebem urbanam corruptam flagitiis distinguat ab alia plebe subrustica, severa, et integra, quæ adveniebat e remotis municipiis, 'severaque et incorrupta Italia,' et talis lasciviæ inexperta.

[c] *Certis modis, plausuque composito*] Ars enim, si Diis placet, utriusque rei: acclamandi, et plaudendi. Itaque addit, 'cum manibus nesciis fatiscerent, turbarent gnaros.'

In edicto Theodorici regis ad populum Rom. lib. I. Variar. Cassiodori: 'Soletis aëra ipsum mellifluis implere clamoribus, et uno sono dicere, quod ipsas quoque belluas delectet audire, et profertis voces organo dulciores; et ita sub quadam harmonia citharæ concavum theatrum per vos resonat, ut tonos possit quilibet credere, quam clamores.'

Modulatum hunc clamorem, *concentum* appellat Plinius in Panegyrico: 'Et populus quidem Rom. delectum principum servat, quantoque paulo ante concentu formosum alium, hunc fortissimum personat. Dio vocat, Εὐρύθμως ἐκβοᾶν, in Pertinace. *Lipsius.*

Modis] Suet. Ner. 'Divisi in factiones plausuum genera condiscerent, operamque navarent cantanti sibi;' nempe, voce plaudebant et manibus. Jam olim Cicero dixerat epist. ad Att. I. XVI. 11. 'Populum Romanum manus suas non in defendenda Repub. sed in plaudendo consumere.'

lætari: ac fortasse lætabantur, per incuriam[8] [d] publici flagitii.

5. Sed qui remotis[e] e municipiis, severamque adhuc[f] et antiqui moris retinentes Italiam,[1] quique, per longas[2] provincias, lasciviæ inexperti,[3] officio legationum aut privata utilitate, advenerant, neque aspectum illum tolerare, neque labori inhonesto sufficere: cum manibus nesciis[g] fatiscerent,

meditato canore. Existimares gaudere illos; *ac forte gaudebant,* multi *per incuriam publici dedecoris.*

Sed qui e longinquis oppidis, gravique adhuc et priscos mores retinente Italia, quique per amotas provincias petulantiæ theatralis *imperiti, per munera legationum aut privatis de rebus* in Urbem *venerant, neque spectaculum illud ferebant, neque operæ turpi satis se accommodabant; cum manibus inexpertis fatigarentur, et in-*

teolanus, *verbis* pro *Urbis.* Brotier.—8 *Injuriam* lectio est omnium Edd. *Incuriam* correxere Acidalius et Boxhornius: idque cuivis in mentem veniat: quod est evidentiæ signum. Unde recipere non dubitavi. *Ernest.* Sequuntur Lall. et Bip. Sequor et ego. Contra Broterius vulg. tenet, et cum Huetio ita exponit: etsi sibi injuria per publicum hoc flagitium fieret, et magnum sibi dedecus conscisceretur. Verum præpositio *per* causæ vim habet, et male sic in adversativam detorquetur. *Oberlin.*

1 Ita Mss. et veteres editiones. In uno Ms. Agr. *severaque et adhuc antiqui moris retinente Italia,* quod Freinshemius, deinde ceteri, edidere. Nihil ego mutaverim in tanto librorum consensu. Immo Ms. Agr. a Taciti sensu alienus mihi videtur. Omnis enim Italia tunc non erat severa et antiqui moris retinens, sed remota tantum ab Urbe municipia: Urbis proxima, ejus lasciviæ contactu erant fœdata. *Italiam* autem hic usurpat Tacitus, ut Ferentini usurpavere in egregia hospitalitatis tessera, qua municipium suum in Pomponii Bassi clientelam recipi rogant, gratulanturque Trajano, qui AETERNITATI. ITALIAE. SVAE. PROSPEXIT. Tesseram integram vide apud Cl. Gori, *Inscript. Antiq.* vol. I. p. 65. Ferentini, nunc *Frenti,* oppidum Etruriæ. *Brotier.* Gronovius et Ryckius *severaque et adhuc retinente Italia.*—2 Ita Mss. veteres editiones et recentiores. Pichena ex ancipiti scriptura Ms. Flor. in quo *longuas,* edidit *longinquas.* At *longas* pro *longinquas* usurpari patet ex Silio Italico, VI. 628. 'Et remeans longis olim Tirynthius oris.' *Brotier.*—3 Budens. *lasciviam experti.*

NOTÆ

[d] *Per incuriam*] Vulgo *injuriam;* at recte *per incuriam flagitii.* Et sic restituendum puto.

[e] *Remotis*] Hos opponit plebeculæ urbanæ, quæ luxui et theatro dedita, tales plausus edere pridem didicerat. Non item remoti populi, qui talis lasciviæ inexperti, plausum concentumque illum turbabant, non juvabant.

[f] *Severamque adhuc*] Hoc est, ea parte Italiæ, quæ quantum ab urbe, tantumdem a lascivia luxuriaque distabat. *Antiqui moris retinente Italia* est lectio Rod. Agricolæ, quam omnino recipiendam putavimus, quod inesset genius auctoris, quem vulgata non sapit.

Sic *retinentem modestiæ, nobilitatis, conditoris,* alibi hoc in auctore; at *retinere,* pro *habitare,* nusquam, opinor, reperias. *Freinshemius.* Olim *severam,* sed rectius, *severa.*

[g] *Nesciis*] Cum *certis modis,* seu per artem plaudere manibus nesci-

turbarent[4] gnaros ac sæpe a militibus verberarentur, qui per cuneos stabant,[h] ne quod temporis momentum impari clamore aut silentio segni[i] præteriret. Constitit, plerosque Equitum,[5] dum per angustias aditus et ingruentem multitudinem enituntur, obtritos, et alios, dum diem noctemque sedilibus[j] continuant, morbo exitiabili correptos: quippe gravior inerat metus,[k] si spectaculo defuissent, multis palam,[l] et pluribus occultis, ut nomina ac vultus, alacritatem, tristitiamque coëuntium scrutarentur. Unde tenuioribus statim

terpellarent peritos, ac sæpe etiam *ferirentur a prætorianis, qui per gradus* amphitheatri *excubabant, ne qua pars temporis dissono plausu aut inerti silentio prælerlaberetur. Compertum est, plurimos equites, dum per angusta viarum et confertam plebem evadunt, proculcatos* fuisse : *et alios, dum diu noctuque* theatri *sellis assident, in letalem morbum incidisse. Nam major instabat formido, si ludicro abfuissent, multis palam, et pluribus clam* dispositis, *ut inquirerent vocabula, vultusque, et alacritatem ac mæstitiam convenientium* specularentur. *Hinc modicis*

4 Ms. Agr. *turbarentque.*—5 In Ms. Reg. et editione principe, *plerosque militum.*

NOTÆ

rent, hinc facilius citiusque fatiscebant, velut imperiti, ac talium insueti, aut etiam spernentes.

[h] *Stabant*] *Stabant*, incitabantque plebem ad clamorem et plausum, ne qua pars temporis, dissono plausu, aut inerti silentio præteriret.

[i] *Segni*] Quo nulla vox emitteretur, nulla fieret acclamatio, aut quo inertes et segnes plausus *invalidi*que *clamores* essent.

[j] *Sedilibus*] Sedilia populi *popularia*, sedes Senatus *orchestra*, equitum Rom. *quatuordecim ordines* vocabantur.

[k] *Quippe gravior inerat metus*] O ludos, o ineptias, sed cruentas et tristes! Nam mors comes, aut exilium, siquis segniter audivisset scilicet hunc Phœbum.

Philostratus scite narrat: ‘Apollonium venisse Romam, et in hospitium quoddam, per hæc tempora divertisse. Ibi autem hominem quendam, scenico habitu, citharam tenentem et pulsantem, cantantem etiam, sed rudi et absona voce, supervenisse, qui solitus esset urbem ita perambulare, et Neronis carmina cantillare. Quæ si quis aut negligentius audisset, aut mercedem condignam non dedisset, ab eo tanquam impietatis reus conviciis petebatur, et in carcerem ducebatur. Chordam præterea, usu detritam et fractam, quæ in ipsa Neroniana cithara fuisset, ut ceimelium aliquod in arcula ferebat: atque eam emtam sibi duabus minis ferebat. Nec cuiquam porro venditurum, nisi qui præstantissimus in ea arte esset, et aliquando Pythiis vicisset.’

Atque addit, Apollonium ipsum et comites ejus, cum affici non viderentur, accusatos ab eo, ut *Divinæ vocis contemtores;* sed mercedula tamen data, hominem placasse. Hæc lib. IV. *Lipsius.*

[l] *Multis palam*] Multis palam et aperte scrutantibus *nomina vultusque*, cum alii plures idem etiam occulte observarent.

irrogata supplicia, adversus illustres dissimulatum ad præsens et mox redditum[6] odium.[m] Ferebantque 'Vespasianum, tanquam somno conniveret, a Phœbo[n] liberto increpitum,[o] ægreque meliorum precibus obtectum: mox imminentem[p] perniciem majore fato[q] effugisse.'

et ignobilioribus statim inflictæ pœnæ, et adversus insignes occulta ac recondita in præsens offensio, dein relata ac *reddita* est. *Dicebantque* Vespasianum, quasi dormitaret, incusatum a Phœbo liberto, et ægre meliorum precibus defensum: dein ingruentem perniciem potentiore fato ipsum devitasse.

6 Groslotius mallet, *editum odium*.

NOTÆ

[m] *Redditum odium*] Suet. Ner. 25. 'Multisque vel amicitiam suam obtulerit, vel simultatem indixerit, prout quisque se magis parciusve laudasset;' canentem, nempe.

[n] *Vespasianum a Phœbo*] Hoc igitur periculum Romæ adiit, ut hic Tacitus; sed simile in Achaia. De quo Suetonius Vespasiani cap. 4. 'Peregrinatione Achaica inter comites Neronis, cum, cantante eo, aut discederet, aut præsens obdormisceret, gravissimam contraxit offensam; prohibitusque non contubernio modo, sed etiam publica salutatione.

Itaque sæpius in ista re subrusticus, et vere Sabinus vir peccavit. Quod spectat ad Phœbum, is *libertus admissionum* fuit, ex Suet. Vespas. c. 14. De eo lapis.

TI. CLAVDIO. AVG. L.
PHŒBO.
CLAVDIA. PANA. TYCHIS. *Lipsius.*

[o] *A Phœbo liberto increpitum*] Ea offensio non bis contigit Vespasiano, ut vult Lipsius. Sufficiebat semel læsisse talem majestatem.

Eandem rem narrant Suetonius et Tacitus, seu ejusdem rei *historiam*, quoad substantiam tradunt; nempe, offendisse Vespasianum, *quod somno conniveret* apud theatrum; at in circumstantiis temporis locique discrepant illi auctores. Tacitus id Romæ factum prodit, at Suetonius in Achaia: sed eadem res est utrobique, et eadem offensio, quæ unica fuit; et idem Phœbus est, qui invehitur in Vespasianum, cujus audaciæ meminit, et tamen nomen silet Sueton. Vespas. 14.

'Trepidum eum, interdicta aula sub Nerone, quærentemque, quidnam ageret, aut quo abiret, quidam ex officio admissionis, (nempe Phœbus iste) expellens, abire Morboniam jusserat,' &c.

[p] *Mox imminentem*] Primo Vespasianus increpitus a Phœbo, vix *meliorum precibus defensus est*, dein tamen contubernio principis, et salutatione publica prohibitus est; et cum in secessu perniciem seu mortem expectaret, tum majore fato electus a Nerone est, ut bellum gereret adversus Judæos: hinc supremum decus, et fastigium imperii, in quod, fato potentiore, servatus fuerat.

[q] *Majore fato*] Certe conspicuus Vespasianus, utpote *consularis* et *triumphalis senex*, et magno fato opus fuit, ne magna fama illi exitio esset.

Attamen clarus magis virtute Vespasianus, quam stirpe insignis, aut vetusta nobilitate; nec ille opibus invidiosis: quod illi saluti fuit, fatumque juvit.

Majore fato] Suet. Vesp. 4. 'Se-

6. Post finem ludicri, Poppæa mortem obiit, fortuita mariti iracundia, a quo gravida ictu calcis afflicta est: neque enim venenum crediderim, quamvis quidam scriptores tradant, odio magis, quam ex fide: quippe liberorum cupiens et amori uxoris obnoxius erat. Corpus non igni abolitum,[r] ut Romanus[1] mos,[s] sed, Regum externorum consuetudine, differtum odoribus[t] conditur, tumuloque Juliorum infertur. Ductæ tamen publicæ exequiæ, laudavitque ipse apud rostra 'formam ejus, et quod Divinæ infantis parens fuisset,' aliaque fortunæ[u] munera pro virtutibus.

7. Mortem[v] Poppææ, ut palam tristem,[w] ita recordanti-

Post finem Neronii certaminis Poppæa interiit fortuita ira conjugis, a quo prægnans ipsa *ictu pedis perculsa est: neque virus* adhibitum *putaverim, quamvis nonnulli auctores* id *prodiderint, invidia magis quam ex vero. Nam prolem* suscipere *cupiebat* Nero, *et cupidini fœminæ maxime addictus erat. Corpus haud rogo crematum* est, *pro consuetudine Romana; sed ex regum Orientalium more conditum odoribus componitur, et sepulchro Juliorum inducitur. Publice tamen celebratum* est *funus, commendavitque ipse* Nero *pro Rostris* pulchritudinem ejus, et quod puellæ cœlestis mater fuisset, *aliaque fortunæ dona pro virtutibus* commendavit.

Poppææ interitum, qui ut publice mœstus, ita recordantibus gratus erat, *ob libi-*

1 Ms. Agr. *Romanis.*

NOTÆ

cessit in parvam ac deviam civitatem, quoad latenti etiamque extrema metuenti, provincia cum exercitu oblata est. Percrebuerat Oriente toto vetus et constans opinio esse in fatis, ut eo tempore Judæa profecti rerum potirentur,' &c.

[r] *Corpus non igni abolitum*] Apud Syros et Ægyptios condendi, medicataque corpora servandi in loculis, consuetudinem fuisse legimus. Nam corpora condiunt myrrha, aloë, cedro, melle, sale, bitumine, et resina, odoribus delibuta. Ex succo enim cedri corpora servari affirmant. *Lupanus.*

[s] *Ut Romanus mos*] Plin. VII. 54. 'Ipsum cremare apud Romanos non fuit veteris instituti; terra condebantur. At postquam longinquis bellis obrutos erui cognovere, tunc institutum fuit.'

[t] *Differtum odoribus*] Plinius de Arabia: 'Periti rerum affirmant, non ferre tantum annuo fœtu, quantum Nero princeps novissimo Poppææ suæ die concremaverit.' *Lipsius.*

[u] *Fortunæ*] Fortuitum nempe bonum fuit pulchritudo fœminæ, ut et munus fortunæ fuit quod filiam divinam genuisset.

[v] *Mortem.*] Anno Romæ conditæ 818. Christi 65.

[w] *Tristem*] Palam et ore tenus flebant mortem Poppææ; sed revera læti animis, qui recordarentur ejus impudicitiæ et immanitatis.

Nam Poppæa et Tigellinus 'sævienti principi intimum consiliorum.'

bus[1] lætam, ob impudicitiam ejus sævitiamque, nova insuper invidia Nero complevit, prohibendo C. Cassium officio exequiarum: quod primum indicium mali: neque in longum dilatum[2] est. Sed Silanus[x] additur: nullo crimine, nisi quod Cassius opibus vetustis et gravitate morum, Silanus claritudine generis et modesta juventa, præcellebant. Igitur missa ad Senatum oratione, 'removendos a Republica utrosque,' disseruit: objectavitque[3] Cassio, 'quod inter imagines[y] majorum etiam[4] C. Cassii effigiem[z] coluisset, ita[5] inscriptam: DVX[6] PARTIVM.[a] Quippe[b] semina belli ci-

dinem et immanitatem fœminæ, nova prǽterea offensione in vulgus *cumulavit Nero,* auxitque invidiam, *honore funeris* illius *arcendo C. Cassium, quod primum signum exitii* illius, *neque diu prolatum est. Sed adjicitur Silanus: nulla culpa, nisi quod Cassius antiquis opibus et severitate morum, Silanus nobilitate stirpis, et modesta adolescentia præeminebant. Itaque missa ad Patres oratione,* amovendos a Republica ambos *censuit; et exprobravit Cassio,* quod inter majorum effigies, etiam C. Cassii celebrasset imaginem, cui titulus sic inscriptus erat: DVCI

1 Muretus emendabat, *recondentibus*, quod *palam* opponatur: Ernestus *lætam, recordantibus impudicitiam, &c.*—2 Acidalius tentabat, *dilatus est.* Nec male, *dilatum.*—3 Ms. Corb. *objectatumque.*—4 Budens. non habet *etiam.*—5 *Ita* immerito suspectum Ernesto. Sic enim certum fuisse inscriptam, *duci partium.* Alias ambiguum foret: inscribi enim potuisset, *dux partium;* in qua inscriptione fuisset minus criminis. *Brotier.*—6 *Duci* Brotier. habet cum omnibus fere editis et Mss. Mss. Bud. et Corb. *dux partium.* At lectio

NOTÆ

Supra l. xv. Et in exitium Octaviæ uxoris ducta, simul et omnium qui legitimæ uxori faverent.

[x] *Silanus*] Suspicor eumpse esse, cui postea statua in foro posita est, curante Capitone. Qua de re Plinii epistola tota, l. I. ad Cornelium Titianum. Corrupte hoc nomen scriptum in commentario Juvenalis ad illud Sat. I. 'magni delator amici.' 'Heliodorum dicit Stoicum Philosophum, qui Licinum Silanum condiscipulum suum testimonio oppressit.' Lege, L. Junium. *Lipsius.*

[y] *Inter imagines*] Suet. Ner. 37. 'Nullus posthac adhibitus delectus aut modus interimendi quoscumque libuisset, quacumque de causa, &c. Cassio Longino Jurisconsulto ac luminibus orbato, quod in vetere gentili stemmate C. Cassii percussoris Cæsaris imagines restituisset,' &c. objectum.

[z] *Cassii effigiem*] Brutus et Cassius occidunt Julium Cæsarem anno Romæ conditæ 710. ante Christum natum 44. anno 1. Olympiadis 84. *Tillemon.* Cassius et Silanus occiduntur a Nerone anno urbis 818.

[a] *Inscriptam dux partium*] Vulgo *duci;* sed Ms. Corvini Regis, *Dux*, et rectius, mea quidem sententia. Erat autem effigies ita scripta, C. CASSIVS DVX PARTIVM, quod partes Cæsaris adversas in bello civili duxisset.

Siquidem Romanis solenne fuit, eorum imagines, quorum ipsis sacrosancta memoria esset, ex vero effin-

vilis et defectionem a domo Cæsarum[c] quæsitam. Ac, ne[7] [d]

PARTIVM: etenim *sic* causam armorum civilium et rebellionis adversus

Bud. unice vera, et expressi. *Oberlin.*—7 Sic benę Lipsius. In Mss. Harl. Bodl. Jes. ac Puteolanus, *ac ut;* sic Gronovius et Ryckius; at hic *ne* in mar-

NOTÆ

gere, et effictas levando minuendove dolori in atriis *cereas* habere.

Ex cereis deinde exscribebat artifex, pingebat pictor imagines, 'quamvis sit difficillima imitationis imitatio,' ut Cæcilianus l. IV. epist. Julio Severo scribit. Itaque, ut dixi, Cassius avi sui imaginem colebat: quod crimini datum, et ipse in Sardiniam deportatus est, uti mox Cornelius refert.

Sed a Nerone tandem hic mori jussus dicitur Suetonio, 'Cassio Longino JCto, ac luminibus orbato, quod in gentili stemmate C. Cassii percussoris Cæsaris imagines retinuisset,' &c.

Contra Sextus Pomponius, de successione jurisprudentum, de Sabino locutus, sic habet, 'Huic successit C. Cassius Longinus, natus ex filia Tuberonis, quæ fuit neptis Servii Sulpitii: et ideo proavum suum Servium Sulpitium appellavit.'

Is et Consul fuit cum Quartino temporibus Tiberii, et plurimum in civitate auctoritatis habuit, donec Cæsar eum civitate expelleret. Expulsus ab eo in Sardiniam, revocatus a Vespasiano diem suum obiit.

Idem Cassius supra l. XII. ceteros præeminebat peritia legum: qui cum Syriæ præesset, quantum sine bello dabatur, revocabat priscum morem: cura provisuque perinde agebat, ac si hostis ingrueret. Ita dignum majoribus suis, ita familia Cassia ratus, per illas quoque gentes celebrata, post illum Cassium, qui mandatu Senatus et auctoritate populi Rom. adjutus, Syriam, cum tribus exercitibus, qui in eadem provincia erant, in potestatem suam redegit, teste Livio 121. et aliis Scriptoribus. *Vertranius.*

Duci] Imago, quam domi asservabat colebatque ille Cassius, potuit sic inscribi; *C. Cassius dux partium.* Sed in historia scripsit Tacitus, *Duci partium.*

Et forte etiam sic inscripta illa imago, ut tradit Tacitus. Nam imagines dicabant etiam iis, quorum eæ imagines erant; sic Livia, in templo, dicavit effigiem Augusti, ipsi Augusto.

Sic fere Græci imaginem hominis dicabant Gratiis vel aliis Numinibus, ita et mox Romani Græcorum æmuli.

Duci partium] Budensis codex, *Dux*, non male. Hæc autem historia est, quam eleganter Ambros. Offic. I. tangit. 'Si tyranni aliquis habeat imaginem, nonne obnoxius damnationi? Memini legisse me quosdam capitali supplicio damnatos, quia Bruti et Cassii interfectorum Cæsaris imagines asservarent.' De titulis autem imaginum scripsi in Electis, c. 29. *Lipsius.*

[b] *Quippe*] Supple, hinc *quippe semina belli civilis, &c.* quæsita; nempe, ex eo, quod coluisset imaginem Cassii, qui infestus Cæsaribus. Hinc et defectionem seu rebellionem quæsitam adversus familiam Cæsarum. Quod crimen majestatis fuit.

[c] *A domo Cæsarum*] Quasi sic moliri res novas vellet, et deficere a gente seu familia quæ sola in supremum fastigium destinata erat: quasi renu-

memoria tantum infensi nominis ad discordias uteretur, assumsisse L. Silanum, juvenem genere nobilem, animo præruptum,[8] [e] quem novis rebus ostentaret.'

8. Ipsum dehinc Silanum increpuit iisdem, quibus patruum ejus Torquatum, 'tanquam disponeret jam Imperii

Cæsares quæsivisse. Atque ut specie tantum infesti nominis ad dissensiones uteretur, ascivisse L. Silanum, adolescentem stirpe illustrem, animo præferocem ac præcipitem, quem novis motibus *incitandis* exhiberet.

Dein incusavit Silanum iisdem criminibus, *quibus Torquatum patruum illius*

gine. *Ut* abest a Mss. Flor. Reg. Corb. Agr. et editione principe.—8 Ita Mss. Vatic. Flor. Harl. Bodl. Jes. Corb. Lipsius et recentiores. In Ms. Reg. et editionibus veteribus, *promtum;* quod quoque additum margini Ms. Harl. At *præruptum* dicitur, ut supra Annal. III. 5. 'prærupta dominatio,' id est, audax et effrænis. Ad vocem *præruptum* in suo exemplari annotaverat Corbinelli *rotto, rovinoso.*

NOTÆ

varet ille Cassius veteres discordias, et exemplo primi Cassii, etiam infestus esset Cæsari, et odio domestico successisset, idque veluti stirpitus insitum et infixum aleret.

[d] *Ac, ne*] *Ac ut* habet etiam forte commodum sensum; scilicet, ut Cassius *memoria tantum infensi nominis,* nempe C. Cassii, ad res novas uteretur, *assumsisse L. Silanum, &c.*

Memoria et nomine Cassii in speciem tantum et famam utebatur; at re ipsa assumebat Silanum, magni nominis juvenem, et magno nomini summæque fortunæ parem. Forte aptior videatur sensus verborum, *ac ne,* sed verba Taciti urgent, ut inviolatus sit.

Ac ut memoria] Accuratissimus interpres legit: *Ac ne memoria tantum, &c.* At integra est hæc lectio vulgata; *Ac ut memoria, &c.* Hoc enim vult Tacitus: Statua Cassii culta, hostis Cæsarum, et assumto L. Silano, cujus patruus imperium erat meditatus; nihil aliud egisse C. Cassium, quam ut repetitis tantum, æstimatisque eorum nominibus, qui vel Cæsaribus extiterant infesti, vel tales nomine ac sanguine contingebant, discordias populi adversum Cæsares excitaret.

Quantum in obliteratis ac depressis ejusmodi nominibus momenti Principes reponant, vel ex eo horum instituto liquere potest, quo damnare ejusmodi nomina, et interdicere posteris, consueverunt. Cujus passim, etiam apud Tacitum, extant exempla. *Boxhornius.*

Recte Lipsius et Faërnus, *ac ne.* Hoc enim significat: Et quasi non sufficeret infamis ac damnati hominis memoriam renovasse palamque coluisse, (quod quid aliud, quam parricidium ejus probare, et ad simile scelus præsentes vocare?) Silanum adjunxisse partibus, &c.

Vel etiam: Et ne ad rebellionem stimulandam una hostis Cæsarum imagine niteretur, in qua, præter nomen, nihil est additamenti, assumsisse Silanum, &c. *Gronovius.* Lectionem vulgatam ferimus.

[e] *Animo præruptum*] Non, *promtum:* ex Vaticano. Præruptus, uti Præfractus, dicitur de iis qui rigida effrænique audacia sunt. Ita Cice-

curas, præficeretque rationibus et libellis[f] et epistolis libertos:' inania[1] simul et falsa: nam Silanus intentior[2] metu et exitio patrui ad præcavendum exterritus[3] erat. Inducit posthac, vocabulo indicum, qui in Lepidam, Cassii uxorem, Silani amitam, ' incestum cum fratris filio[g] et diros[h] sacrorum ritus' confingerent. Trahebantur, ut conscii, Vulcatius Tullinus[4] [i] ac Marcellus Cornelius,[j] Senatores, et Calpur-

ante arguerat, quasi jam officia muniaque principatus ordinaret, haberetque libertos a rationibus, a libellis, et epistolis: quæ *vana simul et fictitia: quippe Silanus prudentior formidine, et nece patrui ad consulendum cavendumque* sibi *exterritus erat. Mox immittit, qui nomine indicum* seu delatorum *comminiscerentur adversus Lepidam Cassii conjugem, Silani amitam*, incestum cum filio fratris *admissum*, et diras sacrificiorum cærimonias. Simul *rapiebantur, ut conscii*,

1 *Et inania* Budens. Pichena sustulit copulam.—2 Flor. *intecior*, vel *intetior*; et superscriptum *interior*: sed meus exerte *intentior*. Ryckius.—3 Nichol. Heinsius legebat *exercitus erat*.—4 Lipsius *Tertullinus*.

NOTÆ

roni pro Roscio, *prorupta audacia* dicta. *Lipsius*.

[f] *Præficeret rationibus et libellis*] Illud his verbis significatur, quod lib. superiore planius tradidit, fuisse objectum Torquato Silano, ' quod nobiles haberet, quos ab epistolis, et libellis, et rationibus appellaret: nomina et meditamenta summæ curæ.' *Ferrettus*.

[g] *Cum fratris filio*] Nempe cum ipso L. Silano, a quo crimine tamen procul aberat severissima Cassii disciplina educatus juvenis et familia; sed ipsa virtus, et ex virtute claritudo summum crimen fuit Silani: ea fuit conditio temporum.

Attamen ipsum Silanum non accusat istius criminis Nero, quamvis alia crimina admodum vaga ipsi objectet: unde colligi possit, hic forte agi de altero filio fratris, in quem suspectari voluit uxorem Cassii: hic tamen educatus apud Cassium fuerat. Vana res in medio sit.

Cum fratris filio] An cum ipso Silano? Amita soror patris, et amita fuit Silani Lepida; igitur Silanus fuit filius fratris Lepidæ, attamen potuit esse alter frater Lepidæ, et etiam alter filius fratris: in ipsum Silanum crimen fuit, sed *inane et falsum*.

[h] *Diros*] Tum Christianorum cœtus accusabant incesti, nefandi concubitus, infanticidii, &c. Tertull. Apolog. ' De nobis nihil tale exquiritur, cum æque extorquere oportuerit, quodcumque falso jactatur. Quot quisque infanticidia jam degustasset, quot incesta concelebrasset, qui coci, qui canes affuissent?'

Diros] Nempe vel Judæorum vel Christianorum, et hi ritus eo ævo accusati criminis infandi, nec unius; ideoque forte *diros* vocat; nisi forte *magica sacra* objectat fœminæ vel ipsi Silano.

[i] *Vulcatius Tullinus*] Credo, *Tertullinus*: supervixitque ad principatum Vespasiani. Histor. l. IV. ' Vulcatius Tertullinus tribunus plebei intercessit.' *Lipsius*.

nius Fabatus,[k] Eques Romanus: qui, appellato Principe, instantem damnationem frustrati, mox Neronem, circa summa scelera[l] distentum, quasi minores evasere.

9. Tunc consulto Senatus[1] 'Cassio et Silano exilia' decernuntur: 'de Lepida Cæsar statueret.' Deportatusque in insulam Sardiniam[m] Cassius, et senectus ejus[2] expectabatur.[n] Silanus, tanquam Naxum[o] deveheretur, Ostiam[p] amo-

Vulcatius Tullinus, ac Marcellus Cornelius e patribus, et Calpurnius Fabatus equestri loco: qui appellato Cæsare, cum imminentem damnationem evasissent, dein Nerone circa magna crimina occupato, veluti rei *minores, perniciem vitarere.*

Tunc decreto patrum Cassius et Silanus in exilium pelluntur; ut de Lepida decerneret princeps, *censuere. Ablegatusque* est *in insulam Sardiniam Cassius, et senectus ejus expectabatur. Silanus* in speciem, *quasi Naxum deferretur, Os-*

1 Ita Mss. editiones veteres et recentiores. In mediis, *senatusconsulto*, et sic Gronovius.—2 Egregie, uti solebat, Franciscus Medicis. Perperam in Mss. et editione principe, *senatus ejus expectabatur*. Ms. Agr. *penates ejus*. Emendaverat Puteolanus, *senatus jus*: quod recipit Ryckius et Gronovius. Palmerius, *senatus jussus*. Davanzati, *exitus ejus*: et in interpretatione, *s'aspettava il suo fine*. Jam supra dixit Tacitus Annal. XIII. 33. 'P. Celerem, accusante Asia, quia absolvere nequibat Cæsar, traxit senecta donec diem obiret.' Bene quidem, sed non Italica Davanzati brevitate, Cl. Gordon, 'Cassius was transported into Sardinia, and, in regard of his great age, the short remains of his life were spared.' Frustra Heinsius pro *expectabatur* tentat *respectabatur*. Brotier.

NOTÆ

[j] *Marcellus Cornelius*] Quem Galba deinde interfecit. Histor. l. I. 'Quam gloriam ad principatum attulit, nisi occisi Obultronii Sabini, et Cornelii Marcelli in Hispania?' Noto eo, quia Tacitus ipse admonet, evasisse eos hoc discrimen, et Neroni superfuisse. *Lipsius.*

[k] *Calpurnius Fabatus*] Ille prosocer Plinii Secundi. *Lipsius.*

Calpurnius Fabatus, Eques Roman.] Fuit hic patria Novocomensis, C. Cæcilii Plinii prosocer: ejus antiqua memoria adhuc Comi visitur Jovii Benedicti, V. Cl. opera, eruto monumento in hæc verba: *C. Calpurnius. L. F. Ouf. Fabatus. VIvir. IIIIvir. i. d. præf. cohortis, VII. Lusitan. et. nation. Gætulic. Arsen. quæ. sunt. in. Numidia. Flam. D. Aug. ex. patrimonio. T. F. I.* Alciatus.

[l] *Circa summa scelera*] An scelera Neronis, an eorum, qui accusabantur? puto potius summa vocat crimina *majestatis*, circa quæ vindicanda districtus et occupatus Nero, minora neglexit, aut dissimulavit: distinebatur nempe Nero circa cædem Silani, L. Veteris, Antistii, Sextiæ, et Pollutiæ.

[m] *Sardiniam*] L. XIII. c. 30.

[n] *Senatus jus expectabatur*] Sic Vett Vulnus, cui non medeor. Palmerius legit (ita ab Hieron. Berchemio accepi, veteri meo amico), *Senatus jussus spectatur.* Franciscus Medices: *et senectus ejus expectabatur.*

At de exilio Cassii, convenienter cum Tacito Pomponius, de Orig. juris: 'Caius Cassius Longinus pluri-

tus: post municipio Apuliæ, cui nomen est Barium,[q] clauditur. Illic, indignissimum casum sapienter tolerans, a Centurione, ad cædem misso, corripitur: suadentique, 'venas abrumpere,' 'animum quidem morti destinatum,' ait, 'sed non permittere percussori gloriam ministerii.' At Centurio, quamvis inermem, prævalidum tamen et iræ quam timori propiorem cernens, premi a militibus jubet. Nec omisit Silanus obniti et intendere ictus, quantum manibus nudis valebat, donec a Centurione vulneribus adversis, tanquam in pugna, caderet.

tiam amandatus; mox oppido Apuliæ, quod Barium vocant, includitur. Illic iniquissimam fortunam cum prudenter ferret, invadit eum Centurio, qui ad cædem ipsius *missus* fuerat. *Monentique* Centurioni, ut venas exsolveret, animum sane morti paratum *dixit*, sed interfectori *se id* decus officii non concessurum. *At Centurio licet inermem, robustum tamen, et iræ quam pavori promtiorem* illum *animadvertens, circumdari propius a militibus jubet. Nec desiit Silanus obluctari, et infligere ictus, quantum nudis manibus poterat, donec a Centurione, velut in prælio, vulneribus a fronte exceptis conficeretur.*

NOTÆ

mum in civitate auctoritatis habuit, donec eum Cæsar, (Nero, non Claudius, uti censent,) pelleret: expulsusque ab eo in Sardiniam, revocatus a Vespasiano.'

De eximia ejus scientia, noster l. XII. 'Ea tempestate Cassius ceteros præeminebat peritia legum.' Plinius Epist. l. VII. 'Lætor, quod domus C. Cassii, hujus qui Cassianæ scholæ princeps et parens fuit, serviet domino non minori.' *Lipsius.*

Ne dubites. Sic l. XIII. 'P. Celerem, quia absolvere nequibat Cæsar, traxit senecta, donec mortem obiret.'

Senatus jus expectabatur] Forte aliquid ibi addiderat Tacitus de inclementia cœli insulæ Sardiniæ. Et cum dicit, senectutem ejus expectatam, comparat eum cum Silano, qui statim occisus est apud *Barium*, quia junior ille Cassio, et cujus senectutem diu et forte frustra expectasset Nero.

Itaque statim occiditur Silanus, senecta Cassii expectatur apud Sardiniam, nec abs re, cujus cœlum gravius forte ipsa senectute fuit.

Senectus ejus] Senectus, seu potius ex senectute mors illius expectabatur, præsertim tam atroci insalubrique cœlo.

Sic supra senectam Claudii expectare nolebat Silius amasius Messallinæ, id est, mortem Claudii, ut nempe succederet ipsius toro et imperio; l. XI. 26. 'Quippe non eo ventum, ut senectam principis opperirentur.'

[o] *Naxum*] *Naxus*, Cycladum insularum una in mari Ægæo. Hodie *Naxia*, vel *Nacsia*, in Archipelago, sub Turcico imperio Europæo. *Tillemonius.*

[p] *Ostiam*] L. XI. c. 26.

[q] *Barium*] Urbs Apulorum Peucetiorum ad mare Adriaticum in Apulia provincia Italiæ. Hodie *Bari*, urbs Provinciæ, seu Terræ *di Bari* in regno Neapolitano: paret regi Catholico. *Tillemonius.*

10. Haud minus promte L. Vetus socrusque ejus, Sextia, et Pollutia filia, necem subiere: invisi Principi, tanquam vivendo exprobrarent, interfectum esse[1] Rubellium Plautum, generum Lucii Veteris. Sed initium detegendæ sævitiæ præbuit, interversis[r] patroni rebus, ad accusandum[2] transgrediens Fortunatus libertus, ascito Claudio Demiano, quem, ob flagitia vinctum a Vetere, Asiæ Proconsule, exsolvit Nero, in præmium accusationis. Quod ubi cognitum reo, seque et libertum pari sorte componi, Formianos[s] in agros digreditur. Illic eum milites occulta custodia circumdant. Aderat filia, super ingruens periculum, longo dolore atrox, ex quo percussores Plauti, mariti sui, viderat: cruentamque cervicem ejus amplexa, servabat sanguinem[3] et vestes respersas;[t] vidua, implexa[4] luctu

Nec minus propere L. Vetus et socrus ejus Sextia et Pollutia filia ad mortem adacti sunt: hi *invisi Cæsari, tanquam viventes* ei *objectarent, interemtum esse Rubellium Plautum, generum Lucii Veteris. Sed occasionem aperiendæ immanitatis dedit Fortunatus libertus, qui male gestis seu interceptis patroni opibus ad illum deferendum progrediebatur, assumto Claudio Demiano, quem ob scelera in vincula conjectum a Vetere Asiæ rectore, liberavit Nero, accusationis pretium ricemque* homini *rependens. Quod ubi compertum reo, seque cum liberto pari conditione comparari, Formiana in prædia se recipit. Illic eum milites occulta statione cingunt. Astabat filia, præter instans discrimen, diuturno mœrore exagitata, ex quo perspexerat interfectores Plauti conjugis sui: et sanguine fœdatum caput illius osculata, servabat cruorem, et vestes* eo sanguine *perfusas, vidua dolore perpetuo*

1 Ernestus existimat olim fuisse scriptum, *interfectum a se*.—2 Ita Mss. et editiones veteres ac recentiores. In mediis quibusdam, *ad accusationem*, et sic Gronovius et Ryckius.—3 Ms. Agr. *sanguine vestes respersas*. Quod primum arridet. Postea displicet ille verborum ordo, qui non est antiquus. *Brotier*.—4 *Implexa* deletum vellet Acidalius, repetitum ex superiore verbo *amplexa* ratus. Eruditus Petavius emendabat, *impexa*. Eleganter quidem. At recte quoque dictum, *implexa;* et cum Pollutiæ luctu optime convenit. *Idem*.

NOTÆ

[r] *Interversis*] Subreptis aut dissipatis bonis patroni. *Intervertere* et *avertere* pro eodem est.

Interversis patronis rebus] Id est, ab ipsomet liberto, qui patroni rem familiarem fraudaverat. *Pichena*.

[s] *Formianos*] Formiæ, l. xv. c. 46.

[t] *Vestes respersas*] Vestes, non ipsius Pollutiæ, sed vestes ipsas Rubellii Plauti, respersas ipsiusmet Plauti morientis sanguine. Sic plerumque fit ex memoria, amore, et desiderio morientium; et magis, si per iniquitatem interimantur illi, ætate et fama florentes, ut hic Rubellius. Sic toga Pompeii allata domum respersa cruore, exterruit Juliam uxorem.

continuo,[u] nec ullis alimentis,[5] nisi quæ mortem arcerent. Tum, hortante patre, Neapolin pergit. Et, quia aditu Neronis prohibebatur, egressus[6] obsidens,[v] 'audiret[7] insontem, neve Consulatus sui quondam collegam[w] dederet liberto,' modo muliebri ejulatu, aliquando, sexum egressa, voce infensa, clamitabat, donec Princeps immobilem se precibus invidiæ[8] juxta ostendit.

11. Ergo nuntiat patri, 'abjicere spem et uti necessitate.' Simul affertur, 'parari cognitionem Senatus et trucem sententiam.' Nec defuere, qui monerent, 'magna ex parte hæredem Cæsarem nuncupare, atque ita nepotibus[x] de

implicita, et quæ *nullis cibis* vesceretur, *nisi qui mortem prohiberent. Tum suadente patre, Neapolim se confert. Et quia Neronem adire,* et alloqui *vetabatur,* locis quis *exiret, assidens, clamitabat,* audiret innocentem, et ne consulatus sui consortem olim traderet liberto, *interdum fœminea voce et modo sexum excedens, infesto clamore* vociferabatur, *donec imperator implacabilem se pariter et precibus et infensis vocibus* fœminæ *demonstravit.*

Itaque scribit parenti, omitteret spem *omnem* et necessitati pareret. *Simul nuntiatur,* componi judicium patrum et decretum atrox. *Nec defuere, qui suaderent* Veteri, ut nominaret Cæsarem hæredem *bonorum* magna ex parte,

—5 *Usu* addit Ms. Agr. edieditque Ryckius. Non ea est hujus codicis auctoritas, ut, ceteris libris refragantibus, quicquam mutetur. *Brotier.*—6 Male Mss. Reg. Corb. et editio princeps, *ne egressus.* Idem.—7 Male Ms. Agr. *ne occideret insontem.* Brotier.—8 J. F. Gronovius et Ryckius mallent, *invidia,* et Bipont. recepere. Budens. habet *invidiæ juxta,* absque copula.

NOTÆ

[u] *Vidua implexa luxu continuo*] *Implexa* vocem, certum est mihi delendam, natam ex superioris lineæ iterata voce, *amplexa.* Acidalius. Non tamen supervacua ea vox, immo convenire hic videtur.

[v] *Egressus obsidens*] Nemo eam admittebat, ut in crimine majestatis, nemo vocem aut favorem accommodabat, nemo succurrebat: tum enim omnes silent, et obstupescunt, ac velut fulguritum abhorrent, quem princeps odit.

Etiam vetere Repub. hominem perduellem parentes et propinqui deserebant. Hinc ipsamet Antistia filia omni auxilio destituta obsidet egressus Neronis, et *voce infensa* passim clamitat: quid enim tum subsidii miseræ puellæ, nisi in lacrymis, nisi in ejulatu?

[w] *Quondam collegam*] Primo imperii ejus anno. *Lipsius.* Nempe anno urbis 808.

[x] *Nepotibus*] Nempe liberis Rubellii Plauti, et filiæ Pollutiæ, qui, puto, statim exuti bonis paternis, occiso Plauto patre. Nam supra, prædia Plauti concessit Nero Octaviæ, toro et aula ejectæ; nunc et ii exuuntur bonis maternis, interemtis L. Vetere avo suo materno, et ipsa matre.

Nobiles pueros posthac restituit Galba; sed quid dignitas sine opibus?

reliquo consulere:'[y] quod aspernatus, ne vitam, proxime libertatem[z] actam, novissimo servitio[a] fœdaret, largitur in servos, quantum aderat pecuniæ: et, 'si qua asportari[1] possent, sibi quemque[2] deducere, tres modo lectulos ad suprema[b] retineri,' jubet. Tunc eodem in cubiculo, eodem ferro abscindunt venas, properique,[3] et singulis vestibus[c] ad verecundiam velati, balneis inferuntur: pater filiam, avia neptem, illa utrosque intuens, et certatim precantes 'labenti animæ celerem exitum,[d] ut relinquerent[4] suos superstites

atque ita provideret nepotibus servaretque ceteras opes: *quod contemsit* ille, *ne vitam quam prope libertati similem transegerat, supremo flagitio contaminaret; quantum habuit tum pecuniæ, servis distribuit, et*, si quæ transferri possent, sibi quemque accipere, ac tres tantum lectulos ad mortem et rogum seu funus asservari *jubet. Tunc in eodem cubiculo, eodemque scalpro abrumpunt venas, festinantesque et singulis vestimentis ad pudorem induti, balneis inducuntur; pater filiam, avia neptem, et filia utrosque inspiciens, et certatim optantes orantesque* exeunti animæ properum exitum, ut suos *quisque* viventes et obituros relin-

1 Cod. Ryckii *expertari*.—2 Ms. Reg. et editio princeps, *quæque*.—3 Cod. Ryckii *propereque*.—4 Mss. Flor. Corb. *relinqueret*; quod edidit Gronovius,

NOTÆ

Et hi liberi, ut et aliorum exulum sub Nerone, diurno victu indigebant, teste Sueton.

[y] *De reliquo consulere*] Infra 17. de Mella: scripsit codicillos, 'quibus grandem pecuniam in Tigellinum, generumque ejus Cossutianum Capitonem erogabat, quo cetera manerent.'

[z] *Proxime libertatem*] Quasi libera Repub. nec sub unius imperio viveret. Qui non totam servitutem ut alii, sed prope totam libertatem retineret.

[a] *Servitio*] Turpe enim fuisset in fine vitæ per virtutem actæ, testamentum condere plenum servili adulatione in Neronem, Tigellinum, Capitonem, et talia aulæ portenta, ipsisque opes suas serviliter offerre et legare.

Sic turpiter se gessere infra Anteius, et Mella frater Senecæ, qui partem opum Tigellino concessere, ut reliqua familiæ suæ conservarent.

[b] *Ad suprema*] Ad funus, ad rogum, ad exequias: in lectulis ad id præparatis, rogo imponebantur et comburebantur.

[c] *Singulis vestibus*] Multæ vestes simul comburi solitæ eodem rogo; sed hi sine solenni funere cremati, singulis vestibus contenti sunt, ad verecundiam tantum, et nullo luxu.

Vestibus] Puto, stragulæ hæ vestes erant, in quibus morerentur, cremarenturque; ad quem usum etiam *tres lectulos* sibi asservarant.

[d] *Celerem exitum*] Seneca de exitu Marcelli: 'Triduo abstinuit, et in ipso cubiculo poni tabernaculum jussit; solium deinde illatum, in quo diu jacuit, et calida deinde suffusa, paulatim defecit, ut aiebat, non sine voluptate quadam, quam afferre solet levis dissolutio animi, nunquam non

et morituros.' Servavitque ordinem fortuna: ac seniores[5 e] prius, tum cui prima[6] ætas, exstinguuntur.[7] Accusati post sepulturam, decretumque, 'ut more majorum punirentur.'[f] Et Nero intercessit, 'mortem sine arbitro'[8] permittens.[g] Ea, cædibus peractis, ludibria adjiciebantur.

12. P. Gallus, Eques Romanus, quod Fenio Rufo intimus et Veteri non alienus fuerat, aqua atque igni prohibitus

querent. *Fortunaque servatus ordo* naturæ; *ac primum vetustior, tum* ii *quibus proxima ætas, intereunt. Accusati* sunt *post funus, constitutumque,* ut more majorum supplicio afficerentur. *Et adversatus est Nero,* mortem *ipsis* sine *alieno* arbitrio permittens. *Ea perpetratis necibus contumeliæ adjungebantur.*

Interdictum est aqua et igni P. Gallo equiti Romano, quod familiaris Fenio Rufo et Veteri non inimicus fuisset. Tribuitur liberto et accusatori merces navatæ

et ad labentem animam retulit.—5 *Senior* Ryckius et Gronovius et Brotierus cum Homero edidere. At Ryckius in margine posuit *seniores;* et sic Acidalius et Illustr. Huetius mallent. Favet Ms. Flor. in quo *seniore.*—6 Acidalius mallet, *proxima:* nec displicet Ernesto, quia præcessit, *prius.*—7 Ita Mss. Harl. Bodl. Corb. et Puteolanus. In Mss. Bud. Guelf. Agr. Jes. et editione principe, *exstinguitur.*—8 Ita Mss. Bodl. Jes. sic quoque Pichena e Ms. Flor. Ryckius e Ms. Agr. In aliis Mss. et editionibus veteribus, *sine arbitrio.* Unde Torrentius emendabat, *suo arbitrio.* Faber, *ejus arbitrio,* vel *libero arbitrio.* J. F. Gronovius, *sine arbitrio remittens.* *Sine arbitro* jam dixit Tacitus Annal. I. 26. 'An præmia sub dominis, pœnas sine arbitro esse.' *Brotier.*

NOTÆ

experta nobis, quos aliquando linquit animus.'

Sueton. August. 99. 'Sortitus exitum facilem, et qualem semper optaverat. Nam fere quoties audisset cito, ac nullo cruciatu defunctum quempiam, sibi et suis εὐθανασίαν similem (hoc enim verbo uti solebat) precabatur.' Sed *celer exitus* non perinde facilis, immo forte violentior.

[e] *Seniores*] Nempe avia *Sextia* prior exstinguitur, dein cui proxima ætas, nempe pater *L. Vetus,* dein ipsa filia *Pollutia,* servato ordine naturæ et ætatis.

[f] *Decretumque, ut more majorum punirentur*] Neroni cum quæreret, Quid esset more majorum? responsum est, Nudi hominis cervicem inseri furcæ, corpusque virgis ad necem cædi. Auctor Tranquillus. *Ferrettus.*

[g] *Mortem sine arbitro permittens*] Clarissimus Faber bis huncce locum attigit. Primo ei visum legere, *mortem libero arbitrio:* post maluit, *suo arbitrio.* Quod postremum magni vatis effatum jure placet: magis tamen meum, *mortem sine arbitro.*

Et asseverem, eam Cornelii scripturam esse, a Florentino etiam codice (ut postea comperi) approbatam. *Mors sine arbitro;* libera, sine domino, sine judice. Simile Annal. lib. I. 'an præmia sub dominis, pœnas sine arbitro esse?' *Lipsius.*

Sine arbitrio et *sine arbitro* idem est, primam tamen lectionem antepono. Quod faciendum quoties vetus lectio est, et nihil incommodi præfert.

Sine arbitro] Id est, liberam ipsis

est. Liberto[h] et accusatori præmium operæ, locus in theatro inter viatores Tribunicios,[i] datur. Et mensis, qui Aprilem, eundemque Neroneum, sequebatur, Maius *Claudii*,

operæ, sedes apud theatrum, inter viatores tribunorum. Et mensis, qui succedit Aprili, qui et Neroneus dicebatur, *Maius* Claudii, *et Julius* Germanici *nominibus*

NOTÆ

mortem permittens, et sine arbitrio alieno, nempe ut pro suo nutu genus mortis eligerent.

[h] *Liberto*] Igitur distinguit inter libertum et accusatorem; ita ut libertus ille index tantum fuerit, et Demianus accusator.

[i] *Locus in theatro inter viatores Tribunicios*] Omnes hocce genus servi, in genere dicti *Apparitores*, quod scilicet magistratibus assisterent. Et ut servi illi, seu quasi servi, multa officia præstitere, ita et plura nomina habuere pro diversis temporibus, muneribus, aut magistratibus quibus inserviebant. Itaque vocati *Viatores, Accensi, Lictores, Summotores, Ministeria, Apparitio, Officia, Officiales, Executores, Missi.*

At Lictores apparebant tantum magistratibus, qui auctoritatem haberent vocandi, prehendendi, ligandi et puniendi: et ab aliis in hoc distinguebantur, quod securibus et virgis supplicium de reis sumerent jussu magistratuum.

Itaque *Consules* habuere *lictores*, ut et *Tribuni* consulari potestate, et *Imperatores.*

Accensi munus fuit vocandi, et ab *acciendo* sic dictus. Et *viatoris* etiam vocandi munus fuit.

Sed in hoc distincti illi, quod *Viatores* non solum vocandi, sed etiam ligandi jus haberent, non item *Accensi.* Cicero in Vatinium: 'Miserisne viatorem, qui M. Bibulum vi domo extraheret.'

Accensi etiam munus fuit, meridie conclamare populo; quod non faciebat *viator.*

Viatores habuere *Tribuni* plebis, *Consules, Prætores, Ædiles*, et reliqui magistratus proprios habuere.

An viatores *servi* fuerint, quæritur. Docti viri sentiunt fuisse cives Romanos. Et certe quomodo, aut quo decore, Nero liberto isti præmium operæ dedisset, locum in theatro inter *viatores*, si hi servi fuissent? Et Livius l. XXXVIII. sic scribit, 'ut postremo scribæ viatoresque tribunos relinquerent.'

Itaque *Viatores* a servis servilique comitatu discernit. Et aliud est, *servorum vice haberi*, aliud *servum esse.* Et a Varrone et Livio *apparitores* servi publici appellati, qui tamen ex libertino genere erant. Sic fere *Marcell. Donatus.*

Sed puto, distinguendum; horum ministrorum alii ex infima plebe et ingenua delecti, alii ex servis Reipublicæ, alii ex servis seu libertis ipsorum magistratuum. Sed hi ultimi talibus ministeriis libertatem simul et civitatem adipiscebantur.

Inter viatores Tribunicios] Qui spectasse ludos videntur, non abjuncto a Tribunis loco, uti ad obsequia apparere possent. Hoc autem inter præmia: quia Tribunos honestissimo loco spectasse, vel hinc colligas, quod Cæsari Julio inter honores decretum: 'ut semper sella curuli sederet, excepto per ludos. Tum enim sessio ei in Tribunicio subsellio, inter eos qui quoque anno Tribuni essent, concedebatur.' Dio lib. XLIV. Itemque postea Augusto: 'ut in subselliis Tribunorum plebis sederet.' Dio idem, libro XLIV. *Lipsius.*

Junius *Germanici*,[3] vocabulis mutantur: testificante Cor-

transmutantur: testante Cornelio Orfito, qui eam sententiam promserat, ideo præter-

NOTÆ

[3] *Junius Germanici*] Sic Vett. Series quidem mensium ita postulat: sed si *Junius* in hoc numero, quomodo additur *Junium transmissum*, quia infaustus esset? Itaque olim reponebam *Julius Germanici*. Sed libri mihi opponuntur, itemque ratio, quod facta injuria Divo Julio videtur, si illi mensis suus ademtus. Quid dicam? Verba tamen sequentia de Junio abnuunt, etsi alii conantur pro *transmissum* rescribere *transnominatum*. Lipsius.

Junius Germanici] Orfiti adulatio eo spectat, ut Junii mensis nomen, ob Juniæ familiæ scelera, tanquam infaustum deleretur, atque ab aliquo ex Neronis cognominibus denominaretur, cum jam ipse Aprili nomen dedisset. Ac ne mensis Maius in medio vacuus remaneret, excogitavit, Maium Claudii, Junium Germanici appellationibus commutari posse, ut horum trium cognominum series in mensibus continuaret. Hanc fuisse mentem ac sententiam Orfiti reor. Nam quid mensi Julio oportebat novum nomen imponere? Ne credas, nam Julio Cæsari notabilis ignominia ex tali sententia provenisset. Præterea si nomen Junium in integro remansisset, insignis honor Juniæ familiæ fuisset; cujus nominis oblivio potissimum quærebatur. At Tacitus ait, *Junium mensem transmissum*. Fateor, sed interpretor, *transmissum* in nomen Germanici, ac transmutatum: idque eodem sensu dictum, quo apud Sueton. *transnominatum*, in Domit. 13. 'Septembrem mensem et Octobrem, ex appellationibus suis, Germanicum Domitianumque transnominavit.' *Pichena*.

' *Junius*] Lego *Julius*. Et τὸ *transmissum* nullo modo potest explicari per *transnominatum*; et si transnominatus esset, ut volunt, quidni et reddit rationem Orfitus, cur et alios menses transnominaverit? et debuit saltem aliter mentem suam expromere. Debuit dicere, *ideo potissimum Junium mensem* a se transmissum, seu transnominatum, nempe quia duo *Torquati ob scelera interfecti*.

At certe non transnominavit, immo transnominare consulto omisit, quasi sic labem aliquam inusturus esset familiæ *Juniæ*, quod nomen aliquod Cæsaris Junio mensi denegaretur, et quod veluti per ignominiam ille mensis omitteretur; quia hic eodem nomine, quo familia execrata principi; et etiam ut in ejus locum seu decus sequens mensis *Julius* transferretur, ascribereturque.

Nec metuendum, quod ait Pichena, non fuisse adulatorem sic ineptum, ut Julio Cæsari injuriam hanc illatam vellet, ut ipsi tale decus auferret mensis a se appellati. Talia quasi vero curabat vecors adulator, aut Nero, cui adulatio quæcumque placuit. Nam quid curat adulator præter vile obsequium? Quid habet præter imprudentiam, aut etiam sæpe infamiam ex tali flagitio quæsitam?

Quasi vero admodum anxius esset, aut curaret decus Julii Dictatoris assentator ille, quod transferebat in Neronem. Vide qua cæcitate, qua se vesania irretiat. Vult nomen, famam, et decus auferre Juniæ genti, et tamen transmittit illum mensem; ipsique sic nomen gentis clarissimæ relinquit, quod tamen obscurare penitus voluit.

Et ne putes Tacitum, eam rem referre hic, tanquam prudentiæ alicujus specimen, immo veluti flagitium,

nelio Orfito, qui id censuerat, 'ideo Junium mensem[1] transitum *a se* Junium mensem, quia duo jam Torquati, ob crimina interemti,

1 Opinor *mensem* redundare. Frustra quidam tentant, *transnominatum*. Tacitus non ait transmissum, seu omissum, fuisse mensem Junium; sed omissum Junium, ob infaustum Juniorum nomen. *Brotier.* Mss. nil mutant.—

NOTÆ

et ut adulationem vesanam, miseram, et fœdi servitii plenam narrat: quod sibi proposuit jam ab initio, ut vilia illa capita et ineptæ assentationis mancipia, æterna infamiæ labe inurantur l. XIV. 64. 'Neque tamen silebimus, si quod Senatusconsultum adulatione novum, aut patientia postremum fuit.' Certe ex illis sententiis Patrum in adulationem flexis enascebantur indecora et fœdæ patientiæ decreta.

Tò *Junius* huc intrusus oscitantia librarii, qui, mensibus Aprili Maioque Junium succedere statim debere putavit, cum verbis sequentibus parum attenderet, aut forte non intelligeret.

Nota etiam. Adulator ille noluit Junium mensem ponere inter vocabula Cæsaris, quia infaustum tale nomen ob gentem Juniam fingebat; ideoque noluit illud accensere nominibus principis; ideo transmisit illud vitavitque, tanquam mali ominis, propter duos Junios interfectos. Et talia hæc in speciem et pompam dicta, impetu et libidine magis adulandi principem, quam amore, aut benevolentia, quam certe ulla prudentia; nempe, ut opes, aut honores illi emungerent. Hinc etiam et talia sæpe omittebantur a principe, spernebanturque, ut futilia: hinc Tiberius e Senatu discedens, verbis Græcis dicere solebat, 'O homines ad servitutem promtos.' Talia etiam aliquando graviter objurgabant, aut certe accipiebant magis, ut erant, quam ut dicebantur.

Igitur talia hæc assentationum, vana, futilia, et inania: nec memorata Tacito, nisi ob insigne flagitium servitii, ut ipse fatetur; et quæ sic fere absurda, et vix cohærentia cum ratione et bono sensu, et quæ exsibilanda irridendaque, nisi in principem hæc, et talem principem, dicta essent.

Itaque *Junius* mensis non transnominatus est ab adulatore, ut debuit; nempe ut Julium mensem Julio dictatori relinqueret; sed transmissus ille mensis, ne vel attingeret labris nomen infaustum, ne sic pollueret nomen aliquod Cæsaris, et ne minus læta illi grataque adulatio haberetur, ob scelus Torquatorum, ut ille fingebat.

Et potuit absolute Julius simul et Germanicus appellari. Et in eo potissimum caput et summa assentationis fuit, quod Junium nomen omitteret et exhorreret, velut ominosum, ut sic nempe abblandiretur Juniorum interfectori Neroni. Et ea novæ linguæ Romanæ phrasis inventa viris doctis, qui dicunt idem esse *transmissum* ac *transnominatum*: quis hoc sibi fingat? non sic Tacitus.

Immo injuriam facere principi videretur adulator, si illi infaustum nomen tribueret vel exhiberet; quod nomen horrebat ipse princeps, quasi sibi ac Reipub. infaustum.

Certe hac voce usus Suetonius, sed proprio significatu; nec reperias ab

missum, quia duo jam Torquati, ob scelera interfecti, infaustum nomen Junium[a] fecissent.'

13. Tot facinoribus foedum annum etiam Dii tempestatibus et morbis insignivere. Vastata Campania turbine ventorum, qui villas, arbusta, fruges passim disjecit: pertulitque violentiam ad vicina urbi:[1] in qua omne mortalium genus vis pestilentiæ depopulabatur,[2] nulla cœli intemperie, quæ occurreret oculis.[k] Sed domus corporibus exanimis, itinera funeribus, complebantur: non sexus, non ætas periculo vacua: servitia perinde et[3] ingenua plebes raptim exstingui, inter conjugum[l] et liberorum lamenta; qui, dum assident, dum deflent, sæpe eodem rogo[m] cremabantur. Equitum Senatorumque interitus, quamvis promiscui,[n] minus flebiles erant; tanquam communi mortalitate sævi-

infelix vocabulum Junium effecerant.

Dii quoque procellis morbisque notabilem fecere annum tot jam *sceleribus infamem. Depopulata Campania turbine ventorum, qui prædia, arbores, segetes undequaque prostravit, perduxitque sævitiam* usque *ad propinqua urbi* loca. *In qua pestis violentia grassabatur in omnes omnino mortales, nulla aëris inclementia, quæ visu dignosceretur. Sed ædes mortuis corporibus, viæ funeribus refertæ erant. Non sexus, non ætas discrimine exemta. Servi perinde ac liberi mortales subito interire, inter conjugum et filiorum ploratus, qui dum assident* suis, *dum illacrymantur, sæpe eodem igne urebantur. Mortes Senatorum et equitum, quamvis passim vulgares et indistincti, minus* tamen *miserabiles erant, quasi promiscua sorte moriendi, imma-*

2 Sic bene Lipsius: nam mendose Mss. Flor. Reg. *Junctum fecissent*. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *Junii tum fecissent*. Brotier. *Juniorum* vult Ernest.

1 Ita Mss. Reg. Agr. editio princeps et recentiores. In Ms. Flor. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et Puteolanus, *ad mœnia Urbis*. In Ms. Bud. mendose, *ad mœnia vicium Urbi*, pro *vicina*. Brotier.—2 Male Mss. Bodl. Jes. *populabantur*. Idem.—3 Ita Mss. Reg. Corb. Harl. editio princeps et recentiores. Puteolanus, *perinde ac*, et sic Ryckius et Gronovius. Tacitus infra Hist. IV. 43. 'Perinde dives et eloquentia clarus.' *Brotier*.—4 Budens. *dilectus*.—

NOTÆ

transnominare usurpatum pro *transmittere* apud Suetonium, neque apud ullum auctorem.

[k] *Quæ occurreret oculis*] Quæ oculis aut visu hominum deprehendi, conspici, aut animadverti posset.

[l] *Conjugum*] Utriusque sexus.

[m] *Eodem rogo*] Dum assident filii ægris parentibus, dum deflent funera, sæpe eadem peste abrepti, eodemque rogo cremati.

[n] *Promiscui*] Quia *promiscui* illi interitus nobilium cum plebe et servitiis, ideo *flebiles:* sed longe *minus flebiles*, quia veluti miti hoc, et quasi *communi fato*, *sævitiam* dominantis prævenisebant.

tiam Principis prævenirent. Eodem anno delectus[4] per Galliam[o] Narbonensem Africamque et Asiam habiti sunt, supplendis Illyrici legionibus, ex quibus ætate aut valetudine[5] fessi sacramento solvebantur. Cladem Lugdunensem[p] quadragies sestertio[q] solatus est Princeps, ut amissa urbi reponerent: quam pecuniam Lugdunenses ante obtulerant,[6] turbidis casibus.[7] [r]

14. C. Suetonio, L. Telesino[s] Coss. Antistius Sosianus, factitatis in Neronem carminibus probrosis, exilio, ut dixi, mulctatus, postquam id honoris indicibus tamque promtum ad cædes Principem accepit, inquies[1] animo, et occasionum haud

nitatem principis præverterent. Eodem anno copiæ conscriptæ sunt in Gallia Narbonensi, Africa et Asia, supplendis legionibus Illyrici, ex quibus senio aut morbo defecti ac lassi exauctorabantur. Incendium Lugduni largitione quadragies sestertii sublevavit Cæsar, ut quæ igne *absumta* erant, *civitati restituerent; quam pecuniam exhibuerant Lugdunenses iniquis temporibus.*

C. Suetonio, L. Telesino Consulibus, Antistius Sosianus compositis in Neronem famosis carminibus, in exilium pulsus, ut memoravi, ubi audivit, tantum honorem haberi *delatoribus, tamque pronum* esse *ad neces* inferendas *Cæsarem, mente in-*

5 Idem *valitudine.*—6 Ms. Corb. *contulerant.*—7 Mss. Harl. Jes. *classibus.*
1 Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *inquietus.* In margine Ms. Bodl.

NOTÆ

[o] *Per Galliam*] Forte habiti illi delectus militum per has provincias, quia hæ sine armis aut bello; et quia ex his facile advehi in Illyricum per mare potuerunt.

[p] *Cladem Lugdunensem*] Cladem ex incendio conceptam; quod denarrat, et deplorat Seneca Epistola tota 92. Accidit centesimo anno a colonia illa deducta, eodem Seneca observante. Ut solatium hoc tarde adhibitum a Nerone sit, septimo nempe post incendium anno. Nam deducta Lugdunum a Munatio Planco, anno urbis 711. *Lipsius.*

Forte non stricte capiendus Seneca de centesimo anno. Potuit afferre numerum expletum et rotundum, (ut vulgo dicimus,) cum pauci anni sæculum excederent. Quod faciunt pro more Historici, et ipse Tacitus sæpe.

[q] *Quadragies sestertio*] Sunt centum millia coronatorum, seu trecenta millia librarum nostro more.

[r] *Turbidis casibus*] Si vera et stricta supputatio Senecæ, obtulerant eam pecuniam Lugdunenses, ante septem annos, seu ante cladem Rom. Forte ad bella Armeniæ, aut Britanniæ, non ad incendium Romæ instaurandum.

[s] *L. Telesino*] Nomen ei *L. Pontius Telesinus* ex Velleio. Laudat ut philosophum et insignem virum non semel Philostratus l. IV. et VII. eumque ideo exulasse sub Nerone scribit *Lipsius.* Consulatum iniit anno urbis 819. neque sic exulare diu potuit. Nam ante tertium annum exturbatur Nero a nostro Vindice, et tum revocati exules.

segnis, Pammenem,[2] ejusdem loci exulem et Chaldæorum arte famosum, eoque multorum amicitiis innexum,[3] [t] similitudine fortunæ sibi conciliat. Ventitare ad eum nuntios et consultationes[4] [u] non frustra ratus, simul annuam[5] pecuniam a P. Anteio ministrari cognoscit. Neque nescium habebat, Anteium caritate Agrippinæ invisum Neroni, opesque ejus præcipuas ad eliciendam cupidinem, eamque causam multis exitio esse. Igitur, interceptis Anteii literis, furatus etiam libellos, quibus dies genitalis ejus et eventura secretis Pammenis occultabantur, simul repertis, quæ de ortu vitaque Ostorii Scapulæ composita erant, scribit ad Principem, 'magna se et quæ incolumitati ejus conducerent, allaturum, si brevem exilii veniam impetravisset; quippe Anteium et Ostorium imminere rebus, et sua Cæsarisque fata scrutari.' Exin missæ liburnicæ,[v] advehiturque propere Sosianus.[6]

quietus, et occasionum haud piger, similitudine fortunæ se insinuat Pammeni eodem loco exulanti, et Chaldæorum doctrina celebri, ideoque multorum amicitiis fulto. Existimans haud frustra mitti sæpe ad illum nuntios et consultationes, simul et comperit, annuam pensionem suppeditari ipsi a P. Anteio. Neque ipsum latebat, Anteium infensum Neroni esse, *ob amicitiam Agrippinæ, et divitias illius* posse *vel maxime cupiditatem* principis *illicere, eamque causam multis perniciei fuisse. Itaque interceptis epistolis Anteii, cum etiam subripuisset furtim codicillos, quibus hora genitalis illius, et futura sors, arcanis Pammenis continebantur, simul inventis, quæ de natali die, et vita Ostorii Scapulæ conscripta erant, componit literas ad imperatorem:* Summa et grandia se, et quæ ad salutem ejus spectarent, renuntiaturum, si ad breve tempus exilii gratiam obtinuisset. Quippe Anteium et Ostoriam imminere principatui, et inquirere *quæ* sibi principique eventura *erant. Mox missæ triremes, deferturque celeriter Sosianus. Et publicata ejus*

additum, *inquies;* ut habent libri optimi. *Brotier.*—2 Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *Parmenen.* In Ms. Corb. *Pammanem.*—3 Sic bene Lipsius et recentiores. Vulgo in Mss. et veteribus editionibus, *innixum;* et sic Gronovius et Ryckius. In Ms. Jes. *inmixtum.*—4 Ita Mss. Flor. Corb. Pichena et recentiores. In Ms. Agr. *consultatores.* Ceteri Mss. et veteres editiones, *consolationes.* In margine tamen Ms. Harl. additum, *consultationes.*—5 Ita Mss. Flor. Corb. Guelf. editio princeps et recentiores. Puteolanus, *simulque.*—6 *Socianus* Gronovius habet.

NOTÆ

[t] *Innexum*] Vulgo *innixum:* sed rectius *innexum.* Lipsius, et Freinshemius. Non improba tamen vetus lectio. Nam innitebatur *amicitiis* divitum. Quippe *annuam pecuniam* accipiebat ab Anteio, forte et ab aliis: nec potuit *innexus* dici proprie, quod fortunæ paritatem arguit, et quod Pammeni Chaldæo non convenit.

[u] *Consultationes*] Recte sic, et ita in Cod. Florent. Verbum ejus artis. Juvenalis: 'quæ nullum consulit, et jam Consulitur.'

[v] *Missæ liburnicæ*] Liburnicæ a

Ac, vulgato ejus indicio, inter damnatos magis,[w] quam inter reos, Anteius Ostoriusque habebantur: adeo ut testamentum Anteii nemo obsignaret, nisi Tigellinus auctor extitisset. Monitus prius Anteius,[7] [x] 'ut supremas tabulas moraretur.'[y] Atque ille, hausto veneno, tarditatem ejus perosus, intercisis venis, mortem approperavit.

delatione, Anteius et Ostorius magis censebantur inter damnatos, quam inter sontes; adeo ut nemo supremas Anteii tabulas obsignaret, nisi Tigellinus consultor fuisset. Anteque admonitus fuit *Anteius,* ut testamentum propere conderet. *Atque ille sumto veneno, lentitudinem ejus pertæsus, abruptis venis, mortem acceleravit.*

7 Ms. Flor. *Anteio.* Acidalio quoque et Freinshemio placebat, *extitisset, monito prius Anteio.* Budens. ubivis *Panteium* nominat.

NOTÆ

Liburnis populis Dalmatiæ sunt cognominatæ, qui hujuscemodi navibus latrocinia exercebant. *Liburnas* Vegetius appellat, et Lucanus hoc versu, 'Ordine contentæ gemino crevisse Liburnæ.' *Liburnum* legit Lilius Giraldus, 'Ordine contentæ gemino crevisse Liburno.' Hoc navis genere Augustus, bello Actiaco, de M. Antonio et Cleopatra victoriam reportavit. Tacit. l. XVIII. Claudium quendam Pyrrichum, *Liburnicarum trierarchum* appellat. *Lupanus.*

[w] *Inter damnatos magis, &c.*] Quia periculum pro exitio habebatur; supra IV. 28. Eodem tendit istud Senecæ de Libone Epist. 70. 'Omnes enim necessarii deseruerant impie, non jam reum, sed funus.' *Freinshemius.*

[x] *Extitisset. Monitus prius Anteius, &c.*] Monitus, credo, ab amicis, quos Tigellinus secreto miserat, sperans hæreditatis partem ex eo testamento: quas ille prædas maxime aucupabatur. De Mella paulo infra: 'Scriptis codicillis, quibus grandem pecuniam in Tigellinum, generumque ejus Cossutianum Capitonem, erogabat; quo cetera manerent.' De Petronio inferius: 'Ne codicillis quidem, quod plerique pereuntium, Neronem, aut Tigellinum, aut quem alium potentium adulatus est.' *Pichena.*

Malim, *extitisset, monito prius Anteio, &c.* hoc enim modo auctor extitisse videbatur, eaque causa nemo amplius formidavit signare tabulas istas. Quia enim Tigellinus prævalidus in amicitia principis erat, testamenti factio concessa reo videbatur, quod ipse eum monuisset, ne testamenti tabulas moraretur. Quod enim tales dicant faciuntve, jussu aut certe consensu principis fieri creditur. Expressit id supra IV. 22. 'Urgulania Silvani avia pugionem nepoti misit. Quod perinde creditum, quasi principis monitu, ob amicitiam Augustæ cum Urgulania.' *Freinshemius.*

Monitus] Nihil move: hic sensus est; testamentum Anteii nemo obsignasset, nisi Tigellinus auctor extaret, priusque admonuisset Anteium, *ne supremas tabulas moraretur.* Auctor existit aliis obsignandi testamentum Tigellinus, cum ipse admonuisset Anteium illud condere; nam prius nemo obsignare audebat.

[y] *Moraretur*] Id est, Testamentum propere conderet, ratum futurum gratia et auctoritate Tigellini, qui id monebat favebatque, legata ipsi parte opum, quo cetera servarentur.

15. Ostorius longinquis in agris, apud finem[1] Ligurum,[a] id temporis erat: eo missus Centurio, qui cædem ejus maturaret. Causa festinandi[2] ex eo oriebatur,[3] quod Ostorius multa militari fama, et civicam coronam[b] apud Britanniam

Tum temporis Ostorius versabatur in remotis prædiis apud finem Ligurum. Huc missus est centurio, qui necem ejus properaret. Causa maturandi ex eo promanabat, quod Ostorius maxima belli gloria et servati civis præmium adeptus in Bri-

1 Male tentat Lipsius, ex corrupto Taciti loco in Vit. Agricol. VII. *apud fanum Ligurum*. Ut ipse fatetur, *finem Ligurum* memorat Livius, XXXIII. 37. 'Redeuntes inde Ligurum extremo fine.' Distincte Plinius, III. 5. 'Flumen Macra Liguriæ finis:' et Vibius Sequester, p. 354. 'Macra Liguriæ fluvius secundum Lunam urbem.' Periit quidem 'primum Etruriæ (oppidum) Luna portu nobile,' Plin. III. 5. Sed manent rudera in agro vocitato *il Lunegiano*. Portus vero, seu verius sinus, ut observat Harduinus, nunc appellatur *Golfo della Spezzia*. Hac in vicinia id temporis erat Ostorius. *Brotier*.—2 Ms. Corb. *maturandi*.—3 *Ex eo oriebatur*, Grutero suspecta; a librariis addita opinatur. In Ms. Agr. et editione principe, *exoriebatur*, quod Grutero quoque

NOTÆ

[a] *Apud finem Ligurum*] Non aspernabilis forte conjectura nostra, *Apud Fanum Ligurum*. Is locus Templum alio nomine dictus.

In vita Agricolæ: 'Classis Othoniana licenter vaga, dum in Templo, (Liguriæ pars est,) hostiliter populatur.' Livius tamen finem Ligurum etiam appellat: 'Redeuntes inde Ligurum extremo fine, agmen Romanum incidunt.' Sed alio, ni fallor, et communi magis sensu. *Lipsius*.

Apud finem Ligurum] Sic Livius l. III. Decad. 4. 'Redeuntes inde Ligurum fine, cum agresti præda in agmen incidunt Romanum.' Et l. X. Decad. ejusdem: 'Ligurum duo millia fere ad extremum finem provinciæ Galliæ, ubi castra Marcellus habebat, venerunt, uti reciperentur orantes.' Plurative idem usurpavit l. V. Decad. ejusdem: 'Consul alter L. Cornelius Merula per extremos Ligurum fines exercitum magnum Boiorum induxit.'

Dirigere finem, quod arbitris convenit inter disceptantes de jure finium, apud eundem legitur l. IX. Decad. ejusdem: 'Q. Fabium Labeonem, cum in regione ea fuisset, direxisse finem Philippo veterem viam regiam, quæ ad Thraciæ Paroreiam subeat.' *Rhenanus*.

Ligurum] Liguria, regio vel provincia Galliæ Togatæ ad mare Ligusticum, in Italia. Hodie fere omnis Status Genuensis, seu *Riviera di Genova*, nonnullique *minores status* in hac Republica siti, et major pars ducatus Montisferrati, vulgo *Montferrat*, necnon partes meridionales statuum Pedemontii et Mediolanensis, vulgo *Piemont* et *Milan*, in Lombardia superiore. Hi status variis parent principibus, veluti Reipublicæ Genuensi, ducibus Mantuæ et Sabaudiæ, Regi Catholico. *Tillemon*.

[b] *Civicam coronam*] Filii ergo M. Ostorii ista mors. Nam de eo, libro XII. scriptum: 'Qua pugna filius legati M. Ostorius servati civis decus meruit.' Pater sane in ipsa Britannia obiit. *Lipsius*.

meritus, ingenti corporis robore[4] armorumque scientia, metum Neroni fecerat, ne invaderet[b] pavidum semper et reperta nuper conjuratione magis exterritum. Igitur Centurio, ubi effugia villæ clausit, jussa Imperatoris[5] Ostorio aperit. Is fortitudinem adversum hostes sæpe spectatam in se vertit. Et, quia venæ, quanquam interruptæ, parum sanguinis effundebant, hactenus[c] manu servi usus, ut immotum pugionem extolleret, appressit dextram ejus juguloque occurrit.

16. Etiam si bella externa et obitas pro Republica mortes[d] tanta casuum similitudine memorarem; meque ipsum[e] sa-

tannia, magna vi corporis, et militari fama, formidinem Neroni incusserat, ne occuparet trepidum semper, et aperta recens conjuratione magis perturbatum ac pavidum. Itaque centurio, postquam exitus villæ sepsit, mandata principis Ostorio exponit. Ille virtutem adversus hostes sæpe expertum in semet convertit. Et quia venæ, quamvis intercisæ, parum sanguinis emittebant, ad hoc solum ministerio servi usus, ut firmum et immobilem gladium attolleret, admovet manum illius, et gutturi ferrum *affixit.*

Etiam si scriberem bella externa et toleratas pro Repub. mortes, tamen *tanta*

placebat. *Brotier.*—4 In Mss. Harl. Bodl. Jes. *ingenti corpore armorumque scientia.* In Ms. Bodl. altera manu emendatum, *corporis.*—5 Sic bene Beroaldus. Suffragari videtur Ms. Corb. nihil enim annotavit Corbinelli. In Mss. Reg. Flor. et editione principe *jussa in p.* scriptum sane pro *imp.* vel *imperatoris.* Mss. Harl. Jes. *jussa inde post.* Ms. Bodl. ut et Puteolanus, *jussa inde Ostorio.* In margine Ms. Bodl. additum, *post.* Ms. Bud. *jussa impost.* Ms. Agr. *jussa P. Ostorio.* Brotier.

NOTÆ

[b] *Invaderet*] Vertunt, *ne ipsum interficeret*, quia animi validus, et corpore ingens Ostorius. Sed non personæ aut corpori tantum suo timuit Nero.

Nam supra, conjuratione exterritus, omnia metuebat. Timuit, ne Ostorius multa fama militari, occuparet Imperium, ne ad legiones, quibus pater imperaverat, se conferret, atque in partes alliceret.

Et sic indefinite intelligenda illa, *ne invaderet pavidum*, et de principe, et de principatu. Et certe vincere potuit, quisquis primus auderet adversus Neronem, ut postea innotuit de Vindice, qui in decus Galliæ nostræ natus, unus asserere in libertatem universum orbem ausus est; et ut alter Hercules Gallicus, *monstrum horrendum, immane, ingens* debellavit, ac prostravit.

[c] *Hactenus*] Tantum manu servi ad hoc usus est, ut servus immotum pugionem teneret, sustineretque: ipse Ostorius manum servi, pugionemque simul jugulo suo admovit appressitque; forte, ut largius manaret cruor, magnoque animo emittendo, magnum vulnus panderetur.

[d] *Mortes*] Plin. II. 9. 'Miraque humani ingenii peste, sanguinem et cædes condere Annalibus juvat, ut scelera hominum noscantur mundi ipsius ignaris.'

[e] *Meque ipsum*] Et si bella externa memorarem, tamen similitudine casuum, et me ipsum satias caperet, et *aliorum tædium expectarem*, aversan-

tietas[1] cepisset, aliorumque tædium expectarem, quamvis honestos civium exitus, tristes[f] tamen et continuos aspernantium. At nunc patientia servilis, tantumque sanguinis domi perditum, fatigant animum et mœstitia restringunt. Neque aliam defensionem[g] ab iis, quibus ista noscentur, ex-

similitudine eventuum, et ipse tædio affectus essem, aliorumque satietatem prævideram, qui nempe, *licet egregios civium fines, mœstos tamen et continuos exhorrerent. At nunc servitium vile ac fœdum, tantumque sanguinis in pace,* nullo usu *exhaustum, lassant animum, et tristitia premunt. Neque aliam excusationem,* seu veniam *postularim,* quod talia scripserim, *ab iis, qui*

1 Ita Mss. et editiones omnes veteres. Nescio unde in recentioribus irrepserit, *satias;* quod quidem Latinum est: sed, refragantibus libris, non

NOTÆ

tium continuos illos similesque exitus civium, quamvis vel honesti essent et pro Repub.

[f] *Tristes*] Exitus civium, quamvis per bella externa, quamvis honesti, tamen tristes essent, quia continui. Et cave, ne *tristes* intelligas de *ignavia fatali,* qua moriebantur cives inulti sub Nerone. Nam de hac ignavia postea statim Tacitus addit: 'At patientia servilis, &c. fatigant animum.' Intellige *tristes,* et scriptori et legentibus.

[g] *Neque aliam defensionem*] Habes similem prorsus locum et sententiam apud Livium in Præfatione l. I. 'Ego, contra, hoc quoque laboris præmium petam, ut me a conspectu malorum, quæ nostra tot per annos vidit ætas, tantisper certe dum prisca illa tota mente repeto, avertam, omnis expers curæ, quæ scribentis animum, etsi non flectere a vero, solicitum tamen efficere posset.'

Intelligit Livius præcipue proscriptiones Syllæ et Marii, dein bella civilia Cæsaris et Pompeii. Et Livius petit sibi hoc laboris præmium, ut a conspectu tot malorum tantisper avertere oculos ipsi liceat.

Habes etiam similem locum apud Tac. in Agric. c. 1. 'At mihi nunc narraturo vitam defuncti hominis, venia opus fuit, quam non petissem, ni cursaturus tam sæva et infesta virtutibus tempora.' Petit hoc loco veniam Tacitus, quia cædes continuas Domitiani memoraturus, et quia vetera Reipub. vulnera retractaturus est: quod tædium parit legentibus auctorique ipsi.

Sic et Tacitus hoc loco l. XVI. hanc solam sibi defensionem et veniam rogat, ne ipse oderit *tam segniter pereuntes,* ne ipse illos odisse visus sit; id est, ne ita illos aversetur, aspernetur que, ut oblivione ac silentio illos in perpetuum damnet, nihilque de illis in posteros tradat.

Neque aliam defensionem] Non aliam veniam a legentibus postularim, quod tam continuas tamque ignavas civium Rom. mortes scripserim, quam ne oderim illos tam segniter morientes. Non hos ita odi, ut præterirem silentio. Illos non prorsus *odi,* quia *ira illa numinum in res Romanas fuit.* Quamvis ignave perierint, tamen etiam, *Detur hoc illustrium virorum posteritati, ut quomodo* exequiis *a sepultura* vulgi *separantur,* ita et in traditione mortis ipsorum, habeant illi proprium locum, ut habeant propriam et separatam a vulgo histo-

egerim, quam, ne oderint[2] tam segniter pereuntes.[h] Ira illa

ea legerint, quam ne asperner tam ignave morientes. Deorum fuit hæc in

obtrudendum. *Brotier.* Ryckius et Gronovius habent *satias.*—2 *oderim* libri omnes præter cod. Agr. qui habet *oderint:* et sic Rhenanus, Muretus, Lipsius, Grotius, emendant. Sic quoque habet Ms. Corb. et id legentium animo statim occurrit. Verum si quis attenderit tunc nullam fore Taciti defensionem, nihil certe mutabit, maxime in tanto librorum consensu. *Brotier.* Bi-

NOTÆ

riam, nec silentio et oblivione ipsi involvantur. Cur talia scripserim, defensio succurrit; nempe, quia non ita odi cives, licet segniter pereuntes, ut eos omitterem; non illos eo usque odi, quia ira cœlestium fuit, et quia hoc dari debuit virorum illustrium posteritati, ut tamen haberent locum proprium in historia. Nec semel editam seu narratam semel calamitatem transire licuit, quia non semel et uno ictu transacta est, sed ut per vices multas inflicta Reipub. clades est, ita et repeti sæpe in historia debuit. Hanc fidem historiæ debuimus.

[h] *Quam, ne oderint tam segniter pereuntes*] Vulgo *oderim.* Lipsius in margine *oderint*, scripsit. Hoc, ut videtur, sensu: Hi adeo segniter perierunt, ut fere defendi atque excusari segnitia eorum non possit. Itaque ab iis, qui ista legent, non exigo, ut eos defendant, sed tantum ne oderint. *Pichena.*

Tu, *oderim*, ne hinc expelle; defensionemque et odium ad Tacitum refer; qui et alibi deprecatur tædium lectoris: 'Pleraque eorum, quæ retuli, quæque referam, parva forsitan, et levia memoratu videri non nescius sum; sed nemo, &c. Non tamen sine usu fuerit introspicere illa primo aspectu levia, ex quibus magnarum sæpe rerum motus oriuntur.' Scio, (noster ait,) tot segnibus eorum mortibus enarratis, me senio lectori fuisse: verum non me alia defensione volo purgare, quam me talia scripsisse, ne alias viderer eos viros odisse, quod nihil ausi sint adversus imperatorem; et eadem ab iis exegissem, quæ socer a Planto postulavit. Annal. XIV. 'Effugeret segnem mortem, otium, suffugium, et magni nominis miserationem: reperturum bonos, consociaturum audaces.' Suspicio non parvi momenti: a qua liberari sub quovis principe inprimis decebat. *Salinerius.*

Immo, *ne oderint.* A lectoribus non petit, ut mortem ita perdentes probent, sed ut ignoscant, quasi fatali, ut alibi loquitur, ignaviæ. Dubito an et *defensionem* mutandum in *dependionem*, id est, mercedem pro scribendi opera. *Grotius.* Malebam; *quam ne omiserim tam segniter pereuntes.* Sententia est: Non aliam defensionem ab iis, qui hæc legent, exigo, quam ut cogitent, me hos segnes illustrium virorum excessus omittere non debuisse. Volunt id sequentia: 'Detur hoc illustrium virorum posteritati, ut quomodo exequiis a promiscua sepultura separantur, ita in traditione supremorum accipiant, habeantque propriam memoriam.' Causam reddit, non cur non oderit, sed quare non omiserit tot illustres viros tam segniter, tanquam servili patientia, pereuntes. Quales qui sint, docet quæ paulo sequitur amicorum Thraseæ oratio, monentium, ut, ante

NOTÆ

excessum, curiam ingrederetur, et pro libertate verba faceret, et ejus causa mori se, palam exponeret; inter alia, ista; 'Segnes et pavidos supremis suis secretum circumdare,' &c. Hæc enim cum istis sunt comparanda; et ideo hic describi debebant. *Boxhornius*, et *Harlæus*. Omnino causam reddit, cur non oderit, hoc est, non omiserit eorum mentionem. Id enim *odisse* vocat. Non aliter me defendam, quam ut rogem, concedant mihi, non odisse et punire silentio ignaviam civium, sic instar pecorum cædi se præbentium: vel, cum viri fortes forent, et quorum mortis contemtus usui magno esse potuisset, ita mortem perdentes. Nestor apud Ovidium in 12. 'Nec tamen ulterius, quam fortia facta silendo, Ulciscar fratres.' *Gronovius.*

Ne oderim] Quod fatigarim animum, tot tristium continuarumque cædium mœstitia historiaque, non aliam excusationem, aut veniam postularim ab iis, qui ista legerint, quam ne videar ita odisse segniter pereuntes, ut eos omiserim, silentio præterierim; sicque eorum ignaviam vindicarim. Non debui illos ita odisse, nec tot civium mortes, licet segnes, perpetua oblivione sepelire. Et hæc erit mihi unica defensio, et venia erga illos, qui annales istos evolverint. Igitur sic inverte, ut clare intelligas Tacitum. Licet patientiam plusquam servilem exhibuerint cives Rom. licet tantum sanguinis domi perditum sit, licet hæ tristes et continuæ cædes fatigent animum, et mœstitia restringant, non debui tamen illos silentio præterire, licet segniter pereuntes, nec illos ita odisse, ut omitterem.

Et hæc erit mihi defensio adversus illos, qui ista hæc olim legent; licet tanta similitudine casuum, usque ad satietatem et fastidium tædiumque a me, cum hæc scribo, fatigati sint.

Hæc erit defensio auctori, quod res licet tristissimas, licet similitudine, aut satietate importunas, narrare tamen eas debet, prout actæ et gestæ sunt; ita ut a veritate nunquam deflectat, etsi talis historia non admodum placeat lectori.

Et ita se gerere scriptor debet, ut neque oblectandi lectoris libidine, neque amore, odio, aut ulla alia simili causa, flecti a vero, neque prorsus dehonestare historiæ dignitatem debeat.

Habes quid simile apud Livium in Prooemio historiæ l. I. 'Ego, contra, hoc quoque laboris præmium petam, ut me a conspectu malorum, quæ nostra tot per annos vidit ætas, tantisper certe dum prisca illa tota mente repeto, avertam, omnis expers curæ, quæ scribentis animum, etsi non flectere a vero, solicitum tamen efficere possit.' Velit ipse auctor avertere animum a malis Reipub. quæ tamen, licet eum solicitum efficiant, suo tempore et loco narraturus est, nec eum cura aut mœror flectent a vero. Licet mala sint continua et tristia, tamen pro veritate rei scribenda sunt; nec potest illa sic exhorrere auctor, ut tamen non ea memoret, prout gesta sunt. Et hæc est defensio auctoris, hæc est venia, quam exigit Tacitus, *ab iis, quibus ista noscentur*. Necessitas nempe tradendi vera, quamvis non oblectent, et continuo tristia, invisa, et infesta sint legentibus.

Quam, ne oderim] Lego, *ne oderim.* Nam in hac lectione consentiunt omnes omnino libri, etiam manuscripti. An defensionem sibi petit Tacitus, an viris segniter pereuntibus? Si petit veniam a lectoribus pro segniter pereuntibus, an sensus iste satis cohærebit? Cum tot similes casus scripsi,

Numinum in res Romanas fuit, quam non, ut in cladibus exercituum[1] aut captivitate urbium, semel editam[3] transire licet. Detur hoc[4] illustrium virorum posteritati, ut, quomodo exequiis a[5] promiscua sepultura[6] separantur, ita, in traditione supremorum, accipiant habeantque propriam memoriam.

Rempub. Rom. ira, quam semel memoratam præterire non licet, quod quidem fit, *cum profligati exercitus, aut expugnatæ urbes narrantur. Tribuatur* et *hoc posteris virorum nobilium, ut quo pacto funeribus a vulgari sepultura segregantur, ita et in narratione exituum* suorum *obtineant habeantque* seorsim *historiam suam.*

pont. reponunt *oderint.*—3 Ms. Corb. et editio princeps, *semel edito:* Budens. *edicto.*—4 Ms. Reg. *dentur hæc.*—5 Sic bene Rhenanus. In veteribus editionibus, *ac.* Mss. *a promiscua.*—6 *Sepultura* abest a Mss. Harl. Bodl. Jes. additum tamen in margine Ms. Bodl.

NOTÆ

non aliam defensionem exegerim a lectoribus, pro segniter pereuntibus, quam ne oderint tam segniter pereuntes.

Potius petere videtur Tacitus a lectore veniam, quod tædium illi creaverit similitudine tot casuum memoratorum: sed quamnam sibi ipse defensionem exigit? *non aliam* certe, quam, nempe, ne ipse oderit tam segniter pereuntes.

Nam si petit sibi defensionem hanc, ne legentes *oderint tam segniter pereuntes*, jam non sibi veniam petit, sed segniter pereuntibus, quod absurdum, ut supra dixi. Certe potuit defensio ac venia peti pro se simul et pro ipsis pereuntibus, quia odio digni propter ignaviam.

Venia simul a lectore et etiam a scriptore peti potuit: utrique enim aversantur ex æquo tam segniter pereuntes, et eadem mens esse debet lectoris ac scriptoris, quoad casus, et eventus historiæ; et quemadmodum satiatur et fatigatur lector similitudine casuum tristium, ita et scriptor. Igitur cum sibi veniam petit scriptor, veluti præmium laboris dolorisque; sic et tacite simul veniam hanc petit a lectoribus, ne eosdem oderint.

Petit hanc veniam scriptor, ne ita oderit eos, ut omitteret, præteriretque silentio; et affert rationem, cur eos non prorsus oderit, nempe, quia fuit veluti fatalis illa ignavia, et veluti præter morem geniumque indolis Rom. et quia nobiles hi describendi ac distinguendi fuerunt.

Igitur hanc unam veniam petit tot casuum similium memoratorum, hoc unum præmium, (ut Livius initio operis,) doloris et infestæ satietatis, ne nempe oderit, seu ne odisse videatur tam *segniter pereuntes.* Nec excludit eandem mentem legentium.

[1] *Exercituum*] Exercitu cæso, aut capta urbe, multi pereunt, sed simul et semel, et etiam simul semelque talis clades memoratur auctori; mox ad alia transit ille, forte lætiora, aut saltem diversa. Quæ nec tædio ipse scriptor, aut lector satietate aversatur. Sic Agric. 44. de Domit. 'Non jam per intervalla temporum, sed continuo et velut uno ictu Rempub. exhausit.'

17. Paucos quippe intra dies, eodem agmine, Annæus Mella,[1] Cerialis Anicius, Rufius[2] Crispinus ac C.[3] Petronius cecidere. Mella et Crispinus, Equites Romani, dignitate Senatoria:[j] nam hic quondam Præfectus Prætorii,[k] et Consularibus[l] insignibus donatus, ac nuper crimine[m] conjurationis in Sardiniam exactus, accepto jussæ mortis nuntio, semet interfecit. Mella, quibus Gallio et Seneca, parentibus natus, petitione honorum abstinuerat per ambitionem præposteram,[n] ut Eques Romanus[o] Consularibus potentia æquaretur: simul acquirendæ pecuniæ brevius iter credebat, per procurationes[p] administrandis Principis negotiis.

Nam intra breve tempus, eodem cœtu, velut in turba, perierunt Annæus Mella, Cerialis Anicius, Rufus Crispinus, et C. Petronius. Mella et Crispinus equestri fastigio, et claritudine senatoria. Nam Crispinus olim præfectus prætorianarum cohortium, et consularibus ornamentis insignitus, ac nuper prætextu conjurationis in Sardiniam expulsus, accepto imperatæ mortis nuntio, seipsum interemit. Mella, iisdem *ortus parentibus, quibus Gallio et Seneca, dignitates spreverat per ambitionem novam ac insolitam,* nempe, *ut eques Romanus auctoritate et opibus par esset* viris *consularibus.* Et *simul cumulandarum opum viam* hanc *breviorem putabat, per procurationes, quibus fiscum seu rem familiarem Cæsaris administraret.*

1 Brotier. cum Homero habet *Mela:* et sic Budens. Puteolanus, *Mella.*—2 Gronovius *Rufus Crisp.* Budens. *Ruffus:* sed vide XII. 42.—3 *Ac Petronius* Mss. et veteres ac recentiores editiones habent cum Brotiero. Rhenanus,

NOTÆ

j *Dignitate Senatoria*] Non enim revera senatores, sed opibus ac splendore cuivis Senatorum pares hi Equites illustres. *Lipsius.*

Senatoria] Id est, claritudine senatoria. Sic hist. IV. 52. 'Curam restituendi Capitolii in L. Vestinum confert, equestris ordinis virum, sed auctoritate famaque inter proceres.' Et infra de Mella: 'Et eques Rom. consularibus potentia æquaretur.'

k *Quondam Præfectus Prætorii*] Sub Claudio lib. XI. *Lipsius.*

l *Consularibus*] Sub Claudio, quemadmodum et Nymphidius sub Nerone iisdem insignibus donatus, qui etiam prætorii præfectus.

m *Crimine*] Criminatione, non vero crimine. Verum crimen Crispini fuit, quod olim in matrimonio Poppæam habuisset. Propterea in Sardiniam amotus antea; sed prætextu conjurationis nunc interficitur.

n *Præposteram*] Insolitam, inusitatam, mori et viæ communi oppositam.

o *Eques Romanus*] More Mæcenatis, Pomponii Attici, Sallustii nepotis, et mox Cornelii Fusci, qui floruit sub Flavianis.

p *Per procurationes*] Ad quas soli equites aut liberti admissi. *Lipsius.*

Per procurationes] Sic hist. l. II. c. 86. 'Sed procurator aderat Cornelius Fuscus vigens ætate, claris natalibus: prima juventa, quietis cupidine senatorium ordinem exuerat. Idem pro Galba dux coloniæ suæ, eaque opera procurationem adeptus,' &c.

Idem Annæum Lucanum genuerat, grande adjumentum claritudinis: quo interfecto, dum rem familiarem[q] ejus acriter[r] requirit, accusatorem concivit Fabium Romanum, ex intimis Lucani amicis. 'Mixta inter patrem filiumque conjurationis scientia' fingitur, assimulatis[4s] Lucani literis;[t]

Idem parens erat Annæi Lucani, ingens momentum subsidiumque decoris: quo interemto, dum bona illius vehementius exigit, incitavit in se *delatorem Fabium Romanum*, unum *ex familiaribus Lucani. Prætexitur* sociata inter parentem et filium conjurationis cognitio, *confictis imitatisque Lucani epistolis, quas per-*

ac *C. Petronius;* et sic Gronovius et Ryckius.—4 Edd. aliquot *assimilatis;*

NOTÆ

[q] *Dum rem familiarem*] De Annæo Mella sermo est, qui pater Lucani. Atqui de illo Eusebianum Chronicum: 'L. Annæus Mella, Senecæ frater et Gallionis, bona Lucani filii sui a Nerone promeretur.' Quæ si vera lectio, opinandum a fisco aut fiscalibus quædam abrepta, et retenta. Sed ego ambigo, neque censeo publicata bona, quia sua manu cecidit, et damnationem prævenit. Quod si est, bene in Eusebio corrigas, et ad hæc Taciti: 'ob bona Lucani filii sui a Nerone perimitur.' *Lipsius.*

Dum rem familiarem] Quomodo id? Et nonne damnati publicata bona? Scilicet verum esse quod scribit Eusebius in Chronico; restituta ea patri a Nerone: 'M. Annæus Mella, Senecæ frater et Gallionis, bona Lucani filii sui a Nerone promeretur.' *Mercerus.*

Rem familiarem] Lucanus mori jussus est reus, convictus, damnatusque; et edicto ad populum nomen ejus haud dubie non reticuit Nero.

Igitur bona illius fisci fuerunt; sed quæ bona, vivente patre et matre? Certe potuit habere adventitia bona, quæ pauca in pecunia, vel facile addicta sunt, vel etiam donata patri a principe, ut mortis invidiam leniret.

Sed postea excito accusatore, et data occasione, (ut flagitia gliscunt cum sævitia,) nunc opibus ipsius Mellæ, quæ ingentes erant, (non Lucani tantum,) inhiat Nero, veluti certæ prædæ.

[r] *Acriter*] Forte in accusatione et in morte Lucani sic transacta res fuerat, quasi nullas aut modicas opes possideret filiusfamilias Lucanus.

Sed tamen postea per avaritiam, Mella rem familiarem Lucani acrius requirebat e manibus debitorum, vel amicorum, apud quos depositæ erant opes Lucani; inter quos haud dubie fuit ille accusator Fabius Romanus, qui ex intimis Lucani amicis, et quipropterea corripit invaditque Mellam, parti opum ejus et prædæ inhians. Nam quarta pars fuit accusatorum. Et simul interim retinens ea, quæ deposuerat ipsi Lucanus, vel quæ ipse debuit.

[s] *Assimulatis*] Falsus ille amicus perfide supposuerat, vel subripuerat annulum Lucani, quod literas illas ementiretur. Infra, hoc exemplo Petronius: 'fregitque annulum, ne mox usui esset ad facienda pericula.' Ubi doctissimus Menagius legendum suadebat, *paricula*, ingeniose quidem, an vere, dubitem.

[t] *Literis*] Quasi eas scripsisset pa-

quas inspectas Nero 'ferri ad eum' jussit, opibus ejus inhians. At Mella, quæ tum promtissima mortis via,[u] exsolvit venas:[v] scriptis[w] codicillis, quibus grandem pecuniam in Tigellinum, generumque ejus, Cossutianum Capitonem, erogabat, quo cetera manerent. Additur[5] [w] codicillis, tanquam[x] de iniquitate exitii querens, ita scripsisse:[6] 'se quidem mori nullis supplicii causis; Rufium autem[7] Crispinum et Anicium Cerialem vita frui, infensos Principi:' quæ composita credebantur; de Crispino, quia interfectus erat,[y] de

spectas ad eum deferri *præcepit Nero, opum illius cupiens. Sed Mella, quæ tum celerrima ad mortem via* erat, *abrumpit venas: exaratis codicillis, quibus magnas opes largiebatur Tigellino, et genero ejus Cossutiano Capitoni, ut reliqua* liberis *conservare. Adjicitur tabulis, quasi de injusta nece querens sic mandasset;* se quidem perire, nullis exitii causis; attamen vivere Rufum Crispinum, et Anicium Cerialem, *licet* inimicos Cæsari. *Quæ adornata de Crispino puta-*

perperam. *Ryckius.*—5 Ryckii Cod. habet *addit.*—6 *Scripsisset* Mss. Reg. Corb. editio princeps et recentiores; quos secutus est Brotier. et Ryckius. In Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et Puteolanus, *scripsisse.* Altera manu in Ms. Harl. emendatum, *scripsisset.* Gronovius mallet, *querentem scripsisse.* Gruterus, *addit codicillis, tanquam de iniquitate exitii querens, se quidem, &c.* Ms. Agr. habet quoque, *addit codicillis.*—7 Fide Ernesti Flor. habet *tamen:* Ryckius negat, dicitque ibi esse *autem;* quod et recepit.

NOTÆ

tri Lucanus, et conjurationis consilia cum illo sociasset.

[u] *Quæ tum promtissima mortis via*] Vel sic fuit, vel sic credebatur, ut more et ingenio alieno seu palato vivimus, ita et quandoque morimur. Sic carcerem et laqueum vitabant, sic testamenta manebant, pretium festinandi.

Sic et exterriti, quasi innocentiam principi donabant, aut donare videbantur. Sed frustra. Neque enim diu latere scelus potest.

[v] *Venas*] Statim exsolvit venas, priusquam damnaretur, ut testamentum ratum esset, bonaque familiæ suæ conservaret, tributa parte vulturibus Neronianis. Spes conservandi bona, *pretium festinandi* occupandique mortem, dum liceret, ante judicium. Fuit alter Cerialis in Oriente, qui sub Vespasiano militavit, affinis Flavianorum.

[w] *Additur*] Id est, Spargitur in vulgus: id in codicillis ascripsisse Mellam. Sic populo illudebatur, nempe ut Crispinus jure cæsus videretur, et Cerialem occidendi prætextum haberent. *Additur,* id est, *dicitur etiam,* tanquam querens ita codicillis scripsisset, *se quidem mori, &c.*

Vel addidere id famæ, vel codicillis ipsis, magistri dominationis, vel certe additum id finxere et vulgavere, ob rationes quas affert Tacitus.

[x] *Tanquam*] Vel id de facto additur codicillis, vel interpretatione, vel fictione mera: infra, 'quæ composita credebantur.'

[y] *Interfectus erat*] Forte priusquam deferrentur, aut legerentur codicilli Mellæ, id compositum ac fictum, quia

Ceriale, ut interficeretur: neque enim multo post vim sibi attulit, minore quam ceteri miseratione, quia proditam C. Cæsari conjurationem[z] ab eo meminerant.

18. De C. Petronio[a] pauca supra[1] repetenda sunt. Nam

bantur, quia occisus erat, et *de Ceriali, ut occideretur. Et certe paulo post sibi mortem conscivit* Anicius, *minori* in vulgus *misericordia, quippe recordabantur, aperuisse ipsum* olim *conjurationem C. Cæsari.*

Quædam altius repetere juvat de C. Petronio. Quippe diem ille agebat somno,

[1 *Supra* abest a Ms. Corb. In Mss. Harl. Bodl. *pauca super.*

NOTÆ

interfectus erat, ut et eodem exemplo Cerialis interficeretur, vel ut sic mors Crispini publicaretur in vulgus cum prætextu.

[z] *Conjurationem*] Conjurationem Æmilii Lepidi. De qua Suetonius et Dio. *Lipsius.*

Conjurationem] De qua Suet. Cal. 24. 'Reliquas sorores, nec cupiditate tanta, nec dignatione dilexit, ut quas sæpe exoletis suis prostravit. Quo facilius eas in causa Æmilii Lepidi condemnavit, quasi adulteras et insidiarum adversus se conscias. Nec solum chirographa omnium requisita fraude ac stupro divulgavit, sed et tres gladios in necem suam præparatos Marti ultori, addito elogio, consecravit.'

Forte tres hi gladii fuerunt Lepidi et sororum: cum illo sorores Caii conjuraverant, aut saltem consciæ fuerunt, nempe Agrippina et Livia, seu Julia: nam Tacitus supra de Agrippina scribit, 'puellaribus annis stuprum cum Lepido spe dominationis admisisse.'

[a] *De C. Petronio*] Quem viri docti eum censent, cujus fragmenta hodie purissimæ impuritatis. De quo etiam delibero: sicut et de prænomine; quod apud Plinium l. XXXVII. c. 11. *Titus* est; itemque Plutarchum in libello, Quomodo discerni possit adulator ab amico.

Loqui eos de hoc eodem, res indicio est. Plinii verba: 'Titus Petronius Consularis moriturus, invidia Neronis Principis, ut mensam ejus exhæredaret, trullam murrhinam CCC. HS. emtam fregit.' Plutarchi: 'vel prodigentiæ et elegantiæ deditis hominibus exprobrant sordes et avaritiam, ut Neroni, Titus Petronius.'

Reperio et *Publium Petronium*, nisi fallor, hunc eundem. De quo ita Scholiastes vetus Juvenalis, in illud 'sed clamat Pontia, feci.' 'Pontia,' inquit, 'Publii Petronii filia, quam Nero convictam, (lego, *quem Nero convictum*,) in crimine conjurationis damnavit.' Nam Pontia quidem ob aliud scelus veneno exstincta est, ut idem auctor addit. *Lipsius.*

De C. Petronio] Petronium Priscum intelligat, an Turpilianum, dubito, propter illa quæ sequuntur de eodem Caio, 'proconsul tamen Bithyniæ, et mox consul,' &c. At Petronius Turpilianus consul prius, deinde ex consule Britanniam obtinuit. Sup. l. XIV. ibi Suetonius 'tradere exercitum Petronio Turpiliano, qui jam consulatu abierat, jubetur.'

Petronius autem Priscus in insulam maris Ægæi relegatus erat supra l. XV. Erunt itaque quibus videbitur

illi dies per somnum,[b] nox officiis et oblectamentis vitæ

noctem negotiis aut honoribus, et vitæ deliciis. Utque ceteris labor, ita huic inertia

NOTÆ

de Turpiliano dixisse Cornelius, quem non impedit Bithyniam rexisse, mandata principis pro consule, antequam consulatum gereret.

Imperio namque constituto, creati sæpius sunt ab Augustis proconsules, qui consulari potestate provincias extra ordinem regerent, et ex provinciæ dignitate id nomen adipiscebantur. Ita accipi potest Rufus Varenus proconsul Bithyniæ, apud Cæcilium lib. v. Epist. 20. *Vertranius.* Non hic agitur de Turpiliano, qui mox dux Neronis, cum rebellavit Vindex, ideoque occiditur a Galba.

[b] *Illi dies per somnum*] Vide verum hunc adversipedem, ut Latini appellant. Dies noster, illi nox erat: et nox pro die. Pulchre omnino istos homines vere perversos Seneca describit et culpat, Epistola 123.

'Lucet? somni tempus. Quies est?' (pro nocte, *Quietem* dixit: atque ita locum interpretor ac distinguo;) 'nunc exerceamur, nunc gestemur, nunc prandeamus. Jam lux propius accedit? Tempus est cœnæ.' Ac plura ibi de lucifugis illis vide. Adde et hæc Lampridii in Heliogabalo: 'Trajecit et dierum actus noctibus et nocturnos diebus, æstimans hoc inter instrumenta luxuriæ: ita ut sero de somno surgeret, et salutari inciperet; mane autem dormire inceptaret.' *Lipsius.* *Quies est?* Id est, quietis tempus est?

Illi dies per somnum, nox officiis] Tales exagitat Seneca epist. 122. 'Sunt qui officia lucis noctisque pervertunt: nec ante diducunt oculos hesterna graves crapula, quam appetere nox cœpit. Qualis illorum conditio dicitur, quos natura, (ut ait Virgilius) pedibus nostris subditos e contrario posuit: Nosque ubi primus equis oriens afflavit anhelis, Illis sera rubens accendit lumina vesper. Talis horum contraria omnibus, non regio, sed vita est. Sunt quidam in eadem urbe antipodes, qui, ut M. Cato ait, nec orientem unquam solem viderunt, nec occidentem. Hos tu existimas scire, quemadmodum vivendum sit, qui nesciunt quando? Et hi mortem timent, in quam se vivi condiderunt, tam infausti ominis, quam nocturnæ aves sunt. Licet in vino unguentoque tenebras suas exigant, licet epulis, et in multa quidem fercula distinctis, totum perversæ vigiliæ tempus diducant, non convivantur, sed justa sibi faciunt. Mortuis certe interdiu parentatur,' &c.

'Quis unquam oculos tenebrarum causa habuit? Interrogas, quomodo hæc animo pravitas fiat, aversandi diem, et totam vitam in noctem transferendi? Omnia vitia contra naturam pugnant. Omnia debitum ordinem deserunt. Hoc est luxuriæ propositum, gaudent perversis: nec tantum discedere a recto, sed quam longissime abire,' &c.

Infra: 'Causa tamen præcipua mihi videtur hujus morbi, vitæ communis fastidium. Quomodo cultu se a ceteris distinguunt, quomodo elegantia cœnarum, munditiis vehiculorum, sic se volunt separare etiam temporum dispositione: nolunt solita peccare, quibus peccandi præmium infamia est. Hanc petunt omnes isti, qui ut ita dicam, retro vivunt.'

transigebatur:[2] [c] utque alios industria, ita hunc ignavia ad famam protulerat: habebaturque non ganeo et profligator,[d] ut plerique sua haurientium, sed erudito luxu. Ac[3] dicta factaque ejus quanto solutiora et quandam sui negligentiam præferentia, tanto gratius, in speciem simplicitatis, accipiebantur. Proconsul tamen Bithyniæ, et mox Consul, vigentem[4] se ac parem negotiis ostendit: dein[5] revolutus ad vitia, seu vitiorum imitatione,[6] inter paucos familiarium Neroni assumtus est, elegantiæ arbiter; dum nihil amœnum et molle affluentia putat, nisi quod ei Petronius approbavisset. Unde invidia Tigellini, quasi adversus æmulum et scientia voluptatum potiorem.[e] Ergo crudelitatem Principis, cui

famam paraverat: æstimabaturque non nebulo et prodigus, ut multi, qui suas dilapidant opes, sed eleganti et perito luxu insignis. *Et quæque ille diceret aut faceret, quanto faciliora, ac liberiora* erant, *et quandam sui* velut *incuriam præferebant, tanto lætiora amœnioraque, quasi inaffectata hæc simplicitas esset, existimabantur. Prætor tamen Bithyniæ et postea Consul strenuum se ac parem rebus exhibuit: mox regressus ad vitia, seu vitiorum imitamenta, inter paucos Neroni intimos ascitus est eruditi luxus arbiter, dum nihil jucundum et delicatum in principali* fortuna *abundantia*que *existimat, nisi quod Petronio placuisset. Hinc æmulatio Tigellini, velut adversus rivalem, et peritia deliciarum præcellentem. Itaque lacessit Neronis*

2 Ryckii Ms. *transigebantur*.—3 *Ac* deest in Budens.—4 Sic bene Mss. Harl. Bodl. Jes. Corb. Guelf. Rhenanus et recentiores. In Ms. Reg. et editionibus veteribus, *ingentem se*. Brotier.—5 Ms. Corb. *deinde*.—6 *Imitationem* vulgo; sic Mss. et libri editi. In Ms. Flor. et Rhenanus, *imitatione*, quod unice probat J. Gronovius. Bipont. recepere. Brotier. *imitationem*.

NOTÆ

[c] *Nox officiis et oblectamentis vitæ transigebatur*] Ea officia plerumque ad amicos pertinebant. Ut, commendare candidatos, salutare potentiores, comitari magistratus, interesse recitationibus, nuptiis, sponsalibus, aut funeribus: et alia multa, quæ aut noctu, aut prima luce, ut plurimum, celebrabantur.

Unde a Plinio epist. lib. III. 12. *antelucana officia* vocantur. Juvenal. lib. I. Sat. 2. 'officium cras Primo sole mihi peragendum in valle Quirini.' Suet. Aug. 78. 'Matutina vigiliia offendebatur. Ac si vel officii vel sacri causa maturius vigilandum esset,' &c.

Symmachus Epist. lib. I. 23. 'Si diurna negotia nunquam distinguis quiete, certe antelucano somno nullus indulseris, ut detur aliquod tempus officiis.' *Pichena*.

[d] *Profligator*] Non qui insane opes prodigeret, absumeretque, sed ingenioso luxu *habebatur*. Erudito palato, elegantiam et delicias, nec solo luxu, sed arte et ordine, dispensare opes noverat.

[e] *Potiorem*] Quia Tigellinus ex intimis libidinibus etiam assumtus fuerat, sed dein per sævitiam arrepebat animo dominantis. Crudelitas enim ceteris libidinibus acrior in Nerone.

ceteræ libidines cedebant, aggreditur, amicitiam Scevini Petronio objectans, corrupto ad indicium servo, ademtaque defensione,[f] et majore parte familiæ in vincla rapta.

19. Forte illis diebus Campaniam petiverat Cæsar, et Cumas usque progressus[1] [g] Petronius illic attinebatur.[h] Nec tulit ultra timoris aut spei moras: neque tamen præceps[2] [i] vitam expulit, sed incisas venas, ut[3] libitum, obligatas, aperire rursum et alloqui amicos, non per seria,[j] aut quibus constantiæ gloriam[4] peteret. Audiebatque referentes, nihil de immortalitate animæ et sapientium placitis,[k] sed

sævitiam, quæ ceteris cupiditatibus ipsius *præpollebat; objicit Petronio familiaritatem Scevini, solicitato ad proditionem mancipio, ablataque diluendi criminis facultate, et majore parte servorum in carcerem conjecta.*

Forte sub idem tempus in Campaniam profectus erat Cæsar, et Cumas usque comitatus. Petronius illic detinebatur. Nec sustinuit ultra formidinis aut spei cunctationes: neque tamen propere animam ejecit, sed abruptas venas, et prout voluerat obstrictas, exsolvere rursus cœpit, *et alloqui familiares, non de* rebus *seriis, aut quibus laudem fortitudinis ambiret. Audiebatque disserentes* proximos, *non* quidem *de æternitate animarum, et præceptis philosophorum, sed molles versus et*

1 Illustr. Huetius emendabat, *Forte illis diebus Campaniam petiverat Cæsar, Cumas usque progressus. Petronius illic attinebatur.* Ingeniosissime quidem. Nihil tamen mutaverim, nullo astipulante vetere libro. Davanzati solita sua brevitate vertit: 'Cesare per sorte era venuto in Terra di Lavoro, e Petronio giunto a Cuma vi fu ritenuto.' *Brotier.*—2 Elegans est Acidalii conjectura *per præceps.* Ernest.—3 In Mss. Reg. Corb. et editione principe, *ad libitum.*—4 Perperam in veteribus editionibus, *constantiam gloriæ.* Bene emendatum in Ms. Harl. *constantiæ gloriam.* Sic supra Annal. xv. 67. 'confessionis

NOTÆ

[f] *Defensione*] Data copia Petronio se defendendi, forte ipsum Tigellinum subvertisset; quare statim exterretur reus, et inauditus damnatur.

[g] *Progressus*] Puto, in comitatu principis fuit, sed Cumas cum venisset, aula et contubernio prohibitus est. Quod fuit indicium exitii.

[h] *Attinebatur*] Sequi prohibebatur: quod ad exterrendum hominem satis fuit. Nec in carcerem missus Petronius; nam etiam postea *iniit vias*, inter amicos versatus est, et inter servos libertosque res suas disposuit, mira animi tranquillitate, et eadem amœnitate, qua vitam egerat, vitam reliquit.

Attinebatur] Id est, arcebatur comitatu principis. Non custodiebatur.

[i] *Præceps*] Non propere aut abrupte, non fuso statim et semel cruore, ut ceteri, sed per vices, quasi morti ipsi illuderet: aut eam sic sensim delibaret, atque emolliret.

[j] *Non per seria*] Irridebat serio morientes: constantiam, gloriam, posterorum curam, mortem ipsam illudebat.

[k] *Sapientium placitis*] Nihil ut Socrates, aut Plato; nihil ut Cato Uticensis, qui in procinctu ad mortem, legebat librum Platonis de immortalitate animæ; nihil ut Seneca, qui, suppeditante eloquentia, multa sapi-

levia carmina et faciles versus. Servorum[5] alios largitione, quosdam verberibus affecit: iniit epulas,[6] [l] somno indulsit, ut, quanquam[7] coacta[m] mors, fortuitæ similis esset. Ne codicillis quidem (quod plerique pereuntium) Neronem aut Tigellinum, aut quem alium potentium adulatus est: sed flagitia Principis, sub nominibus[n] exoletorum fœminarumque et novitate cujusque stupri, præscripsit,[8] atque obsignata misit Neroni: fregitque annulum, ne mox usui esset ad facienda pericula.[o]

amœna carmina. Servorum alios donis, nonnullos plagis excepit. Etiam ingressus est itinera, et quieti se dedit, ut quamvis quæsita seu accersita mors, fortuitæ similis videretur. Ne supremis quidem tabulis, (quod plerique morientium reorum *agebant,) assentatus est Neroni aut Tigellino, aut cuicumque alii præpollentium: sed descripsit vitia seu libidines Neronis sub vocabulis cinædorum mulierumque, et nova ingenia cujusque flagitii, eaque annulo munita ferri jussit ad Neronem, rupitque annulum, ne* quis *posthac uti illo posset in aliorum discrimen* aut exitium.

gloriam amplexus.' *Brotier.*—5 Ms. Corb. *servos alios.*—6 *Iniit et vias* habent omnes Edd. vett. cum Brotiero. Marklandus eleganter corrigit *epulas*; quod recepere Bipont.—7 Ita Ms. Reg. editio princeps et recentiores. Puteolanus, *ut, quasi coacta.* Mss. Harl Bodl. Jes. Corb. *ut quam coacta.* Ms. Guelf. *utque.*—8 Vulgo *perscripsit.*

NOTÆ

enter dictavit.

Nihil ut Thrasea, qui cum Demetrio Cynicæ sapientiæ doctore 'de natura animæ, et dissociatione spiritus corporisque inquirebat, qui obversis in Demetrium oculis' ultimum spiritum hausit; ut conjicere licet ex Tacito.

[l] *Iniit epulas*] Vulgo *iniit et vias:* alii legunt, *Iniit epulas.* Sed sine manuscripto id perperam audent. Cum esset anxius et æstuaret animo Petronius, ut in tali casu, locorum mutatio illi inter delinimenta exitii fuit, potius quam convivia.

Quis enim moriens et sanguinem subinde emittens, cibis aut epulis delectetur? Et præcipue sine amicis, et inter servos tantum.

[m] *Coacta*] Ut mors ipsius, quamvis quæsita et violenta, tamen similis esset morti miti seu naturali, et quasi fato suo obiret.

[n] *Sub nominibus*] Vertunt, quasi nomina illa finxerit Petronius, seu personas, quarum nomine flagitia Neronis describeret: quod falsum puto. Nam si novit stupra et cetera flagitia Petronius, certe simul et nosse facile potuit vetus aulæ ipse, exoletos et fœminas, quibuscum talia perpetrarentur.

Si sub fictis et commentitiis nominibus libidines illas vulgasset, fabulam, velut in scenam aut theatrum, composuisse videri potuit, et finxisse flagitia, quemadmodum et nomina, Nec sic talis aulæ flagitia portentaque satis promsisset; quod unum tamen haud dubie intendebat Petronius.

[o] *Fregitque annulum, ne mox usui esset ad facienda pericula*] Aliis descriptis obsignatisque. *Ferretius.*

Fortasse meminerat, assimilatas Lucani interfecti literas, ut Mellæ patri

20. Ambigenti[p] Neroni, quonam modo noctium suarum ingenia[q] notescerent, offertur Silia, matrimonio Senatoris haud ignota,[r] et ipsi ad omnem libidinem ascita,[s] ac Petronio perquam familiaris: agitur in exilium, tanquam non siluisset, quæ viderat pertuleratque, proprio odio.[t] At

Dubitanti Neroni, quonam pacto noctium suarum artes inventæque recens libidines evulgarentur, exhibetur Silia conjugio senatoris haud incognita, et ipsi Cæsari *ad omne impudicitiæ genus assumta, atque intima Petronio: pellitur in exilium, tanquam non tacuisset* ea, *quæ perspexerat et perpessa fuerat, proprio* Neronis in

NOTÆ

exitium pararetur. Tacitus supra. *Pichena.*

[p] *Ambigenti*] Non dubitare potuit Nero de Petronio, qui flagitia obsignata miserat. Puto, fuit commercium et usus Petronio cum principe de deliciis, non de flagitiis voluptatum.

Fuit Petronius elegantiæ arbiter, non libidinis; non ipsi nota ingenia noctium Neronianarum, quæ in paucos et plerumque ignobiles vulgabantur, ne irrisui esset cordatis honestisque viris ignavus, mollis, et profligatissimus princeps.

[q] *Ingenia*] Nocturnarum libidinum artes, seu novarum voluptatum commenta; 'novitas cujusque stupri.' Sic in exitium suum ingeniosa hominis indoles, quæ in salutem suam sæpe hebescit.

[r] *Haud ignota*] Illustris et clara matrimonio Senatoris fœmina, ideoque ignota esse non potuit. Idque referri debet ad ævum Neronianum, quo hæc agebantur, non ad ævum Taciti.

Id tamen tribuit et verecundiæ et dignitati Tacitus, ut senatoris nomen, seu viri talis fœminæ non prodat, quæ assumta a Nerone fuerat ad ingenia artesque libidinum, quemadmodum et Petronius in luxum et elegantiam arbiter ascitus erat; ideoque ea familiaris Petronio fuit.

Fuit et Calvia Crispinilla nobilis fœmina, magistra etiam libidinum Neronis, quæ et custos fuit Spori, et vestis regiæ.

[s] *Ascita*] Vertunt, quasi Silia ascita ad libidinem fuisset post matrimonium, seu dissoluto matrimonio senatoris: sed quidni et durante matrimonio senatorio asciri potuit fœmina in libidines a Nerone?

Certe hoc potius innuere videtur Tacitus, cum dicit, 'Silia matrimonio senatoris haud ignota.' Sic innuere videtur, durasse adhuc matrimonium cum senatore, cum ipsa ad libidinem accita fuit a Nerone. Nec putem; etiam post talia flagitia invenisse maritum senatorem.

Sic Caligula, teste Suet. 36. 'Fœminas illustres præter pedes suos transeuntes, diligenter ac lente, mercantium more considerabat; etiam faciem manu allevabat, si quæ pudore submitterent. Quoties deinde libuisset, egressus triclinio, cum maxime placitam sevocasset; paulo post, recentibus adhuc lasciviæ notis, reversus, vel laudabat palam, vel vituperabat,' &c.

[t] *Tanquam non siluisset, quæ viderat pertuleratque, proprio odio*] An Silia, proprio in Neronem odio ea, quæ viderat ac pertulerat, non siluit? Verius interpretor, mulctatam, non quia secreta vulgaverat, sed proprio Neronis in illam odio. Dixit enim, *tanquam*, quod clare ostendit fictam illam causam, atque obtentui: veram

Minucium[1] Thermum, Prætura functum, Tigellini simultatibus dedidit,[2] quia libertus Thermi quædam de Tigellino criminose detulerat,[u] quæ cruciatibus[v] tormentorum ipse,[w] patronus[3] ejus nece immerita lueret.[4]

21. Trucidatis tot insignibus viris, ad postremum Nero

fœminam *odio. At ipsius Tigellini odiis permisit Numicium Thermum, qui præturam obierat, quod libertus Thermi nonnulla in Tigellini criminationem indicasset, ob quæ doloribus quæstionum ipse* servus cruciaretur, *patronus* autem *iniqua morte necaretur.*

Interfectis tot illustribus viris, tandem Nero virtutem ipsam e medio tollere per-

1 Brotier. habet *Numicium Thermum*, et sic Gronov. et Ryckius. Ita Ms. Bodl. et Puteolanus. Ita quoque Mss. Harl. Jes. sed mendose habent, *Terinum*. Ms. Flor. *Municium Thermum*. Ms. Corb. *Munitium Thermium*. Ms. Agr. et editio princeps, *Minucium Therinum*. Ryckius existimat emendandum, *Minucium Thermum*, ut sit e posteris Q. Minucii Thermi, sub quo, in Asia prætore, Cæsar prima stipendia fecerit, [et sic edidere Bipont.] *Brotier.*—2 Sic bene Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et Puteolanus. In Mss. Flor. Reg. Bud. Agr. Corb. et editione principe, *deditum*. Idem.—3 Mss. Harl. Bodl. Jes. *Patronus atrocius ejus;* forte pro, *ejus atrocius*. *Atrocius* redundat. *Brotier.*—4 Acid. conjicit scribi *luere* pro *luerunt*, quod Lallem. probat.

NOTÆ

autem, Neronis odium. *Pichena.*

Legerim : *pertuleratque. Proprio odio hanc: Numicium Thermum prætura functum Tigellini simultatibus dedidit.* Est fere eadem verborum positio, qualis occurrit et infra lib. XVI. 30. 'Vetera hæc. Sed recens, discrimini patris filiam connectebat.' *Freinsh.*

Proprio odio] Comparat utriusque exitium, nempe Siliæ et Numicii, ita ut Nero proprio suo odio in Siliam, quia non siluerat fœmina, *quæ viderat pertuleratque*, eam exilio pellat ; at vero Numicium Tigellini simultatibus permittat. Sic fœmina odio Neronis, Thermus Tigellini simultate pervertitur.

[u] *Detulerat*] An ad Neronem ? an in vulgus tantum ? Puto ad Neronem : *nam criminose detulerat*, ideoque Nero sciens volensque Numicium *Tigellini simultatibus dedidit*. Sic Burrhus delatus antea apud dominantem. Sic et Seneca, etiam cum ipsi gratia flo-rerent.

[v] *Cruciatibus*] Nempe tormentis servi inquirebatur in patronum, ut patronus occideretur ; et forte servo seu liberto parceretur, si confiteretur adversus patronum, si quæstio Tigellini votis faveret. Sicque meliori sorte fuit servus nocens, quam dominus culpa vacuus.

[w] *Ipse*] Libertus nempe, ut servilis conditionis, tormentis cruciatus enecatusque. Nec, puto, vivus relictus est, si nocens, libertus, dum patronus insons interficeretur eadem culpa. Attamen Tacitus præcise tantum innuit fuisse cruciatum, seu per tormenta interrogatum libertum : si quæstio, si confessio liberti adversa patrono fuerit, et pro votis Tigellini, forte solo cruore et nece patroni satiatum odium Tigellini fuit ; et, pro confessione propera, forte liberto vicem et veniam rependit.

virtutem ipsam exscindere concupivit, interfecto Thrasea Pæto[x] et Barea Sorano,[y] olim utrisque infensus, et accedentibus causis in Thraseam: quod Senatu egressus est, cum de Agrippina referretur, ut memoravi: quodque juvenalium[z] ludicro parum[a] expetibilem[1 b] operam[c] præbuerat: eaque of-

optavit, occiso Thrasea Pæto et Barea Sorano, jam pridem ambobus infestus, et adjectis propriis *causis in Thraseam; quod exiit curia,* tum *cum de Agrippinæ* nece *ageretur, ut tradidi: et quod ludis juvenalibus haud satis gratum favorabilemque plausum edidisset: illaque ira* eo *penitius imperculerat animum* Neronis,

1 *Parum expectabilem,* [Brotier. quod et Bipont. recepere.] Ita Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. Puteolanus et recentiores. In Mss. Flor. et Corb. *parum et expectabilem.* Editio princeps, *parum inexpectabilem.* Ms. Agr. *parum spectabilem.* Rhenanus emendavit, *parum expetibilem,* [et sic edunt Ryckius et

NOTÆ

[x] *Thrasea Pæto*] Cujus gentile nomen adhuc quæro. Nam Dio P. Thraseam Pætum saltem appellat. Marmor vetus suadet Valerium fuisse: C. DOMITIO. DEXTRO. II. L. VALERIO. MESSALLA. THRASEA. PRISCO COS. Quod etsi de alio, ex cognomine tamen suspicemur de gente.

Thraseas hic admirator unicus Catonis, de cujus vita librum scripsit, indicante Plutarcho. Laudes ejus sparsæ in Tacito, Arriano, Dione. Sed ante alia egregium elogium de illo, ipsius Neronis in Plutarchi libello Præceptorum politicorum: 'Nero paulo antequam occideret Thraseam odio et metu, attamen quodam illum incusante, tanquam male et inique judicasset: Utinam, inquit Nero, me sic amaret Thrasea, ut optimus judex est.' Salve, o salve, vir magne, et, inter Romanos sapientes, sanctum mihi nomen. Tu magnum decus Gallicæ gentis: tu ornamentum Romanæ Curiæ: tu aureum sidus tenebrosi illius ævi. Tua inter homines, non hominis vita; nova probitas, constantia, gravitas, et vitæ mortisque æquabilis tenor. *Lipsius.*

[y] *Barea Sorano*] Qui ille est nominatus Boëthio de Consolat. l. 1. prosa 3. *Lipsius.*

[z] *Juvenalium*] En magnum scelus! Nam teste Suet. Ner. 11. 'Juvenalibus senes quoque Consulares, anusque matronas recepit ad lusum.' Et, teste Dione, instituti hi ludi per causam positæ a Nerone primæ barbæ. Et propterea *Juvenalia dicta,* quia, ut tyrocinii die pueritiam exuebant; sic, barba rasa, juventutem.

[a] *Parum*] Puto, nullam prorsus exhibuit operam in tali ludicro, sed sic dicitur, quia præsens ludis affuit, non laudans, sed pædagogi et magistri infensi vultum præferens. Hinc crimen Thraseæ, 'Pæto Thraseæ tristior et pædagogi vultus' objectus. Sueton.

[b] *Expetibilem*] Vulgo *expectabilem.* Puto, scripserat parum *spectabilem operam præbuerat:* sic pronuntiant multi populi, *expectabilem,* pro *spectabilem.* Et debuit spectari ea opera, et ut spectabiles viri, ita et *spectabilis* opera. Supra 'gravior inerat metus, si spectaculo defuissent.'

[c] *Operam*] Odium aut amicitiam pluribus indixit Nero, prout eum cantantem magis vel minus laudassent, teste Suetonio, et apud Taci-

fensio altius penetrabat, quia idem Thrasea Patavii,[d] unde ortus erat, ludis cesticis,[2] a Trojano Antenore institutis,[e]

quod idem Thrasea apud Patavium, unde duxit originem, tragico ornatu cantavisset in ludis Cesticis ab Antenore Trojano constitutis. Illo *etiam die, quo Antis-*

Gronovius.] *Brotier.*—2 In Mss. Vatic. Flor. Reg. Corb. et editione principe, *ludis cetastis.* Repetitum in margine Ms. Corb. *ludi cetasti a Trojano Antenore instituti.* Mss. Bodl. Guelf. Harl. *cestatis.* In. Ms. Jes. *Testatis.* Ms. Agr. *cerastis.* Pignorius emendabat, *iselasticis,* de quibus Plinius, x. Ep. 119. et 120. Grotius, *Xysticis.* Probabilior Puteolani emendatio, *cesticis.* Trojanus Antenor athletarum certamina instituerat, quibus musica deinde

NOTÆ

tum: 'Tenuioribus statim irrogata supplicia, adversus illustres dissimulatum ad præsens, et mox redditum odium.' Quod nunc et Thraseæ redditur, eum exitio reposuerant expetibilem.

[d] *Patavii*] Patavium, urbs Venetiæ provinciæ in Italia. Hodie *Padouë,* urbs primaria agri Patavini, sub dominio Reipublicæ Venetæ. *Tillemonius.*

[e] *Ludis cesticis a Trojano Antenore institutis*] Quid cestibus cum cantu? Cecinisse enim hic dicitur Thraseas, non pugnasse: et a Dione, 'qui Tragœdiam saltasset apud Patavium, qua civitate ortus erat.' Ita enim scribendum: Patavinus quia Thraseas.

Sed crederem, ut fit, tempore auctiores, ornatioresque eos ludos factos, et ad cestus, scenica etiam certamina adjecta.

Turbat nos tamen et moratur Vatic. qui, *cetastis,* refert. Scriptura, de qua nihil hiscam.

Apud Livium l. x. navale certamen annuum est Patavii: sed nihil ad istud. Agonitem Drepanitanus, apud Sidonium in Abitaco suo, ad exemplar Trojanæ superstitionis, pariter nihil istuc.

Dio hoc tantum monet: fuisse ἑορτὴν τριακονταετηρίδα, tricennale spectaculum. *Lipsius.*

Ludis cesticis a Trojano Antenore institutis] Agonas pugilum institutos posset quis credere: quando *cestus* manibus inducti, appenso plumbo, pugilum instrumenta sint Maroni et Flacco.

Ceterum, quid ad rem faceret *habitus Tragicus?* Nisi immutatam longo sæculo ludorum formam quis crediderit, aut *Cesticos* dictos, quod, habitu mulierum, viri in his exercerentur. Κεστὸν, Veneris vestem proprie esse, in Scholiis Græcis traditur: sed per abusum cujuscumque mulieris indumentum dici; ut in Epig. ἡ κεστοῦ φωνεῦσα μαγύτερα.

Erunt et quibus arridebit, ut *Xysticos ludos* legamus, quod non probo. *Alciatus.* Virgilius Æneid. v. ubi ait Æneam ludos solennes patri constituisse: 'Seu crudo fidit pugnam committere cestu:' Eo cestu Dares et Entellus pugnarunt. Cestus autem sunt pugilum arma. Estque cestus clavæ genus, pilas plumbeas loris bubulis appensas habens.

Cicero Tuscul. II. 'Inde pugiles cestibus contusi ne ingemiscunt quidem.'

Ad hæc juvenes Rom. in Campo Martio, saltu, disco, lucta, cestu, et aliis plurimis exercebantur. *Lupanus.*

Cestus similes sunt nostris chirote-

habitu tragico[3] cecinerat: die quoque, quo Prætor Antistius, ob probra in Neronem composita, ad mortem damnabatur, mitiora censuit obtinuitque: et, cum Deum[4] honores[f] Pop-

tius prætor ob factitata in Neronem probrosa carmina *capitali supplicio damnabatur, leniorem sententiam promsit Thrasea, evicitque: et cum cœlestes religiones*

addita. *Brotier.*; qui utitur diphthongo, *cæsticis*; et sic Homerus.—3 In Budens. additur *ornatus*.—4 Ita Ms. Bud. Rhenanus et recentiores. Mss. Harl.

NOTÆ

cis ferreis; quas *manopole* appellamus, quasi *manoplia*, armaturam manus. Unde detegitur error eorum, qui volunt eos constitisse clava corrigiisque, sive loris et pilis plumbeis: inter quos V. C. Lupanus ad Ann. Taciti. XVI. Laur. Pignorius in Origin. Patavinis.

De his ludis Virgilius et Statius scribunt, quos *pugillares* dicere possis, cum in illis pugiles manuum palmas cestibus armati certarent, manus plumbo graves alii in alios jactantes, ut est apud Senecam ad Lucilium. Manuum vero tegmen e tergore primoribus Græcis Latinisque factum, deinde plumbeum, cestus nomen habuit, auctore Pompeio lib. III.

Ex quo licet observare veteres *cestus*, sine diphthongo scripsisse, ut est apud Cic. II. Tuscul.

Ceterum nisi mutatam sæculis multis ludorum formam credas, quid ad rem *Cesticorum* facit habitus Tragicus, quærit Alciatus.

Ego respondeo ludos in quosque XXX. annos ab illo Antenore institutos, qui Patavinam condidit urbem, et in eos quidem Thraseam ad pugnam non descendisse: sed qui nunquam in urbe Neronem cithara canentem audierat, neque ut reliqui omnes ejus sacræ voci sacrificaverat, neque ludicro juvenali interfuerat unquam, eo sibi Neronem iratum fecit, quod Patavii in patria ludis affuit, spectavit.

Et quod magis in Thrasea mirandum, tragœdiam egit, ut mos illis ludis erat; cujus in Nerone Dionis assertor Xiphilinus. *Vertranius.*

Immo *Xysticis*; quod in tecta porticu celebrarentur. De Xysto vide Vitruvium lib. VI. de Xysticis certationibus, Suetonium Aug. *Grotius.*

Quia in Mss. est *cetastis*, lego *ludis Iselasticis*. Nam et in inscript. antiqua occurrit *certaminis Selastici*. Testatur Vitruvius initio lib. IX. nobilibus Athletis, Olympionicis, Pythionicis, Isthmionicis, Nemeonicis concessum fuisse in Græcia, non modo ut diebus solennibus corona in capite, palmam manu gestarent: sed etiam, ut reduces in patriam instar triumphi inveherentur, super murorum partem dejectam, quadrigis: unde εἰσήλασαν apud Plinium lib. X. epist. 119.

De quibus ludis videndus Turnebus Adv. I. 19. et XXVII. 5. Faber in Agonist. II. 9. et 10. Claudius Minos in Plinium.

Et est verisimile, fabulas quoque hac occasione actas, et spectacula exhibita plurium generum, ut referunt Apuleius lib. XI. et Athenæus lib. V. de Pompis parum differentibus.

Fortassis et apud Suetonium in Calig. c. 20. legendum: *in Sicilia Syracusis Iselasticos ludos*, pro *hasticos*. Laur. Pignorius in Origin.

[f] *Cum Deum honores*] Exstincta Poppæa, statim in adulationes pro more se effudit senatus, et divinos honores

pææ decernerentur,[5] sponte absens,[g] funeri[h] non interfuit.[6] Quæ obliterari non sinebat Capito Cossutianus, præter animum ad flagitia[7] præcipitem, inimicus[8] Thraseæ, quod auctoritate ejus concidisset, juvantis Cilicum legatos, dum Capitonem repetundarum interrogant.[i]

22. Quin et illa objectabat: 'principio anni vitare Thraseam solenne jusjurandum:[j] nuncupationibus votorum non

statuerentur Poppææ, ultro absens; supremis honoribus illius *non affuit. Quæ* sperni aut *oblivione aboleri non patiebatur Capito Cossutianus;* qui *præter animum ad scelera promtum vesanumque, infensus Thraseæ* erat, *quod damnatus esset auctoritate illius, tuentis legatos Cilicum, dum repetundarum* crimine *postulant Capitonem.*

Quin et illa exprobrabat Thraseæ, initio anni declinare ipsum solenne sacramentum *in senatu:* cum susciperentur vota non interesse, quamvis ornatum

Bodl. Jes. Guelf. et Puteolanus, *divini honores.* Mss. Reg. Corb. Agr. et editio princeps, *cum deinde honores.*—5 Sic bene Mss. Agr. et Guelf. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et editionibus veteribus, *decernuntur,* [et sic Gronovius.] *Brotier.*—6 Ita Mss. Reg. Corb. et libri omnes editi. In Mss. Flor. Harl. Bodl. Guelf. *interfuerit.* In Ms. Jes. *interfuerat,* quod et Ryckius conjecit.—7 Ms. Corb. *ad flagitium.*—8 In Mss. Flor. Reg. Corb. et editione principe, *iniquus.*

NOTÆ

huic Augustæ decrevit, seu apotheosim. Et exequias celebrando simul consecrata cœloque dicata est Poppæa, quemadmodum principes viri, seu fœminæ, quas etiam antea consecrari mos obtinuerat.

[g] *Absens*] Itaque Thrasea neque affuit in senatu, cum divini honores Poppææ decernerentur, nec etiam exequiis, quibus Diva illa consecrata est, interfuit.

[h] *Funeri*] Sic supple, quasi scripsisset: *Sponte absens,* et etiam *funeri non interfuit.*

[i] *Dum Capitonem repetundarum interrogant*] *Interrogare* verbum est XII. tabulare. Cicero III. de legibus, 'Cum magistratus judicassit interrogassitve, per populum mulctæ, pœnæ, certatio esto.'

Interrogari legibus Livius dixit, ut hic repetundarum. Et Ulpianus c. I. in tractatu Pandectarum: 'Si quadrupes pauperiem fecisse dicatur, *in jure interrogari* usurpavit,' id est, apud judicem.

Nam *jus* locum significat, teste Paulo JCto, ubi jus redditur. Inde Terentius, 'in jus ambula.' Et vetus illa locutio, 'E jure manu consertum vocare. *Lupanus.*'

Repetundarum] Nempe supra XIII. 33. 'Cossutianum Capitonem Cilices detulerant maculosum fœdumque, et idem jus audaciæ in provincia ratum, quod in urbe exercuerat. Sed pervicaci accusatione (Thraseæ et Cilicum) conflictatus, postremo defensionem omisit; ac lege repetundarum damnatus est.' Legati Cilicum patronum Thraseam asciverant.

[j] *Principio anni vitare Thraseam solenne jusjurandum*] Cujus multa memoria in Tacito, aliisque; ideo ordine rem exposui, in Excursu. *Lipsius.*

adesse,[k] quamvis Quindecimvirali[l] Sacerdotio præditum: nunquam pro salute Principis, aut cœlesti voce immolavisse:[m] assiduum olim et indefessum, qui vulgaribus[n] quoque Patrum consultis semet fautorem aut adversarium ostenderet,[1] triennio non introiisse curiam: nuperrimeque,[2] cum ad coërcendos Silanum et Veterem certatim concurreretur, privatis potius clientium[3] negotiis vacavisse: seces-

Quindecimvirali sacerdotio; nunquam sacris operatum esse pro incolumitate imperatoris, aut divina *illius* voce: assiduum ante *alias* et infatigabilem, qui vulgatissimis etiam patrum decretis vel faveret vel obsisteret; a tribus annis non venisse in senatum; et cum nuper certatim confluerent *patres* ad cohibendos Silanum et Veterem, privatis potius clientium rebus *ac litibus* ope-

1 Ms. Reg. *ostentaret.*—2 Budens. omisit copulam.—3 Ryckii Ms. *clientum.*

NOTÆ

[k] *Nuncupationibus votorum non adesse*] De quibus Annal. l. IV. 'Pontifices eorumque exemplo ceteri sacerdotes, cum pro incolumitate principis vota susciperent.'

Sueton. Neron. 46. 'Votorum nuncupatione magna jam ordinum frequentia, vix repertæ Capitolii claves.' Plura huic rei et opportuna in Excursu. *Lipsius.*

Nuncupationibus votorum non adesse] Vota nuncupabant consules, et præsentibus multis in tabulas referebant.'

Plinius in Paneg. 'Nuncupare vota et pro æternitate imperii, et pro salute civium, immo pro salute principum, ac propter illos pro æternitate imperii solebamus.' Idem ipse lib. Epist. 10. 'Vota suscepta pro incolumitate Trajani' ait. Vota suscipi pro principe diximus, l. II.

Solennis vero illa votorum nuncupatio fiebat consulibus ineuntibus magistratum. Ibant, teste Livio in Capitolium ad vota nuncupanda.

Suetonius hujusce votorum nuncupationis meminit in Claudio 46. et in Galba 18. *Lapanus.*

[l] *Quindecimvirali*] Lib. XI. 11. Ubi de ludis sæcularibus: 'Iisque intentius affui sacerdotio Quindecimvirali præditus, ac tum prætor. Quod non jactantia refero; sed quia collegio Quindecimvirum antiquitus ea cura, et magistratus potissimum exequebantur officia cærimoniarum.'

[m] *Aut cœlesti voce immolavisse*] Indignor cum lego, immo non indignor, ut nunc ætas mea est, et peritia ludibriorum in re humana. En summates illi viri genere, dignitate, sapientia, titulum criminis accipiunt, quem pudeat memorasse.

Sed eadem Philostratus libro V. 'Accusationes quot et quantas e theatris oriri censes, cum delatores ita redarguunt? Non venisti auditum Neronem; aut venisti quidem, sed negligenter et non attente audisti: risisti plane, non plausisti, nec pro ipsius VOCE SACRIFICASTI, ut clarior liquidiorque esset.'

[n] *Vulgaribus*] Respicit ad senatusconsultum, quod memorat Tac. XIII. 49. 'Non referrem vulgatissimum senatusconsultum, quo civitati Syracusanorum egredi numerum edendis gladiatoribus finitum permittebatur, nisi Pætus Thrasea contradixisset,' &c.

sionem jam id et partes, et, si idem multi[4] audeant, bellum esse. Ut quondam C. Cæsarem,' inquit, 'et M. Catonem, ita nunc te, Nero, et Thraseam avida discordiarum civitas loquitur. Et habet sectatores, vel potius satellites, qui nondum contumaciam sententiarum, sed habitum vultumque ejus sectantur, rigidi et tristes, quo[5] tibi lasciviam exprobrent. Huic uni incolumitas tua,[o] tuæ artes,[p] sine honore.[6] Prosperas Principis res spernit: etiamne[7] luctibus[q] et doloribus non satiatur? Ejusdem animi est, Poppæam Divam non credere, cujus in acta D. Augusti et D. Julii non jurare. Spernit religiones,[8] [r] abrogat leges.[s] Di-

ram navasse; defectionem jam illud, et factionem *esse*, et, si multi idem tentent, ad arma iri. Ut olim, *ait*, civitas differebat sermonibus C. Cæsarem et M. Catonem; ita nunc de te, Nero, et de Thrasea *disserit*, dissensionum *urbs* avida. Et habet *ille* fautores, vel potius ministros, qui *certe* nondum sequuntur perviciam opinionum *ejus*, *attamen* cultum vultumque ipsius *æmulantur*, graves et austeri, quo tibi luxuriam objectent. Huic uni salus tua sine cura, artes *et studia* sine decore. *Qui* secundas res imperatoris contemnit: etiamne malis et mœrore *ejus* non expletur? Ejusdem ingenii est, Poppæam cœlo dicatam non credere, et in acta Divi Augusti et Divi Julii jusjurandum spernere. Contemnit cærimonias *cœlestes et* leges abolet. Diurna *acta* po-

—4 Ita Mss. et veteres ac recentiores editiones. Rhenanus, *si multi idem*.—5 Sic bene Pichena. In Mss. Flor. Reg. Guelf. et editione principe, *quod tibi*. Ms. Harl. et Puteolanus, *qui tibi*. Emendabat Faërnus, *quasi tibi*. Brot.—6 [Auctoritate Msstorum et Edd. Brotierus edidit, *Huic uni incolumitas tua sine arte, sine honore*.] In uno Ms. Flor. *artes*; quod tuetur conjecturam Lipsii, qui emendabat, *incolumitas tua sine cura, artes sine honore*. Haud ita probabiliter Gronovius, *incolumitas tua, tuæ artes sine honore*. Brotier. Gronovii emendationem recepere Bipont. quos sequor. *Oberlin*.—7 In Ms. Agr. *etiamnum*, sine interrogatione; quod probant Ryckius, et Bipont.—8 Perperam in

NOTÆ

[o] *Incolumitas tua*] Sentio abesse vocem, quam volenti Cornelio reddo: *incolumitas tua sine cura, artes sine honore*. Prius membrum ad nuncupationem omissam *votorum* spectat, quæ pro incolumitate principis: alterum ad id, quod nunquam immolarit pro cœlesti voce. *Lips.*

[p] *Artes*] Studia sua, carmina, cantus, citharam: supra, 'flagitante vulgo, ut omnia studia sua publicaret.'

[q] *Luctibus*] Id dicit propter viros illustres, quos continuo occidebat Nero. Quasi diceret: Foris res principis prosperæ; at in urbe luctus et mœror, quibus non satiatur Thrasea, quia infestus Neroni.

Odit Thrasea res prosperas Cæsaris apud extraneos, nec satiatur improsperis urbis et aulæ. Forte sic propter et ipsam Poppæam filiamque defunctas.

[r] *Religiones*] *Spernit religiones*, cum Poppæam *Divam* non credit Thrasea.

[s] *Leges*] Idem *abrogat leges*, cum in *acta Divi Augusti et Divi Julii non* jurat.

urna Populi Romani[t] per provincias, per exercitus, curatius[9] leguntur,[u] ut noscatur, quid Thrasea non fecerit.[v] Aut transeamus ad[10] illa instituta, si potiora sunt: aut nova cupientibus auferatur dux et auctor. Ista secta Tuberones et Favonios,[w] veteri quoque Reip. ingrata nomina, genuit. Ut Imperium evertant, libertatem præferunt: si perverterint, libertatem[11] ipsam aggredientur.[12] Frustra Cassium amo-

puli Romani attentius leguntur in provinciis et castris legionum, ut sciatur, quid Thrasea non egerit, *quid abnuerit facere*. Aut desciscamus ad illas artes, si meliores sunt: aut novas res molientibus dux et consultor adimatur. Hæc sapientia Tuberones et Favonios, priscæ etiam reipublicæ invisa vocabula, produxit. Ut principatum subvertant, libertatem ostentui habent; cum eum subverterint, libertatem ipsam adorientur. Frustra Cassium ejecisti, si

Mss. Flor. Reg. Agr. Corb. et editione principe, *legiones*. Brotier.—9 Sic bene Lipsius. Mendose in Ms. Reg. et editione principe, *curatium*. In Ms. Corb. *curantium*. Recte quidem, sed non ita antique, Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et Puteolanus, *accuratius*.—10 Ms. Agr. *in illa*, quod Ryckius probat. —11 Sic bene Pichena e Ms. Flor. Sic quoque Ms. Corb. In Ms. Reg. et editione principe omissa sunt, *præferunt si perverterint*. *Libertatem* tantum omisere Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus. *Brotier*.—12 In Budens. legi-

NOTÆ

[t] *Diurna populi Romani*] Antiqui moris fuit, ut unusquisque domesticam rationem vitæ suæ per dies singulos annotaret. Quare *diurna* confici solebant, id est, libri, in quibus singulorum dierum rationes describebantur. Unde apud Juvenalem legitur, 'longi relegit transversa diurni.'

Sueton. in Jul. 20. ait ipsum Julium instituisse in consulatu, ut tam Senatus quam populi diurna acta conficerentur et publicarentur. *Lupanus*.

[u] *Curatius leguntur*] Ita restitui, confusione librorum motus, qui ad vocem ignobiliorem adhæserant. Itaque *curiatium*, aut *curantium*, fere legas.

At ita ante Tacitum Sallustius, 'Curatissime accepit.' Et Ammianus: 'Domicilia cuncta curatius ritu Romano instructa.' Noster l. XIV. 'Ludos curatius editos.' *Lips.*

[v] *Non fecerit*] Puto supplendum hic *quam quod Nero fecerit*. Diurna magis leguntur, *ut noscatur quid Thrasea non fecerit*, quam ut sciatur quid fecerit princeps.

Vel generice id sumendum: diurna acta populi Rom. minus accurate legerentur, nisi accederet cupiditas legendi ea quæ Thrasea non fecerit, seu quibus repugnaverit in senatu.

[w] *Ista secta Tuberones et Favonios*] Stoicorum sectam, vitium hoc hominis culpat, et qui eam secuti. Tuberonem intelligit Q. Ælium, qui in epulo publico hædinis pellibus stravit lectos Punicanos, et vasa Samia exposuit. Cicero, Valerius, aliique.

Agellius l. I. 'Tubero juris civilis antistes, et Stoicæ doctrinæ sectator.' Idem ille est, qui Lucullum Xerxem togatum appellitabat, Plutarcho memorante.

Favonius est Catonis ille simia; de quo Suetonius Aug. c. 13. et Valerius Maximus lib. II. cap. ultimo.

visti, si gliscere et vigere Brutorum æmulos passurus es. Denique nihil ipse[13] de Thrasea scripseris,[x] disceptatorem[14] Senatum nobis relinque.' Extollit ira[15] promtum Cossutiani animum Nero: adjicitque Marcellum Eprium, acri eloquentia.

23. At Baream Soranum jam sibi Ostorius[1] Sabinus, Eques Romanus, poposcerat reum, ex Proconsulatu Asiæ, in qua offensiones Principis auxit justitia[y] atque industria,[z] et quia portui Ephesiorum[a] aperiendo curam insumserat: vimque civitatis Pergamenæ,[b] prohibentis Acratum, Cæsaris

adolescere et florere Brutorum imitatores permiseris. Demum nihil ipse mandaveris de Thrasea, tantum arbitrum senatum nobis permittas velim. *Ira præcipitem Capitonis animum* laudibus *evehit Nero*: *eique adjungit Marcellum Eprium vehementi facundia.*

Sed Ostorius Sabinus eques Romanus jam sibi accusandum *postulaverat Baream Soranum reum*, postquam defunctus erat *proconsulatu Asiæ, in qua Cæsaris inimicitias accendit, justitia ac vigilantia, et quia curam adhibuerat aperiendo* augendoque *portui Ephesiorum; et quia sine pœna reliquerat violentiam Pergamenorum, qua impedierant, ne Acratus Neronis libertus statuas et pictas tabellas auferret.*

tur *egrediuntur*.—13 *Ipse* abest a Ms. Corb. et editione principe.—14 Ms. Reg. *decertatorem*.—15 *Ira* Ms. Ryckii.

1 Sic bene Lipsius. Mendose in Mss. et veteribus editionibus, *Subitorius*,

NOTÆ

Plutarchus in Bruto. Vidi tamen qui *Fannios* hic reponeret imperite. *Lips.*

[x] *Scripseris*] Quasi vero in tanta adulantium colluvie, tamque fœda servilique patientia, non posset etiam Nero, licet obmutescens, occidere virum innocentem, per senatores nempe, qui tot veluti servi sævique satellites dominantis!

Scripseris] Nempe ad senatum; nam scribebat absens princeps vel epistolam vel orationem, quæ in senatu per quæstorem Cæsaris legebatur, Nero sæpius per consules. 'Omisso quæstoris officio.' Suet.

Quasi diceret Cossutianus, Nihil tua auctoritate opus est ad subvertendum Thraseam: sit inter nos senatus arbiter; id sufficit.

[y] *Justitia*] 'Quia vim civitatis Pergamenæ, prohibentis,' &c. 'statuas et picturas avehere, inultam omiserat.' Nam cetera ignorata, aut potius dissimulata.

[z] *Industria*] Quia, 'portui Ephesiorum aperiendo curam insumserat.'

[a] *Ephesiorum*] Ephesus, urbs Ioniæ provinciæ ad mare Ægæum, in Asia minore. Hodie *Ajalouc* vocatur a Turcis, et *Ephese* a Francis: villa est præfecturæ Natoliæ ad Archipelagum, sub Turcico imperio Asiatico. *Tillemon.*

[b] *Pergamenæ*] Pergamus, urbs Mysiæ majoris, ad Caicum fluvium, in Asia minore. Hodie *Pergamo*, urbs præfecturæ Natoliæ ad occidentem, in Turcico imperio Asiatico. *Tillem.*

libertum, statuas et picturas avehere, inultam[2] omiserat. Sed crimini dabatur 'amicitia Plauti, et ambitio conciliandæ provinciæ ad spes novas.' Tempus damnationi delectum, quo Tiridates accipiendo Armeniæ Regno adventabat: ut ad externa[c] rumoribus[3] intestinum scelus obscuraretur, an, ut magnitudinem Imperatoriam cæde insignium virorum, quasi Regio facinore,[d] ostentaret.

24. Igitur, omni civitate ad excipiendum Principem spectandumque Regem effusa, Thrasea, occursu prohibitus,[e] non demisit[1] animum: sed codicillos ad Neronem composuit, requirens 'objecta, et expurgaturum' asseverans, 'si notitiam criminum et copiam diluendi habuisset.' Eos

Sed ipsi *objectabatur* amicitia *Rubellii* Plauti, et cupido illiciendæ provinciæ ad novos motus. *Tempus damnandis reis assumtum, quo advehebatur Tiridates* in Urbem *accipiendo regno Armeniæ;* sive *ut ad res externas* conversis *vulgi sermonibus, domesticum facinus occultaretur, sive ut principale fastigium nece illustrium virorum, veluti regio facinore demonstraret.*

Igitur civitate universa certatim *egressa ad excipiendum Cæsarem conspiciendumque Tiridatem,* cum *Thrasea officio et honore occurrendi principi arceretur, non despondit animum: sed compositis ad Neronem literis, postulat* quænam *sibi* objectarentur, et defensurum *affirmat,* si nosset crimina, et purgandi facultas

vel *Torrius,* vel *Ostrius.*—2 Sic recte Mss. Vatic. Harl. Bodl. Jes. Guelf. editio princeps et recentiores. Perperam Puteolanus, *multam.* Alii, *invitam.* Ms. Corb. *in ultima.* Idem.—3 Frustra tentat Acidalius *versis ad externa;* Gruterus, *ad externa rumorum.* Brotier. Quidam apud Oberlin. monet legendum *ruentibus* pro *rumoribus.* Vulgatam tuentur Bipont.

1 Budens, *dimisit.*

NOTÆ

[c] *Ad externa*] Alii, *ad externa rumorum;* sed intellige, ut *ad externa* conversis *rumoribus?* Non tamen lege. Forte *ut ad externa rumoribus intentis, intestinum, &c.*

[d] *Regio facinore*] Seneca de Ira l. II. 5. 'Volesus nuper sub Divo Augusto proconsul Asiæ, cum CCC. una die securi percussisset; incedens inter cadavera vultu superbo, quasi magnificum quiddam conspiciendumque fecisset, Græce proclamavit: O rem regiam! quid hic Rex fecisset?'

[e] *Thrasea, occursu prohibitus*] Quod signum scilicet principis indignantis, et a se atque aspectu suo spernentis.

Tale Vespasiano factum ab eodem Nerone, apud Suetonium in Vespas. cap. 4. 'Prohibitus non contubernio modo, sed etiam publica salutatione.' Atque ut ibi ille salutatione prohibitus, sic iste occursu. *Lips.*

Salutatio hic et *occursus* pro eodem est; non enim occurritur principi sine officio et honore, nec forte sine osculo, si Cæsar alter esset a Nerone; qui neminem salutabat, nec resalutabat.

codicillos Nero properanter accepit, spe,[2] exterritum Thraseam scripsisse,[3] [f] per quæ claritudinem[4] Principis extolleret, suamque famam dehonestaret. Quod ubi non evenit, vultumque et[5] spiritus[6] [g] et libertatem insontis ultro extimuit, 'vocari Patres' jubet.[7] Tum Thrasea inter proximos consultavit, 'tentaretne defensionem, an sperneret.'[h] Diversa consilia afferebantur.

25. Quibus intrari curiam placebat, 'securos esse[1] de constantia ejus,' dixerunt: 'nihil dicturum, nisi quo gloriam

daretur. *Has literas festinanter accepit Nero, sperans, metu perculsum Thraseam ea scripsisse, per quæ gloriam imperatoris eveheret, suamque famam imminueret. Quod ubi non successit, aspectumque et constantiam libertatemque innocentis viri ultro expavit,* vocari senatum *jussit. Tum Thrasea inter amicos deliberavit,* an dilueret crimen, an aspernaretur. *Sed in diversas sententias distrahebantur.*

Hi *quibus venire* eum *in senatum placebat*, ipsius firmitudinem animi sibi notissimam esse, *disseruerunt*, nihilque prolaturum *ipsum*, nisi quo decus *suum*

2 Sic optime Rhenanus. In Mss. et veteribus editionibus, *sæpe* pro *spe*. Brotier. Si *sæpe* genuinum sit, ad Neronem referendum. *Ryckius*.—3 Ita Mss. Flor. Reg. Agr. Corb. editio princeps et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *sensisse;* quod immerito defendit J. F. Gronovius. *Brotier*.—4 Ms. Corb. *claritatem;* ut et editio princeps.—5 *Et* omisit Ms. Jes.—6 In Mss. Reg. Corb. et editione principe, *spiritum*.—7 Ita Mss. editio princeps et recentiores. Puteolanus, *jussit*, et sic Ryckius.

1 *Esse se* volebat Groslotius.—2 Sic bene Mss. Flor. Reg. Corb. editio

NOTÆ

[f] *Scripsisse*] Olim *sensisse*, quod non sine sensu commodo. Nam cum agitur de codicillis, *sensisse* et *scripsisse* fere unum et idem est. Et si sensisset Thrasea aliquid humile, quo Neronem demereretur, sic claritudinem principis valde extollebat.

Sed, ut vere dicam, fere turpius fuerit tali viro *sensisse*, quam *scripsisse*. Maneat igitur *sensisse*, et sic validior sensus Taciti, et *μέγα φρονεῖν*, ex virtute et sapientia Stoica intimum.

[g] *Vultumque et spiritus*] Seneca de Tranquil. animi, c. 3. 'Nunquam inutilis est opera civis boni. Auditu enim, visu, vultu, nutu, obstinatione tacita, incessuque ipso prodest. Ut salutaria quædam citra gustum tactumque odore proficiunt: ita virtus utilitatem etiam ex longinquo et latens fundit; sive spargit et se utitur, suo jure; sive precarios habet accessus, cogiturque vela contrahere; sive otiosa mutaque est, et angusto circumscripta, sive adaperta: in quocumque habitu est, prodest.'

Vultumque] Olim infensus Neroni, ob virtutem et priscos severosque mores, et ut habet Suet. Ner. 37. 'Pæto Thraseæ tristior et pædagogi vultus' objectus est.

[h] *Sperneret*] Omitteret, abjecta spe salutis: quia nempe invalidæ leges, nulla auctoritas patrum, et sola delatorum sævitia vigebat vincebatque.

augeret. Segnes et pavidos supremis suis secretum circumdare.[2] Aspiceret populus virum, morti obvium, audiret Senatus voces,[1] quasi ex aliquo[3] Numine, supra humanos:[4] posse ipso miraculo etiam Neronem permoveri. Sin crudelitati insisteret,[5] distingui certe apud posteros memoriam honesti exitus ab ignavia per silentium pereuntium.'

26. Contra, qui opperiendum domi censebant, de[1] ipso Thrasea eadem: 'sed ludibria et contumelias[J] imminere:

extolleret. Ignavos ac formidolosos fini seu morti suæ secretum ambire. *Immo* intueretur populus virum morti occurrentem, *quin et* audiret senatus sermones, velut ex quodam Deo, et hominem excedentes; posse ipso prodigio Neronem quoque absterreri. Et si in sævitia perseveraret, certe memoriam honestæ mortis apud posteros discerni a segnitie *illorum*, qui per secretum et solitudinem intereunt.

Contra qui expectandum esse *domi consulebant, eadem de Thrasea* fatebantur;

princeps et recentiores. In Mss. Harl. Jes. Bodl. et Puteolanus, *secretum otium dare*. In margine Ms. Bodl. additum, *secretum circumdare*. Brotier.—3 Sic editio princeps et recentiores. Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et Puteolanus, *ex quodam numine*. In Ms. Corb. *ex aliquo numinum*.—4 *Humanas* Puteolanus et recentiores, [quos secutus est Brotier. et Homerus.] In Mss. Flor. Reg. Corb. et editione principe, *supra humanos*; id est, *supra homines*. Sic enim Tullius, XIII. ad Attic. Ep. 2. 'Possum falli, ut humanus.' *Brotier. Humanos* probant Ryckius et Gronovius, at in textu recipiunt *humanas*. Bipont. *humanos*.—5 Sic Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et Puteolanus. In Mss. Flor. Reg. et editione principe, *si incredulitati*. Ms. Corb. *si in incredulitate*. Perperam Rhenanus, *sin crudelitas persisteret*. Brotier.

1 Cod. Ryckii *nihil de ipso Thrasea: sed, &c.*—2 Brotierus hunc locum ita

NOTÆ

[1] *Voces*] Id est, Sermones, orationes. Sic Agric. 45. 'Excepissemus certe mandata, vocesque quas penitus animo figeremus.' Vel etiam aliquando sic plurali numero dictum per emphasim, licet unica res sit, ut de Phœnice dixit *alites*, de Sole *Deos*.

Sic supra de voce Neronis dixit *voces*; sic et hic de Thrasea, *voces, &c. supra humanas*. Vel id tantum ex genio Latini sermonis.

[J] *Contumelias*] Sic supra Salvidienus vocabat Junium Gallionem *hostem et parricidam* in ipso senatu: aliquando etiam minas manusque intentabant, et e senatu ejiciebant invisos et infestos senatores. Ut infra, Eprium Marcellum et Vibium Crispum, qui sævissimi delatores sub Nerone.

Etiam trahebant in carcerem suis manibus. Tac. Agric. 45. 'Mox nostræ duxere Helvidium in carcerem manus.'

Debuit etiam timeri vis militum curiam obsidentium, et ne violaretur Thrasea, et ne ejus occasione sæviretur in patres, et præcipue in affines et amicos ipsius Thraseæ.

Igitur satius fuit mori pro suo arbitrio, quam sic pollui violarique per immanitatem assentantium Neroni.

subtraheret aures conviciis et probris. Non solum Cossutianum aut Eprium ad scelera promptos: superesse, qui forsitan manus ictusque per immanitatem ausuri;[k] etiam bonos metu sequi. Detraheret potius Senatui, quem[l] perornavisset, infamiam[4] tanti flagitii: et relinqueret incertum,

sed superiorum et contumelia inultare: subduceret aures suas ludibriis et contumeliis. Non modo Capitonem aut Marcellum ad scelera paratos: sed multos alios esse, qui forsan manus ictusque per saevitiam auderent intentare: etiam probos quosque [illegible] formidine. Demeret potius senatui, quem exornavisset, ignominiam tanti dedecoris, et relinqueret dubium atque ambiguum, quid,

---

esset; per immanitatem Augusti: etiam, &c. Et mecum hunc adjungit: 'Vulgo in Mss. et veteribus editionibus per immanitatem Augusti etiam bonos metu sequi. In libro veteri etiam, per immanitatem Augusti: etiam bonos sequi. Ms. Agr. aut potius vir eruditus, qui in hoc codice conjecturas suas posuit, per immanitatem Augusti intentarent: altera manu per immanitatem ingererent. Boxhornius ait in codice suo scriptum, per immanitatem ausuri. Lipsius comprobat, manus ictusque parent. Immanitatem Augusti etiam bonos metu sequi. Salmerius et Ryckius, ut in hoc Virgilii versu, 'Quos ego: sed motos praestat componere fluctus,' interiorem aliquam confingunt. Probabilius emendat Grotius, per immanitatem auderent. Manus tamen et ictus audere haud ita usitatum. Mss. ad Taciti stilum propius accedere videtur, manus ictusque intentarent. Sic supra Annal. III. 36. 'Cum manus intentarent:' infra Hist. I. 69. 'tela ac manus in ora legatorum intentant:' et Hist. III. 31. 'ingerebant probra, intentabant ictus.' Cum, intentarent, nescio quo casu, excidisset, irrepsit Augusti; quae vox nec loco, nec Taciti stilo convenit.' Sic Brotier. [Ryckius eandem cum Brotiero lectionem praebet, et Gronovius.] Cod. Agr. per imm. Aug. intentarent a 1. m. tum a 2. m. ingererent. Intentarent simili loco noster habet etiam III. 36. H. I. 69. III. 31. Cum Ryckio facit Hiller. Rac. 18. firmiorem stomachum professus. Auderent probat Lallem. recepere Bipont. Fateor, mihi non liquere, et conjecturam Boxhornii placere prae reliquis. Eam proinde exhibui. Minime recedit a vulgato. Sed ante etiam, quod nonnulli intrudunt, non habet Bud. Oberlin.—3 Cod. Ryckii quem toties perorn. Lipsius vult semper.—4 Sic bene Mss. Harl. et Puteolanus. Mendose Mss. Flor. Corb. et editio princeps, infamis; ut altera manu

NOTÆ

[k] *Ictusque per immanitatem ausuri*] Animam agenti loco aquam sic affuderim: *ictusque parent. Immanitatem Augusti etiam bonos metu sequi.* Lips.

Ictusque per immanitatem Augusti, &c.] Lege mecum potius: *superesse qui forsitan manus ictusque per immanitatem ausuri sint,* (vel *ausint,*) *etiam bonos metu sequi.* Acidalius.

Augusti vox hic aliena, nec Tacito in usu, ubi de Nerone sermo. Restituo *auderent,* cujus vocis extritas literas posteriores imperita conjectura implevit. Audendi verbum addito casu quarto frequens Tacito.

Hoc ait metuendum, ne ludibria et contumeliae non intra verba eorum, quibus eloquentia pro telo erat, staret, sed ad verbera quoque prorumperet, et boni etiam malorum facinora metu imitarentur. *Grotius.* Forte, *ausuri essent.*

[l] *Senatui, quem perornavisset*] Puto leg. *quem semper ornavisset.* Lips.

Senatui, quem perornavisset] Hoc est, ad finem usque. Habet enim eam

quid, viso Thrasea reo, decreturi Patres fuerint. Ut Neronem flagitiorum pudor caperet, irrita spe agitari: multoque magis timendum, ne in conjugem, in familiam, in cetera pignora[m] ejus sæviret. Proinde intemeratus, impollutus, quorum vestigiis et studiis vitam duxerit, eorum gloria[n] peteret finem.' Aderat consilio Rusticus Arulenus, flagrans juvenis, et cupidine laudis offerebat, 'se intercessurum Senatus consulto:' nam plebis[5] Tribunus erat. Cohibuit spiritus[6] ejus Thrasea, 'ne vana et reo non profutura, intercessori exitiosa, inciperet. Sibi actam ætatem, et tot per annos continuum vitæ ordinem non deserendum: illi initium Magistratuum, et integra, quæ supersint.[o] Multum

coram Thrasea reo, deliberaturi patres fuerint. Inani voto expectari, ut Nero pudore scelerum permoveretur; et longe potius metuendum *esse*, ne per immanitatem grassaretur in uxorem, in familiam, et reliqua pignora illius. Igitur inviolatus et incontaminatus, eorum decore mortem oppeteret, quorum exemplis atque institutis vitam transegerat. *Intererat consilio Rusticus Arulenus, ardens juvenis, et cupiditate gloriæ pollicebatur* ultro, se oppositurum decreto patrum: *nam* tum *tribunus plebis erat. Retinuit ardorem ejus Thrasea,* ne inania tentaret, reoque inutilia, *simul* et *ipsi* intercedenti exitiabilia. Sibi transactam ætatem, et per tot annos constantem vitæ tenorem non relinquendum *esse:* illi principium honorum *esse tribunatum,* et quæ per reliquum vitæ spatium maneant, *illibata adhuc et* integra *esse. Sed* multum

emendatum in Ms. Harl. *Brotier.*—5 In Mss. Flor. Reg. Corb. *plebi;* quod edidit Gronovius. Ceteri omnes libri editi et multi Mss. *plebis.* Idem.—

NOTÆ

vim in compositione *per* particula. Sic supra IV. 34. 'uterque opibus atque honoribus perviguere.'

Ejusdem observationis est quod traditur in l. II. ad L. Jul. de adult. 'reum peregisse non alias quis videtur, nisi condemnaverit.' *Freinsh.*

[m] *Pignora*] Præsertim timuit Helvidio Prisco genero suo, filiæ, et nepotibus; infra: 'lætitiæ propior, quia Helvidium generum suum Italia tantum arceri cognoverat.'

[n] *Gloria*] Nempe gloriam eorum assereret in morte sua: quorum insistens vestigiis et sapientiæ vitam egerat, horum pari *decore* mortem oppeteret.

[o] *Et integra quæ supersint*] Id est, Tuo judicio relicta ea velis, necne. Sed prius tecum expendas, quale iter ingrediaris ad rempublicam capessendam, adulatorium scilicet, an præruptum. *Pichena.*

Postea occisus Rusticus a Calvo Nerone Domitiano, teste Plutarcho, quem philosophantem Romæ ille audiebat.

Integra] Nempe ætatem, et modum se gerendi, tum in vita agenda cum in capessendis magistratibus, adhuc in potestate sua habere juvenem.

Sed ante secum expenderet, quodnam vivendi genus amplecteretur,

ante secum expenderet, quod, tali in[7] tempore, capessendæ Reipublicæ iter ingrederetur.' Ceterum ipse, an venire in Senatum deceret, meditationi suæ reliquit.

27. At postera luce, duæ Prætoriæ cohortes armatæ templum Genetricis[1] Veneris[p] insedere. Aditum[q] Senatus[r] globus togatorum obsederat, non occultis gladiis: dispersique per fora ac basilicas cunei militares: inter quorum aspectus et minas ingressi curiam Senatores. Et oratio Principis per Quæstorem ejus audita est.[s] Nemine nominatim com-

ante secum pensitaret *animo*, quam viam *aut rationem* adeundæ reipublicæ iniret in tali tempore. *Ceterum ipse sibi cogitandum reliquit, an ingredi curiam honestum esset.*

Sed postera die, duæ cohortes prætorianæ in armis circumsedere delubrum Veneris Genitricis. Agmen togatorum vestibulum curiæ occuparat, haud obtectis ensibus: distributæque per fora et basilicas stationes militum; inter quorum aspectum et terrorem Patres in curiam venere. Et oratio Cæsaris per Quæstorem illius recitata est. Nullo nominatim incusato, senatores increpabat, quod officia publica omit-

6 *spem ejus* Budens.—7 Ita Mss. Flor. Reg. Corb. editio princeps, Pichena et recentiores. Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus omisere præpositionem.

1 Sic bene Ms. Flor. Sic enim passim in nummis VENERI GENETRICI, VENUS GENETRIX. In vulgatis libris, *genitricis*, [et sic Ryckius.] *Brotier.*—

NOTÆ

qua ratione rempub. ingrederetur. Aliter capessit rempub. Thrasea, aliter Vitellius v. c.

p *Templum Genetricis Veneris*] Fuit in regione Octava Romæ antiquæ. Ex Nardini Roma l. v. c. 9. p. 260. *Tillemon.*

q *Aditum*] Itaque non in vestibulo, neque ad fores templi excubavit miles prætorianus, sed globus togatorum; nisi forte illi togati etiam milites essent. Nam erat togata cohors illa prætoria, quæ ad fores palatii, pro more assidebat.

Sed hic milites dispositi per cuneos et stationes non fuerunt *togati*, ut puto, quia non agebatur custodia principis; sed nempe ut *horridus* esset *miles in armis*, et sic magis exterreret senatum Nero. Tac. 10. 'inter quorum aspectus et minas ingressi,' &c.

At qui in vestibulo senatus, *togati* fuerunt: et id honori senatus et patrum reverentiæ datum est, ne obsessa curia videretur, velut ardente bello: quod postea factum a Domitiano.

r *Senatus*] Aditus senatus et templi unum et idem est; nam tum senatus habebatur in templo Veneris Genetricis.

s *Et oratio Principis per Quæstorem ejus audita est*] Non enim cuilibet e Quæstorum collegio id munus; sed *candidatis principis*, l. 1. de Offic. Quæstoris.

Ideo Tacitus expressim, *Quæstorem ejus.* Et in lapidibus aliquoties, *QVÆSTOR. AVG.* Reliqua ad hunc ritum trita. *Lipsius.*

Oratio Principis per Quæstorem ejus audita est] Superest dicere, Quæsto-

pellato, patres arguebat, 'quod publica munia desererent, eorumque[2] exemplo Equites Rom. ad segnitiam[3] verterentur.[4] Etenim, quid mirum, e longinquis provinciis haud veniri,[5][t] cum plerique, adepti Consulatum et Sacerdotia, hor-

terent, eorumque imitatu equites Rom. ad inertiam desciscerent. Et certe, quid mirum e remotis provinciis non venire *patres in curiam*, cum multi *qui* functi consulatu, et sacerdotiis præditi *erant*, potius hortis excolendis vaca-

2 *Eodemque* Budens.—3 Ms. Corb. *segnitiem.*—4 Flor. *uterentur*, quod præferunt Bipont.—5 Ms. Reg. et editio princeps, *longinquis provinciis adveniri.* Ms. Corb. et Puteolanus, *e longinquis provinciis adveniri.* Mss. Harl. Jes. *mirum est longinquis, &c.* Ms. Flor. *e longinquis provinciis hadveniri*; unde Pichena et recentiores edidere, *haud veniri*: ut olim divinaverat Lipsius. Qui quidem, hac emendatione nondum plene consultum sententiæ ratus, tentabat, *quid mirum nec longinquis provinciis subveniri*, vel *provinciis adverti.* Heinsius vero emendabat, *e longinquis provinciis adsciri*: Grotius, *non adveniri.* Sane cum codicum scriptura convenit, *haud veniri*: neque sensus est omnino ab-

NOTÆ

res libris aut epistolis principalibus legendis in senatu operam olim dedisse. Suet. in Aug. 65. et in Nerone 15. Lampridius in Alexand. Justinianus in tractatu Pandectarum de officio Quæstoris. *Lupanus.*

Hic mos originem fortasse habuit ab Augusto, qui, ut refert Dio l. LIV. cum senatum convocasset, ac gravedine laboraret, Quæstori libellum recitandum dedit.

Et Sueton. de eodem c. 65. 'Caii Luciique casu non adeo fractus, de filia absens, ac libello per Quæstorem recitato, notum Senatui fecit: abstinuitque congressu hominum diu, præ pudore.'

Hinc secutis auctoribus maxima Quæstoribus auctoritas. Vocabantur enim juris interpretes: legum sanctionumque conditores: edictorum rescriptorumque dictatores: principis consiliorum et cogitationum participes: precum arbitri; quippe qui libellos supplicantium aut repellebant aut admittebant, ipsisque subscribebant.

Plures denique alias habuerunt prærogativas: adeo ut Cassiodorus Quæstorem imaginem principis appellet, ac linguæ regiæ vocem, l. v. epist. 4. et l. vi. formul.

Et Notitia imperii ad Quæstoris insignia hæc verba subjicit: 'Sub dispositione Viri illustris Quæstoris. Leges dictandæ: Preces.' Pichena. Attamen per consules, 'omisso quæstoris officio,' talia legebat Nero. Suet.

[t] *Quid mirum e longinquis provinciis adveniri*] Divinabam *haud veniri.* Nec tamen sententiæ plene consultum. Melius sic: *quid mirum, nec longinquis provinciis subveniri.* Vel, *provinciis adverti.* Lipsius.

Quid mirum e longinquis provinciis haud veniri] Divinavit Lipsius ita scribendum, cum vulgo legeretur, *e longinquis provinciis adveniri.* Ac divinatio ista prorsus fere a Flor. confirmatur, qui habet, *hadveniri.*

Hinc disces, multos Senatores e longinquis provinciis Romæ fuisse, qui sæpe in patriam proficiscebantur, ut res suas inviserent.

torum potius amœnitati inservirent?' quod velut[6] telum arripuere[7] accusatores.

28. Et, initium faciente Cossutiano, majore vi Marcellus, 'summam Rempublicam[1] agi,' clamitabat: 'contumacia inferiorum lenitatem Imperitantis deminui. Nimium mites ad eam diem Patres, qui Thraseam desciscentem, qui generum ejus, Helvidium Priscum,[u] in iisdem furoribus, simul Paconium[2] Agrippinum,[v] paterni[w] in Principes odii hære-

rent? *quod veluti missile arripuerunt delatores.*

Et incipiente accusationem Capitone, majore violentia Marcellus exclamabat, agi de summa rerum *et imperii;* pervicacia subditorum clementiam principis imminui. Nimium lenes ad id tempus patres, qui Thraseam deficientem, qui Helvidium Priscum, generum illius, in eadem contumacia atque amentia, impunitos relinquerent; etiam Paconium Agrippinum, qui paterno in im-

surdus, si, ut in notis explicatum est, interpreteris. *Brotier.*—6 Ms. Corb. *sicut.*—7 Budens. *corripuere.*

1 Sic bene Mss. Flor. Corb. et editiones recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et editionibus veteribus, *summam reipublicæ;* quod nec antiquum, neque ex Romano usu, ut viris eruditis, ac maxime Brissonio, De Formulis, p. 185 et 856. jam pridem observatum. *Brotier.*—2 Budens. *Ragonium;* et sic Puteol.

NOTÆ

Lib. XII. 'Galliæ Narbonensi ob egregiam in patres reverentiam datum, ut senatoribus ejus provinciæ, non exquisita principis sententia, jure quo Sicilia haberetur, res suas invisere liceret.' *Pichena.*

Quid enim mirum haud venire in senatum modicos senatores, cum plerique consularium primorumque, qui adepti essent summum imperium reipub. et sacerdotia amplissima, potius hortos suos excolerent?

[u] *Generum ejus, Helvidium Priscum*] Idem in præceptis Stoicorum ab ineunte ætate versatus, sapientiæ studiosos amicissimos habuit Sosium Senecionem, qui libros de vita ejus, C. Cæcilium, qui de Ultione, Juniumque Rusticum, qui de ejus et Thraseæ laudibus libros composuerunt.

Eique sub Nerone primum, deinde sub Vespasiano, cum prætor esset, in exilium acto, periculorum affuit semper socia Fannia, Arriæ et Thraseæ filia, Helvidio marito Thraseaque patre dignissima.

De cujus laudibus Plinius Corn. Prisco l. VII. et Quadrato l. IX. epistola priori parte corruptissima scribit. *Vertranius.*

[v] *Paconium Agrippinum*] Hic ille Agrippinus e Stoica domo, laudatus Epicteto et Arriano. Quorum verba ad hanc historiam dabo. Epicteti electis: 'Celebrare Agrippinum operæ pretium propterea videtur, quod maxima laude dignus vir ille, nunquam se ipsum laudavit; immo si quis eum laudasset, erubescebat.' Et statim: 'Et cum aliquando jam pransurus esset, astitit qui nuntiaret ipsi, jussisse Neronem, ut in exilium abiret. At ille subjecit: Numquid et nos bene prandebimus apud Ariciam?'

dem, et Curtium Montanum,[x] detestanda carmina[y] factitantem, eludere impune sinerent. Requirere se in Senatu[z] Con-

peratores odio successerat, et Curtium Montanum, execranda carmina componentem, impune frustrari *leges* paterentur. Desiderare se in curia consula-

NOTÆ

Arriani l. I. c. 1. 'Nuntiatum ei, quod judicium de eo fieret in senatu: Bonum factum, inquit. Atenim quinta hora jam advenit, qua exerceri solebat, et frigida lavari. Eamus, ait, et exerceamur. Exercitanti supervenit qui diceret, Fuge ocius, damnatus es. Exilio, inquit, an morte? Exilio. Bona autem quid? Non ablata tibi. Ariciam ergo euntes, istic prandeamus.' Tacito ista lucem dabunt dum paulo inferius ait, 'pulsum eum Italia.'

Sed cur Marcellus *paterni odii in principes hæredem* Agrippinum calumniatur? Propter patrem ejus Paconium, qui majestatis reus sub Tiberio periit.

Eruo e Suetonii Tiber. c. 61. 'Interrogatum eum a quodam nano astante mensæ inter copreas, cur Paconius, majestatis reus, tamdiu viveret? Statim quidem petulantiam linguæ objurgasse, ceterum post paucos dies scripsisse senatui, ut de pœna Paconii quamprimum statueret.' Ideo Tacitus mox: 'Quid Agrippino objectum, nisi tristem patris fortunam? quando et ille, perinde innocens, Tiberii sævitia concidisset.' *Lipsius.*

[w] *Paterni*] Quia pater Paconii majestatis reus, etiam sub Tiberio perierat, perinde innocens.

[x] *Montanum*] Fuit eloquentissimus, ut patet Hist. IV. 42. 'Helvidio et Paconio Italia depulsis, Montanus patri conceditur, prædicto, ne Remp. attingeret;' id est, *ne dignitates adipisceretur*.

[y] *Detestanda carmina*] Non ausus dicere, *probrosa carmina;* nam et revera posthac fatentur patres, non fuisse famosa ea carmina.

Infra: 'Montanum probæ juventæ, neque famosi carminis, quia protulerit ingenium, extorrem agi.' Quocumque carmine protulisset ingenium, crimen fuit sub malo principe, et perinde malo poëta. Audi Suet. Ner. 53. 'Maxima autem popularitate efferebatur, omnium æmulus qui quoquo modo animum vulgi moverent.'

Igitur, puto, invidit Nero Montano, quia juvenis et carmine excellebat; et quia forte suspicabatur, se lacerari sub aliis nominibus. Ut et Tiberius olim.

Ea fuit conditio temporum, ut neque silere vel loqui sine periculo liceret: aberat et silebat Thrasea, et tamen perit; loquitur Montanus, et damnatur.

[z] *Requirere se in Senatu*] Tria hæc respiciunt et repetunt, quæ supra dicta fuerunt a Cossutiano. Primum: 'triennio non introisse curiam.' Secundum: 'nuncupationibus votorum non adesse.' Tertium: 'principio anni vitare Thraseam solenne jusjurandum.'

Sensus videtur: Hæc objicerem; et tanquam gravia flagitia disceptationi senatus proponerem, nisi Thrasea aperte hostem patriæ ac proditorem profiteretur; quod omnia crimina excedit. *Pichena.*

Non hic sensus est, quem exsculpebat vir eruditus. Immo vero hæc objicit atque dicit: Si Thrasea negare vult, se pro hoste patriæ habendum esse, respondeat, cur in senatum non

sularem, in votis[a] Sacerdotem, in jurejurando[b] civem: nisi, contra[3] instituta[c] et cærimonias majorum, proditorem palam et hostem Thrasea induisset. Denique ageret[4] Senatorem, et Principis obtrectatores[d] protegere[5] solitus, veniret, censeret, quid corrigi aut mutari vellet: facilius perlaturos sin-

rem, in votis sacerdotem, in jurejurando senatorem: nisi, contra leges et religiones avorum, Thrasea perduellem *se* aperte hostemque *esse* profiteretur. Postremo, qui senatoris partes sustinere *solebat*, *qui* de principe male opinantes tueri consueverat, veniret *in senatum*, proferret quid emendari, *quid* inverti

—3 Pro *contra* posuere Bipont. *contemnens*.—4 Vulgata lectio est *agere*: quam servant Brotier. et omnes Edd. Cod. Agr. *ageret*. Egregie. Nam diu absens male diceretur *agere Senatorem solitus*. Recte potius, *ageret*, *veniret*,

NOTÆ

veniat; vota non suscipiat; in acta non juret. Quæ omnia negligere hominem qui senator, qui sacerdos, qui civis sit, non esse nisi proditoris. *Freinsh.*

In Senatu] Id jam olim questi sub Cæsare Dictatore, pari causa. Sallust. II. ad Cæs. 'Nam fere his tempestatibus, alii judiciis publicis, alii privatis suis atque amicorum negotiis implicati, haud sane Reipub. consiliis affuerunt; neque eos magis occupatio, quam superba imperia distinuere. Homines nobiles cum paucis senatoriis, quos additamenta factionis habent, quæcumque libuit probare, reprehendere, decernere, ea, uti libido tulit, facere.'

[a] *In votis*] Quæ pro salute principis nuncupabantur quotannis solenni et stata die; nempe, Kalendis Jan.

In votis] Quæ vota et in provinciis et exercitibus fiebant eodem tempore quo in Urbe ipsa. Plin. Epist. x. 107. 'Vota, domine, priorum annorum nuncupata, alacres lætique persolvimus; novaque rursus, curante commilitonum et provincialium pietate, suscepimus, precati Deos, ut te Remque publicam florentem et incolumem ea benignitate servarent, quam super magnas plurimasque virtutes, præcipua sanctitate, consequi Deorum honore meruisti.'

[b] *Jurejurando*] Nempe Kalendis Jan. cum præeuntibus consulibus, jurarent patres in acta priorum Cæsarum. Ut nempe rata ea haberent.

In jurejurando] Quia Thrasea in acta Divi Augusti et Divi Julii, seu potius simul et in acta Neronis, jurare noluit.

[c] *Contra instituta*] Debuit adesse, in senatu Thrasea, et jurare in acta principis, quia senator et *consularis*; templis ac votis, quia *sacerdos*, *&c.* nisi palam proditorem et hostem Reipub. ac dominantis profiteretur.

[d] *Obtrectatores*] Id dicit propter Antistium supra: 'Die quo prætor Antistius, ob probra in Neronem composita, ad mortem damnabatur, mitiora censuit obtinuitque.'

Nempe ut insulam amoveretur, non occideretur, obtinuerat Thrasea, contra quam voluit Nero, qui eum damnatum voluit, vel salutis concessæ seu clementiæ gloriam affectavit.

gula increpantem, quam nunc silentium perferrent[e] omnia damnantis. Pacem illi per orbem terræ, an victorias sine damno[f] exercituum, displicere? Ne hominem, bonis publicis mœstum,[6] et qui fora, theatra, templa pro solitudine haberet, qui minitaretur exilium suum, ambitionis pravæ compotem facerent. Non illi consulta hæc,[g] non Magistratus aut Romanam urbem videri. Abrumperet vitam ab ea civitate, cujus caritatem olim, nunc et aspectum exuisset.'

29. Cum per hæc atque talia Marcellus, ut erat[1] torvus et minax, voce, vultu, oculis ardesceret: non illa nota[h] et

cuperet; libentius toleraturos res singulas incusantem, quam nunc ferrent taciturnitatem *ipsius*, cuncta condemnantis. *An* pacem illi toto imperio omnibusque terris, an victorias sine damno legionum ingratas esse? Ne mala sua ambitione frui sinerent *hominem*, publica felicitate mœstum, et qui basilicas, theatra, *atque* delubra, tanquam solitudinem reputaret, qui et minaretur *se abfuturum, et in* exilium *procul urbe et senatu abiturum*. Non illi decreta hæc *patrum*, non magistratus, aut Romanam civitatem videri. Separaret vitam ab ea Urbe, cujus amorem pridem, *alias* nunc et conspectum reliquisset.

Cum hæc et similia Marcellus, ut erat atrox et violentus, verbo, vultu, et flagrantibus oculis pronuntiaret; *non* jam *illa comperta et frequentibus periculis solita*

censeret. Recepere Bip. Sequor. *Oberlin*.—5 Frustra tentat Gronovius, *ut Principis obtrectatores protegeret*. Brotier.—6 Ms. Corb. *infestum*.

1 Sic optime Pichena, ex Ms. Flor. in quo mendose, *ut ereå*. In Mss. Reg. Corb. Agr. Guelf. et editione principe, *vinceret*. Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *inveheretur*. Brotier. Ms. Bud. habuit *verteret*, quod vergit ad lectionem Flor. *Ernest*. Bipont. recepere *verteret*, et sumunt intransitive pro *verteretur* in *speciem torvi* &c. Mihi id nimis durum videtur, potiorque emendatio Pichenæ. Sic noster etiam l. XLI. 'ut erat recens dolore et ira.'

NOTÆ

[e] *Quam nunc silentium perferrent*] En calumniam! viri boni silentio etiam apud Tyrannum peccant. Audi illa apud Senecam, Œdip. CR. 'Tacere liceat: nulla libertas minor A rege petitur. ŒD. sæpe vel lingua magis Regi atque regno muta libertas obest.' *Lipsius*.

[f] *Victorias sine damno*] Alludit ad victoriam Corbulonis, qua coactus Tiridates Neronis imagines et signa legionum venerari, et diadema in Oriente deponere; quod non resumeret, nisi Romæ, et manu principis.

[g] *Consulta hæc*] Non videri senatusconsulta hæc, non magistratus, non senatum, aut patres. Nec abs re. Non enim hic senatus, non leges, non Respub. non consules: ubi omnia sævitiæ unius obediebant, qui vim omnem legum ac magistratuum in se unum verterat, et qui in exitium Reipub. et generis humani spirabat, imperabat.

[h] *Non illa nota*] Non jam illa nota aut sueta senatus mœstitia: supple, *obversabatur*.

celebritate[2] periculorum sueta jam Senatus mœstitia, sed novus et altior[3] pavor, manus et tela militum cernentibus. Simul ipsius Thraseæ venerabilis species obversabatur: et erant, qui 'Helvidium quoque' miserarentur, 'innoxiæ affinitatis pœnas daturum. Quid Agrippino objectum, nisi tristem patris fortunam? quando et ille, perinde innocens, Tiberii sævitia concidisset. Enimvero Montanum probæ juventæ,[4] neque[5] famosi[i] carminis,[6] quia protulerit ingenium,[j] extorrem agi.'

30. Atque interim Ostorius[1] Sabinus, Sorani accusator,[2] ingreditur, orditurque 'de amicitia Rubellii Plauti, quodque Proconsulatum[3] Asiæ[k] Soranus, pro claritate,[l] sibi potius accommodatum, quam ex utilitate communi egisset, alendo

patrum consternatio obversabatur animis, *sed insolitus et profundior metus* intraverat, *cum vim et arma militum intuerentur. Simul et ipsius Thraseæ species venerabilis se offerebat* animo: *et erant qui* Helvidii etiam *commiseratione moverentur*, innocentis matrimonii pœnam laturi. Quid *et* exprobratum Agrippino, nisi adversam parentis fortunam? cum et ille, æque insons, immanitate Tiberii periisset. Et *ipsum* Montanum bene actæ juventutis *laude commendabilem*, nec probrosi carminis *reum esse, sed* quod doctrinam ac facundiam exhibuerit, exilio pelli.

Et interea Ostorius Sabinus, Sorani delator, inducitur, incipitque de familiaritate Rubellii Plauti, quod provinciam Asiam rexisset Soranus, magis ex claritudine *et propria* ambitione, quam ex utilitate publica, fovendo discordias

Oberlin.—2 Ita Mss. et editiones veteres ac recentiores. Frustra emendavit Freinshemius, *crebritate* [quod tamen Gronovius habet]. Mox *jam* abest a Ms. Corb. *Brotier.*—3 Male in Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. *ulterior* pro *et altior.* Idem.—4 Ita vulgo Mss. editio princeps et recentiores. In Ms. Corb. *probe vivente.* Unde Puteolanus, *probe viventem.*—5 Ms. Corb. *non.*—6 *sed quia* Ryckii Cod. et Acidal. probat.

1 Budens. *Torius.*—2 Acidalius malebat *accusationem ingreditur.*—3 Sic bene Pichena ex multis Mss. in quibus *procos.* Male suppletum in *aliis Mss.*

NOTÆ

[i] *Famosi*] Sic velim: *neque famoso carmine, sed quia protulerit ingenium, extorrem agi:* aut sic intellige.

[j] *Ingenium*] Cui maxime invidebat Nero: sic et Lucani divini juvenis premebat famam. Sic et Seneca accusatus, quod factitaret carmina. Sic apud Suet. 42. 'Cuidam scenico placenti nuntium misit, abuti eum occupationibus suis.'

[k] *Proconsul. Asiæ*] Melius, *proconsulatum.* Lipsius.

[l] *Pro claritate*] Quod potius rexisset provinciam ad gloriam sibi comparandam, et modo quo sibi conciliaret provinciales, alliceretque in *spes novas* cum Rubellio Plauto, quam ex utilitate publica.

seditiones civitatum.'[m] Vetera hæc:[n] sed recens[o] et quod[4] discrimini patris filiam connectebat, 'quod pecuniam Magis dilargita[p] esset.' Acciderat sane pietate Serviliæ: id enim[5] nomen puellæ fuit: quæ, caritate erga parentem, simul imprudentia ætatis, non tamen aliud consultaverat, quam de 'incolumitate domus, et an placabilis Nero, an cognitio Senatus[q] nihil atrox afferret.' Igitur accita est in Senatum, steteruntque diversi:[r] ante tribunal Consulum, grandis ævo parens; contra filia, intra vicesimum[6] ætatis annum, nuper marito, Annio Pollione, in exilium pulso,[s] viduata desolataque: ac ne patrem quidem intuens, cujus onerasse pericula videbatur.

sociorum. *Vetusta hæc; sed* quod *novum* fuit, *periculo patris filiam conjungebat*, quod pecuniam *ipsa* Magis dedisset. Quod *sane contigerat pietate Serviliæ, (sic enim puella vocabatur,) quæ amore erga patrem, simul* et *imprudentia juventæ, non tamen aliud sciscitata erat, quam de* salute familiæ, et an exorabilis Nero, an patrum consulto sævum quippiam decernendum foret. *Igitur accersita est in curiam, astiteruntque comparati* invicem, *et oppositi ad tribunal consulum, provecta ætate pater; contra filia, quæ viginti annos nondum attigisset, recens in exilium ejecto conjuge* illius *Annio Pollione, sola relicta destitutaque: ac ne parentem quidem conspiciens, cujus auxisse discrimina videbatur.*

ut in veteribus editionibus, *proconsul.* Brotier.—4 *Sed recens, discrimini* vulgo Mss. et libri omnes editi; ac recte. In Ms. Flor. *sed recens et quot discrimini:* unde frustra tentat Pichena, *et quod;* Freinshemius, *id quod.* Jac. Gronovius, *et quo.* J. F. Gronovius, *sed recens, et discrimini.* Idem.—5 Brotier. cum Homero omisit *enim.*—6 Ms. Corb. *vigesimum.*

NOTÆ

[m] *Seditiones civitatum*] Intelligit Ephesios, quorum portum effoderat aperueratque; et Pergamenos, quod non punierat eos qui prohibuissent Acratum statuas imaginesque avehere.

[n] *Vetera hæc*] Jam olim crimina hæc Sorano objectabantur, sed recenter accusator discrimini patris filiam adjungebat.

[o] *Recens*] Sic forte: *Vetera hæc: sed recens quo et discrimini patris filiam connectebat, quod pecuniam, &c.* nam in Flor. *recens et quot discrimini.* Forte leg. *sed recens id quod et discrimini, &c.* alia vetera, *sed recens* crimen fuit quod, &c.

[p] *Pecuniam Magis dilargita*] Cape ad lucem historiæ Scholiastis hanc notam ad illud Juvenal. 'Faciet, quod deferat, ipse.' 'Egnatium philosophum significat, qui filiam Bareæ Sorani, quam cum ipse ad Magicam descendisset, hortatus detulit Neroni.'

Sed velim obiter corrigi: *quam, cum ipsius, ad Magicam descendisset, hortatu, Neroni detulit.* Lipsius.

[q] *Cognitio senatus*] Sic c. 11. 'Simul affertur parari cognitionem senatus et trucem sententiam.'

[r] *Diversi*] E regione oppositi: vulgo diceremus, *confrontati.*

[s] *In exilium pulso*] Nuper inter conjuratos. *Lipsius.*

31. Tum interrogante accusatore, 'an cultus dotales, an detractum cervici monile venum dedisset, quo pecuniam faciendis Magicis sacris contraheret?' primum strata humi, longoque fletu et silentio, post, altaria et aram complexa,[t] 'nullos,' inquit, 'impios Deos,[u] nullas devotiones, nec aliud infelicibus[v] precibus invocavi, quam ut hunc optimum patrem tu, Cæsar, et[1] vos, Patres, servaretis incolumem. Sic gemmas et vestes et dignitatis insignia dedi, quomodo, si sanguinem et vitam poposcissent. Viderint isti,[w] antehac mihi[2] ignoti, quo nomine sint, quas artes exerceant: nulla mihi Principis mentio, nisi inter Numina[x] fuit. Nescit tamen miserrimus pater: et, si crimen est, sola deliqui.'

Tum postulante accusatore; num *ipsa* vendidisset ornamenta dotalia, num *et* exemtas collo gemmas, ut pararet pecuniam ad Magica sacra celebranda? *Primum abjecta humi et effusa in lacrymas, longo silentio, mox, altaria et aram* manibus *amplexa:* Nulla, *inquit,* mala infestave numina imploravi, nullas imprecationes *aut diras preces egi,* nec aliud infaustis votis oravi, quam ut tu, princeps, et vos, patres, huic carissimo patri vitam servaretis. Sic dedi monile, sic cultus et dignitatis ornamenta, quemadmodum et *dedissem* sanguinem, si a me postulassent. Videant isti, mihi antea incogniti, quod nomen habeant, et quas artes profiteantur. Ego de principe nihil *cogitavi aut* dixi, nisi inter Deos *superos. Id* tamen ignorat pater infelicissimus; et ipsa sola scelus admisi, si scelus est.

1 *Vos, patres* [Brotier. legit: et] sic bene Mss. Flor. Reg. Agr. Corb. editio princeps, et Ryckius, [et Bipont.] Puteolanus copulam addidit, *et vos, patres.* Brotier. Copula abest a Flor. (Agr.) et ed. pr. Quia est narrantis oratio, copulam non rejiciam. *Ernest.*—2 *Mihi* abest a Ms. Reg. et abesse potest. Hos enim præsentes, testesque, aut reos, monstrabat. *Brotier.*

NOTÆ

[t] *Altaria et aram complexa*] Utrum aram Victoriæ intelligit, quæ ante Curiam? An altaria et aram Veneris genitricis, in cujus templo nunc senatus? *Lipsius.* De altaribus et ara Veneris potius intelligam, quæ coram astabant.

[u] *Impios Deos*] Infernos, qui *invocantur* magicis artibus, et impiorum facinoribus sceleribusque, sæpe et diris cærimoniis.

[v] *Infelicibus*] *Infelices* vocat *preces,* vel quia susceptæ in calamitate patris, vel ob Magos a quibus decepta erat, vel quia infelix infaustusque earum exitus, et causa exitii fuere, licet pietatis animo susceptæ essent.

[w] *Viderint isti*] Nempe Magi illi, qui et hic forte præsentes aderant, et cum puella compositi, seu confrontati.

[x] *Inter Numina*] Vertunt, quasi ipsa diceret, se nullam mentionem fecisse de principe, nisi tanquam de Deo. Sed falso sensu: nondum Divus erat Nero, ut qui viveret. Dicit se nullos impios Deos invocasse adversus principem; et se tantum de illo locutam, dum Deos cœlestes invocaret, dum preces piis

32. Loquentis adhuc verba excipit Soranus, proclamatque: 'non illam in provinciam secum profectam, non Planto[y] per ætatem nosci potuisse: non criminibus mariti[z] connexam: nimiæ tantum pietatis ream separarent, atque ipse[1] quamcunque sortem subiret.' Simul in amplexus occurrentis filiæ ruebat, nisi interjecti lictores utrisque obstitissent. Mox datus testibus locus: et, quantum[2] misericordiæ sævitia accusationis permoverat, tantum iræ[3] [a] P. Egnatius testis concivit. Cliens hic Sorani, et tunc emtus ad opprimendum amicum, auctoritatem Stoicæ sectæ præferebat, habitu et ore ad exprimendam imaginem honesti exercitus,[4] [b] ceterum

Dicentis adhuc puellæ *sermonem excipit Soranus, exclamatque;* filiam non ivisse secum in Asiam, non cognosci potuisse a Rubellio ob juventam: non conscientiæ *Pollionis* viri *sui* innexam: non habere aliud crimen, nisi ardentioris caritatis *in patrem,* dissociarent *Patres causam illius* a sua, quemcumque ipse exitum haberet. *Et simul ruebat in amplexus obviam venientis puellæ, nisi interpositi apparitores utrisque se opposuissent. Dein auditi sunt testes; et quantam miserationem incitarat atrocitas accusationis, tantam indignationem movit P. Egnatius testis. Hic inter clientes Sorani, et pecunia corruptus ad subvertendum amicum, gravitatem Stoicæ doctrinæ ostentabat, cultu vultuque compositus ad speciem virtutis et decoris adumbrandam, ceterum mente fallax et insidiosus, pecuniæ cupi-*

1 Sic optime Mss. Flor. Reg. Corb. Agr. editio princeps, Ryckius et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. Guelf. *atque quamcumque.* Altera manu in Ms. Harl. additum, *ipse.* Perperam Puteolanus, *separarent a se quamcumque.* Brotier.—2 Ita optime adhuc Mss. Corb. Reg. editio princeps et recentiores. In Mss. Harl. Bodl. Jes. et Puteolanus, *quantum nunc sævitia.* Idem. —3 Ms. Agr. *invidiæ.*—4 Ita bene Lipsius. In Mss. et editionibus veteribus,

NOTÆ

numinibus effunderet; sicque illum nominasse tantum inter numina, id est, inter precandum numina, seu dum invocaret Deos patrios, ritu patrio Romanoque; non autem diro aut magico, ut objiciebat accusator.

Inter numina] Non inter Deos infernos seu tartareos, sed inter Deos cœlestes benignosque, et inter *preces,* non inter devotiones aut imprecationes, et inter pia vota tantum.

[y] *Non Plauto*] Ut quæ junior esset, et pridem amotus erat Plautus in Asiam.

[z] *Mariti*] Nempe Annii Pollionis, qui nominatus inter conjuratos a Senecione amico, et qui infamatus magis quam convictus, in exilium pulsus erat.

[a] *Iræ*] Tantum iræ in se concivit P. Egnatius, ut qui amicum proderet perderetque, quantum misericordiæ sævitia accusatoris reo conciliaverat.

[b] *Exercitus*] Sic Nero supra, ubi per simulationem abblanditur Senecæ l. XIV. 56. 'His adjicit complexum et oscula, factus natura, et consuetudine exercitus, velare odium fallacibus blanditiis.'

animo perfidiosus, subdolus,[5] avaritiam ac[6] libidinem occultans. Quæ postquam pecunia reelusa[c] sunt, dedit exemplum[d] præcavendi, quomodo fraudibus involutos aut flagitiis commaculatos, sic specie bonarum artium falsos et amicitiæ fallaces.

33. Idem tamen dies et honestum exemplum tulit Cassii Asclepiodoti; qui, magnitudine opum præcipuus inter Bithynos, quo obsequio florentem Soranum celebraverat, labentem[1] non deseruit: exutusque[e] omnibus fortunis et in exilium actus; æquitate Deum[2] erga[f] bona malaque docu-

ditatem atque ambitionem cupidinemque obtegens. Quæ flagitia, *postquam* oblatis *opibus detecta erupere, præbuit exemplum, quo quemadmodum præcaventur occultis fraudibus arrepentes, aut vitiis* palam *contaminati, ita* etiam præcaverentur *specie virtutis perfidiosi, et in amicitia falsi.*

Attamen tempus idem et virtutis insigne specimen ostendit in Cassio Asclepiodoto, qui amplitudine opum præcellens inter Bithynos, eodem honore et iisdem officiis, quibus Soranum opibus et auctoritate præpollentem coluerat, iisdem et *cadentem* ipsum demeruit, *nec dereliquit. Et cunctis opibus spoliatus, atque in exilium ejectus* est, *justa et æquali providentia numinum erga bona et mala exempla. Mor-*

honesti et exerciti.—5 Sic recte Mss. Flor. Harl. Bodl. Jes. Guelf. et Ernestus. In aliis Mss. et editionibus veteribus, *et subdolus;* [sic Gronovius et Ryckius.] Puteolanus omisit, *subdolus*. Brotier.—6 *Et* Brotier.: et sic Ms. Corb. et editio princeps. Puteolanus, *ac*.

1 *Labantem* Mss. Reg. Agr. Corb. et Ryckius, quos secutus est Brotier. et Gronovius. Mendose in editione principe, *labeantem:* unde Puteolanus emendavit, *labentem*. Supra Annal. XIV. 12. 'labante jam Agrippina.' Budens. *labentem*, quod et recepere Bipont.—2 Sunt, qui velint aut locum hunc corruptum esse, aut Tacitum hic Ἐπικουρίζειν; et dicere: Deos hæc iisdem oculis aspexisse, æquos bonis malisque exemplis, et sine cura nostri. Nulla corruptela, forte etiam nulla impietas, cum probabilissima sit Petavii explicatio, Deos æque utrumque exemplum præbuisse, pietatis et constantiæ in Asclepiodoto, perfidiæ ac sceleris in Egnatio. *Brotier*.

NOTÆ

[c] *Reclusa*] Quæ postquam se prompsere, et e latebrarum sinu erupere, vi pecuniæ elicita. Intelligit flagitia hominis, nempe *avaritiam ac libidinem*, spe opum excita ac *reclusa*.

[d] *Exemplum*] Dedit exemplum sic præcavendi homines, specie virtutis et amicitiæ insidiantes ac fallentes, ut præcaventur homines clam fraude utentes, ut aperte vitiis flagitiisque fœdi ac maculosi vitantur.

[e] *Exutusque*] Nempe Cassius Asclepiodotus, propterea quod suis opibus fovisset Soranum, omnibus bonis exutus est, et in exilium actus. Quod inter eximia amicitiæ et constantiæ exempla recenseri potuit.

[f] *Æquitate Deum erga*] Depravatio: quam annoto, non tollo. Nisi placet eum, Ἐπικουρίζειν, et dicere Deos hæc iisdem oculis aspexisse, æquos bonis malisque exemplis, et sine cura nostri. *Lipsius*.

Æquitate Deum erga] *Factum æquitate Deum*, id est, tolerantia et permissione, quibus nulla perscripta lex,

menta. Thraseæ Soranoque et Serviliæ datur[g] mortis arbitrium. Helvidius[h] et Paconius Italia depelluntur. Montanus patri concessus est, prædicto, ne in Republica[i] habe-

tis genus, quod eligere vellent, permittitur Thraseæ, Soranoque, et Serviliæ. Helvidius et Paconius amoventur Italia. Montanus parenti concessus est, ea condi-

NOTÆ

ut P. Egnatius Sorani infidus amicus, in eum pecunia corruptus testimonium diceret, Cassius vero Asclepiodotus verus et sincerus amicus eum laborantem non deseruerit; etiam si fortunis ob id exutus esset, et in exilium actus.

Tolerantia, inquam, *Deorum erga bona malaque documenta*; id est, exempla: nam *documentum*, pro *exemplo* sumitur a Sallustio et Cicerone non semel; malum siquidem exhibuit exemplum Egnatius, bonum vero Cassius, quibus Deorum eadem æquitate ultio et gratia habita. *Marcellus Donatus.*

Eodem die, seu tempore, Tacitus ait, habuimus egregii et pessimi facinoris documentum: nam Pub. Egnatius Celer testimonio perculit amicum Baream Soranum: quem aperte Cassius fovit, officiisque meruit iram Neronis.

De Egnatio Juvenal. Sat. III. 'Stoicus occidit Baream, delator amicum, Discipulumque senex.'

Eodem noster Hist. IV. 'Quippe Sorani sancta memoria: Celer professus sapientiam, dein testis in Baream, proditor corruptorque amicitiæ, cujus se magistrum' ferebat. *Salinerius.*

Mihi probus hinc sensus et promtus: Deos ostendisse non mala tantum exempla, sed et bona. Quomodo infra H. I. 3. 'Non tamen adeo virtutum sterile sæculum, ut non et bona exempla prodiderit.' *Freinshemius.*

Æquitate] Nempe Diis ex æquo bona malaque exempla, eodem tempore suppeditantibus. Ita æqui Dii, ut cum exemplum flagitii exoriretur, aliud virtutis exemplum ei opponerent; ea æquitas numinum, ea benignitas fuit.

[g] *Datur*] Nempe permittitur, senatusconsulto tamen, seu decreto patrum, quod per quæstorem consulis reis denuntiabatur.

[h] *Helvidius*] Qui post biennium restitutus a Galba cum aliis exulibus. Nam prætor fuit, cum Vespasianus imperium adeptus est. De eo Sueton. Vespas. 15. 'Helvidio Prisco, qui et reversum se ex Syria solus, privato nomine Vespasianum salutaverat, et in prætura omnibus edictis sine honore,' (id est, eum Vespasianum tantum, non Cæsarem aut principem appellabat, quasi adhuc privatus esset;) 'ac mentione ulla transmiserat, non ante succensuit, quam altercationibus insolentissimis pæne in ordinem redactus. Hunc quoque, quamvis relegatum primo, deinde et interfici jussum, magni æstimavit servare quoquo modo, missis qui percussores revocarent; et servasset, nisi jam periisse falso renuntiatum esset.' Senatorem loqui de Repub. decet, sed minus ferociter agere cum principe, sapientis est.

[i] *Prædicto ne in Rep.*] Accipio, ut Romæ quidem esse ei liceret; sed procul ab honore omni et publicis muneribus, vitam ageret privatam. *Lipsius.*

retur. Accusatoribus, Eprio et Cossutiano, quinquagies sestertium[j] singulis; Ostorio duodecies[k] et Quæstoria insignia tribuuntur.

34. Tum ad Thraseam, in hortis[1] agentem, Quæstor Consulis missus,[l] vesperascente jam die. Illustrium[2] virorum fœminarumque cœtus frequentes egerat, maxime intentus Demetrio, Cynicæ institutionis[m] doctori: cum quo, ut con-

tione, ut nullum in Repub. munus obtineret. Marcello et Capitoni accusatoribus quinquagies sestertium cuilibet, Ostorio duodecies, et ornamenta quæstoria conceduntur.

Tum quæstor consulis missus est *ad Thraseam in hortis commorantem, jam flexo in vesperam die. Illum invisebant interveneruntque multi insignes viri et fœminæ;* sed *præcipue intentus* erat *Demetrio, Cynicæ philosophiæ magistro: cum quo, ut*

1 Cod. Ryckii *consilia mortis agentem, &c.*—2 Ms. Agr. *quem illustrium*

NOTÆ

[j] *Quinquagies sestertium*] Sunt centum et viginti quinque millia coronatorum, seu 375,000 libræ.

[k] *Duodecies*] Sunt triginta millia coronatorum, seu 90,000 libræ, nostro more.

[l] *Quæstor Consulis missus*] Consulum ergo proprius aliquis Quæstor? Apparet e Dione: qui in actis anni 716. scribit, 'Ap. Claudium et C. Norbanum consules, primos binos Quæstores habuisse.'

Si id non sit; scribam, *Quæstor Consuli missus*, id est, a consule missus. Quod fieri solere observamus in iis qui damnati a senatu.

Nam consul, ejus caput: administer autem consulis Quæstor. Dio l. LVIII. de Geminio Rufo: 'Audiens Quæstorem ad supplicium exigendum jam adesse, ipsus se vulneravit: et plagam ei ostendens, Abi, nuncia, inquit, Senatui, virum sic mori.' *Lipsius.*

[m] *Demetrio, Cynicæ institutionis*] Quæ secta revera a Stoica, tunica tantum distat: id est, quod nudius et inverecundius Cynici, quæ velant et tegunt leviter Stoici. Demetrii hujus laus apud Philostratum, l. IV. de vita Apollonii.

Et Senecam de Beneficiis, c. 7. cujus verba: 'Paulo ante Demetrium retuli, quem mihi videtur rerum natura nostris temporibus tulisse, ut ostenderet, nec illum a nobis corrumpi, nec nos ab illo corripi, (seu corrigi) posse; virum exactæ, (licet neget ipse,) sapientiæ, firmæque in his quæ proposuit constantiæ: eloquentiæ vero ejus, quæ res fortissimas deceat, non concinnatæ, nec in verba solicitæ, sed ingenti animo, prout impetus tulit, res suas prosequentis: huic non dubito quin providentia et talem vitam et talem facultatem dederit, ne aut exemplum sæculo, aut convicium deesset.' Audi de eloquentia quæ gravem et sapientem virum deceret, qua ipse adversa quæque et mortem ipsam fortiter tolerare persuadebat.

Et Epist. 63. 'Demetrium virorum optimum mecum circumfero, et relictis conchyliatis cum illo seminudo loquor, illum admiror.'

jectare erat intentione vultùs et auditis,[3] si qua clarius proloquebantur, de natura animæ et dissociatione spiritus corporisque inquirebat: donec advenit Domitius Cæcilianus, ex intimis amicis, et ei, quid Senatus censuisset, exposuit. Igitur flentes queritantesque,[4] [n] qui aderant, 'facessere propere' Thrasea, 'neu pericula sua miscerent[5] cum sorte damnati,' hortatur. Arriamque, tentantem [o] mariti suprema et[6] exemplum Arriæ matris sequi,[p] monet, 'retinere vitam, filiæque communi subsidium unicum[q] non adimere.'

conjicere licebat ex attentione visus, et auditu, si qua interdum *altius proferebant, sciscitabatur de natura animæ, et separatione illius a corpore: donec adventat Domitius Cæcilianus ex familiaribus amicis, et illi renuntiat quid patres decrevissent. Igitur qui intererant, cum in fletus et questus effunderentur*, eos, *ut* abirent propere, *monet Thrasea*, et ne discrimina sua sociarent cum fortuna damnati. *Hortaturque Arriam* eundem *exitum cum viro, et specimen Arriæ matris æmulari cupientem*, ut vitam *suam* conservaret, filiæque communi adjumentum unicum non auferret.

virorum fœminarumque cœtu frequentem egerat.—3 Ita Mss. Flor. Agr. Bodl. Corb. et editio princeps. Mss. Harl. Jes. Guelf. et Puteolanus, *auditus*. Ms. Reg. *audita*. Brotier. et omnes fere edd. *auditu*.—4 Ita Ms. Flor. et ferme omnes Mss. ac Puteolanus. In Mss. Reg. Agr. et editione principe, *querentesque*. Rhenanus, *quiritantesque;* et sic Gronovius et Ryckius.—5 *Misçere* Brotier. cum Gronovio et Ryckio.—6 Amicus Ryckii *ad exemplum*. Mss. nil mutant.

NOTÆ

Vox enim magni animi ad Neronem, ἀπειλεῖς μοι θάνατον· σοὶ δ' ἡ φύσις· *Minaris mihi mortem ; tibi vero natura.*

[n] *Igitur flentes queritantesque*] Est autem 'quiritare,' ut inquit Marcellus, 'clamare: tractum ab iis qui Quirites invocant.' Lucilius l. VI. Sat. 'Hic, inquam, rudet e Rostris atque ejulitabit. Concursans veluti arenarius, clareque quiritans.' P. quoque Nigidius in commentariis Grammaticis, *clamat, quiritat.*

Livius Annal. IXL. 'Nulla vox quiritantium inter stupra, et cædes exaudiri poterat.' Et infra: 'Ne vox quiritantis, cum per vim stuprum inferatur, exaudiri possit.' *Vertranius.*

[o] *Tentantem*] Cupientem eadem suprema, seu similem exitum cum Thrasea; volentem mori simul cum marito. Ut Paulina ante cum Seneca suo jam venas in mortem abruperat, ni jussu principis prohibita foret.

[p] *Exemplum Arriæ matris sequi*] Arria mater, uxor fuit Cæcinæ Pæti, qui in partibus Scriboniani contra Claudium. Ideo ad mortem actus. Sed præivit uxor, æterno et inaudito exemplo, semet feriendo; extractumque pugionem marito porrexit cum voce, *Pæte, non dolet*. Plinium lege l. III. Epistola ad Nepotem. Martialis de hac Heroina: 'Casta suo gladium cum traderet Arria Pæto, Quem de visceribus traxerat ipsa suis; Si qua fides, vulnus quod feci, non dolet, inquit, Sed quod tu facies, hoc mihi, Pæte, dolet.' In Zonara et Dione eadem narratio: Παῖτε, οὐκ

35. Tum progressus in porticum,[n] illic a Quæstore reperitur, lætitiæ propior, quia Helvidium, generum suum Italia tantum arceri cognoverat. Accepto dehinc Senatus consulto, Helvidium et Demetrium in cubiculum inducit: porrectisque[1] [r] utriusque brachii venis, postquam cruorem effudit,[2] humum[s] super spargens,[3] propius vocato Quæ-

Tum egressus in atrium, illic invenitur a quæstore, in gaudium pronior, quod comperisset, Helvidium generum suum Italia tantum expelli. Dein audito decreto patrum, admittit in cubiculum Helvidium et Demetrium: porrectisque, ut exsolverentur, *venis utriusque brachii, ubi sanguinem emisit*, guttas cruentas *super*

1 Copulam omisit Puteolanus. In Ms. Reg. et editione principe, *productisque*. Frustra tentat Freinshemius, *prosectis:* Ernestus *perruptis*. Brotier. —2 Ita vulgo Mss. et Puteolanus. In Ms. Agr. et editione principe, *fudit*. Ms. Guelf. *effundit*.—3 Sic ferme omnes Mss. et libri omnes editi. In Mss.

NOTÆ

ἀλγῶ· *Pæte, non doleo*. Hanc Arriam Scholiastes in vita Persii notat fuisse poëtæ illi cognatam. 'Ipse Persius,' inquit, 'decem fere annis summe dilectus a Pæto Thrasea est, ita ut peregrinaretur quoque cum eo aliquando, cognatam ejus Arriam uxorem habente.' Sic lego. *Lipsius*.

q *Subsidium unicum*] Hæc filia Thraseæ, uxor Helvidii Prisci, quo etiam Italia pulso, et mortuo Thrasea patre, sic unicum supererat ipsi subsidium mater.

n *In porticum*] Puto, ut obviam iret Quæstori, qui forte, pudore et respectu Thraseæ, interiora domus subire noluit; ut in re fœda et luctuosa, importunus nuncius ideo abstistebat. Infra: 'propius vocato Quæstore.'

Igitur non accessisset propius, nisi vocatus, neque forte domum intrasset, Thraseæ reverentia; sed in atrio seu vestibulo decretum patrum denuntiasset.

r *Porrectis*] Alii *perictis*, vel *prosectis*. Forte *perruptis:* alibi Tac. *interruptas venas* et *abruptas* dixit: sed non displicet vox, *porrectis;* nempe porrectæ brachii venæ sunt, ut abrumperentur.

Intellige, quasi scripsisset, Porrectisque ambobus brachiis, ut venæ secarentur: porrectis, ibi fere idem est, ac *sectis*, quia in id porriguntur venæ: nam statim addit Tacitus, 'postquam cruorem effudit.'

Sic Dio lib. LXII. invertit hunc locum de Thrasea: 'Secta vena extendit manus, et dixit: Hunc tibi sanguinem, Jupiter liberator, libo, effundo.'

At Tacitus innuere videtur sectas esse utriusque brachii venas, et utrumque porrexisse brachium, quo funderet sanguinem, et super humum spargeret, libaretque *Jovi liberatori*.

s *Humum*] Circumquaque spargens sanguinem super terram, et per modum libationis effundens: statim enim addit: 'Libemus, inquit, Jovi liberatori.' Ut supra Seneca: 'Respergens proximos servorum, addita voce, libare se liquorem illum Jovi liberatori;' sed libavit aquam balnei Seneca, Thrasea cruorem.

store, 'Libemus,'[4] inquit, 'JOVI LIBERATORI. Specta,[t] juvenis: et omen quidem[5] Dii prohibeant; ceterum in ea tempora natus es, quibus firmare animum expediat constantibus exemplis.' Post, lentitudine exitus graves cruciatus afferente, obversis[6] in Demetrium*[u]

terram spargens, propius accito quæstore, Libemus, *inquit, hunc liquorem* JOVI LIBERATORI. Aspice, juvenis: *quod* omen sane Dii avertant; ceterum in ea venisti tempora, quibus stabilire animum fortissimis documentis utile sit. *Mox longo tractu mortis, quo sævis doloribus excruciabatur, converso et intento in Demetrium aspectu**

Guelf. et Agr. *super aspergens.* Budens. *superspergens.*—4 Ms. Corb. *libamus.* Sic quoque emendatum in Ms. Bodl.—5 Ita editio princeps. Ms. Corb. *omen Di prohibeant.* Ms. Jes. et Puteolanus, *omen quod Dii prohibeant.*—6 Sic vulgo Mss. et Puteolanus. In Ms. Reg. et editione principe, *conversis.*

NOTÆ

[t] *Specta*] Specta me constanter exspirantem, et sic firma animum magnis exemplis: ea enim tempora, quibus natus es, magnarum virtutum æmulatu egent.

[u] *Obversis in Demetrium**] Multa et libro huic, et Neronianæ historiæ deesse clarum. Duo anni dicendi supersunt, in quibus de adventu Tiridatis, de conjuratione Viniciana, de motu Vindicis, aliaque digna, quæ a magno auctore tradita legeremus, si fatis ita visum fuisset. *Lipsius.*

*Obversis in Demetrium**] Unam, quæ hic secuta, vocem supplere non est difficile *oculis.* De cetero expectandi libri pleniores. *Grotius.*

Obversis] *Obversis in Demetrium oculis,* (nam multi alii præsentes aderant, quemadmodum et in morte Senecæ;) et aliquid dignum sapientia sua memoriaque protulit Thrasea, quod periisse dolent dolebuntque mecum omnes, quotquot in perpetuum docti honestique viri fuerint. Non enim tum defecisse putem, aut extremum spiritum hausisse, qui adhuc graves cruciatus perferret, sentiretque mali violentiam.

CURÆ SECUNDÆ

AD LIBROS ANNALIUM.

LIB. I. c. 54. *Ut quondam T. Tatius retinendis Sabinorum sacris sodales Titios instituerat*] Sic exponebat vir illustris et summi ingenii, et conciliabat Tacitum cum Tacito: Sodales Titios retinendis Sabinorum sacris Tatius instituerat, sed incerto cultu. At post mortem Tatii Romulus cultum eorum ad Tatium direxit. Colebant T. Tatium, sed ritu Sabino.

Sed quomodo, incerto cultu, si retinerent Sabinorum sacra? Puto, T. Tatius sodales instituerat retinendis Sabinorum sacris, sed eos *Titios* nondum ipse appellaverat; at quia isti vocabantur *Titii* ævo Tiberii et Taciti, jam olim sic a Romulo appellati, non potuit non Tacitus sic eos appellare hoc historiæ loco, si eos clare designare vellet; quamvis hoc nomen non haberent a Tatio rege, nec deberent adhuc sic appellari, si præcise tantum spectes hic factum Tatii. Nam eo nomine donati sunt tantum postea a Romulo.

Igitur hosce sodales *retinendis Sabinorum sacris* primo instituerat T. Tatius, sed nondum appellaverat *Titios;* quod superbum foret, ut nec Augustus ipse suo nomine sacerdotes instituit: ea pietas favorabilius successori relicta: at mox Romulus, qui Tatio successit et supervixit, sacrandæ hujus regis memoriæ, ipsius prænomine *Titios* hosce sodales appellavit, et eo sensu illos *Tatio regi sacravit*, ut postea ejus exemplo, Tiberius Augustales sacerdotes *Juliæ genti*, et præcipue haud dubie sacrandæ Augusti memoriæ instituit ac dicavit. Et forte post novum illud Romuli institutum, jam sodales illi Titii non tam retinebant aut faciebant sacra Sabinorum, ne scil. dissiderent inter se Quirites in religionibus, quam parentabant, aut annua sacra faciebant in honorem Tatii, forte tamen ritu antiquo et Sabino. Quo sensu posset dici, simul eos retinuisse sacra Sabinorum, et simul rem divinam fecisse Tatio Regi, post Romuli institutum. Sic forte Romulus indignationem Sabinorum ob interfectum regem, demulcebat. Vel forte post regis Tatii mortem neglectis aut abolitis Sabinorum sacris, hos Romulus sodales soli T. Tatio sacravit. Sicque forte tantum, ne indignarentur Sabini. Hæc historiæ parerga ambigua et obscura sunt, forte et erunt, ob brevitatem Taciti.

Lib. I. c. 59. *Egregium patrem! magnum imperatorem!*] Scil. *egregium patrem*, Segestem, *magnum imperatorem*, Germanicum.

Lib. I. c. 61. *Primum ubi vulnus Varo adactum*] Primum ipsi vulnus inflictum ab hoste, eodem in prælio quo sibi manus attulit, desperata salute legionum, sed non eodem loco quo vulnus accepit; nec statim se interfecit Varus. Dimicabat, donec

spes fuit salutis, aut victoriæ.

Lib. III. 58. *Præceperant animis orationem*] Alii intelligunt de oratione Tiberii, qua scil. Druso filio petiturus erat tribunitiam potestatem. Potius intelligam orationem patrum, quam illi præceperant animis, ut certatim in adulationem prorumperent, quasi præsentium jam et imminentium dominationum præscii. *Præceperant animis*, id est, præmeditati erant patres, quid, et qua arte, seu facundia approbarent in senatu, quæ postulabat princeps, et qui gratiam candidati principis occuparent: et explicat ipse Tacitus, cur præcepissent orationem animis: 'quo quæsitior' inquit, 'adulatio fuit.'

Lib. IV. 71. *Ut cunctationes principis opperiretur*] Vulgo *aperirentur:* sed censeo legendum: *operirentur.* Sic alibi Tacitus, *opertis odiis, &c.* Et eodem sensu dixit lib. I. c. 69. ubi de Agrippina jam suspecta Tiberio, quod legiones et militum animos sibi conciliaret in Germania: 'Accendebat hæc,' inquit, 'onerabatque Sejanus peritia morum Tiberii, odia in longum jaciens, quæ reconderet' Tiberius, 'auctaque promeret.' Sic et hocce loco idem Sejanus, eadem arte eodemque consilio, *mitigavit* animum Tiberii, *non amore Galli*, verum *ut cunctationes*, seu cogitationes *principis operirentur*, ut scil. sic opertæ et reconditæ ac revolutæ animo in longum, postea acrius erumperent. Nondum quippe satis maturum hoc odium iræ et vindictæ Tiberii videbatur. Nec confestim satis ad mentem et propositum Sejani prorumperet princeps ille in Gallum, in Agrippinam, et in filios Germanici, quos scil. omnes respiciebat Sejanus, velut ingentia obstacula, opposita ambitioni suæ et cupidini invadendi imperii. Tiberius et Sejanus ex æquo, sed diverso modo, suspectabant metuebantque Agrippinam et liberos Germanici: Tiberius, ne res turbarent, utpote gratiores in vulgus memoria patris, et etiam exercitibus acceptiores; et ne imperium patri debitum occupare vellent: Sejanus vero metuebat, ne illi cupiditati suæ, exstincto aut interfecto sene, obstarent. Igitur hi omnes subvertendi fuerunt, sed carptim et sensim, non statim, non palam et aperte sæviendo, sed cunctando, dissimulando, jaciendo in longum odia, et operiendo ac recondendo iras et suspiciones; scil. pro ingenio et moribus Tiberii, quorum peritissimus erat Sejanus, ut sic *aucta* odia per longam dissimulationem, et tristi ac morosa *conscientia* Cæsaris diu revoluta, mox atrocius, et suo tempore et loco erumperent; 'gnarus' scil. Tiberium, 'lentum in meditando, ubi prorupisset, tristibus dictis atrocia facta conjungere.' Certe simplicior ira longe minus metuenda quæ statim erumpit et offendit. Natura scil. iracundi simplicissimi, et qui malint *offendere quam irasci*, ut habet Tacitus de Agricola socero, qui malint, inquam *offendere*, quam premere aut recondere animo iras; at aliter Tiberius, et peritia morum ejus Sejanus, malunt operiri et recondi odia, quam statim aperiri. Itaque melius *operirentur*. Nam alioqui faceret Sejanus contra mentem Tiberii, et contra dilectissimam ejus virtutum *dissimulationem*, qui nolebat recludi, quæ premeret. Mitigabat animum Tiberii, quia scil. metuebat, et cavebat, ne statim erumperet, nisi suo tempore, gnarus scil. lentum esse in meditando et revolvendo iras, et huic ingenio suo esse relinquendum, si vellet eum atrociter irasci et sævire. Huc ducit mens auctoris, genius Tiberii, fraus ministri, ratio, et res ipsa loquitur. Et certe, quo consilio eum placasset Sejanus? an ut statim totus pateret animus ille tam occultus? an ut statim ille erumperet? an ut mitius irasceretur Gallo, et aliis, quos subversos voluit? quasi vero! voluit to-

tam *diritatem* hominis lacessere, voluit haud dubie experiri, quid possent in longum rejectæ ac prolatæ tam *lentæ maxillæ*. Sic jam olim sævitiam hominis explorarat ipse Augustus apud Sueton. Tib. 21. 'Vox Augusti ... excepta: Miserum populum Romanum qui sub tam lentis maxillis erit,' &c. Et paulo post, 'Augustum palam nec dissimulanter morum ejus diritatem adeo improbasse, ut remissiores hilarioresque sermones, superveniente eo, abrumperet,' &c. Itaque suo genio relictus Tiberius ultro revolventi in longum iras, ut, dato tempore, mox atrocius erumperet. Sic mitigavit Sejanus, 'ut cunctationes principis operirentur, gnarus lentum,' &c.

Lib. IV. 74. *Aram clementiæ, aram amicitiæ*] Forte illa ara *clementiæ* fuit propria et sacrata uni Tiberio: sed ara illa *amicitiæ* utrique communis fuit. Quo decreto patrum imminui majestas principis videbatur, ut qui ministrum æquarent principi, illo tamen quasi volente et dissimulante, aut connivente in occasionem. Sic eum sæpe 'socium laborum apud patres et pop. Rom. celebrabat.' Forte, ut hoc consilio facilius eum subverteret. Sed id prævidere non potuit senatus aut populus Rom. præsentia quippe sequitur populus, nec mentem dominantis introscrutari debet.

Lib. V. 9. *Placitum ut in reliquos Sejani liberos animadverteretur*] Susceperat Sejanus tres liberos ex Apicata uxore, quod patet ex Ann. IV. 3. 'Pellit domo Sejanus uxorem Apicatam, ex qua tres liberos genuerat, ne pellici suspectaretur.' Aliam autem uxorem, neque alios filios habuit. Nam Liviam Drusi non duxit. Illi autem tres liberi Sejani occisi sunt. Existimo autem fuisse duos mares, et unam fœminei sexus. Quomodo occisi sint duo ultimi, mas, scilicet, et fœmina infans, hic clare patet ex Ann. V. 9. et ex Dione lib. LVIII. Difficultas ergo tantum est, quomodo et quando necatus sit primus filiorum Sejani. Quæstio est, an statim occisus sit cum patre, eodem die, eodemque impetu et ira vindictæ; an vero dilatus sit ad aliquot dies, ut et multi amici et clientes ipsius Sejani. Fuisse autem occisum ante alios, quicumque et quacumque ætate raptus ille sit, manifestum est ex hoc ipso loco Taciti V. 9. At quia filia hæc Sejani pæne infans rapitur ad supplicium, hinc nonnulli colligunt, non fuisse eam ipsam, quæ desponsa erat Claudii filio, qui ante octo annos interierat: hinc et inferunt Sejanum habuisse duas filias, quarum natu major destinata fuit affinitati Claudii, et hanc odio populi simul raptam esse ad supplicium cum patre, aut certe paulo post; et trahunt ad se hunc locum Dionis l. LVIII. 'Omnes liberi Sejani ex decreto patrum occisi sunt, et puella, quam Claudii filio desponderat, interfecta est a populo.' Nam illi legunt apud Dionem, ὑπὸ τοῦ δήμου, non δημίου: et sic supponunt priorem illam puellam interfectam esse *a populo*, non *a carnifice*. In qua re valde errant. Nam clare et vere habet Dio: προδιαφθαρείσης ὑπὸ τοῦ δημίου, id est, *ante a carnifice vitiata*: nec vult ibi esse statim interfectam a populo aut a carnifice, sed prius esse vitiatam, seu corruptam a carnifice, quam strangularetur: quod recte invertit Dio ex Tacito et Suetonio, qui ambo conveniunt in circumstantiis et substantia facti hujus. Nam Tacitus hic, 'Tradunt,' inquit, 'quia triumvirali supplicio affici virginem inauditum habebatur, a carnifice laqueum juxta compressam,' &c. Et clare ac diserte scribit Dio hanc eandem puellam, 'quam Sejanus Claudii filio desponderat, prius vitiatam fuisse a carnifice, quam strangularetur;' τῆς κόρης, ἣν τῷ

Κλαυδίου υἱεῖ ἐγγεγυήκει, προδιαφθαρείσης ὑπὸ τοῦ δημίου. At προδιαφθείρειν, est prius corrumpere, non occidere: et intelligit Dio de hac istâ juniore puella, quæ nunc hoc historiæ loco et tempore strangulatur. Non igitur habuit duas filias Sejanus, quarum natu major desponsa esset Claudii filio, et statim interfecta esset a populo, aut certe ante reliquos Sejani liberos. Posset certe dici, Sejanum habuisse duas filias, quarum altera statim occisa esset, sed ex sola conjectura; quia scil. ignoratur ætas et sexus prolis, quæ prius necata est. At nullo modo potest inferri ex ullo loco historiæ, neque ex Dione ipso, filiam fuisse natu majorem Sejano, alteram ab ista, quæ hic vitiatur et strangulatur, et quæ desponsa fuisset olim Claudii filio: nam in historia tota nulla mentio Sejanianæ puellæ, nisi hujus tantum, quæ juxta laqueum compressa est a carnifice. Et clare scribit Tacitus hanc ipsam puellam, quæ hic vitiata est, et strangulata, fuisse pæne infantem; et Dio, hanc ipsam puellam desponsam fuisse Claudii filio, qui et ipse strangulatus est Pompeiis, jactato in sublime pyro, et hiatu oris excepto. Vide quid agant, aut qui ludant fata. Fuit forte novennis aut decennis hæc puella: et certe omnis ætas sufficit ambitioni ministrorum regum, et destinandis talibus nuptiis. Cum igitur nulla mentio sit talis puellæ natu majoris, verisimilius esse puto, Sejanum habuisse duos filios masculei sexus, quorum alter ætate major jam destinatus et promissus erat filiæ Lentuli Getulici, qui tum præerat legionibus Germaniæ superioris: quæ affinitas non forte sine spe et ambitione occupandi quandoque data occasione imperii. Nam et Getulico parebat etiam ad nutum exercitus Germaniæ inferioris, cui per *L. Apronium socerum non ingratus* fuit: quæ copiæ simul consentientes facile raperent imperium, quocumque inclinassent. Et ille filius Sejani natu major potuit statim rapi ad supplicium cum patre, aut paulo post: et hoc ante descripserat Tacitus, sed in loco historiæ, quæ periit. Forte jam filius iste referebat patrem, forte jam per ætatem capax fuit doli ac sceleris, forte et conscius conjurationis illius, et ipsum sacerdotio jam exornarat Tiberius una cum patre, teste Dione lib. LVIII. forte ut sic falleret. Quod supplicium huic indictum, vel sponte et ira ipsius Tiberii, sic filium suum forte vindicantis; vel decreto ipsorum patrum, ultro jam adulantium Tiberio, et certatim eum vindicantium; vel odio etiam et instinctu ipsius populi, talem ultionem postulantis. Forte ea ætate fuit, ut proprio scelere aut societate scelerum paternorum jam incitare posset iram populi, principis, et senatus: forte et quia mali exempli et stultum fuit servare prolem hostis et perduellis; quod non nesciebant summi illi magistri dominationis, qui jam implebant locum et munia Sejani in aula Tiberii, sed 'magis alii homines quam alii mores.' Itaque sic forte periit primus ille, et natu major Sejani filius, quacumque causa tandem, aut quocumque supplicio affectus sit. Dein postea 'placitum ut in reliquos Sejani liberos animadverteretur,' (ut habet hic Tacitus,) qui haud dubie juniores et insontes; ideoque ipsis hactenus pepercerat senatus et princeps. Si duas filias habuisset Sejanus, certe debuerunt auctores distinguere mortem puellarum: et Dio præcipue, qui totum hoc supplicium Sejani et filiorum ejus simul et una serie describit. Tradit ille omnes Sejani liberos occisos esse, et unius tantum puellæ meminit, cum distinctione supra allata. Quod autem habet Suetonius: 'Immaturæ puellæ . . . vitiatæ prius a carnifice, dein stran-

gulatæ,' nullius momenti est: quo scil. probetur, plures fuisse filias Sejano. Solet enim Suetonius sic potius transcurrere quædam historiæ facta, quam ordine ea transcribere. Et sic plurali numero sæpe exprimit quod semel tantum, et in uno homine, aut corpore usurpatum fuit: quod passim videre est apud ipsum, si recte advertas. Forte nos aliquando talia exempla in fasciculum colligemus, ut minus fallat parum cantos lectores; et falsa multa, aut certe quæ prima specie videntur falsa, et quæ nonnihil falsi admixtum quandoque habent, coarguemus apud majus ac sanctius tribunal. Certe intelligit Suetonius de una hac filia Sejani: et unum hoc exemplum in historia.

Lib. v. 2. *Increpuit amicitias muliebres*] Capiunt, quasi Livia, uxor Augusti, amore exarsisset erga quosdam suos aulicos. Sed errant. *Amicitias* semper in bonam partem accipi videas apud Tacitum, ut et apud posterioris ævi auctores, *affectus*. Et priscam sanctitatem Liviæ Augustæ tribuit Tacitus, qui parcere non solet. *Amicitiæ* sunt *amici*, et quidem boni et eximii: at proci, adulteri, aut concubini non sic appellari solent.

Lib. vi. 36. *Occultos consulit*] Mss. habent, *consilit:* forte leg. *consiliat.* Plinius epist. iv. 17. 'Ille mihi in gerendis (honoribus) consiliator et rector.'

Lib. xi. 20. *Curtius Rufus*] Verisimile est Quintum Curtium, qui res Alexandri composuit, non esse eundem cum Curtio Rufo, de quo Tacitus, hic. Primo, quia nullo loco historiæ patet, fuisse Græcis literis eruditum; quod forte non siluisset Tacitus. At certe non aliunde, quam ex Græcis auctoribus, historiam Alexandri hausit Curtius, si forte ornamenta quædam excipias. Secundo, quia Q. Curtius scriptor a nullo auctore, nulloque in exemplari librorum suorum appellatur *Rufus.* Tertio, quia hæc, quæ profert ille libro x. *de exortu novi principis*, nullatenus pertinent ad Caium exstinctum, aut Claudium ipsius successorem, sed potius ad Domitianum occisum, et Nervam, seu Trajanum exorientem: nam ipsissima fere verba Curtii *de exortu* illo felicissimo; et simili sensu reperies apud Plin. in Panegyr. Et verisimilius est utrumque auctorem scripsisse eodem ævo similia, et de eodem principe: et hæc lætitia *novi sideris exorientis* post infestam et obscurissimam noctem spectabat ad omnes bonos, sed præcipue ad viros literatos et eruditos, qualis fuit Q. Curtius scriptor. Nam Domitianus philosophos urbe ejecerat, omnes artes oppresserat, et cetera omnia egregia velut in servitutem redegerat. Quarto, sermo seu modus loquendi Q. Curtii magis accedit ad ævum Trajani jam minus disertum, quam ad tempus Augusti aureum, seu Tiberii; sub quo Curtius ille Rufus Taciti consenuit, et e vivis excessit in proconsulatu scil. Africæ: et similior est ejus phrasis Cornelii, quam Livii aut Velleii; et ea posterioris sæculi haud dubie est; quod et fatentur omnes viri docti.

Lib. xi. 20. *Ne tamen miles otium exueret*] Sic fere Curtius l. vi. 'Ne in seditionem res verteretur, otium interpellandum erat bello,' &c. Hic non interpellatur otium bello, sed labore.

Lib. xii. 64. *Perdita prius Domitia levibus et muliebribus causis, quia Lepida minore Antonia genita, &c.*] Ibi leg. *Majore Antonia.* Duæ fuerunt Domitiæ sorores Domitii, amitæ Neronis. Utraque genita erat Domitio et Antonia majore. Utraque Domitia appellabatur, sed cum hoc discrimine; quod altera, *Domitia* simpliciter vocaretur, quæ forte natu major; altera, quæ forte natu minor, *Domitia Lepida* appellaretur.

Igitur hoc loco Taciti, *Domitia Lepida* subvertitur ab Agrippina: et

frustra corrigit hic Lipsius, *perdita prius Domitia Lepida.* Nam statim innuit Tacitus, quam *Domitiam* intelligat, cum addit, *quia Lepida majore Antonia genita, &c.* Sic leg. qui locus Taciti convenit cum Suet. Ner. 7. licet forte differant auctores in circumstantiis et causis, cur interfecta sit Lepida. Sic autem Sueton. 'Amitam etiam Lepidam ream testimonio coram afflixit (Nero) gratificans matri, a qua rea premebatur,' &c. Et tunc *mors indicta* Lepidæ ex Tacito, simul et illata haud dubie auctoritate et jussu Agrippinæ, quamvis *multum adversante Narcisso.* Et certe Suetonius, postquam tradidit Lepidam fuisse tali testimonio Neronis afflictam, jam non amplius Lepidam memorat, sed tantum *amitam* simpliciter, nempe *Domitiam*, ut v. g. cum eam *ægram largius purgari* a medicis jussit Nero, et sic eam necavit, ex Suetonio, statim post cædem matris. Sic et Tacitus pariter etiam distinguit sorores istas: nam postquam tradidit de *Domitia Lepida*, *mortem* scil. ei *indictam* esse, jam postea nullatenus mentionem facit *Domitiæ Lepidæ*, sed tantum *Domitiæ* simpliciter, ut Ann. XIII. 20. et sequentibus. Et nullatenus meminit mortis *Domitiæ*, sive eam fabulam, ut compositam et traditam in vulgus ex odio in Neronem, neglexerit, sive forte amissa hæc historia sit. Itaque sic distinguit has sorores Tacitus.

Suetonius etiam has similiter distinguit multis aliis locis, ut Ner. 5. 'Notatus ob hæc joco sororis,' scil. *Domitiæ*, nempe quod *argentarios pretiis rerum coëmtarum*, et *aurigarios mercede palmarum* fraudaret. Distinguit ibi et ostendit *Domitiam*, quia statim addit de altera: 'Incestique cum sorore Lepida sub excessu Tiberii reus,' &c. Distinguit pariter, cum subjungit Ner. 6. 'Matre etiam relegata, (Nero) pæne inops atque egens apud amitam Lepidam nutritus est:' quam sic distinguit a *Domitia.* Quam etiam *Domitiam* designavit clare et distinxit, ut diximus Ner. 34. 'Junxitque parricidio matris amitæ (Domitiæ scil.) necem, quam cum ex duritia alvi cubantem visitaret, &c. præcepitque medicis, ut largius purgarent ægram,' &c. quare et Dio scribit eam veneno necatam; sed silet de *Domitia Lepida*, ut Tacitus silet de *Domitia* sic purgata. Itaque Suetonius, cum *Domitiam* intelligit, *amitam* eam simpliciter vocat, forte quia natu major; cum alteram, eam diserte *amitam Lepidam* appellat, et sic distinguit.

Lib. XV. 55. destitutus Nero, cum pernoctaret in *hortis Servilianis*, teste Suetonio, non autem in hortis Sallustianis.

Lib. XV. 71. *Verginium Rufum . . . expulit*] Existimo hunc ipsum eundem esse, qui mox præfuit superioris Germaniæ legionibus. Nam hic ipse disertus et facundus passim ab auctoribus describitur. Patet ex Plinio juniore fecisse versus elegantes, et hos affert, quos ipse inscribi suo tumulo jussit: 'Hic situs est Rufus, qui pulso Vindice quondam Imperium asseruit, non sibi, sed patriæ.' Constat etiam ex eodem Plinio composuisse librum grandem, seu orationem Panegyricam, qua scil. gratias ageret Trajano principi pro tertio consulatu adepto. Patet etiam ex Quintiliano non uno loco, scripsisse libros de arte Rhetorica. 'Scripsit,' inquit, 'de eadem materia non pauca Cornificius,' &c. 'accurate vero priores Gallione Celsus et Lenas, et ætatis nostræ Verginius.' Quid clarius? Nam et ætatem produxit Verginius non modo ad ævum Quintiliani, sed et forte ultra. An duo, an multi eadem ætate et pari claritudine Verginii? Quare non distinguuntur ab auctoribus, a Plinio, a Tacito, aut Fabio, aliquo nomine aut prænomine speciali? Sed quomodo, aut quo fato,

restitutus sit a Nerone et Germaniæ præpositus post exilium, non liquet, quia ea pars historiæ periit apud Tacitum.

Sed forte otii et pacis cupido, eloquentiæ et studiorum amor fuit in causa, cur potius restitueretur, et tali provinciæ imponeretur. Quippe Nero virtutem, nobilitatem, et duces bello feroces suspectabat ac metuebat: et forte sic specie honoris relegatus et amotus est in regionem, ubi pauci juvenes, quorum studia foveret eloquentia sua Verginius. Forte ex cupidine illa otii et literarum, simul et ex ignobili stirpe, eo usque spretus est Neroni, ut eum imponere auderet legionibus Germanicis, post occisos, ut puto, fratres Scribonios, qui eam provinciam rexerant: in quo partim clare res et ingenia prævidit Nero, partim etiam deceptus est. Nam noluit Verginius principatum sibi, neque Neroni, aut Galbæ, sed senatui, sed patriæ, ut optimus civium princeps tandem eligeretur.

Nec adeo mirum, quod restitutus sit Verginius et revocatus ab exilio, ut honorem legationis capesseret. Nam et sic restitutus antea erat Mucianus, qui mox ter consul. Et Mucianus ipse etiam fere exulabat in Lycia, aut longinquo alio loco, cum Syriæ provinciæ impositus est, puto, quia modicæ ille famæ, et quia parum suspectaretur ob luxum, mollitiam, et flagitia libidinum, quibus male in vulgus audiebat. Sic et fere eodem tempore quo Verginius, etiam restitutus est Vespasianus; qui et fere exulabat amotus in deviam civitatem, jussus a liberto Cæsaris *abire Morboniam*, quod in theatro dormitaret, cantante Nerone, et impositus est bello Judaico, quia scil. par erat huic provinciæ ex fama virtutis; nec tamen formidatus fuit, ob ignobilitatem loci et modicas opes: unde et fortuna illius statim emicuit, et jam tam clare *monstratus fatis*, quasi par orbi regendo esset. Ita et Verginius, licet exul, potuit facile restitui a Nerone, quia innocens ille et vita inculpata, et simul imponi Germaniæ, quia modicis opibus, quia equestris loci, et ignobili patre ortus erat, quia par huic provinciæ regendæ; nec tamen supra spiritus altos gereret, unde nec ambitionis suspectari potuit. Hinc fortuna illa ingens et grande fatum, quo sprevit ipsam fortunam, quo fatis ipsis major fuit, quo toties oblatum a legionibus imperium spernere potuit et voluit, quo gloria ipsa et principatu major tandem visus est. Dignissimus eo fastigio imperator, qui toties fastigium infra se despexit: dignus certe vir fortuna, sed fortuna viro indigna visa est, a quo sic despici potuit.

MORS
NERONIS
ET
INITIUM
PRINCIPATUS
GALBÆ.

Supplementa hæc libavit excerpsitque Henricus Savilius, vir doctissimus, ex Plutarcho, Suetonio, Dione, et ex Tacito ipso; quibus præmissis, facilius et clarius transitur ab Annalibus Taciti, quorum finis invidia fatorum interceptus est: ad alterum ejus opus, Historias scilicet bellorum civilium. Hæc primum vulgari idiomate Anglico composita, dein Latio sinistre donata, ac multis locis subobscura, nos cum auctoribus unde hausta sunt, sedulo contulimus, purgavimus, atque elucidavimus.

Anno Urbis conditæ DCCCXXI. Galerio Trachalo et Silio Italico Coss. Caius Julius Vindex, qui Galliam Lugdunensem Proprætor obtinebat, postquam privatis sæpe insidiis petitum Neronem, irrito semper eventu, vidit, primus extulit publicæ aggressionis signum, apertum professus hostem. Vindex domo erat senatorius, origine Gallus, et priscorum apud eos Regum sanguis, corpore validus, ingenio acer, manu promtus, belli sciens, et præfidentis, quo rapienda inclinaret occasio, animi. Pacata ejus provincia erat, et propterea inermis: nusquam legionum, aut cohortium stativa, nusquam præsidium. Sed tamen ut in corpore ægro, et peccantium humorum injuriis obnoxio, primus

aut qui undecumque ingruit morbus et dolor, etsi levissimus, facile proximo alterius contagio invalescit, et quatit cietque in noxæ societatem totam latentis interius mali sentinam; sic ubi passim laborat Resp. qui primus laxata obedientia rebellat, ac detrectat imperium, in omnem turbarum licentiam præit. Neque raro evenit, ut, sublato principe malo, qui novus et melior successit imperator, tamen citra ruinam non subsistat. Vindex ergo, priusquam arma ostentaret, excussis diligenter quæ ad se pertinerent, scil. quod nec imperii satis capax esset, extraneus scilicet, nec factione validus, neque sibi obstrictos in partibus proceres Rom. haberet, decrevit designata animo exequi auspiciis alienis, et se vertere, quo eum auctoritas et fama, quæque auxilii spem faceret, necessitudo pluribus innexa, ac potentia vocarent. Corbuloni nuper Sicarios immiserat Nero, et Vespasianum Judaico bello distinebat. Suetonius Paullinus haud procul agebat, sed sine exercitu: is certe supra reliquos temporis sui duces militari laude floruit. Verginius Rufus Germaniæ superiori præerat cum tribus legionibus, Vindici in proximo, sed familiæ ignobilioris. Germaniam inferiorem obtinebat Fonteius Capito cum quatuor legionibus, Africam Clodius Macer cum justo exercitu; sed uterque, ex sua opinione impar restaurandis, quæ Nero subverterat. Restabat Servius Sulpicius Galba, cui magnæ opes, vetus in familia nobilitas. Is octo annis rexerat moderate citeriorem Hispaniam, nunc quoque legione et auxiliis instructus. Vindex cum urgere, quæ agitabat animo, statuisset, in Hispaniam et alio clam literas misit, propositi sui apud legatos provinciarum interpretes. Galba per senium languida ambitione, et qui metu temporum, in desidiam segnitiemque conversus erat, ne votis quidem Principatum conceperat, et ille jam ante quietis avidus, a publicis negotiis secesserat intra obscurum vitæ genus. Terrebat scilicet Nero, sub quo, cum non impune semper liceret malefacere, certe benefacere nunquam periculo caruit; et quia, ut aiebat ipse Galba, 'nemo rationem otii sui reddere cogeretur.' Acceptis literis Vindicis perculsus Galba, et

quid ageret, incertus. An induci se a duce Gallo statim pateretur? Quid si hoc involucro fraus tegeretur? An rem proderet, ac Neroni mitteret literas? sic suspiciones sereret nunquam extricandas, continuo arcessiti sibi ab aliis periculi metu trepidaturus. Forte nec dolus suberat, quicquid opinione sibi confingeret fallaciæ. Ex istis ambiguis, quorum extrema eum certissimo objiciebant discrimini, medium eligere placuit: suppressis literis, ad ulteriora progredi noluit, expectaturus, dum has eluctata angustias fortuna ipsa, rebus et consiliis viam lucemque aperiret. Alii suas ad Neronem literas misere legati, prodito Vindice, et rebellionis flagitio, cui paulo post se ipsi obstrinxerunt. Vindex ergo paucis post Kalendas Martias diebus, nondum in solido locata spe, quam de Galba et felici rerum successu conceperat, advocata concione eorum, quos in provincia sua dignitate et opibus conspicuos habuit, tyrannice a Nerone gesta omnia veluti per tabulas recensens; quomodo scil. immanissime expilasset Galliam, quæque alia in plurimorum perniciem, et florentissimæ regionis ruinam struxerat, suadebat, 'Sumtis armis, se, Romanos, et conflictantem cum ista peste orbem assererent. Et si forte,' inquit, '(quod abominor,) invitis hæc Diis molimur, eamus,' inquit, 'audaces, et quem vexatum undique spiritum trahimus, armati pugnantesque profundamus patriæ vindicem. Nec quærendus procul Princeps, (sic dico, quia omnia jam in pejus inclinata, et ignota sæculo nostro virtus, sperare non patiuntur Reip. libertatem,) quem familiæ decora, insignis potentia, et spectata ubique virtus, tanto fastigio dignum extulerunt. Galba est, Hispaniæ Tarraconensis legatus; quem si admittitis, nihil restat, nisi ut habeantur per provinciam delectus; sine quibus, nec tanta molitio subsistit, et vobis quoque excidium imminet.' Secuto assensu, protinus animum adjicit conscribendis et sub signa redigendis hominibus, magna quidem, sed raptim collecta, et belli fere militarisque disciplinæ inexperta multitudine. Propositis edictis infamat Neronis imperium, quod publice in Galbam transferebat; scriptis ad eum literis, 'ut humano generi

assertorem ducemque se accommodaret adversus illud naturæ monstrum, ducemque se præberet armatis centum Gallorum millibus, robore et numero augendis, ubi id posceret necessitas.' Sequani, Ædui, Arverni, Rhemi, Galliæ totius flos, in partibus erant; equis, armis, pecunia, et quæ porro expeditio bellica flagitat, collatis. Rufinus, Flavius, Asiaticus, aliique duces Galliæ electi, et Vienna belli sedes. Sed infesta Lugdunensium civitas vicina, quæ aut adversata Gallis suis et causæ, aut causæ propter ipsos est. Frequentibus pugnis, crebris velitationibus se fatigabant vicinæ civitates, oppidana æmulatione, animis ita exacerbatis, ut facile quis conjiceret, quæsitum ex publico prætextum privatis vindiciis. Lingones quoque, Treveri, et aliæ urbes, suis popularibus desertis, fœderatæ Germanicis legionibus accesserunt. Verginio tres parebant legiones, earumque auxilia; qui cum videret armis atque discordiis fervere Galliam, et aut faciendas sibi partes, aut in factas transeundum esse, (dato illis rebellium titulo, donec prævaluissent,) privatim Neroni inimicus ob causas ex publico, nullo in Galbam studio, et Vindici iratus, quod, novo exemplo, provincia obtruderet Principem, nihil agere certus, nisi hoc tantum, quod alieno arbitrio versatilem se præbere nollet; statuit defensioni suæ invigilare, ne ad id cogeretur quod nollet, contractis undique raptim copiis, ea virtute et fama belli, ut quocumque se vertissent, imperium translaturæ viderentur.

Ex altera parte legatus Aquitaniæ, adversus Galliæ motus imploravit a Galba auxilium, qui tum Nova Carthagine[a] conventus agebat. Sed mox sensit se inconsideratius egisse. Galba enim, acceptis a Vindice literis, et jam comperto procuratoribus Neronis mandatam ipsius mortem, amicis rem discutiendam denuo proposuit. Qui se suaque periclitari nollent, rogabant, ' ulterius se non ingereret, sed

NOTÆ

[a] *Nova Carthagine*] Carthago Nova, urbs Contestanorum populorum, in Hispania Tarraconensi sive Citeriore, et ad mare Ibericum: hodie *Carthagena*, urbs regni Murciæ, in Hispania recentiore: paret regi Catholico. *Tillemon.*

expectaret, quo Roma novis excita motibus inclinaret. Præveniri posse legatos provinciarum, et satis mature armari, qui sic admoneatur.' Titus Vinius, legionis legatus, et in flagranti apud Galbam gratia, tutiora judicabat circumspicienda. 'Tempori,' inquit, 'hoc da, et in procuratorem unum et alterum intentus, copias præsto habe. Sane si vel suspendio paucos istos hic e medio tollere possemus, defuturos putas in necem nostram carnifices? Ferrum in Neronem porrige, stringendum ex occasionis nutu. Forte, inquies, mitiora sequetur Nero, nondum consummata defectione. Sed boni etiam principes imperii sui majestatem acerrime æmulantur, et cujuscumque etiam levissima temeritate attentatam severissime asserunt atque ulciscuntur. Quam misere se dediderunt, qui affectato licet incaute nec sponte regno, lacessere ausi sunt Principes, qui diadema suum adversus injuriæ vel tenuem suspicionem, cautissime simul et atrocissime vindicarunt? Germanicus imperitanti Tiberio, ut aliqui vestrum adhuc meminerunt, quod pauci eum principem consalutare voluissent, semper invisus fuit, donec morte sua expiasset alienam temeritatem. Corbuloni, isti, inquam, Corbuloni qui Germaniam pacaverat, Armeniam ad obsequium redegerat, Parthici equitatus ferociam contuderat, Arsacidarum progeniem Neroni supplicem fecerat, tam gloriose gesta verterunt in perniciem, quod tacite ex quorundam sententia, et vulgi fama, velut aptus Principatui monstraretur. Reos nos, ut aiunt, jam peragit armata secessio. An ille commiseratione tangeretur, quem nihil unquam pœnituit, nisi forte quid bene fecisset? Expectet, cuicumque libuerit, ex urbe, ubi perdita libertas, virum parem asserendis in libertatem ceteris mortalibus: hanc certe sola Galbæ et Vindicis arma nobis spondent. Hæc sola nos arma jam vindicare possunt.' Hæc cum aliis consiliis antehabenda esse suaderet veri species, et in tantum valida, ut assensum diutius suspendi non pateretur, Galba diem dixit, quasi manumissioni vacaturus. Ex agris provinciales ad præstitutum tempus confluunt, suspicionibus facile, quasi aliud ageretur, distracti. Galba, propo-

sitis ante se damnatorum occisorumque a Nerone quamplurimis imaginibus, et astante nobili puero, quem exulantem ex proxima insula Baleari ob id ipsum acciverat, circumfusos milites sic allocutus est: 'Adsumus, commilitones, servis libertatem præstituri, ut et alii per nos tam ingenti bneficio gaudeant, quod nobis hactenus vix integrum fuit, quibus tamen natura et fortuna illud indulsit. Ex prioris vitæ instituto facile constat, me nulla ambitione trahi ad spes novas, adeoque testatur mihi animus, nec per malignitatem quid tentare, et privata etiam civium saluti me posthabere. Dolet exprimi has voces, sed celari negant, quæ in omnium oculis gesta sunt. An immanius unquam habitum vel uno anno mancipium, quam nos quatuordecim per annos sub Nerone? Quo genere tributi non exhausit Rempub. ut extorsionibus per scelus profusa ac perdita suppleret? Qua abstinuit crudelitate? Nobis dissimulantibus, ipsa clamitarent saxa. Veneno grassatus est in patris fratrisque necem. Nihil in divexanda matre pensi habuit, donec incesto pollutam occideret. Uxorem, præceptorem, et quoscumque virtute conspicuos in senatu, Romæ, aut in provinciis sciret, nullo sexus aut ætatis discrimine, e medio sustulit. Quid anxia suspiria et lachrymas memorem tot nobilium, quorum ille patres interemit, tot uxorum, quarum maritos, insignium virorum, quos in exilium ejecit? quasi fatis in crudelissimum Principem vindictam festinantibus. Principem? immo incendiarium, cantorem, citharœdum, histrionem, quadrigarium, præconem, immo ne virum quidem, qui viro, et cui vir denupsit. Monstrum et propudium generis humani! Puto vobis ex fama innotuisse Vindicis in Gallia molitiones. Me quod attinet, indoleo. Prior vita ab omni sejuncta ambitione, captandis dignitatibus abstinuit; et quantum mihi temporis superest, malim placide, extraque turbas transigi. Sed cum, nescio quo fato, seu decus seu munus quod nunquam optavi juvenis, nedum hac ingravescenti ætate, aliorum mihi vota imponant, committere non debeo, si vos habeo assentientes, ut publicæ saluti non impendatur ultimus spiritus hic, quo senile corpus ani-

matur; neque Julius Imperator, vel Augustus Cæsar, adoranda mihi eminus nomina, nec accessu propiore violanda nunc bello lacessuntur.' Sed nondum finitam orationem turbat militum et populi clamor, Imperatorem consalutantium. Galba, laudato eorum erga salutem publicam studio, accepta re, nomine repudiato, legatum se Senatus ac populi Rom. professus est. Proxima cura fuit copiis militaribus sese firmare, et invidiosum nomen turbis detrahere: obtulit se provinciæ plebs miro undique confluxu. Novæ legiones et auxilia conscribebantur, juvitque necessitatem casus, qui navem Alexandrinam appulit armis onustam, sine gubernatore, sine nauta, ac vectore ullo. Magnum accessit fortuna hæc ad rei summam momentum; ut jam nemini dubium esset, justum piumque et faventibus Diis bellum suscipi. Deinde ex præsentibus, qui prudentia et ætate præstarent, velut instar senatus instituit Galba, et equestris ordinis juvenes delegit, qui excubias circa cubiculum suum vice militum agerent. Etiam per provincias edicta dimisit, auctor 'singulis universisque conspirandi; simul et, ut qua posset quisque opera, communem causam juvarent.' Multi, deserto Nerone, in ejus partes transibant, et inter primos M. Salvius Otho, tunc Lusitaniæ rector, collata supellectile pretiosissima excudendæ pecuniæ. In Germania superiori, exercitus, perspectis Neronis viribus plurimum imminutis, Gallia in apertam rebellionem excita, Hispania Principem ostentante, aliis provinciis nutantibus, totque votis in unum licet imperatorem non conspirantibus, Neronem tamen palam hostiliter peti, considerato robore, quo nunc collectus valebat, qui ante in cohortes et turmas per præsidia dispersus esset, a Galba alienus, et contumelia ferox fremensque ab una legione sibi principem imponi, statuit transferendi Principatus gloriam occupare. Et in proximo erat, qui tanti beneficii honoribus par esset Verginius Rufus legatus, et qui domo licet minus nobili, attamen virtute, fama, rebus gestis, et quicquid æstimantibus in prærogativa est, Galba potior censebatur. 'Hic,' inquiebant, 'gentilitiis imaginibus si anteire dicatur; at Catulus, gentis caput et decus,

turpi fuga in bello adversus Cimbros sibi consuluit, ubi Marius, natalium obscuritate infra Verginium, constantiam suam armis vindicata Repub. approbavit.' Sicque imagines Neronis passim dejectæ in castris: et magnos inter tumultus Verginius consalutatur *Princeps*, ejusque nomen signis militaribus inscribitur. Ille adulta rebellione, atque militibus huc compellentibus impar, videbatur accessurus molitionibus in Neronem; sed nulla pro se ambitione incitus, et multo minus studio alicujus qui exteris aut aliis legionibus placuisset, trahebatur. Neque enim ille intendebat, immo despicere videbatur imperium, quod flagrante multorum ambitu petebatur; certus non admittere principem, nisi quem liberis suffragiis Senatus elegisset: 'Penes senatum esse arbitrium et jus, quod nullius insolentia delibari pateretur.' Pacatis utcumque militibus, delendæ inscriptionis auctor fuit, totumque exercitum in Galliam rapuit, oppugnandi Vindicis prætextu. Obsessa Vesontio[b] est, postquam recipere Verginium abnuit. Vindex viginti armatorum millia educit, urbi liberandæ, aut, si casus daret, prælio. Castris non longo intervallo dissitis, literæ utrimque commeabant. Secutus mox congressus clanculum, omnibusque submotis, eventu placido, et directis haud dubie in Neronem utriusque viri consiliis: neque a vero abest, cogitatum etiam esse de rejiciendo Galba. Amice ergo discedunt in sua quisque castra. Vindex dubio jam extricato securior, minime pugnam cogitans, ingredi Vesontionem statuit, fovendis a profectione militibus. Germanici in excubiis ad mœnia, quæ ipsi obsidebant, cum viderent appropinquantes Vindicis copias, et peti se putarent, inscii quid inter duces actum foret, neque occasioni defuturi, non expectata jussione legati, inopinaque aggressione, Gallos turbatis ordinibus incedentes invadunt, quos restituere raptim non patiebatur belli ignara multitudo. Internecione ergo

NOTÆ

[b] *Vesontio*] Urbs Sequanorum populorum in Lugdunensi quinta Galliæ Provincia: hodie *Besançon*, urbs comitatus Burgundiæ: paret Regi Franciæ. *Tillemon.*

prope deleti Galli, direptis etiam impedimentis. Vindex infausto subitanei atque inopini prælii eventu, cum periisse sibi cerneret ipsum Galliæ florem, et suspecta Verginii fraude, quasi dolo et per insidias captum ipsum transmissurus esset ad Neronem, gladio suo incubuit. Persequentium legionariorum multi cadaver vulneribus confodiebant, sibique false arrogabant gloriam, quasi interfecissent Vindicem, spe præmii, si forte Nero vicisset. Postquam sic pugnatum esset, rursus ad Principatum suscipiendum Verginius militum vocibus compellebatur, quibus et accesserunt aliarum legionum legationes, offerentes, 'quod in se esset auxilium; aut alioquin redituros ad sacramentum Neronis.' Verginius, deplorato infelicis amici casu, abnuebat colloquium, Galliæ interiora aditurus. Hunc exitum habuit Julius Vindex, vir ardui potius conatus quam fausti, qui imparatus ab exercitu rite instructo, nulla legione, nullis in provincia sua militibus, et dum alii duces, quibus vires et faventior fortuna, eminus tam periculosas molitiones inspectarent, bello lacessere ausus est principem, cui triginta legiones in armis; eumque Principatu per quatuor Cæsares e majoribus suis ad se devoluto, suaque insuper quatuordecim annorum administratione subnixum. Quem ducem non privata desperatio impulisset in reip. exitium, aut vindicta, ob perditam gratiam, aut dedecus aliquod, arripere suasisset imperium, (ampla novis rebus materies,) sed ut incubantem patriæ tyrannidem propulsaret, affectu tam acri, ut vilis ipsi vita et securitas videretur. Cum enim ei renunciaretur, Neronem, edicto 'caput ejus venale proposuisse pretio decies mille sestertium,'[c] respondit, 'qui obtruncati Neronis caput mihi obtulerit, meo invicem donatus abibit.' Et quanquam fortuna abstulit virtutis usum, et infesta eo casu fata, humanis consiliis flecti nescia, intercesserunt cœptis audacibus, fatendum tamen, Vindicem primum lapidem movisse, qui sensim provolutus, Neronem solio detur-

NOTÆ

[c] 250000 coronati.

bavit. Ille Neapoli[d] de motu Galliarum cognovit circa vigesimum diem Martii; adeoque lente et secure tulit, ut nihil ex consuetudine luxus atque desidiæ omitteret vel imminueret, sed gaudentis etiam suspicionem præberet, tanquam occasione nata spoliandarum jure belli opulentissimarum provinciarum. Cœnæ tempore interpellatus tumultuosioribus literis, hactenus excanduit, ut 'malum iis, qui descissent, et hilaria sua turbarent, minaretur;' ita ut per octo continuos dies non rescriberet cuiquam, non mandaret quid aut præciperet, et rem silentio obliteraret. Edictis tandem Vindicis contumeliosis et frequentibus permotus, Senatum epistola in ultionem sui Reiquepublicæ adhortatus est, excusato languore faucium, propter quem non adesset. Cetera convicia Vindicis, ut falsa, non alio argumento refellebat, quam quod etiam inscitia tantopere laboratæ perfectæque a se artis objiceretur; singulos subinde rogitans, 'nossentne quenquam præstantiorem.' Senatus, acceptis literis Neronis, seu adulatio seu metus fuit, 'Vindicem perduellionis' damnat, qui idem senatus paulo post Neronem eodem titulo infamavit. Sed urgentibus aliis super alios nuntiis, Romam Nero prætrepidus rediit. Ac ne tunc quidem aut Senatu aut populo coram appellato, quosdam e primoribus viris demum noctu evocavit, tanquam deliberaturus de re gravi, transactaque raptim consultatione, proposuit quæ in Musicis nova excogitasset, per organa hydraulica novi et ignoti generis; ostendensque singula, de ratione ac difficultate cujusque disserens, addebat, 'repertum sibi, quomodo graviore et vegetiore sono audirentur, jamque etiam prolaturum omnia in theatrum' affirmavit, 'si per Vindicem liceat.' Sed postquam deinde Galbam et Hispanias descivisse cognovit, collapsus animoque male fracto, diu et sine voce et prope intermortuus jacuit: utque resipuit, veste discissa, capite converberato,

NOTÆ

[d] *Neapolis*] Urbs Campanorum populorum ad mare Tyrrhenum; hodie *Neapoli* Italis, *Naples* Francis, urbs Terræ Laboris in regno Neapolitano. *Tillemon.*

actum de se pronuntiavit. Nec consolationem admisit, donec Senatus Galbam, tanquam 'hostilia in Remp. agitasset,' proscriberet. Et cum prosperi quiddam e Germania nuntiatum esset, rediit ad mores luxu et infanda securitate perditos. Galbæ servis in carcerem conjectis, bona eorum hastæ subjecit. Consimilia egit in Hispaniis Galba, bonis Neronis ibidem per auctiones distractis; sed meliore fortuna fori, multos promtiores ad emendum reperit, quam Nero.

Initio statim tumultus, multa et immania creditur destinasse, 'successores percussoresque submittere legatis exercitus et provincias regentibus, quasi conspiratis, idemque et unum sentientibus: quicquid ubique exulum, quicquid in urbe hominum Gallicanorum esset, contrucidare: illos, ne desciscentibus aggregarentur; hos, ut conscios popularium suorum atque fautores: Gallias exercitibus diripiendas permittere. Senatum universum veneno per convivia necare, Urbem incendere, feris in populum immissis, quo difficilius defenderetur.' Sed absterritus, non tam pœnitentia, cum non abhorrerent hæc a natura ejus, quam perficiendi desperatione, credidit expeditionem necessariam, præmisso interim Petronio Turpiliano, et Rubrio Gallo, aliisque ducibus. In præparanda expeditione primam curam habuit deligendi vehicula, portandis scenicis organis, concubinasque quas secum educeret, tondendi ad virilem modum, et securibus peltisque Amazonicis[a] instruendi. Mox tribus urbanas 'ad sacramentum' citavit, ac nullo idoneo respondente, 'certum dominis servorum numerum' indixit. 'Partem etiam census omnes ordines conferre' jussit, plerisque omnem collationem palam recusantibus. Ut enim arma civilia minime procedunt sine stipendiis, neque temere subditos novis divexat tributis prudens Princeps, ubi maxima eorum

NOTÆ

[a] *Amazonicis*] Amazones, populi Sarmatiæ Asiaticæ ad meridiem; hodie *Tartari Circassi*, vel *Circassia*, inter Moscoviam et Georgiam. Fuerunt etiam *Amazones* in Ponto regione Asiæ minoris, et ad Pontum Euxinum. *Tillemon.*

agitur benevolentia, qui simul et corpore obsequium debent; Nero pacis tempore futuri improvidus, et belli sustentandi præsidiis destitutus, offendere tum cives cogebatur, cum conciliare animos populi Rom. præcipue debuisset. Sic nihil in rem suam confecit, eo magis adversantibus subjectis, et accedente ad malam famam adversæ factionis potentia. Ex imperii et militiæ arcanis, unum sibi ad summæ fiduciæ spem superesse affirmavit familiaribus: 'Simul ac primum provinciam attigisset, inermem se in conspectum exercituum proditurum, nec quicquam aliud quam fleturum, revocatisque ad pœnitentiam defectoribus, sequenti die lætum inter lætos, cantaturum epinicia, quæ jam nunc componi sibi oporteret.' Interim dum Nero in Galbam et Vindicem arma expedit, nuntiatur prandenti 'Verginii et ceterorum exercituum defectio.' Ille velut amens literas sibi redditas concerpsit, mensam subvertit, duos scyphos gratissimi usus illisit solo, et abjecta sui cura, quamvis non propius admoto periculo, 'venenum' poscit, 'in auream pyxidem conditum, ne indecora morte tolleretur;' transiitque in hortos Servilianos,[f] ubi, præmissis Ostiam libertorum fidissimis, fugam in Ægyptum tentavit, quæsiturus ex Musicæ studio victum; imaginaria ibi securitate, quam Imperatori Roma negabat. Sed tribunis centurionibusque prætoriis, partim tergiversantibus, partim aperte detrectantibus fugæ societatem, uno etiam proclamante, 'Usque adeone mori miserum est?' varia agitavit, 'Parthosne adiret nupero beneficio obstrictos, an Galbam supplex peteret; an atratus prodiret in publicum, proque rostris, quanta posset maxima miseratione, veniam præteritorum precaretur, ac ni flexisset animos, vel Ægypti præfecturam concedi sibi oraret.' Placuit illud, et inventus est postea in scrinio ejus hac de re sermo formatus. Sed deterritum putant, ne, prius quam in forum perveniret, discerperetur. Et cogitatio in posterum diem dilata est.

NOTÆ

[f] *Hortos Servilianos*] Quo loco, vel qua Romæ urbis regione fuerint horti Serviliani, non liquet. *Panvinius.*

Interea Nymphidius Sabinus et Sophonius Tigellinus, qui tum prætorias cohortes regebant, et qui, obscuro genere, hæc virtutum præmia per scelus ac beneficio Neronis adepti erant, primi eum deserunt produntque. Sed Tigellinus infamia sua et publico odio invalidus, Sabinus prospera militum fama florebat, qui affirmato, 'Neronem fugæ delegisse Ægypti latebras,' et facta prætorianis donativi spe, 'Galbæ nomine, trigesies mille sestertium[g] et quinquies[h] in legionarios,' plus quam aut posset aut vellet, facile persuasit ipsis ut desererent principem, a quo, ut putabant, desererentur, et in Galbæ verba jurarent. Neque favori quo ceteros duces præcelleret Galba id tributum est; sed dum alii dubitarent, alii recusarent, et nullo competitore certaret Galba, imperium ei delatum est. Prætoriani, qui in excubiis erant apud principem in hortis, dum futura prospiciunt, et commilitonum consiliis se immiscere gestiunt, quibus de creando novo principe agebatur, dormiente Nerone, se subducunt. Ille ad mediam fere noctem excitatus, ut comperit stationem militum recessisse, prosiluit e lecto, misitque circum amicos. Et quia nihil a quoquam renuntiabatur, ipse cum paucis hospitia singulorum adiit. Tantus Imperator, prius adoratum mundo caput, amicorum militumque instructissimo comitatu, et expeditis omnium obsequiis, nunc servuli in morem fores oberrat, quas infelici sibi clausas reperit. Ita urgentibus adversis, consiliaque et solatia notissimorum præripientibus, in cubiculum rediit, unde jam et custodes diffugerant, direptis etiam stragulis, amota et pyxide veneni. Requisivit ergo 'Sulpicium gladiatorem, vel quemlibet alium percussorem, cujus manu periret.' Nemine reperto, nec amico nec inimico, procurrit quasi præcipitaturus se in Tiberim. Sed revocato rursus impetu, aliquid secretioris latebræ ad colligendum animum desideravit. Et offerente Phaonte liberto suburbanum suum, circa quartum milliarium, fugit nudo pede atque tunicatus,

NOTÆ

[g] *Singulis* 750 coronati. [h] *Sunt* 125 coronati.

quatuor solum comitantibus, Phaonte, Epaphrodito, Sporo, et Neophyto, obsoleta in veste, neque prorsus militarem in modum, adopertoque capite, et ante faciem obtento sudario. Dum festinus urget iter, audiit ex proximis castris clamorem militum, 'et sibi adversa, et Galbæ prospera ominantium.' Equo in via consternato, et ad latus deflectente, detecta facie, agnitus est a quodam missitio prætoriano, et salutatus. Ut ad diverticulum ventum est, dimissis equis, inter fruticeta ac vepres, per arundineti semitam ægre ad adversum villæ parietem evasit. Ibi hortante eodem Phaonte, 'ut interim in specum egestæ arenæ concederet,' negavit 'se vivum sub terram iturum;' ac parumper commoratus, dum clandestinus ad villam introitus pararetur; atque ita quadrupes per angustias effossæ cavernæ receptus in proximam cellam, decubuit super lectum modicella culcita.

Interim Romæ a Senatu 'hostis' judicatur, 'dignusque qui puniatur more majorum.' Et jam quærebatur ab iis, quibus præceptum erat, ut vivum eum attraherent. In Principatum autem successor, etsi tacitis omnium suffragiis Verginius designaretur, qui a Senatu expectare posse credebatur hoc beneficium, cum ad eum retulisset arbitrium eligendi, patres tamen, metu ne in novas belli civilis turbas revolverentur, cum submoveri alioquin occupato jam loco Galba non posset, militum exemplo, in Galbam consenserunt. Tum unoquoque circa Neronem hinc inde instante, 'ut quam primum se impendentibus contumeliis eriperet, funeralia instrui' jussit, flens ad singula, atque identidem dictitans, 'Qualis artifex pereo!' Inter moras perlatos a cursore Phaontis codicillos præripuit, legitque se a Senatu hostem judicatum, et quæri ut puniatur more majorum. Interrogavitque, 'quale esset id genus pœnæ;' scil. ignoto sibi tales sanctiones condendi more! Cum comperisset, 'nudi hominis cervicem inseri furcæ, corpus virgis ad necem cædi,' conterritus, duos pugiones, quos secum attulerat, arripuit; tentataque utriusque acie, rursus condidit, ac orabat, ut se aliquis ad mortem capessendam, exemplo suo ju-

varet: quod frustra ab inerti aula, et per luxum ac infamiam nequissime emollita, sperabat. Jamque missi a Senatu equites appropinquabant, quod ut Nero sensit, ferrum jugulo adegit, juvante Epaphrodito a libellis, qui a Domitiano postea occisus, istius obsequii pretium tulit, judicante, 'non dignum spiritu, qui quocumque modo eum Principi expressisset.' Hunc vitæ exitum habuit Nero vita pudendus, imperio in publicum odium adducto, nullo nec metu nec amore subjectorum, secundo et trigesimo ætatis, ac decimoquarto imperii anno, octavo die Junii; haud modica sub initium imperii gratia, ut dicere solitus fuerit Trajanus, 'bonos etiam Principes non adæquasse famam Neroniani quinquennii.' Sed mox cum erupisset in quodlibet licentiæ et crudelitatis genus, lentus in negotiis, valido tantum in flagitia ingenio, sic tandem oppressus periit.

Post ejus mortem populus et imprimis Nobiles, in quos præsertim sævierat, sacra Diis fecerunt, actis quasi per publicum gaudium festis. Alii quoque pileati tota urbe discurrerunt, quasi parta libertate. Senatus de novo censuit, 'gratias Nymphidio agendas, laudataque ejus prudentia, et reip. cura,' Galbæ decrevit consuetos Principis honores. Et factum super ea re senatusconsultum, ut quam celerrime ad eum mitteretur, consules operam dederunt. Decreta quoque legatio ex primoribus, addito mandato, præter gratulationum solennia, ut rogaretur 'Romam properare.' Tum et in Senatu propositum, 'ut in accusatores inquireretur.' Spectabat id ad multos ex potentissimis, qui proximorum pernicie vixissent, et sic quodammodo convellebantur arcana imperii, eversis ejus præsidiis. Nihilominus tamen illi adeo execranda facinora perpetrarant, et adeo recens scelerum memoria erat, ut senatusconsulto 'omnes delatores, cum reliqua Neronis factione, judicarentur puniendi more majorum.' Sed in paucos tantum ex infimis id valuit, ex quibus nec insignia in alios damna, si salvi forent, nec in Rempub. commoda extabant, si damnarentur, majoribus facile eludentibus periculum.

Is erat in Gallia et in Urbe rerum status, cum repente ex inopinato cuncta turbata sunt in Hispania, militesque, pœnitentia mutati sacramenti, destituere Galbam voluerunt, ægreque retenti in officio; et servi, quos a liberto Neronis ad fraudem præparatos muneri acceperat, per angiportum in balneas transeuntem pene interemerunt, nisi cohortantibus invicem, 'ne occasionem omitterent,' interrogatisque 'de qua occasione loquerentur,' expressa cruciatu confessio esset. Accessit ad tanta discrimina mors Vindicis, urgebaturque Verginius a legionibus suis, 'ut quasi jure victoriæ sibi debitum Principatum acciperet, aut alioquin ipsas ad Neronem redituras.' Maxime consternatus Galba, per literas a Verginio petiit, 'ut secum junctas pro libertate et Romano imperio curas capesseret.' Ipse tamen destituto similis, Cluniam[1] se recepit, facti pœnitens, et privatam vitam respiciens, quasi inter summum et infimum hic esset medio locus. Ita varie anxius egit, nec multum abfuit quin vitæ renuntiaret. Sed tum septimum intra diem Icelus libertus Roma profectus adest, qui renuntiat, vivente adhuc Nerone, sed latente, a prætorianis primum militibus, dein a populo etiam et senatu Galbam Imperatorem electum, et paulo post de spontanea nece Neronis esse allatum in urbem nuntium, et huic tamen nuntio non ante se fidem adhibuisse, quin ipse accurrisset, et cadaver propriis oculis perlustrasset, eo viso, se tandem urbe profectum venisse ad Galbam. Biduo post Vinius e castris capita senatusconsulti attulit. Galba inopinato eventu lætus, Icelum ornat annulis aureis, Vinium summo apud se loco habet, depositaque legati, suscipit Cæsaris appellationem. Cornelius Laco donatur prætorii præfectura; et Romæ stabiliendis rebus, cum præsentiam suam requiri, atque ex usu fore arbitraretur, indicit 'profectionem, exercitu terra ituro.'

NOTÆ

[1] *Clunia*] Urbs Arevacorum populorum et Cluniensis conventus, in Hispania Tarraconensi sive Citeriore, et ad Durium fluvium; hodie *Crunna del Condé* burgus Castellæ Veteris prope fluvium *Douro*, et urbem *Osma*, in Hispania hodierna: paret regi Catholico. *Tillemon.*

Nymphidius auctorem se interfecti Neronis, et navati pro principatu laboris mercedem aliam non esse, præter ipsum principatum ratus, 'Galbæ' quoque 'senium' increpans, 'quem Roma diu ferre non posset,' principem egit, arrogavitque sibi imperii instar, non per gradus, sed cum magno impetu. Prætoriano militi gratus ob donativum erat, prono et facili, quocumque duceret, obsequio. Et primores senatus, gratiam ejus captantes, videbatur etiam sibi obstrinxisse, ita ut sui jam oblitus, Tigellinum socium juberet 'deponere gladium.' Consules, quod 'codicillos non misissent per prætorianos milites, nec mandata cursorum obsignassent ipsius annulo,' decreverat abdicare; et rei porro suæ intentus, convivio excipit, qui in civitate erant eminentioris fortunæ, nomine Galbæ tamen, in speciem: et simul tacite milites inducere conatur, quo Galbæ supplicarent, 'ut Nymphidium faceret præfectum prætorii perpetuum et sine collega.' Utque licentiæ hamo populi militumque animos deliniret, dedit sæviendi potestatem in Neronianæ factionis reliquias. Spicillum gladiatorem Neronis imagini alligatum, publiceque raptatum in foro trucidarunt. Aponius delator oppressus est, per cujus cadaver impulerunt graves saxis currus; ne alios contumeliose habitos cæsosque commemorem; quosdam etiam discerpserunt, ut nullo metu grassantis vulgi mos est, omni culpa vacuos. Et in Senatu audita querentis Maurisci vox est, 'fore ut brevi optent, restitui sibi Neronem, cum magis toleranda sit unius quam plurium tyrannis, tutiusque vivi, ubi nihil licet, quam ubi omnia.' Ita Nymphidius, natus Nymphidia liberta, diuque aulico exercita famulitio, et Martiano gladiatore patre, insidiabatur et imminebat imperio, sibique id rapiebat, opera fœminarum illustrium, et quorum Romæ in senatu valida auctoritas erat; misso quoque in Hispaniam Gelliano, qui explorandis Galbæ consiliis intentus esset.

Macer in Africa, rebus jam turbidis, delectus agit, principemque sibi locum destinat: sed eum avaritia et crudelitas invisum fecerant; languidisque in se hominum studiis, nec pares conatibus vires cogere, nec jam cœptis sine peri-

culo absistere poterat. Galvia Cripinilla in Neronis intimas libidines assumta, cum post ejus mortem sibi metuerat, in Africam trajecit. Illius consiliis usus Macer, provinciam, qua mari imminet, præsidiis firmat, vetitis frumenti transvectionibus, Romam fame pressurus. Fonteium Capitonem, inferioris Germaniæ legatum, aliquid pro se agitasse fama est. Affirmant eum, cum juri dicundo præsideret, et ille, contra quem erat pronunciatum, appellasset Cæsarem, tum surrexisse altiusque conscendisse subsellium, jusso, 'qui victus erat, perorare causam in Cæsaris auditorio.' Sed Fabius Valens legionis ibidem legatus, Galbæ partes amplexus erat, primusque cum suo milite in ejus transiit sacramentum, exemplum sequente toto exercitu inferioris Germaniæ. Et tum Verginius solus existimabatur Galbæ rivalis, jam clarior, oppresso Vindice, et, perdomita Gallia; at ille, quanquam a militibus, evulgata Neronis morte, ita urgeretur, ut Tribunus etiam stricto ferro juberet, 'aut illud, aut imperium accipere,' a proposito se tamen dimoveri nequaquam passus est. Postea cognito Senatus decreto, sponte ille, exercitus autem ægre, et nonnisi diu reluctatus, 'in verba Galbæ' juravit, cum jam inferior Germania sacramento ejus esset adacta: et secutus mox est reliquarum provinciarum consensus.

Galba ordinandis Imperii rebus intentus, civitates Hispaniarum quæ cunctantius sibi accesserant, 'gravioribus tributis,' quasdam etiam 'murorum destructione' punivit; et præpositos procuratoresque supplicio capitis affecit, cum conjugibus ac liberis. Quo facto excessit Neronis sævitiam, præter omnium expectationem, et quidem principatu nondum adulto. Trebonio Garrutiano Africæ procuratori præcipit, 'interimere Macrum, recens conscriptam ibi legionem dimittere, regionemque illam turbis purgare:' et suffectus est Verginio Hordeonius Flaccus, qui tum utriusque Germaniæ legatus fuit. Tum senex paludatus iter ingressus est, ac dependente a cervicibus pugione, nec prius usum togæ recuperavit, quam oppressis qui novas res moliebantur. Galliarumque civitates, Vindici resistere ausas,

'reditu et agris' mulctavit; aliis quæ suarum partium, 'quartam tributorum partem' remisit; quibusdam jus civitatis auro mercantibus tribuit: et Vinius cupiditatis immensæ, conspicuo apud invalidum senem loco, ditioribus venalem offerebat principis sui gratiam. Missi a Senatu legati ei occurrunt Narbone,[k] omnibus ex imperii dignitate compositis, exceptosque benigne Galba, familiaribus colloquiis et modicæ de suo cœnæ adhibuit, in magna licet opum abundantia, submissisque a Nymphidio structoribus et supellectile Neronis. Sed Vinius, cujus Galba totus erat, consuluit ei, 'ne popularitati, quæ minus magnifica ac decora imperio, studeret;' suasitque 'eorum, quæ Neronis fuerant, usum, et spectandam esse principi, in faciendis sumtibus, liberalitatis famam.' Verginius, tradito successori exercitu, obviam se tulit Galbæ; sed ita exceptus est, ut altius reconditam indignationem facile argueret modicus, qui habebatur occurrenti, honos. Adeo periculosum est, oblatum etiam invito et renitenti recusasse principatum.

Ex reduce Gelliano cum Nymphidius cognovisset, Laconem præfectum prætorio et Vinium obtinere præcipuum in aula locum, missum a se nuncium suspectari, vitarique ejus congressum, ne privatim quidem facta loquendi cum Principe potestate, immo nec aditu dato, æstuabat animo. Convocatis ergo prætorianorum centurionibus, ait, 'videri sibi Galbam senem optimum, sed a duobus, Tigellino simillimis, in fraudes inductum, Vinio et Lacone; et consultum fore, ut omnium nomine, per unum et alterum ex isto ordine significetur, fore ut melius in urbe accipiatur, amoto illo hominum pari.' Sed absurdum erat, principi ea ætate, velut minori, quicquam a ministris præscribi. Aliud ergo statuit, literasque ad Galbam dedit, terroris plenas; 'dubia omnia et ambigua Romæ esse et periculose nutare; a Macro

NOTÆ

[k] *Narbone*] Narbo, urbs Volcarum Arecomicorum populorum, in Viennensi, sive Narbonensi Secunda Galliæ provincia: hodie *Narbone*, urbs diœceseos cognominis, in Oc[illegible]nia inferiore, vu[illegible] parte [illegible]. *Tillemon.*

in Africa retentas naves et annonam; legiones in Germania nova moliri;' quibus et paria addebat 'de Syria et Judæa.' Sed animadverso, his non exterreri Galbam, suam apud eum auctoritatem labare, perspectisque militum in se studiis, petere ab armis subsidium decrevit; dehortante licet Clodio Celso Antiochensi, qui ex amicis ejus vir moderatus et prudens, censebat, 'paucissimos reperturum Romæ, qui Imperatorem eum vellent.' Sed aliorum consultorum risu exceptus est Celsus, præsertim Mithridatis cujusdam Pontici, 'Forte,' inquit ille, 'nunc Romanis Galba, quia procul abest, aliquid videatur, quippe major ex longinquo metus et reverentia; sed ubi in conspectum venerit imperator calvus ac fronte rugis arata, deprehendent cives opprobrium temporis, quo ille ad Principatum evectus est.' Nymphidium itaque media nocte proxima, in castra deducendum statuunt, ut salutaretur *Imperator*. Sed nondum advesperascebat, cum Antonius Honoratus, qui egregia inter Tribunos fama florebat, militum suorum concione advocata, 'Quis furor,' inquit, 'o socii, quæ intemperiæ vos agitant? usque adeo vos desultoria fide leves, sacramentum fidemque nullam ob causam sic facile exuitis? ob flagitia rejici debuit Nero, fateor: sed cujus matris, cujus uxoris cæde conspersus Galba est? quæ morum infamia indignum fecit imperio, ut scorti principalis filius ei præferatur? cujus fuso sanguine, qui in verba ejus jurarent, brevi præstarent Neroni vindicias, quem prodidisset, et Galbæ fidos se probarent, quem iste insidiis petiit. Expenderent, qua spe decem millia prætorianorum integras imperii vires lacesserent, quæ pro Galba in armis essent.' Illis hac oratione pacatis, transiit in reliquos exemplum obsequii, et prævaluere partes Galbæ. Exortus deinde in castris clamor Nymphidium advertit; qui se vocari ratus, et festinans, ut firmaret nutantes animos, seditionemque præverteret, eo cum facibus deducitur, memoriæ mandata oratione, a Cingonio Varrone composita, quam ad milites haberet. Sed clausis castrorum portis, et vallo ubique per ipsos occupato, veritus quid rei gereretur, propius accessit, quæsivitque, 'quid iis esset

animi, et cujus jussu armatos se ostentarent;' tum respondere omnes, 'se non alium accepturos principem, nisi Galbam.' Nymphidius, perspecto periculo, in illorum ivit sententiam, et 'Galbæ salutem ac prospera' precatus est; ille simul suos idem acclamare jussit. Ab excubiis ergo ad portas admissus cum paucis suorum, in ingressu lancea petitur, Septimio quodam scutum objiciente. Sed cum videret tot strictos in se gladios dirigi, fugit, insequentibus qui eum in militis tentorio necarunt. Illucescente die expositum publico cadaver est, indignantiumque contumeliis. Galba audita in itinere Nymphidii morte, in socios conspirationis cædibus grassatus est; in quibus et Mithridates Ponticus ludibrii sui pretium tulit, et Cingonius Varro formatæ orationis. Cum urbi appropinquaret, ad Pontem Milvium obtulerunt se classiarii, quos Nero ex remigibus justos milites fecerat. Galba 'redire eos ad pristinum statum' jussit. Sed cum prævalerent numero, et recusarent, obsessaque utrinque via, insuper aquilam et signa pertinacius flagitarent, ita ut per tumultum nec audiretur nec conspiceretur a populo princeps, neque rejici se paterentur in tempus commodius, putantes negari quod differretur, frementes seditiose et incondito clamore progredientem sequebantur. Erant et qui stricto ferro vim minitarentur, nisi mitiora statueret. Galba, immisso equite, pervicaces disjecit, et septem eorum millia cecidit, inermes cum essent; dein reliquos decimavit, et in vincula conjecit, quos tamen suo malo libertati mox reddidit.

Galba ergo majore favore et auctoritate adeptus est quam gessit imperium; quanquam multa documenta egregii principis daret, sed nequaquam hæc tam grata erant, quam invisa quæ secus fierent. Omnes injuste in exilium a Nerone missos, cujuscumque ordinis, cum liberis, aliqua clementiæ fama, restituit patriæ et dignitati, non tamen bonis. Petronium vero Turpilianum, et senem et consularem, inauditum interfici jussit, non alio crimine objecto, quam quod fidus Neroni extitisset, neque se proditoribus ejus adjunxisset. Elius, Polycletus, Locusta, Patrobius, Petinus, et

istius farinæ plures, læto spectaculo, in vinculis per urbem tracti sunt, publiceque necati, quasi Neroneæ nequitiæ pessima instrumenta; dum eorum princeps Tigellinus, fœdissima impunitate per Galbam concessa, leges eluderet. Et quanquam in theatris publicisque conventibus, universi populi voce 'ad necem' deposceretur, 'quasi Diis lautius sacrum fieri non posset, quam si ille veluti piacularis victima, odio civium, quo justissime laborabat, immolaretur;' tamen opibus et pecunia prævaluit apud Vinium, Viniusque apud Galbam, ut non indignissima modo defensione, sed et vindictam Deorum hominumque frustraretur, edicto populus sævitiæ increparetur a principe: affirmabatque Galba, intra paucos dies, tabe enectum iri Tigellinum; sicque modo crudelior ille, modo remissior, non sine dedecore imperii, et ea ætate provecti principis. Tigellinus redemta salute lætus, sumtuoso epulo *Soteria* sua celebravit; Viniusque consurgens a Galbæ cœna, huic convivio interfuit cum Crispina filia, cui per honoris speciem Tigellinus dedit decies sestertium,[l] cum gemmis et quicquid in aureo colli ornatu habuit concubinarum intima, tum quoque in mensa præsens, æstimatum sexcentis millibus sestertium.[m] Quin et Halotum ex omnibus Neronis emissariis maleficentissimum præstitit incolumem Galba, et procuratione insuper amplissima ornavit. Jam vero ordinibus prope universis eum invisum reddidit avaritia ac sordes, vitium familiare senibus, sed in principe exosum quam maxime, et in novo quoque periculosum. Choraulæ mire placenti, denarios quinque donavit, prolatos manu sua e peculiaribus loculis suis. Ordinario dispensatori breviarium rationum offerenti, paropsidem leguminis pro sedulitate ac diligentia porrexit. Sed inprimis præcipitavit res ejus sævitia in milites, quibus cum donativum solito grandius præfecti prætorii pronuntiassent, atque illi peterent saltem, intra consuetum prioribus principibus modum, prorsus abnuit, addiditque, 'legi a se militem,

NOTÆ

[l] 20000. Coronati.

[m] 15000. Coronati.

non emi.' Vox forti principe digna et meliori ævo, sed et tempori, et ipsi tum parum congruens, fide militum jam quotidianis corruptionibus obnoxia. Præsertim onerabat quod trium arbitrio regeretur, quos *Pædagogos* vulgo vocabant, Vinii ac Laconis intimæ admissionis amicorum, et Iceli liberti. Privatis quippe hominibus sufficit ad justitiæ laudem, si noxa in alios abstineant; at principi curandum, ne cuiquam ex suis id liceat; nisi certe ad primam occasionem familiarium omnium culpis, velut a se ipso admissis, damnari velit. Quid refert qua parte ingruat in cives flagitium, scelus, aut injuria, si damnum præsto sit, connivente aut etiam ignorante qui prohibere debuit. Sic Galba, cum nomen ejus, licet inscii, prætexeretur multis injuriis, quod tamen grassanti licentiæ amicorum non obstitit, et laterent illum scelera quorum ignorantia culpari meruit, auctoritate jam nulla, ipse suo et fere etiam Reipub. exitio gradum struxit.